DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

FARSEER SERİSİ

ÜÇÜNCÜ CİLT

SUİKASTÇININ ARAYIŞI

ROBIN HOBB

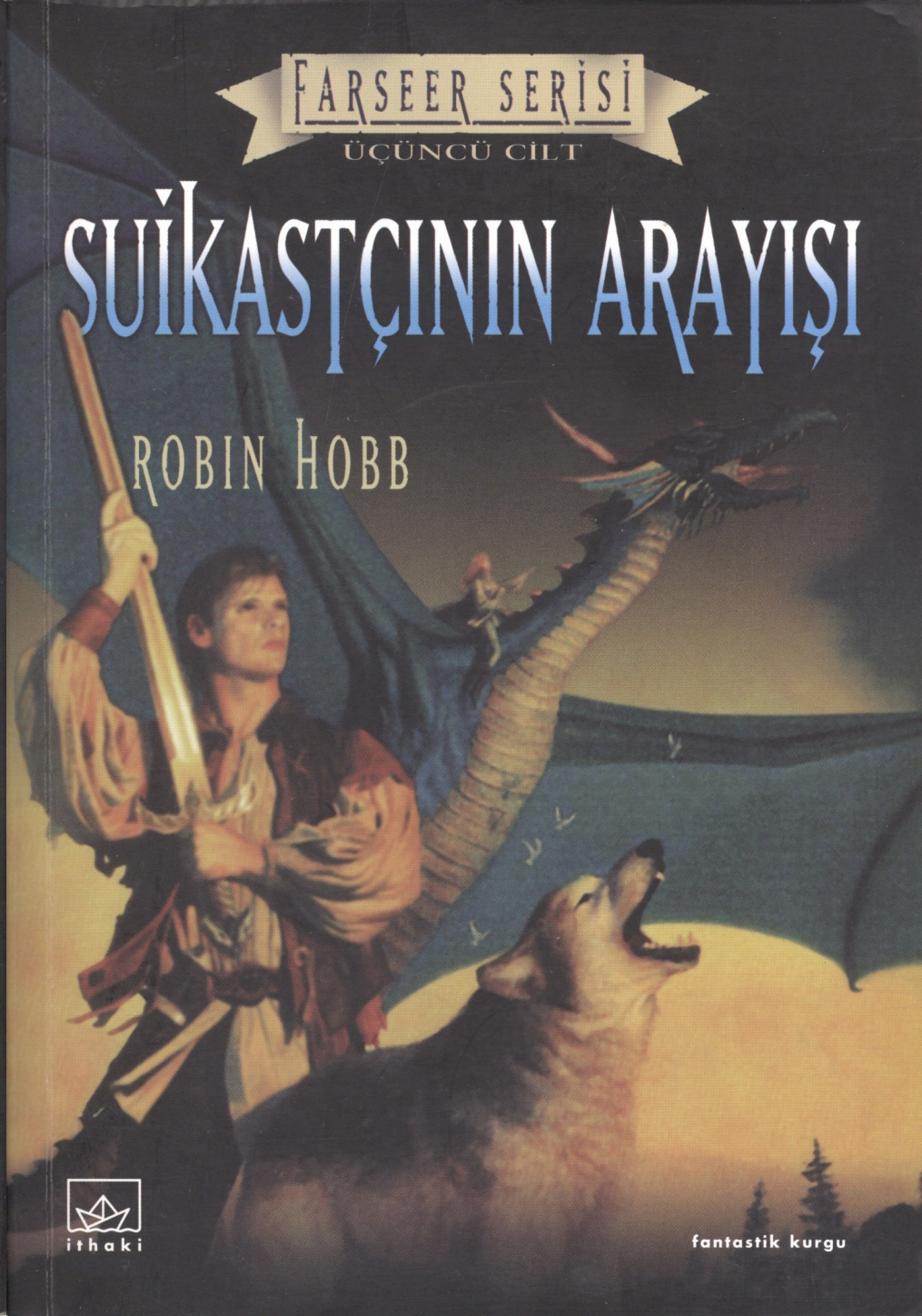
ithaki

FARSEER SERİSİ

ÜÇÜNCÜ CİLT

SUİKASTÇININ ARAYIŞI

ROBIN HOBB

ithaki

fantastik kurgu

FARSEER SERİSİ
ÜÇÜNCÜ CİLT

SUİKASTÇININ ARAYIŞI

ROBIN HOBB

Tekrar hayata dönen FitzChivalry, öç almak için Prens Regal'e suikast düzenlemeye çalışır. Başarısız olan bu girişimden sonra Kral Verity'nin irfan çağrısına uyarak Dağlar'ın ötesinde onu bulmaya gider. Peşinde onu yok etmek isteyen Regal'in adamları Will ve Galen grubunun diğer üyeleri vardır.

Fitz ve yolculuk esnasında ona yardım eden Ozan Starling ile yaşlı kadın Kettle'dan oluşan küçük kafile, Dağ Krallığı'nda Kraliçe Kettricken ve Soytarı'nın katılmasıyla büyür. Bir İrfan yolculuğu haline gelen maceralı seyahatin sonunda Verity ve Elderlinglere ulaşırlar. Kral Verity, Altı Dükalık halkı için kendini feda ederek bir Elderling'e dönüşür, Fitz'in uyandırdığı kadim Elderlinglerle birlikte Galen grubunun hain üyelerini ve saldırgan Kızıl Gemileri yok eder.

Edebiyat- 320 www.ithaki.com.tr

ISBN 975-273-196-1 İnternet Satış www.ilknokta.com

9 789752 731967

ithaki

ROBIN HOBB

1952 California doğumlu olan yazar, Denver Üniversitesi'nde iletişim eğitimi aldı. Seattle, Washington'da yaşamaktadır.

Gerçek adı Margaret Alice Lindholm Ogden olan Robin Hobb, *Farseer* ve *The Liveship Traders* üçlemelerinin yazarıdır. Megan Lindholm imzasıyla da birçok roman yazmıştır.

Robin Hobb
Farseer Serisi 3 / Suikastçının Arayışı
Özgün Adı: *Assassin's Quest*
Çeviren: Aslı Tohumcu
Yayına Hazırlayan: Bora Öngürer

İthaki Yayınları - 401
Edebiyat - 320
ISBN 975-273-196-1

© Robin Hobb, 1997
© İthaki, Kasım 2005, İstanbul
Yayıncının yazılı izni olmaksızın herhangi bir alıntı yapılamaz.

Bu eser, yazar ve ajansı Ralph M. Vicinanza, Ltd. ile yapılan anlaşmaya dayanarak yayımlanmıştır.
Eserin telif hakları, Kesim Telif Hakları Ajansı A.Ş. aracılığıyla alınmıştır.

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş
Sanat Yönetmeni: İbrahim Çeşmecioğlu
Düzelti: Ali Alkan İnal
Sayfa Düzeni Ve Baskıya Hazırlık: Cemile Öz
Kapak, İç Baskı: İdil Matbaacılık
(Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.)
Cilt: Yıldız Mücellit

İthaki Yayınları:
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 34710 Kadıköy İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 – 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr
Dağıtım:
Çatalçeşme Sok. Yavuz Han 26 Cağaloğlu-İstanbul
Tel: (0212) 512 76 00 Faks: (0212) 519 56 56
ithakidagitim@ithaki.com.tr

Farseer Serisi 3

SUİKASTÇININ ARAYIŞI

ROBİN HOBB

Çeviren: ASLI TOHUMCU

ithaki

ÖNSÖZ

ANIMSANMAYAN

Her sabah ellerimde mürekkep lekeleriyle uyanıyorum. Bazen çalışma masamda, parşömen ve kağıt kargaşası arasında yüzüstü uzanmış oluyorum. Benim çocuk, tepsiyle içeri girdiğinde önceki gece yatakta uyumadığım için beni azarlamaya cesaret edebilir. Ama bazen yüzüme bakar ve tek kelime etmez. Ben de neden böyle yaptığımı açıklamaya çalışmam. Bu, insanın genç bir adama verebileceği türden bir sır değil; insanın hak etmesi ve kendi başına öğrenmesi gereken bir sır.

Bir erkeğin hayatta bir amacı olmalı. Bunu şimdi biliyorum, ama bunu öğrenmek hayatımın ilk bir kaç on yılını aldı. Yine de bir kez öğrenildi mi, unutulmayan. Bu yüzden, bugünlerde acı dışında beni meşgul edecek çok az şeyde kendim için bir amaç aradım. Leydi Patience'la Katip Feduren'in uzun zaman önce gerekli olduğunu savundukları bir göreve yöneldim. Bu sayfalara Altı Dükalık'ın tutarlı bir tarihini yazma çabasıyla başladım. Ama zihnimi uzun süre tek bir konu üzerinde odaklamamın zor olduğunu anladım ve böylece dikkatimi daha az önemli tezlerle dağıttım; kendi büyü teorilerim, politik yapılar hakkındaki gözlemlerim ve diğer kültürlerle ilgili düşüncelerimle. Sıkıntı had safhaya geldiğinde ve kendi düşüncelerimi bile kağıda dökecek kadar iyi tasnif edemediğinde çeviriler üzerinde çalıştım ya da eski dokümanların okunaklı bir kaydını çıkarmaya kalkıştım. Dikka-

timi dağıtma umuduyla ellerimi meşgul ediyorum.

Yazmak, bir zamanlar haritacılığın Verity'ye yardım ettiği gibi yardım ediyor bana. İşin ayrıntısı ve gereken konsantrasyon, insanın hem bağımlılığın özlemlerini, hem de bir kere yüz verdin mi artan acıları unutması için neredeyse yeterli. İnsan böyle bir işte kaybolabilir ve kendini unutabilir. Ya da daha derinlere dalabilir ve kendisiyle ilgili birçok hatıra bulabilir. Sık sık dükalıkların tarihinden sapıp FitzChivalry'nin tarihine yöneldiğimi görüyorum. Bu hatıralar, beni bir zamanlar olduğum ve sonradan dönüştüğüm kişiyle yüz yüze bırakıyor.

İnsanın böyle bir anlatıma derinlemesine gömülünce bu kadar çok ayrıntı hatırlayabilmesi şaşırtıcı. Hatırladığım bütün anılar acı verici değil. İyi arkadaşlıklardan payıma düşenden fazlasını aldım ve onların beklemeye hakkım olduğundan daha sadık olduklarını gördüm. Kalbimin gücünü yoran güzellikler ve zevkler kadar, elbette trajedi ve çirkinlikler de yaşadım. Yine de, karanlık hatıralarım çoğu kişinin payına düşenden belki daha fazla; çok az adam bir zindanda ölümü bilir ya da karın altına gömülmüş bir tabutun içini anımsayabilir. Zihin böyle şeylerin ayrıntılarından kaçınıyor. Regal'in beni öldürdüğünü hatırlamak başka; beni aç bıraktığı ve sonra ölesiye dövdürdüğü gün ve gecelere katlanışımın ayrıntılarına odaklanmak başka bir şey. Ayrıntılara odaklandığımda bütün bu yıllardan sonra bile kanımı donduran anlar var. Adamın gözlerini ve yumruğunun burnumu kırma sesini hatırlayabiliyorum. Orada rüyalarımda ziyaret ettiğim, ayakta kalmak için savaştığım, Regal'i öldürmek için nasıl son bir çaba gösterdiğimi kendime düşünme izni vermemeye çalıştığım bir yer hâlâ var. Şişmiş tenimi parçalayan ve yüzümde bugün bile taşıdığım yarayı bırakan yumruğunu hatırlıyorum.

Zehir içip öldüğümde ona terk ettiğim zafer için kendimi hiç affetmedim.

Ama hatırlayabildiğim olaylardan daha acı verici olan, benim için yok olanlar. Regal beni öldürdüğünde, öldüm. Bir daha hemen hemen hiç FitzChivalry olarak bilinmedim, beni altı yaşımdan bu yana tanıyan Buckkeep insanlarıyla bağlarımı hiç yenilemedim. Bir daha hiç Buckkeep kalesine uğramadım, bir daha hiç Leydi Patience'ın ziyaretine gitmedim, Chade'in ayaklarının dibinde şöminenin taşına bir daha hiç oturmadım. Benimkine dolanan hayatların ritmi benim için kayıptı. Dostlar evlendi, diğerleri evlendi, bebekler doğdu, çocuklar yaşını aldı ve ben bunların hiçbirini görmedim. Ben artık sağlıklı, genç bir erkek bedenine sahip değilsem de bir zamanlar bana dostum demiş insanların çoğu hâlâ yaşıyor. Bazen yine de gözlerimi onlarda dinlendirmenin, ellerine dokunmanın, yılların yalnızlığını huzura kavuşturmanın hasretini çekiyorum.

Yapamam.

O yıllar ve hayatlarının gelecek yılları benim için yok. Zindana ve sonra tabuta kapatıldığım o bir aydan uzun olmayan dönem de yok. Kralım kollarımda öldü, yine de gömüldüğünü görmedim. Ölümünden sonra düzenlenen, İzan büyüsünü kullanmakla suçlu bulunduğuma ve bu nedenle benim için seçilen ölümü hak ettiğime hükmeden konseyde de bulunmadım.

Patience vücudum üzerine hak iddia etmeye geldi. Bir vakitler, onlar evlenmeden babamın bir piç peydahladığını keşfettiği için üzülen karısı çıkardı beni o hücreden. Vücudumu defin için yıkayan, organlarımı düzelten ve beni kefene saran onun elleriydi. Sakar, eksantrik Leydi Patience hangi nedenle olursa olsun yaralarımı temizledi ve onları hâlâ yaşıyormuşum gibi dikkatle sardı. Mezarımın kazılması emrini verdi ve tabutumun gömülmesini sağladı. Bütün herkes korkudan ya da suçumun yarattığı tiksintiden beni terk ederken o ve yardımcısı Lacey benim için yas tuttular.

Yine de Burrich ve suikastçı akıl hocam Chade'in günler sonra o mezara nasıl geldikleri, yağmış karın ve tabutumun üzerine yığılmış donmuş toprak yığınlarını nasıl kazdıklarını kimse bilmez. Burrich tabutun kapağını kırar ve vücudumu dışarı çıkarıp İzan büyüsüyle ruhumun emanet edildiği kurdu çağırırken sadece o ikisi vardılar. O ruhu kurttan zorla çekip aldılar ve onu içinden kaçmış olduğu perişan vücudun içine mühürlediler tekrar. Beni bir kez daha insan şeklinde yürümem, insanın bir kralının olmasının ve bir yeminle bağlı olmanın ne demek olduğunu hatırlamam için kaldırdılar. Bugüne dek onlara bunun için teşekkür edip etmediğimi bilmiyorum. Belki de Soytarı'nın ısrarla belirttiği gibi başka seçenekleri yoktu. Belki de ne teşekkür, ne de suçlama olabilir, sadece bizi getiren ve kaçınılmaz kaderlerimize bağlayan güçlerin farkına varış...

1

MEZARDAN DOĞMAK

Chalced eyaletlerinde kölelik vardır. Köleler ağır işlerde çalıştırılırlar. Madenci, körükçü, kadırga kürekçisi, sakatat arabası çalışanı, tarla işçisi ve orospudurlar. Tuhaf ama köleler aynı zamanda dadı, öğretmen, aşçı, katip ve becerikli zanaatkardırlar. Chalced'in parıldayan tüm medeniyeti, Jep'in devasa kütüphanelerinden Sinjon'daki efsanevi çeşmelerle banyolara kadar, bir köle sınıfının varlığı üzerine kurulmuştur.

Bingtown tüccarları köle sağlamanın en büyük kaynağıdır. Bir zamanlar, bütün köleler savaşta ele geçirilen tutsaklardı ve Chalced bunun doğru olduğunu hâlâ resmen iddia eder. Geçen yıllarda eğitimli köle talebini karşılamaya yetecek savaşlar olmadı. Bingtown tüccarları kaynak bulmak konusunda çok beceriklidir ve Trade Adaları'nda sürdürülen korsanlığın bununla ilişkili olduğundan oldukça sık söz edilir. Chalced'deki köle sahipleri, sağlıklı oldukları sürece kölelerin nereden geldikleri konusunda meraklı davranmazlar.

Kölelik Altı Dükalık'ta asla tutunmamış bir âdettir. Bir suçtan mahkum olmuş bir adamdan yaraladığı kişiye hizmet etmesi istenebilir, ama hep bir zaman sınırı konur ve adam asla kefaret ödeyen bir adamdan aşağı görülmez. Eğer bir suç, bedeli çalışmakla ödenemeyecek kadar iğrençse, o zaman suçlu bedelini hayatıyla öder. Altı Dükalık'ta ne kimse köle olur, ne de kanunları-

mız bir ailenin krallığa bir köle getirmesi ve o kişiyi köle olarak tutması fikrini destekler. Bu nedenle sahiplerinden bir ya da başka yolla özgürlüklerini kazanan birçok Chalced kölesi yeni yuvaları olarak Altı Dükalık'ın yolunu tutar.

Bu köleler beraberlerinde kendi ülkelerinin uzaklara yayılmış âdet ve folklorlarını getirirler. Sakladığım bir hikaye İzanlı diyebileceğimiz bir kız hakkında. Ailesinin evinden ayrılmak, sevdiği adamın ardından gidip onun karısı olmak istiyordu. Anne babası adamı buna değer bulmadılar ve izinlerini ondan esirgediler. Kız onlara karşı çıkmayacak kadar saygılıydı. Ancak gerçek aşkı olmadan yaşamayacak kadar da ateşli bir kadındı. Yatağına yattı ve üzüntüden öldü. Anne babası onu büyük bir yasla ve kalbinin sesini dinlemesine izin vermemiş olmanın pişmanlığı içinde gömdüler. Ama bir dişiayıyla İzan bağı olduğundan haberleri yoktu. Ve kız öldüğünde, dünyadan uçup gitmesin diye dişiayı ruhunu kendi himayesine aldı. Kız gömüldükten üç gece sonra, dişiayı mezarı kazdı ve kızın ruhunu vücuduna iade etti. Kızın mezardan doğumu, onu anne babasına karşı artık görev duygusu taşımayan yeni bir insan yaptı. Bu yüzden paramparça olmuş tabutundan çıktı ve tek gerçek aşkını aramaya gitti. Hikayenin üzücü bir sonu var; bir süre dişiayı olduğundan, kız bir daha asla tam olarak insan olamadı, bu yüzden gerçek aşkı onu almayacaktı.

Burrich'in beni Prens Regal'in zindanından zehirleyerek özgür kılmayı deneme kararının temelinde bu hikaye kırıntısı vardı.

* * *

Oda çok sıcaktı. Ve çok da küçük. Solumak artık beni serinletmiyordu. Masadan kalktım ve köşedeki su fıçısına gittim. Fıçının kapağını kaldırdım kana kana su içtim. Sürünün Kalbi neredeyse hırlar gibi baktı. "Bardak kullan Fitz."

Su çenemden aşağı akıyordu. Ona baktım.

"Yüzünü sil." Sürünün Kalbi bakışlarını benden uzaklaştırıp tekrar ellerine yöneltti. Elleri yağlıydı ve onları bir kayışa sürtüyordu. Kokusunu aldım. Dudaklarımı yaladım.

"Açım," dedi ona.

"Otur ve işini bitir. Sonra yemek yiyeceğiz."

Benden ne istediğini hatırlamaya çalıştım. Elini masaya doğru uzatınca ve hatırladım. Masanın benim oturduğum ucunda deri kayışlar vardı. Masaya döndüm ve sert sandalyeye oturdum.

"Şu an açım," diye açıklama yaptım ona. Dişlerini göstermeyen ama yine de bir hırlama ifade eden bakışıyla bana tekrar baktı. Sürünün Kalbi gözleriyle hırlayamazdı. İç geçirdim. Kullandığı yağ çok güzel kokuyordu. Yutkundum. Sonra masaya baktım. Deri kayışlar ve maden parçaları karşımda, masada duruyorlardı. Onlara bir süre baktım. Bir süre sonra Sürünün Kalbi kendi kayışlarını masaya koydu ve ellerini bir beze sildi. Gelip yanımda durdu ve onu görebilmek için dönmek zorunda kaldım. "İşte," dedi, önümdeki deriye dokunarak, "burasını tamir ediyordun." Ben deriyi tekrar elime alana kadar tepemde dikildi. Deriyi koklamak için eğildim, omzuma vurdu. "Yapma şunu!"

Dudağım seğirdi, ama hırlamadım. Ona hırlamak, onu çok fazla sinirlendiriyordu. Bir süre kayışları tuttum. Sonra ellerim zihnimden önce hatırlamış gibi oldu. Ellerimin deriyi işlemesini seyrettim. İşi bitirdiğimde deriyi önüne tuttum ve at kafasını geriye atsa bile tutacağını göstermek için sert bir şekilde çektim. "Ama at yok," diye yüksek sesle hatırladım. "Bütün atlar gitti."

Kardeşim?

Geliyorum. Sandalyemden kalktım. Kapıya gittim.

"Geri gel ve otur," dedi Sürünün Kalbi.

Gecegözleri bekliyor, dedim ona. Sonra beni duyamayacağını hatırladım. Denese duyabileceğini, ancak denemeyeceğini düşündüm. Onunla bir daha o şekilde konuşursam beni iteceğini bili-

yordum. Gecegözleri'yle bu şekilde konuşmama asla izin vermeyecekti. Kurt benimle fazla konuşursa Gecegözleri'ni bile itecekti. "Gecegözleri bekliyor," dedim ona ağzımla.

"Biliyorum."

"Şu an avlanmak için iyi bir zaman."

"Senin içerde oturman için daha iyi bir zaman. Burada senin için yiyeceğim var."

"Gecegözleri'yle ben taze et bulabiliriz." Ağzım bu düşünceyle sulandı. Kış gecesinde hâlâ buharı tüten karnı yarılmış bir tavşan. İstediğim buydu.

"Gecegözleri bu gece tek başına avlanmak zorunda kalacak," dedi bana Sürünün Kalbi. Pencereye gitti ve panjurları biraz açtı. Soğuk hava içeri aktı. Gecegözleri'nin ve daha uzakta bir tavşanın kokusunu alabiliyordum. Gecegözleri inledi. "Git," dedi Sürünün Kalbi ona. "Git, hemen git avlan, git de doyur kendini. Burada seni beslemeye yetecek kadar yiyeceğim yok."

Gecegözleri pencereden sızan ışıktan uzaklaştı. Ama çok uzağa gitmedi. Orada, dışarıda beni bekliyordu, ama uzun süre bekleyemeyeceğini biliyordum. Şu an benim gibi o da, açtı.

Sürünün Kalbi odayı çok sıcak yapan ateşin yanına gitti. Ateşin üzerinde bir tencere vardı, Burrich onu ateşten kaldırıp kapağını açtı. İçinden buhar çıktı ve buharla birlikte de kokular. Mısır, kök ve küçük bir parça et kokusu neredeyse buharlaşıp uçtu. Ama o kadar açtım ki, kokunun burnumla izini sürdüm. İnlemeye başladım, ama Sürünün Kalbi tekrar gözüyle hırladı. Bu yüzden sert sandalyeme geri döndüm. Oturdum. Bekledim.

Uzun bir süre bekledi. Derilerin tamamını masadan aldı ve bir kancaya taktı. Sonra yağ kasesini kaldırdı. Ardından sıcak tencereyi masaya getirdi. İki tas ve iki bardak çıkardı. Bardaklara su koydu. Bir bıçak ve iki kaşık çıkardı. Dolaptan ekmek ve küçük bir kase reçel getirdi. Önümdeki tasa yemek koydu, ama ona do-

kunamayacağımı biliyordum. Oturmak ve o ekmeği kesip bana bir dilim verene dek beklemek zorundaydım. Ekmeği tutabilirdim, ama tabağı, yemeği ve ekmeğiyle o da oturana kadar yiyemezdim.

"Kaşığını al," diye hatırlatma yaptı bana. Sonra yavaşça sağ yanımdaki sandalyesine oturdu. Kaşık ve ekmek elimde bekliyor, bekliyor, bekliyordum. Gözlerimi ondan ayırmadım, ama ağzımın hareket etmesine engel olamıyordum. Bu onu sinirlendirdi. Ağzımı tekrar kapattım. Sonunda, "Şimdi yiyeceğiz," dedi.

Ama bekleme yine de bitmemişti. Sadece tek bir ısırık almama izin vardı. Fazlasını almadan önce lokma çiğnenmeli ve yutulmalıydı yoksa beni tokatlardı. Sadece kaşığın alabildiği kadar çok güveç yiyebilirdim. Bardağı kaldırdım ve içtim. Bana gülümsedi. "Güzel, Fitz. İyi çocuk."

Ben de ona gülümsedim, ama sonra ekmekten fazla büyük bir ısırık aldım ve bana kaşlarını çattı. Ekmeği ağır ağır çiğnemeye çalıştım, ama çok aç olduğumdan ve yemek de önümde olduğundan, neden sadece yememe izin vermediğini anlamıyordum. Yemek uzun zaman aldı. Yemeğe özellikle çok ısıtmıştı ki, çok büyük bir lokma alırsam ağzım yansın. Bir süre bunu düşündüm. Sonra, "Yemeği mahsus çok sıcak yapıyorsun. Çok hızlı yersem yanayım diye," dedim.

Gülümser gibi oldu. Kafasını salladı.

Yine de yemeyi ondan önce bitirdim. O da bitirene kadar sandalyede oturmak zorundaydım.

"Eee Fitz," dedi sonunda. "Bugün pek de kötü bir gün olmadı. Ha, evlat?"

Ona baktım.

"Bana bir cevap ver," dedi bana.

"Ne?" diye sordum.

"Herhangi bir şey."

"Herhangi bir şey."

Kaşlarını çattı, ben de hırlamak istedim, çünkü bana dediğini yapmıştım. Bir süre sonra ayağa kalktı ve bir şişe getirdi. Şişeden bardağına bir şey doldurdu. Şişeyi bana doğru tuttu. "Biraz ister misin?"

Şişeden itildim. Kokusu bile burun deliklerimi ısırıyordu.

"Cevap," diye hatırlattı bana.

"Hayır. Hayır, o kötü su."

"Hayır. Kötü brendi. Böğürtlen brendisi, çok ucuz. Ben nefret ederdim, sense severdin."

Kokuya burnumdan soludum. "Biz onu hiç sevmedik."

Şişeyle bardağı masaya koydu. Ayağa kalktı ve pencereye gitti. Pencereyi tekrar açtı. "Avlanmaya git, dedim!" Gecegözleri'nin zıpladığını ve sonra koştuğunu hissettim. Gecegözleri de Sürünün Kalbi'nden benim kadar korkuyor. Bir keresinde Sürünün Kalbi'ne saldırdım. Uzun bir süre hastalanmıştım, ama sonra iyileştim. Dışarı çıkıp avlanmak istiyordum, bana izin vermiyordu. Kapının önünde duruyordu, üzerine atıldım. Bana yumruğuyla vurdu, sonra beni yerde tuttu. Benden iri değil. Ama daha kötü ve daha akıllı. Tutmanın birçok yolunu biliyor ve bunların çoğu da acıtıyor. Beni yerde sırtüstü tuttu, boğazım açıktaydı ve dişlerini bekliyordum, uzun, uzun bir süre. Her kıpırdayışımda beni tokatladı. Gecegözleri evin dışında hırlamıştı, ama kapıya yakın değildi ve içeri girmeye çalışmamıştı. Merhamet için inlediğimde bana tekrar vurdu. "Sus!" dedi. Sustuğumda, "Benden gençsin. Ben senden yaşlıyım ve daha çok şey biliyorum. Senden daha iyi dövüşüyor, senden daha iyi avlanıyorum. Hep senden yukarıdayım. Yapmanı istediğim her şeyi yapacaksın. Yapmanı söylediğim her şeyi yapacaksın. Anlıyor musun?" dedi.

Evet, dedim ona. *Evet, evet, bu sürü, **anlıyorum, anlıyorum**.* Ama sadece bana tekrar vurmuş ve ona ağzımla, "Evet, anlıyo-

rum," diyene kadar beni orada öyle tutmuştu.

Sürünün Kalbi masaya geri geldiğinde bardağıma brendi doldurdu. Bardağı önüme, kokusunu alabileceğim bir yere koydu. Homurdandım.

"Dene," diyerek teşvik etti beni. "Sadece biraz. Severdin. Daha gençken ve bensiz meyhanelere gidemeyeceğini varsaydığımız zamanlarda kasabada içerdin. Sonra nane çiğner ve içtiğini anlamayacağımı düşünürdün."

Kafamı iki yana salladım. "Yapmamamı söylediğin şeyi yapmayacağım. Anladım."

Boğulma ve hapşırmaya benzer şu sesi çıkardı. "Ah, sana yapmamanı söylediğim şeyleri çok sık yapardın."

Kafamı tekrar iki yana salladım. "Hatırlamıyorum."

"Henüz değil. Ama hatırlayacaksın." Tekrar brendiyi işaret etti. "Hadi. Tadına bak. Sadece birazcık. Sana iyi gelebilir."

Ve bana yapmam gerektiğini söylediği için tadına baktım. Ağzımı ve burnumu yaktı, kokudan kurtulamadım. Bardakta kalanı döktüm.

Tek söylediği, "Pekala. Patience bundan hoşnut olurdu," oldu. Ve sonra bir bez aldırıp döktüğüm şeyi sildirdi bana. Ve bulaşıkları suda yıkayıp onları kurulattı.

* * *

Bazen titrer ve düşerdim. Nedensiz yere. Sürünün Kalbi beni hareketsiz tutmaya çalışırdı. Bazen titreme uyuyakalmama neden olurdu. Daha sonra uyandığımda ağrım olurdu. Göğsüm acır, sırtım acırdı. Bazen dilimi ısırırdım. O dönemleri sevmezdim. Gecegözleri'ni korkuturdu.

Bazen de bir başkası Gecegözleri ve benimle birlikte olurdu, bizimle birlikte düşünen biri. Çok küçüktü, ama oradaydı. Orada olmasını istemiyordum. Orada, Gecegözleri ve ben dışında, bir daha hiç kimseyi istemiyordum. Bunu biliyordu ve kendini o ka-

dar küçültüyordu ki, çoğu zaman orada olmuyordu.

* * *

Daha sonra bir adam geldi.

"Bir adam geliyor," dedim Sürünün Kalbi'ne. Karanlıktı ve ateş sönmeye yüz tutmuştu. İyi av zamanı geçmişti. Burası tam karanlıktı. Yakında bizi uyutacaktı.

Bana cevap vermedi. Hızla ve sessizce kalkıp sürekli masanın üzerinde duran büyük bıçağı kaptı. Bana köşeye gitmemi, yolundan çekilmemi işaret etti. Dışarıda, adamın kara bastığını duydum. Derken kokusunu aldım. "Gri olan," dedim ona. "Chade."

O zaman kapıyı hızla açtı ve gri adam içeri girdi. Üzerinde getirdiği kokulardan aksırdım. Hep kuru yaprak tozu gibi ve değişik türden duman kokuyordu. Zayıf ve yaşlıydı, ama Sürünün Kalbi ona hep kendisinden daha üstünmüş gibi davranıyordu. Sürünün Kalbi ateşe odun attı. Oda daha parlak ve sıcak oldu. Gri adam başlığını arkaya attı. Açık renkli gözleriyle bir şey bekliyormuş gibi bir süre bana baktı. Sonra Sürünün Kalbi'yle konuştu.

"Nasıl? Daha iyice mi?"

Sürünün Kalbi omuzlarını oynattı. "Kokunu aldığında adını söyledi. Bir haftadır kriz geçirmedi. Üç gün önce benim için bir parça koşum takımı tamir etti. Ve iyi de iş çıkardı."

"Artık deriyi çiğnemeye kalkışmıyor mu?"

"Hayır. En azından ben onu gözlerken yapmıyor. Ayrıca çok iyi bildiği bir iş. İçinde bir şeyleri etkileyebilir." Sürünün Kalbi kısa bir kahkaha attı. "Hiç olmazsa, tamir edilmiş koşum takımı satılabilecek bir şeydir."

Gri adam gitti ve ateşin karşısında durup ellerini ateşe uzattı. Ellerinde lekeler vardı. Sürünün Kalbi brendi şişesini çıkardı. Bardakta brendi içtiler. Bana da dibinde azıcık brendi olan bir bardak verdi, ama tadına bakmaya zorlamadı. Yeme, uyuma ya da avlanmayla hiç ilgisi olmayan şeyler hakkında uzun, uzun, uzun

konuştular. Gri adam bir kadın hakkında bir şeyler duymuştu. Çok önemli olabilirdi, dükalıklar için bir birleşme noktası olabilirdi. Sürünün Kalbi, "Bu konuyu Fitz'in önünde konuşmayacağım. Söz verdim," dedi. Gri adam anladığımı mı düşündüğünü sordu ona ve Sürünün Kalbi bunun önemi olmadığını, söz vermiş olduğunu söyledi. Uyumak istiyordum, ama beni bir sandalyede kıpırdamadan oturtuyorlardı. Yaşlı olanın gitmesi gerektiğinde Sürünün Kalbi, "Buraya gelmek senin için çok tehlikeli. Senin için uzun bir yürüme mesafesi. Geri dönebilecek misin?"

Gri adam sadece gülümsedi. "Benim de yöntemlerim var Burrich," dedi. Sırlarından hep gurur duymuş olduğunu hatırlayarak ben de gülümsedim.

* * *

Bir gün Sürünün Kalbi dışarı çıktı ve beni yalnız bıraktı. Beni bağlamadı. Sadece, "Burada biraz yulaf var. Eğer ben yokken yemek istersen, onları nasıl pişireceğini hatırlaman gerekecek. Kapıdan dışarı ya da pencereye gidersen, kapıyı ya da pencereyi açarsan, bundan bile haberim olur. Ve seni öldüresiye döverim. Anlıyor musun?" dedi.

"Anlıyorum," dedim. Bana çok kızmışa benziyordu, ama bana yapmamamı söylemiş olduğu bir şeyi yaptığımı hatırlayamıyordum. Bir kutuyu açtı ve içinden bir şeyler aldı. Çoğu yuvarlak metaldi. Madeni paralar. Hatırladığım bir şey. Parlak ve ay gibi kavisliydi, onu ilk aldığımda kan kokuyordu. Onun için bir başkasıyla dövüşmüştüm. Onu istemiş olduğumu hatırlayamıyordum, ama dövüşmüş ve onu kazanmıştım. Onu istemiyordum artık. Ona bakmak için zincirinden kaldırarak tuttu, sonra onu bir keseye koydu. Alıp götürmesini umursamadım.

O gelmeden çok, çok acıktım. Geldiğinde üzerinde bir koku vardı. Bir dişinin kokusu. Çok güçlü değildi ve bir çayırın kokularıyla karışıktı. Ama bir şey istememe yiyecek, su ya da av olma-

yan bir şey istememe neden olan güzel bir kokuydu. Koklamak için yakınına gittim, ama bunun farkına varmadı. Lapa pişirdi ve yedik. Sonra ateşin karşısına geçip hüzünlü, çok hüzünlü gözlerle oturdu. Ayağa kalkıp brendi şişesini aldım. Ona bir bardakla birlikte uzattım. Bardakla şişeyi elimden aldı, ancak gülümsemedi. Sonra şişedeki brendinin tamamını içti, ardından da ikinci bir şişe açtı. Oturup onu seyrettim. Uyuyakaldığında üzerine dişi kokusu sinmiş ceketini aldım. Yere serip üzerine uzandım, uyuyana kadar kokusunu içime çektim.

Rüya gördüm ama mantıklı bir şey değildi. Burrich'in ceketi gibi kokan bir dişi vardı ve onun gitmesini istememiştim. Benim dişimdi, ama gittiğinde peşinden gitmemiştim. Tek hatırlayabildiğim buydu. Bunu hatırlamak güzel değildi.

* * *

Beni içerde kalmaya mecbur ediyordu. Tek istediğim dışarı çıkmakken, uzun, çok uzun bir süre beni içeride tutmuştu. Ama o zaman yağmur yağıyordu, hem de çok, o kadar çok ki, kar neredeyse erimişti. Birdenbire dışarı çıkmamak iyi bir fikir gibi geldi. "Burrich," dedim ve aniden kafasını kaldırıp bana baktı. O kadar hızlı hareket etmişti ki, saldıracağını sandım. Sinmemeye çalıştım. Sinmek bazen onu öfkelendiriyordu.

"Ne var Fitz?" diye sordu, sesi nazikti.

"Açım," dedim. "Şimdi."

Bana büyük bir parça et verdi. pişirilmişti ama büyük bir parçaydı. Çok hızlı yedim, beni seyretti, ancak bana hızlı yemememi söylemedi, tokatlamadı da. O zaman.

* * *

Yüzümü kaşıyıp duruyordum. Sakalımı. Sonunda gidip Burrich'in karşısında durdum. Onun karşısında yüzümü kaşıdım. "Bundan hoşlanmıyorum," dedim ona. Şaşırmış görünüyordu. Ama bana çok sıcak su, sabun ve çok keskin bir bıçak verdi. Ba-

na içinde bir adam olan yuvarlak bir cam verdi. Ona uzunca bir süre baktım. Beni ürpertti. Gözleri Burrich'inkiler gibiydi; etrafları ak, ama daha siyah. Kurt gözleri değildi. Kürkü Burrich'inki kadar siyahtı, ama çenesindeki kıllar düzensiz ve kabaydı. Kendi sakalıma dokundum ve adamın yüzünde parmaklar gördüm. Garipti.

"Tıraş ol, ama dikkat et," dedi Burrich bana.

Nasıl olduğunu az çok hatırlayabiliyordum. Sabunun kokusu, sıcak suyun yüzümdeki dokunuşu. Ama keskin, keskin bıçak beni kesip duruyordu. Acıtan, küçük kesiklerdi. Sonradan yuvarlak camdaki adama baktım. Fitz, diye düşündüm. Hemen hemen Fitz gibi. Kanıyordum. "Her yanım kanıyor," dedim Burrich'e.

Bana güldü. "Tıraştan sonra yüzün hep kanar. Hep çok acele edersin." Keskin bıçağı aldı. "Otur," dedi bana. "Bazı yerleri almamışsın."

Hiç kıpırdamadan oturdum ve beni kesmedi. Bu kadar yakınıma gelmiş ve bana bu kadar yakından bakarken kıpırdamadan oturmak zordu. İşini bitirdiğinde çenemi tuttu. Yüzümü yukarı kaldırdı ve bana baktı. Bana sert baktı. "Fitz?" dedi. Kafasını çevirdi ve bana gülümsedi, ama ardından ben ona sadece bakınca gülümsemesi kayboldu. Bana bir fırça verdi.

"Fırçalanacak at yok," dedim ona.

Yüzünde neredeyse hoşnut bir ifade belirdi. "Bunu fırçala," dedi bana ve saçımı çekiştirdi. Saçım dümdüz olana kadar fırçalattı. Kafamda ağrıyan yerler vardı. Burrich inlediğimi görünce kaşlarını çattı. Fırçayı kaldırdı ve o saçımın arasına bakıp dokunurken beni kıpırdatmadan oturttu. "Piç!" dedi sert bir tonla ve ben sindiğimde, "Sana demedim," dedi. Kafasını yavaşça iki yana salladı. Omzuma vurdu. "Acı zamanla geçecek," dedi bana. Bana saçımı geriye çekip deriyle nasıl bağlayacağımı gösterdi. Yeterince uzundu. "Böyle daha iyi," dedi. "Yine bir erkek gibi görünüyorsun."

* * *

Bir düşten seğirerek ve viyaklayarak uyandım. Oturdum ve ağlamaya başladım. Yatağından kalıp yanıma geldi. "Sorun ne Fitz? İyi misin?"

"Beni annemden ayırdı!" dedim. "Beni ondan ayırdı. Ondan ayrılamayacak kadar gençtim."

"Biliyorum," dedi. "Biliyorum. Ama o uzun zaman önceydi. Artık buradasın, güvendesin." Neredeyse korkmuş görünüyordu.

"Mağarayı tüttürdü," dedim ona. "Annemle ağabeylerimi saklanmaya zorladı."

Yüzü değişti, sesi de artık nazik değildi. "Hayır, Fitz. O senin annen değildi. O bir kurdun düşüydü. Gecegözleri'nin. Gecegözleri'nin başına gelmiş olabilir. Ama senin başına gelmiş olamaz."

"Ah, evet, geldi," dedim ona ve birdenbire sinirlendim. "Ah, evet geldi ve aynen öyle hissettim. Aynen öyle." Yatağımdan kalktım ve odada dolaştım. O duygu silinene kadar uzun bir süre dolandım. Oturdu ve beni izledi. Ben yürürken bir dolu brendi içti.

Baharda bir gün pencereden dışarı bakıyordum. Dünya güzel, canlı ve taze kokuyordu. Gerindim ve omuzlarımı oynattım. Kemiklerimin kıtırdadığını duydum. "Atbinmek için güzel bir sabah," dedim. Dönüp Burrich'e baktım. Ateşin üzerindeki bir güğümde lapa karıştırıyordu. Geldi ve yanımda durdu.

"Dağlar'da hâlâ kış var," dedi sakin bir sesle. "Kettricken'ın eve sağ salim varıp varmadığını merak ediyorum."

"Eğer varmadıysa, bu Sooty'nin suçu değildi," dedim. Sonra bir şey döndü ve içimi acıttı. Öyle ki, bir an nefes alamadım. Bunun ne olduğunu düşünmeye çalıştım, ama benden kaçıp gitti. Onu yakalamaya çalışmadım, ama avlamam gereken bir şey olduğunu biliyordum. Bir ayı avlamak gibi bir şey olacaktı. Ona yaklaştığımda dönecek ve beni incitmeye çalışacaktı. Ama onunla il-

gili bir şey ne olursa olsun, takip etmeyi istememe neden oldu. Derin bir nefes aldım ve titreyerek verdim. Bir nefes daha aldım.

Burrich yanımda hareketsiz ve sessiz duruyordu. Beni bekliyordu.

Kardeşim, sen bir kurtsun. Geri gel, ondan uzaklaş, seni incitecek, diye uyardı beni Gecegözleri.

Geri sıçradım.

Sonra Burrich bir şeylere beddua ederek ve lapanın yanmasına izin vererek odayı arşınladı. Lapayı yemek zorundaydık, başka bir şey yoktu.

* * *

Bir süre Burrich beni rahatsız etti. "Hatırlıyor musun?" diyordu hep. Beni yalnız bırakmıyordu. Bana isimler söylüyor ve kim olduklarını söylemeye çalışmam için zorluyordu. Bazen biraz bilirdim. "Bir kadın," dedim ona Patience dediğinde. "Bitkilerle dolu bir odadaki bir kadın." Denemiştim, ama yine de bana kızdı.

Gece uyursam düşler görüyordum. Titreyen bir ışığın, taştan bir duvarda dans eden bir ışığın düşünü. Ve küçük bir penceredeki gözlerin. Düşler beni aşağı çeker ve nefes almaktan alıkoyardı. Eğer çığlık atacak kadar nefes alabilirsem uyanabilirdim. Bazen yeterince nefes almak uzun zaman alıyordu. Burrich de uyanır ve masadaki büyük bıçağı alırdı. "Ne oldu? Ne oldu?" diye sorardı bana. Ama ona anlatamazdım.

Gün ışığında, dışarda çimenleri ve toprağı koklayarak uyumak daha güvenliydi. O zaman taş duvar düşleri gelmiyordu. Onun yerine bir kadın geliyor, kendini tatlı bir şekilde bana bastırıyordu. Kokusu çayır çiçeklerinin kokusuyla aynıydı ve ağzında bal tadı vardı. O düşlerin acısı uyandığımda ve onun sonsuza kadar gittiğini, bir başkası tarafından alındığını anladığımda başlıyordu. Geceleri oturup ateşe bakıyordum. Soğuk taş duvarları, ağlayan siyah gözleri ve acı sözlerle giden tatlı bir ağzı düşünmemeye ça-

lışıyordum. Uyumuyordum. Uzanmaya bile korkuyordum. Burrich beni zorlamıyordu.

* * *

Bir gün Chade geri geldi. Sakalını uzatmıştı ve seyyar satıcılar gibi geniş kenarlı bir şapka takmıştı, ama onu tanıdım. Geldiğinde Burrich evde yoktu, yine de onu içeri aldım. Neden geldiğini bilmiyordum. "Biraz brendi ister misin?" dedim, belki de bu yüzden gelmiştir diye düşünerek. Bana yakından baktı ve gülümsedi.

"Fitz?" dedi. Yüzüme bakmak için kafasını yana çevirdi. "Eee. Nasılsın?"

Bu sorunun cevabını bilmiyordum, bu yüzden sadece baktım ona. Bir süre sonra güğümü çıkardı. Çıkınından bir şeyler çıkardı. Baharatlı çay, biraz peynir ve tütsülenmiş balık getirmişti. Ayrıca bitki paketleri de çıkardı ve onları masanın üzerine dizdi. Sonra deri bir kese çıkardı. İçinde tombul sarı bir kristal vardı, avcunu dolduracak kadar büyüktü. Paketin dibinde büyük, iç yüzeyi mavi cam bir tabakayla kaplı derin bir kase vardı. Onu masanın üzerine koymuş ve Burrich döndüğünde temiz suyla doldurmuştu. Burrich balığa gitmişti. Üzerine altı küçük balık olan bir iple geldi. Dere balığıydılar, okyanus balığı değil. Kaygan ve parlaktılar. Bağırsaklarını şimdiden çıkarmıştı.

Birbirlerini selamladıktan sonra, "Artık onu yalnız mı bırakıyorsun?" diye sordu Chade, Burrich'e.

"Yiyecek bulmak için bunu yapmak zorundayım."

"O halde ona güveniyorsun artık?"

Burrich kafasını öte yana çevirdi. "Bir sürü hayvan eğittim. Dediğini yapmayı öğretmekle bir adama güvenmek aynı şey değil."

Burrich balığı tavada pişirdi ve sonra yedik. Peynir ve çayımız da vardı. Ben tavaları ve bulaşıkları yıkarken, onlar oturup muhabbet ettiler.

"Bitkileri denemek istiyorum," dedi Chade, Burrich'e. "Ya da

su veya kristali. Bir şeyi. Herhangi bir şeyi. Gerçekten... burada olmadığını düşünmeye başlıyorum."

"Burada," diye iddia etti Burrich sakince. "Ona zaman tanı. Bitkilerin onun için iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Değişmeden önce bitkilerden fazla hoşlanmaya başlamıştı. Sonlara doğru hep ya hasta ya da enerjiyle dopdoluydu. Acının derinliklerinde değilse, dövüşmekten, Verity ya da Shrewd için Kralın Adamı olmaktan tükenmiş halde oluyordu. Sonra dinlenmek yerine cinkabuğuna yöneliyordu. Sadece dinlenmenin ve vücudunun iyileşmesini beklemenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Asla bunu beklemiyordu. O son gece.... ona carris tohumu verdin, değil mi? Foxglove öyle bir şeyi hiç görmediğini söyledi. Ondan o kadar korkuyor olmasalardı, sanırım daha çok insan yardımına gelirdi. Zavallı ihtiyar Blade katı bir adam oldu. Ona bir kez vurduğu için kendini asla affetmedi. Çocuğun aslında ölmediğini bilmesini isterdim."

"Toplayıp seçecek zaman yoktu. Ona elimde olanı verdim. Carris tohumuyla çıldıracağını bilemedim."

"Onu reddedebilirdin," dedi Burrich yavaşça.

"Onu durduramazdım. Olduğu gibi, tükenmiş olarak devam ederdi ve oracıkta öldürülürdü."

Gittim ve şöminenin yanına oturdum. Burrich beni gözetlemiyordu. Uzandım, sonra sırtüstü yuvarlandım ve gerindim. Bunu yapmak kendimi iyi hissettiriyordu. Gözlerimi kapadım ve ateşin sıcaklığını yanımda hissettim.

"Kalk ve taburede otur Fitz," dedi Burrich.

İç geçirdim, ama itaat ettim. Chade bana bakmadı. Burrich konuşmaya kaldığı yerden devam etti.

"Onu dengede tutabilmek isterdim. Bunu kendi başına yapabilmek için sadece zamana ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Hatırlıyor. Bazen. Ve sonra onunla savaşıyor. Hatırlamak istediğini sanmıyorum Chade. Tekrar FitzChivalry olmaya devam etmeyi

gerçekten istediğini sanmıyorum. Belki de kurt olmaktan hoşlandı. Belki asla geri gelmeyecek kadar hoşlandı."

"Geri gelmek zorunda," dedi Chade yavaşça. "Ona ihtiyacımız var."

Burrich doğruldu. Chade'e eğildi. "Haber mi aldın?"

"Ben değil. Ama Patience aldı sanırım. Bazen duvarın arkasındaki fare olmak boşuna değil."

"Eee ne duydun?"

"Sadece Patience ve Lacey'nin yünden bahsettiklerini."

"Bu neden önemli?"

"Çok yumuşak bir giysi örmek için yün istiyorlardı. Bir bebek ya da küçük bir çocuk için. 'Hasat zamanından sonra doğacak, ama bu dönem Dağlar'da kışın başlangıcına denk geliyor. İyisi mi kalın yapalım," dedi Patience. Belki de Kettricken'ın çocuğu için."

Burrich irkilmişe benziyordu. "Patience, Kettricken'dan haberdar mı?"

Chade güldü. "Bilmiyorum. O kadının ne bildiğini kim bilir? Son zamanlarda çok değişti. Buckkeep muhafızlarını avcunun içine aldı ve Lord Bright bunun olduğunu bile görmüyor. Artık planımızdan onu haberdar etmemiz gerektiğini, hattâ onu başından dahil etmemiz gerektiğini düşünüyorum. Ama belki de hayır."

"Dahil etmiş olsaydık benim için daha kolay olurdu." Burrich'in bakışları ateşe daldı.

Chade başını iki yana salladı. "Üzgünüm. Fitz'i terk ettiğine, İzan kullandığı için onu reddettiğine inanması gerekiyordu. Eğer vücudunun peşinden gitseydin, Regal şüphelenebilirdi. Regal'i, onu gömecek kadar umursayan tek kişinin o olduğuna inandırmalıydık."

"Şimdi benden nefret ediyor. Bende ne sadakat, ne de cesaret olduğunu söyledi bana." Burrich ellerine baktı ve sesi gerginleşti. "Beni sevmeyi yıllar önce bıraktığını biliyordum. Kalbini Chi-

Valry'ye verdiğinde. Bunu kabullenebilirim. Ona layık bir adamdı. Ve ondan ilk ben ayrılmıştım. Bu yüzden o beni sevmeden yaşayabilirdim, çünkü bana hâlâ bir erkek olarak saygı duyduğunu hissediyordum. Ama şimdi beni küçümsüyor. Ben...." Kafasını iki yana salladı, sonra gözlerini sımsıkı kapattı. Bir an her şey kıpırtısızdı. Sonra Burrich yavaşça toparlandı ve Chade'e döndü. "Sence Patience, Kettricken'ın Dağlar'a kaçtığını biliyor mu?" diye sorarken sesi sakindi.

"Biliyorsa şaşırmam. Resmi bir açıklama olmadı elbette. Regal, Kral Eyod'a, Kettricken'ın oraya kaçıp kaçmadığını öğrenmekte ısrar eden haberler gönderdi, ama Kral Eyod onun Altı Dükalık kraliçesi olduğu ve yaptıklarının Dağlar'ı ilgilendirmediği cevabını verdi sadece. Regal buna Dağlar'la ticareti kesecek kadar sinirlendi. Ama Patience kalenin dışında olanların çoğundan haberdarmış gibi görünüyor. Kendi adıma, battaniyeyi Dağlar'a nasıl göndermeyi planladığını öğrenmekten mutluluk duyardım. Uzun ve yorucu bir yol."

Burrich uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Kettricken ve Soytarı'yla birlikte gitmenin bir yolunu bulmalıydım. Ama sadece iki at ve iki kişiye yetecek kadar malzeme vardı. Daha fazlasını bulamamıştım. Bu yüzden tek başlarına gittiler," dedi. Öfkeyle ateşe baktı, "Herhalde kimse Veliaht Verity'yle ilgili bir şey duymamıştır ha?" diye sordu.

Chade başını yavaşça iki yana salladı. "Kral Verity," diye hatırlattı Burrich'e anlayışla. "Eğer burada olsaydı." Uzaklara baktı. "Geri geliyor olsaydı, sanırım şimdiye kadar burada olurdu," dedi yavaşça. "Bunun gibi yumuşak birkaç gün daha geçirirsek, Kızıl Gemi Akıncıları her koya girecekler. Artık Verity'nin geri geleceğine inanmıyorum."

"O halde Regal gerçekten kral," dedi Burrich ekşi ekşi. "En azından Kettricken'ın çocuğu doğana ve tahta çıkma yaşına gele-

ne kadar. Ve sonra çocuk tahta çıkmayı isterse, bir iç savaş bekleyebiliriz. Eğer hükmedilecek bir Altı Dükalık kalırsa. Verity keşke Elderlingleri aramaya gitmemiş olsaydı diyorum. En azından hayattayken Akıncılardan biraz korunuyorduk. Şimdi Verity gittiğine ve bahar geldiğine göre, Kızıl Gemilerle aramızda bir şey kalmıyor...."

Verity. Soğukla ürperdim. Soğuğu iteledim. Geri geldi ve onu hepten iteledim. Onu uzakta tuttum. Bir an sonra, derin bir nefes aldım.

"Sadece su, o halde?" diye sordu Chade, Burrich'e ve onların konuşmakta olduklarını ama dinlemediğimi anladım.

Burrich omuz silkti. "Yap o halde. Ne zararı dokunabilir ki? Daha önce yapmış mıydı?"

"Hiç denemedim. Hep denerse yapabileceğinden korktum. İzan ve İrfanı var. Neden olmasın ki?"

"Bir adamın bir şeyi yapabilmesi, başka bir şeyi de yapabileceği anlamına gelmez."

Bir süre için birbirlerine baktılar. Sonra Chade omuz silkti. "Belki de benim mesleğim seninkiler kadar vicdani incelikler göstermeme izin vermiyordur," dedi sert bir sesle.

Bir an sonra Burrich, "Özür dilerim, efendim. Hepimiz kralımıza becerilerimizin elverdiği şekilde hizmet ettik," dedi huysuz bir ses tonuyla.

Chade bunu başıyla onayladı. Sonra gülümsedi.

Chade su ve birkaç mum dışında masadaki her şeyi kaldırdı. "Buraya gel," dedi bana sakin bir sesle, bu yüzden masaya geri döndüm. Beni sandalyesine oturttu ve kaseyi önüme koydu. "Suya bak," dedi. "Bana ne gördüğünü söyle."

Kasedeki suyu gördüm. Kasenin dibindeki maviliği gördüm. Bu cevapların hiçbiri onu mutlu etmedi. Bana tekrar bakmamı söyleyip durdu ama ben aynı şeyleri görmeye devam ettim. Mu-

mun yerini, her seferinde bana tekrar bakmamı söyleyerek defalarca değiştirdi. Sonunda Burrich'e, "Şey, en azından artık onunla konuştuğunda cevap veriyor," dedi.

Burrich başıyla onayladı, ama cesareti kırılmışa benziyordu. "Evet. Belki de zamanla," dedi.

O zaman benimle işlerinin bittiğini anladım ve rahatladım.

Chade geceyi bizimle geçirip geçiremeyeceğini sordu. Burrich "Elbette," dedi. Sonra gitti ve brendiyi getirdi. İki bardak doldurdu. Chade taburemi masanın yanına çekti ve tekrar oturdu. Oturdum ve bekledim, ama tekrar birbirleriyle konuşmaya başladılar.

"Ya ben?" diye sordum sonunda.

Konuşmayı bıraktılar ve bana baktılar. "Sana ne olmuş?" diye sordu Burrich.

"Brendi içmeyecek miyim?"

Bana baktılar. Burrich, "Brendi mi istiyorsun? Hoşlanmadığını düşünmüştüm," dedi dikkatle.

"Hayır, hoşlanmadım. Hiçbir zaman hoşlanmadım." Bir an düşündüm. "Ama ucuzdu."

Burrich bana dik dik baktı. Chade ellerine bakarak hafifçe gülümsedi. Sonra Burrich bir bardak daha getirdi ve bana da biraz brendi koydu. Bir süre beni seyrederek oturdular, ama hiçbir şey yapmadım. Nihayet tekrar konuşmaya başladılar. Brendiden bir yudum aldım. Hâlâ ağzımı ve burnumu yakıyordu, ama içimde bir sıcaklık uyandırıyordu. Daha fazla istemediğimi biliyordum. Sonra istediğimi düşündüm. Biraz daha içtim. Hiç hoş değildi. Patience'ın öksürük yüzünden beni içmeye zorlayacağı türden bir şeye benziyordu. Hayır. O anıyı da bir kenara ittim. Bardağı masaya koydum.

Burrich bana bakmadı. Chade'le konuşmaya devam etti. "Geyik avlarken, çoğu zaman sadece onu görmüyormuş gibi davranarak ona epey yaklaşabilirsin. Konumunu koruyacak, yaklaşma-

nı seyredecektir ve doğrudan ona bakmadığın sürece bir toynağını bile oynatmaz." Şişeyi aldı ve bardağıma biraz daha brendi koydu. Brendinin yükselen kokusuna homurdandım. Bir şeyin karışmakta olduğunu hissettiğimi düşündüm. Zihnimde bir düşüncenin. Kurduma uzandım.

Gecegözleri?

Kardeşim? Uyuyorum, Değiştirici. Henüz avlanmak için iyi bir zaman değil.

Burrich ters ters bana baktı. Durdum.

Daha brendi istemediğimi biliyordum. Ama başka biri istediğimi düşündü. Başka biri bardağı kaldırmam için zorladı beni. Bardağı hafifçe salladım. Verity kadehteki şarabını döndürür ve içine bakardı. Karanlık bardağın içine baktım.

Fitz.

Bardağı masaya bıraktım. Ayağa kalktım ve odada dolandım. Dışarı çıkmak istedim, ama Burrich dışarı tek başıma ve gece çıkmama hiç izin vermiyordu. Bu yüzden sandalyeme dönene kadar odada dolandım. Tekrar sandalyeme oturdum. Brendi bardağı hâlâ oradaydı. Bir süre sonra, sadece onu kaldırma isteğinin kaybolması için bardağı kaldırdım. Ama bardağı elime alınca, onu değiştirdi. Beni onu içmeyi düşünmeye yöneltti. Karnımda ne kadar sıcak hissettireceğini. Sadece hızla iç ve tadı uzun süre etkili olmaz, sadece karnımdaki sıcak, iyi his.

Ne yaptığını biliyordum. Sinirlenmeye başlıyordum.

Sadece ufak bir yudum daha o halde. Fısıltı. *Sadece rahatlamana yardımcı olması için Fitz. Ateş çok sıcak, yemek yedin. Burrich seni koruyacaktır. Chade hemen burada. Bu kadar çok tetikte olmak zorunda değilsin. Sadece bir yudum daha. Bir yudum daha.*

Hayır.

Ufak bir yudum o halde, sadece ağzını ıslatmak için.

İstememi sağlamaya son versin diye bir yudum daha içtim. Ama durmadı, bu yüzden bir yudum daha içtim. Bir ağız dolusu aldım ve onu yuttum. Karşı koymak giderek zorlaşıyordu. Beni tüketiyordu. Üstelik Burrich bardağıma brendi koymaya devam ediyordu.

Fitz. "Verity hayatta," de. Hepsi bu. Sadece bunu söyle.

Hayır.

Brendi karnında kendini iyi hissettirmiyor mu? Çok sıcak. Biraz daha iç.

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Seni uzak tutamayayım diye, beni sarhoş etmeye çalışıyorsun. Sana izin vermeyeceğim." Yüzüm terlemişti.

Burrich de, Chade de bana bakıyordu. "Daha önce hiç ağlak bir sarhoş olmamıştı," diye gözlemledi Burrich. "En azından, benim yanımda olmamıştı." Bunu ilginç bulmuşa benziyorlardı.

Söyle. "Verity hayatta," de. Sonra seni rahat bırakacağım. Söz veriyorum. Sadece söyle. Sadece bir kez. Fısıldasan bile olur. Söyle. Söyle.

Masaya baktım. Çok uysal bir sesle, "Verity hayatta," dedim.

"Ah?" dedi Burrich. Çok kayıtsızdı. Bardağıma biraz daha brendi koymak için hızla eğildi. Şişe boştu. Bana kendi bardağından brendi verdi.

Birden istedim. Kendim için istedim. Bardağı kaldırdım ve hepsini içtim. Sonra ayağa kalktım. "Verity hayatta," dedim. "Üşüyor, ama hayatta. Ve bütün söylemem gereken bu." Kapıya gittim, sürgüyü kaldırdım ve geceye çıktım. Beni durdurmaya çalışmadılar.

* * *

Burrich haklıydı. Hepsi de insanın çok sık dinlediği ve aklından çıkaramadığı bir şarkı gibi oradaydı. Bütün düşüncelerimi izliyor ve bütün düşlerimi renklendiriyordu. Beni iteleyerek geldi

ve bana huzur vermedi. Bahar yaza döndü. Eski hatıralar yenilerin üzerine örtmeye başladı. Hayatlarım kendilerini birbirlerine dikmeye başladılar. Birleşme yerlerinde boşluklar ve buruşukluklar vardı, ama bir şeyleri bilmeyi reddetmek gitgide zorlaşıyordu. İsimler bir anlam ve yüz kazanmaya başladı tekrar. Patience, Lacey, Celerity ve Sooty artık basit sözcükler değildi; anılar ve duygularla çan gibi zengin çalıyorlardı. Sonunda bir gün yüksek sesle "Molly," dedim kendi kendime. Ben o kelimeyi söylediğimde Burrich aniden bana baktı ve yapmakta olduğu iyi örülmüş tuzak ipini az kalsın elinden düşürüyordu. Benimle konuşacakmış gibi nefes aldığını duydum, ama konuşmak yerine benim dahasını söylememi bekleyerek sessiz kaldı. Söylemedim. Onun yerine gözlerimi kapadım ve unutuşun hasretini çektim.

Pencerede durup çayırı seyrederek uzunca bir zaman geçirdim. Orada görülecek bir şey yoktu. Ama Burrich bir vakitler yaptığı gibi beni durdurmaya ya da işimin başına döndürmeye kalkmadı. Bir gün, gür çimenlere bakarken, "Çobanlar buraya geldiğinde ne yapacağız? O zaman yaşamak için nereye gideceğiz?" diye sordum.

"Düşün." Zemine bir tavşan postu çivilemişti et ve yağ kalıntılarını temizliyordu. "Gelmeyecekler. Yaz otlatmasına getirilecek sürü yok. İyi damızlıkların çoğu Regal'le iç bölgelere gitti. Buckkeep'te arabayla taşıyabileceği her şeyi yağmaladı. Geride bıraktığı her koyunun kışın koyun etine döndüğüne bahse girmeye hazırım."

"Büyük ihtimalle," diyerek katıldım fikrine. Ve sonra bir şey, bildiğim ve hatırlamak istemediğim bütün her şeyden daha korkunç bir şey zihnime baskı yaptı. Bu bilmediğim her şeydi, cevapsız bırakılmış bütün sorular. Çayırı geçip derenin kenarına geldim ve oradan aşağıya, kedi kuyruklarının yetiştiği bataklık kısma gittim. Lapayla pişirmek için yeşil kedi kuyruğu başaklarından

topladım. Bir kez daha bitkilerin bütün adlarını biliyordum. İstemiyordum, ama hangilerinin bir adamı öldüreceğini ve onları nasıl hazırlayacağımı biliyordum. Bütün eski bilgiler onları geri isteyip istemeyeceğime karar vermemi bekliyordu.

Başaklarla birlikte geri döndüğümde Burrich lapayı pişiriyordu. Başakları masaya koydum ve fıçıdan bir kase su aldım. Başakları yıkayıp ayıklarken nihayet sordum, "Neler oldu? O gece?"

Sanki ani bir hareketle ürkütülebilecek bir avmışım gibi çok yavaş bir hareketle dönüp bana baktı. "O gece mi?"

"Kral Shrewd'la Kettricken'ın kaçacakları gece. Neden atları ve tahtırevanı hazırlamadın?"

"Ah. O gece." Eski bir acıyı hatırlar gibi verdi soluğunu. Beni ürkütmekten korkarmış gibi yavaş ve sakin bir tavırla konuştu. "Bizi gözlüyorlardı Fitz. Sürekli. Regal her şeyi biliyordu. Bırak üç at, bir tahtırevan ve bir katırı, o gün ahırdan bir yulaf bile kaçıramazdım. Her yerde boş bölmeleri incelemeye gelmiş gibi görünmeye çalışan Farrow muhafızları vardı. Haber vermek için sana gelmeye cesaret edemedim. Böylece sonunda ziyafet başlayana, Regal kendini taçlandırana ve kazanmış olduğunu düşünene kadar bekledim. Sonra dışarı süzüldüm ve alabildiğim iki ata gittim. Sooty ve Ruddy. Regal'in satamamasını sağlama bağlamak için onları demircinin yerinde saklamıştım. Bulabildiğim tek yiyecek gözcü odasından aşırabildiğimdi. Yapmayı düşünebildiğim tek şey buydu."

"Kraliçe Kettricken ve Soytarı onlarla gitti." İsimler dilimden tuhaf bir şekilde dökülmüştü. Onları düşünmek, hatırlamak istemiyordum. Soytarı'yı son gördüğümde ağlıyor ve beni kralını öldürmekle suçluyordu. Hayatını kurtarmak için kral yerine onun kaçmasında ısrar etmiştim. Dostum demiş olduğum biriyle ilgili taşıyabileceğim en iyi ayrılık hatırası değildi.

"Evet." Burrich lapa kasesini masaya getirdi ve katılaşması için

oraya bıraktı. "Chade ve kurt onları bana getirdi. Onlarla gitmek istedim, ama gidemedim. Onları sadece yavaşlatırdım. Bacağım... atlara uzun süre ayak uyduramayacağımı biliyordum ve o havada iki kişiyi taşımak atları tüketirdi. Yalnız gitmelerine izin vermek zorunda kaldım." Sessizlik. Sonra homurdandı, bir kurt homurtusundan alçak bir sesle, "Bizi Regal'e satanın kim olduğunu bir bulursam..."

"Ben sattım."

Gözleri benimkilere kilitlendi, yüzünde korku ve inanmazlık vardı. Ellerime baktım. Titremeye başlıyorlardı.

"Aptallık ettim. Benim hatamdı. Kraliçenin küçük uşağı, Rosemary. Hep etrafta, hep ayak altındaydı. Regal'in casusu olmalı. Kraliçeye hazır olmasını, Kral Shrewd'un onunla gideceğini söylediğimi duydu. Kettricken'a kalın giyinmesini söylediğimi duydu. Regal bunlardan Kettricken'ın Buckkeep'ten kaçacağını çıkarmış olmalı. Kettricken'ın ata ihtiyaç duyacağını biliyordu. Ve belki de Rosemary casusluktan fazlasını yaptı. Belki yaşlı bir kadına bir sepet dolusu zehirli yemek götürmüştü. Belki kraliçesinin çok geçmeden ineceğini bildiği bir basamağı yağladı."

Gözlerimi başaklardan kaldırıp kendimi Burrich'in ıstıraplı bakışını göğüslemeye zorladım. "Ve Rosemary'nin kulak misafiri olamadıklarını Justin ve Serene duydular. Krala, İrfan gücünü ve Verity'yle birbirlerine İrfanla yolladıkları bütün düşünceleri emip çıkararak sülük gibi yapıştılar. Benim ne yaptığımı, Kralın Adamı olarak hizmet ettiğimi öğrendiklerinde beni de İrfan yoluyla izlediler. Böyle bir şeyin yapılabileceğini bilmiyordum. Ama Galen nasıl olduğunu keşfetmiş ve bunu öğrencilerine öğretmişti. Hostler'ın oğlu Will'i hatırlıyor musun? Grup üyesi olanı? O bu konuda en iyileriydi. Oradayken seni orada olmadığına bile inandırabilirdi."

Kafamı iki yana sallayarak Will'le ilgili korkutucu hatıralarım-

dan kurtulmaya çalıştım. Will zindanın karanlık gölgelerini, hâlâ hatırlamayı reddettiğim şeyleri geri getiriyordu. Onu öldürmüş olup olmadığımı merak ettim. Sanmıyordum. Ona yeteri kadar zehir verdiğimi sanmıyordum. Kafamı kaldırdığımda Burrich'in beni dikkatle izlemekte olduğunu gördüm.

"O gece kral tam son dakikada gitmeyi reddetti," dedim ona yavaşça. "Regal'in o kadar uzun zamandır hain olduğunu düşünüyordum ki, Shrewd'un onu hâlâ oğlu olarak gördüğünü unutmuşum. Regal'in yaptığı, ağabeyinin hayatta olduğunu bilirken Verity'nin tacını alması... Kral Shrewd, Regal'in bunun yapmaya muktedir olduğunu bilerek yaşamaya devam etmek istemedi. Benden Kralın Adamı olmamı, Verity'ye bir elveda İrfanlaması için gereken gücü ödünç vermemi istedi. Ama Serene ve Justin bekliyorlardı." Duraksadım, yapbozun yeni parçaları yerlerine oturuyorlardı. "Anlamalıydım. Kralın kapısında muhafız yoktu. Neden? Çünkü Regal'in onlara ihtiyacı yoktu. Çünkü Serene ve Justin ona sülük gibi yapışmışlardı. Regal'in babasıyla işi bitmişti. Kendini veliaht ilan etmişti; onun için Shrewd'dan sağlayacağı bir fayda kalmamıştı. Bu yüzden Kral Shrewd'un İrfan gücünü kurutttular. Onu öldürdüler. Verity'ye elveda bile diyemeden. Büyük ihtimalle Regal onlara Verity'ye tekrar İrfanlamadığından emin olmalarını söylemişti. Serene'le Justin'i bu yüzden öldürdüm. Onları kralımı öldürdükleri yöntemle öldürdüm. Bir dövüşme şansı olmadan, bir an bile merhamet göstermeden."

"Tamam. Sakin ol." Burrich hızla bana yaklaştı, ellerini omzuma koydu ve beni bir sandalyeye itti. "Bir kriz geçirecekmiş gibi titriyorsun. Sakinleş."

Konuşamadım.

"Chade'le benim çözemediğimiz de işte bu," dedi Burrich bana. "Planımıza kim ihanet etti? Herkesi düşündük. Soytan'yı bile. Bir süre için Kettricken'ı bir hainle göndermiş olduğumuzdan korktuk."

"Bunu nasıl düşünebilirsiniz? Soytarı, Kral Shrewd'u kimsenin sevmediği gibi seviyordu."

"Planlarımızı bilen başka kimse gelmedi aklımıza," dedi Burrich basit bir şekilde.

"Yıkılışımızın sebebi Soytarı değildi. Bendim." Ve bu, sanırım tamamen kendime geldiğim andı. En söylenmeyecek şeyi söylemiş, en yüzleşilemez gerçeğimle yüzleşmiştim. Hepsine ihanet etmiştim. "Soytarı beni uyardı. Olayların peşini bırakmayı öğrenmezsem kralların ölümü olacağımı söyledi. Chade beni uyardı. Başka hiçbir çarkı harekete geçirmeyeceğime dair söz almaya çalıştı. Ama yapamadım. Bu yüzden eylemlerim kralımı öldürdü. Eğer onun İrfanlamasına yardım ediyor olmasaydım, katillerine bu kadar açık olmayacaktı. Verity'ye uzanarak onu açtım. Ama Verity yerine, o iki sülük geldi. Kralın suikastçısı. Ah, birçok, birçok açıdan, Shrewd. Çok üzgünüm kralım. Çok üzgünüm. Ama bana göre, Regal'in seni öldürmek için bir nedeni yoktu."

"Fitz." Burrich'in sesi sertti. "Regal babasını öldürmek için asla bir nedene ihtiyaç duymadı. Sadece onu hayatta tutmak için nedenlerini tüketmeye ihtiyaç duydu. Ve sen bunu kontrol edemezdin." Aniden kaşlarını çatınca alnı kırıştı. "Neden onu o an öldürdüler? Neden kraliçeyi de ele geçirene kadar beklemediler?"

Ona gülümsedim. "Onu kurtardın. Regal, kraliçeyi ele geçirdiğini düşündü. Seni atları ahırdan çıkarmaktan alıkoyarak bizi durduruklarını düşündüler. Regal, ben hücredeyken bununla övündü. Atsız ayrılmak zorunda kalmasıyla. Ve kışlık sıcak tutacak bir şeyi olmadan."

Burrich sıkı bir şekilde sırıttı. "O ve Soytarı, Shrewd için hazırlanan şeyleri aldılar. Ve Buckkeep ahırlarından çıkan en iyi iki atla gittiler. Dağlar'a güvenle vardıklarına bahse girerim evlat. Sooty ve Ruddy büyük ihtimalle şimdi Dağ otlaklarında otluyorlardır."

Çok zayıf bir teselliydi. O gece dışarı çıktım ve kurtla koştum,

Burrich beni azarlamadı. Ama ne yeterince uzağa, ne yeterince hızlı koştuk ve o gece döktüğümüz kan, akmasını görmeyi istediğim kan değildi; sıcak, taze et içimdeki boşluğu dolduramazdı.

* * *

Böylece hayatımı ve bir zamanlar kim olduğumu hatırladım. Günler geçerken Burrich'le ben tekrar dost olarak açıkça konuşmaya başladık. Üzerimdeki hakimiyetini kaldırdı, ama bu konudaki üzüntüsünü şaka yollu dile getirerek. Birbirimizle ilgili eski âdetlerimizi, eskiden birlikte nasıl güldüğümüzü, düştüğümüz anlaşmazlıkları nasıl sürdürdüğümüzü hatırladık. Ama aramız düzelmeye ve normalleşmeye başladıkça ikimiz de, hem de çok keskin bir şekilde, artık sahip olmadığımız şeyleri anımsadık.

Gün içinde Burrich'i meşgul edecek kadar iş yoktu. Bu adam Buckkeep'in bütün ahırları, atları, tazıları ve şahinleri üzerinde tam otoritesi olmuş bir adamdı. Onun saatleri doldurmak için işler icat ettiğini gördüm ve denetlediği hayvanlar için ne kadar uzun süre yas tuttuğunu anladım. Koşturmacayı ve saray halkını özledim, ama en çok Molly'ye karşı açlık hissettim. Onunla gerçekleştirebileceğim konuşmalar icat ettim, onun gibi kokuyorlar diye çayır melikesi çiçekleri topladım ve geceleri elinin yüzüme dokunuşunu hatırlayarak uzandım. Ama bunlar konuştuğumuz şeyler değildi. Onun yerine, bir bütün oluşturmak için parçalarımızı bir araya getiriyorduk. Burrich balık tutuyordu ve ben avlanıyordum, kazılacak tuzaklar, yıkanacak ve tamir edilecek gömlekler, çekilecek su vardı. Bir hayattı. Bana zehir getirmek için zindana nasıl geldiğinden bir kez bahsetmeye çalıştı. Yürüyüp gitmek, beni o hücrede bırakmak zorunda olduğundan söz ederken elleri ufak seğirmelerle kıpırdıyordu. Devam etmesine izin veremezdim. "İyisi mi balığa gidelim," teklifinde bulundum birdenbire. Derin bir nefes aldı ve başını salladı. Balığa gittik ve o gün daha fazla konuşmadık.

Ama kafese kapatılmış, aç bırakılmış ve ölesiye dövülmüştüm. Zaman zaman bana baktığında bunun izlerini gördüğünü biliyordum. Yanağımın alt tarafındaki dikişin etrafını tıraş etmiş ve kaşımın yarıldığı yerde beyaz kılların çıkmasını seyretmiştim. Bu konuda hiç konuşmadık. Bunu düşünmeyi reddettim. Ama hiçbir erkek bütün bunlardan değişmemiş olarak çıkamaz.

Geceleri düş görmeye başladım. Kısa, canlı düşler, donmuş ateş anları, yakan acı, umutsuz korku. Soğuk ter saçımdan süzülürken korkuyla uyandım. Karanlıkta oturduğumda o düşlerden hiçbir şey kalmamıştı, onları çözebileceğim en ufak bir bağ bile. Sadece acı, korku, öfke, hayal kırıklığı. Ama her şeyin ötesinde korku. Titreyip nefes almak için yutkunurken gözlerime yaşlar dolduran ve boğazımda ekşi bir safra tadı bırakan ezici korku.

İlk kez olduğunda, sözsüz bir çığlıkla fırlayarak doğrulduğumda, Burrich yatağından yuvarlanıp bir elini omzuma koydu ve iyi olup olmadığımı sordu. Onu o kadar vahşice ittim ki, masaya çarptı ve masayı neredeyse devirdi. Onu sadece erişebileceğim yerde olduğu için öldürebileceğim anda korku ve öfke birden zirveye çıktı. O anda kendimi o kadar reddettim ve küçümsedim ki, sadece ben olan her şeyi yok etmeyi ya da kendimde sınırlamayı arzuladım. Bütün dünyayı vahşice, neredeyse kendi bilincimi azlederek *geri püskürttüm*. Gecegözleri ***Kardeşim, kardeşim, kardeşim,*** diye umutsuzca kesik kesik havladı içimde ve Burrich anlaşılmaz bir çığlıkla geri sendeledi. Bir dakika sonra yutkunabiliyordum ve Burrich'e, "Bir kabus, hepsi buydu. Üzgünüm. Hâlâ düş görüyordum, sadece bir kabus," diye mırıldanabildim.

"Anlıyorum," dedi sertçe ve sonra daha düşünceli bir şekilde, "Anlıyorum," dedi. Yatağına döndü. Ama anladığının, bu konuda bana yardımcı olamayacağı olduğunu biliyordum.

Her gece kabus görmüyordum, ama yatağımı korkuyla bekleyecek kadar sıktı. Burrich bu sırada uyuyormuş gibi davrandı,

ama ben gece savaşlarımda kendi başıma dövüşürken yatağında uyanık olarak uzandığının farkındaydım. Düşlerimi hatırlamıyorum, sadece bana getirdikleri saptırıcı dehşeti. Korkuyu önceden hissetmişliğim vardı. Sık sık. İşlenmişlerle dövüştüğümde duyduğum korku, Kızıl Gemi Akıncılarıyla savaştığımızda duyduğum korku, Serene'le yüz yüze geldiğimde duyduğum korku. Uyaran korku, mahmuzlayan, insana hayatta kalma gücü veren korku. Ama gece korkusu insanlıktan çıkaran bir dehşetti, ölümün gelip sona erdireceği umuduydu, çünkü kırılmıştım ve acıyla daha fazla yüzleşmektense onlara her şeyi vereceğimi biliyordum.

Böyle bir korkunun ya da ardından gelen utancın bir karşılığı yoktur. Öfkeyi denedim, nefreti denedim. Ne gözyaşları, ne brendi boğardı onu. Bana uğursuz bir koku gibi nüfuz ediyor ve kim olduğum algısını gölgeleyerek hatırladığım her şeyi renklendiriyordu. Hatırlayabildiğim hiçbir neşe, tutku ya da cesaret anı bir vakitler olduğu gibi değildi, çünkü zihnim hep hainlikle ekliyordu; "Evet, onu yaşadın, ama ardından şu oldu ve şu an olduğun şey bu." O güçsüzleştiren korku içime sinen bir kişilikti. Bastırılırsam ona dönüşeceğimi hastalıklı bir kesinlikle biliyordum. Artık FitzChivalry değildim. Korku onu bedenimden sürdükten sonra geriye kalandım.

* * *

Burrich'in brendisinin bittiğinin ikinci günü ona, "Buckkeep kasabasına gitmek istersen ben idare ederim," dedim.

"Daha fazla malzeme alacak paramız yok ve satacak bir şey de kalmadı." Bunu tatsız bir şekilde, sanki benim hatammış gibi söyledi. Şöminenin yanında oturuyordu. Ellerini birbirine bastırdı ve dizlerinin arasına sıkıştırdı. Elleri titriyordu, sadece biraz. "Artık kendi başımızın çaresine bakmak zorundayız. Civarda biraz av var. Burada kendimizi doyuramazsak, açlıktan ölmeyi hak ediyoruz demektir."

"İyi olacak mısın?" diye sordum açıkça.

Gözlerini kısarak bana baktı. "Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordu.

"Brendi olmadığını söylemeye çalışıyorum," dedim.

"Ve onsuz yapamayacağımı düşünüyorsun?" Öfkesi şimdiden kabarmıştı.

Omuz silktim. "Sadece sordum. Hepsi bu." Ona bakmadan, kıpırdamadan, patlamamasını umarak oturdum.

Bir duraksamadan sonra sakince, "Şey, sanırım bu ikimizin de yaşayıp göreceği bir şey," dedi.

Bıraktım uzun bir süre geçsin. Sonunda sordum, "Ne yapacağız?"

Bana sıkıntıyla baktı. "Sana söyledim. Karnımızı doyurmak için avlanacağız. Bu kavrayabileceğin bir şey olmalı."

Başımı sallayarak çevirdim. "Anlıyorum. Demek istiyorum ki... ondan sonra. Yarından sonra."

"Şey. Etimiz için avlanacağız. Bir süre o şekilde devam edebiliriz. Ama er ya da geç, alamadığımız ya da yapamadığımız şeyi isteyeceğiz. Bazılarını Chade bizim için bulacak, yapabilirse Buckkeep artık çıplak kemikler kadar sıyrılmış durumda. Bir süreliğine Buckkeep kasabasına gitmeli ve becerebilirsem çalışmalıyım. Ama şu an için..."

"Hayır," dedim yavaşça. "Demek istediğim... sürekli burada saklanamayız Burrich. Sırada ne var?"

Bu defa bir süre susma sırası ondaydı. "Sanırım fazla düşünmedim. Başta sadece sen iyileşirken seni getirecek bir yerdi. Sonra bir süre için sanki hiç iyileşmeyecek...."

"Ama şimdi buradayım." Tereddüt ettim. "Patience," diye başladım söze.

"Öldüğüne inanıyor," diye sözümü kesti Burrich, niyet ettiğinden daha da sert bir şekilde. "Chade'le ben doğrusunu bilen tek

insanlarız. Seni o tabuttan çıkarana kadar emin değildik. Doz çok mu güçlü gelmişti, gerçekten zehir yüzünden ölecek miydin, yoksa toprakta geçirdiğin sürede donmuş muydun? Sana ne yaptıklarını gördüm." Durdu ve bir an için bana dik dik baktı. Tekinsiz görünüyordu. Kafasını hafifçe salladı. "Bırak zehri, bunu atlatabileceğini sanmıyordum. Bu yüzden kimseye hiçbir umut vermedik. Ve sonra seni çıkardığımızda..." Kafasını daha vahşiçe salladı. "Başta çok yıpranmıştın. Sana yaptıkları şey... o kadar çok zarar vermişlerdi ki... Patience'ı ölü bir adamın yaralarını temizlemeye ve sarmaya iten neydi bilmiyorum, ama yapmamış olsaydı... sonra... sen değildin. İlk birkaç haftadan sonra, yapmış olduğum şeyden midem bulandı. Bir adamın bedenine bir kurdun ruhunu koymak gibi göründü bana."

Yüzü bu anıyla inanmaz bir hale girerek bana tekrar baktı. "Boğazıma atıldın. Kendi başına ayakta durabildiğin ilk gün kaçmak istedin. Sana izin vermedim ve boğazıma atıldın. Patience'a o hırlayan, kapan yaratığı gösteremezdim, bırak..."

"Sence Molly...?" diye başladım söze.

Burrich bakışlarını benden kaçırdı. "Büyük ihtimalle öldüğünü duydu." Bir süre sonra, rahatsız bir şekilde, "Biri mezarında mum yaktı. Üzerindeki kar süpürülmüştü ve ben seni kazıp çıkarmaya geldiğimde balmumu artığı hâlâ oradaydı," diye ekledi.

"Kemik peşindeki bir köpek gibi."

"Anlamayacağından korkuyordum."

"Anlamadım. Bu konuda sadece Gecegözleri'nin sözüne güvendim."

O zaman için kaldırabileceğimin hepsi bu kadardı. Bıraktım sohbet bitsin. Ama Burrich acımasızdı. "Buckkeep'e ya da Buckkeep kasabasına dönecek olursan seni öldürürler. Seni suyun üzerinde asar ya da bedenini yakarlar. Ya da parçalarlar. Ne yaparlarsa yapsınlar, insanlar bu kez ölü kalmanı sağlama bağlarlar."

"Benden o kadar mı nefret ediyorlar?"

"Senden nefret etmek mi? Hayır. Seni tanıyanlar senden yeterince hoşlanıyor. Ama geri gelseydin, ölmüş ve gömülmüş bir adamın tekrar aralarında dolaşması senden korkmalarına neden olurdu. Bir hile diyerek açıklayabileceğin bir şey değil bu. İzan, hakkında iyi düşünülen bir büyü değil. Bir adam İzanla suçlanırsa ve sonra ölür ve gömülürse, şey, onlara göre, seni hoşnutlukla hatırlamaları için ölü kalman gerekir. Seni etrafta dolaşırken görselerdi, bunu Regal'in haklı olduğuna senin Hayvan büyüsü yaptığına ve bunu kralı öldürmek için kullandığına kanıt sayarlardı. Seni tekrar öldürmek zorunda kalırlardı. Bu defa daha kesin bir şekilde." Burrich aniden ayaklandı ve odayı iki kez arşınladı. "Lanet olsun, bir kadeh içebilseydim," dedi.

"Ben de," dedim yavaşça.

* * *

On gün sonra Chade patikada göründü. İhtiyar suikastçı bir değnekle ağır ağır yürüyordu ve çıkınını omzunun üzerinde taşıyordu. Hava sıcaktı ve pelerininin başlığını geriye atmıştı. Uzun gri saçları rüzgarda uçuşuyordu, sakalını yüzünün daha geniş bir kısmını kaplayacak şekilde uzatmıştı. İlk bakışta gezgin bir kalaycı gibi görünüyordu. Yaralı, ihtiyar bir adamdı belki, ama artık Kabarcıklı Adam değildi. Rüzgar ve güneş yüzünü yıpratmıştı. Burrich balığa gitmişti, yalnız yapmayı tercih ettiği bir şey. Gecegözleri, Burrich'in yokluğunda kapı eşiğimizde güneşlenmeye gelmişti, ama Chade'in havadaki kokusunun ilk esintisinde barakanın arkasındaki ağaçlığa kaçmıştı. Yalnız başıma dikilip durdum.

Bir süre gelişini seyrettim. Kış, yüzündeki çizgileri ve saçlarındaki grileri artırarak onu yaşlandırmıştı. Ama hatırladığımdan daha güçlü adımlarla yürüyordu, sanki mahrumiyet onu sertleştirmiş gibi. Sonunda kendimi garip bir şekilde utangaç ve sıkılmış hissederek onu karşılamaya gittim. Başını kaldırıp beni gör-

düğünde duraksadı ve yolda durdu. Ona doğru ilerlemeye devam ettim. "Evlat?" diye dikkatle sordu yakına geldiğimde. Başımı sallamayı ve gülümsemeyi becerdim. Yüzünde patlayan gülümseme beni ezdi. Beni kucaklamak için eşyalarını bıraktı ve sonra bir çocukmuşum gibi yanağını benimkine bastırdı. "Ah, Fitz, Fitz, oğlum," dedi rahatlama dolu bir sesle. "Seni kaybettiğimizi düşündüm. Sana ölmene izin vermekten beter bir şey yaptığımızı düşündüm." Beni saran ihtiyar kolları sıkı ve güçlüydü.

Yaşlı adama karşı nazik davrandım. Daha beter bir şey yapmış olduklarını söylemedim.

2

AYRILIK

Kendini Altı Dükalık kralı ilan ettikten sonra Prens Regal Farseer, Sahil dükalıklarını aslında kendi hallerine terk etti. Buckkeep'i ve Buck Dükalığı'nın büyükçe bir kısmını koparabileceği kadar çok paraya çevirmek için insafsızca soydu. Buckkeep'teki atlar ve çiftlik hayvanları satılmış, en iyileri İçyer'e, Regal'in Tradeford'daki yeni konutuna götürülmüştü. Mobilyalar ve geleneksel kraliyet kütüphanesi de yağmalanmış, bir kısmı yeni yuvayı zenginleştirmek için götürülmüş, bir kısmı İçyer dük ve soylularına armağan olarak verilmiş ya da hesapsızca onlara satılmıştı. Buğday ambarları, şarap mahzenleri, cephanelikler, her şey yağmalanmış ve ganimet İçyer'e taşınmıştı.

Açıklanan planı, hasta Kral Shrewd'la dul ve gebe Kraliçe Kettricken'ı İçyer'e, Tradeford'a taşımaktı ki, Sahil dükalıklarının başına bela olan Kızıl Gemi akınlarından uzakta, güvende olsunlar. Bu da mobilya ve kıymetli eşyaların Buckkeep'ten yağmalanması için bir mazeretti. Ama Shrewd'un ölümü ve Kettricken'ın ortadan kaybolmasıyla birlikte bu dayanıksız neden bile ortadan kalktı. Yine de Regal taç giyme töreninden sonra mümkün olduğunca çabuk Buckkeep'ten ayrıldı. Anlatılan o ki Soylular Konseyi kararını sorguladığında, onlara Sahil dükalıklarının onun için sadece savaş ve masrafı temsil ettiğini, İçyer dükalıklarının kaynakları üzerinde hep bir sülük olduklarını ve Dışadalı-

ların böyle kayalık ve neşesiz bir yeri alma zevkini yaşamalarını dilediğini söyledi. Regal sonradan böyle sözler sarf ettiğini bile inkar edecekti.

Kettricken ortadan kaybolduğunda Kral Regal tarihsel olarak emsali olmayan bir durumda kalmıştı. Kettricken'ın taşıdığı çocuğun taht sırasında önde olduğu açıktı. Ama hem kraliçe, hem de doğmamış çocuğu şüpheli biçimde ortadan kaybolmuştu. Hiç kimse bunu Regal'in düzenlemediğinden emin değildi. Kraliçe Buckkeep'te kalmış olsaydı bile, çocuk veliaht unvanını en az on yedi yıl alamazdı. Regal, kral unvanını mümkün olduğunca çabuk üstlenmek konusunda epey endişelenmeye başladı, ama kanunen bunu talep etmek için bütün Altı Dükalık'ın bu unvanı tanımasına ihtiyacı vardı. Tahtı Sahil düklerine bir miktar ayrıcalık vererek satın aldı. Bu ayrıcalıkların en büyüğü Regal'in Buckkeepte asker bulunduracağı ve sahili korumaya hazır durumda tutacağı sözüydü.

Eski kalenin komutası en büyük yeğenine, Farrow Dükü'nün vârisine yamandı. Lord Bright yirmi beş yaşındaydı, babasının iktidarı kendisine devretmesini beklemekten rahatsız olmaya başlamıştı. Buckkeep ve Buck üzerinde otorite sahibi olmak konusunda aşırı istekli, ama bu sorumluluğu yerine getirme konusunda çok tecrübesizdi. Genç Lord Bright bir avuç Farrowlu muhafızla Buckkeep'te kalırken, Regal Farrow'da Vin Nehri üzerindeki Tradeford şatosuna gitti. Regal'in ona işleteceği bir parasal kaynak bırakmadığı bildirilmemişti, bu yüzden genç adam ihtiyaç duyduğunu Buckkeep kasabası tüccarlarından ve Buck Dükalığı'nda zaten savaş düzenine sokulmuş çiftçi ve çobanlardan zorla kopardı. Buck halkına ve diğer Sahil dükalıklarına karşı herhangi bir kötülük düşündüğüne dair bir işaret yoktu, ama onlara karşı bir bağlılık da beslemiyordu.

Ayrıca Buckkeep'teki konutta bu dönemde bir avuç önemsiz

Buck soylusu vardı. Buck'ın çoğu toprak sahibi kendi küçük kalelerinde, yerel halklarını korumak için az da olsa ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı. Buckkeep'te kalanlar arasında en dikkat çekici kişi, kocası Prens Chivalry tahttaki hakkını küçük kardeşi Verity'ye devredene dek kraliçe olmuş Leydi Patience'dı. Buckkeep'te Buck askerleri kadar Kraliçe Kettricken'ın kişisel muhafızları ve Kral Shrewd'un muhafızlarından kalan birkaç adam da vardı. Ücretleri kesintili ve tayınları yetersiz olduğundan askerlerin moralleri zayıftı. Lord Bright kişisel muhafızlarını da beraberinde Buckkeep'e getirmişti ve onları açıkça Buck adamlarına tercih ediyordu. Durum karışmış bir komuta zincirinden öte karmaşıktı. Görünüşte Buck birlikleri Lord Bright'ın muhafızlarının komutanı Farrowlu Yüzbaşı Keffel'a rapor vermek zorundaydılar. Gerçekte, kraliçenin muhafızlarından Foxglove, Buckkeep muhafızlarından Kerf ve Kral Shrewd'un muhafızlarından ihtiyar Red birleşip kendi konseylerini kurdular. Eğer birine düzenli olarak rapor verdilerse, bu Leydi Patience'dı. Zamanla Buck askerleri ondan Buckkeep Hanımı olarak bahsetmeye başladılar.

Taç giyme töreninden sonra bile, Regal unvanıyla ilgili kıskançlığını sürdürdü. Uzaklara ve ötelere ulaklar yollayıp Kraliçe Kettricken ve doğmamış vârisin nerede olabileceği konusunda haber almaya çalıştı. Babasının, Dağ Krallığı'ndan Kral Eyod'un yanına sığınmış olabileceği şüphesi, Kettricken'ın geri verilmesini talep etmeye yöneltti. Kral Eyod, Altı Dükalık kraliçesinin nerede olduğunun Dağ halkının meselesi olmadığı karşılığını verince, Regal Dağ Krallığı'yla bağları, ticareti keserek ve hattâ yolcuların sınırları geçmelerini engellemeye kalkışarak kızgınlıkla kopardı. Aynı zamanda Kettricken'ın taşıdığı çocuğun Verity'den olmadığı ve bu nedenle Altı Dükalık tahtında yasal hakkı olmadığı söylentileri neredeyse kesinlikle Regal'in iradesiyle ortaya çıktı.

Küçük Buck halkı için acı zamanlardı. Kralları tarafından

terk edilmiş ve sadece yetersiz sayıda askerden oluşan küçük bir kuvvet tarafından savunulan halk, fırtınalı bir denizde dümensiz bırakılmıştı. Akıncıların çalıp yok etmediklerini, Lord Bright'ın adamları vergi olarak alıyordu. Yollar hırsızlarla dolmuştu, çünkü dürüst bir adam geçimini sağlayamayınca, yapması gereken şeyi yapar. Küçük çiftçiler geçinme konusundaki bütün umutlarını yitirdiler ve sahili terk edip İçyer'deki şehirlerde hırsız, soyguncu ve orospu oldular. Gönderilen gemiler nadiren geri geldiğinden ticaret öldü.

* * *

Chade'le kulübenin önündeki sıraya oturup muhabbet ettik. Ne uğursuz şeylerden, ne de geçmişin önemli olaylarından bahsettik. Mezardan dönüşümü ya da mevcut politik durumu tartışmadık. Onun yerine, sanki ben uzun bir yolculuğa çıkmışım gibi paylaştığımız küçük şeylerden bahsetti. Gelincik Slink yaşlanıyordu, geçen kış onu kötü etkilemiş ve baharın gelişi bile onu canlandırmamıştı. Chade bu yılı çıkaramayacağından korkuyordu. Chade nihayet lale yapraklarını küflenmeden kurutmayı başarmıştı, ama kurutulmuş bitkinin etkisinin azaldığını fark etmişti. İkimiz de aşçı Sara'nın tatlılarını özlüyorduk. Chade odamdan istediğim bir şey olup olmadığını sordu. Regal odayı arattırmış ve karman çorman bırakmıştı, ama ne fazla bir şeyin alındığını, ne de almayı istersem kayıp bir şey olduğunu sanıyordu. Kral Wisdom'ın Elderlinglerle karşılaşmasını anlatan gobleni hatırlayıp hatırlamadığını sordum ona. Hatırladığını söyledi, ama goblen buraya sürükleyemeyeceği kadar büyüktü. Ona öyle ıstırap dolu bir ifadeyle baktım ki, hemen yumuşadı ve bir yolunu bulabileceğini sandığını söyledi.

Sırıttım. "Şakaydı Chade. O şey küçükken bana kabuslar gördürmek dışında bir işe yaramadı. Hayır. Odamda artık benim için önemli olan bir şey yok."

Chade bana neredeyse hüzünle baktı. "Bir hayatı geride bıra-

kıyorsun, neyle, sırtındaki giysiler ve bir küpeyle mi? Ve orada sana getirilmesini istediğin bir şey olmadığını söylüyorsun. Bu sana garip gelmiyor mu?"

Bir an düşünerek oturdum. Verity'nin bana verdiği kılıç, Kral Eyod'un verdiği bir zamanlar Rurisk'in olan gümüş yüzük, Leydi Grace'den bir iğne, Patience'ın verdiği su kavalı odamdaydı. Onları geri almadığını umdum. Boya ve kağıtlarım. Zehirlerimi saklamak için oyduğum küçük bir kutu. Molly'yle aramda hiçbir hatıra olmamıştı. Ona hediye vermeme asla izin vermedi ve ben de onun saçından bir kurdela çalmayı asla düşünmemiştim. Eğer...

"Hayır. Sıkıca bir ara en iyisi. Birini saymayı unutmuş olsan da." Sert gömleğimin yakasını çevirip ona gümüşe oturtulmuş ufak yakutu gösterdim. "Shrewd'un ona ait olduğumu belirtmek için bana verdiği iğne. Ona hâlâ sahibim." Patience beni sarmalayan mezar bezini tutturmak için onu kullanmıştı. Bu düşünceyi bir tarafa kaldırdım.

"Regal'in muhafızlarının seni soymamış olmalarına hâlâ şaşıyorum. İzan'ın öyle kötü bir ünü var ki, sanırım ölünden de dirinden olduğu kadar korktular."

Burnumun köprüsünün kırıldığı yere dokundum. "Söyleyebileceğim kadarıyla benden fazla korkuyora benzemiyorlardı."

Chade bana gülümsedi. "Burnun seni rahatsız ediyor, değil mi? Bence yüzüne karakter katıyor."

Gün ışığında ona gözlerimi kısarak baktım. "Gerçekten mi?"

"Hayır. Ama nazik bir bahane. O kadar da kötü değil, gerçekten. Biri onu yerleştirmeye çalışmış gibi görünüyor."

Bir hatıranın sivri uçlu doruğuna omuz silktim. "Bunu düşünmek istemiyorum," dedim dürüstçe.

Benim için duyduğu acı, yüzünü aniden bulutlandırdı. Acımasına tahammül edemeyerek yüzümü çevirdim. Dayandığım dayakların hatıraları bile, eğer onları bilen kimse yokmuş gibi dav-

ranabilirsem, daha tahammül edilebilir oluyordu. Regal'in bana yapmış olduklarından utanç duydum. Başımı kulübe duvarının güneşle ısınmış ahşabına yasladım ve derin bir nefes aldım. "Eee. İnsanların hâlâ hayatta olduğu yerde neler oluyor?"

Chade konunun değişmesini kabullenerek boğazını temizledi. "Şey. Ne kadarını biliyorsun?"

"Fazla değil. Kettricken'la Soytarı'nın gittiğini. Patience'ın, Ketricken'ın Dağlar'a sağ salim vardığını duymuş olabileceğini. Regal'in Dağ Kralı Eyod'a kızdığını ve ticaret yollarını kestiğini. Verity'nin hâlâ hayatta olduğunu, ama kimsenin ondan haber almadığını."

"Vay! Vay!" Chade oturduğu yerde doğruldu. "Kettricken'la ilgili söylentiyi... Burrich'le benim tartıştığımız geceden hatırlıyorsun."

Başımı diğer yana çevirdim. "Bir vakitler gördüğün bir düşü hatırlayabileceğin şekilde. Flu renklerle ve olayların sırasını şaşırarak. Sadece senin bu konuda bir şey söylediğini duydum."

"Ya Verity?" Ondaki ani gerilim omurgamdan aşağı bir dehşet soğukluğu verdi.

"O gece bana İrfan yolladı," dedim yavaşça. "Onun üzerine size hayatta olduğunu söyledim."

"LANET OLSUN!" Chade ayağa fırladı ve kızgınlıkla seke seke yürüdü. Bu, daha önce hiç şahit olmadığım bir şeydi ve hayretle korku arasında sıkışmış bir şekilde gözlerimi ona diktim. "Burrich'le ben sözlerine inanmadık! Ah, onları mırıldanmandan hoşnut olduk ve sen kaçıp gittiğinde Burrich, 'Bırak gitsin, bu gece yapabileceğinin hepsi bu, prensini hatırlıyor,' dedi. Biz olayı böyle değerlendirdik. Lanet olsun, lanet!" Aniden durdu ve bir parmağını bana doğrulttu. "Rapor ver. Her şeyi anlat bana."

Hatırladıklarımı yokladım. Olanları sanki kurdun gözlerinden görmüşüm gibi sınıflamak zordu. "Üşümüştü. Ama hayattaydı. Ya yorgun ya yaralıydı. Bir şekilde, yavaşlatılmış. O ilerlemeye çalı-

şıyordu ve ben de onu itiyordum, bu yüzden içmemi önerip durdu. Duvarlarımı indirmek için sanırım..."

"Neredeydi?"

"Bilmiyorum. Kar vardı. Bir orman." Hayaletimsi hatıraları el yordamıyla aradım. "Nerede olduğunu bildiğini sanmıyorum."

Chade'in yeşil gözleri benimkileri delip geçti. "Ona ulaşabilir misin, onu hissedebilir misin? Bana hâlâ yaşadığını söyleyebilir misin?"

Kafamı iki yana salladım. Kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı.

"Ona şimdi İfran yollayabilir misin?"

Kafamı iki yana salladım. Gerilim karnımı kastı.

Chade'in hüsranı kafamın her sallanışında arttı. "Lanet olsun Fitz, yapmalısın!"

"İstemiyorum!" diye bağırdım aniden. Ayağa kalkmıştım.

Kaç! Hızla kaç!

Kaçtım. Birdenbire, bu kadar basitti. Chade'den ve kulübeden, sanki Dışadalar cehenneminin bütün şeytanları peşimdeymiş gibi kaçtım. Chade arkamdan seslendi ama kelimelerini duymayı reddettim. Koştum ve ağaçların korumasına varır varmaz Gecegözleri yanımdaydı.

O yönde değil, Sürünün Kalbi bu yanda, diyerek uyardı beni. Bu yüzden yokuş yukarı, dereden uzağa, Gecegözleri'nin fırtınalı havalarda sığındığı, göl kıyısına sarkan büyük bir böğürtlen çalısına doğru kaçtık. *Neydi? Tehlike neydi?* diye ısrarla sordu Gecegözleri.

Geri dönmemi istiyor, diye itiraf ettim bir süre sonra. Olayı Gecegözleri'nin anlayacağı şekilde resmetmeye çalıştım. *Benden artık bir.... kurt olmamamı istiyor.*

Sırtımda ani bir ürperti belirdi. Bunu Gecegözleri'ne açıklarken, kendimi gerçekle yüzleştirmiştim. Çare basitti. Dünü, gelece-

ği olmayan, sadece bugünü olan bir kurt ol. Ya da geçmişi tarafıroar düğümlenen, kalbi kanla birlikte korku da pompalayan bir adam ol. İki bacak üzerinde yürüyebilir ve utançla sinmeyi bir yaşam şekli olarak bilebilirdim. Ya da dört bacak üzerinde kaçar ve Molly bile sadece hatırladığım hoş bir koku olana dek her şeyi unuturdum. Elimi Gecegözleri'nin sırtına koyup gözlerimi sadece benim görebildiğim bir yere dikerek çalıların altında kıpırdamadan oturdum. Yavaş yavaş ışık değişti ve alacakaranlık geceye döndü. Kararım sessizce hareket eden karanlık gibi yavaşça ve kaçınılmaz bir şekilde oluştu. Kalbim kararıma karşı bağırıyordu, ama alternatifler dayanılmazdı. İrademi bu yönde kullandım.

Geri döndüğümde hava karanlıktı. Eve kuyruğumu bacaklarımın arasına kıstırıp döndüm. Kulübeye bir kurt olarak tekrar geri dönmek, yükselen odun dumanını bir insan işi olarak koklamak ve ateşin panjurlar arasından süzülen parıltısında gözlerimi kırpıştırmak garipti. Gönülsüzce, zihnimi Gecegözleri'ninkinden sıyırdım.

Benimle avlanmayı tercih etmez misin?

Seninle avlanmayı çok isterim. Ama bu gece yapamam.

Neden?

Kafamı iki yana salladım. Kararım o kadar zayıf ve yeniydi ki, onu konuşarak sınamaya cesaretim yoktu. Giysilerimdeki yaprak ve tozları silkelemek ve saçımı geriye düzleyip tekrar at kuyruğu yapmak için ormanın kıyısında durdum. Yüzümün kirli olmadığını umdum. Omuzlarımı dikleştirdim ve kendimi kulübeye doğru yürümeye, kapıyı açmaya, içeri girmeye ve onlara bakmaya zorladım. Kendimi bir saldırıya fazlasıyla açık hissettim. Benimle ilgili bilgi alışverişi yapıyorlardı. Neredeyse bütün sırlarımı biliyorlardı. Parçalanmış itibarım şimdi un ufak oluyordu. Onların karşısında durup bir insan muamelesi görmeyi nasıl bekleyebilirdim? Yine de onları bunun için suçlayamazdım. Beni kurtarmaya çalışıyorlardı. Kurtarmış olduklarının sahip olmaya değer olmayışı

onların suçu değildi.

İçeri girdiğimde masadaydılar. Birkaç hafta önce böyle kaçıp gitmiş olsaydım, Burrich geri döndüğümde beni sarsmak ve tokatlamak için ayağa fırlardı. O tarz şeyleri artık geride bıraktığımızı biliyordum ama hatıra tamamıyla gizleyemediğim bir sakınganlık veriyordu bana. Yine de yüzünde sadece rahatlama vardı, Chade'se bana utanç ve endişeyle bakıyordu.

"Seni o kadar sıkıştırmak istememiştim," dedi ciddiyetle, daha ben konuşamadan.

"Sıkıştırmadın," dedim yavaşça. "Sen parmağını benim kendimi en çok sıkıştırdığım noktaya koydun. Bazen insan başkası yarasını deşmeden ne kadar kötü incindiğini bilmiyor."

Sandalyemi çektim. Sade yemeklerle geçen haftalardan sonra masaya peynir, bal ve meyve şarabının konmuş olduğunu görmek neredeyse şok ediciydi. Burrich'in yakalamış olduğu alabalığa katık etmek için bir ekmek somunu bile vardı. Bir süre sadece yedik, bir şeyler uzatmakla ilgili masa sohbetleri dışında bir şey konuşmadan. Ama yemek bittiği ve sofra toparlandığı dakika gerilim geri geldi.

"Sorunu şimdi anlıyorum," dedi Burrich aniden. Chade'le ben ona şaşkınlıkla baktık. "Birkaç gün önce, şimdi ne yapacağımızı sormuştun. Verity'yi kaybettiğimizi düşünerek ondan vazgeçmiştim. Kettricken vârisini taşıyordu, ama artık Dağlar'da güvendeydi. Onun için yapabileceğim başka şey yoktu. Eğer herhangi bir şekilde karışsaydım, onu ele vermiş olurdum. Babasının insanlarıyla güvende, saklı kalmasına izin vermek en iyisiydi. Çocuğu tahtı alacak yaşa geldiğinde... şey, o zaman mezarımda olmazsam, sanırım elimden geleni yapardım. Şu an için, kralıma hizmet ettim. Bu yüzden bana sorduğunda sadece kendi başımızın çaresine bakmamız gerektiğini düşündüm."

"Ya şimdi?" diye sordum yavaşça.

"Eğer Verity hâlâ yaşıyorsa, o halde tahtında bir sahtekar hak iddia etti. Kralımın yardımına koşmaya yeminliyim. Chade gibi. Senin gibi." İkisi de yüzlerinde çok sert bir ifadeyle bana bakıyorlardı.

Tekrar kaç.

Yapamam.

Burrich sanki onu bir iğneyle dürtmüşüm gibi geri çekildi. Kapıya doğru hareket etseydim, ben durdurmak için kendini üzerime atar mıydı merak ettim. Ama ne konuştu, ne hareket etti, sadece bekledi.

"Ben değil. O Fitz öldü," dedim açıkça.

Burrich benden tokat yemiş gibi bakıyordu. Ama Chade yavaşça sordu, "O halde neden hâlâ Kral Shrewd'un iğnesini takıyor?"

Elimi uzattım ve iğneyi yakamdan çıkardım. İşte, demeye niyetlenmiştim, o iğneyi ve onunla giden her şeyi al. Benim onunla işim bitti. Bunu söyleyecek cesaretim yoktu. Onun yerine oturdum ve iğneye baktım.

"Meyve şarabı?" önerisinde bulundu Chade, ama bana değil.

"Bu gece serin. Çay yapacağım," diye karşılık verdi Burrich.

Chade başını salladı. Ben hâlâ kırmızı taşlı gümüş iğne elimde oturuyordum. Kralımın, iğneyi bir oğlanın gömlek katları arasından geçirirkenki ellerini hatırladım. "İşte," demişti, "artık benimsin." Ama artık ölüydü. Bu beni sözümden azat eder miydi? Ya bana son söylediği şey? "Senden ne yaptım?" O soruyu bir kez daha bir kenara ittim. Daha da önemlisi, artık neydim? Artık Regal'in benden yapmış olduğu şey miydim? Yoksa bundan kaçabilir miydim?

"Regal bana anlattı," dedim. "İsimsiz köpek bakıcısını bulmak için kendimi eşelemem gerektiğini." Başımı kaldırdım ve kendimi Burrich'le göz göze gelmeye zorladım. "O olmak hoş olabilirdi."

"Olur muydu?" diye sordu Burrich. "Bir dönem öyle düşünme-

din. Eğer Kralın Adamı değilsen, kimsin sen Fitz? Nesin? Nereye gideceksin?"

Özgür olsaydım nereye giderdim? Molly'ye, diye bağırdı kalbim. Düşünceyi beni dağlayamadan önce bir kenara iterek kafamı iki yana salladım. Hayır. Yaşamımı bile yitirmeden önce onu yitirmiştim. Boş, acı özgürlüğümü düşündüm. Gerçekten gidebileceğim tek bir yer vardı. Kararımı verdim, başımı kaldırdım ve sert bir bakışla Burrich'in gözlerine baktım. "Gidiyorum. Herhangi bir yere. Chalced eyaletleri'ne, Bingtown'a. Hayvanlarla aram iyi, iyi de bir katibim. Hayatımı kazanabilirim."

"Ona şüphe yok. Ama yaşam bir yaşam tarzı değildir," diye belirtti Burrich.

"Pekala, nedir o halde?" diye sordum ısrarla, aniden ve gerçekten kızarak. Bunu neden bu kadar zorlaştırmaları gerekiyordu? Kelimeler ve düşünceler iltihaplanan bir yaradan aniden fışkıran zehir gibi ağzımdan fışkırdılar. "Kendimi kralıma adamamı ve her şeyi buna feda etmemi isteyeceksiniz, senin yaptığın gibi. Sevdiğim kadından vazgeçip bir kralı topuklarındaki bir köpek gibi izlememi, senin yaptığın gibi. Ya o kral seni terk ettiğinde? Bunu yuttun, piçini onun için yetiştirdin. Sonra her şeyi aldılar senden; ahırı, atları, köpekleri, komuta edecek adamları. Yeminli olduğun krallar, sana kafanın üzerinde bir dam olsun bırakmadılar. Ya sen ne yaptın? Sana kalan başka hiçbir şey olmadığından bana asıldın, piçi bir tabuttan çıkardın ve onu hayata dönmeye zorladın. Nefret ettiğim bir hayata, istemediğim bir hayata!" Ona suçlayarak baktım.

Bana konuşmadan baktı. Durmak istedim, ama bir şey beni devam etmeye zorladı. Kızgınlık, temizleyen bir yangın gibi iyi geliyordu. Ellerimi yumruk yapıp, "Neden hep oradasın? Neden beni hep ayağa kaldırıyorsun, tekrar aşağı indirsinler diye mi? Ne için? Sana borçlanmam için mi? Kendine ait bir yaşam için cesa-

retin yok diye, benim hayatım üzerinde hak iddia etmen için mi? Bütün istediğin beni tıpkı kendin gibi yapmak, kendine ait bir hayatı olmayan bir adam, kralı için her şeyden vazgeçen bir adam. Başka biri için her şeyden vazgeçmenin sağ olmaktan daha önemli olduğunu göremiyor musun?"

Gözlerine baktım ve sonra gözlerimi orada gördüğüm acılı şaşkınlıktan kaçırdım. "Hayır," dedim duygusuzca, nefes aldıktan sonra. "Bilemeyeceğini görmüyorsun. Benden neyi aldığını hayal bile edemezsin. Ölmüş olmalıydım, ama ölmeme izin vermedin. Hepsini en iyi niyetlerle, hep doğru olanı yaptığına inanarak yaptın, beni ne kadar incittiğin önemli değil. Ama sana bu hakkı kim veriyor? Bana bunu yapabileceğine kim karar verdi?"

Odada benim sesim dışında çıt yoktu. Chade donmuştu ve Burrich'in yüzündeki ifade beni sadece daha da sinirlendiriyordu. Kendini toparladığını gördüm. Yavaşça, "O görevi bana baban verdi Fitz. Sende elimden gelenin en iyisini yaptım evlat. Prensimin bana söylediği son şey, Chivalry bana dedi ki, 'Onu güzel yetiştir.' Ve ben..." derken gururuna ve saygınlığına uzandı.

"Hayatının bir sonraki on yılından başkasının piçini yetiştirmek için vazgeçtin," diye sözünü kestim vahşi bir istihzayla. "Bana baktın, çünkü bu nasıl yapacağını gerçekten bildiğin tek şeydi. Bütün hayatın boyunca Burrich başkasıyla ilgilendin, başkasını ilk sıraya koydun, normal bir hayatın her türden şeyini başka birinin yararına feda ettin. Bir tazı kadar sadık. Bu hayat mı? Kendi kendinin adamı olmayı ve kendi kararlarını vermeyi hiç mi düşünmedin? Yoksa seni bir şişenin boynundan aşağı iten de bunun korkusu mu?" Sesim bir bağırışa yükselmişti. Kelimelerim tükendiğinde ona baktım, gazabımı soluklanırken göğsüm inip kalkıyordu.

Kızgın bir çocuk olarak kendime hep günün birinde bana attığı her tokatın, ayakta duramayacak kadar yorgun olduğumu düşünürken temizlemem gereken her bölmenin bedelini ödeyeceği-

ne söz vermiştim. Bu kelimelerle, o somurtuk ufak sözü on misli fazla yerine getirmiştim. Gözleri büyümüştü ve acıdan dili tutulmuştu. Kesilen soluğunu tutmak ister gibi göğsünün bir kez kalkmaya çalıştığını gördüm. Gözlerindeki şaşkınlık, ona aniden bir bıçak saplamışım gibiydi.

Ona baktım. O kelimelerin nereden geldiklerini bilmiyordum, ama onları geri çağırmak için çok geçti. "Üzgünüm," demek onları söylenmemiş kılmayacaktı, onları değiştirmeyecekti. Birden bana vurmasını umdum, ikimize de en azından bu kadarını vermesini.

Sandalyenin ayakları ahşap zeminde dengesiz bir şekilde duruyordu. O sandalyeden uzaklaşırken sandalye sallandı ve bir çatırtıyla devrildi. Ağzına kadar brendiyle doluyken düz bir şekilde yürüyen Burrich, kapıya doğru ilerleyip dışarı, geceye çıkarken bir sarhoş gibi sendeledi. İçimde bir şeyin çok sessizleştiğini hissederek sadece oturdum.

Bir an için her şey sessizdi. Uzun bir an. Sonra Chade iç geçirdi. "Neden?" diye sordu yavaşça, bir süre sonra.

"Bilmiyorum." Çok iyi yalan söyledim. Bana bunu bizzat Chade öğretmişti. Ateşe baktım. Bir an için, neredeyse ona açıklamaya çalıştım. Açıklayamayacağıma karar verdim. Konunun etrafında dolandığımı fark ettim. "Belki ondan kurtulmaya gereksinimim vardı. Benim için yapmış olduğu her şeyden, ondan yapmasını istemediğim zamanlarda bile. Ona asla ödeyemeyeceğim şeyleri yapmaya son vermesi gerekiyor. Bir erkeğin bir diğerine yapmayacağı şeyler, bir erkeğin bir diğeri için feda etmeyeceği şeyler. Artık ona borçlu kalmak istemiyorum. Kimseye bir şey borçlu olmak istemiyorum."

Chade konuştuğunda çok gerçekçiydi. Uzun parmaklı elleri kalçalarında, neredeyse rahatlamış bir şekilde duruyordu. Ama yeşil gözleri bakır rengine çalıyordu ve kızgınlığı gözlerinde hayat buluyordu. "Dağ Krallığı'ndan döndüğünden bu yana kavga

etmek için şımarıyor gibisin. Herhangi biriyle. Çocukluğunda öfkeli ama sessiz ya da somurtkan olduğun sırada bunu yaşına verebilirdim. Bir çocuğun yargıları ve hüsranlarına. Ama bir... kızgınlıkla geri döndün. Kendini Regal'in yolu üzerine attın: senin için en tehlikeli ne varsa onun içine dalıverdin. Bunu gören tek kişi Burrich değildi. Geçen yılı hatırla; her döndüğümde Fitz oradaydı, dünyaya sövüyor, bir yumruk kavgasının ortasında, bir savaşın ortasında, sargılarla sarmalanmış, bir balıkçı kadar sarhoş ya da bir ip kadar gergin ve cinkabuğu için miyavlıyor. Ne zaman sakin ve düşünceliydin, ne zaman arkadaşlarınla keyiflendin, ne zaman huzurluydun? Düşmanlarına meydan okumadığın zamanlarda arkadaşlarını kendinden uzaklaştırıyordun. Soytarı'yla aranda ne geçti? Molly şimdi nerede? Az önce Burrich'i toplanmaya gönderdin. Sırada kim var?".

"Sen varsın sanırım." Kelimeler ağzımdan kaçınılmaz bir şekilde çıktı. Onları söylemek istemedim ama onları tutamadım da. Zamanı gelmişti.

"Burrich'le konuşma şeklinle o konuda epey yol aldın zaten."

"Bunu biliyorum," dedim. Gözlerine baktım. "Uzun bir süredir, yaptığım hiçbir şey seni hoşnut etmiyor. Ya da Burrich'i. Ya da herhangi birini. Son zamanlarda iyi karar veremiyor gibiyim."

"Aynı fikirdeyim," dedi Chade acımasızca.

Ve kızgınlığımın koru ateşe dönüşerek geri geldi. "Belki de bana hiç kendi kararlarımı verme şansı tanınmadığındandır. Belki de uzun süredir herkesin 'çocuğu' olduğumdandır. Burrich'ın seyis yamağı, senin suikastçı çırağın, Verity'nin gözdesi, Patince'ın uşağı. Kendim için ne zaman kendimin olacağım?" Bu son soruyu vahşice sormuştum.

"Ne zaman olmadın ki?" dedi Chade aynı şekilde öfkeyle. "Dağlar'dan döndüğünden bu yana bütün yaptığın bu. Tam da sessiz iş yapılması gerektiğinde Verity'ye gidip suikastçı olmaya

doyduğunu söyledin. Patience seni Molly'den kurtulman için uyardı, ama o konuda da bildiğini yaptın. Bu onu hedef haline getirdi. Patience'ı tehlikeye açık bırakan komplolara sürükledin. Burrich'in sana söylediği her şeye rağmen kurda bağlandın. Kral Shrewd'un sağlığıyla ilgili her kararımı sorguladın. Ve Buckkeep'teki sondan bir önceki aptal hareketin tahta yönelik bir ayaklanmanın bir parçası olmaya gönüllü olman oldu. Bizi yüz yıllardır girmediğimiz bir iç savaşın eşiğine getirdin."

"Ya son aptal hareketim?" diye sordum acı bir merakla.

"Justin ve Seren'yi öldürmek." Beni apaçık suçlamıştı.

"Kralımı kuruttular Chade," diye belirttim buz gibi. "Onu benim kollarımda öldürdüler. Ne yapmalıydım?"

Ayağa kalktı ve bir şekilde eskiden olduğu gibi tepemde dikilmeyi başardı. "Bütün o yıllarda benden aldığın eğitime, sessiz iş çıkarma konusundaki bütün derslerime rağmen, kınından çıkarılmış bir bıçakla kalede koşturup birinin boğazını kestin ve diğerini Büyük Salon'da toplanmış bütün soyluların gözü önünde ölesiye bıçakladın.... Benim becerikli suikastçı çırağım! Üstesinden gelmek için düşünebildiğin tek yol bu muydu?"

"Kızgındım!" diye kükredim ona.

"Aynen öyle!" diye kükredi o da. "*Sen* kızgındın. Bu yüzden Buckkeep'teki güç kaidemizi yok ettin! Sahil düklerinin güvenini kazanmıştın ve kendini onlara delinin biri olarak göstermeyi tercih ettin! Farseer soyuna duydukları son güven kırıntısını paramparça ettin."

"Sadece birkaç dakika önce, beni o düklerin güvenini kazandığım için azarlamıştın."

"Hayır. Seni kendini onların önüne attığın için azarladım. Sana Buckkeep'e hükmetmeni teklif etmelerine asla izin vermemeliydin. Görevlerini gerektiği gibi yapıyor olsaydın, böyle bir düşünce akıllarına hiç gelmezdi. Tekrar, tekrar ve tekrar yerini unut-

tun. Sen bir prens değilsin, bir suikastçısın. Sen oyuncu değil, piyonsun. Ve kendi hamlelerini yaptığında, diğer bütün stratejileri çarpıtıyor, tahtadaki bütün piyonları tehlikeye atıyorsun!"

Bir yanıt düşünememek, ötekinin sözlerini kabullenmekle aynı şey değildir. Ona ters ters baktım. Tekrar yerine oturmadı, sadece ayakta durmaya, bana tepeden bakmaya devam etti. Chade'in yeşil bakışlarının incelemesi altında öfkemin gücü beni aniden geriye sadece acılık bırakarak terk etti. Gizli öfke eğilimim bir kez daha yüzeye çıktı. Kararlılığım kendiliğinden kanadı. Bunu yapamazdım. İkisine de meydan okumaya gücüm yoktu. Bir süre sonra, "Tamam. Çok güzel. Sen ve Burrich haklısınız, her zamanki gibi. Bundan böyle düşünmeyeceğime, sadece itaat edeceğime söz veriyorum. Ne yapmamı istiyorsun?" dediğimi duydum.

"Hayır."

"Neye hayır?"

Başını yavaşça iki yana salladı. "Bu gece hiçbir şeyi senin üzerine temellendirmemem gerektiği benim için açıklık kazandı. Benden bir görev almayacaksın, artık planlarımdan da haberdar olmayacaksın. O günler sona erdi." Sesindeki kesinliği kavrayamadım. Gözleri uzaklara dalarak bana sırtını döndü. Tekrar konuştuğunda, ustam olarak değil Chade olarak konuştu. Konuşurken duvara baktı. "Seni seviyorum evlat. Bunu senden geri almıyorum. Ama tehlikelisin. Ve yapmaya kalkışacağımız şey, sen ortasında çılgınca hareket etmesen de yeterince tehlikeli."

"Neye kalkışıyorsunz?" diye sordum kendime rağmen.

Kafasını yavaşça iki yana sallarken gözlerime baktı. O sırrı saklayarak bağlarımızı koparmıştı. Kendimi birden başıboş hissettim. Çıkınını ve pelerinini almasını bir rüyada gibi seyrettim.

"Dışarısı karanlık," diye belirttim. "Buckkeep uzak, gün ışığında bile zor bir yürüyüş. En azından gece kal Chade."

"Kalamam. Bu tartışmayı tekrar kanatana kadar bir kabuk gibi

kaldıracaksın. Yeterince ağır söz söylendi. İyisi mi ben gideyim."

Ve gitti.

Oturdum ve ateşin zayıflamasını tek başıma seyrettim. İkisine karşı da fazla ileri gitmiştim, niyetlendiğimden çok daha ileri. Onlarla yolumu ayırmak istemiştim, onun yerine benimle ilgili bütün hatıralarını zehirlemiştim. Olan olmuştu. Bunun tamiri yoktu. Kalktım ve eşyalarımı toplamaya başladım. Çok kısa sürdü. Eşyaları kış pelerinimden yaptığım bir bohçanın içine düğümledim. Çocuksu bir dargınlık ya da ani bir kararlılıkla mı davrandığımı merak ettim. Bir farkı olup olmadığını merak ettim. Bir süre şöminenin önünde bohçamı kavrayarak oturdum. Burrich geri gelsin istiyordum, üzgün olduğumu görsün, giderken üzgün olduğumu bilsin. Kendimi buna dikkatle bakmaya zorladım. Sonra bohçamı açtım ve battaniyemi şöminenin önüne serip üzerine uzandım. Burrich beni ölümden geri çektiğinden bu yana benimle kapı arasında uyumuştu. Belki de beni içeride tutmak içindi. Bazı geceler benimle karanlık arasında duran tek şey oymuş gibi hissederdim. Artık orada değildi. Kulübenin duvarlarına rağmen, dünyanın çıplak, vahşi yüzünde yalnız başına kıvrılmışım gibi hissettim.

Bana hep sahipsin.

Biliyorum. Ve sen de bana. Denedim, ama kelimelere duygu yükleyemedim. İçimdeki bütün duyguları dışarı akıtmıştım ve şimdi boştum. Ve çok da yorgun. Daha yapacak onca şey varken.

Gri adam Sürünün Kalbi'yle konuşuyor. Dinleyeyim mi?

Hayır. Kelimeleri kendilerine ait. Ben yalnızken birlikte olmalarını kıskandım. Yine de bunda teselli buldum. Belki de Burrich, Chade'i yarın sabah gelmeye ikna edebilirdi. Belki Chade, Burrich'e püskürtmüş olduğum zehrin bir kısmını emip tükürebilirdi. Ateşe baktım. Kendim hakkında olumlu şeyler düşünmedim.

Gecede ölü bir nokta, geceyle şafağın bir söz olduğunu dünyanın unuttuğu çok soğuk, çok karanlık bir zaman vardır. Kalk-

mak için çok erken, ama uyumanın mantıklı olmayacağı kadar geç bir zaman. Burrich o vakit geldi. Uyumuyordum, ama kımıldamadım. Onu kandıramadım.

"Chade gitti," dedi yavaşça. Yere düşmüş sandalyenin sağından geldi sesi. O sandalyeye oturdu ve çizmelerini çıkarmaya başladı. Ondan bana karşı ne düşmanlık, ne kin hissediyordum. Öfkeli kelimeleri hiç telaffuz etmemiştim sanki. Ya da öfkeyi geçmiş ve uyuşmuş gibiydi.

"Yürümesi için çok karanlık," dedim alevlere. Sakinliğin büyüsünü bozmaya korkarak dikkatle konuştum.

"Biliyorum. Ama yanında küçük bir fener var. Daha fazla kalmaya korktuğunu, verdiği kararı bozmaktan korktuğunu söyledi. Gitmene izin vermeyi."

Gecenin başında hırladığım şey şimdi bir terk ediş gibi görünüyordu. Korku, kararlılığımın altını oyarak içimde kabardı. Aniden paniğe kapılarak oturdum. İçimi ürperten derin bir nefes aldım. "Burrich. Sana söylediklerim, kızgındım, ben..."

"Tam isabetti." Çıkardığı ses, acı taşımasaydı bir kahkaha olabilirdi.

"Sadece birbirlerini en iyi tanıyan insanların birbirlerini en iyi nasıl inciteceklerini bildikleri şekilde," diye yalvardım.

"Hayır. Öyle değil. Bu köpeğin bir efendiye ihtiyacı vardır." Kendinden bahsederken sesindeki alay benim kustuğum herhangi bir zehirden daha kuvvetliydi. Konuşamadım. Doğruldu, bıraktı çizmeleri yere düşsün. Bana göz attı. "Seni tıpkı kendim gibi yapmak için yola çıkmadım Fitz. Bu kimse için isteyebileceğim bir şey değil. Senin baban gibi olmanı istedim. Ama bazen bana öyle geldi ki, ne yaparsam yapayım, sen hayatını benimki gibi şekillendirmekte ısrar ettin." Bir süre korlara baktı. Sonunda tekrar uysal bir şekilde ateşe doğru konuşmaya başladı. Sanki uykulu bir çocuğa eski bir hikaye anlatır gibiydi.

"Chalced eyaletlerinde doğdum. Küçük bir sahil kasabası, bir balıkçılık ve gemicilik limanı. Less. Annem büyükannemle bana bakmak için çamaşır yıkıyordu. Babam ben doğmadan ölmüştü, deniz tarafından alınmıştı. Bana büyükannem baktı, ama çok yaşlıydı ve çoğu zaman hastaydı." Acı gülümsemesini görmekten çok duydum. "Hayat boyu köle olmak bir kadında sağlık bırakmıyor. Beni seviyordu ve elinden gelenin en iyisini yaptı. Ama ben kulübede sessiz oyunlar oynayacak bir oğlan değildim. Ve evde arzuma karşı çıkacak kadar güçlü kimse yoktu.

"Bu yüzden çok küçükken dünyamda benimle ilgili tek güçlü erkeğe bağlandım. Bir sokak köpeği. Uyuz. Yaralı. Tek değeri hayatta kalması, bana karşı gösterdiği sadakatti. Benim ona karşı sadakatimin olduğu gibi. Bütün bildiğim onun dünyası, onun âdetleriydi. İstediğin şeyi, istediğin zaman almak ve onu alırken endişelenmemek. Ne demek istediğimi bildiğinden eminim. Komşular dilsiz olduğumu düşündüler. Annem yarı İzanlı olduğumu düşündü. Büyükannemin kendi şüpheleri vardı. Köpeği kovmaya çalıştı, ama senin gibi benim de bu konularda kendime ait isteklerim vardı. Bir atla arabası arasında kalıp ölesiye tekmelendiğinde sekiz yaşındaydım sanırım. Yiyecek bir şeyler çalıyordu." Sandalyesinden kalktı ve battaniyelerine gitti.

Burrich, Nosy'yi benden, ben o yaştan küçükken almıştı. Onun öldüğüne inanmıştım. Ama Burrich bağ arkadaşının gerçek, vahşi ölümünü tecrübe etmişti. İnsanın kendi ölümünden pek az farklı bir şeydi. "Ne yaptın?" diye sordum sessizce.

Yatağını yaptığını ve uzandığını duydum. "Konuşmayı öğrendim," dedi bir süre sonra. "Büyükannem, Slash'ın ölümünü atlatmaya zorladı beni. Bir açıdan bağımı ona naklettim. Slash'ın öğrettiği dersi unuttuğumdan değil. Bir hırsız oldum, hem de iyi bir hırsız. Ne yaptığımdan hiç şüphelenmedilerse de yeni mesleğimle annemle büyükannemin hayatını bir parça iyileştirdim. Yakla-

şık beş yıl kadar sonra Chalced'i veba sardı. İlk tanık oluşumdu. İkisi de öldü ve yalnız kaldım. Böylece asker oldum."

Hayret içinde dinliyordum. Bütün bu yıllar boyunca suskun bir adam olarak bilirdim onu. İçki dilinin bağını asla çözmemiş, onu daha da sessizleştirmişti. Şimdi kelimeler ağzından saçılıyor, yıllarca süren endişe ve şüphelerimi temizliyordu. Neden birdenbire böyle açıkça konuştu, bilmiyordum. Şömineden gelen ışıkla aydınlanan odadaki tek ses, onun sesiydi.

"İlk önce Chalced'deki önemsiz bir toprak ağası için dövüştüm. Jecto. Neden dövüştüğümüzü bilmeden, umursamadan, haklı ya da haksız bir yan olduğunu düşünmeden." Yumuşak bir şekilde homurdandı. "Sana dediğim gibi, yaşamak bir yaşam şekli değildir. Ama o konuda yeterince iyi iş çıkardım. Kötü niyet konusunda ün yaptım. Kimse bir çocuğun, bir hayvanın vahşiliği ve kurnazlığıyla savaşmasını beklemez. O vakitler birlikte askerlik yaptığım adamların arasında hayatta kalmamın tek yolu buydu. Ama bir gün bir seferde yenildik. Büyükannemin köle tacirlerine duyduğu nefreti öğrenmem aylarımı, hayır, neredeyse bir yılımı aldı. Kaçtığımda, hep yapmayı düşlediği şeyi yaptım. Kölelerin, köle tacirlerinin olmadığı Altı Dükalık'a gittim. O vakit Shoaks Dük'ü Grizzle'dı. Bir süre onun için askerlik yaptım. Nasıl olduysa birliğimin atlarına bakarken buldum kendimi. Bunu yeterince sevmiştim. Grizzle'ın birlikleri Jecto için askerlik yapan süprüntülerin yanında beyefendi kalırdı, ama yine de atların arkadaşlığını onlarınkine tercih ediyordum.

"Sandsedge Savaşı bittiğinde Dük Grizzle beni eve, kendi ahırlarına götürdü. Orada genç bir aygıra bağlandım. Neko. Ona bakıyordum, ama benim değildi. Grizzle ona avda biniyordu. Bazen onu damızlık olarak kullanırlardı. Ama Grizzle nazik bir adam değildi. Bazen Neko'yu, bazı adamların eğlence için köpek ya da horozları dövüştürdüğü gibi diğer aygırlarla dövüştürürdü. Kızış-

mış bir kısrak ve onu alabilecek en iyi aygır. Ve ben... ben ona bağlanmıştım. Ve bir erkek oldum. Ya da en azından, bir erkek şekline girdim." Burrich bir an sustu. Bana daha fazlasını açıklamaya ihtiyacı yoktu. Bir süre sonra, iç geçirdi ve devam etti.

"Dük Grizlle, Neko ve altı kısrağı sattı ve ben de onlarla gittim. Sahilden yukarı, Rippon'a." Boğazını temizledi. "O adamın ahırlarında bir tür at vebası yaşandı. Neko, hastalandığının ertesi günü öldü. Kısraklarından ikisini kurtarmayı başarabildim. Onları hayatta tutmak beni kendimi öldürmekten alıkoydu. Ama sonrasında bütün canlılığımı kaybettim. İçki dışında hiçbir şey için iyi değildim. Ayrıca o ahırda at denmesini hak edecek çok az hayvan kalmıştı. Bu yüzden gitmeme izin verildi. Neticede bu kez Chivalry adında genç bir prens için askerlik etmeye. Shoaks ve Rippon dükalıkları arasındaki sınır anlaşmazlığını yatıştırmak için Rippon'a geldi. Çavuşu neden beni aldı bilmiyorum. Onlar birinci sınıf birliklerdi, onun kişisel muhafızları. Param kalmamıştı ve üç gündür acıklı bir şekilde ayıktım. Bırak bir asker olarak, bir erkek olarak bile onların ölçülerine uymuyordum. İlk ay Chivalry'yle birlikteydim, disiplin açısından ondan önce kalkıyordum. Dövüşmek için. Bir köpek ya da bir aygır gibi bunun diğerleriyle ilişki kurmanın tek yolu olduğunu düşünüyordum.

"Prensin karşısına ilk çıkarıldığımda kanlı ve hâlâ mücadele ederken, aynı yaşta olduğumuzu görünce şaşırdım. Birliğindeki neredeyse bütün askerler benden büyüktü, ortayaşlı bir adamın karşısına çıkmayı beklemiştim. Orada önünde durdum ve gözlerine baktım. Aramızda tanımaya benzer bir şey geçti. Sanki ikimiz de görmüşüz gibi... değişik koşullarda ne olabileceğimizi. Maaşımdan oldum Angaryalar arttı. Herkes Chivalry'nin ikinci defasında bana yol vermesini bekledi. Karşısında ondan nefret etmeye hazır bir şekilde durdum ve o bana sadece baktı. Başını bir köpeğin uzakta bir ses duyduğunda yapacağı gibi kaldırdı. Ücre-

timi kesti ve bana daha çok görev verdi. Ama beni tuttu. Herkes bana işten çıkarılacağımı söylemişti. Şimdi herkes terk etmemi bekliyordu. Neden yapmadığımı söyleyemem. Neden ücretsiz ve ek işlerle askerlik yaptım?"

Burrich boğazını tekrar temizledi. Yatağına daha da yerleştiğini duydum. Bir süre sessiz kaldı. Sonunda neredeyse gönülsüzce devam etti. "Beni üçüncü kez içeri sürüklediklerinde bir meyhanede kavga ettiğim içindi. Kent muhafızı beni hâlâ kanlı, hâlâ sarhoş, hâlâ dövüşmeyi isterken onun karşısına çıkardı. Muhafız arkadaşlarım artık benimle bir şey yapmak istemiyorlardı. Çavuşum benden bezmişti, askerler arasında dostum yoktu. Bu yüzden Kent muhafızı beni göz altına aldı. Ve Chivalry'ye iki adamı yere serdiğimi ve beş tanesini de muhafız gelene kadar bir değnekle yaklaştırmadığımı söylediler.

"Chivalry, muhafızları meyhaneciye zararı için verilecek bir keseyle birlikte azat etti. Masasının arkasına kuruldu, önünde yarıda kalmış bir yazı vardı ve beni baştan aşağı süzdü. Sonra tek kelime etmeden ayağa kalktı ve masasını odanın bir köşesine itti. Gömleğini çıkardı ve köşeden bir mızrak aldı. Beni öldüresiye dövmeye niyetlendiğini düşündüm. Aksine, bana da bir mızrak attı. Ve, 'Pekala,' dedi, 'beş adamı nasıl yaklaştırmadığını bana göster.' İçimi aydınlattı." Boğazını temizledi. "Yorgundum, yarı sarhoştum. Ama vazgeçmeyecektim. Sonunda şansı yaver gitti. Beni yere serdi.

"Uyandığımda köpeğin tekrar bir efendisi vardı. Değişik türden. İnsanların Chivalry'nin hata karşısında soğuk, sert ve düzgün olduğunu söylediklerini duyduğunu biliyorum. Değildi. Bir adamın olması gerektiğine inandığı gibiydi. Ondan da öteydi. Bir adamın olmayı isteyeceğine inandığı şeydi. Hırsızlık yapan, hırpani bir hergeleyi aldı ve..." Sesi titredi, aniden iç geçirdi. "Ertesi gün beni şafaktan önce kaldırdı. İkimiz de ayakta duramayana

kadar silah talimi yaptık. Bu konuda daha önce resmi bir eğitim görmemiştim. Bana bir mızrak uzatmışlar ve beni savaşmaya göndermişlerdi. Bana talim yaptırdı ve kılıç kullanmayı öğretti. Baltayı hiç sevmemişti, ama ben seviyordum. Bu yüzden bana bu konuda bildiklerini, öğretti usullerini bilen bir adamdan öğrenmemi ayarladı. Sonra günün kalanında beni hep peşinde isterdi. Bir köpek gibi, senin tabirinle. Neden bilmem. Belki de kendi yaşında birinin özlemini çekiyordu. Belki Verity'yi özlüyordu. Belki... bilmiyorum.

"Bana önce rakamları, sonra okumayı öğretti. Beni atından sorumlu kıldı. Sonra tazılarıyla şahininden. Derken genel olarak yük ve araba hayvanlarından. Ama bana öğrettiği sadece iş değildi. Temizlik. Dürüstlük. Annemle büyükannemin o kadar uzun süre önce bana telkin etmeye çalışmış oldukları şeye değer verdi. Bana bunları sadece bir kadının evindeki hareketler olarak değil, bir erkeğin değerleri olarak gösterdi. Bana erkek görüntüsünde bir hayvan değil, bir erkek olmayı öğretti. Bunun kurallardan fazlası olduğunu görmemi sağladı, bir varoluş şekliydi. Yaşamaktan ziyade, bir yaşamdı."

Sustu. Kalktığını duydum. Masaya gitti ve Chade'in bırakmış olduğu meyve şarabı şişesini aldı. O şişeyi elinde birkaç defa döndürürken onu seyrettim. Derken şişeyi bıraktı. Sandalyelerden birine oturdu ve gözlerini ateşe dikti.

"Chade yarın senden ayrılmam gerektiğini söyledi," dedi yavaşça. Bana baktı. "Sanırım haklı."

Doğruldum ve ona baktım. Ateşin azalan ışığı yüzünü yer yer gölgeliyordu. Gözlerini okuyamıyordum.

"Chade çok fazla benim çocuğum olduğunu söylüyor. Chade'in çocuğu, Verity'nin çocuğu, hattâ Patience'ın çocuğu. Senin çocuk kalmana neden olduğumuzu ve seni fazla gözettiğimizi. Bir erkeğin kararlarını vermen gerektiğinde, bunu bir çocuk olarak

yaptığına inanıyor. Düşüncesizce. Doğru olmaya niyetlenerek, iyi olmaya niyetlenerek. Ama niyetler yeterince iyi değil."

"Beni insanları öldürmeye göndermek mi beni çocuk tutmakmış?" diye sordum inanamayarak.

"Beni dinledin mi? Çocukken insanları öldürdüm. Bu beni erkek yapmadı. Seni de."

"Eee ne yapacağım?" diye sordum alaylı bir şekilde. "Beni eğitecek bir prens mi arayacağım?"

"İşte. Görüyor musun? Bir çocuğun cevabı. Anlamıyorsun, bu yüzden sinirleniyorsun. Ve zehir saçıyorsun. Bana o soruyu soruyorsun, ama cevabımı beğenmeyeceğini zaten biliyorsun."

"Cevabın neymiş?"

"Sana bir prens aramaya gitmekten daha kötüsünü yapabileceğini söylemek olabilirdi. Ama sana ne yapacağını söylemeyeceğim. Chade bana bunu yapmamamı öğütledi. Ve haklı bence. Ama senin kararlarını bir çocuğun vereceği gibi verdiğini düşündüğümden değil. Senin yaşında ben daha fazlasını yapmadım. Bence sen bir hayvanın yapacağı gibi karar veriyorsun. Hep bugünde, asla yarını ya da dünden hatırladığını düşünmeden. Neden bahsettiğimi anladığını biliyorum. Bir kurt olarak yaşamayı bıraktın, çünkü seni buna ben zorladım. Şimdi seni yalnız bırakmalıyım ki, bir kurt olarak mı, bir erkek olarak mı yaşamak istediğini öğrenesin."

Ona dik dik bakan gözlerime baktı. Gözlerinde çok fazla anlayış vardı. Neyle yüzleştiğimi gerçekte biliyor olabileceğini düşünmek beni korkuttu. O olasılığı yadsıdım, tamamıyla bir kenara ittim. Neredeyse öfkemin geri gelmesini umarak bir omzumu ona döndürdüm. Ama Burrich sessizce oturmaya devam etti.

Nihayet ona baktım. Ateşi seyrediyordu. Gururumu çiğneyip, "Sen ne yapacaksın?" diye sormam uzun bir zaman aldı.

"Sana söyledim. Yarın gidiyorum."

Bir sonraki soruyu sormak yine de daha zordu. "Nereye gideceksin?"

Boğazını temizledi ve rahatsız göründü. "Bir arkadaşım var. Kadın yalnız. Yaşadığı yerde bir erkeğin gücü işine yarayabilir. Çatısının tamire ihtiyacı var ve yapılması gereken ekim işleri de var. Bir süreliğine oraya gideceğim."

"Kadın mı?" diye sormaya cüret ettim, bir kaşımı kaldırarak.

Sesi donuktu. "Öyle bir şey değil. Bir dost. Büyük ihtimalle gözetecek başka birini bulduğumu söyleyeceksin. Öyle belki de. Belki ilgimi gerçekten ihtiyaç duyulan yere vermenin zamanı gelmiştir."

Şimdi ben ateşi seyrediyordum. "Burrich, sana gerçekten ihtiyacım vardı. Beni eşikten döndürdün, erkek olmaya geri döndürdün."

Homurdandı. "Eğer en başta sana karşı doğru hareket etmiş olsaydım, asla eşiğe gitmezdin."

"Hayır. Onun yerine mezarıma girmiş olurdum."

"Öyle mi? Regal seni İzan büyüsüyle suçlayamazdı."

"Beni öldürmek için bahane bulurdu. Ya da sadece fırsat. İstediği şeyi yapmak için bahaneye ihtiyacı yoktu."

"Belki öyle. Belki değil."

Ateşin ölmesini seyrederek oturduk. Kulağıma uzandım, küpenin kopçasını arandım. "Bunu sana geri vermek istiyorum."

"Sende kalmasını tercih ederim. Tak onu." Neredeyse bir ricaydı.

"Bu küpenin senin için simgelediği şey her neyse hak etmiyorum. Onu hak etmedim, hakkım yok."

"Benim için simgelediği şey hak edilen bir şey değil. Hak et ya da etme, o senin. Taksan da, takmasan da beraberinde götür."

Küpeyi bıraktım kulağımda sallansın. İçinde mavi bir mücevher hapsolmuş ufak gümüş bir ağ. Bir zamanlar Burrich onu babama vermişti. Patience, anlamını bilmeden bana vermişti. Bu kü-

peyi onu babama verdiği nedenle mi takmamı istiyordu bilmiyordum. Daha fazlası olduğunu hissediyordum, ama bana anlatmamıştı ve ben de sormayacaktım. Yine de bir soru sormasını bekleyerek durdum. Sadece ayağa kalktı ve battaniyelerine geri döndü. Uzandığını duydum.

Bana soruyu sormuş olmasını diledim. Sormamış olması acı veriyordu. Soruyu yine de yanıtladım. "Ben ne yapacağımı bilmiyorum..." dedim kararmış odaya. "Bütün hayatım boyunca hep yerine getirilecek görevlerim, hesap verecek ustalarım oldu. Şimdi olmaması... garip bir duygu."

Bir süre için cevap vermeyeceğini düşündüm. Derken hızla, "O duyguyu biliyorum," dedi.

Kararmış tavana baktım. "Molly'yi düşündüm. Sık sık. Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Evet."

Başka bir şey söylemeyince sormamam gerektiğini anladım. "İzlenecek en akıllıca yolun gitmesine izin vermek olduğunu biliyorum. Ölü olduğuma inanıyor. Umarım gittiği kişi ona benim baktığımdan daha iyi bakar. Umarım onu hak ettiği gibi sever."

Burrich'in battaniyeleri hışırdadı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu ihtiyatlı bir şekilde.

Söylemesi düşündüğümden daha zordu. "Beni terk ettiğinde bana başka biri olduğunu söyledi. Benim kralımı sevdiğim gibi sevdiği, hayatındaki her şeyin ve herkesin önüne koyduğu biri." Boğazım aniden tıkandı. Boğazımdaki düğümün açılmasını isteyerek nefes aldım. "Patience haklıydı," dedim.

"Evet, haklıydı," diye katıldı fikrime Burrich.

"Kendim dışında kimseyi suçlayamam. Molly'nin güvende olduğunu öğrendiğimde kendi yoluna gitmesine izin vermeliydim. Ona bütün vaktini, bütün sadakatini verebilecek bir adamı hak ediyor..."

"Evet, öyle," diye katıldı Burrich amansızca. "Bunun farkına onunla birlikte olmadan varamamış olman utanç verici."

Bir hatanı kendine itiraf etmek bir şeydir; sana katılmakla kalmayıp, hatanın bütün derinliğine işaret eden bir arkadaşının olması tamamıyla başka bir şeydir. Yalanlamadım, nasıl bildiğini öğrenmekte ısrar da etmedim. Eğer onu Molly söylemiştiyse, başka ne söylemiş olduğunu bilmek istemiyordum. Bir şeyin kaynadığını, bana ona hırlamayı isteten bir vahşilik hissettim. Dilimi ısırdım ve kendimi hissettiğim şeyi düşünmeye zorladım. Sesimden emin olduğumda, yavaşça, "Onu sevdiğime asla pişman olmayacağım. Sadece onu herkesin gözünde de kalbimde olduğu gibi karım yapamadığıma pişman olacağım."

Buna hiçbir şey söylemedi. Ama bir süre sonra o ayırıcı sessizlik sağırlaştırıcı olmaya başladı. Buna katlanamazdım. Sonunda konuştum. "Demek öyle. Yarın herkes kendi yoluna gidiyor sanırım."

"Sanırım öyle," dedi Burrich. Bir süre sonra ekledi, "İyi şanslar." Gerçekten kastediyormuş gibi söylemişti. Sanki ne kadar şansa ihtiyacım olduğunu fark etmiş gibi.

Gözlerimi kapadım. Artık çok yorgundum. Çok yorgun. Sevdiğim insanları incitmekten yorgun. Ama artık olmuştu. Yarın Burrich gidecekti ve ben özgür olacaktım. Kimse karışmaksızın kalbimin arzularını izlemekte özgürdüm.

Tradeford'a gitmekte ve Regal'i öldürmekte özgürdüm.

3

ARAYIŞ

İrfan, Farseer soyunun geleneksel büyüsüdür. En güçlü kraliyet soyunda varmış gibi görünse de Farseer soyuyla uzaktan ilgili olanlarda ya da soyu hem Dışadalı, hem de Altı Dükalık insanı özellikleri taşıyanlarda daha az da olsa bulunması nadir değil. İrfan, uygulayıcısına kendisinden uzakta olanlarla sessizce iletişim kurma gücü veren bir zihin büyüsü. Olasılıkları çok; en basitinden haber iletmek, düşmanların (ya da dostlarını) düşüncelerine onları kişinin amaçlarına yöneltmek için sözünü geçirmek. Bu iki misli sakıncalı: Gündelik olarak kullanmak için büyük bir enerji gerektirir ve uygulayıcılarına haz olarak yanlış bir şekilde isimlendirilen bir cazibe sunar. Kışkırtılmış bir canlılıktan fazla bir şey, İrfanlamanın gücü ve sürekliliğiyle orantılı olarak artan bir güçtür. Uygulayıcıyı İrfanlamaya müptela olmaya cezbedebilir ki, bu bütün zihinsel ve fiziksel gücü tüketip büyük, ağzı sulanan bir bebek olarak bırakır onu.

* * *

Burrich ertesi sabah ayrıldı. Uyandığımda kalkmış ve giyinmişti, eşyalarını toplayarak kulübede dolanıyordu. Toplanması uzun sürmedi. Kişisel eşyalarını aldı, ama erzağımızın aslan payını bana bıraktı. Geçen gece içki yoktu, ancak ikimiz de akşamdan kalmaymışız gibi yumuşak bir sesle konuşuyor ve dikkatle hareket ediyorduk. Bana birbirimizle hiç konuşmuyor olsaydık daha kötü

olurmuş gibi gelene kadar birbirimizi ağırdan aldık. Arkadaşlığımızın bu şekilde bitmesine engel olmak için özürler gevelemek, ona tekrar düşünmesi için yalvarmak, bir şey yapmak, herhangi bir şey yapmak istiyordum. Aynı zamanda gitmiş olmasını istiyordum, bitmiş olmasını diliyordum, yarın olmasını istiyordum, yeni bir günün doğmasını ve yalnız olmayı. Kararlılığıma bir bıçağın keskin ağzını kavrarcasına tutundum. Onun da benzer bir şey hissettiğinden şüphelendim, çünkü arada durup bana konuşacakmış gibi bakıyordu. Derken göz göze geliyor, birimizden biri başka yana bakana dek bir süre öyle kalıyorduk. Aramızda konuşulmamış çok şey uçuşuyordu.

Korku verecek kadar kısa bir süre içinde gitmeye hazırdı. Çıkınını omuzladı ve kapının yanından bir değnek aldı. Ona bakarak durdum, bu şekilde ne kadar garip göründüğünü düşünerek: Binici Burrich yaya. Açık kapıdan içeri süzülen erken yaz güneşi, bana ortayaşlarının sonunda, yarasını belirten beyaz saç tutamı sakalında şimdiden kendini göstermeye başlamış griliği haber veren bir adamı gösterdi. Güçlü ve sağlıklıydı, ama gençliği şüphesiz geride kalmıştı. Gücünün doruğunda olduğu günleri bana göz kulak olarak harcamıştı.

"Pekala," dedi sevimsizce. "Elveda Fitz. Ve iyi şanslar."

"İyi şanslar Burrich." Odayı hızla geçtim ve o geri çekilemeden ona sarıldım.

O da bana sarıldı, kaburgalarımı neredeyse çatırdatan güçlü, kısa bir sıkma ve sonra yüzümdeki saçları geri itti. "Git saçlarını tara. Vahşi bir adama benziyorsun." Gülümsemeyi neredeyse becerdi. Döndü ve uzun adımlarla yürüdü, gitti. Gitmesini seyrederek durdum. Arkasına bakmayacağını düşündüm, ama otlağın uzak tarafında döndü ve bir elini kaldırdı. Ben de bir elimi kaldırdım. Sonra gitti, ağaçların arasında kayboldu. Bir süre onu son görmüş olduğum yeri düşünerek basamakta oturdum. Planıma

bağlı kalırsam, onu tekrar görmem yıllar alırdı. Eğer tekrar görürsem. Altı yaşımdan bu yana, hep hayatımdaki bir etmen olmuştu. Sürekli, istemediğim zaman bile onun gücüne güvenebilmiştim. Şimdi gitmişti. Chade gibi, Molly gibi, Verity gibi, Patience gibi.

Geçen gece ona söylemiş olduğum her şeyi düşündüm ve utançtan titredim. Gerekliymiş, dedim kendime. Onu uzaklaştırmayı amaçlamıştım. Ama büyük kısmı uzun süredir içimde iltihaplanmış eski kızgınlıkların patlak vermesiyle olmuştu. Öyle şeylerden bahsetmek niyetinde değildim. Onu uzaklaştırmayı amaçlamıştım, kesip atmayı değil. Molly gibi ona verdiğim şüpheleri taşıyacaktı. Ve Burrich'in gururunu parçalayarak Chade'in bana karşı karşı hâlâ duyduğu azıcık saygıyı da yok etmiştim. Sanırım çocuksu bir yanım bir gün onlara geri dönebileceğimi, günün birinde hayatlarımızı tekrar paylaşacağımızı umuyordu. Artık buluşmayacağımızı biliyordum. "Bitti," dedim kendime sessizce. "O hayat bitti, bırak gitsin."

Artık ikisinden de kurtulmuştum. Üzerimdeki kısıtlamalarından kurtulmuştum, onur ve görevle ilgili düşüncelerinden kurtulmuştum. Beklentilerinden kurtulmuştum. Bir daha hiç ikisinin de gözlerine bakmak ve yapmış olduğum şeyin hesabını vermek zorunda kalmayacaktım. Yapmaya yüreğimin ya da kalan cesaretimin yettiği tek şeyi, eski hayatımı arkamda bırakmak için yapabileceğim tek şeyi yapmakta özgürdüm.

Regal'i öldürecektim.

Adil görünüyordu. Önce o beni öldürmüştü. Kral Shrewd'a verdiğim, onun kanından birine asla zarar vermeyeceğim sözünün hortlağı açıkça bana dadanmak için ayaklanmıştı. Regal'in o sözü veren adamı olduğu gibi o sözü verdiğim adamı da öldürmüş olduğunu kendime hatırlatarak hortlağı sakinleştirdim. O Fitz artık yoktu. Bir daha hiç ihtiyar Kral Shrewd'un karşısında durup bir görevin sonuçlarını rapor etmeyecektim, Verity'ye güç ödünç vermek

için Kralın Adamı olarak durmayacaktım. Leydi Patience beni onun için son derece önemli bir düzine abes işle asla rahatsız etmeyecekti. Beni ölü biliyordu. Ve Molly. Acımı tartarken gözyaşları gözlerimi yaktı Beni, Regal beni öldürmeden terk etmişti, ama o kayıptan da Regal'i sorumlu tutuyordum. Burrich'le Chade'in benim için kurtardıkları hayat kabuğundan bana bir şey kaldıysa eğer, intikam alacaktım. Kendime Regal'in ölürken bana bakacağına ve onu öldürenin ben olduğumu bileceğine söz verdim. Bu sessiz bir suikast olmayacaktı, anonim bir zehrin sessiz girişimi olmayacaktı. Regal'e ölümü bizzat teslim edecektim. Tek bir ok gibi, fırlatılan bir bıçak gibi çarpmak, etrafımdakilere dair korkularla engellenmeden doğrudan hedefime gitmek istiyordum. Başarısız olursam, şey, benim için önemli olan her yönden zaten ölüydüm. Denemiş olmam kimseyi incitmeyecekti. Regal'i öldürürken ölürsem buna değecekti. Canımı sadece Regal'inkini alana kadar koruyacaktım. Ondan sonra olacakların önemi yoktu.

Gecegözleri düşüncelerimin sezişiyle rahatsız olarak uyandı.

Sen ölürsen, bunun bana ne yapacağını hiç düşündün mü? diye sordu bana.

Gözlerimi bir an için sıkıca kapadım. Ama düşünmüştüm. *Av olarak yaşamamın bize ne faydası olacak?*

Gecegözleri anladı. *Biz avcıyız. İkimiz de av olmak için doğmadık.*

Her an av olmayı beklerken avcı olamam. Ve bu yüzden o beni avlayamadan ben onu avlamalıyım.

Planlarımı çok sakin bir şekilde kabullendi. Yapmaya niyetlendiğim her şeyi anlamasını sağlamaya çalıştım. Beni kör gibi takip etmesini istemiyordum.

Regal'i öldüreceğim. Grubunu da. Hepsini öldüreceğim, bana bütün yaptıkları yüzünden ve benden bütün aldıkları yüzünden.

Regal mi? Yiyemeyeceğimiz bir et. İnsanların avlanmalarını

anlamıyorum.

Regal imgemi aldım ve onu Gecegözleri yavruyken kendisini kafese kapatan ve pirinç bağlı bir sopayla döven hayvan tüccarı imgesiyle birleştirdim.

Gecegözleri bunu düşündü. *Bir kere kurtulduğumda ondan uzak duracak kadar akıllıydım. Onu avlamak bir kirpiyi avlamaya gitmek kadar akıllıca.*

Bunu böyle bırakamam Gecegözleri.

Anlıyorum. Ben de kirpiler konusunda aynıyım.

Böylece Regal'le kan davamı kirpilere karşı zayıflığıyla eş bir şey olarak kavradı. Anlattığım hedefleri daha az temkinle kabullendiğimi fark ettim. Onları belirttiğim için, başka herhangi bir şey yüzünden yoldan dönmeyi hayal edemezdim. Bir gece önceki sözlerim beni azarlamak için geri geldi. Burrich'le kendime ait bir hayat sürmek konusunda yaptığım güzel konuşmalara ne olmuştu? "Şey," dedim kaçamak bir şekilde, şu gevşek uçları bağlarken hayatta kalırsam, sürecektim. Kendi hayatımı yaşayamadığımdan değildi. Regal'in beni yendiğini düşünerek ve tahtı Verity'den çalarak yaşaması fikrini midem kaldıramadığından. İntikam, sade ve basit, dedim kendime. Eğer korkuyla utancı geride bırakacaktıysam, bunu yapmak zorundaydım.

Artık içeri gelebilirsin, önerisinde bulundum.

Girmeyi neden isteyeyim?

Gecegözleri'nin zaten kulübeye geldiğini görmek için dönüp bakmama gerek yoktu. Gelip yanımda oturdu, sonra kulübenin içine dikkatle baktı.

Öf! İnini böyle kokularla doldurursan, burnunun böyle zavallıca çalışmasına şaşmamak gerek.

Kulübeye dikkatli bir şekilde sessizce girdi ve içeride sinsice tur atmaya başladı. Eşiğe oturup onu seyrettim. Ona kendimin bir uzantısı sayarak bakmayalı epey zaman olmuştu. Artık tamamıyla

büyümüştü ve gücünün doruğundaydı. Bir başkası gri bir kurt olduğunu söyleyebilirdi. Bana göre bir kurdun olabileceği her renkteydi; kara gözlü, kara burunlu, kulaklarının ve boğazının dibinde kahverengimsi sarı kürkü, özellikle omuzları ve sağrısı sert, siyah koruyucu tüylerle renkleniyordu. Ayakları devasaydı ve tutmuş kar üzerinde koşarken daha da genişliyordu. Birçok kadının yüzünden daha anlamlı tüyleri vardı ve dişleriyle çenesi bir geyiğin bacak kemiklerini kolaylıkla parçalayabilirdi. Mükemmel bir şekilde, sağlıklı hayvanların yaptığı gibi gücünü tutumlu kullanarak hareket ediyordu. Onu sadece seyretmek bile yüreğimi rahatlattı. Merakı epeyce tatmin olduğunda gelip yanıma oturdu. Birkaç dakika sonra güneşte gerindi ve gözlerini kapadı. *Nöbet tutayım mı?*

"Ben sana göz kulak olurum," diyerek temin ettim onu. Kulakları kelimeleri dillendirdiğimden seğirdi. Sonra güneşe batırılmış bir uykuya daldı.

Yavaşça ayağa kalktım ve kulübeye girdim. Eşyalarımın sayımını yapmak yok denecek kadar az zamanımı aldı. İki battaniye ve bir pelerin. Yedek giysilerim vardı, yaz yolculuğuna uygun olmayan sıcak yünlü şeyler. Bir fırça. Bir bıçak ve bileğitaşı. Çakmaktaşı. Bir sapan. Avdan kalma birkaç küçük, tamir edilmiş tuzak. Sinir ipi. Bir el baltası. Burrich'in aynası. Küçük bir çaydanlık ve birkaç kaşık. Sonuncuları yakın zamanda Burrich yontmuştu. Küçük bir yemek ve un torbası vardı. Kalan bal. Bir şişe de meyve şarabından.

Bu girişime başlamak için fazla değil. Tradeford'a karayoluyla uzun bir yolculuk yapacaktım. Regal'in muhafızlarını ve İrfan grubunu aşıp onu öldürmeyi planlayamadan bunlarla idare etmek zorundaydım. Dikkatle düşündüm. Daha yazın doruğunda değildik. Bitki toplayıp onları kurutacak zaman vardı, yolculuk ölçüsüne göre balık ve et tütsüleyecek zaman vardı. Aç gidemezdim.

Şu an için giysi ve diğer temel şeylerim vardı. Ama er geç biraz paraya ihtiyacım olacaktı. Chade'le Burrich'e hayvan bakıcılığı ve katiplik becerimle kendi başımın çaresine bakabileceğimi söylemiştim. Belki bu beceriler beni Tradeford'a kadar götürebilirdi.

FitzChivalry olarak kalmış olsaydım daha kolay olabilirdi. Nehir ticareti yapan kayıkçılar tanıyordum ve Tradeford'da geçimimi çalışarak kazanabilirdim. Ama o FitzChivalry ölmüştü. Limanlarda iş arayarak gezemezdim. Tanınma korkusundan limanları ziyaret bile edemezdim. Burrich'in aynasının bana göstermiş olduğu şeyi hatırlayarak elimi yüzüme kaldırdım. Regal'in askerlerinin kafa derimi açtıkları yeri bana hatırlatması için saçımda bir tutam ak vardı. Burnumun yeni biçimine parmağımla dokundum. Sağ yanağımda, gözümün altında, Regal'in yumruğunun yüzümü parçaladığı yerde bir dikiş de vardı. Hiç kimse bu yaraları taşıyan bir Fitz hatırlamayacaktı. Sakal bırakacaktım. Saçımı alnımdan geriye doğru katiplerin yaptığı gibi traşlarsam, tesadüfi bakışlara yutturmak için yeterli bir değişiklik olurdu. Ama beni tanımış olanların arasına bile bile giremezdim.

Yaya olacaktım. Hiç bu kadar uzun bir yolculuğu yayan yapmamıştım.

Neden burada kalamıyoruz? Gecegözleri'nden uykulu bir soruşturma. *Çayda balık, kulübenin arkasındaki ormanda av var. Daha neye ihtiyacımız var? Neden gitmek zorundayız?*

Gitmeliyim. Tekrar bir erkek olmak için bunu yapmalıyım.

Tekrar bir erkek olmayı istediğine gerçekten inanıyor musun? İnanmayışını, ama onunla birlikte deneyeceğime dair kabulunu hissettim. Kalkmadan, ön patilerinin uçlarını uzatarak tembelce gerindi. *Nereye gidiyoruz?*

Tradeford'a. Regal'in olduğu yere. Nehrin yukarısına doğru uzun bir yolculuk.

Orada kurtlar var mı?

Kentte yoktur, eminim. Ama Farrow'da kurtlar var. Buck'da da hâlâ kurtlar var. Sadece buralarda değil.

İkimiz dışında, diye belirtti. Ve ekledi, *gittiğimiz yerde kurt bulmak isterim.*

Sonra sere serpe uzandı ve tekrar uykuya daldı. Bu kurt olmanın anlamının bir parçası, diye düşündüm. Yola çıkana kadar daha fazla endişelenmeyecekti. Sonra basit bir şekilde beni izleyecek ve hayatta kalışımızı becerilerimize emanet edecekti.

Ama onun gibi davranmak için fazlasıyla erkek olmuştum. Hemen ertesi gün erzağı toplamaya başladım. Gecegözleri'nin itirazlarına rağmen, her gün yemeye ihtiyaç duyduğumuzdan fazlası için avlandım. Ve başarılı olduğumuzda atıştırmasına izin vermedim, etin bir kısmını kuruttum ve bir kısmını tütsüledim. Kendime yumuşak yazlık çizmeler yapmak için Burrich'in daimi koşum takımı tamiratından yeterince derim vardı. Eski çizmelerimi güzelce yağladım ve onları kışın kullanmak için kaldırdım.

Günler boyunca Gecegözleri güneşte kestirirken bitkilerimi topladım. Bazıları elimin altında olmasını istediğim bildik iyileştirici bitkilerdi: ateş için söğütkabuğu, öksürük için ahududu kökü, iltihap için muz, kan oturması için ısırganotu ve benzerleri. Diğerleri öyle sağlığa yararlı değildi. Sedirden küçük bir kutu yaptım ve içini doldurdum. Zehirleri Chade'in öğrettiği gibi toplayıp sakladım: su baldıranı, gecegölgesi, ölüçağıran, meyveözü, yürektutan. Tatsız ve kokulu olanlarla hoş tozlara ve duru sıvılara dönüştürülebilecekleri elimden geldiğince iyi seçtim. Ayrıca Chade'in, Verity'nin İrfanlama seanslarına yardımcı olmak için kullandığı güçlü uyarıcı, cinkabuğundan topladım.

Regal grubun çevrelenmiş ve korunuyor olacaktı. En çok korktuğum Will'di, ama hiçbirini küçümsemeyecektim. Burl'ün iri, kuvvetli bir oğlan ve Carrod'ın kızlarla çevrili bir tür züppe olduğunu biliyordum. Ama o günler çok geride kalmıştı. İrfan kul-

lanımının Will'den ne yarattığını görmüştüm. Carrod ve Burl'le bağlantı kurmayalı uzun zaman olmuştu ve haklarında bir varsayımda bulunmayacaktım. Hepsi de İrfan eğitimi almışlardı ve doğal yeteneğim bir vakitler onlarınkinden çok daha güçlü görünmüş olsa da İrfanı kullanmanın Verity'nin bile anlamadığı yollarını onlardan daha zor yolla öğrenmiştim. Eğer onların İrfan saldırısına uğrar ve hayatta kalırsam, kendimi canlandırmak için cinkabuğuna ihtiyacım olacaktı.

Zehir kutumu alacak büyüklükte, ama gezinen bir katip izlenimi bırakmak için, bir katip kutusu şeklinde tasarlanmış bir sandık yaptım. Sandık beni tesadüfi tanışlara açık edecekti. Kalem tüylerini pusuya düşürdüğümüz yuva kurmakta olan bir kazdan edindim. Boya tozlarından bazılarını ben yapabilirdim, onları saklamak için kemik tüp ve tapa yaptım. Gecegözleri bana kaba fırçalar için gönülsüzce tüy verdi. Daha iyice fırçaları tavşan tüyüyle yapmaya kalkıştım, ama sadece kısmen tatmin ediciydi. Çok cesaret kırıcıydı. İnsanlar gerçek bir katibin mesleğinin gerektirdiği mürekkep, fırça ve kalemlere sahip olmasını beklerdi. Patience'ın, bana iyi yazdığımı, ama yetkin bir katibin becerilerine sahip olduğumu iddia edemeyeceğimi söylediğinde haklı olduğunu istemeyerek kabul ettim. Malzemelerimin Tradeford yolunda bulabileceğim herhangi bir iş için yeterli olmasını diledim.

Olabileceğimce iyi hazırlandığımı ve yolculukta yaz havasından yararlanmak için çok geçmeden ayrılacağımı anladığım an geldi. İntikam konusunda hevesliydim ve yine de tuhaf bir şekilde bu kulübeyi ve hayatı terk etmeye gönülsüzdüm. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez yataktan doğal olarak uyanarak kalktım ve acıktığımda yemek yedim. Kendi kendime belirlediklerim dışında görevim yoktu. Elbette fiziksel sağlığımı kazanana kadar bir süre daha geçirmemde bir sakınca yoktu. Zindanda geçirdiğim zamandan kalma çürüklerim uzun süre önce geçmiş ve yaralarımın ha-

rici tek işareti izler olsa da tuhaf bir şekilde bazı sabahlar kendimi tutuk hissediyordum. Ara sıra bir şeyin arkasından sıçradığımda ya da kafamı hızla çevirdiğimde vücudum şiddetli bir sancıyla sarsılacaktı. Özellikle yorucu bir av beni titrek ve bir krizi korkuyla bekleyerek bırakacaktı. Ayrılmadan önce tamamıyla iyileşmemin daha akıllıca olacağına karar verdim.

Bu yüzden bir süre oyalandık. Günler sıcak, av iyiydi. Günler geçerken vücudumla barış yaptım. Bir yaz önceki fiziksel olarak sertleşmiş savaşçı değildim, ama bir gece avı sırasında Gecegözleri'ne ayak uydurabilirdim. Öldürmek için sıçradığımda hareketlerim hızlı ve kesindi. Vücudum iyileşti ve geçmişin acılarını kabullenerek üzerinde durmadan arkamda bıraktım. Başıma bela olan kabuslar Gecegözleri'nin kış kürkünün son kalıntıları gibi döküldü. Hiç böyle basit bir hayatı tanımamıştım. Nihayet kendimle barışmıştım.

Hiçbir barış uzun sürmez. Bir rüya beni uyandırmaya geldi. Gecegözleri'yle şafaktan önce kalktık, avlandık ve birlikte bir çift şişman tavşan öldürdük. Bu istisnai yamaç tavşan yuvalarıyla delik deşikti ve kendimi doyurmaya yetecek kadarını yakalamak, hızla aptal bir sıçrama ve kazma oyununa dönüşmüştü. Oyunumuzu bırakana kadar şafak sökmüştü. Kendimizi bir huş ağacının yer yer gölgeli gövdesinin altına attık, avladıklarımızla tekrar karnımızı doyurduk ve uyukladık. Bir şey, belki de kapalı gözkapaklarımda oynamaya güneş ışığı beni bir rüyaya sokuverdi.

Buckkeep'teydim. Eski gözcü odasında, acımasız bakışlı bir adam çemberinin ortasında soğuk, taş bir zeminde yatıyordum. Yanağımın altındaki zemin soğumakta olan kanla yapış yapış ve kaygandı. Ben ağzım açık soluklanırken kanın kokusu ve tadı duyularımı doldurmak için birleşti. Tekrar benim için geliyorlardı, sadece yumrukları olan adam değil. Will, ele geçmez ve görünmez Will de zihnime süzülmek için duvarlarıma doğru sessizce

ilerliyordu. "Lütfen, durun, lütfen," diyerek yalvardım onlara. "Durun, size yalvarırım. Korkmanız ya da nefret etmeniz gereken bir şey değilim. Ben sadece bir kurdum. Sadece bir kurt, size karşı bir tehdit değil. Size zarar vermem, sadece gitmeme izin verin. Sizin için bir şey değilim. Sizi bir daha rahatsız etmem. Ben sadece bir kurdum." Burnumu göğe kaldırdım ve uludum.

Beni kendi ulumam uyandırdı.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde yuvarlanıp baştan aşağı silkelendim ve sonra ayağa kalktım. Bir rüya, dedim kendime. Sadece bir rüya. Korku ve utanç geçerken kirleterek yaladılar beni. Rüyamda gerçekte yapmadığım şekilde merhamet dilenmiştim. Kendime korkak olmadığımı söyledim. Korkak mıydım? Anlaşılan kanın kokusunu ve tadını hâlâ alabiliyordum.

Nereye gidiyorsun? diye sordu Gecegözleri tembelce. Gölgeye daha da gömüldü ve kürkü onu orada şaşırtıcı bir şekilde iyice gizledi.

Su.

Çaya gittim, yapışkan tavşan kanını yüzüm ve ellerimden su çarparak çıkardım ve sonra kana kana su içtim. Yüzümü tekrar yıkadım, kanı çıkarmak için sakalımın arasını tırnaklarımla kazıyarak. Hızla sakala tahammül edemeyeceğime karar verdim. Tanınmaktan çekineceğim bir yere gitmek niyetinde değildim. Tıraş olmak için çobanın kulübesine döndüm.

Kapı ağzında küf kokusu yüzünden burnumu kırıştırdım. Gecegözleri haklıydı; içeride uyumak koku duyumu köreltmişti. Burada kalmış olduğuma inanamıyordum. İçeri isteksizce, insan kokularını koklayarak girdim. Birkaç gece önce yağmur yağmıştı. Kurutulmuş etim nemlenmiş ve bir kısmı ekşimişti. Ekşiyen kısmını ayırdım. Bazılarına kurtçuklar girmişti. Etlerimin geri kalanını dikkatle kontrol ederken, tedirginlik hissini bir tarafa ittim. Bıçağı çıkarıp bir pas lekesini temizleyene kadar kabullenmedim.

Buraya gelmeyeli günler olmuştu.

Büyük ihtimalle haftalar.

Zamanın geçişiyle ilgili bir fikrim yoktu. Bozulmuş ete, oraya buraya dağılmış eşyalarımdaki toza baktım. Sakalımı hissettim, ne kadar uzadığına hayret ettim. Burrich'le Chade beni haftalar önce burada bırakmamışlardı. Ama haftalar geçmişti. Kulübenin kapısına gidip dışarı baktım. Çayırdan çaya ve Burrich'in balık tuttuğu yere giden patikada çimenler yeşermişti. Bahar çiçekleri çoktan gitmiş, çalılıklarda meyveler belirmişti. Ellerime, bileklerimin derisinde kökleşmiş kire, tırnaklarımın arasına girip kurumuş eski kana baktım. Bir zamanlar, çiğ et yemek beni iğrendirirdi. Şimdi et pişirme düşüncesi acayip ve yabancı görünüyordu. Zihnim yön değiştirdi ve kendimle karşılaşmak istemedim. Sonra yalvardığımı duydum, yarın, sonra, git Gecegözleri'ni bul.

Sıkıntılı mısın kardeşim?

Evet. Kendimi, *Bana bu konuda yardımcı olamazsın. Bu bir insan sıkıntısı, kendi başıma çözmem gereken bir şey,* diye eklemeye zorladım.

İnsan olmak yerine kurt ol, tavsiyesinde bulundu tembelce.

Buna evet ya da hayır diyecek gücüm yoktu. Kendime, lekeli gömleğime ve pantolonuma baktım. Giysilerim kir ve kurumuş kanla sertleşmişti ve pantolonum dizlerimin altında paçavralaşmıştı. Bir ürpertiyle, İşlenmişleri ve onların paçavraya dönmüş giysilerini hatırladım. Neye dönüşmüştüm? Gömleğimin yakasını çektim ve sonra kendi kokumdan yüzümü kaçırdım. Kurtlar bundan temizdi. Gecegözleri kendini her gün yalıyordu.

Bunu yüksek sesle dile getirdim ve sesimin paslanmışlığı da buna eklendi. "Burrich beni burada tek başıma bırakır bırakmaz, bir hayvandan aşağı bir şeye döndüm. Ne zaman, ne temizlik, ne hedef, ne de yemek ve uyumak dışında bir şeyin farkında oldum. Bütün o yılar boyunca beni uyarmaya çalıştığı şey buydu. Hep ya-

pacağımdan korktuğu şeyi yaptım."

Zahmetle şöminede bir ateş yaktım. Çaya birçok defa gidip gelerek su taşıdım ve elimden geldiğince çoğunu ısıttım. Çobanlar kulübede ağır bir çaydanlık bırakmışlardı ve dışardaki ahşap yalağın yarısını doldurmaya yetecek kadar su alıyordu. Su ısınırken sabunotu ve atkuyruğu otu topladım. Daha önce hiç bu kadar kirlendiğimi hatırlamıyordum. Kaba atkuyruğu otu ben temizlendiğime ikna olana kadar vücudumdan deri topakları çıkardı. Suda birkaç taneden fazla pire yüzüyordu. Ayrıca ensemde bir kene buldum ve onu ateşimdeki bir kor dalıyla yaktım. Saçım temizlendiğinde saçımı taradım ve sonra arkadan bir kez daha savaşçı atkuyruğu şeklinde topladım. Burrich'in bana bırakmış olduğu aynaya bakarak tıraş oldum ve sonra oradaki yüze baktım. Bronzlaşmış bir alın ve solgun bir çene.

Ben biraz daha su ısıtıp, suya girip giysilerimi yıkarken Burrich'in fanatik ve sürekli temizliğini anlamaya başlıyordum. Pantolonumdan geri kalanı kurtarmanın tek yolu dizden yukarı kıvırmaktı. O zaman bile giyilecek fazla bir yeri kalmıyordu. Aynı çılgınlığı yatak takımıma ve kış giysilerime de bulaştırdım ve onları da yıkayarak küf kokusunu çıkardım. Bir farenin yuva yapmak için kış pelerinimden bir parçayı ödünç aldığını keşfettim. Onu da elimden geldiğince tamir ettim. Islak tozlukları bir çalılığın üzerine asarken Gecegözleri'nin beni seyrettiğini fark ettim.

Yine bir adam gibi kokuyorsun.

İyi mi, kötü mü?

Geçen hafta öldürülmüş bir hayvan gibi kokmaktan iyidir. Bir kurt gibi kokmak kadar iyi değil. Kalktı ve bana doğru eğilip pati uçlarını toprağa uzatarak gerindi. *Öyleyse. Yine de adam olmayı istiyorsun. Hemen mi yola çıkıyoruz?*

Evet. Batıya, Buck Nehri'nin yukarısına gideceğiz.

Ah. Aniden aksırdı, sonra hızla yana devrilip tozda sırtının

üzerinde bir enik gibi yuvarlandı. Mutlulukla kımıldadı ve sonra ayağa kalkıp silkelendi. Ani kararımı gamsızca kabullenmesi bir yüktü. Onu neyin içine çekiyordum?

Akşam karanlığı beni sahip olduğum bütün giysilerimi ve bütün yatak takımlarımı hâlâ nemli yakaladı. Gecegözleri'ni avlanmaya yalnız göndermiştim. Hemen gelmeyeceğini biliyordum. Dolunay vardı ve gece göğü açıktı. Bu gece epey bol av olacaktı. Kulübenin içine girdim ve yemeğin kalanından kek yapacak kadar harladım ateşi. Una buğday biti girmiş ve unu bozmuştu. Yemeği aynı şekilde ziyan etmektense yemek daha iyiydi. Kasedeki balla sade kek inanılmayacak kadar güzeldi. Beslenme biçimimi et ve bir avuç yeşillikten fazlasını içerecek şekilde genişletmemin en iyisi olduğunu biliyordum. Yabani naneden ve yeni ısırganotu tomurcuklarından garip bir çay yaptım, onun da tadı iyiydi.

Neredeyse kurumuş battaniyeyi içeri getirdim ve şöminenin önüne serdim. Üzerine uzandım, uyuklayarak ateşi seyrettim. Gecegözleri'ni aradım ama bana katılmaya itibar etmeyerek taze av etini ve çayırın kenarındaki bir meşenin altındaki yumuşak toprağı tercih etti. Aylardır olmadığım kadar yalnız ve insandım. Biraz garip ama iyi hissediyordum kendimi.

Sandalyenin üzerine bırakılmış paketi yuvarlanıp gerindiğimde gördüm. Kulübedeki her şeyi ezbere biliyordum. Ben en son buradayken o burada değildi. Paketi aldım ve kokladım, üzerinde Burrich'in ve kendi kokumun izini buldum. Bir an sonra ne yapmış olduğumu fark ettim ve kendimi bu yüzden payladım. İzanlı olduğum için tekrar öldürülmek istemiyorduysam, en iyisi hep hareketlerime tanıklık edenler varmış gibi davranmaya başlamaktı.

Büyük bir çıkın değildi. Gömleklerimden biriydi, eski giysi sandığımdan bir şekilde alınmış, hep sevdiğim yumuşak kahve-

rengi bir gömlek ve bir çift tozluk. Gömleğin içinde Burrich'in kesikler, yanıklar ve bereler için kullandığı merhemle dolu toprak bir kasecik vardı. Küçük deri bir kesede dört gümüş gem, ön tarafına bir geyik işlenmiş güzel bir deri kemer. Kemerin üzerine işlediği tasarıma bakarak oturdum. Bir geyik, dövüşmek için indirilmiş boynuzlar, Verity'nin benim için önermiş olduğu armaya benziyordu. Kemerde bir kurdu defetmeye çalışıyordu. Bu mesajı anlamamak zordu.

Ziyaretini kaçırmış olduğum için hasret duyarak ve yine bu yüzden rahatlayarak ateşin önünde giyindim. Burrich'i tanıdığımdan, büyük ihtimalle buraya gelip gitmiş olduğumu görünce aynı şeyi hissettiğini tahmin ediyordum. Bana bu düzgün görünüşlü kıyafetleri beni onunla birlikte dönmeye ikna etmek istediği için mi getirmişti? Yoksa bana iyi dilekte bulunmak için mi? Niyetinin ne olduğu ya da terk edilmiş kulübeye verdiği tepki konusunda endişelenmemeye çalıştım. Tekrar giyinince kendimi çok daha fazla insan hissettim. Keseyi ve bıçağımı kemerime astım, kemeri belimin etrafına doladım. Şöminenin karşısına bir sandalye çektim ve oturdum.

Ateşe baktım. Nihayet kendime rüyam hakkında düşünme iznini verdim. Göğsümde garip bir sıkışma hissettim. Korkak mıydım? Emin değildim. Regal'i öldürmek için Tradeford'a gidiyordum. Bir korkak bunu yapar mıydı? Belki dedi hain zihnim bana, bir korkak belki yapardı, eğer insanın kralını aramasından daha kolaysa. O fikri zihnimden çıkardım.

Aynen geri geldi. Regal'i öldürmek doğru bir şey miydi, yoksa yalnızca yapmak istediğim şey mi? Bu neden önemli olsundu ki? Çünkü öyleydi. Belki de bunun yerine Verity'yi bulmaya gitmeliydim.

Bunlar hakkında düşünmek Verity'nin hâlâ hayatta olup olmadığını öğrenene kadar aptalcaydı. Verity'ye İrfanlayabilirsem öğ-

renebilirdim. Ama hiç tahmin edilir biçimde İrfanlayamamıştım. Galen bunu görmüş, İrfana karşı doğuştan güçlü kabiliyetimi alıp onu kaypak bir şeye dönüştürerek kötüye kullanmıştı. Bu değiştirilebilir miydi? Regal'in gırtlağına yapışmak için grubu aşmak istiyorduysam, iyi İrfanlayabilmek zorunda kalacaktım. Onu kontrol etmeyi öğrenmem gerekecekti. İrfan insanın hakim olmayı kendi kendine öğrenebileceği bir şey miydi? İnsan bir şeyi onun kapsamını tümüyle öğrenmeden nasıl bilebilirdi? Galen'in vura vura içime soktuğu ya da içimden çıkardığı bütün yetenek, Verity'nin bana öğretmeye asla zaman bulamadığı bilgi... bütün bunları kendi başıma nasıl öğrenecektim? İmkansızdı.

Verity'yi düşünmek istemiyordum. Bu bana düşünmem gerektiğini söyledi. Verity. Prensim. Artık kralımdı. Kanla ve İrfanla bağlanarak büyüdükçe onu başka hiçbir adamı tanımadığım gibi tanımıştım. İrfana açık olmak ona kapalı olmamak kadar basittir demişti bana. Akıncılarla yaptığı İrfan savaşı yaşamı haline gelmiş, gençliğini ve enerjisini kurutmuştu. Bana yeteneğimi kontrol etmeyi öğretecek zamanı hiç olmamıştı, ama bulduğu seyrek fırsatlarda verebildiği dersleri vermişti. İrfan gücü bana bir dokunuşu zorla kabul ettirebilecek ve benimle günlerce, bazen haftalarca bir olabilecek türdendi. Ve bir keresinde prensimin çalışma odasında, masasında sandalyesine oturduğumda, ona İrfanlamıştım. Önünde harita araçları ve kral olmayı bekleyen bir adamın küçük kişisel eşyaları vardı. O tek seferde, onu düşünmüş, krallığını yönetmek için ülkesinde olmasının özlemini duymuş, basitçe uzanmış ve ona İrfanlamıştım. Hazırlıksız ya da gerçek bir niyet olmadan, kolaylıkla. Kendimi aynı zihin durumuna sokmaya çalıştım. Onu aklıma sokacak masası ya da eşyaları yoktu, ama gözlerimi kaparsam, prensimi görebilirdim. Nefes aldım ve görüntüsünü çağırmaya çalıştım.

Verity'nin omuzları benimkilerden genişti, ama tam benim bo-

yumda değildi. Amcam Farseer ailesinin siyah göz ve saçlarını benimle paylaşıyordu, ama gözleri benimkilerden daha çukurdaydı, isyankar saçları ve sakalı yer yer aklaşmıştı. Ben çocukken kaslı ve sert, kılıcını kalem gibi kolaylıkla kullanan tıknaz bir adamdı. Sonraki yıllar onu eriyip bitirmişti. Sahil şeridimizi Akıncılara karşı savunmak için İrfan gücünü kullandığından, fiziksel olarak çok fazla boşa zaman geçirmek zorunda kalmıştı. Ama kasları giderek zayıfladığında bile İrfan halesi yüzünden onun karşısında durmak alev alev yanan bir ateşin karşısında durmaya benzemeye başlamıştı. Onun karşısındayken artık vücudundan çok İrfanının farkına varmaya başlamıştım. Kokusuna gelince haritalarını yaparken kullandığı renkli mürekkeplerin etkileyiciliği aklıma geliyordu ve nefesindeki cinkabuğu kokusu. "Verity," dedim yumuşak ama yüksek bir sesle ve kelimenin duvarlarımdan sekerek içimde yankılandığını hissettim.

Gözlerimi açtım. Duvarlarımı indirene kadar kendi dışıma uzanamayacaktım. Verity'yi hayalimde canlandırmanın benim İrfanımın gideceği ve onunkinin zihnime gireceği bir yol açana kadar faydası yoktu. Çok güzel. Bu yeterince kolaydı. Sadece gevşe. Ateşe bak ve ısının üzerinde yükselen ufak kıvılcımları seyret. Dans eden, yüzen kıvılcımlar. İhtiyatı gevşet. Will'in İrfan gücünü o duvara nasıl çarptığını ve neredeyse kırılmasına neden olduğunu unut. Duvarı korumanın onlar bedenini yumruklarken zihnini kendinin tutan tek şey olduğunu unut. Justin zorla zihnine girmeye çalışırken hissettiğin mide bulandırıcı tecavüz hissini unut. Galen'in İrfan ustası olarak konumunu zihnini kontrol etmek için kötüye kullandığı zaman İrfan kabiliyetini yaraladığı ve sakatladığını da.

Verity yanımdaymış gibi açık bir biçimde prensimin sözlerini tekrar duydum. "Galen seni yaraladı. Delip geçmeye kalkışmadığım duvarların var ve ben güçlüyüm. Onları indirmesini öğren-

mek zorunda kalacaksın. Bu zor bir şeydir." Bu sözleri bana yıllarca önce söylemişti, Justin'in istilasından önce, Will'in saldırılarından önce. Acı acı gülümsedim. Beni İrfansızlaştırmakta başarılı olduklarını biliyorlar mıydı? Büyük ihtimalle bunu hiç düşünmemişlerdi. Bunun bir yerde kaydını tutmalıydılar. Bir gün İrfan gücüne sahip bir kral, İrfanlı birini İrfanla yeterince kötü incitirsen onu kendi içine mühürleyebileceğini ve onu güçsüz kılabileceğini bilmeyi yararlı bulabilirdi.

Verity'nin bana o duvarları nasıl indireceğimi öğretmek için hiç zamanı olmamıştı. Acıklı ve komik bir biçimde, kişisel düşüncelerimi onunla paylaşmak istemediğim zaman ona kapatabilmek için onları nasıl güçlendireceğimi göstermenin bir yolunu bulmuştu. Belki de bu fazla iyi öğrendiğim bir şeydi. Öğrendiğimi unutmayı başaracak zamanım olup olmayacağını merak ettim.

Zaman, zaman yok, diyerek yorgun bir şekilde düşüncelerimi kesti Gecegözleri. *Zaman insanların canlarını sıkmak için icat ettikleri bir şey. Beni sersemletene kadar bu konuda düşünüyorsun. Neden o eski izleri sürüyorsun ki? Sonunda biraz et bulabileceğin yeni birini kokla. Avı istiyorsan, onu gizlice takip etmelisin. Hepsi bu. Bunu izlemek uzun sürüyor, ben sadece yemek istiyorum diyemezsin. Hepsi bir. Takip yemenin başlangıcıdır.*

Anlamıyorsun, dedim ona yorgunlukla. *Bir günde o kadar çok saat ve o kadar çok gün var ki, bu şeyi yapabileceğim.*

Neden hayatını parçalara bölüyor ve parçalara isim veriyorsun? Saatler, günler. Bir tavşan gibi. Bir tavşan öldürürsem, bir tavşam yerim. Uykulu bir küçümseme homurtusu. *Sen bir tavşan yakaladığında onu parçalara ayırır ona kemikler, et, tüy ve iç organlar dersin. Ve böylece asla yeterince yemek elde edemezsin.*

Öyleyse ne yapmalıyım, akıllı efendim?

Sızlanmayı bırak ve yap. Ki ben de uyuyabileyim.

Beni zihniyle hafifçe dürttü, tıpkı bir arkadaşın meyhane sıra-

nda çok yakınına otururbut dirseğinin kaburgana değmesi gibi. irden son birkaç haftadır temasımızı ne kadar yakın tuttuğumu ırk ettim. Sürekli zihnimde olduğu için onu azarladığım zaman- ır olmuştu. Molly'yleyken onun arkadaşlığını istememiş ve ona ›yle zamanların yalnız bana ait olması gerektiğini açıklamaya ça- ışmıştım. Şimdi dürtmesi ona bir yavrıyken bana asıldığı gibi ya- ından asılmakta olduğumu açıkça gösteriyordu. Onu kavrama lürtüme sıkıca karşı koydum. Onun yerine sandalyemde geriye kaykıldım ve ateşi seyrettim.

Duvarları aşağı indirdim. Bir süre ağzım kuru, bir saldırı bekleyerek oturdum. Hiçbir şey gelmediğinde dikkatle düşündüm ve tekrar duvarlarımı zayıflattım. Öldüğüme inanıyorlar, diye hatırlattım kendime. Ölü bir adama pusu kurmak için yatmış bekliyor olamazlardı. Suya parlak gün ışığının vurduğu bir günde gözlerimi kısmamak ya da gelen bir esintinin karşısında ürpermeden durmak çok daha kolaydı. Ama nihayet duvarlarımı indirdiğimde İrfanın her yanımdan aktığını, varlığımın sanki bir nehrin akıntısındaki bir kayaymışım gibi ikiye ayrıldığını hissediyordum. İçine dalmalıydım, Verity'yi bulabilirdim. Ya da Will'i, Burl'ü ya da Carrod'ı. Ürperdim ve nehir çekildi. Kendimi hazırladım ve nehre geri döndüm. O kıyıda uzun süre sendeleyerek durdum, içine dalıverme cesaretini bulmaya çalışarak. Suyu İrfanla sınama gibi bir şey değil. İçeri ya da dışarı. İçeri.

İçeri daldım, dönmeye ve düşmeye başladım, benliğimin çürümüş bir kendir ipi gibi yıpranmaya başladığını hissettim. İplikler soyuluyor ve benden uzağa bükülüyordu, beni ben yapan bütün katmanlar, hatıralar, duygular, fark edilmiş bütün derin düşünceler, insanın o darbeyi anlamaktan daha fazla tecrübe ettiği o şiir parıltıları, sıradan günlerin rastgele anıları, hepsi parçalanıyordu. Çok güzel bir histi. Tek yapmam gereken kendimi koyuvermekti.

Ama bu Galen'i benim hakkımda haklı çıkaracaktı.

Verity?

Cevap yoktu. Hiçbir şey. Orada değildi.

Kendime geri çekildim ve bütün benliğimi zihnime çektim. Yapabilirdim, anladım, kendimi İrfan akıntısında tutabilir ve yine de kimliğimi koruyabilirdim. Neden önceden o kadar zor olmuştu? Bu soruyu bir kenara ittim ve en kötüsünü düşündüm. En kötüsü Verity'nin hayatta olmuş olması ve birkaç ay önce benimle konuşmuş olmasıydı. "Onlara Verity hayatta de. Hepsi bu." Söylemiştim, ama anlamamışlardı ve kimse herhangi bir harekette bulunmamıştı. Ama o mesaj bir yardım ricası değil de ne olabilirdi? Kralımın bir yardım çağrısı karşılıksız bırakılmıştı.

Birden bunu katlanılmaz buldum, benden çıkan İrfan çığlığı hissettiğim bir şeydi, sanki canım araştırıcı bir uzanmayla göğsümden dışarı fırlamıştı.

VERITY!

... Chivalry?

Bilincime dokunuveren bir fısıltıdan öte değildi, bir perdeye dokunan bir gece kelebeği kadar hafifti. Bu sefer uzanma, kavrama ve yatıştırma sırası bendeydi. Kendimi ona doğru savurdum ve onu buldum. Varlığı kendi balmumunun havuzunda sönen bir mum alevi gibi titreşiyordu. Çok geçmeden gideceğini biliyordum. Binlerce sorum vardı. Önemli tek soruyu sordum.

Verity. Benden bana dokunmadan güç alabilir misin?

Fitz? Soru daha güçsüz, daha tereddütlüydü. *Chivalry'nin geri geldiğini düşünmüştüm...* karanlığın eşiğinde sallandı... *bu yükü benden almak için...*

Verity, dikkatini ver. Düşün. Benden güç alabilir misin? Şu an yapabilir misin?

Yapmı... yapamam. Uzan. Fitz?

Shrewd'un oğluna bir elveda İrfanlamak için benden güç çektiğini hatırladım. Ve Justin'le Serene'in ona nasıl saldırdıklarını,

bütün gücünü sülük gibi nasıl emdiklerini ve onu öldürdüklerini hatırladım. Nasıl öldüğünü; patlayan bir kabarcık gibi, göz kırpan bir kıvılcım gibi.

VERITY! Kendimi ona fırlattım, etrafına sarıldım ve İrfan bağlantılarımızda onun beni sık sık yatıştırdığı gibi yatıştırdım onu. *Al benden,* diye emrettim ona ve kendimi ona açtım. Elinin omzumda olduğu gerçeğine inanmayı arzuladım ve onun ya da Shrewd'un benden güç çektikleri zamanların nasıl olduğunu hatırlamaya zorladım kendimi. Verity olan alev aniden yukarı atıldı ve bir an sonra tekrar güçlü ve net bir şekilde yanmaya başladı.

Yeter, diye uyardı beni ve sonra daha kuvvetle, *Dikkatli ol evlat.*

Hayır, ben iyiyim, bunu yapabilirim, diye temin ettim onu ve gücümü ona gönderdim.

Yeter! diye ısrar etti ve benden geri çekildi. Neredeyse birbirimizden hafifçe uzaklaşmış ve birbirimizi tartmışız gibi oldu. Vücudunu göremiyordum, ama ondaki korkunç bitkinliği hissedebiliyordum. Bir günlük çalışmanın sonunda gelen sağlıklı bitkinlik değil, aralarında yeterli yiyecek ya da yeterli dinlenme olmayan, bir diğerinin üzerine yığılan günlerin kemikleri öğüten yorgunluğuydu. Ona güç vermiştim, sağlık değil ve benden aldığı canlılığı hızla yakacaktı, çünkü cinkabuğu çayının ayakta tutucu bir yemek olmaması gibi bu da gerçek bir güç sayılmazdı.

Neredesin? diye ısrarla sordum ona.

Dağlar'da, dedi gönülsüzce ve ekledi, *fazlasını söylemek güvenli değil. İrfanlamamalıyız bile. Bizi dinlemeye çalışanlar olacaktır.*

Ama bağlantıyı kesmedi ve soru sormaya onun da benim kadar aç olduğunu anladım. Ona ne söyleyebileceğimi düşünmeye çalıştım. Bizim dışımızda birini hissedemiyordum, ama gözleniyor olsak anlayacağımdan emin değildim. Uzun dakikalar boyunca bağlantımız birbirimizin farkında oluşu şeklinde basitçe sürdü.

Derken Verity beni sert bir şekilde uyardı, *Daha dikkatli olmalısın. Başını belaya sokacaksın. Yine de bundan cesaret aldım. Bir dostun dokunuşu olmadan uzun yol katettim.*

O halde kendimi riske atmaya değer. Duraksadım, sonra düşünceyi kendime saklayamayacağımı anladım. *Kralım. Yapmam gereken bir şey var. Ama hallettiğimde sana geleceğim.*

O zaman ondan bir şey hissettim. Yoğunluğunda kibrini kıran bir minnettarlık. *Umarım sen geldiğinde hâlâ burada olurum.* Sonra daha sert bir şekilde, *İsim verme, sadece zorunlu kalırsan İrfan'la.* Daha yumuşak bir şekilde, *Kendine dikkat et evlat. Çok dikkatli ol. Acımasızlar,* dedi.

Ve sonra gitti.

İrfan bağlantısını temiz bir şekilde koparmıştı. Nerede olursa olsun, ona ödünç vermiş olduğum gücü yiyecek bir şeyler ya da dinlenecek güvenli bir yer bulmak için kullanmasını umdum. Avlanan şeyler gibi sürekli yorgun ve hep aç yaşadığını hissetmiştim. En az benim kadar avdı. Ve bir şey daha. Yara ya da ateş mi? Hafifçe titreyerek sandalyemin arkasına yaslandım. Ayakta durmaya çalışmayacak kadar iyi biliyordum bu durumu. Sadece İrfanlamak bile gücümü tüketiyordu ve ben kendimi Verity'ye açmış, daha bile fazlasını çekmesine izin vermiştim. Birkaç dakika içinde titreme azaldığında biraz cinkabuğu çayı yapıp kendimi canlandıracaktım. Şu an için oturuyor, ateşi seyrediyor ve Verity'yi düşünüyordum.

Verity Buckkeep'ten geçen güz ayrılmıştı. Ebediyetten önce gibi geliyordu. Verity ayrıldığında Kal Shrewd hâlâ hayattaydı ve Verity'nin karısı Kettricken hamileydi. Bir arayış için yola koyulmuştu. Dışadalar'dan gelen Kızıl Gemi Akıncıları tam üç yıldır sahillerimize saldırıyordu ve onları geri püskürtme konusunda bütün çabalarımız başarısız olmuştu. Bu yüzden Verity, Altı Dükalık tahtının veliahtı Dağlar'a gidip orada efsanevi müttefiklerimiz El-

derlingleri bulmak için yola çıkmıştı. Efsane oydu ki, nesiller önce Kral Wisdom onları arayıp bulmuş ve onlar da Altı Dükalık'a benzer akıncılar karşısında yardımcı olmuşlardı. Onlara ihtiyacımız olursa dönmeye de söz vermişlerdi. Bu yüzden Verity, tahtı, karısını ve krallığını geride bırakıp onları aramaya ve sözlerini hatırlatmaya gitmişti. Yaşlı babası Kral Shrewd geride kalmıştı, küçük kardeşi Prens Regal de.

Neredeyse Verity gider gitmez, Regal ona karşı harekete geçmişti. İçyer dükalıklarıyla flört ediyor ve Sahil dükalıklarının ihtiyaçlarını boşveriyordu. Verity'nin arayışıyla dalga geçen ve onu deli değilse bile sorumsuz bir soytarı gibi resmeden söylentilerin kaynağının o olduğundan şüpheleniyordum. Verity'ye yeminli olması gereken İrfan grubu uzun zaman önce yoldan çıkıp Regal'in hizmetine girmişti. Onları Verity'nin Dağ yolunda öldüğünü ilan etmek için kullanmış ve sonra kendini veliaht ilan etmişti. Hasta Kral Shrewd üzerindeki kontrolü mutlaklaşmış; Buckkeep'i önemli olan her açıdan Kızıl Gemiler'in merhametine terk ederek sarayını İçyer'e taşıyacağını bildirmişti. Kral Shrewd ve Verity'nin kraliçesi Kettricken'ın da kendisiyle gitmesi gerektiğini bildirdiğinde Chade harekete geçmemiz gerektiğine karar vermişti. Regal'in kendisiyle taht arasına girmelerine izin vermeyeceğini biliyorduk. Bu yüzden ikisini de Regal'in kendini veliaht ilan ettiği gece kaçırma planı yaptık.

Hiçbir şey tasarlandığı gibi gitmedi. Sahil dükalıkları Regal'e karşı ayaklanmanın eşiğindeydiler, beni isyanlarına dahil etmeye çalışmışlardı. Buckkeep'i Verity için bir güç konumunda tutma umuduyla amaçlarına yardımcı olmaya razı olmuştum. Biz kralı kaçıramadan iki grup üyesi onu öldürmüştü. Sadece Kettricken kaçmıştı ve Kral Shrewd'u öldürenleri öldürmüş olduğum halde tutsak edilmiş, işkence görmüş ve İzan büyüsünden suçlu bulunmuştum. Leydi Patience, babamın karısı, faydası olmasa da benim

namıma araya girmişti. Burrich bana zehir getirmeyi başaramamış olsaydı, suyun üzerinde asılıp yakılacaktım. Ama zehir, ölümü inandırıcı bir şekilde taklit etmekte yeterli olmuştu. Ruhum Gece-gözleri'yle onun bedeninde giderken, Patience, vücudumu talep etmiş hapishane hücresinden, onu gömmüştü. Onun haberi olmadan, Burrich'le Chade güvenle yapabildiklerinde beni mezardan çıkarmışlardı.

Gözlerimi kırptım ve bakışlarımı alevlerden ayırdım. Ateş azalmıştı. Hayatım böyleydi artık, küller içinde geride bırakılmış. Sevmiş olduğum kadını geri istemenin bir yolu yoktu. Molly artık öldüğüme inanıyordu ve şüphesiz İzan büyüsünü kullanmamı mide bulandırıcı buluyordu. Ve zaten beni hayatımın geri kalanı parçalanmadan günler önce terk etmişti. Onu çocukluğumuzdan beri tanıyordum, Buckkeep kasabasının sokak ve limanlarında birlikte oynamıştık. Bana Çaylak demişti ve kaledeki çocuklardan biri, bir seyis yamağı ya da katibin yardımcısı olduğumu varsaymıştı. Benim Piç, Chivalry'nin tahtan vazgeçmek zorunda akalmasına yol açan gayrimeşru oğlu olduğumu öğrenmeden önce aşık olmuştu bana. Bunu öğrendiğinde onu neredeyse kaybediyordum. Ama onu bana güvenmeye, bana inanmaya ikna ettim ve hemen hemen bir yıl, her engele rağmen birbirimizin yakınında olmuştuk. Zamanla krala karşı görevlerimi, yapmayı istediklerimizin önüne koymaya zorlanmıştım. Kral bana evlenme izni vermeyi reddetmişti; Molly bunu kabullenmişti. Beni bir başka kadınla sözlemişti. Bunu bile hoş görmüştü. "Piçin orospusu" diye tehdit ve alaya maruz kalmıştı. Ama bir gün bana sadece başka biri, sevebileceği ve hayatındaki her şeyin üstünde tutabileceği –tıpkı benim kralıma yaptığım gibi– biri olduğunu söyleyene kadar... bütün bunlara sadakatle dayanmıştı. Ve beni terk etmişti. Onu suçlayamadım. Sadece özleyebildim.

Gözlerimi kapadım. Yorgun, neredeyse tükeniktim. Ve Verity

beni zorunda olmadıkça İrfanlamamam konusunda uyarmıştı. Ama elbette ki Molly'ye bir bakış atmanın bir zararı olamazdı. Sadece onu görmek için, bir dakikalığına, iyi olduğunu görmek için... Büyük ihtimalle onu görmek konusunda bile başarılı olamayacaktım. Ama sadece bir dakikalığına denemekle neyi incitebilirdim ki?

Kolay olmalıydı. Onunla ilgili her şeyi hatırlamak kolaydı. Kokusunu o kadar sık içime çekmiş, mumlarını kokulandırmakta kullandığı bitkilerle, onun kendi tatlı teninin sıcaklığıyla o kadar çok haşır neşir olmuştum ki. Sesinin her tınısını ve nasıl içten kahkaha attığını biliyordum. Ağzının kesin çizgisini ve bana sinirlendiğinde çenesini hangi şekle soktuğunu hatırlayabilirdim. Güzel, kahverengi saçlarının parlak dokusunu ve siyah gözlerinin ok gibi fırlayan bakışlarını biliyordum. Elleriyle yüzümü bir tutuş ve beni öperken sıkıca kavrayış şekli vardı... Elini orada bulmayı umarak, onu orada tuzağa düşürebilir ve sonsuza dek tutabilirim diye, elimi yüzüme götürdüm. Onun yerine bir yara dikişi hissettim. Aptal gözyaşları gözlerimde ısındı. Gözlerimi kırparak onları savuşturdum, görüşüm düzelmeden bir an için ateşimin alevlerinin yüzdüğünü görerek. Yorgunum, dedim kendime. Denemek ve İrfanımla Molly'yi bulmak için çok yorgundum. Biraz uyumalıydım. Kendimi bu aşırı insani duygulardan koparmaya çalıştım. Tekrar bir adam olmayı seçtiğimde karşılaşacağımı bildiğim şey buydu. Belki bir kurt olmak daha akıllıcaydı. Tabii ki, bir hayvan asla bu şeyleri hissetmek zorunda değildi.

Gecenin içinde, dışarda tek bir kurt burnunu kaldırdı, geceyi yalnızlığı ve umutsuzluğuyla delerek aniden göğe doğru uludu.

4

NEHİR YOLU

Altı Dükalık'ın en eski dükalığı Buck'ın, Highdowns'un tam güneyine doğru aşağısından Buck Nehri'nin ağzını ve Buck Koyu'nu da içeren bir sahil şeridi uzanır. Antler Adası Buck Dükalığı'na dahildir. Buck'ın zenginliğinin iki büyük kaynağı vardır: sahil halkının hep hoşlanmış olduğu verimli balık avlama alanları ve İçyer dükalıklarına Buck Nehri aracılığıyla eksikliğini çektikleri her şeyi temin ederek oluşturulmuş deniz ticareti. Buck Nehri geniş yatağında özgürce akan ve Buck'ın alçak alanlarını baharda sıklıkla basan bir nehirdir. Akıntı, buzsuz bir kanalın Buck tarihinin dört haşin kışı dışında, yıl boyunca açık kalmasını sağlayacak şekildedir. Nehirden yukarı İçyer dükalıklarına sadece Buck malları çıkmaz, Rippon ve Shoaks dükalıklarının ticari malları da çıkar, Chalced eyaletlerinin daha egzotik parçalarıyla Bingtown tüccarlarının mallarını saymaya gerek yok. Nehirden aşağı, Dağ Krallığı ticaretinin güzel kürk ve kehribarları kadar, İçyer dükalıklarının sunabildiği her şey gelir.

* * *

Gecegözleri yanağımı soğuk burnuyla dürtünce uyandım. O zaman bile irkilerek uyanmadım, sersemce etrafımdakilerin farkına vardım. Başım zonkluyordu ve yüzüm kaskatıydı. Doğrulup yerde oturmaya çalışırken sokarken boş meyve şarabı şişesi öteme yuvarlandı.

Çok sesli uyuyorsun. Hasta mısın?

Hayır. Sadece aptalım.

Bunun senin sesli uyumana neden olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim.

Beni tekrar burnuyla dürttü ve onu iteledim. Gözlerimi bir an sıkıca kapattım, sonra tekrar açtım. Hiçbir şey yoluna girmemişti. Dün geceden kalma ateşin korlarına birkaç dal parçası attım. "Sabah mı?" diye sordum uykulu bir şekilde, yüksek sesle.

Işık daha yeni değişmeye başlıyor. Tavşan yuvalarının olduğu yere gitmeliyiz.

Sen git. Ben aç değilim.

Pekala. Gitmeye davrandı, sonra açık kapı aralığında duraksadı. *İçeride uyumanın sana iyi geldiğini sanmam.* Sonra gitti, eşikten kayan bir grilik. Yavaşça tekrar uzandım ve gözlerimi kapadım. Sadece kısa bir süre daha uyuyacaktım.

Tekrar uyandığımda açık kapıdan içeri güneş ışığı akıyordu. Kısa bir İzan aramasıyla bir meşenin iki büyük kökü arasında gölgede karnı tok uyuklayan bir kurt buldum. Gecegözleri'nin parlak güneşli günlerle fazla işi olmazdı. Bugün onunla aynı fikirdeydim, ama kendimi dünün kararlılığına dönmeye zorladım. Kulübeyi toparlamaya koyuldum. Sonra bu yeri büyük ihtimalle bir daha hiç görmeyeceğim geldi aklıma. Alışkanlık yine de kulübeyi süpürmeyi bitirmeme neden oldu. Şöminedeki külleri temizledim ve oraya bir kucak dolusu yeni odun koydum. Eğer herhangi biri buradan geçer ve sığınacak bir yere ihtiyaç duyarsa, her şeyi hazır bulacaktı. Artık kurumuş giysilerimi topladım ve yanımda götüreceğim her şeyi masaya dizdim. Eğer insan bunun sahip olduğum her şey olduğunu düşünürse, acıklı bir şekilde azdı. Hepsini sırtımda taşımam gerektiğini düşündüğümde fazla görünüyordu. Eşyalarımı kullanışlı bir çıkın haline getirmeyi denemeden önce su içmek ve yıkanmak için dereye indim.

Dereden geri dönerken Gecegözleri'nin gündüz yolculuk etmekten nasıl hoşnutsuz olduğu konusunda endişeleniyordum. Her nasılsa tozluklarımı kapı eşiğinde düşürmüşüm. Durdum ve içeri girerken onları yerden alarak masanın üzerine fırlattım. Birdenbire yalnız olmadığımı fark ettim.

Kapı eşiğindeki giysi beni uyarmalıydı, ama dikkatsizleşmiştim. Tehdit edilmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Etrafta başkalarının olduğundan haberdar olmak konusunda tamamen İzan duyuma güvenmeye başlamıştım. İşlenmişler o şekilde algılanamazlardı. Ne İzanın, ne İrfanın bana onlara karşı herhangi bir yardımı olmazdı. İki kişiydiler; iki genç adam ve görünüşlerine bakılırsa kısa süre önce İşlenmişlerdi. Giysileri çoğunlukla sağlamdı ve İşlenmişleri düşündüğümde aklıma geldiği gibi kir pas içinde değillerdi.

İşlenmişlerle çoğu zaman kışın dövüşmüştüm, yoksunluktan zayıftılar. Kral Shrewd'un suikastçısı olarak görevlerimden biri Buckkeep civarındaki bölgeyi onlardan temiz tutmaktı. Kızıl Gemiler'in insanlarımıza, onları ailelerinden koparmak ve saatler sonra duygusuz hayvanlar olarak geri getirmek için ne büyüsü yaptığını keşfedememiştik. Tek tedavinin merhametli bir ölüm olduğunu biliyorduk sadece. İşlenmişler, Akıncıların üzerimize saldığı dehşetlerin en kötüsüydü. Kendi akrabalarımızı, gemileri gittikten çok sonra bile bizi avlamaları için geride bırakıyorlardı. Hangisi daha kötüydü: İstediğini aldığı sürece, hırsızlığın, cinayetin ve tecavüzün onun için artık mükemmel bir şekilde kabul edilebilir olduğunu bilerek kardeşinle yüzleşmek mi? Yoksa bıçağını alıp onu avlamak ve öldürmek için dışarı çıkmak mı?

Bu ikisini eşyalarımı eşelerken yakalamıştım. Elleri kurutulmuş etle dolu, ikisi de gözünü tedbirle diğerine dikmiş bir şekilde tıkınıyorlardı. İşlenmişler birlikte yolculuk edebilseler de kimseye tamamıyla sadık değillerdi. Belki de diğer insanların arkadaşlığı sadece bir alışkanlıktı. Bir yağmanın sahipliğini tartışmak

için ya da sadece çok fazla acıktıklarında vahşice birbirlerine girdiklerini görmüşlüğüm vardı. Ama şimdi tartarak bakışlarını üzerime çevirmişlerdi. Olduğum yerde donakaldım. Bir an için kimse kıpırdamadı.

Yemeği ve tüm eşyalarımı almışlardı. Onlara meydan okumadığım sürece bana saldırmaları için bir neden yoktu. Yavaşça ve dikkatle adım atarak, ellerim aşağıda ve hareketsiz, kapıya doğru geriledim. Tıpkı öldürdüğü bir hayvanı yiyen bir ayıyla karşılaşmışım gibi. Bu yüzden onların bölgelerinden büyük bir dikkatle çekilirken onlara doğrudan bakmadım. Biri kirli elini beni işaret etmek için kaldırdığında tam kapıdan çıkmak üzereydim. "Rüyalar çok sesli!" diye belirtti kızgınlıkla. İkisi de ganimetlerini bırakıp üzerime atıldılar.

Döndüm ve kaçtım, tam kapıya ulaşmakta olan bir tanesinin göğsüne sert bir şekilde çarptım. Fazla gömleğimi ve diğer birkaç şeyi giyinmişti. Kolları etrafımda neredeyse refleks olarak kapandı. Tereddüt etmedim. Belimde taşıdığım bıçağa ulaşabilirdim, ulaştım ve bıçağı üzerimden geriye düşene kadar karnına birkaç kez sapladım. Ben onu sert bir şekilde itip geçerken bir acı kükremesiyle yuvarlandı.

Gecegözleri'nin, *Kardeşim!* dediğini hissettim ve gelmekte olduğunu anladım, ama çok uzakta, sırtın üzerindeydi. Bir adam bana arkadan sert bir şekilde vurdu ve yere düştüm. Bende aniden Regal'in zindanının bütün yakıcı anılarını uyandırınca boğuk bir dehşetle çığlık attım. Panik beni ani bir zehir gibi kapladı. Kabusa geri savrıldum. Hareket edemeyecek kadar korkmuştum. Kalbim küt küt atıyordu, nefes alamıyordum, ellerim uyuşmuştu, bıçağımı hâlâ tutup tutmadığımı söyleyemezdim. Eli boğazıma dokundu. Sadece kaçmayı, o dokunuştan kurtulmayı düşünerek ona çılgınca vurdum. Arkadaşı beni yanımı sıyırıp geçen vahşi bir tekmeyle kurtardı. Soluğunu verdiğini duydum ve vahşi bir itmey-

le onu üzerimden attım. Boş bir yere yuvarlandım, ayağa kalkıp kaçtım.

O kadar yoğun bir korkuyla koşuyordum ki, düşünemiyordum. Tam arkamda bir adamın olduğunu duydum ve onun arkasında da diğerini duyduğumu düşündüm. Ama artık bu tepe ve otlakları kurdum kadar biliyordum. Onları kulübenin arkasındaki dik yokuşa götürdüm, arkamdakiler yokuşu tırmanamadan yön değiştirip toprağa yattım. Bir meşe geçen kışın vahşi fırtınaları sırasında devrilmiş, karmakarışık kökleriyle büyük bir toprak duvar yükseltmiş ve daha küçük ağaçları da kendisiyle birlikte devirmişti. Güzel bir gövde ve dal kargaşası yaratmış, ormana geniş bir ışık demetinin girmesine izin vermişti. Böğürtlenler sevinçle fırlamış ve devrilen devi kaplamışlardı. Böğürtlen saplarının en dikenli yerlerinden karnımın üzerinde geçerek meşenin gövdesinin altındaki karanlığa ilerledim ve sonra tamamıyla sessiz bir şekilde uzandım.

Beni ararlarken çıkardıkları kızgın bağırtıları duydum. Panikle zihinsel duvarlarımı da kaldırıverdim. "Rüyalar çok sesli," diye suçladı beni İşlenmiş adam. Chade de, Verity de İrfanlamanın İşlenmişleri çektiğinden şüphelenmişlerdi. Belki de İrfanı hissetmenin şiddetti gerektiriyor ve İrfanda o hissin aşılması onlarda bir şeye dokunuyor ve onlara yitirmiş oldukları her şeyi hatırlatıyordu.

Ve her kim hâlâ hissedebiliyorsa onu öldürmeyi istemelerine mi neden oluyordu? Belki.

Kardeşim?

Bu Gecegözleri'ydi, buradaydı sessizleşmişti ya da çok uzak bir mesafedeydi. Ona biraz açılmaya cesaret ettim.

Ben iyiyim. Neredesin?

Tam burada. Bir hışırtı duydum ve birden oradaydı, bana doğru karnının üzerinde geliyordu. Burnuyla yanağıma dokundu.

Yaralandın mı?

Hayır. Kaçtım.

Akıllıca, diye gözlemledi ve alay etmediğini hissedebildim.

Ama şaşırdığını da hissedebiliyordum. Benim İşlenmişlerden kaçtığımı hiç görmemişti. Daha önce hep durmuş ve dövüşmüştüm; o da durmuş ve yanımda dövüşmüştü. Hoş, o vakitler genellikle adamakıllı silahlanmış ve iyi beslenmiş oluyordum, onlar da aç ve soğuktan mustarip oluyorlardı. Sadece bir bıçağın varken üçe karşı bir olmak kötü bir rastlantı, bir kurdun sana yardıma geldiğini bilsen de. Bunda bir korkaklık yoktu. Her adam aynı şekilde davranırdı. Bu düşünceyi kendi kendime birkaç defa tekrarladım.

Her şey yolunda, diye yatıştırdı beni. Sonra ekledi, *Dışarı çıkmak istemiyor musun?*

Birazdan. Gittiklerinde, diye susturdum onu.

Onlar gideli uzun zaman oluyor, dedi bana. *Güneş hâlâ tepedeyken gittiler.*

Sadece emin olmak istiyorum.

Ben eminim. Gittiklerini gördüm, onları izledim. Dışarı çık, küçük kardeş.

Beni tatlı dille böğürtlen çalılarından çıkarmasına izin verdim. Dışarı çıktığımda güneşin neredeyse batmakta olduğunu fark ettim. Orada, duyularım donuklaşmış halde, kavuğuna çekilmiş bir yılan gibi kaç saat geçirmiştim? Eskiden temiz olan giysilerimin önündeki kiri silkeledim. Kan da vardı, kapı girişindeki genç adamın kanı. Giysilerimi tekrar yıkamak zorunda kalacağım, diye düşündüm sessizce. Bir an kanı çıkarmak için su taşımayı ve ısıtmayı düşündüm, sonra bir daha kulübeye gidip orada tuzağa düşemeyeceğimi anladım.

Yine de sahip olduğum azıcık eşya oradaydı. Ya da İşlenmişler eşyalarımdan geriye ne bıraktılarsa.

Ayın doğmasıyla kendimde kulübeye yaklaşma cesaretini buldum. Kulübenin önündeki geniş otlağı aydınlatan güzel bir dolunaydı. Bir süre sırta çömelip aşağıyı gözetleyerek hareket edebilecek gölgelere baktım. Kulübenin kapısının yakınındaki yüksek çimenlerde bir adam yatıyordu. Bir hareket belirtisi arayarak uzun bir süre ona baktım.

Ölü. Burnunu kullan, diye salık verdi Gecegözleri.

Kapıdan çıkarken karşılaşmış olduğum bu olacaktı. Bıçağım hayati bir yere gelmiş olmalıydı; fazla uzağa gidememişti. Yine de onu karanlıkta yaralı bir ayıymış gibi dikkatle izledim. Ama çok geçmeden bütün gün güneşte bırakılmış bir ölünün tatlımsı pis kokusunu aldım. Çimenlere yüzükoyun serilmişti. Onu sırtüstü çevirmedim, etrafında geniş bir daire çizdim.

Kulübenin penceresinden bakıp içerinin kıpırtısız karanlığını birkaç dakika inceledim.

Orada kimse yok, diye hatırlattı bana Gecegözleri sabırsızlıkla.

Emin misin?

Bir kurdun burnuna sahip olduğuma, gözlerimin altında faydasız bir et parçasına sahip olmadığımı bildiğim kadar eminim. Kardeşim...

Düşüncenin süzülüp gitmesine izin verdi, ama benim için duyduğu sözsüz endişeyi hissedebiliyordum. O endişeyi hemen hemen paylaşıyordum. Bir yanım korkacak fazla bir şey olmadığını, İşlenmişlerin istedikleri her neyse alıp gittiklerini biliyordu. Başka bir yanım üzerimdeki adamın ağırlığını ve o tekmenin sıyıran gücünü unutamıyordu. Bir zindanın taş zeminine aynı şekilde mıhlanmış, yumruk ve çizmeyle dövülmüştüm ve hiçbir şey yapamamıştım. Şimdi anıyı tekrar hatırladığımdan, bununla nasıl yaşayacağımı merak ediyordum.

Nihayet, kulübeye girdim. Çakmaktaşımı el yordamıyla bulunca, kendimi bir ışık yakmaya bile zorladım. Bana bırakmış olduk-

larını toplar ve pelerinime bohçalarken ellerim titriyordu. Arkamdaki açık kapı, içinden her an gelebilecekleri tehditkar kara bir boşluktu. Yine de kapıyı kapatacak olursam, içeride kapana kısılabilirdim. Kapı eşiğinde nöbet tutan Gecegözleri bile endişelerimi gideremezdi.

Sadece hemen kullanabilecekleri şeyleri almışlardı. İşlenmişler her bir dakikanın ötesini planlamıyorlardı. Kurutulmuş etin tamamı ya yenmiş ya da bir kenara fırlatılmıştı. Dokunmuş oldukları hiçbir şeyi istemiyordum. Katip sandığımı açmışlar, ama yiyecek bir şey bulamayınca ilgilerini kaybetmişlerdi. Zehirler ve bitkilerle dolu küçük sandığımın renk kaseleri olduğunu sanmışlardı büyük olasılıkla. Sandığa dokunulmamıştı. Giysilerime gelince, sadece tek gömlek alınmıştı ve onu geri almayı düşünmüyordum. Göbeğinde zaten bir sürü delik vardı. Kalanları aldım ve ayrıldım. Otlağı geçtim, her yanı güzelce görebileceğim sırtın tepesine tırmandım. Orada oturdum, titreyen ellerle yolculuk için bana kalanları paketledim. Paketi sarmak için kış pelerinimi kullandım ve bohçayı deri sırımlarla sıkıca bağladım. Ayrı bir kayış onu omzuma atmama yardımcı oldu. Daha bol ışıkta bohçayı taşımanın daha iyi bir yolunu bulabilirdim.

"Hazır mısın?" diye sordum Gecegözleri'ne.

Şimdi mi avlanacağız?

Hayır. Yolculuk edeceğiz. Tereddüt ettim. *Çok mu açsın?*

Biraz. Burdan uzaklaşmakta o kadar da aceleci misin?

Bu konuda düşünmeme gerek yoktu. "Evet. Öyleyim."

Öyleyse endişelenme. Hem yolculuk edip hem de avlanabiliriz.

Başımı salladım, sonra başımı kaldırıp gece göğüne baktım. Gece göğünde Kuzey Yıldızı'nı buldum ve ondan kerteriz aldım. "Şu yana," dedim, sırtın uzak ucunu göstererek. Kurt bir karşılık vermedi, sadece kalktı ve göstermiş olduğum yöne doğru hızlı hızlı yürümeye başladı. Gecede hareket edebilecek her şeye kar-

şı kulaklarım dikilmiş ve bütün duyularım keskin onu izledim. Yavaşça hareket ettim ve hiçbir şey bizi takip etmedi. Korkum dışında, beni hiçbir şey takip etmedi.

Gece yolculuğu bir düzen haline geldi. Gündüz yol alıp gece uyumayı planlamıştım. Ama Gecegözleri'nin arkasında ağaçların arasında hızla yürüdüğümüz ilk geceden sonra, av patikalarının genellikle tuttuğu doğru yön hangisiyse, onu izlemenin daha iyi olacağına karar verdim. Zaten geceleri uyuyamazdım. İlk birkaç gün gündüz bile uyumakta zorluk çektim. Tükendiğimden emin olduğumda, bize her şeye rağmen gizlenme ve uzanma olanağı sunan avantajlı bir nokta bulurdum. Kıvrılıp gözlerimi kapar ve kendi duyularımın keskinliğiyle eziyet çekerek oraya uzanırdım. Her ses, her koku beni uyanıklığa geri döndürürdü ve kendimi bir tehlike olmadığı konusunda temin etmek için kalkana kadar rahatlayamazdım. Bir süre sonra Gecegözleri bile huzursuzluğumdan şikayet etmeye başladı. Nihayet uykuya daldığımda sık sık irkilerek, ter içinde ve titreyerek uyanıyordum. Gündüz uykusuz kalmak geceleri Gecegözleri'nin uyanıklığında yürürken keyfimi kaçırıyordu.

Yine de Gecegözleri'nin arkasından kafam acıyla zonklayarak yürüdüğüm o uykusuz saatler boşa gitmedi. O saatlerde Regal'e ve grubuna duyduğum nefreti besledim. O nefreti güzel bir noktaya getirdim. Benden yaratmış olduğu şey buydu. Benden yaşamımı, sevgilimi almakla yetinmemişti, umursadığım insan ve yerlerden sakınmaya mecbur bırakmakla yetinmemişti, taşıdığım izler ve beni yakalayan tesadüfî titremelerle yetinmemişti. Hayır. Beni bu hale getirmişti; bu titreyen, korkak tavşan bozuntusu adam haline. Bana bütün yaptıklarını hatırlamaya cesaretim bile yoktu, yine de hücum vakti geldiğinde o hatıralar canlanacak ve beni insanlıktan çıkarmak için açığa çıkacaklardı. Gündüz toplayamadığını hatıralar bana geceleri eziyet eden ses, koku ve do-

kunuşlar olarak pusuda bekliyorlardı. Soğuk taşa değen yanağımın duyarlılığı kendi sıcak kanımın ince bir tabakasıyla yatışıyordu. Bir adamın kafamın yanına çarpan yumruğuna bir ışık parıltısı eşlik ediyordu. Adamların çıkardığı hırıltılı sesler, dövülmemi seyrederlerken attıkları kahkahalar. Uyuma çabalarımı bölen dişli kenarlar bunlardı. Uykusuzluktan yanan gözlerle ve titreyerek kurdun yanında uzanır, Regal'i düşünürdüm. Bir zamanlar her şeyi atlatmamı sağlayacağına inandığım bir sevgim vardı. Regal onu benden almıştı. Şimdi tamamıyla güçlü bir nefret besliyordum.

Yolculuk ederken avlandık. Eti pişirmek konusundaki kararımın boşuna olduğu çok geçmeden ortaya çıktı. Belki üç geceden birinde bir ateş yakmayı beceriyordum ve o da sadece dikkat çekmeyecek bir yerde bir delik bulabilirsem. Yine de hayvandan daha aşağı bir dereceye düşmeme izin vermedim. Kendimi temiz tuttum ve giysilerime de bu sert hayatın izin verdiği ölçüde aynı özeni gösterdim.

Yolculuğumuz için basit bir plan yapmıştım. Buck Nehri'ne gelene kadar ülkeyi baştan başa katedecektik. Nehir yolu Turlake'e doğru paralel gidiyordu. Yoldan bir sürü insan geçiyordu; kurdun görülmemesi zor olabilirdi, ama en hızlı yol oydu. Oraya vardık mı, Vin Nehri'nden Tradeford'a az bir mesafe vardı. Tradeford'da Regal'i öldürecektim.

Planımın eksiksiz toplamı buydu. Bunların herhangi birini nasıl başaracağımı düşünmeyi reddediyordum. Bilmediğim her şey hakkında endişelenmeyi reddediyordum. Hedeflerime varana dek her seferinde sadece bir gün ilerleyecektim. Kurt olmaktan bu kadarını öğrenmiştim.

Sahili Verity'nin savaş gemisi ***Rurisk***'te kürek çektiğim yazdan biliyordum, ama Buck Dükalığı'nın iç bölgelerine bir aşinalığım yoktu. Doğru, Kettricken'ın söz töreni için Dağlar'a giderken daha önce bir kez buradan geçmiştim. O zaman altımda iyi bir at

vardı ve iyi şartlara sahip bir düğün kervanının bir parçasıydım. Ama şimdi yalnız başıma ve yayan, gördüklerimi düşünecek vakti bularak yolculuk ediyordum. Yabani bir kırı geçtik, ama çoğu, koyun, keçi ve sığır sürüleri için yaz otlağı olmuştu. Defalarca çayırların, göğüs hizasındaki yenmemiş otların içinden geçip çoban kulübelerini geçen yazdan beri soğuk ve terk edilmiş bulduk. Gördüğümüz sürüler küçük sürülerdi, geçmiş yıllardan hatırladığım sürülerin büyüklüğünde değildiler. Burada yaptığım ilk yolculuğa göre daha az sayıda domuz çobanı ve kaz güden kız gördüm. Buck Nehri'ne yaklaştıkça hatırladığımdan ciddi ölçüde küçük, birçok güzel arazinin sabanla bile sürülmeden yabani otlara terk edildiği buğday tarlalarından geçtik.

Bu bana fazla anlamlı gelmedi. Çiftçilerin sürü ve ekinlerinin Akıncılar tarafından tekrar tekrar yok edildiği sahil boyunca bunun olduğunu görmüştüm. Son yıllarda Kızıl Gemiler'in yangın ya da yağmasında heba olmayan ne varsa, onları güçlükle koruyan savaş gemileri ve askerlere kaynak sağlaması için vergi olarak alınıyordu. Ama nehrin yukarısında, Akıncıların erişemediği yerlerde Buck'ı daha zengin bulmayı düşünmüştüm. Bu görünüm umudumu kırdı.

Buck Nehri'ni izleyen yola çok geçmeden vardık. Hem yolda, hem de nehirde hatırladığımdan çok daha az trafik vardı. Yolda karşılaştığımız insanlar kaba ve düşmancaydılar, Gecegözleri görünürde yokken bile. Bir defasında kuyularından soğuk su çekebilir miyim diye bir çiftlik evinde mola verdim. İzin verdiler, ancak ben su çekerken bana hırlayan köpekleri kimse durdurmadı ve mataram dolduğunda kadın bana en iyisinin yola koyulmam olduğunu söyledi. Tavrı ısrarcıydı.

İlerledikçe durum daha da kötüleşmeye başladı. Yollarda karşılaştığım yolcular mal yüklü arabaları olan tüccarlar ya da pazara ürün götüren çiftçiler değildi. Çoğunlukla sahip oldukları her

şeyi bir ya da iki el arabasına yüklemiş hırpani ailelerdi. Yetişkinlerin gözleri sert ve düşmancaydı, çocuklarınkiyse çoğu kez ıstıraplı ve boş. Bu yolda gündelik iş bulma umutlarımı çok geçmeden kaybettim. Hâlâ evi ve çiftliği olanlar onları kıskançlıkla koruyorlardı. Avlularda köpekler havlıyor ve çiftlik işçileri karanlık bastırdıktan sonra genç ekinleri hırsızlardan koruyorlardı. Birkaç "dilenci kasabası"ndan geçtik, yol boyunca geçici baraka ve çadır grupları vardı. Geceleri buralarda açık havada parlak ateşler yanıyor ve soğuk bakışlı yetişkinler değnek ve mızraklarla nöbet tutuyorlardı. Gündüzleri çocuklar yol kenarında oturuyor ve geçen yolculardan dileniyorlardı. Gördüğüm ticari arabaların neden o kadar iyi korunduğunu anladığımı düşündüm.

Birkaç gece herhangi bir büyüklükte bir kasabaya rastlamadan, birçok mezradan sessizce hayalet gibi süzülüp geçerek yolu izledik. Biz dış mahallelere yaklaşırken şafak bize yetişti. Bazı erkenci tüccarlar kafeslere tıkılmış bir araba dolusu tavukla yanımızdan geçerken, gözden kaybolma zamanının geldiğini anladık. Günü geçirmek için yarısı nehrin üzerine kurulmuş bir kasabayı tepeden görmemizi sağlayan küçük bir bayıra yerleştik. Uyuyamayınca oturdum ve aşağıdaki yolda süren ticareti seyrettim. İrili ufaklı tekneler kasabanın limanına bağlanmıştı. Ara sıra rüzgar bana gemilerden boşaltma yapan mürettebatın bağırışlarını taşıyordu. Bir keresinde bir şarkı kırıntısı bile duydum. Şaşkınlık içinde kendi türüme çekildiğimi hissettim. Gecegözleri'ni uyurken bıraktım, ama sadece tepenin eteğindeki dereye kadar gittim. Gömleğimi ve tozluklarımı yıkamaya koyuldum.

Buradan sakınmalıyız. Oraya gidersen seni öldürmeye çalışacaklar, dedi Gecegözleri. Yanımda bir dere yatağında oturmuş, gece göğü kararırken yıkanmamı seyrediyordu. Gömleğim ve tozluklarım neredeyse kurumuşlardı. Kasabaya, oradaki hana gittiğimde neden beni beklemesini istediğimi ona açıklamaya çalışı-

yordum.

Neden beni öldürmek istesinler?

Biz onların av sahasına gelen yabancılarız. Neden bizi öldürmeyi denemesinler ki?

İnsanlar öyle değildir, diye açıkladım sabırla.

Hayır. Haklısın. Büyük ihtimalle seni sadece bir kafese kapatıp döverler.

Hayır yapmazlar, dedim ısrarla, birinin beni tanıyabileceği konusundaki korkularımı gizlemek için.

Daha önce yaptılar, diye ısrar etti. *İkimize de. Ve o senin kendi süründü.*

Bunu inkar edemezdim. Bu yüzden söz verdim, *Çok, çok dikkatli olacağım. Fazla kalmayacağım. Neler olduğunu öğrenmek için, sadece bir süre konuşmalarını dinlemeye gitmek istiyorum.*

Onların başına ne geldiğini neden umursayalım? Bizse ne avlanıyoruz, ne uyuyoruz, ne de yolculuk ediyoruz. Bizim sürümüzden değiller.

Bize yolculuğumuzun ilerleyen günlerinde ne beklememiz gerektiğini söyleyebilir. Yollarda yoğun bir trafik var mı, yok mu; birkaç kuruş kazanmak için bir günlük iş bulabilir miyim öğrenebilirim. Bu tarz şeyler.

Sadece yolculuğa devam edip kendimiz öğrenebilirdik, diye belirtti Gecegözleri inatçı bir tavırla.

Gömleğimi ve tozluklarımı nemli bedenimin üzerine geçirdim. Saçlarımı parmaklarımla geriye taradım, sıkarak nemini aldım. Alışkanlık saçımı at kuyruğu şeklinde arkada toplamama neden oldu. Sonra düşünerek dudağımı ısırdım. Kendimi gezgin bir katip olarak tanıtmayı planlamıştım. Kuyruğu bozdum ve saçlarımı açtım. Saçlarım neredeyse omuzlarıma geliyordu. Bir katip için biraz uzun. Çoğu saçlarını kısa tutar ve çalışırken gözlerinin önüne düşmesin diye alın çizgilerinden geriye tıraşlarlardı. Hoş, düzeltil-

memiş sakalım ve taranmamış saçlarımla belki de uzun süredir işsiz bir katip gibi görülebilirdim. Becerilerim için iyi bir bonservis değildi, ama sahip olduğum az sayıda malzeme düşünülürse, belki de böylesi daha iyiydi.

Kendimi göze daha hoş göstermek için gömleğimi düzelttim. Kemerimi taktım, kınına sımsıkı oturduğundan emin olmak için bıçağımı kontrol ettim ve sonra kesemin değersiz ağırlığını denemek için kaldırdım. İçindeki çakmaktaşı paralardan daha ağır geliyordu. Burrich'in getirdiği dört gümüş vardı. Birkaç ay önce epey bir para gibi görünmeyebilirdi. Şimdi elimdekinin hepsi bu kadardı ve gerekli kalmadıkça harcamamaya karar verdim. Sahip olduğum diğer tek servet Burrich'in bana vermiş olduğu küpeyle Shrewd'den gelen iğneydi. Elim alışkanlıkla küpeye gitti. Sık çalılıkların arasında avlanırken ne kadar sinir bozucu olursa olsun, dokunuşu benim için hep endişe giderici olmuştu. Gömleğimin yakasındaki iğne gibi.

Orada olmayan iğne.

Gömleği çıkardım, yakaya ve sonra da gömleğin tamamına baktım. Işık için küçük bir ateş yaktım. Sonra bohçamı tamamıyla açtım ve içindeki her şeyi bir kez değil, iki kez gözden geçirdim. Bunu iğnenin nerede olduğunu kesinlikle bildiğim halde yaptım. Gümüş yuvasındaki küçük kırmızı yakut çobanın kulübesinin dışındaki ölü adam tarafından giyilmiş gömlekteydi. Bundan emindim, yine de kendime itiraf edemiyordum. Ben ararken, Gecegözleri ateşimin etrafında belirsiz bir daire çizerek, hissettiği ama ifade edemediği bir endişenin neden olduğu hafif bir heyecanla inleyerek etrafı kolaçan etti. "Hışşt!" dedim ona sinirli bir şekilde ve sanki Shrewd'a rapor verecekmişim gibi zihnimi olayların üzerinden geçmeye zorladım.

İğneyi en son Burrich'le Chade'i kendimden uzaklaştırdığım geceden hatırlayabildim. Gömleğin yakasından çıkarmış, ikisine

de göstermiştim ve sonra iğneye bakarak oturmuştum. Ardından tekrar yerine takmıştım. İğneye o günden beri el sürdüğümü hatırlayamıyordum. Gömleği yıkarken çıkardığımı hatırlayamıyordum. Eğer hâlâ orada olsaydı, gömleği yıkarken bir yerime takmış olmam gerekirdi. Ama iğneyi genellikle daha sıkı duracağı bir dikişe sokardım. Öylesi güvenli görünmüştü. Onu kurtla avlanırken mi kaybettiğimi, yoksa hâlâ ölü adamın gömleğinde mi olduğunu bilmenin yolu yoktu. Belki de masadaydı ve İşlenmişlerden biri eşyalarımı eşelerken parlak nesneyi almıştı.

Sadece bir iğneydi, diye hatırlattım kendime. Hasta bir özlemle birdenbire pelerinimin astarına batmış ya da çizmeme düşmüş olduğunu görmeyi diledim. Ani bir umut parıltısıyla çizmelerimin ikisinin de içini kontrol ettim. Yoktu. Sadece bir iğne, sadece işlenmiş bir metal parçası ve parlayan bir taş. Sadece Kral Shrewd'un bana sahip çıktığı zaman, aramızda kan bağının yerine geçecek, yasal olarak asla tanınamayacak bir bağ yarattığında vermiş olduğu bir hatıra. Sadece bir iğne, kralımdan ve büyükbabamdan bana kalmış tek şey. Gecegözleri tekrar inledi ve ona hırlamak için aniden mantıksız bir istek duydum. Bunu anlamış olmalı, ama yine de geldi, dirseğimi burnuyla dürttü ve sonra büyük gri kafası göğsüme gelene ve kollarım omuzlarına dolanana kadar başını kolumun altında soktu. Burnunu aniden kaldırınca burnu çeneme acı verecek şekilde çarptı. Onu sıkıca kucakladım boğazını yüzüme sürtmeye başladı. Bir dakika sonra iç geçirdim ve hissettiğim kayıp acısı azaldı.

Bir dünden kalma bir şey miydi? diye merak etti Gecegözleri tereddütle. *Artık burada olmayan bir şey mi? Patinde bir yırtık ya da karnında bir acı yok değil mi?*

"Sadece dünden kalma bir şey," diye uzlaşmak zorunda kaldım. Artık var olmayan bir çocuğa ölmüş bir adam tarafından verilmiş bir iğne. Belki de böylesi daha iyi, diye düşündüm kendi

kendime. Benimle İzanlı FitzChivalry arasında bağ kurabilecek bir şey daha gitmişti. Ensesindeki kürkü karıştırdım, sonra kulaklarının arkasını kaşıdım. Yanıma oturdu, sonra kulaklarını tekrar kaşımam için dürttü beni. Kaşıdım, kaşırken de düşündüm. Belki Burrich'in küpesini çıkarmalı ve kesemde saklı tutmalıydım. Ama yapmayacağımı biliyordum. Bırakalım o hayattan buna taşıdığım tek bağ olsundu. "Bırak da kalkayım," dedim kurda ve bana yaslanmayı gönülsüzce bıraktı. Düzenli bir şekilde eşyalarımı tekrar bohçaladım ve bağladım, sonra ufak ateşi ayağımla çiğneyerek söndürdüm.

"Buraya mı döneyim yoksa seninle kasabanın diğer yanında mı bulaşayım?"

Diğer yanı mı?

Kasabanın etrafında daire çizer ve sonra nehre doğru gelirsen, orada bir yol bulacaksın, diye açıkladım. *Birbirimizi orada bulalım mı?*

İyi olur. İnsanların inine yakın ne kadar az vakit geçirirsek, o kadar iyi.

İyi o halde. Seni sabaha kalmaz orada bulurum, dedim ona.

Benim seni bulmam daha olası, hissiz burun. Ve bulduğumda da karnım tok olacak.

Bunun daha uygun olacağını kabul etmek zorundaydım.

Köpeklere dikkat et, diye uyardım onu çalılıkların arasında kaybolurken.

Sen adamlara dikkat et, diye karşılık verdi ve sonra İzan bağımız dışında duyularım açısından kayboldu.

Çıkınımı omzuma attım ve yoldan aşağı indim. Artık hava tamamıyla kararmıştı. Kasabaya karanlık basmadan varmaya, konuşmaları dinlemek ve belki bir kadeh içmek için bir meyhanede durmaya ve sonra yola koyulmaya niyetlenmiştim. Pazar meydanında yürümeyi ve tüccarların muhabbetlerini dinlemeyi istemiş-

tim. Onun yerine çoğunluğun yatakta olduğu bir kasabaya girdim. Artıklar için boş bölmelerde gürültü yapan köpekleri saymazsak pazar yeri ıssızdı. Meydandan ayrıldım ve adımlarımı nehre çevirdim. Orada nehir tüccarlarını barındıran han ve meyhaneler bulacaktım. Kasabada orada burada birkaç lamba yanıyordu, ama sokaklardaki ışığın büyük kısmı panjurları kötü bir şekilde kapatılmış pencerelerden geliyordu. Kaldırım taşlarının kabaca döşenmiş olduğu sokaklar bakımlı değildi. Birkaç kez bir deliği gölge sanıp neredeyse tökezliyordum. O beni durduramadan bir kasaba bekçisini durdurup bana su kıyısında bir han tavsiye etmesini istedim. "Scales", dedi bana, yolculara adının da işaret ettiği gibi adil ve dürüst davranıyordu, ayrıca yerini bulmak da kolaydı. Beni orada dilenmenin hoş görülmediği ve yankesicilerin sadece dayak yemekle kurtulurlarsa şanslı sayılacakları konusunda sert bir şekilde uyardı. Ona uyarıları için teşekkür ettim ve yoluma gittim.

Scales'i bekçinin söylediği gibi kolaylıkla buldum. Açık kapısından dışarı ışık ve ışıkla birlikte neşeli bir türkü söyleyen iki kadının sesi yayılıyordu. Kalbim şarkının cana yakın sesiyle neşelendi ve tereddütsüz girdim içeri. Çamur ve ağır keresteden sağlam duvarların içinde et, duman ve nehir halkının zengin kokularıyla dolu, alçak tavanlı, büyük, açık bir oda vardı. Odanın bir ucundaki mutfak şöminesinin ağzında et vardı, ama çoğu insan bu güzel yaz gecesinde odanın daha serin ucunda toplanmıştı. O köşede iki kadın ozan masanın yanına sandalye çekmiş, seslerini birbirlerininkine doluyorlardı. Grubun bir üyesi, elinde bir harp olan gri saçlı bir adam, bir başka masada çalgısına yeni bir tel gererken ter döküyordu. Bir usta ve iki gezgin şarkıcı oldukları kanaatine vardım, büyük ihtimalle bir aile grubu. Birlikte şarkı söylemelerini seyrederek dikildim, zihnim Buckkeep'e ve en son müzik duyduğum insanları bir arada gördüğüm zamana gitti. Kadın-

lardan birinin diğerine gizlice dirsek attığını ve bana bir anlık bir jest yaptığını görene kadar dik dik bakmakta olduğumu fark etmedim. Diğer kadın gözlerini yuvarladı, sonra bakışıma karşılık verdi. Kızararak, gözlerimi yere çevirdim. Kabalık ettiğimi sandım ve gözlerimi başka yana çevirdim.

Grubun biraz uzağında durdum ve şarkı bittiğinde ben de alkışladım. Harplı adam artık hazırdı ve onları daha nazik, vuruş olarak küreklerin düzenli ritmini andıran bir ezgiye yönlendirdi. Kadınlar masanın ucunda, sırt sırta oturdular, şarkıyı söylerken siyah saçları birbirine karışıyordu. İnsanlar bu şarkıda yerlerine oturdular ve bir kısmı da sessizce sohbet etmek için duvar dibindeki masalara gitti. Adamın harpın telleri üzerindeki parmaklarını, hareketlerinin hızına hayret ederek seyrettim. Bir anda siparişimi soran kırmızı yanaklı bir çocuk dibimde bitiverdi. Sadece bir bardak bira, dedim ona, birayla ve gümüş paramın üstü olan bir avuç dolusu bakırla birlikte hızla geri geldi. Ozanlardan fazla uzakta olmayan bir masa buldum ve birinin bana katılacak kadar meraklı olmasını umdum. Ama açıkça gedikli müşterilerin göz atmaları dışında, kimse bir yabancıyla ilgilenmişe benzemiyordu. Ozanlar şarkı bitip kendi aralarında konuşmaya başladılar. İki kadından yaşlı olanın bana yan gözle bakması tekrar dik dik bakmaya başladığımı fark etmeme neden oldu. Gözlerimi masaya çevirdim.

Bardağın yarısına geldiğimde artık biraya alışık olmadığımı fark ettim. El sallayarak çocuğu masama çağırdım ve bir tabak yemek istedim. Bana üzerine et suyu dökülmüş hafif ateşte pişirilmiş sebzeyle, şişteki etten yeni kesilmiş bir parça getirdi. Bu yemek ve bardağımı tekrar doldurarak bakırlarımın çoğunu götürdü. Fiyatlara kaş kaldırınca çocuk şaşırmış göründü. "Yardarm Knot hanında alacaklarının yarısı, efendim," dedi bana bu haksızlığa kızgınlıkla. "Ve et iyi koyun etidir, birinin kötü bir sona er-

miş inatçı yaşlı keçisi değil."

"Şey, sanırım sadece bir gümüş alışık olduğum şeyleri satın almıyor," diyerek durumu düzeltmeye çalıştım.

"Belki almıyor, ama benim suçum değil," gözleminde bulundu küstahça ve mutfağa geri döndü.

"Pekala, bir gümüş umduğumdan daha çabuk gitti," diye azarladım kendimi.

"Şimdi de hepimizin bildiği bir ezgi," dedi harpçı. Sırtı kendi masasına dönük oturuyordu ve iki ortağı bir kavalla ilgili bir sorunu tartışırken görünüşe göre beni seyrediyordu. Ona gülümseyerek baş salladım ve sonra gözlerinin grinin ötesinde sisli olduğunu fark edince yüksek sesle konuştum.

"Bir süredir nehir yolundan uzaktaydım. Uzun bir süredir, aslında iki yıl kadar. En son buralardayken, hanlar ve yemek daha az pahalıydı."

"Şey, Altı Dükalık'ın en azından sahildeki her yerinde bunu söyleyebileceğinize bahse girerim." Sanki görebilirmiş gibi etrafına bakındı, kör olalı uzun bir süre geçmediğini tahmin ettim. "Vergilerin yarısı onları toplayan Farrowlu adamları beslemeye gidiyormuş."

"Josh!'" diye azarladı onu ortaklarından biri ve adam gülümseyerek o kadına döndü.

"Şu an etrafta herhangi biri olduğunu söyleyemezsin Honey'. Farrowlu bir adamın kokusunu yüz adım öteden alabilecek bir burnum var."

"Kimle konuştuğunun kokusunu alabiliyor musun o halde?" diye sordu kadın ona iğneleyici bir tavırla. Honey iki kadından büyük olanıydı, ben yaşlardaydı belki.

"Biraz şansız bir delikanlı derdim. Vergi toplamaya gelmiş şişman bir Farrowlu değil. Ayrıca yemeğin fiyatı hakkında yakınma-

1) İşleme, işleme büyüsündeki gibi.

ya başladığı an Bright'ın tahsildarlarından biri olmadığını anladım. Onlardan birinin bir han ya da meyhanede herhangi bir şeye para ödediklerini ne zaman gördün?"

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. Shrewd tahtayken, askerleri ya da vergi tahsildarları tarafından karşılığı ödenmeden hiçbir şey alınmazdı. Açıkça bu Lord Bright'ın, en azından Buck'ta gözlemlemediği bir hassaslıktı. Ama bu bana kendi tavırlarımı hatırlatmıştı.

"Bardağınızı tekrar doldurmayı önerebilir miyim Harpçı Josh? Arkadaşlarınızın bardaklarını da?"

"Bu da ne?" diye sordu yaşlı adam. "Karnını doyurmak için para harcamak konusunda homurdanıyorsun ama paranı bizim bardaklarımızı doldurmak için gönüllü harcıyorsun ha?"

"Bir ozanın şarkılarını dinleyip de boğazını şarkı söylediği için kuru bırakan lorda yazıklar olsun," diye karşılık verdim bir gülümsemeyle.

Kadınlar Josh'un arkasında birbirlerine bakıştılar ve Honey bana nazik bir alaycılıkla, "En son ne zaman lord olmuştunuz genç arkadaş?" diye sordu.

"Bu bir deyimdir," dedim bir dakika sonra beceriksizce. "Ama parayı duyduğum şarkılara çok görmem, özellikle de yanında gidecek bir parça haber varsa. Nehir yolunda yukarı gideceğim; olur ya oradan yeni gelmiş biriyle karşılaşmışsınızdır?"

"Hayır, biz de o yönde ilerliyoruz," diye lafa girdi kadınlardan daha genç olanı. On dört yaşında falan olmalıydı, şaşırtıcı derecede mavi gözleri vardı. Diğer kadının, ona susmasını işaret ettiğini gördüm. Kadın onları tanıttı. "Duymuş olduğunuz gibi, iyi efendi, bu Harpçı Josh ve ben Honey. Kuzenim Piper. Ve siz de...?"

Bir kısa sohbette iki gaf. Biri, sanki hâlâ Buckkeep'te oturuyormuşum ve onlar da ziyarete gelmiş şarkıcılarmış gibi konuşmaktı; diğeri, planlanmış bir adımımın olmamasıydı. Zihnimde bir isim aradım ve sonra biraz uzun bir duraksamadan sonra, "Cob,"

deyiverdim. Ve sonra neden tanımış ve öldürmüş olduğum bir adamın adını aldığımı bir ürpertiyle merak ettim.

"Şey... Cob," Honey ismi benim söylediğim gibi söylemeden önce duraksadı, "sana verilecek biraz haberimiz olabilir ve herhangi bir içkiden bir bardak içmek hoşumuza gider, son zamanlarda lord olsan da, olmasan da. Yolda seni arayan kimi görmediğimizi umuyorsun?"

"Pardon?" dedim yavaşça ve sonra çocuğa işaret etmek için kendi boş bardağımı kaldırdım.

"Kaçak bir çırak, baba," dedi Honey babasına kendinden emin bir şekilde. "Bohçasına bağlı bir katip sandığı taşıyor, ama saçları fazla uzun ve parmaklarında bir damla bile mürekkep yok." Nedenini çok az tahmin ederek yüzümdeki iç sıkıntısına güldü. "Ah, hadi... Cob, ben bir ozanım. Şarkı söylemediğimiz zamanlarda bir şarkı yazacak iş bulabilmek için her şeye tanıklık ediyoruz. Bir şeyleri fark etmememizi bekleyemezsin."

"Kaçak bir çırak değilim," dedim yavaşça, ama bu bildiriye ekleyecek hazırda bir yalanım yoktu. Chade bu gaf üzerine eklemlerime hafifçe nasıl da vururdu!

"Öyle olsan da umrumuzda değil, delikanlı," diye rahatlattı beni Josh. "Her durumda da kayıp çırakları arayan kızgın katiplerin çığlıklarını duymadık. Bugünlerde kendilerine bağlı çırakları kaçarsa çoğu mutlu olacaktır... zor zamanlarda besleyecek bir boğaz eksilir."

"Ve bir katibin çırağı da sabırlı bir ustanın yanında nadiren burnunu kırar ya da yüzünü böyle yaralar," gözleminde bulundu Piper anlayışla. "Eğer kaçtıysan senin fazla kabahatin yok."

Servis yapan çocuk sonunda geldi ve misafirlerim birer bardak biradan fazlasını istemeyerek para keseme karşı merhametli davrandılar. Masamı paylaşmaya önce Josh, sonra da kadınlar geldi. Servis yapan çocuk ozanlara iyi davrandığımdan benim hakkım-

da daha iyi düşünmüş olacak ki, onların bardaklarını getirdiğinde benimkini de doldurdu ve benden bunun için para almadı. Yine de içkilerini ödemek bir gümüşün daha bakırlara bölünmesine neden oldu. Bu konuda filozofça davranmaya çalıştım ve kalkarken çocuğa bir bakır bırakmayı hatırlattım kendime.

"Ee, o halde," diye lafa başladım çocuk gittiğinde, "nehrin aşağısında vaziyet nasıl?"

"Sen kendin oradan gelmedin mi?" diye sordu Honey ters ters.

"Hayır, leydim, doğrusu ülkenin öbür ucundan, bazı çoban arkadaşları ziyaretten geliyorum," dedim hazırlıksız bir şekilde. Honey'in tavrı canımı sıkmaya başlıyordu.

"Leydim," dedi Piper'a yumuşak bir şekilde ve gözlerini yuvarladı. Piper kıkırdadı. Josh onlara aldırmadı.

"Nehrin aşağısı bugünlerde yukarısı gibi," dedi bana. "Hayat zor ve çiftçilik yapanlar için daha da zorlaşacak. Yiyecek buğday vergiye, bu yüzden buğday tohumu da çocukların beslenmesine gitti. Sadece kalanlar tarlalara ekildi ve hiçbir insan daha az ekerek daha çok biçemez. Aynı şey sürüler için de geçerli. Vergilerin bu hasatta daha az olacağına dair bir belirti de yok. Tuzlu su boyunca daha da kötü. İnsan balığa çıkarsa, o dönmeden evine ne olacağını kimbilir? Çiftçiler tarlalarını, kazancın hem vergiye, hem aileye yetmeyeceğini ve eğer Kızıl Gemiler ziyarete gelirse yarısından azının kalacağını bilerek ekiyor. Vergi tahsildarına, Kızıl Gemiler'in işini çoktan yaptıklarını söyleyen bir çiftçiyle ilgili akıllı bir şarkı var."

"Akıllı ozanlar söylemediği sürece," diye terslenerek hatırlattı ona Honey.

"Kızıl Gemiler Buck sahilini de yağmaladılar o halde," dedim yavaşça.

Josh hırlamaya benzer acı bir kahkaha attı. "Buck, Bearns, Rippon ya da Shoaks... Kızıl Gemiler'in bir dükalığın nerede bitip

diğerinin nerede başladığını umursadıklarından şüpheliyim."

"Ya bizim gemilerimiz?" diye yumuşak bir şekilde sordum.

"Akıncıların bizden aldıkları gemiler iyi iş görüyor. Kalan gemiler bizi savunmak konusunda, şey, bir tatarcığın bir sığırı rahatsız ettiği kadar başarılılar."

"Bugünlerde kimse Buck için sıkı tedbirler almıyor mu?" diye sordum ve sesimdeki umutsuzluğu duydum.

"Buckkeep Hanımı alıyor. Sadece sıkı değil, yüksek sesli de. Bazıları tek yaptığının bağırmak ve azarlamak olduğunu söylüyor, ama diğerleri onlardan kendi yapmadığı bir şeyi istemediğini biliyor." Harpçı Josh bunu ilk elden biliyormuş gibi söylemişti.

Aklım karışmıştı, ama fazla cahil görünmek istemiyordum. "Ne gibi?"

"Yapabildiği her şeyi. Artık hiç mücevher takmıyor. Hepsi satıldı ve devriye gemilerine ödenmek için ileri sürüldü. Kendi atalarının topraklarını sattı ve parayı kulelere adam koymak için paralı askerlere ödemeye ayırdı. Kendisine Prens Chivalry'nin verdiği gerdanlığı, büyükannesinin yakutlarını, yeniden inşa edilmeyi bekleyen Buck kasabalarına buğday ve kereste almak için bizzat Kral Regal'e sattığı söyleniyor."

"Patience," diye fısıldadım. O yakutları bir kere görmüştüm, uzun zaman önce, birbirimizi ilk tanımaya başladığımız zamanlarda. Onları takamayacak kadar kıymetli sayıyordu, ama onları bana göstermiş ve bir gün eşimin takacağını söylemişti. Uzun zaman önce. Kafamı başka yana çevirdim ve yüz ifademi kontrol etmeye çabaladım.

"Geçen yıl nerede uyuyordun Cob, bütün bunları bilmediğine göre?" diye ısrarla öğrenmek istedi Honey alayla.

"Uzaklardaydım," dedim sessizce. Masaya döndüm ve onunla göz göze gelmeyi başardım. Yüzümün hiçbir şey çaktırmamasını umut ettim.

Kafasını kaldırdı ve bana gülümsedi. "Nerede?" diye ısrar etti.

Ondan hoşlanmamıştım. "Ormanda kendi başıma yaşıyordum," dedim sonunda.

"Neden?" diyerek beni sıkıştırırken bana gülümsedi. Beni ne kadar rahatsız ettiğini bildiğinden emindim.

"İstediğim için," dedim. Bunu söylerken Burrich'e o kadar benzedim ki, neredeyse omzumun üzerinden onu arandım.

Hiçbir pişmanlık duymadan bana küçük bir ağız hareketi yaptı, ama Harpçı Josh bardağını masaya bir parça sert bir şekilde koydu. Hiçbir şey söylemedi ve kör gözleriyle ona bakışı bir titreşimden öte değildi, ama Honey hızla sindi. Ellerini azarlanmış bir çocuk gibi masanın ucunda kavuşturdu ve kirpiklerinin altından bana bakana kadar bir an için, bastırıldığını düşündüm. Gözleri benimkilerle buluştu ve bana gönderdiği küçük gülümseme meydan okuyucuydu. Beni neden böyle gagalamayı istediğine şaşırarak gözlerimi onunkilerden kaçırdım. Yan gözle Piper'a baktığımda bastırdığı kahkaha yüzünden, yanaklarının kızarmış olduğunu gördüm. Yüzüme aniden hücum eden kızarıklıktan nefret ederek masanın üzerindeki ellerime baktım.

Sohbeti tekrar başlatmaya çalışarak, "Buckkeep'ten başka yeni haberler var mı?" diye sordum.

Harper Josh havlar gibi kısa bir kahkaha attı. "Anlatacak fazla yeni sefalet yok. Hikayeler birbirinin aynı, sadece köy ve kasabaların adları değişiyor. Ah, ama küçük bir haber daha var, güzel bir tane. Kral Regal'in Kabarcıklı Adam'ı asacağı söyleniyor."

Soluğum kesildi, ısrarla sordum, "Ne?"

"Aptal bir şaka," dedi Honey. "Kral Regal kendisine yüzünde kabarcık izleri olan bir adamı getirebilene altın ödülü vereceğini ya da nerede bulunabileceği konusunda bilgi verebilecek herhangi birine gümüş para ödülü vereceğini duyurdu."

"Yüzünde kabarcık izleri taşıyan bir adam mı? Bütün tarif bu

kadar mı?" diye dikkatle sordum.

"Sıska ve gri saçlı olduğu, bazen kadın kılığına girdiği söyleniyor." Josh neşeyle kıkırdadı, söylediklerinin içimi nasıl buz kestirdiğini tahmin etmeyerek. "Ve suçu ihanet. Söylentilere göre kral onu Kraliçe Kettricken ve doğmamış çocuğunun ortadan kaybolmasıyla suçluyormuş. Kimileri onun sadece Shrewd'un danışmanı olduğunu iddia eden, beli bükülmüş yaşlı bir adam olduğunu ve Sahil dükalıklarının düklerine mektup yazıp onlara cesur olmalarını emrettiğini, Verity'nin döneceğini ve çocuğunun Farseer tahtını devralacağını belirttiğini söylüyor. Ama söylenti Kral Regal'in Kabarcıklı Adam'ı asmayı ve böylelikle Altı Dükalık'taki bütün kötü talihe son vermeyi umut ettiğini de söylüyor." Tekrar kıkırdadı ve yüzüme bezgin bir gülümseme yapıştırıp bir ahmak gibi kafa salladım.

Chade, diye düşündüm kendi kendime. Regal, Chade'in izini bir şekilde bulmuştu. Kabarcık izleri olduğunu biliyorsa, başka ne biliyor olabilirdi? Onu açıkça Leydi Thyme ile ilişkilendirmişti. Chade'in şu an nerede olduğunu ve iyi olup olmadığını merak ettim. Ani bir umutsuzlukla planlarından haberdar olmuş olmayı, beni hangi komplonun dışında bırakmış olduğunu bilmeyi istedim. Chade'i planlarımdan korumak için mi kendimden uzaklaştırmıştım, yoksa onu çırağına tam da ihtiyacı olduğu sırada terk mi etmiştim?

"Hâlâ orada mısın Cob? Gölgeni hâlâ görüyorum, ama masadaki yerin epey sessizleşti."

"Ah, buradayım Harpçı Josh!" Kelimelerime biraz canlılık katmaya çalıştım. "Sadece anlattıklarınızı düşünüyordum.

"Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Kral Regal'e hangi kabarcıklı yaşlı adamı satabileceğini merak ediyor," dedi Honey ters ters. Birdenbire sürekli küçümseme ve iğnelemelerini bir tür flört olarak gördüğünü algıladım. Hızla, bir gece için bu kadar arkadaşlık

ve sohbetin yettiğine kadar verdim. İnsanlarla uğraşmak konusunda epey hamlaşmıştım. Artık kalkacaktım. Daha fazla kalıp onları meraklandırmaktansa, tuhaf ve kaba olmak daha iyiydi.

"Şey, şarkılarınız ve sohbetiniz için teşekkürler," dedim elimden geldiğince minnettar bir şekilde. Bardağımın altına çocuk için bir bakır koydum. "İyisi mi tekrar yola koyulayım."

"Ama dışarısı tamamen karanlık!" diye şaşkınlıkla itiraz etti Piper. Bardağını masaya bıraktı ve şoke olmuş görünen Honey'e göz attı.

"Ve serin, leydim," dedim gamsız bir şekilde. "Yürümek için geceyi tercih ederim. Ay neredeyse yusyuvarlak, bu da nehir yolu kadar geniş bir yolda yeterli ışık olacağı anlamına gelir."

"İşlenmişlerden hiç mi korkmuyorsun?" diye sordu Harpçı Josh korkuyla.

Şimdi şaşırma sırası bendeydi. "Bu kadar içerde mi?"

"Bir ağaçta yaşıyormuşsun," diye çığlık attı Honey. "Bütün yollar onlarla kaynıyor. Bazı yolcular muhafızlar, okçular ve kılıç ustaları kiralıyor. Diğerleri, bizim gibiler, yapabildiğimizde grup halinde ve sadece gündüzleri yolculuk ediyoruz."

"Devriyeler onları en azından yollardan uzak tutamıyorlar mı?" diye sordum hayretle.

"Devriyeler mi?" diye burun kıvırdı Honey kibirle. "Çoğumuz bir grup mızraklı Farrowlu kadar çabuk karşılaşacağız İşlenmişlerle. İşlenmişler onları rahatsız etmiyor ve bu yüzden onlar da İşlenmişleri rahatsız etmiyorlar."

"O zaman ne için devriye geziyorlar?" diye sordum kızgınlıkla.

"Esasen kaçakçılar için." Josh, Honey konuşamadan konuştu. "Ya da seni öyle olduğuna inandıracaklardır. Eşyalarını aramak ve kaçak diyerek ya da son kasabada çalındığının bildirildiğini iddia ederek hoşlandıkları ne varsa almak için birçok dürüst yolcuyu durduruyorlar. Bence Lord Bright onlara hak ettiklerini düşün-

dükleri kadar iyi ödeme yapmıyor, bu yüzden alabildikleri her ödemeyi alıyorlar."

"Ya prens... Kral Regal, hiçbir şey yapmıyor mu?" Unvan ve soru beni nasıl da boğmuştu.

"Şey, belki Tradeford'a kadar gidersen, ona kendin şikayet edebilirsin," dedi Honey bana iğneleyici bir şekilde. "Önceden giden düzinelerce ulağı dinlemediğinden, seni dinleyeceğinden eminim." Duraksadı ve düşünceli göründü. "Hoş, herhangi bir İşlenmiş sıkıntı yaratacak kadar içerilere girdiğinde, onların icabına bakma yöntemleri olduğunu duydum."

Kendimi tiksinmiş ve biçare hissediyordum. İnsan hep ana yollarda kaldığı sürece, Buck'ta haydut tehlikesinin çok az olması Kral Shrewd için hep bir onur sorunu olmuştu. Şimdi kralın yollarını koruması gerekenlerin haydutluk ettiklerini duymak içimde küçük bir bıçağın döndürülmesi gibiydi. Regal'in tahtı talep etmesi ve sonra Buckkeep'i terk etmesi yetmemişti. Akıllıca hükmetme numarasını bile sürdürmüyordu. Bütün Buck'ı tahta çıkışını donuk karşıladıkları için cezalandırma yeteneğine sahip olup olmadığını hissiz bir şekilde merak ettim. Aptalca bir endişe; o yetenekte olduğunu biliyordum. "Şey, İşlenmişler ya da Farrowlular, korkarım yine de yola koyulmalıyım," dedim onlara. Bardağımdaki kalan birayı içtim ve bardağı masaya bıraktım.

"Neden en azından sabaha kadar bekleyip bizimle yolculuk etmiyorsun delikanlı?" önerisinde bulundu Josh aniden. "Günler yürümek için fazla sıcak değil, çünkü nehirden hep esiyor. Ve bugünlerde dört, üçten daha güvenlidir."

"Öneriniz için size teşekkür ederim," diye başladım söze, ama Josh sözümü kesti.

"Bana teşekkür etme, çünkü ikram değil, rica ediyorum. Körüm ya da kör olmama ramak var. Bunu muhakkak fark etmişsindir. Refakatçilerimin alımlı genç kadınlar olduklarını da fark et-

mişsindir, Honey'nin seni çimdikleme şekline bakılırsa, ondan çok Piper'a gülümsedin sanırım."

"Baba!" dedi Honey kızgınlıkla, ama Josh inatla devam etti.

"Sana bizi korumanı önermiyorum, sağ kolunu bize sunmayı düşünmeni istiyordum. Zengin insanlar değiliz; muhafız kiralayacak paramız yok. Yine yollardan geçmeliyiz, İşlenmişler olsun olmasın."

Josh'un puslu gözleri yanılmadan benimkilerle buluştu. Honey dudaklarını sımsıkı kapamış başka yana bakıyordu, bu arada Piper yüzünde yalvaran bir bakışla açıkça beni seyrediyordu. İşlenmişler. Yere mıhlanmış, yumruklar üzerine yağıyor. Masanın üstüne baktım. "Dövüşle pek aram yoktur," dedim ona açıkça.

"En azından neyin üzerine atıldığını görürsün," diye yanıtladı inatla. "Ve geldiklerini benden önce görürsün. Bak, bizimle aynı yöne gidiyorsun. Birkaç günlüğüne gece yerine gündüz yürümek senin için o kadar zor mu?"

"Baba ona yalvarma!" diye azarladı onu Honey.

"İşlenmişlere size bir zarar vermemeleri için yalvarmaktansa, ona bizimle yürümesi için yalvarırım daha iyi!" dedi sertçe. "Birkaç hafta önce İşlenmiş birkaç kişiyle karşılaştık. Kızlar ben onlara koşmalarını söylediğimde koşacak kadar mantıklı davrandılar. Ama yiyeceğimizi onlara kaptırdık, harbıma zarar verdiler ve..." diye eklerken yüzünü tekrar bana çevirdi.

"Ve onu dövdüler," dedi Honey sessizce. "Ve bu yüzden Piper'la ben, kaç kişi olurlarsa olsunlar onlardan kaçmayacağımıza yemin ettik." Sesindeki bütün şakacı sataşma ve alay kaybolmuştu. Söylediğine inandığını anladım.

Gecikeceğim, diye iç geçirdim Gecegözleri'ne. *Beni bekle, beni gözle, beni görünmeden izle.*

"Sizinle yolculuk edeceğim," dedim. Bu teklifi isteyerek yaptığımı söyleyemem. "Dövüşmek konusunda iyi olmasam da."

"Sanki biz bunu suratına bakıp söyleyemezmişiz gibi," dedi Honey, Piper'a. Sesi tekrar alaycılığına kavuşmuştu, ama sözlerinin beni ne kadar derinden yaraladığını bildiğinden şüpheliydim.

"Sana sadece teşekkürlerimle ödeme yapabileceğim Cob." Josh masanın üzerinden bana uzandı ve onunla bir pazarlık anlaşıldığı zaman yapıldığı gibi eski usulle tokalaştım. Aniden sırıttı, rahatladığı açıktı. "Öyleyse teşekkürlerimi kabul et ve bize sunulanlardan payını. Oda tutmaya yetecek paramız yok, ama hancı bize ahırında barınmamızı önerdi. İşler eskiden olduğu gibi değil. Ama en azından ahırın geceyle bizim aramızda kapanan bir kapısı var. Ve buradaki hancı iyi kalpli; ona bizimle muhafız olarak yolculuk ettiğini söylersem sana barınak vermeyi fazla görmeyecektir."

"Gecelerdir bildiğimden daha güvenli bir barınak olacak," dedim ona, minnettar olmaya çalışarak. Kalbim karnımın çukurunda soğuk bir yere çöktü.

Kendini şimdi neyin içine soktun? diye endişelendi Gecegözleri. Benim gibi.

5

YÜZLEŞMELER

İzan nedir? Bazıları kişinin hayvanların yaşamının ve dillerinin bilgisini edindiği, er geç hayvanlardan biraz fazla bir şeye dönüştükleri bir sapıklık, ruhun sapkın bir düşkünlüğü olduğunu söyleyecektir. Bununla birlikte, bu konudaki çalışmalarım ve onun uygulayıcıları beni farklı bir sonuca yöneltti. İzan, genellikle belirli bir hayvanla kurulan, o hayvanın düşüncelerini ve duygularını anlamak için bir yol açan bir zihin bağlantısı şekli gibi görünüyor. Bazılarının iddia ettikleri gibi kişiye kuşların ya da hayvanların dilini bahşetmiyor. İzanlı kişinin insanları ve hattâ bazı daha kudretli ve daha antik ağaçları da içeren, hayatın her yanının geniş tayfiyla ilgili bir farkındalığı var. Ama İzanlı kişi rastgele bir hayvanı bir sohbetle meşgul edemez. Bir hayvanın yakınlarda olduğunu hissedebilir ve belki hayvanın tedbirli, saldırgan ya da meraklı olup olmadığını bilebilir. Ama bu, bazı hayali hikayelerin inanmamızı isteyeceği gibi kişiye yerin hayvanlarına ve göğün kuşlarına hükmetme gücünü vermez. İzan bir kişinin hayvanın doğasını kendi içinde kabullenmesi olabilir ve bu nedenle her hayvanın içinde taşıdığı insaniyet öğesinin farkındalığı da vardır. Bağlı bir hayvanın kendi İzanlısına karşı hissettiği efsanevi sadakat, sadık bir hayvanın efendisine sunduğu sadakatle aynı şey değildir. Daha ziyade İzanlı kişinin hayvan dostuna vaat ettiği sadakatin bir yansımasıdır.

* * *

İyi uyuyamadım ve bu sadece artık geceleri uyumaya alışık olmadığından değildi. Bana İşlenmişlerle ilgili anlattıkları, rüzgarı arkamdan vermişti. Müzisyenlerin hepsi yığılmış samanın üzerinde uyumak için samanlığa tırmandılar, ama ben sırtımı duvara yaslayabileceğim ve yine de kapıyı rahatça görebileceğim bir köşe buldum kendime. Gece tekrar bir ahırın içinde olmak garipti. Nehir taşları, sıva ve keresteden yapılmış, güzel, sızdırmaz bir ahırdı. Hanın kiralık atlar ve konuklarının hayvanlarına ek olarak bir ineği ve az miktarda tavuğu vardı. Samanın ve atların cana yakın ses ve kokuları, keskin bir şekilde aklıma Burrich'in ahırlarını getirdi. Birdenbire kaledeki odama karşı hiç hissetmediğim bir hasret duydum.

Burrich'in nasıl olduğunu ve Patience'ın fedakarlıklarından haberi olup olmadığını merak ettim. Bir vakitler aralarında yaşanmış aşkı ve Burrich'in görev hissinin bu aşk üzerinde nasıl etkili olduğunu düşündüm. Patience babamla, Burrich'in bütün o sadakati taahhüt ettiği adamın ta kendisiyle evlenerek devam etmişti hayatına. Hiç ona gitmeyi, geri istemeye çabalamayı düşünmüş müydü? Hayır. Bunu hemen ve şüpheye yer bırakmayacak şekilde bildim. Chivalry'nin hayaleti sonsuza dek aralarında duracaktı. Ve artık benimki de.

Bunu tartmaktan Molly'yi düşünmeye atlamak zor olmadı. Burrich'in kendisiyle Patience için yaptığı seçimin aynısını bizim için yapmıştı. Molly bana kralıma karşı duyduğum takıntılı sadakatin asla birbirimize ait olamayacağımız anlamına geldiğini söylemişti. Bu yüzden kendine benim Verity'yi umursadığım kadar umursayabileceği birini bulmuştu. Kararıyla ilgili onun hayatını kurtarmış olması dışında her şeyden nefret ediyordum. Beni terk etmişti. Ölümümü ve gözden düşmemi paylaşmak için Buckkeep'te değildi.

İrfanla belli belirsiz ona doğru uzandım, sonra hızla kendimi uzaklaştırdım. Onu gerçekten de bu akşam büyük olasılıkla olduğu gibi görmek istiyor muydum, bir başka adamın kollarında uyurken, onun karısı olarak? Bu düşünceyle göğsümde neredeyse fiziksel bir acı hissettim. Kendi için talep etmiş olduğu hiçbir mutluluğa casusluk etmeye hakkım yoktu. Yine de uyuklarken onu düşündüm ve umutsuz bir şekilde aramızda yaşanmış şeylerin hasretini çektim.

Sapkın bir rüya bana onun yerine Burrich'le ilgili bir görüntü getirdi, anlamı olmayan canlı bir düş. Onun karşısında oturuyordum. Geceleri sık sık yaptığı gibi koşum takımı tamir ederek ateşin yanında bir masada oturuyordu. Ama brendi bardağının yerine bir bardak çay vardı ve üzerinde çalıştığı deri, yumuşak bir ayakkabıydı, onun için fazlasıyla küçük bir ayakkabı. Tığı yumuşak deriye soktu ve tığ deriye kolaylıkla girerek eline battı. Kana küfretti ve sonra hızla başını kaldırdı, benim önümde böyle bir dil kullandığı için benden özür diledi.

Rüyadan aklım karışmış ve sersemlemiş olarak uyandım. Burrich küçüklüğümde bana sık sık ayakkabı yapmıştı ama küçükken onun yanında küfrettiğimde bana yeterince sık vurduğu halde, benim yanımda küfrettiği için benden hiç özür dilediğini hatırlayamadım. Saçma. Rüyayı bir kenara ittim, ama uyku da onunla birlikte kaçtı.

Zihnimle yumuşakça araştırdığımda, sadece uyuyan hayvanların belirsiz rüyaları vardı. Ben hariç hepsi huzurluydu. Chade'le ilgili düşünceler gelip kafamı kurcalamaya, beni endişelendirmeye başladı. Birçok açıdan yaşlı bir adamdı. Kral Shrewd yaşarken, Chade'in bütün ihtiyaçlarını karşılıyordu ki, suikastçısı güvenlik içinde yaşayabilsin. Chade "sessiz iş" görmek dışında, gizli odasından nadiren dışarı çıkardı. Artık dışarda kendi başınaydı, El bilir ne yapıyordu ve Regal'in birlikleri peşine düşmüşlerdi. Ağrıyan

alnımı boşuna ovaladım. Endişelenmek faydasızdı, ama vazgeçeceğe benzemiyordum.

Dört kez hafif ayak sürümesi duydum, ardından bir düşme sesi, sanki biri samanlığın merdivenlerinden aşağı inmiş ve merdivenin son basamağında kaymıştı. Büyük olasılıkla kadınlardan biri tuvalete gidiyordu. Ama bir dakika sonra Honey'nin sesinin fısıldadığını duydum, "Cob?"

"Ne var?" diye sordum gönülsüzce.

Sesime doğru döndü ve karanlıkta yaklaştığını duydum. Kurtla geçirdiğim zaman duyularımı keskinleştirmişti. Kötü kapatılmış bir panjurdan içeri biraz ay ışığı sızıyordu. Karanlıkta şeklini seçtim. Duraksayınca, "Buradayım," dedim ona ve sesimin bu kadar yakından gelmesinden ürktüğünü gördüm. Bulunduğum köşeye doğru el yordamıyla ilerledi ve sonra yanımdaki samana tereddütle oturdu.

"Tekrar uyumaya cesaret edemedim," diye açıkladı. "Kabuslar."

"Nasıl olduğunu bilirim," dedim ona, ne kadar duygudaşlık hissettiğime şaşırarak. "Gözlerini kaparsan, gerisingeri aynen içlerine düşersin."

"Aynen öyle," dedi ve bekleyerek sustu.

Ama söyleyecek başka şeyim yoktu ve bu yüzden karanlıkta sessizce oturdum.

"Ne çeşit kabuslar görüyorsun?" diye sordu bana sessizce.

"Kötü kabuslar," dedim kuru bir biçimde. Onlardan bahsederek onları çağırmaya isteğim yoktu.

"İşlenmişlerin beni kovaladıklarını gördüm, ama bacaklarım suya dönüştü ve koşamadım. Ama onlar daha da yaklaştıkça tekrar tekrar denemeye devam ettim."

"Hım," diyerek mutabık oldum. Dövülmek, dövülmek ve dövülmekle ilgili rüyalar görmekten iyidir... zihnimin oraya yönel-

mesini durdurdum.

"Geceleyin uyanmak ve korkuyor olmak kasvetli bir şey."

Sanırım seninle eşleşmek istiyor. Seni sürülerine bu kadar kolay mı kabul edecekler?

"Ne?" diye sordum irkilerek, ama cevap veren Gecegözleri değil, kız oldu.

"Dedim ki, geceleyin uyanmak ve korkuyor olmak kasvetli bir şey. İnsan güvende hissetmenin bir yolunu özlüyor. Korunmanın."

"Bir insanla geceleri gelen düşler arasında durabilecek hiçbir şey bilmiyorum," dedim sert bir şekilde. Aniden gitmesini istedim.

"Bazen biraz nezaket girebilir," dedi yumuşak bir şekilde. Uzandı ve elime dokundu. Niyetim olmadığı halde, elini ittim.

"Utangaç mısın çırak çocuk?" diye sordu cilveyle.

"Sevdiğim birini kaybettim," dedim açıkça. "Onun yerine başka birini koyacak cesaretim yok."

"Anlıyorum." Aniden ayağa kalktı, eteklerindeki samanları silkeledi. "Şey. Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm." Sesi üzgün değil, hakarete uğramış gibi geliyordu.

Döndü ve merdivene doğru el yordamıyla ilerledi. Onu gücendirdiğimi biliyordum. Bunun benim suçum olduğunu hissetmiyordum. Merdivenlerden yavaşça çıktı ve onu geri çağırmamı beklediğini düşündüm. Çağırmadım. Kasabaya gelmemiş olmayı diledim.

Bu bizi iki kişi yapar. Bütün bu adamlara bu kadar yakınken av az. Daha kalacak mısın?

Korkarım birkaç günlüğüne onlarla yolculuk etmeliyim, en azından bir sonraki kasabaya kadar.

Onunla eşleşmeyeceksin, o sürü değil. Bunları neden yapman gerekiyor?

Bunu onun için kelimelere dökmeye çalışmadım. Bütün iletebildiğim bir görev hissiydi ve Verity'ye sadakatimin beni bu yol-

culara yolda yardım etmeye zorladığını kavrayamadı. Onlar benim insanlarımdı çünkü, kralımın insanlarıydılar. Bağlantıyı ben bile saçma bulsam da oradaydı işte. Bir sonraki kasabaya güvenle gitmelerine yardımcı olacaktım.

O gece tekrar uyudum, ama iyi uyuyamadım. Sanki Honey'yle yaptığım kısa sohbet kabuslarımın kapısını açmıştı. Uykuya dalalı çok olmamıştı ki, izleniyormuşum hissine kapıldım. Hücremde, görülmemek için dua ederek, mümkün olduğunca hareketsiz durarak sindim. Kendi gözlerim sıkıca kapalıydı, tıpkı göremezse görülmeyeceğine inanan bir çocuk gibi. Ama beni arayan gözlerin hissedebildiğim bir bakışı vardı; Will'in sanki bir battaniyenin altında saklanıyormuşum ve eller battaniyeyi yokluyormuş gibi beni aradığını hissedebiliyordum. O kadar yakındaydı. Korku o kadar yoğundu ki, nefesimi kesti. Nefes alamadım, kıpırdayamadım. Panikle kendi dışıma çıktım, yan yan, bir başkasının korkusuna, bir başkasının kabusuna kayarak.

Yaşlı adam Hook'un dükkanında tuza yatırılmış balık fıçısının arkasına emekledim. Dışarıda karanlık, yükselen alevlerin ve esir alınan ya da ölenlerin feryatlarıyla paramparça oluyordu. Dışarı çıkmam gerektiğini biliyordum. Kızıl Gemi Akıncılarının dükkanı yağmalayıp ateşe vereceklerine şüphe yoktu. Saklanmak için iyi bir yer değildi. Ama saklanacak iyi bir yer yoktu, sadece on bir yaşındaydım ve bacaklarım altımda öyle titriyordu ki, bırak koşmayı, ayakta durabileceğimden bile şüpheliydim. Efendi Hook dışarıda bir yerdeydi. İlk çığlıklar yükseldiğinde eski kılıcını kavramış ve kapıdan dışarı fırlamıştı. "Dükkana göz kulak ol Chad!" diye bağırmıştı arkasından, sanki fırıncıyla birlikte içip eğlenmek için yan kapıya gidiyordu. İlk başta ona itaat etmekten mutlu olmuştum. Gürültü uzaktan, kasabadan geliyordu, koyun aşağısından. Dükkan etrafımda güvenli ve güçlü görünmüştü.

Ama bu bir saat önceydi. Şimdi limandan gelen rüzgar duman

kokusu taşıyordu ve gece artık karanlık değil, meşaleyle aydınlatılmış korkunç bir alacakaranlıktı. Alevler ve çığlıklar yaklaşıyordu. Efendi Hook geri gelmemişti.

Dışarı çık, dedim vücudunda saklandığım çocuğa. *Dışarı çık, kaç, elinden geldiğince uzağa ve hızla koş. Kurtar kendini.* Beni duymadı.

Efendi Hook'un bıraktığı gibi ardına kadar açık duran kapıya doğru emekledim. Kapıdan dışarıya göz attım. Bir adam sokaktan koşarak geçti ve ben içeri sindim. Ama büyük ihtimalle bir Akıncı değil, kasabadan biriydi, çünkü mümkün olduğunca uzaklaşmak dışında bir şey düşünmeyerek arkasına bakmadan koşuyordu. Ağzım kupkuru, kapı pervazına asılarak kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Aşağıya, kasabaya ve limana baktım. Kasabanın yarısı alevler içindeydi. Ilık yaz gecesi alevlerin sıcak rüzgarlarında yükselen duman ve külle boğulmuştu. Gemiler limanda yanıyordu. Alevlerin ışığında, kasabada neredeyse hiçbir meydan okumayla karşılaşmadan yürüyen Akıncılardan kaçan ve saklanan şekiller görebiliyordum.

Biri çömlekçinin sokağın sonundaki dükkanının köşesine geldi. Elinde bir lamba vardı ve o kadar gelişigüzel yürüyordu ki, ani bir rahatlama hissettim. O bu kadar sakin olabiliyorduysa, savaşın yönü değişiyor olmalıydı. Çömeldiğim yerden yarıya yarıya ayaklandım ve adam petrol lambasını dükkanın ahşap ön cephesine neşe içinde fırlatınca korkuyla geri çekildim. Sıçrayan petrol lamba kırılırken tutuştu ve alev kuru ahşapta hızla yükseldi. Sıçrayan alevlerin ışığında tekrar büzüldüm. Saklanmakla emniyette olamayacağımı, tek umudumun kaçmakta olduğunu ve bunu alarmlar susar susmaz yapmam gerektiğini ani bir kesinlikle anladım. Kararlılık bana az biraz cesaret verdi, ayağa fırlamama ve dışarı fırlayıp dükkanın köşesinden dönmeme yeterli oldu.

Bir an için kendimin Fitz olarak farkına vardım. Çocuğun beni

hissedebildiğini düşünmüyordum. Bu benim ona İrfan yollamam değil, onun kendine ait gelişmemiş bir İrfan duyusuyla bana ulaşmasıydı. Vücudunu kontrol edemiyordum, ama onun tecrübesine kilitlenmiştim. Bu çocuğu Verity'nin bir zamanlar beni sürmüş olduğu gibi sürüyor, düşüncelerini duyuyor ve algılarını paylaşıyordum. Ama ne nasıl yaptığımı, ne de bu yabancıya nasıl bu kadar çabuk katıldığımı düşünecek zamanım olmadı. Chad gölgelerin güvenliğine girdiğinde aniden kaba bir elle yakasından geri çekildi. Kısa bir an için korkudan felce uğradı ve bizi kavrayan Akıncının sırıtan sakallı suratına baktık. Bir başka Akıncı onunla alay ederek yandan saldırdı. Chad, Akıncının pençesinde dehşetten gevşedi. Yaklaşan bıçağa çaresizce baktı, bıçak yüzüne doğru yaklaşırken, bıçağın ağzından kayan, parlayan ışığa baktı.

Bir an için bıçağın boğazımdaki sıcak-soğuk acısını paylaştım; ılık, ıslak kan göğsümden aşağı akarken farkına varmanın ıstıraplı anı sona erdi, artık çok geçti, artık ölüydüm. Sonra Chad, Akıncının pençesinden tozlu sokağa düşerken, bilincim ondan kurtuldu. Orada bir kötü an boyunca Akıncının düşüncelerini hissederek dolaşıp durdum. Ölü çocuğu çizmeli ayağıyla dürten arkadaşının kaba, hırıltılı sesini duydum ve öldüreni İşlenebilecek birini öldürerek ziyan ettiği için azarladığını anladım. Katil bir küçümseme homurtusu çıkardı ve çocuğun çok küçük olduğu ve arkasında Efendinin vaktine değecek kadar bir hayat bırakmadığı şeklinde bir karşılık verdi. Duyguların rahatsız bir girdabıyla katilin iki şeyi arzuladığını da anladım: bir delikanlıya karşı merhametli olmayı ve kişisel bir cinayetin keyfini çıkarmayı.

Düşmanımın kalbine bakmıştım. Yine de onu anlayamıyordum.

Arkalarından bedensiz ve özsüz bir halde sokaktan aşağı sürüklendim. Bir dakika önce bir ivedilik hissetmiştim. Şimdi hatırlayamıyordum. Onun yerine Bearns Dükalığı'ndaki Grimsmire ka-

sabasının düşüşüne ve talan edilişine tanıklık ederek bir sis gibi çevrildim. Defalarca bir mücadeleye, bir ölüme, ufak bir kaçış zaferine tanıklık ederek kasaba sakinlerinden birine ya da diğerine sürüklendim. Yine de gözlerimi kapatabiliyor ve o geceyi anlıyorum, kısaca paylaştığım hayatlardaki bir düzine korkunç anı hatırlayabiliyorum. Nihayet bir adamın elinde büyük bir kılıçla alev alev yanan evinin karşısında dikildiği bir yere geldim. Arkasında karısı ve kızı hep beraber kaçabilmek için yanan bir direği kaldırmaya ve altına sıkışmış oğullarını kurtarmaya uğraşırken, adam üç Akıncıyı uzakta tutuyordu. Ne aile çocuklarından, ne de Akıncılar onlardan vazgeçmeyecekti ve yine de adamın kan kaybından, kılıcı bırak kullanmayı kaldıramayacak kadar bitkin ve zayıflamış olduğunu biliyordum. Akıncıların bütün aileyi alıp İşlemek, adamı yormak için onu yemleyerek onunla nasıl oynadıklarını da hissettim. Adama sızan ölümün soğuk sürtünmesini hissedebiliyordum. Bir an için kafası göğsüne düştü.

Kuşatılmış adam birdenbire kafasını kaldırdı. Gözlerinde tuhaf bir şekilde tanıdık bir ışık belirdi. Kılıcı iki eliyle kavradı ve bir kükremeyle aniden kendisine saldıranlara doğru hamle etti. Adamın ilk hücumunda ikisi yüzlerinde hayretle öldüler. Üçüncüsü adamın kılıcına kılıçla karşılık verdi, ama adamın hiddetiyle boy ölçüşemedi. Kan, kasabalı adamın dirseğinden damladı ve göğsünü parlattı, ama kılıcı Akıncınınkinin karşısında onun savunma hamlesiyle çarpışarak ziller gibi çaldı ve sonra aniden bir tüy gibi hafif içeri girerek Akıncının boğazında kırmızı bir çizgi bıraktı. Saldırgan düşerken, adam döndü ve hızla karısının yanına sıçradı. Alevleri umursamayarak yanan direği kavradı ve direği oğlunun vücudunun üzerinden kaldırdı. Son bir defa karısıyla göz göze geldi. "Kaç!" dedi kadına. "Çocukları al ve kaç!" Sonra sokağa çöktü. Ölmüştü.

Yüzü taşlaşmış kadın çocuklarının ellerini kavrar ve onlarla birlikte koşarken, ölmüş adamın vücudundan bir hayaletin yükseldi-

ğini hissettim. Benim, diye düşündüm kendi kendime, sonra öyle olmadığını anladım. Beni duyumsadı ve döndü, yüzü benimkine çok benziyordu. Ya da benim yaşımda olduğu zamana. Verity'nin kendini hâlâ nasıl algıladığını düşünmeye sevketti beni.

Sen burada mısın? Başını azarlayarak iki yana salladı. *Bu tehlikeli evlat. Ben bile buna kalkıştığım için aptalım. Yine de bizi kendilerine çağırdıklarında başka ne yapabiliriz?* Karşısında çok sessiz duran beni tarttı. *İrfanı yürüyüşü yapma güç ve yeteneğini ne zaman kazandın?*

Karşılık vermedim. Kendime ait cevaplarım, düşüncelerim yoktu. Gece rüzgarında dalgalanan ıslak bir çarşaf olduğumu hissettim, uçuşan bir yapraktan daha dayanıklı değildim.

Fitz, bu ikimiz için de tehlikeli. Geri dön. Geri dön hemen.

Bir adamın adıyla isimlendirilmiş bir büyü gerçekten var mı? Eski ilimlerin çoğu, olduğunda ısrar ediyor. Birden kim olduğumu ve buraya ait olmadığımı hatırladım. Ama bırak vücuduma nasıl geri döneceğimi, buraya nasıl geldiğime dair bir fikrim bile yoktu. Verity'yi bir yardım ricası ifade edemez halde savunmasızca seyrettim.

Biliyordu. Hayaletimsi elini bana uzattı. Elinin ayasını alnıma yerleştirmiş ve nazik bir şekilde itmiş gibi hissettim itişini.

Kafam ahırın duvarından sekti ve çarpmanın etkisiyle ani ışık kıvılcımları hissettim. Orada, Scales hanının arkasındaki ahırda oturuyordum. Etrafımda sadece huzurlu karanlık, uyuyan hayvanlar, gıdıklayan samanlar vardı. Sersemlik ve bulantı dalgaları bana çarparken yavaşça yan yattım. İrfanı kullanmayı başardıktan sonra çoğu kez beni ele geçiren zayıflık üzerimde bir dalga gibi patladı. Yardım istemek için ağzımı açtım, ama dudaklarımdan sadece sözsüz bir gaklama kaçtı. Gözlerimi kapadım ve unutuşa battım.

Şafaktan önce uyandım. Çıkınıma emekledim, içini eşeledim

ve sonra sendeleyerek hanın arka kapısına kadar ilerlemeyi başardım ve orada aşçıdan bir bardak sıcak su dilendim. Aşçı kadın sıcak suya cinkabuğu şeritleri ufalamamı inanmayarak seyretti.

"Senin için iyi olmadığını biliyorsun," diyerek uyardı beni ve sonra kaynamış, acı çayı içmemi korkuyla karışık bir saygıyla seyretti. "Onu kölelere verirler, yaparlar bunu, Bingtown'da. Onları ayakta tutmak için yemeklerine ve içeceklerine karıştırırlar. Onlara dayanma gücü verdiği kadar umutsuzluk da verir ya da ben öyle duydum. Onların karşı koyma isteklerini tüketir."

Onu güçbela duydum. Çayın etkisini hissetmeyi bekliyordum. Kabuğumu genç ağaçlardan toplamıştım ve etkisiz olmasından korkuyordum. Etkisini gösterdi. Bir süre sonra güçlendiren sıcaklığın içime yayıldığını, titreyen ellerimi yatıştırdığını ve görüşümü netleştirdiğini hissettim. Mutfağın arkasındaki basamaklarda oturduğum yerden kalkıp aşçıya teşekkür ettim ve bardağını ona geri verdim.

"Senin gibi genç bir adam için kötü bir alışkanlık," diye azarladı beni ve işinin başına döndü. Handan ayrılıp şafak tepelerin üzerinde sökerken sokaklarda dolaşmaya gittim. Bir süre için yanmış dükkan cepheleri, yağmalanmış kulübeler ve boş bakışlı İşlenmişler görmeyi bekler gibi oldum. Ama İrfan kabusu yaz sabahı ve nehrin rüzgarıyla aşındı. Gün ışıdığında kasabanın sefilliği daha görünür bir hale geldi. Bana Buckkeep'tekinden daha fazla dilenci varmış gibi geldi, ama bunun bir nehir kasabası için normal olup olmadığını bilmiyordum. Dün gece bana ne olduğunu düşündüm, sonra bir ürpertiyle bir kenara kaldırdım bu düşünceyi. Nasıl yapmış olduğumu bilmiyordum. Verity'nin hâlâ hayatta olduğunu bilmek, İrfan gücünü hâlâ nasıl da düşüncesizce kullandığını bilmek beni ürpertse bile cesaretlendirdi. Bu sabah nerede olduğunu ve benim gibi ağzının her yanında cinkabuğunun acılığıyla mı şafağı karşıladığını merak ettim. İrfanı iyice öğ-

renmiş olsaydım endişelenmem gerekmeyecekti. İnsanı neşelendirecek bir düşünce değildi.

Hana döndüğümde ozanlar çoktan kalkmış ve handa lapayla kahvaltı ediyorlardı. Onlara masada eşlik ettim ve Josh bana açıkça onlarsız ayrılmış olduğumdan korktuğunu söyledi. Honey benimle hiç konuşmadı, ama Piper'ın birkaç defa bana takdirle baktığını gördüm.

Handan ayrıldığımızda vakit hâlâ erkendi ve askerler gibi tempolu yürümediysek de Harpçı Josh bize saygı duyulacak şekilde bize ayak uydurdu. Yol gösterilmesi gerekeceğini düşünmüştüm, ama yürüyüş değneğini kılavuzu yaptı. Zaman zaman bir elini Honey ya da Piper'ın omzuna koyarak yürüdü, ama bu gerekliliktен ziyade arkadaşlık içinmiş gibi görünüyordu. Yürürken çoğunlukla Piper'a ders verdiği için yolculuğumuz sıkıcı geçmiyordu ve bilgisinin derinliğiyle beni şaşırttı. Güneş tepeye vardığında biraz mola verdik ve basit yemeklerini benimle paylaştılar. Yemeklerini almaktan rahatsız oldum, yine de kurtla avlanmaya gitmek için bir bahane uydurmamın yolu yoktu. Kasaba iyice arkamızda kaldığında, Gecegözleri'nin peşimizde olduğunu hissettim. Onun yakınlarda olması rahatlatıcıydı, ama sadece onunla benim yolculuk ediyor olmamızı dilediğim. O gün birkaç defa at ya da katır üzerinde başka yolcular bizi geçti. Ağaçların aralarındaki boşluklardan ara sıra akıntıya karşı nehrin yukarısına gitmeye çalışan tekneleri gördük. Sabah geçince iyi korunan arabalar ve yük vagonları bizi geçti. Josh her seferinde yük vagonlarında yolculuk edip edemeyeceğimizi sordu. İki kere nazikçe reddedildik. Diğerleri cevap bile vermediler. Aceleyle ilerlediler ve bir grupta kiralık muhafızlar olduğunu sandığım ortak bir üniforma giymiş birçok kavgacı bakışlı adam vardı.

Öğleden sonra Kraliçe Vision'ın grubu ve kraliçe kritik bir savaşı kazanabilsin diye hayatlarını nasıl ortaya koyduklarını anla-

tan uzun bir şiir olan "Crosfire'ın Fedakarlığı"nı ezberden okuyarak yürüdük. Bu şiiri Buckkeep'te defalarca duymuştum. Ama Josh, Piper'ın mükemmel bir şekilde söylediğinden büyük bir sabırla emin olmak istediği için günün sonuna doğru iki kez daha duymuştum. Konuşmaktan kaçındığım için bu sonsuz okumalara minnettardım.

Ama düzenli yürüyüşümüze rağmen, gece bizi yine de bir sonraki nehir kasabasına az kala yakaladı. Işık azalmaya başladığında hepsinin endişelenmeye başladığını gördüm. Nihayet kontrolü ele aldım ve onlara geçeceğimiz bir sonraki derede yoldan ayrılmamız ve geceyi geçirmek için bir yer bulmamız gerektiğini söyledim. Honey ve Piper, Josh'la benim arkamda kaldılar, birbirlerine endişeyle mırıldandıklarını duyabiliyordum. Onları etrafta bir başka yolcunun kokusunun bile olmadığı konusunda Gecegözleri'nin beni rahatlattığı gibi rahatlatamazdım. Onun yerine bir sonraki geçiş yerinde onları nehrin yukarısına doğru yönlendirdim ve bir sedir ağacının altında gece dinlenebileceğimiz barınaklı bir set buldum.

Nöbeti devralmak bahanesiyle onlardan ayrılıp Gecegözleri'ni her şeyin yolunda olduğuna ikna etmek için vakit harcadım. Güzel geçirilmiş bir zamandı, çünkü girdaplanan dere suyunun seti alttan kestiği bir yer keşfetmişti. Karnımın üzerine yatıp ellerimi suya ve sonra yavaşça suya sarkan yabani ot perdesine değdirirken beni dikkatle seyretti. İlk denememde güzel, tombul bir balık yakaladım. Birkaç dakika sonra bir başka deneme bana daha küçük bir balık getirdi. Avlanmaktan vazgeçtiğimde hava neredeyse tamamıyla kararmıştı, ama ikisini Gecegözleri'ne bırakınca, kampa götürecek üç balığım olmuştu.

Balık tutma ve kulak kaşıma. İnsanlara el verilmiş olmasının iki nedeni, dedi bana Gecegözleri balıklara yumulurken dostça. Bağırsakları ben onları temizler temizlemez kapıp yutuvermişti.

Yine de *Kılçıklara dikkat et,* diye onu tekrar uyardım.

Annem beni somon sürüsüyle yetiştirdi, diye belirtti. *Balık kılçıkları beni rahatsız etmez.*

Onu balığı keyifle parçlarken bıraktım ve kampa döndüm. Ozanlar küçük bir ateş yakmışlardı. Adımlarımın sesiyle üçü de yürüyüş değneklerini sallayarak ayağa fırladı. "Benim!" dedim onlara gecikmiş bir şekilde.

"Eda'ya şükürler olsun." Josh hantalca otururken iç geçirdi, ama Honey sadece bana ters ters baktı.

"Uzun süre ortadan kayboldun," dedi Piper açıklamak için. Solungaçlarından bir söğüt dalına geçirilmiş balığı havaya kaldırdım.

"Yemek buldum," dedim onlara. "Balık," diye ekledim, Josh'ın yararına.

"Kulağa harika geliyor," dedi.

Ben büyük, düz bir taş bulup balıkları pişmesi için taşa yerleştirirken, Honey yol ekmeğini ve küçük bir torba tuz çıkardı. Pişen balığın kokusu, kokunun İşlenmişleri kamp ateşimize çekmemesini dilerken bile beni umutlandırdı.

Ben hâlâ nöbet tutuyorum, diye hatırlattı Gecegözleri ve ona teşekkür ettim.

Pişen balıkla ilgilenirken, Piper yanı başımda kendi kendine "Crossfire'ın Fedakarlığı"nı mırıldandı.

Balığı parçalamadan döndürmeye çalışırken "Topal Hist ve Kör Cleave," diyerek düzelttim onu.

"Doğru söyledim!" diye aksini iddia etti kızgınlıkla.

"Korkarım hayır, kızım. Cob haklı. Hist yumru ayaktı ve Cleave doğuştan kördü. Diğer beşinin adını verebilir misin Cob?" Tıpkı bir dersi dinleyen Fedwren gibiydi.

Parmağımı bir kömüre değdirip yaktım ve parmağımı ağzıma soktuktan sonra cevap verdim. "Yanık Crossfire liderdi ve etrafın-

dakiler de onun gibiydi, bedenen sağlıklı değil, ama kalben güçlüydüler. Ve ruhları içtendi. Ve bu noktada sicillerini sizin için saymama izin verin. Topal Hist, Kör Cleave ve Aklı karışık Kevin, Yarık dudaklı Joiner, Sever sağırdı ve düşmanın ölüme terk ettiği Porter'ın elleri ya da gözleri yoktu. Ve eğer böylelerini küçümseyebileceğinizi düşünüyorsanız, o halde şunu söylememe izin..."

"Vay!" dedi Josh zevkle ve sonra sordu, "Küçükken şiir eğitimi mi aldın Cob? Kelimeleri olduğu gibi ifadeleri de kapmışsın. Gerçi duraksamalarını biraz fazla sade yapıyorsun ama."

"Ben mi? Hayır. Hep çabuk kavrayan bir hafızam olmuştur." Honey hırlayıp kafasını iki yana salladıysa da beni övmesine gülümsememek zordu.

"Tamamını ezberden okuyabilir misin sence?" diye sordu Josh meydan okurcasına.

"Belki," diye kaçamak cevap verdim. Hem Burrich, hem de Chade hafıza becerilerimi sık sık yaptırdıkları alıştırmalarla geliştirmişlerdi. Ve bugün o kadar çok duymuştum ki aklımdan çıkaramıyordum.

"Dene o halde. Ama okuma. Söyle."

"Şarkı sesim yoktur."

"Konuşabiliyorsan şarkı da söyleyebilirsin. Dene. Yaşlı bir adamın arzusunu yerine getir."

Belki de yaşlı adamlara itaat etmek basit bir şekilde karşı koyamayacağım kadar derin bir alışkanlıktı. Belki de Honey'nin yüzünde yapabileceğim açıkça şüpheli gören bakış yüzündendi.

Boğazımı temizledim ve başladım, sesimi yükseltmemi işaret edene kadar yumuşak bir şekilde söyledim. Ben şarkıda ilerlerken başını sallayarak onayladı, bir notayı yanlış çıkardığımda zaman zaman yüzünü buruşturarak. Honey hafif alaycı, "Balık yanıyor," dediğinde şarkıyı yarılamıştım.

Şarkıyı kestim ve taşı dürtüp balığı ateşten çekmek için fırla-

dım. Kuyrukları kavrulmuştu, ama kalanı iyi durumdaydı, buharı tütüyordu ve sertti. Balığı aramızda paylaştırdık ve ben çok süratle yedim. İki katı bile beni doyurmazdı ve yine de bununla yetinmek zorundaydım. Yol ekmeği balıkla şaşırtıcı bir şekilde iyi gitti, sonra Piper bize bir çay yaptı. Ateşin etrafında battaniyelerimize yerleştik.

"Cob, katipliğin iyi mi?" diye sordu Josh bana aniden.

Küçümseyen bir ses çıkardım. "İstediğim kadar iyi değil. Ama idare ediyorum."

"İstediğim kadar iyi değil," diye mırıldandı Honey, Piper'a alayla taklit ederek.

Harpçı Josh onu duymazdan geldi. "Yaşın bunun için geç, ama şarkı söylemeyi öğrenebilirdin. Sesin o kadar kötü değil; bir çocuk gibi şarkı söylüyorsun, sesinde bir erkeğin sesinin derinliği ve artık kuvvetli ciğerlerin olduğunun farkında olmadan. Hafızan mükemmel. Herhangi bir çalgı çalıyor musun?"

"Su kavalı. Ama iyi değil."

"Sana onları güzel çalmayı öğretebilirdim. Eğer bizimle birlikte..."

"Baba! Onu adamakıllı tanımıyoruz bile!" diyerek karşı çıktı Honey.

"Dün gece samanlıkta onun yanına gittiğinde ben de sana aynını söyleyebilirdim," dedi Honey'ye anlayışla.

"Baba, sadece konuştuk." Bana bir bakış attı, sanki onu aldatmışım gibi. Dilim dolandı konuşamadım.

"Biliyorum," dedi Josh. "Körlük işitme duyumu keskinleştirmişe benziyor. Ama eğer onun yalnız başına, gece konuşulabilecek kadar güvenli biri olduğuna hükmettiysen, o zaman belki ben de onun arkadaşlığımızı sunacak kadar güvenli biri olduğuna hükmetmişimdir. Ne diyorsun Cob?"

Başımı yavaşça iki yana salladım; sonra, "Hayır," dedim yük-

sek sesle. "Teşekkür ederim. Önerdiğiniz şeyi takdir ediyorum ve bir yabancıya önermiş olmanızı da. Sizinle bir sonraki kasabaya kadar geleceğim ve size oradan birlikte yolculuk etmek için iyi arkadaşlar bulmanız konusunda şans dilerim. Ama... gerçekten..."

"Senin için kıymetli birini kaybettin. Bunu anlıyorum. Ama tam yalnızlık hiçbir adam için iyi değildir," dedi Josh yavaşça.

"Kimi kaybettin?" diye sordu Piper o açık uslubuyla.

"Büyükbabam öldü. Karım beni terk etti," dedim kısaca, konuyu kısa kesmelerini isteyerek.

"Yaşlılar vakti gelince ölür," diye konuşmaya başladı Josh kibarca, ama Honey sözünü kaba bir şekilde kesti, "Kaybettiğin aşk bu muydu? Seni terk etmiş bir kadına ne borçlu olabilirsin? Ona seni terk etmesi için neden vermediğin takdirde?"

"Aslında ona kalması için neden vermedim," diye itiraf ettim gönülsüzce. Sonra, "Lütfen," dedim açıkça. "Bunlardan bahsetmek istemiyorum. Hem de hiç. Bir sonraki kasabaya gitmenize yardımcı olacağım, ama sonra herkes kendi yoluna gider."

"Pekala. Bu yeterince açık," dedi Josh üzüntüyle. Ses tonundaki bir şey kendimi kaba davranmışım gibi hissetmeme neden oldu, ama geri almak istediğim söz yoktu.

Gecenin geri kalanında fazla muhabbet olmadı; buna minnettardım. Piper ilk nöbeti tutmayı önerdi ve Honey de ikinciyi. Gecegözleri'nin bu gece etrafı kolaçan edeceğini bildiğimden itiraz etmedim. Açık havada daha iyi uyudum ve Honey tepeme dikilip beni sarsınca hızla uyandım. Oturdum, gerindim, sonra ona başımla uyandığımı ve onun biraz uyuyabileceğini işaret ettim. Ayağa kalktım ve ateşi dürttüm, sonra ateşin yanına oturdum. Honey gelip yanıma oturdu.

"Benden hoşlanmıyorsun, değil mi?" diye sordu yavaşça. Ses tonu kibardı.

"Seni tanımıyorum," dedim elimden geldiğince nazik bir şekilde.

"Hım. Ve tanımak da istemiyorsun," yorumunu yaptı. Bana soğukkanlı bir şekilde baktı. "Ama ben handa kızardığını gördüğüm andan beri seni tanımak istedim. Hiçbir şey merakımı kızaran bir adam kadar uyandıramaz. Sadece bir kadına bakarken yakalandığı için öyle kızaran çok az adam tanıdım." Güvenerek öne eğilirken sesi alçaldı ve gırtlaktan gelmeye başladı. "Yüzüne öyle kan getirecek ne düşündüğünü öğrenmek isterdim."

"Sadece gözlerimi dikmekle kabalık ettiğimi," dedim ona dürüstçe.

Bana gülümsedi. "Sana karşılık verirken benim düşündüğüm bu değildi." Dudağını ıslattı ve yakına geldi.

Birden Molly'yi öyle keskin bir şekilde özledim ki, acı vericiydi. "Bu oyuna cesaretim yok," dedim Honey'ye açıkça. Ayağa kalktım. "Sanırım ateş için biraz daha odun getirmeliyim."

"Sanırım karının seni neden terk ettiğini biliyorum," dedi Honey haince. "Cesaretim yok mu dedin? Bence sorunun biraz da aşağıdaydı." Ayağa kalktı ve battaniyelerine döndü. Tek hissettiğim benden vazgeçtiği için rahatlamaydı. Sözümü tuttum ve biraz daha kuru odun toplamaya gittim.

Ertesi sabah kalktığında Josh'a ilk sorduğum şey, "Sonraki kasaba ne kadar uzakta?" oldu.

"Dünkü hızımızı korursak, yarın öğlen orada olmamız gerek," dedi bana.

Sesindeki hayal kırıklığına yüz çevirdim. Çıkınlarımızı omuzlayıp yola koyulurken tanıdığım ve sevdiğim insanlardan şu an yabancılarla içinde bulunduğum bu dünyadan kaçınmak için uzaklaşmış olduğumu acı bir şekilde düşündüm. Diğer insanlar arasında yaşamanın, onların beklentileri ve bağımlılıklarıyla bağlı olmayı reddetmenin herhangi bir yolu var mı merak ettim.

Hava sıcaktı, ama tatsız bir şekilde değil. Yalnız olsaydım, yolda yürümeyi hoş bulurdum. Bir yanımızdaki ormanlıkta kuşlar

birbirlerine sesleniyordu. Yolun diğer yanında seyrek ağaçların arasından ara sıra akıntı yönünde ilerleyen mavnaları ya da akıntıya karşı yavaşça ilerleyen kürekli tekneleriyle nehri görebiliyorduk. Az konuştuk ve bir süre sonra Josh, Piper'a "Crossfire'ın Fedakarlığı" şiirini ezberden okutmaya başlattı tekrar.

Düşüncelerim amaçsızca sürükleniyordu. Bir sonraki yemeğim ya da temiz bir gömlek konusunda endişelenmem gerekmediğinde her şey çok daha kolay olmuştu. İnsanlarla uğraşmak konusunda çok akıllı olduğumu, mesleğimde çok becerikli olduğumu düşünmüştüm. Ama beraber plan yaptığım Chade vardı, ne diyeceğim ve yapacağım konusunda hazırlanacağım zaman. Kaynaklarım sadece kendi zekam ve sırtımda taşıyabildiklerimle sınırlandığında çok da iyi iş çıkarmamıştım. Bir zamanlar düşüncesizce güvendiğim her şeyden sıyrıldığımda şüphelenmeye başladığım sadece cesaretim olmamıştı. Şimdi bütün becerilerimi sorguluyordum. Suikastçı, Kralın Adamı, savaşçı, erkek... bunlardan biri miydim hâlâ? Verity'nin savaş gemisi *Ruriske*te kürek çekmiş, bir balta kullanarak kendini savaşın içine düşüncesizce savurmuş atılgan genci hatırlamaya çalıştım. Onun ben olduğumu kavrayamadım.

Öğleyin Honey yol ekmeklerinden kalan son parçaları paylaştırdı. Fazla değildi. Kadınlar kuru ekmeği gürültüyle çiğner ve su mataralarından yudumlar alırken önümüzde birbirleriyle sessizce konuşarak yürüyorlardı. Josh'a bana bir parça avlanma ve balık tutma fırsatı vermesi için bu gece daha erken kamp kurabileceğimizi önerme cüretini gösterdim.

"Bu kasabaya yarın öğlen varamayacağımız anlamına gelecektir," diye belirtti ciddi bir şekilde.

"Yarın akşam yeterince yakın sayılır," diye temin ettim onu sakince. Belki de beni daha iyi duymak için kafasını bana doğru çevirdi, ama puslu gözleri içime bakıyor gibi göründü. Orada gör-

düğüm çağrıya dayanmak zordu, ama hiçbir karşılık vermedim.

Gün nihayet serinlemeye başladığında uygun konaklama yerleri aramaya başladım. Gecegözleri'nin tüylerinin aniden kabardığını hissettiğimde keşif yapmak için önümüzden gidiyordu. *Burada leş ve kendi pislikleri gibi kokan adamlar var. Kokularını alabiliyor, onları görebiliyorum, ama onları başka türlü hissedemiyorum.* İşlenmişlerin yanında hep hissettiği endişe bana yöneldi. O endişeyi paylaştım. Bir zamanlar insan olduklarını ve yaşayan bütün mahlukların paylaştığı o İzan kıvılcımını paylaştıklarını biliyordum. Bana göre, hayatta olduklarını hissedemezken hareket ettiklerini ve konuştuklarını görmek garip bir geçişti. Gecegözleri'ne göre taşlar yürüyüp yiyor gibiydi.

Kaç tane? Genç, yaşlı?

Bizden fazla ve senden iri. Bir kurdun olasılıkları algısı. *Yoldan geliyorlar, tam dönemeçi geçmek üzereler.*

"İyisi mi burada duralım," önerisinde bulundum aniden. Üç kafa şaşkınlıkla bana bakmak için dönüverdi.

Çok geç. Kokunuzu aldılar, geliyorlar.

Gerçeği gizlemek için vakit yok, inanılır bir yalan söylemeye vakit yok.

"İleride İşlenmişler var. İki kişiden fazlalar. Yolu gözlüyorlardı ve şimdi de bize yöneldiler." Strateji? "Hazır olun," dedim onlara.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye meydan okudu Honey bana.

"Hadi kaçalım!" önerisinde bulundu Piper. Nasıl bildiğim umrunda değildi. Gözleri o kadar büyümüştü ki, ne kadar korkmuş olduğunu anladım.

"Hayır. Bize yetişecekler ve yetiştiklerinde de soluksuz olacağız. Ve onladan hızlı olsak bile yine de yarın yanından geçmek zorunda kalacağız." Bohçamı yola bıraktım, kendimden uzağa tekmeledim. İçindeki hiçbir şey hayatıma değmezdi. Kazanırsak

bohçamı tekrar alabilecektim. Kazanamazsak umursamayacaktım. Ama Honey, Piper ve Josh müzisyendiler. Enstrümanları bohçalarındaydı. Hiçbiri kendini yükünden kurtarmak için kıpırdamadı. Öyle yapmalarını önererek nefesimi harcamadım. Piper ve Honey neredeyse içgüdüsel bir şekilde yaşlı adamı kuşatmak için hareket ettiler. Yürüyüş değneklerini sıkıca kavradılar. Benimki elimdeydi ve bekleyerek değneği dengede ve hazırda tutuyordum. Bir an düşünmeyi tamamıyla bıraktım. Ellerim kendi namlarına ne yapacaklarını biliyormuşa benziyorlardı.

"Cob, Honey'yle Piper'a dikkat et. Benim için endişelenme, onların incinmelerine izin veme yeter," diye emretti Josh kısaca.

Kelimeleri üzerimde patladı ve aniden içimi korku bastı. Vücudum duruşunu kaybetti ve bütün düşünebildiğim yenilginin bana getireceği acıydı. Kendimi kötü ve zayıf hissettim, ozanları düşünmeden sadece koşmak ve kaçmak dışında hiçbir şeyi daha fazla istemedim. Bekle, bekle, diye bağırmak istedim güne. Buna hazır değilim, kavga mı edeceğim, kaçacak mıyım, yoksa durduğum yerde bayılacak mıyım bilmiyordum. Ama zamanın acıması yoktur. *Çalıların arasından geliyorlar,* dedi Gecegözleri bana. *İkisi hızla geliyor ve biri arkada kalıyor. Sanırım o benim olacak.*

Dikkatli ol, diye uyardım onu. Çalıların arasında çıkardıkları çatırtıları duydum ve çürük kokularını aldım. Bir an sonra onları gördüğü için Piper bağırdı ve ardından İşlenmişler ağaçların arasından üzerimize atıldılar. Eğer benim stratejim durup dövüşmektiyse, onlarınki basit bir şekilde koşa koşa gelmek ve saldırmaktı. İkisi de benden iriydi ve hiçbir şüpheleri yokmuş gibi görünüyorlardı. Giysileri çok kirli, ama sağlamdı. Uzun süredir bu halde olmadıklarını düşündüm. İkisi de sopa taşıyordu. Bundan fazlasını anlayacak kadar zamanım olmadı.

İşleme büyüsü insanları aptal ya da yavaş kılmıyordu. Artık diğerlerinin duygularını hissedemiyor ya da algılayamıyorlardı, üs-

telik görünüşe bakılırsa, bu duyguların bir düşmanın neler yapmasına neden olabileceğini hatırlıyorlardı. Bu, hareketlerini çoğu kez neredeyse anlaşılmaz kılıyordu. Onları normal oldukları zamandan daha az zeki ya da silah kullanma konusunda daha az becerikli kılmıyordu. Bununla birlikte isteklerini tatmin etme konusunda öyle bir dolaysızlıkla davranıyorlardı ki, bu tamamıyla havyvancaydı. Bir gün çaldıkları atı, ertesi gün sadece açlık ata binmenin konforundan daha acil bir ihtiyaç olduğu için yiyebilirlerdi. Savaşta işbirliği de yapmıyorlardı. Kendi grupları içinde sadakat yoktu. Ganimet kazanmak uğruna ortak bir düşmana saldırmak için birbirlerine hasım olmaya müsaittiler. Birlikte yolculuk eder ve birlikte saldırırlardı, ama uyumlu bir çabayla değil. Yine de arzu ettikleri şeyi ele geçirme çabalarında hayvani bir şekilde hin, amansız bir şekilde akıllıydılar.

Bütün bunları biliyordum. Bu yüzden ikisi de beni aşıp önce daha küçük insanlara saldırmaya çalışınca şaşırmadım. Beni şaşırtan hissettiğim korkakça rahatlama oldu. Rüyalarımdan biri gibi beni felce uğrattı ve bıraktım yanımdan geçsinler.

Honey'yle Piper değneklerle kızgın ve korkmuş ozanlar gibi dövüştüler. Dövüşmelerinde beceri yoktu, eğitim yoktu, bir takım olarak dövüşme ve böylelikle bu süreçte birbirlerine ve Josh'a vurmalarının önüne geçme tecrübesi bile yoktu. Müzik eğitimi almışlardı, savaş değil. Josh eşyalarını sımsıkı tutmuş, ortalarında felce uğramıştı, ama Honey ya da Piper'a zarar vermeden vurmaktan acizdi. Öfke yüzünü çarpıttı.

O an kaçabilirdim. Bohçamı kapıp yoldan aşağı koşabilir ve asla arkama bakmayabilirdim. İşlenmişler beni takip etmezlerdi; hangi av daha kolaysa onunla mutlu olurlardı. Ama kaçmadım. İçimde hâlâ biraz cesaret ya da gurur kırıntısı vardı. Sopalamak konusunda daha becerikli görünse de iki adamdan küçük olanına saldırdım. Honey'yle Piper'ı daha iri olan adamla çarpışmaya

bıraktım ve diğerini benimle uğraşmaya zorladım. İlk darbem bacaklarının aşağısına geldi. Onu sakatlamayı ya da en azından yere sermeyi amaçlıyordum. Bana saldırmak için dönerken acıyla kükredi, ama bu yüzden daha yavaş bir şekilde hareket ediyor gibi değildi.

İşlenmişlerle ilgili fark ettiğim başka bir şey de buydu: acı onları sanki daha az etkiliyordu. Çok kötü bir şekilde dövüldüğümde beni savunmasız bırakan şeyin büyük kısmı vücudumun yıkıma uğraması endişesiydi. Kendi etime karşı duygusal bir bağım olduğunu fark etmek garipti. İşlevini yerine getirir halde kalması için duyduğum derin arzu, acıdan sakınmaya üstün gelmişti. Bir erkek vücuduyla gurur duyar. Vücudu zarar gördüğünde bu fiziksel bir şeyden ötedir. Regal bunu biliyordu. Muhafızlarının bana savurduğu her darbenin bereyle birlikte bana korku da verdiğini biliyordu. Beni eskiden olduğum şeye mi çevirecekti, gayret gösterdikten sonra titreyen ve ondan hem vücudunu, hem de zihnini çalan krizlerden korkan hastalıklı bir mahluğa mı? O korku beni darbeleri kadar sakatlamıştı. İşlenmişlerde bu korku yok gibiydi; belki başka her şeyle bağlarını kaybettiklerinde kendi vücutlarına karşı bütün sevgilerini de kaybetmişlerdi.

Düşmanım etrafında döndü ve sopasıyla bana öyle bir darbe indirdi ki, darbeyi değneğimle karşılarken omuzlarım sarsıldı. Vücudum sarsıntıyla ilgili küçük bir acı dedi bana ve daha fazlası için bekledi. Bana tekrar vurdu ve ben sopasını tekrar değneğimle yakaladım. Bir kere onunla çarpışmaya başladım mı dönüp kaçmanın güvenli bir yolu yoktu. Sopasını iyi kullanıyordu, büyük ihtimalle bir zamanlar bir savaşçıydı ve balta eğitimi almıştı. Hareketleri fark ettim ve her birini kestim, yakaladım ya da yönünü değiştirdim. Ona saldıramayacak kadar korkuyordum, kendimi sürekli korumazsam değneğime inebilecek sürpriz bir darbeden korkuyordum. O kadar kolaylıkla geri çekildim ki, belki de

sadece benden uzaklaşıp kadınların peşinden gidebileceğini düşünerek omzunun üzerinden geriye baktı. Darbelerinden birine ürkek bir karşılık vermeyi başardım, güçbela geri çekildi. Yorulmamıştı, onunkinden uzun olan silahımın avantajını kullanmama fırsat da bırakmıyordu. Benden farklı olarak ozanların kendilerini korumaya uğraşırken haykırmaları dikkatini dağıtmıyordu. Geride ağaçların arasında, susturulmuş küfürler ve hafif hırıltılar duyabiliyordum. Gecegözleri üçüncü adamı ona sezdirmeden yaklaşıp yakalamış ve onu köstekleme girişimiyle ileri atılmıştı. Başarılı olamamıştı, ama şimdi taşıdığı kılıcın menzilinin iyice dışında kalarak etrafında daire çiziyordu.

Bu kılıcı aşabilir miyim bilmiyorum kardeşim. Ama onu burada oyalayabilirim. Gelip size saldırmak için bana sırtını dönmeye cesaret edemiyor.

Dikkatli ol! Ona söylemeye vakit bulabildiğim bu şey kadardı, çünkü sopalı adam dikkatimin her parçasını istiyordu. Bana darbe üzerine darbe yağdırdı ve çok geçmeden darbelerine daha çok güç vererek çabalarını artırdığını fark ettim. Artık benden gelmesi olası bir saldırı karşısında kendisini koruma gereği hissetmiyordu, bütün gücünü benim savunmamı çökertmeye vermişti. Değneğimle karşıladığım her darbe omuzlarıma yankılanan bir sarsıntı gönderiyordu. Vuruşlar hemen hemen unutmuş olduğum eski acıları, sarsıcı iyileşmiş yaraları canlandırdı. Bir dövüşçü olarak dayanıklılığım eskisi gibi değildi. Avlanma ve yürüme bir vücudu bütün gün kürek çekmenin sıkılaştırdığı gibi sıkılaştırmaz, kas yapmazdı. Bir şüphe seli konsantrasyonumu böldü. Dengim olduğundan şüphelendim ve vereceği acıdan o kadar korktum ki, ondan nasıl sakınacağımı planlayamadım. Değneğime yer açmak için ondan uzak durmaya çalışmaya devam ediyordum, ama beni acımasızca sıkıştırıyordu.

Ozanlara bir bakış attım. Josh yolun ortasında, değneği hazır-

da, düzgün bir şekilde duruyordu, ama savaş ondan uzaklaşmıştı. Adam onu izlerken Honey geriye doğru topallıyordu. Piper ince değneğiyle adamın omuzlarına etkisiz bir şekilde vururken, Honey adamın sopasının darbelerini savuşturmaya çalışıyordu. Piper'ın darbeleri karşısında sadece kamburlaşıyor ve yaralı Honey'yle uğraşmaktan vazgeçmiyordu. Bu içimde bir şeyi uyandırdı. "Piper, bacaklarına vur!" diye bağırdım ona ve sonra bir sopa omzumu sıyırınca dikkatimi kendi sorunlarıma verdim. Güçten yoksun ve geri seken birkaç hızlı darbe savurdum.

Bir kılıç omzumu kesti ve göğüs kafesime girdi.

Hayretle bağırdım ve yaranın bana ait olmadığını anlayana kadar az kalsın değneğimi düşürüyordum. Gecegözleri'nin şaşkın, acı havlamasını hissettiğim gibi duydum da. Ve sonra bir çizmenin kafama vurmasını.

Sersemletilmiş, köşeye kıstırılmış. *Yardım et!*

Regal'in muhafızlarının dayaklarının bana çektirdiklerinin altına gömülü başka hatıralar, daha derin hatıralar vardı. Yıllar önce, bir bıçağın darbesini ve bir çizmenin tekmesini hissetmiştim. Ama kendi etimde değil. Bağlandığım bir terrier, Smithy, daha tam büyümemişken, yokluğumda Burrich'e saldıran biriyle karanlıkta dövüşmüştü. Dövüşmüş ve daha sonra yaralarından dolayı, ben tekrar onun yanına varamadan önce ölmüştü. Kendi ölümümden daha güçlü bir tehdit olduğunun hızla farkına vardım.

Gecegözleri'ni kaybetme dehşetim kendim için duyduğum korkunun önünde çözüldü. Yapmam gerektiğini bildiğim şeyi yaptım. Durduğum yeri değiştirdim, ilerledim ve omzuma yediğim beni menzile sokan darbeyi kabul ettim. Bunun şoku kolumdan aşağı indi ve bir an için o kolumda hiçbir şey hissedemedim. Hâlâ orada olduğuna güvendim. Değneğimi daha yukarıdan tutmuştum ve o ucunu sertçe savurup çenesine vurdum. Ani taktik değişikliğim onu hazırlıksız yakaladı. Çenesi boğazını açıkta bıra-

kacak şekilde yukarı savruldu ve değneğimi boğazının dibindeki boşluğa doğru keskince sapladım. Oradaki küçük kemiklerin yol verdiğini hissettim. Acıdan ani bir nefes vermeyle kan soludu ve geri sektim, tutuşumu değiştirdim, kafatasına vurmak için değneğin diğer ucunu çevirdim. Yere serildi ve dönüp ağaçlara doğru koşturdum.

Hırlamalar ve çaba homurtuları beni onlara götürdü. Gecegözleri köşeye sıkıştırılmıştı, sol ön patisi göğsüne doğru kıvrılmıştı. Kan sol omzunu lekelemiş ve bütün sol tarafı boyunca koruma tüylerini kırmızı mücevherler gibi süslemişti. Yoğun, dolaşık bir böğürtlen çalılığına gömülmüştü. Bir barınak olarak aradığı yabani dikenler ve takılan saplar şimdi etrafını çevrelemiş ve kaçış yolunu kapamıştı. Kılıcın darbelerinden sakınmak için çalılığın mümkün olduğunca dibine girmişti ve ayağındaki hasarı hissedebiliyordum. Gecegözleri'ne saplanan dikenler aynı şekilde ona saldıran adamı da uzakta tutuyordu, adam çalılıklarda ilerlemeye ve kurda ulaşmaya çalışırken, çalılıktan kırılan saplar kılıcın darbelerinden çoğunun etkisini azaltıyordu.

Gecegözleri beni görünce cesaretini topladı ve kendisine saldıran adamla ona hırlayarak yüzleşmek için aniden saldırdı. İşlenmiş adam kurdumu kazığa saplayacak bir darbe için kılıcını geri çekti. Değneğimin ucunda sivrilik yoktu, ama bir öfke çığlığıyla değneğimi adamın sırtına o kadar hayvani bir şekilde sapladım ki, eti yarıp ciğerlerine girdi. Kırmızı damlalar ve öfke sıçratarak kükredi. Benimle yüz yüze gelmek için dönmeye çalıştı, ama değneğimi hâlâ tutuyordum. Ağırlığımı ona karşı savurarak onu böğürtlen çalılığına sendelemeye zorladım. İleri uzanmış elleri böğürtlenlere takılmasını engelleyecek bir şey bulamadı. Değneğime bütün ağırlığımı vererek onu eğilen böğürtlen saplarına mıhladım ve cesaretlenen Gecegözleri adamın sırtına sıçradı. Kurdun çenesi adamın kalın ensesinde kapandı ve ikimizin de üzerine kan sıç-

rayana kadar da bırakmadı. İşlenmiş adamın boğulan çığlıkları gitgide silinen iniltilere dönüştü.

Derin bir acı çığlığı onları bana hatırlatana kadar ozanları tamamıyla unutmuştum. Eğilerek İşlenmiş adamın düşürmüş olduğu kılıcı aldım ve yola koştum, Gecegözleri bitkin bir şekilde kendini bıraktı ve omzunu yalamaya başladı. Ağaçlardan dışarı atıldığımda gözlerim korkunç bir sahneyle karşılaştı. İşlenmiş adam kendini debelenen Honey'nin üzerine atmıştı ve giysilerini yırtıyordu. Piper yolun tozunda diz çökmüş, kolunu kavramıştı ve feryat ediyordu. Saçı başı darmadağın ve toz içinde olan Josh ayağa kalkmış ve Piper'ın feryatlarına doğru değneksiz, el yordamıyla ilerliyordu.

Bir anda ortalarındaydım. Adamı Honey'nin üzerinden kaldırmak için tekmeledim, sonra kılıcı iki elimle ona sapladım. Beni tekmeleyerek ve yakalamaya çalışarak vahşice mücadele etti, ama kılıcın üzerine eğilerek göğsüne iyice sapladım. Onu mıhlayan metale karşı boğuşurken yarayı daha da genişletti. Ağzı bana sözsüz çığlıklarla sövüp saydı ve sonra soluk soluğa kan damlacıkları fırlattı. Eli sağ baldırımı yakaladı ve bacağımı altımdan kaydırmaya çalıştı. Basit bir şekilde kılıca daha da yüklendim. Kılıcı çekip çıkarmayı ve onu hızla öldürmeyi istiyordum, ama o kadar güçlüydü ki, onu serbest bırakmaya cesaret edemiyordum. Honey, değneğinin ucunu yüzünün ortasına kuvvetle çarparak adamın işini bitirdi. Adamın aniden kıpırtısız kalması onun için olduğu kadar benim için de insaflıydı. Kılıcı ondan çekip çıkarma gücünü buldum kendimde, sonra aniden yola oturmak için geriye doğru sendeledim.

Görüşüm bulandı ve netleşti, sonra tekrar bulandı. Piper'ın acı çığlıkları deniz kuşlarının uzak çığlıkları da olabilirdi. Birden her şeyden çok fazla vardı ve ben her yerdeydim. Yukarıda ormanda, dilimde yoğun bir tüy tabakasını bir yana yatırarak omzumu yalı-

yor, onu tükürükle kaplarken yarayı dikkatle inceliyordum. Yine de yolda, güneşte oturmuş, öldürülmüş adamın bağırsakları gevşerken toz, kan ve dışkı kokusu alıyordum. Almış ve savurmuş olduğum her darbeyi olduğu kadar, sopanın etkisinin sarsıcı zararını da hissediyordum. Vahşi öldürme şeklim aniden farklı bir şey çağrıştırmıştı bana. Verdiğim türden acıyı hissetmenin ne demek olduğunu biliyordum. Umutsuz bir şekilde mücadele ederken, ölüm daha fazla acıdan tek kaçışlarıyken ne hissetmiş olduklarını biliyordum. Zihnim katillerle kurban arasındaki uçlarda titriyordu. Ben her ikisiydim.

Ve yalnızdım. Daha önce hiç olmadığım kadar yalnız. Daha önce böyle bir zamanda benim için hep biri olurdu. Bir savaşın sonunda tayfa arkadaşlar ya da beni yamamak ve eve sürüklemek için gelen Burrich ve beni bekleyen bir ev olurdu, gelip telaşa düşen Patience ya da kendime daha çok dikkat etmem gerektiği yönünde protesto eden Chade ve Verity olurdu. Sessizlikle ve karanlıkla bana yumuşakça dokunmak için gelen Molly. Bu sefer savaş sona ermişti ve ben hayattaydım, ama kurt dışında kimsenin umrunda değildi. Onu seviyordum, ama aniden bir insan dokunuşunun da hasretini çektiğimi anladım. Beni sevmiş olanlardan ayrılmak tahammülümün ötesindeydi. Gerçekten bir kurt olsaydım, burnumu göğe kaldırır ulurdum. Tanımlayamayacağım bir şekilde zihnimle uzandım. İzan değil, İrfan da değil, ikisinin şeytani karışımı, birini korkunç bir arayış, herhangi bir yerde hayatta olduğumu bilmeyi umursayan birini.

Neredeyse bir şey hisseder gibi oldum. Burrich acaba bir yerlerde kafasını kaldırmış ve çalıştığı tarlada etrafına mı bakınmıştı, bir an için ekin köklerini biçmek için kaldırdığı toprağın kokusu yerine, kan ve toz kokusu mu almıştı? Molly çamaşır yıkama işinden doğrulmuş, ellerini ağrıyan sırtına götürmüş ve ani bir kimsesizlik sancısıyla endişelenerek etrafına mı bakmıştı? Verity'nin

bitkin bilincini çekiştirmiş, Patience'ın bir ya da iki dakikalığına kurutma tepsisindeki bitkilerini sıralama işine verdiği dikkati dağıtmış, Chade'in bir parşömeni bir yana kaldırırken kaşlarını çatmasına mı neden olmuştum? Bir cama çarpan pervane gibi onların bilinçlerine doğru düştüm. Olmuş farz ettiğim sevgilerini hissetmeye hasrettim. Neredeyse, diye düşündüm, onlara ulaştım, bitkin bir şekilde kendime geri düşmek, üç adamın üzerime sıçramış kanıyla yolun tozunda tek başıma oturmak için.

Üzerime toz tekmelendi.

Gözlerimi kaldırdım. İlk başta Honey batıya yönelen güneşin karşısında koyu renkli bir silüetti. Sonra gözlerimi kırptım ve yüzündeki tiksintiyle öfkeyi gördüm. Giysileri yırtılmış, saçları yüzüne dağılmıştı. "Kaçtın!" diye suçladı beni. Korkaklığımı ne kadar hor gördüğünü hissettim. "Kaçtın ve onu Piper'ın kolunu kırması, babamı sopalayarak yere düşürmesi ve bana tecavüz etmeyi denemesi için bıraktın. Nasıl bir adamsın sen? Nasıl bir adam böyle bir şey yapabilir?"

Buna verilecek hem binlerce cevap vardı, hem de hiçbir cevap yoktu. İçimdeki boşluk beni onunla konuşarak hiçbir şeyin çözümlenmeyeceği konusunda temin etti. Konuşmak yerine ayağa kalktım. Yolun aşağısında bohçamı bırakmış olduğum yere yürürken arkamdan dikkatle baktı. Bohçamı ayağımın altından tekmeleyeli saatler geçmiş gibiydi. Bohçamı yerden aldım, Josh'un tozun ortasında Piper'ın yanında oturduğu ve onu teselli etmeye çalıştığı yere taşıdım. Hesaplı Honey bohçalarını açmıştı. Josh'un harpı bir tahta parçası ve teller karmaşası haline gelmişti. Piper, kolu bundan haftalar sonra iyileşene kadar kaval çalamayacaktı. Durum böyleydi ve ben yapabildiğimi yaptım.

Ve bu, yolun kenarında bir ateş yakmak ve nehirden su getirmek, suyu kaynamaya koymak dışında hiçbir şeydi. Piper'ı sakinleştirecek ve kolunun acısını hafifletecek bitkileri düzenledim.

Kuru düz dallar buldum ve onları kırık kemiği yerinde tutmak için destek olarak kullanmak üzere tıraşladım. *Acıtıyor, kardeşim, ama derin değil. Yine de yürümeyi denediğimde açılıyor. Ve dikenler, bir leşteki sinekler kadar dikenle kaplıyım.*

Hemen sana geleceğim ve her birini çıkaracağım.

Hayır. Bunu çaresine kendi başıma bakabilirim. Sen diğerleriyle ilgilen. Duraksadı. *Kardeşim. Kaçmalıydık.*

Biliyorum.

Honey'ye gitmek ve desteği Piper'ın koluna bağlamak için koparabileceğimiz bezi olup olmadığını yavaşça sormak neden bu kadar zordu? Bana cevap vermeye tenezzül etmedi, ama kör Josh bana bir vakitler harbını sarmış olduğu yumuşak kumaşı sessizce verdi. Honey beni küçümsüyordu, Josh şoktan uyuşmuşa benziyordu ve Piper kendi acısında o kadar kaybolmuştu ki, neredeyse farkımda değildi. Ama ateşin yanına gelmelerini sağladım. Piper'ı kolumu beline dolayıp boştaki elimle yaralı kolunu destekleyerek oraya yürüttüm. Onu oturttum ve sonra ona demlemiş olduğum çaydan verdim. "Kemiği düzeltebilir ve destekle tutturabilirim. Daha önce birçok defa savaşta yaralanmış adamlara yapmıştım. Ama şifacı olduğumu iddia etmiyorum. Kasabaya vardığımızda tekrar yerleştirilmesi gerekebilir," derken ondan çok Harpçı Josh'a hitap ediyordum.

Yavaşça başını salladı. İkimiz de gerçek bir çözüm olmadığını biliyorduk. Bu yüzden Piper'ın önünde diz çöktü, onu omuzlarından tuttu ve Honey de üst kolunu sıkıca tuttu. Hissettiği acıya karşı dişlerimi sıktım ve sert bir şekilde ön kolunu yerine oturttum. Çığlık attı elbette, yalnızca çay o tarz bir acıyı tamamıyla kesemezdi. Ama kendini çırpınmamaya da zorladı. Ben kolunu destekle tutturur, bağlarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu ve nefesi düzensiz geliyordu. Kolunu ağırlığı desteklemek için nasıl kısmen yeleğinin içinde taşıyacağını ve harekete

karşı nasıl sabitleyeceğini gösterdim. Sonra ona çaydan bir bardak daha verdim ve Josh'a döndüm.

Kafasına bir darbe almıştı ve darbe onu bir anlığına sersemletmişti, ama yere sermemişti. Şişlik vardı ve ben dokununca inledi, ama kafası yarılmamıştı. Soğuk suyla yıkadım ve çayın onu da rahatlatabileceğini söyledim. Bana teşekkür etti ve her nasılsa bundan utandım. Sonra Honey'nin küçük ateşin arasından kedi gözleriyle seyrettiği yere baktım.

"Yaralandın mı?" diye sordum ona yavaşça.

"İncik kemiğime vurduğu yerde erik büyüklüğünde bir şişlik var. Ve beni ele geçirmeye çalışırken ensemle göğüslerimde tırnak izleri bıraktı. Ama kendi yaralarımla kendim ilgilenebilirim, teşekkür ederim... Cob. Hayatta olduğum için sana az da olsa teşekkür ederim."

"Honey." Josh tehlikeli bir şekilde alçak sesle konuşmuştu. Sesinde kızgınlık kadar yorgunluk da vardı.

"Kaçtı Baba. Kendi adamını düşürdü ve sonra dönüp kaçtı. Bize o an yardım etmiş olsaydı, bunların hiçbiri olmayacaktı. Ne Piper'ın kolu kırılacak, ne de sen harpını parçalayacaktın. Kaçtı."

"Ama geri geldi. Gelmemiş olsaydı neler olacağını hayal etmeyelim iyisi mi. Biraz yara aldık belki, ama yine de hâlâ hayatta olduğun için ona teşekkür edebilirsin."

"Ona hiçbir şey için teşekkür etmem," dedi acı acı. "Bir anlık bir cesaret gösterip rızkımızı kurtarabilirdi. Şimdi neyimiz var? Harpı olmayan bir harpçı, çalğısını tutmak için kolunu kaldıramayan bir kavalcı."

Ayağa kalktım ve onlardan uzaklaştım. Birdenbire onu sonuna kadar dinleyemeyecek kadar bitkin ve kendimi açıklayamayacak kadar cesareti kırılmış hissetmiştim kendimi. Onun yerine iki cesedi yoldan çektim ve onları nehrin yanındaki çimenliklere sürükledim. Azalan ışıkta, tekrar ormana girdim ve Gecegözleri'ni ara-

dım. Kendi yaralarıyla çoktan benim yapamayacağım gibi ilgilenmişti. Parmaklarımı tüylerinde dolaştırarak dikenleri ve böğürtlen çalılarını çıkardım. Kısa bir süre yanında oturdum. Uzanıp kafasını dizlerime koydu ve kulaklarını kaşıdım. Gereksindiğim tüm iletişim buydu. Sonra ayağa kalktım, üçüncü cesedi buldum, omuzlarından tuttum ve diğer ikisinin yanına götürmek için sürükledim. Vicdan azabı duymadan ceplerini ve keselerini karıştırdım. İkisinde bir avuç dolusu ufak para vardı, ama kılıçlı olanın kesesinde on iki gümüş parçası vardı. Kesesini aldım ve diğer paraları içine koydum. Ayrıca hurdası çıkmış kılıç kemerini ve kınını, yoldan da kılıcını aldım. Sonra karanlık tamamıyla bastırana kadar nehirden taş toplayıp etraflarını ve sonunda üzerlerini örtecek şekilde dizerek kendimi meşgul ettim. İşimi bitirdiğimde nehrin kıyısına gittim, ellerimle kollarımı yıkayıp yüzüme su çarptım. Gömleğimi çıkardım ve üzerindeki kanı suyla temizledim, sonra soğuk ve nemli olarak tekrar üzerime geçirdim. Bir an için berelerime iyi geldi; sonra soğukluğundan kaslarım sertleşmeye başladı.

Artık etrafındaki insanların yüzlerini aydınlatan küçük ateşin yanına geri döndüm. Oraya vardığımda Josh'un eline uzandım ve sonra keseyi eline koydum. "Harpının yenisi alana kadar geçinmenize yetebilir belki," dedim ona.

"Vicdanını rahatlatmak için bize ölü adamların parasını mı veriyorsun?" dedi Honey.

Yıpranmış sinirlerim ayrıldı. "Buck yasasına göre size en azından zararı ödemek zorunda olacaklarından hayatta kaldıklarını varsay," önerisinde bulundum. "Ve yine de bu seni hoşnut etmezse, paraları nehre fırlat." Onu, beni önemsemediğinden daha çok önemsememiştim. Ağrılarıma ve sancılarıma rağmen, kılıç kemerini açtım. Gecegözleri haklıydı; kılıç kullananlar benden bir hayli iriydiler. Deriyi bir parça tahtanın üzerine koydum ve kayışta bıçağımla bir delik daha açtım. Bunu yapınca ayağa kalktım ve

belime taktım. Belimde bir kılıcın ağırlığının olmasında bir rahatlık vardı. Kılıcı çektim ve ateşin ışığında inceledim. Olağanüstü değildi, ama işlevsel ve sağlamdı.

"Onu nereden buldun?" diye sordu Piper. Sesi bir parça titriyordu.

"Ormanda, üçüncü adamdan aldım," dedim kısaca. Tekrar kınına soktum.

"Nedir o?" diye sordu Harpçı Josh.

"Bir kılıç," dedi Piper.

Josh puslu gözlerini bana çevirdi. "Ormanda kılıçlı üçüncü bir adam mı vardı?"

"Evet."

"Ve sen bunu ondan aldın ve onu öldürdün ha?"

"Evet."

Yumuşak bir şekilde homurdandı ve kendi kendine kafasını iki yana salladı. "Tokalaştığımızda tuttuğumun bir katibin eli olmadığını iyi biliyordum. Bir kalem senin taşıdığın türden nasırlar yapmaz, bir kola o şekilde kas yaptırmaz. Görüyorsun ya Honey kaçmadı. Gitti ve..."

"Önce bize saldıran adamı öldürmüş olsaydı, daha akıllıca olurdu," dedi inatla.

Bohçamı açtım ve battaniyemi çıkardım. Üzerine uzandım. Açtım, ama bu konuda yapılacak bir şey yoktu. Yorgunluğumu giderecek bir şey yapabilirdim.

"Uyuyacak mısın?" diye sordu Piper. Yüzü içinde bulunduğu uyuşmuş durumda olabildiğince dehşet içindeydi.

"Evet."

"Ya başka İşlenmişler de gelirse?" diye sordu.

"O zaman Honey onları akıllıca saydığı bir yöntemle öldürebilir," önerisinde bulundum ters ters. Kılıcım açığa çıkana ve el altında olana kadar battaniyemin üzerinde kaydım ve gözlerimi ka-

padım. Honey'nin yavaşça kalktığını ve diğerleri için örtü çıkardığını duydum.

"Cob?" dedi Josh yumuşak bir şekilde. "Kendin için de para aldın mı?"

"Tekrar paraya ihtiyaç duymamayı umuyorum," dedim ona yavaşça. Artık insanlarla fazla işim olmamasını planladığımı açıklamadım. Kendimi tekrar herhangi birine açıklamayı asla istemiyordum. Beni anlayıp anlamamaları umrumda değildi.

Gözlerimi kapadım ve Gecegözleri'yle kısaca temas etmek için zihnimde el yordamıyla ilerledim. Benim gibi o da açtı ama dinlenmeyi tercih etmişti. *Yarın akşam, tekrar seninle avlanmakta özgür olacağım,* sözünü verdim ona. Tatminle iç geçirdi. O kadar da uzakta değildi. Ateşim onun aşağısındaki ağaçların arasında bir kıvılcımdı. Burnunu ön patilerine yasladı.

Fark ettiğimden daha yorgundu. Düşüncelerim sürüklendi, bulandı. Bıraktım hepsi gitsin ve vücudumu rahatsız eden acılardan uzakta özgürce havada yüzsün. Molly, diye düşündüm özlemle. Molly. Ama onu bulamadım. Bir yerlerde Burrich bir ateşin önünde yapılmış ot bir minderde uyuyordu. Onu gördüm ve tıpkı ona İrfanlamışım gibi hissettim ama görüntüyü koruyamadım. Ateşin ışığı yüzünün hatlarını aydınlatıyordu; zayıflamıştı ve tarlada saatlerce çalışmaktan yanmıştı. Dönerek ondan hızla uzaklaştım. İrfan beni kucakladı, ama onu kontrol edemedim.

Rüyalarım Patience'a çarpınca, onu özel bir odada Lord Bright'la görünce şoke oldum. Lord Bright köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gibi görünüyordu. Güzel bir gecelik giymiş genç bir kadın da Patience'ın onları basmış olmasından açıkça ürkmüştü. Patience bir haritayla silahlanmıştı ve haritayı masaya yaymak için bir tepsi lezzetli şeyi ve şarabı bir kenara iterken konuşuyordu. "Ne aptal, ne de korkak olduğunuzu düşünüyorum Lord Bright. Bu yüzden cahil olduğunuzu varsaymalıyım. Eğitiminizin artık ih-

mal edilemeyeceğini söylemeye çalışıyorum. Merhum Prens Verity'nin çizdiği bu haritanın da kanıtlayacağı gibi çok geçmeden harekete geçmezseniz, bütün Buck sahili Kızıl Gemiler'in merhametine kalacak. Ve onların merhameti yok." O yırtıcı kestane rengi gözlerini kaldırdı ve itaat edilmeyi beklediği zamanlarda bana sık sık baktığı gibi dikkatle baktı ona. Ona neredeyse acıdım. Sahne üzerindeki zayıf kavrayışımı kaybettim. Rüzgarla savrulan bir yaprak gibi onlardan uzağa savruldum.

Daha sonra daha yükseğe mi, derine mi gittiğimi bilmiyorum, sadece beni vücuduma bağlayan her şeyin narin bir ip olduğunu hissettim. Döndüm, beni çekiştiren ve gitmeye özendiren bir akıntıda döndüm. Bir yerlerde bir kurt endişeyle inledi. Hayaletimsi parmaklar dikkatimi çekmek ister gibi beni yoldular.

Fitz. Dikkatli ol. Geri dön.

Verity. Ama İrfanlamasının ona mal olduğunu bildiğim çabaya rağmen, rüzgarın esintisinden fazla bir gücü yoktu. Bir şey aramızdaydı, soğuk bir sis karşı koyuyordu, dikenli çalılar gibi dolaşıyordu. Umursamaya çalıştım, beni kaçarak vücuduma göndermeye yetecek kadar korku bulmaya çalıştım. Ama bir rüyanın içinde kapana kısılmak ve uyanmaya çalışmak gibiydi. Ondan kurtulmanın bir yolunu bulamadım. Deneme isteğini bulamadım.

Havada bir köpek büyüsü kokusu var ve bak ne buldum. Will bana kedi pençeleri gibi saplandı, beni sıkıca kendisine çekti. *Merhaba Piç.* Derin tatmini korkumun her nüansını yeniden uyandırdı. Sefil gülümsemesini hissedebiliyordum. *İkisi de ölmemiş, ne sapık büyüsüyle Piç, ne de sahtekar Verity. Cık, cık. Regal düşündüğü kadar başarılı olmadığını öğrenince üzülecek. Hoş, bu kez, onun için her şeyden emin olacağım. Kendi usulümle.* Savunmalarımın bir öpücükten daha teklifsiz bir şekilde sinsice yoklandığını hissettim. Sanki bir orospunun etini yoğuruyordu, beni zayıflıklarımı bulmak için yokluyordu. Kavrayışında bir tavşan gi-

bi hayatımı sona erdirecek büküş ve silkmeyi bekleyerek asılı durdum. Güç ve kurnazlık açısından ne kadar da ilerlemiş olduğunu hissettim.

Verity, diye hıçkırdım, ama kralım beni ne duyabilir, ne de bana karşılık verebilirdi.

Beni kavrayışıyla tarttı. *Kullanmayı asla öğrenemediğin bu gücün sana ne faydası var? Hiç. Ama bana, ah, bana kanatlar ve pençeler verecek. Beni Verity'yi kendini nasıl saklarsa saklasın aramaya yetecek gücü verecek.*

Birden delinmiş bir matara gibi güç kaybediyordum. Savunmalarımı nasıl deldiğine dair hiçbir fikrim yoktu ve onu uzak tutmanın bir yolunu bilmiyordum. Zihnimi hırsla kendininkine tutturdu ve bana sülük gibi yapıştı. Justin'le Serene, Kral Shrewd'u böyle öldürmüşlerdi. Hızla, patlayan bir kabarcık gibi. Will aramızdaki bütün duvarlarımı indirirken kendimde onunla mücadele edecek ne istek, ne de güç bulabildim. Sırlarımı eşelerken, bütün bu esnada özümü emerken yabancı düşünceleri zihnime baskı yapıyordu.

Ama içimde bir kurt onu bekliyordu. *Kardeşim!* dedi Gecegözleri, diş ve tırnakla üzerine atıldı. Çok uzak bir yerde Will korku ve dehşetle feryat etti. İrfanda ne kadar güçlü olursa olsun, İzan konusunda bilgisi yoktu. Gecegözleri'nin saldırısı karşısında benim onun saldırıları karşısında olduğum kadar güçsüzdü. Bir keresinde Justin bana İrfanla saldırdığında Gecegözleri karşılık vermişti. Justin'in tıpkı bir kurt tarafından fiziksel saldırıya uğruyormuş gibi yere inmesini seyretmiştim. İrfanı üzerindeki bütün konsantrasyon ve kontrolünü kaybetmişti, ben de ondan kurtulabilmiştim. Will'e neler olduğunu göremiyordum, ama Gecegözleri'nin koparan çenesini hissettim. Will'in dehşetinin gücünden tokat yemiş gibiydim. Aramızdaki İrfan bağını bir an için kendi kimliğimden emin olamayacağım şekilde aniden koparıp kaçtı. Der-

ken geri dönmüştüm, tamamıyla uyanıktım, kendi vücudumun içindeydim.

Sırtımdan ter akarak battaniyemin üzerinde oturdum ve kaldırmayı hatırlayabildiğim her duvarımı hızla kapattım.

"Cob?" diye seslendi Josh korkuyla ve onun uykulu bir şekilde kalkıp oturduğunu gördüm. Honey nöbet tutmak için oturduğu kendi battaniyesinden bana dikkatle bakıyordu. Bir hıçkırığı yuttum.

"Bir kabus," demeyi başardım kısık sesle. "Sadece bir kabus." Ne kadar zayıflamış olduğumdan dehşete kapılarak ayağa kalktım. Dünya etrafımda dönüyordu. Güçbela ayakta durabiliyordum. Kendi güçsüzlüğümün korkusu beni mahmuzladı. Küçük çaydanlığımı kaptım ve nehre yönelirken onu da beraberimde götürdüm. Cinkabuğu çayı, diye söz verdim kendime ve yeterince etkili olmasını umdum. İşlenmişlerin cesetlerini örten taş yığınlarının epey açığından döndüm. Nehir kıyısına varmadan Gecegözleri üç ayağı üzerinde topallayarak yanımdaydı. Çaydanlığımı yere bıraktım, yanına çöktüm. Kollarımı omzundaki yaraya dikkat ederek vücuduna sardım ve yüzümü boynundaki tüylere gömdüm.

Çok korktum. Neredeyse öldüm.

Hepsini neden öldürmemiz gerektiğini artık anlıyorum, dedi sakin bir şekilde. *Öldürmezsek, asla olmamıza izin vermeyecekler. Onları kendi inlerine sürmeli ve hepsini öldürmeliyiz.*

Bana sunabileceği tek teselli buydu.

6

İZAN VE İRFAN

Ozanlar ve gezgin katipler Altı Dükalık toplumunda özel bir yer tutarlar. Onlar sadece kendi sanatlarında değil, çok daha fazlasında bilgi ambarıdırlar. Ozanlar Altı Dükalık'ın tarihine maliktirler, sadece krallığı şekillendiren genel tarihe değil, küçük kasabaların ve hattâ onları kuran ailelerin özel tarihine de. Büyük bir olayın tek şahidi olmak ve böylelikle yeni bir destanın yaratıcısı olmak bütün ozanların hayali olsa da gerçek ve uzun süreli önemleri hayatın kumaşını dokuyan küçük olayların sürekli tanıkları olmalarında yatar. Bir mülkiyet hakkı sorunu ya da aile soyu veya uzun süre önce verilmiş bir söz sorunu olduğunda, diğerlerinin unutmuş olabilecekleri ayrıntıları temin etmeleri için ozanlar çağrılır. Onların yerini almasalar da onları besleyenler gezgin katiplerdir. Bir ücrete bir düğünün, bir doğumun, el değiştiren toprakların, kazanılan mirasların ya da söz verilen çeyizlerin yazılı kaydını tutarlar. Bu tarz kayıtlar çapraşık şeyler olabilir, çünkü ilgili tarafların hepsi açık bir şekilde tanımlanmalıdır. Sadece isim ve meslek olarak değil, soy, mevki ve görünüş olarak da. Sıklıkla olmasa da ozan katibin yazmış olduklarına şahit olarak işaretini koyması için çağrılır ve bu nedenle birlikte yolculuk ettiklerini ya da bir kişinin her iki mesleği de yaptığını görmek olağandışı değildir. Ozanlar ve katipler âdet olduğu üzere soylu evlerde iyi karşılanır, kış ikametlerini orada sağlar, yaşlılıklarını-

da yiyecek ve rahatlık bulurlar. Hiçbir lord ozanların ve katiplerin anlatımlarında kötü hatırlanmayı ya da daha da kötüsü, hiç hatırlanmamayı istemez. Cömertlik onlara sade bir nezaket olarak öğretilmiştir. İnsan zengin bir cimrinin huzurunda olduğunu, bir kalede hiçbir ozana sahip olmayan bir masaya oturduğunda anlar.

* * *

Müzisyenlerle ertesi gün öğlen Crownsneck adında gelişigüzel küçük bir kasabadaki bir hanın kapısında vedalaştım. Daha ziyade Josh'la vedalaştım. Honey arkasına dönüp bana bakmadan hana girdi. Piper bana baktı, ama o kadar şaşkın bir bakıştı ki, bana hiçbir şey ifade etmedi. Sonra Honey'nin arkasından hana girdi. Josh'la ben sokakta kalakaldık. Buraya kadar birlikte yürümüştük ve eli hâlâ omzumdaydı. "Han kapısında bir basamak var," diye uyardım Josh'u yavaşça.

Başını sallayarak teşekkür etti. "Pekala. Biraz sıcak yemek iyi olur," dedi ve çenesini kapıya doğru salladı.

Kafamı iki yana salladım, sonra teklifini yüksek sesle geri çevirdim. "Teşekkür ederim, ama sizinle içeri gelmiyorum. Ben gidiyorum."

"Hemen mi? Gel Cob, en azından bir bardak birayla bir lokma bir şeyler ye. Honey'yi bazen... hoşgörmenin zor olduğunu biliyorum. Ama hepimiz adına konuştuğunu sanmamalısın."

"Ondan değil. Sadece yapmam gereken bir şey var. Uzun, uzun bir süredir ertelediğim bir şey. Dün onu yapana kadar huzur bulamayacağımı fark ettim."

Josh ciddiyetle iç geçirdi. "Dün çirkin bir gündü. Ben olsam hayati hiçbir kararı ona dayandırmazdım." Kafasını sallayarak bana doğru baktı. "O her neyse Cob, sanırım zaman onu daha iyi kılacaktır. Çoğu şeye yapar, bilirsin."

"Bazı şeylere," diye mırıldandım endişeyle. "Diğer şeyler sen...

onları tamir edene kadar iyileşmez. Öyle ya da böyle."

"Pekala." Elini bana uzattı ve elini aldım. "İyi şanslar o halde. En azından bu savaşçının ellerinin kavrayacağı bir kılıç var artık. Bu senin için kötü şans olamaz."

"Kapı burada," dedim ve kapıyı onun için açtım. "Size de iyi şanslar," dedim yanımdan geçerken ve kapıyı arkasından kapadım.

Tekrar sokağa çıktığımda sırtımdan bir yük inmiş gibi gibi hissediyordum kendimi. Tekrar özgürdüm. Kendimi tekrar böyle bir şeyle ağırlaştırmayacaktım.

Geliyorum, dedim Gecegözleri'ne. *Bu gece avlanıyoruz.*

Seni bekliyor olacağım.

Bohçamı omzumda biraz yukarı aldım, değneğimi tekrar kavradım ve sokaktan aşağı uzun adımlarla yürüdüm. Crownsneck'te arzu edebileceğim bir şey düşünemiyordum. Yine de yolum beni doğrudan pazar meydanına götürdü edinilmiş alışkanlıklardan sıyrılmak zor. Kulaklarım pazarlık etmeye gelenlerin şikayet ve itirazlarıyla iğneleniyordu. Alıcılar fiyatların neden bu kadar yüksek olduğunu öğrenmekte ısrar ediyorlardı, satıcılar nehrin aşağısında ticaretin kıt olduğunu ve nehrin yukarısına ta Crownsneck'e kadar hangi mal gelirse kıymetli olduğu şeklinde cevap veriyorlardı. Fiyatlar nehrin yukarısında daha kötüydü, alıcıları bu konuda temin ettiler. Fiyatların yüksek olduğundan şikayet edenlere karşın, bir o kadar insan da orada olmayan şeyleri aramaya gelmişti. Nehirden yukarı gelmeyen sadece okyanus balığı ve Buck'un kalın yünü değildi. Chade'in öngördüğü gibiydi: İpek yoktu, brendi yoktu, güzel Bingtown işi mücevher yoktu, ne Sahil dükalıklarından ne de ötesindeki topraklardan bir şey vardı. Regal'in Dağ Krallığı'nın ticaret yollarını boğma girişimi Crownsneck tüccarlarını Dağ kehribarı, kürkü ve mallarından yoksun bırakıyordu. Crownsneck bir vakitler bir ticaret kasabasıydı. Artık durgun-

du, kendi mallarının üretim fazlalarında boğuluyordu ve onları satamıyordu.

En azından ayaklarını sürüyerek yürüyen bir sarhoş kimi suçlayacağını biliyordu. Tezgahların arasında gezinerek ve daha küçük tüccarların hasırlarda sergilediği malların arasında sendeleyerek pazarda ilerliyordu. Taranmamış siyah saçları omuzlarına geliyor ve sakalıyla birleşiyordu. Gelirken şarkı söylüyor ya da daha doğrusu homurdanıyordu, çünkü sesi müzikal olmaktan ziyade yüksekti. Zihnimdeki ezgiye uyacak çok az melodi vardı ve şarkının kafiyesi bir vakitler her neydiyse onu berbat ediyordu, ama fikri açıktı. Shrewd Altı Dükalık kralıyken nehir altınla akmıştı, ama artık tacı Regal taktığından sahillerin hepsi kanla akıyordu. Kızıl Gemiler'le savaşmak için vergi vermenin, onu saklanan bir krala vermekten daha iyi olduğunu söyleyen ikinci bir dize vardı, ama şarkı şehir muhafızının gelişiyle yarıda kesildi. İki kişiydiler, sarhoşu durdurmalarını ve her neyi kırdıysa onun parası için onu tepetaklak sallamalarını görmeyi bekliyordum. Muhafızlar belirdiğinde pazar yerine çöken sessizlik beni önceden uyarmalıydı. Alışveriş durdu, insanlar yoldan kayboldular ya da geçmelerine izin vermek için tezgahlara doğru geri çekildiler. Bütün gözler onları izliyordu ve onlara kenetlenmişti.

Hızla sarhoşun üzerine kapandılar, adamı kavramalarını sessizce seyreden kalabalıktan biriydim ben de. Sarhoş onlara dehşetle şaşı baktı ve kalabalığı süzdüğü bakışlarındaki yakarış yoğunluğuyla ürperticiydi. Derken muhafızlardan biri zırhlı eldiveniyle adamın karnına bir yumruk indirdi. Sarhoş sert bir adama benziyordu, onun yaşındaki yapılı adamlar gibi göbeklenmişti. Yumuşak bir adam o darbeyle yere yıkılırdı. Muhafızın yumruğunun üzerine doğru kıvrıldı, nefesi ıslık gibi çıkıyordu ve sonra aniden ekşimiş bira artığı kustu. Muhafızlar tiksintiyle geri çekildiler, biri sarhoşu dengesini kaybettirecek şekilde itti. Sarhoş bir

pazar tezgahına çarpınca, iki sepet yumurta çamura saçıldı. Yumurta satıcısı hiçbir şey demedi, sadece fark edilmek istemiyormuş gibi tezgahının daha da içine çekildi.

Muhafızlar şanssız adamın üzerine yürüdüler. İlki adamı gömleğini önünden kavradı ve ayağa kaldırdı. Adamın suratına, onu diğer muhafızın kollarına götüren kısa, düz bir yumruk attı. O muhafız adamı yakaladı ve ortağını tekrar adamın karnına yumruk atabilsin diye dik tuttu. Sarhoş bu sefer dizlerinin üzerine devrildi ve arkasındaki muhafız onu gelişigüzel tekmeleyerek yere serdi.

Bir el omzumdan yakalayana kadar ileri hamle ettiğimin farkına varmadım. Dönüp bakınca beni sıkıca kavrayan sıska, yaşlı kadının kart suratını gördüm. "Onları delirtme," diye soludu kadın. "Eğer kimse onları sinirlendirmezse, onu dövüp bırakacaklar. Onları sinirlendirirsen adamı öldürürler. Ya da daha kötüsü, onu Kralın Halkası için götürürler."

Gözlerimi onun yorgun bakışlarına kenetledim ve kadın utanmış gibi gözlerini yere çevirdi. Ama elini omzumdan çekmedi. O zaman, onun gibi ben de gözlerimi yaptıkları şeyden başka yana çevirdim, etteki darbeleri, dövülen adamın homurtularını ve boğulan çığlıklarını duymamaya çalıştım.

Sıcak bir gündü ve muhafızlar, şehir muhafızlarında görmeye alışık olduğumdan daha çok zırh giymişlerdi. Belki de sarhoşu kurtaran bu oldu. Kimse zırhın içinde terlemekten hoşlanmaz. Dönüp baktığımda birinin eğildiğini ve adamın kesesini kesip aldığını, elinde tarttığını ve sonra cebine koyduğunu gördüm. Diğer muhafız, "Kara Rolf kralla alay etme hainliğini yapmaktan cezaya çarptırıldı ve cezalandırıldı. Herkese örnek olsun," derken kalabalığa baktı.

Muhafızlar adamı pazar meydanının çamur ve çerçöpünün içinde bırakıp turlamaya devam ettiler. Uzaklaşırlarken

muhafızlardan biri omzunun üzerinden arkasını kolladı, ama onlar köşeyi dönene kadar kimse kıpırdamadı. Sonra pazar hayata geri döndü. Yaşlı kadın elini omzumdan çekti ve şalgamlar için çekişe çekişe pazarlık etmeye gitti. Yumurta satıcısı tezgahının etrafından dolaşıp önüne geldi, eğildi ve kırılmamış birkaç yumurtayı ve yumurta sarısına bulanmış sepetleri topladı. Yere düşmüş adama kimse doğrudan bakmadı.

Bir süre içimdeki sakat soğukluğun geçmesini bekleyerek kıpırdamadan durdum. Şehir muhafızlarının neden bir sarhoşun şarkısını umursadıklarını sormak istedim, ama kimse sorgulayan gözlerimle göz göze gelmedi. Birdenbire Crownsneck'teki herhangi bir şey ve kişiye daha da az ihtiyaç duydum. Bohçamı bir kertik yukarı çekiştirdim ve kasabanın dışına doğru yolculuğuma kaldığım yerden devam ettim. Ama inleyen adamın yanına yaklaştığımda acısı beni kuşattı. Yaklaştıkça daha da belirgin hale geldi, neredeyse elimi bir ateşin daha da içine itelemek gibi. Başını kaldırıp bana baktı. Çamur kana yapışmıştı ve üzerinde kusmuk vardı. Yürümeye devam etmeye çalıştım.

Ona yardım et. Zihnim böylece hissettiğim bu ani zihinsel teşvike karşılık verdi.

Bıçaklanmış gibi neredeyse yalpalayarak durdum. Bu rica Gecegözleri'nden gelmemişti. Sarhoş bir elini altına almış ve kendini yukarı kaldırmıştı. Dilsiz bir yakarış ve sefaletle bakan gözleri benimkilerle buluştu. Daha önce böyle gözler görmüştüm; acı çeken bir hayvanın gözleriydi.

Belki de ona yardım etmeliyiz? dedi Gecegözleri kararsızlıkla.

Hışşt, diyerek uyardım onu.

Lütfen, ona yardım et. Ricanın önemi ve gücü artmıştı. *Eski Kan, Eski Kandan rica ediyor.* Zihnimdeki ses daha net bir şekilde konuşmaya başlamıştı, kelimelerle değil imgelerle. Gerisindeki anlamı İzanladım. Bir kabile yükümlülüğüne dayanıyordu.

Bizim sürüdenler mi? diye sordu Gecegözleri endişelenerek. Kafa karışıklığımı hissebildiğini biliyordum ve cevap vermedim.

Kara Rolf diğer elini de altına almayı başarmıştı. Bir dizinin üzerine yaslandı, sonra sessizce bir elini bana uzattı. Kolunu sıkıca kavradım ve onu yavaşça ayağa kaldırdım. Ayağa kalkınca hafifçe sallandı. Kolunu tutmaya devam ettim ve dengesini bana yaslanarak sağlamasına izin verdim. Onun gibi dilim tutulmuş bir halde yürüyüş değneğimi ona ikram ettim. Değneği aldı, ama kolumu bırakmadı. Pazar yerinden yavaşça ayrıldık, sarhoş ciddi bir şekilde bana yaslanmıştı. Çok fazla insan arkamızdan merakla baktı. Sokaklardan geçerken insanlar bize bir göz atıp gözlerini kaçırdılar. Adam bana hiçbir şey demedi. Gitmeyi istediği bir yönü işaret etmesini, bir evin onun olduğunu iddia etmesini beklemeye devam ettim ama hiçbir şey söylemedi.

Kasabanın dış mahallelerine vardığımızda yol nehir kıyısına doğru kıvrılmaya başladı. Güneş ağaçların arasındaki bir açıklıktan süzülüyor, suda gümüş parıltılar bırakıyordu. Islak çamaşırlarla dolu sepetler taşıyan bazı insanlar ayrılmak üzereydiler. Adam kolumu nehrin kenarına gitmek istediğini belirtecek şekilde hafifçe çekiştirdi. Nehir kıyısına vardığımızda Kara Rolf dizlerinin üzerine çöktü, sonra eğilerek sadece yüzünü değil, kafasının tamamını ve ensesini de suya soktu. Kafasını sudan çıkardı, yüzünü elleriyle ovuşturdu, sonra kafasını tekrar suya daldırdı. Kafasını tekrar çıkardığında, ıslak bir köpek gibi sallayarak suyu her yana sıçrattı. Topuklarının üzerinde oturdu ve bana uykulu bir uykulu baktı.

"Kasabaya geldiğimde çok fazla içiyorum," dedi içtenliksiz bir şekilde.

Lafına başımı sallayarak karşılık verdim. "Şimdi iyi olacak mısın?"

Başını salladı. Dilinin kesikleri ve eksik dişleri kontrol ederek

ağzının içinde hareket ettiğini görebiliyordum. Eski acının hatırası içimde ara vermeksizin gezindi. Bunun hatırlatan her şeyden uzak olmak istiyordum.

"İyi şanslar o halde," dedim ona. Onun az ilerisinde suya eğildim, su içtim ve mataramı doldurdum. Sonra ayağa kalktım, bohçamı tekrar tarttım ve gitmek için döndüm. Bir İzan karıncalanması kafamı aniden ormana doğru döndürüverdi. Bir kütük kaydı, sonra birdenbire kahverengi dişi bir ayıya dönüştü. Ayı havayı kokladı, sonra tekrar dört ayağının üzerine düştü ve bize doğru gelmeye başladı. "Rolf," dedim sessizce, yavaşça geri çekilmeye başlarken. "Rolf, burada bir ayı var."

"O benim ayım," dedi aynı şekilde sessizce. "Ondan korkmana gerek yok."

Ayı ağaçların arasından çimenlik kıyıya ayaklarını sürüyerek çıkarken taş gibi kıpırtısız durdum. Ayı, Rolf'a yaklaşırken bir ineğin buzağısına attığı gibi garip bir şekilde alçak bir çığlık attı. Sonra büyük kafasıyla onu dürttü. Rolf, ayının eğimli omuzlarına yaslanarak ayağa kalktı. Birbirleriyle iletişim kurduklarını hissedebiliyordum, ama ilettikleri şeyler hakkında bir fikrim yoktu. Sonra ayı kafasını kaldırıp doğrudan bana baktı. *Eski Kan*, diyerek onayladı beni. Küçük gözleri burnunun üzerinde çukura kaçıktı. Yürüdüğünde güneş parlak, dalgalı postunda ışıldıyordu. İkisi de bana doğru geldiler. Kıpırdamadım.

Epey yakınıma geldiklerinde ayı burnunu kaldırdı ve uzun burnunu sertçe bana bastırdı ve uzun uzun koklamaya başladı.

Kardeşim? dedi Gecegözleri hafif bir korkuyla.

Sanırım sorun yok. Nefes almaya güçbela cesaret ettim. Canlı bir ayıya hiç bu kadar yakın olmamıştım.

Kafası bir çalı sepeti büyüklüğündeydi. Göğsümdeki sıcak nefesi nehir balığı kokuyordu. Bir an sonra sanki bende koklamış olduğu her şeyi düşünürmüş gibi boğazından *öh, öh, öh* sesi çı-

kararak benden uzaklaştı. Açık ağzından sanki havadaki kokumu tadıyormuş gibi nefes alarak kalçalarının üzerine oturdu. Kafasını yavaşça bir yandan bir yana salladı, bir karara varmış gibiydi. Ayı tekrar dört ayağının üzerine indi ve gitti. "Gel," dedi Rolf kısaca ve bana izlememi işaret etti. Ormana doğru ilerlemeye başladılar. Omzunun üzerinden ekledi, "Paylaşacak yemeğimiz var. Kurdu da memnuniyetle karşılarız."

Bir dakika sonra arkalarından yola koyuldum.

Akıllıca mı bu? Gecegözleri'nin fazla uzakta olmadığını ve bir yamaçtan aşağı inerken ağaçların arasından yılan gibi kıvrıla kıvrıla geçerek bana doğru elinden geldiğinde hızla ilerlediğini hissedebiliyordum.

Ne olduklarını anlamaya ihtiyacım var. Bizim gibiler mi? Hiç bizim gibilerle konuşmadım.

Gecegözleri'nden alaycı bir homurtu. *Sen Sürünün Kalbi tarafından yetiştirildin. O bunlardan çok bizim gibi. Bir ayıya yaklaşmak istediğimden emin değilim ya da ayıyla birlikte düşünen bir adama.*

Daha fazlasını bilmek istiyorum, diye ısrar ettim. *Beni nasıl hissetti, bana nasıl ulaştı?* Merakıma rağmen, yabancı ikiliden epey geride kalıyordum. Adamla ayı epey ilerimden yürüyorlardı. Nehrin orada söğüt ağaçlarının yanından geçerek ilerlediler, yoldan uzak durdular. Ormanın yoğun olarak yolun karşı yanına doğru yöneldiği bir yerde yolu aceleyle geçtiler. İzledim. Daha büyük ağaçların gölgesinde çok geçmeden bir tepenin cephesini kesen bir av izine geldik. Gecegözleri'ni yanımda belirmeden önce hissettim. Acele ettiğinden soluk soluğaydı. Üç ayak üzerinde nasıl hareket ettiğini görünce pişman doldum. Benim için çok sık yaralanıyordu. Bunu ondan istemeye ne hakkım vardı?

O kadar da kötü değil.

Arkamda yürümekten hoşlanmadı, ancak yol ikimiz için fazla

dardı. Yolu ona bıraktım, dallardan ve ağaç gövdelerinden kaçınarak, kılavuzlarımızı yakından gözetleyerek yanında yürüdüm. İkimiz de o ayı konusunda rahat değildik. Pençelerinden sadece birinin bir vuruşu bizi sakat bırakabilir ya da öldürebilirdi ve ayılarla yaşadığım azıcık tecrübe bir mizaçları olduğunu bile göstermiyordu. Onun kokusunun akışından yürümek Gecegözleri'nin tüylerini kabartmasına ve benim tüylerimin de diken diken olmasına neden oluyordu.

Tepenin yanına kurulmuş küçük bir kulübeye geldik. Taş ve kütükten yapılmaydı, yosun ve toprakla sıvanmıştı. Çatısındaki kütükler tezekle kaplıydı. Kulübenin çatısında çimenler ve hattâ küçük çalılar bitmişti. Adam da, ayı da önümüzden içeri girdiler. Bir an tereddüt ettikten sonra, içeri göz atmak için yaklaşmaya cesaret ettim. Gecegözleri geride kaldı, tüyleri yarı kalkık, kulakları ileri doğru.

Kara Rolf bize bakmak için kapıya çıktı. "Gelin, iyi karşılanacaksınız," dedi. Tereddüt ettiğimi görünce, "Eski Kan, Eski Kana düşman olmaz," diye ekledi.

Yavaşça girdim. Odanın ortasında iki yanında da bir sıra olan alçak bir masa vardı ve iki büyük rahat koltuğun arasındaki köşede nehir taşından bir şömine. Bir başka kapı daha küçük bir uyku odasına açılıyordu. Kulübe bir ayının ini gibi kokuyordu, ekşimiş ve topraksı. Bir köşede etrafa saçılmış kemikler ve oradaki duvarlarda pençe izleri vardı.

Bir kadın, kirli zemini süpürmüş süpürgeyi kaldırıyordu. Giysileri kahverengiydi ve kısa kahverengi saçları tepesinde bir meşe palamudunun kapağı gibi duruyordu. Kafasını hızla bana doğru çevirdi ve kahverengi gözlerinin göz kırpmayan bakışlarıyla beni olduğum yere mıhladı. Rolf beni işaret etti. "Sana bahsettiğim misafirler işte bunlar, Holly," dedi.

"Misafirperverliğiniz için size teşekkür ederim," dedim.

Neredeyse ürkmüş göründü. "Eski Kan, Eski Kanı hep hoş karşılar," dedi.

Gözlerimi Rolf'un bakışlarının parlayan siyahlığına çevirdim. "Bu 'Eski Kan' sözünü daha önce hiç duymamıştım," demeye cesaret ettim.

"Ama ne olduğunu biliyorsun." Bana gülümsedi ve gülüşü bir ayının gülüşü gibiydi. Ayının tavırlarına sahipti; hantal yürüyüşü, başını bir yandan bir yana yavaşça sallaması, çenesini göğsüne çekmesi ve sanki iki gözünü birbirinden ayıran bir ayı burnu varmışcasına yere bakması. Arkasında kadın yavaşça başını salladı. Gözlerini kaldırdı ve biriyle bakıştı. Bakışlarını takip edince kirişe tünemiş küçük bir şahin gördüm. Gözleri benimkilere kenetlendi.

"İzanı mı kastediyorsun?" diye sordum.

"Hayır. Hakkında hiç bilgisi olmayanlarca böyle isimlendirilir. Bu isimle hor görülür. Eski Kan'dan olanlarımız onu böyle isimlendirmez." Sağlam duvarın önüne konmuş bir dolaba döndü ve dolaptan yiyecek çıkarmaya başladı. Uzun, kalın, tütsülenmiş somon dilimleri. Kurıyemiş ve meyveyle pişirilmiş bir somun ekmek. Ayı arka ayakları üzerinde ayağa kalktı, sonra tekrar dört ayağının üzerine çöktü, takdir ederek kokladı. Kafasını yana çevirip masadaki balıktan bir parça aldı; balık ağzında küçük görünüyordu. Balıkla kendi köşesine gitti ve balığa yumulurken arkasını döndü. Kadın sessizce bütün odayı görebileceği bir sandalyeye oturmuştu. Ona baktığımda gülümsedi ve eliyle masaya davet etti. Kıpırtısızlığını ve gözlemesini sürdürdü.

Ağzımın yemeği görmekle sulandığını fark ettim. Doyana kadar yemeyeli günler olmuştu ve son iki gündür neredeyse hiçbir şey yememiştim. Kulübenin dışından gelen hafif bir inilti bana Gecegözleri'nin de aynı durumda olduğunu hatırlattı. "Peynir yok, tereyağı yok," diye uyardı beni ciddi bir şekilde. "Şehir mu-

hafızı tereyağı ve peynir alamadan bütün paramı aldı. Ama bolca balığımız ve ekmeğimiz, ekmek için balımız var. Dilediğini al."

Neredeyse kasıtsız bir şekilde gözlerim kapıya doğru kaydı.

"İkiniz de," diyerek açıklığa kavuşturdu meseleyi. "Eski Kanlar arasında ikiye bir kişi gibi davranılır. Her zaman."

"Sleet ve ben de size hoş geldiniz diyoruz," diye ekledi kadın yumuşak bir şekilde. "Ben Holly."

Davetine minnettarlıkla baş salladım ve zihnimde kurduma uzandım.

Gecegözleri. İçeri gelecek misin?

Kapıya geleceğim.

Bir dakika sonra gri bir gölge kapı ağzından sinsice geçti. Kulübenin dışında mekanın kokularını alarak, ayıyı tekrar tekrar kaydederek dolandığını hissettim. Tekrar kapının önünden geçti, sonra kulübenin etrafında bir daire daha çizdi. Kulübenin biraz yakınında bir geyiğin yapraklar ve çamurla aşınmış, kısmen yenip bitirilmiş leşini keşfetti. Bir ayının tipik bir gizli yeriydi. Leşi rahat bırakması için onu uyarma ihtiyacı hissetmedim. Nihayet kapıya geri döndü ve tetikte oturarak kulakları kalkık kapının önüne yerleşti.

"İçeri gelmek istemiyorsa ona yemek götür," dedi Rolf bana. "Hiçbirimiz bir dostu doğal içgüdülerine karşı zorlamanın doğruluğuna inanmıyoruz," diye de ekledi.

"Teşekkür ederim," dedim ama burada nasıl davranmak gerektiğini bilmiyordum. Masadaki somondan bir dilim aldım. Somonu yavaşça Gecegözleri'ne fırlattım ve Gecegözleri balığı ustalıkla yakaladı. Bir an balık ağzında durdu. Aynı anda hem yemek yiyip, hem de tamamıyla tedbirli olamazdı. Orada balık ağzında dururken ağzından salyalar akmaya başladı. *Ye,* diye teşvik ettim onu. *Bize bir zarar vermek istediklerini sanmıyorum.*

Bundan öte bir teşvike ihtiyacı yoktu. Balığı bıraktı, ön pati-

siyle yere tutturdu ve sonra büyük bir parça kopardı. Onu hapır hupur yedi, neredeyse çiğnemeyerek. Yiyişi açlığımı bastırdığım yoğunlukla uyandırdı. Gözlerimi ondan ayırınca Kara Rolf'un bana kalın bir dilim ekmek kesmiş ve üzerine bal sürmüş olduğunu gördüm.

"Ye, beni bekleme," diyerek davet etti beni ve gözucuyla kadına baktığımda kadın gülümsedi.

"Buyrun," dedi yavaşça. Masaya geldi ve kendine bir tabak aldı, ama tabağa sadece küçük bir porsiyon balıkla bir ekmek kırığı koydu. Bunu kendi açlığından çok beni rahatlatmak için yaptığını hissettim. "Güzel ye," diye emretti bana ve ekledi, "Açlığını hissedebiliyoruz, bilirsin." Bize masada katılmadı, yemeğini şöminenin yanındaki sandalyesine götürdü.

Ona itaat etmekten sadece çok hoşnuttum. Aynen Gecegözleri'nin tavırlarıyla yedim. Üçüncü somonunu yiyordu, birçok dilim ekmek yemişti ve ben kendimi ev sahibime hatırlatmadan ikinci somununu yiyordu. Rolf bardağıma tekrar bal likörü koydu ve, "Bir vakitler bir keçi beslemeye çalışmıştım. Süt, peynir ve o türden şeyler için. Ama Hilda'ya hiç alışamadı. Zavallı şey sürekli sütünü bırakamayacak kadar sinirliydi. Öyle. Bal likörümüz var. Hilda'daki bal burnuyla kendimize temin edebildiğimiz içecek bu," dedi.

"Harika," diye iç geçirdim. Bardağımı masaya koydum, çeyreği çoktan içilmişti ve soluğumu verdim. Yemeyi bitirmemiştim, ama açlığımın acil kısmı bastırılmıştı artık. Kara Rolf masadan bir parça balık daha aldı ve balığı gelişigüzel Hilda'ya fırlattı. Bir başka parçayı da bütün tedbirliliği bırakmış Gecegözleri'ne fırlattı. Gecegözleri balığı sıçrayarak kaptı, sonra somonu ön patilerinin arasına alarak uzandı ve kalın bir parça koparmak için kafasını çevirdi ve kopardığı parçaları yutuverdi. Holly yemeğini aldı, kurutulmuş balığı küçük parçalara bölerek ve başını öne eğerek ye-

di. Hilda'ya baktım.

"Nasıl oldu da dişi bir ayıya bağlandın?" diye sordum ve sonra ekledim, "Eğer kaba bir soru değilse. Bir hayvana bağlı biriyle hiç konuşmadım, en azından, kimse açıkça itiraf etmedi."

Rolf sandalyesinde geriye yaslandı ve ellerini karnına koydu. "Ben kimseye 'açıkça itiraf etmiyorum'. Hilda'yla benim Eski Kandan birileri yakında olduğunda bildiğimiz gibi senin de bildiğini sandım. Ama soruna gelince... annem Eski Kandı. Çocuklarından ikisi bunu ondan miras aldı. Bizde olduğunu hissetti elbette ve bizi usulünce yetiştirdi. Ve belirli bir yaşa geldiğimde bir erkek olduğumda arayışımı yaptım."

Ona boş gözlerle baktım. Dudaklarına acıyan bir gülümseme dokunarak, kafasını iki yana salladı.

"Dış dünyaya tek başıma gittim, dost hayvanımı aramak için. Bazıları kasabalara bakar, bazıları ormana bakar birkaçı, öyle dediklerini duydum, denize bile açılır. Ama ben ormana çekildim. Bu yüzden duyularım açılmış bir halde tek başıma çıktım, Eski Kanı hızlandıran soğuk su ve bitkiler dışında bir şey yemeyerek. Burada bir yer buldum ve yaşlı bir ağacın köklerinin arasına oturup bekledim. Ve bir süre sonra Hilda bana geldi, tıpkı benim aradığım gibi arayarak. Birbirimizi sınadık ve güven uyduk ve şey, yedi yıl sonra işte buradayız." Hilda'ya bir eş ve çocuklardan bahsediyormuşcasına sevgiyle baktı.

"İnsanın bağlanması için tedbirli bir arayış," diye yüksek sesle düşündüm.

O gün beni aradığına ve benim de seni çağırdığıma inanıyorum. Her ne kadar ikimiz de o vakit ne aradığımızı bilmiyor olsak bile diye düşündü Gecegözleri, onu hayvan tüccarından kurtarışımı yeni bir bakış açısıyla ortaya koyarak.

Ben öyle düşünmüyorum, dedim ona üzüntüyle. *Daha önce iki kez köpeklerle bağlanmış ve öyle bir arkadaşı kaybetmenin*

acısını çok iyi öğrenmiştim. Bir daha asla bağlanmamaya kesin karar vermiştim.

Rolf bana inanmayarak bakıyordu. Neredeyse dehşetle. "Kurttan önce iki kez bağlandın ha? Ve iki arkadaşını da kaybettin?" Öyle olabileceğini inkar ederek kafasını iki yana salladı. "İlk bağlanma için bile çok gençsin."

Omuz silktim. "Nosy'yle ben birleştiğimizde sadece bir çocuktum. Bağlanmayla ilgili bir şey bilen ve bunun ikimiz için de iyi olmadığını düşünen biri tarafından benden uzaklaştırıldı. Daha sonra, onunla tekrar karşılaştım, ama ömrünün son günlerindeydi. Ve bağlandığım diğer köpek yavrusu..."

Holly sesszice başını sallarken Rolf beni Burrich'in İzan için duyduğu hoşnutsuzluk kadar hararetli bir hoşnutsuzlukla süzüyordu. "Bir çocukken mi bağlandın? Beni bağışla ama bu sapıklık. Küçük bir kızın yetişkin bir adamla evlenmesine izin vermek kadar. Bir çocuk bir hayvanın bütün hayatını paylaşmaya hazır değildir; tanıdığım bütün Eski Kan ebeveynleri çocuklarını böyle ilişkilerden çok dikkatle korurlar." Yüzünde anlayış belirdi. "Yine de, bağ arkadaşının senden alınması acı verici olmalı. Ama her kim yaptıysa, nedeni ne olursa olsun doğru şeyi yapmış." Bana daha yakından baktı. "Eski Kan usulleri hakkında hiçbir şey bilmediğin halde hayatta kalmana şaşırdım."

"Benim geldiğim yerde bundan nadiren bahsedilir. Ve bahsedildiğinde de İzan diye adlandırılır ve utanç verici bir şey sayılır."

"Ailen bile sana bunu mu söyledi? Eski Kan'a nasıl yaklaşıldığını ve hakkında söylenen bütün yalanları iyi bildiğimden, insan bunları genellikle kendi ailesinden duymuyor. Ailelerimiz kendi soyumuzun üzerine titrer ve vakti geldiğinde soyumuz zayıflamasın diye uygun arkadaşlar bulmamıza yardımcı olurlar ."

Rolf'un samimi bakışlarından Holly'nin açık sabit bakışlarına göz attım. "Annemle babamı tanımadım." Kelimeler dilimin ucu-

na kolay gelmemişti. "Annem beni altı yaşımdayken babamın ailesine verdi. Ve babam... yakınımda olmamayı seçti. Yine de Eski Kanın anne tarafımdan geldiğini sanıyorum. Onunla ya da ailesiyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Altı yaşında mı? Ve hiçbir şey hatırlamıyorsun ha? Gitmene izin vermeden önce muhakkak sana bir şeyler öğretmiş, sana kendini koruman için biraz bilgi vermiş olmalı...?"

İç geçirdim. "Onunla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum." İnsanların bana onunla ilgili bir şeyler hatırlamam gerektiğini, çoğu insanın ilk hatıralarının üç ya da daha erken bir yaşa kadar gittiğini söylemelerinden uzun zaman önce yorulmuştum.

Kara Rolf boğazından homurtuyla iç geçirme arasında alçak bir ses çıkardı. "Şey, biri sana bir şeyler öğretti."

"Hayır." Bunu tartışmaktan yorularak tarafsız bir şekilde söyledim. Bunun son bulmasını diledim ve böylece insanlar hakkımda çok fazla soru sorduklarında dikkatlerini başka yöne çekmek için bildiğim en eski yönteme başvurdum. "Bana kendinden bahset," dedim ona. "Annen sana ne öğretti ve nasıl öğretti?"

Gülümsedi, yanakları siyah gözlerine doğru tombullukla buruşarak gözlerini küçülttü. "Bana öğretmesi yirmi yıl aldı. O kadar zamanın var mı?" Bakışım üzerine ekledi, "Hayır, konuyu sohbet olsun diye açtığını biliyorum. Ama ihtiyacın olduğunu gördüğüm şeyi öneriyorum. Bir süre bizimle kal. İkinizin de bilmeniz gereken şeyi size öğretelim. Ama bir saatte ya da bir günde öğrenemezsin. Aylar alacak. Belki yıllar."

Holly birden köşeden alçak sesle konuştu. "Ona bir eş de bulabiliriz. Ollie'nin kızıyla uyuşabilir. Ondan büyük, ama onu sakinleştirebilir."

Rolf sırıttı. "Tam da bir kadına göre düşünce değil mi! Seni beş dakikadır tanıyordur ve çoktan seni evlenmek için biriyle eşleştirmiştir."

Holly doğrudan benimle konuştu. Gülümsemesi küçük ama sıcaktı. "Vita bir kargayla bağlı. Hepiniz birlikte güzel avlanırdınız. Bizimle kal. Onunla tanışırsın ve ondan hoşlanırsın. Eski Kan, Eski Kanla birleşmelidir."

Nazikçe reddet, önerisinde bulundu Gecegözleri hemen. *Erkeklerin arasında bulunmak yeterince kötü. Aylara yakın uyumaya başlarsan kokarsın ve bir daha asla iyi avlanamayız. Avlarımızı sataşmacı bir kargayla paylaşmayı da arzulamıyorum.* Duraksadı. *Dişi bir kurtla bağlı bir kadın tanımıyorlarsa tabii.*

Kara Rolf'un ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. Söylediklerimizden, bahsettiğinden daha fazla haberdar olduğundan şüphelendim.

"Kalmayı seçseydiniz size öğretebileceğim şeylerden biri de bu," dedi Rolf. "Siz ikiniz konuştuğunuzda, Eski Kandan birine sanki bir tenekecinin arabasının çıngırağının üzerinden birbirinize bağırıyormuşsunuz gibi geliyor. Bu konuda bu kadar çok... açık olmaya gerek yok. Hitap ettiğin bir kurt sadece, bütün kurt soyu değil. Hayır. Bundan bile öte. Et yiyen herhangi bir şeyin sizden haberdar olmadığından şüpheliyim. Söyle. En son ne zaman iri bir etoburla karşılaştınız?"

Birkaç gece önce beni köpekler kovaladı, dedi Gecegözleri.

"Köpekler durup kendi bölgelerinden havlarlar," dedi Rolf. "Ben vahşi bir etoburu kastettim."

"Bağlandığımızdan beri hiç gördüğümü sanmıyorum," diye kabullendim gönülsüzce.

"İşlenmişlerin seni izlediği kadar kesinlikle senden sakınacaklardır," dedi Kara Rolf sakince.

Sırtımdan aşağı bir ürperti geçti. "İşlenmişler mi? Ama İşlenmişlerin İzanı yokmuş gibi görünüyor. Onları İzan duyumla hissedemiyorum, sadece gözlerim, burnum ya da..."

"Bütün mahluklar Eski Kan duyularına bir yakınlık sıcaklığı

verirler. İşlenmişler dışında herkes. Bu doğru mu?"

Başımı zorla salladım.

"Onu kaybettiler. Onlardan nasıl çalındığını bilmiyorum, ama İşleme büyüsünün yaptığı bu. Ve içlerinde bir boşluk bırakıyor. Bu kadarı Eski Kandan olanlar arasından iyi biliniyor ve İşlenmişler tarafından izlenmeye ve saldırıya uğramaya daha uygun olduğumuzu da biliyoruz. Özellikle de bu becerileri dikkatsizce kullanırsak. Neden böyle olduğunu kimse kesinlikle söyleyemez. Belki de sadece İşlenmişler biliyor, eğer artık herhangi bir şeyi gerçekten biliyorlarsa. Ama bu, bize kendimiz ve becerilerimiz konusunda dikkatli olmak için bir neden daha veriyor."

"Gecegözleri'yle benim İzan kullanımından sakınmamız gerektiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Bir süre burada kalmanız ve Eski Kan becerilerini öğrenmek için zaman ayırmanız gerektiğini söylemeye çalışıyorum. Yoksa kendinizi dün yaptığınız gibi çok savaşın içinde bulursunuz." Hafifçe gülümsedi.

"Sana o saldırıdan bahsetmedim," dedim sessizce.

"Bahsetmene gerek yoktu," diye belirtti. "Fersahlar ötedeki bütün Eski Kanların siz onlarla dövüşürken sizi duyduğundan eminim. İkiniz de birbirinizle nasıl konuştuğunuzu kontrol edene kadar aranızdaki hiçbir şey gerçekten özel olmayacak." Duraksadı, sonra ekledi, "Böyle bir saldırıdan görünüşte kazanacakları hiçbir şey yokken İşlenmişlerin bir kurda saldırmakla zaman harcamalarının garip olduğunu hiç mi düşünmedin? Ona odaklanıyorlar çünkü o sana bağlı."

Gecegözleri'ne kısa, özür dileyen bir bakış gönderdim. "Önerin için sana teşekkür ederim. Ama yapmamız gereken bir şey var ve bekleyemez. İçyer'e yöneldikçe daha az İşlenmişle karşılaşacağımızı düşünüyorum. İyi olacağız."

"Bu mümkün. İçyer'e kadar gidenler kral tarafından toplanı-

yor. Yine de kalmış olabilecekler size çekilecektir. Ama daha başka bir İşlenmişle karşılaşmasanız bile, kralın muhafızlarıyla karşılaşmanız mümkün. Bugünlerde İzanlı insanlarla özellikle ilgileniyorlar. Son zamanlarda birçok Eski Kan, komşuları, hattâ aileleri tarafından krala satıldılar. Kralın altını güzel ve gerçekten Eski Kan olduklarına dair fazla delil de istemiyor. Aramızdaki kan davası yıllardır bu kadar ısınmamıştı."

Regal'in İzanlı olanlardan neden nefret ettiğinin pekala farkında olduğumdan rahatsız bir şekilde kafamı başka yana çevirdim. Grubu onu bu nefrette destekleyecekti. Benim yerime intikamını alması için Regal'e satılan masum insanları düşününce tiksindim. Gizlendiğini hissettiğim öfkeyi korumaya çalıştım.

Hilda masaya geri geldi, tartarak baktı, sonra içinde bal peteği olan kaseyi pençeleriyle kavradı. Masadan dikkatle uzaklaşıp köşeye oturdu ve kaseden dikkatle bal yalamaya başladı. Holly beni izlemeye devam ediyordu. Gözlerindeki anlamı çıkaramıyordum.

Kara Rolf sakalını kaşıdı, sonra parmakları ağrıyan bir noktaya gelince yüzünü buruşturdu. Bana dikkatle yalandan hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Kral Regal'i öldürme arzunu paylaşabilirim. Ama sandığın kadar kolay olacağını düşünmüyorum."

Ona sadece baktım, ama Gecegözleri boğazının gerisinde hafif bir hırıltı yuvarladı. Hilda bunun üzerine başını kaldırıp baktı ve dört ayağının üzerine indi, bal kavanozu zemin boyunca ondan uzağa yuvarlandı. Kara Rolf ona bir bakış attı ve Hilda tekrar oturdu, ama ters bakışlarını Gecegözleri'yle bana dikti. Kahverengi bir ayının kızgın bakışı kadar insanın midesini kasan bir şey olduğunu sanmıyorum. Kıpırdamadım. Holly sandalyesinde dikleşti ama sükunetini bozmadı. Üzerimizde, kirişlerde Sleet tüylerini hışırdattı.

"Bütün planlarınızı ve yakınmalarınızı gece ayına ulursanız,

diğerlerinin onlardan haberdar olmasına şaşıramazsınız. Kral Regal'e olumlu yaklaşan birçok ya da belki... herhangi bir Eski Kanla karşılaşacağınızı sanmam. Yine de en akıllıcası böyle bir plan konusunda sessiz kalmak."

"Daha erken saatte söylediğin şarkıdan, duygularımı paylaştığından şüphelenirdim," dedim yavaşça. "Ve sana uyarın için teşekkür ederim. Ama Gecegözleri'yle ben birbirimizle paylaştığımız şeyler hakkında önceden dikkatli olmak zorundaydık. Şimdi kulak misafirlerinin olabileceği tehlikesinin varlığını biliyoruz, bunun bedelini ödeyebiliriz. Sana tek bir soru soracağım. Bir adamın biraz içip... kral hakkında alaycı bir şarkı söylemesinden Crowsneck şehir muhafızlarına ne?" Kral kelimesi boğazımdan zorlanarak çıkmıştı.

"Crowsneck adamı oldukları sürece hiç. Ama ne Crowsneck'teki, ne de nehir yolu üzerindeki kasabalardaki mesele artık bu değil. Onlar Crowsneck muhafızları kılığında, paraları kasabanın kesesinden çıkan kralın muhafızları. Regal bu değişikliğe karar verdiğinde iki aydır kral bile değildi. Şehir muhafızlarının tamamı Kralın Adamı olmaya yeminli olup Altı Dükalık kanunlarını diğerlerinin üstünde uygularlarsa, kanunun daha adaletli uygulanacağını iddia etti. Şey. Nasıl uyguladıklarını gördün... çoğu kez kralın ayak parmaklarına basan herhangi bir fakir ayyaştan kapabildikleriyle. Yine de Crowsneck'teki o ikisi duyduğum bazıları kadar kötü değil. Sandbend'de bir yankesici ya da hırsızın muhafızlar bir pay aldıkları sürece, nafakasını kolay çıkarabileceğini duydum. Kasaba işverenleri kralın atadığı muhafızları görevden uzaklaştırmakta güç sahibi değil. Onları kendi adamlarıyla tamamlamalarına da izin verilmiyor."

Sadece kulağa çok fazla Regal'in işi gibi geliyordu. Güç ve denetimle ne kadar saplantılı hale gelebileceğini merak ettim. Casuslarının peşine casuslar mı takacaktı? Yoksa çoktan yapmış mıy-

dı zaten? Bunların hiçbiri Altı Dükalık için iyiye işaret değildi.

Kara Rolf düşüncelerimi böldü. "Şimdi benim sana bir sorum var."

"Sormaktan çekinme," dedim ona, ama ne kadar çekincesiz cevaplayacağımı kendime sakladım.

"Dün gece geç saatte... İşlenmişlerin işini bitirdikten sonra. Bir başkası sana saldırdı. Kim olduğunu hissedemedim, sadece kurdunun seni savunduğunu ve sana saldıranın bir şekilde... bir yere gittiğini hissedebildim. Gücünü anlamadığım ve izleyemediğim bir kanala çektiğini hissettim. Senin ve onun muzaffer olduğundan başka bir şey bilmiyorum. O şey neydi?"

"Kralın bir hizmetkarı," diyerek kaçamak cevap verdim. Ona bir cevap vermeyi tamamıyla reddetmek istemiyordum ve zaten biliyor gibi göründüğünden bu bana zararsız göründü.

"İrfan dedikleri şeyle savaştın. Değil mi?" Gözleri benimkilere kenetlendi. Ben cevap vermeyince devam etti. "Nasıl yapıldığını bilmeyi isteyecek çok Eski Kan var. Geçmişimizde İrfanlılar bizleri haşaratmışız gibi avlamışlardı. Eski Kandan kimse ailesinin onların ellerinde acı çekmediğini söyleyemez. Şimdi o günler tekrar geri geldi. Eski Kanın becerilerini Farseer'ın İrfanına karşı kullanmanın bir yolu varsa, bizim için epey kıymetli bir bilgi bu."

Holly köşeden yanaştı, sonra gelip Rolf'un sandalyesinin arkasını tuttu ve Rolf'un omzunun üzerinden bana baktı. Cevabımın onların için önemini sezdim.

"Size onu öğretemem," dedim dürüstçe.

İnanmadığı ortada, gözleri benimkilere kenetli kaldı. "Bu gece iki kez sana Eski Kanla ilgili bildiğim her şeyi öğretmeyi, sana sadece cehaletinin kapalı tuttuğu bütün kapıları açmayı önerdim. Beni reddettin, ama Eda adına, ben serbestçe teklif ettim. Ama istediğim bu tek şeyi, kendi türümüzden o kadar çok hayatı kurtarabilecek bu tek şeyi, bana öğretemeyeceğini mi söylüyorsun?"

Gözlerim Hilda'ya kaydı. Gözleri tekrar boncuk gibi ve parlak olmuştu. Kara Rolf büyük ihtimalle tavrının ayısınınkine nasıl benzediğinin farkında değildi. İkisi de kapıya olan uzaklığı ölçmeme neden olmuşlardı, bu arada Gecegözleri çoktan ayaklanmıştı ve kaçmaya hazırdı. Rolf'un arkasında Holly kafasını kaldırdı ve bana baktı. Tepemizde şahin bizi izlemek için kafasını döndürdü. Kendimi kaslarımı gevşetmeye, hissettiğimden çok daha sakin bir şekilde davranmaya zorladım. Burrich'ten endişeli bir hayvanın önünü keserken öğrenilmiş bir taktikti.

"Sana doğruyu söyledim," dedim dikkatle. "Tamamen anlayamadığım bir şeyi sana öğretemem." Benim de o hor görülen Farseer kanını taşıdığıma değinmekten kaçındım. Artık önceden şüphelendiğim şeyden emindim. İzan, İrfanlı birine saldırmakta sadece aralarında bir İrfan kanalı açılmışsa, kullanılabilirdi. Gecegözleri'yle benim ne yapmış olduğumuzu anlatabilseydim bile kimse onu kopya edemezdi. İrfanla, İzan kullanarak savaşmak için kişinin hem İrfana hem de İzana sahip olması gerekiyordu. Kara Rolf'un gözlerine sakin sakin, ona doğruyu söylemiş olduğumu bilerek baktım.

Kamburlaştırdığı omuzlarını yavaş yavaş gevşetti ve Hilda dört ayağının üzerine inip yere dökülmüş balın peşinden gitti. "Belki," dedi Rolf, biraz inatçı bir şekilde, "belki bizimle kalsaydın ve sana öğreteceğim şeyi öğrenseydin, ne yaptığını anlamaya başlardın. Sonra onu bana öğretebilirdin. Sence olur muydu?"

Sesimi sakin ve temkinli tuttum. "Kralın hizmetkarlarından birinin bana saldırdığına şahit oldun dün gece. Burada kalmama ve onlara karşı kullanmak için daha fazlasını öğrenmeme izin vereceklerini mi sanıyorsun? Hayır. Tek şansım onlar beni arayarak gelmeden önce, onlara kendi inlerinde meydan okumak." Tereddüt ettim, sonra, "Sana benim yaptığımı yapmayı öğretemesem de, Eski Kanın düşmanlarına karşı kullanılacağından emin olabi-

lirsin," dedim.

Bu, nihayet kabul edebileceği bir akıl yürütmeydi. Birkaç kez düşünceli bir şekilde burnunu çekti. Rahatsız bir şekilde bende de onda ayı, Holly'de şahin özelliği olduğu kadar bende de kurt özelliği var mı diye merak ettim.

"En azından gece kalacak mısın?" diye sordu aniden.

"Gece yolculuk etmemiz daha iyi oluyor," dedim üzüntüyle. "İkimiz için de daha rahat."

Buna bilgece kafa salladı. "Pekala. Sana iyilik ve amacına ulaşman için bütün iyi şansı dilerim. Eğer istersen, ay doğana kadar burada güvenle dinlenebilirsin."

Gecegözleri'yle görüştüm ve minnettarlıkla kabul ettik. Gecegözleri'nin omzundaki kesiği kontrol ettim ve şüphelendiğimden daha iyi bulmadım. Burrich'in merhemlerinden birini sürdüm ve sonra dışarıda gölgede sere serpe uzandık ve öğleden sonrayı uyuklayarak geçirdik. Tamamıyla rahatlamak, diğerlerinin bizim için nöbet tuttuğunu bilmek ikimiz için de iyiydi. Yolculuğumuza başladığımızdan bu yana ikimizin de en iyi uykusuydu. Uyandığımızda, Kara Rolf'un yanımızda götürmemiz için balık, bal ve ekmek ayarlamış olduğunu gördüm. Şahinden bir iz yoktu. Gece için tünemeye gittiğini düşündüm. Holly bize uykulu bir şekilde bakarak evin yanında gölgelerde duruyordu.

"Dikkatli gidin, yavaşça gidin," diye öğütledi Rolf, ben ona teşekkür ettikten ve hediyelerini paketledikten sonra. "Eda'nın sizin için açmış olduğu yollardan yürüyün."

Bir karşılık bekliyormuş gibi duraksadı. Aşina olmadığım bir adet sezdim. Ona basit bir şekilde, "Bol şans," diledim ve buna kafasını salladı.

"Geri döneceksin, biliyorsun," diye ekledi.

Başımı yavaşça iki yana salladım. "Bundan şüpheliyim. Ama bana verdiklerin için sana teşekkür ederim."

"Hayır. Geri döneceğini biliyorum. Sana öğretebileceğim şeyi istemenle ilgili bir şey değil. Ona ihtiyacın olduğunu anlayacaksın. Sıradan adamlar gibi bir adam değilsin. Bütün hayvanlar üzerinde hakları olduğunu düşünürler; onları avlamaya ve yemeye ya da boyun eğdirmeye ve hayatlarına hükmetmeye. Öyle bir egemenlik hakkın olmadığını biliyorsun. Seni taşıyan at, bunu istediği için yapar, yanında avlanan kurdun yaptığı gibi. Hakkın olduğunu biliyorsun, hükmetmeye değil ama onun bir parçası olmaya. Yırtıcı ya da av; ikisinden biri olmakta utanılacak bir şey yok. Vakit geçtikçe acil soruların olduğunu göreceksin. Arkadaşın gerçek kurtlardan oluşan bir sürüyle birlikte koşmak istediğinde ne yapmalısın? Emin ol, o zaman gelecek. Sen evlenir ve çocuk sahibi olursan o ne yapmalı? İkinizden birinin olması gerektiği gibi ölme vakti geldiğinde diğeri kalan için nasıl yer açar ve tek başına nasıl devam eder? Zamanla kendi türünden olanlara karşı bir açlık hissedeceksin. Onları nasıl sezeceğini ve nasıl arayacağını bilmeye ihtiyacın olacak. Bu soruların cevapları, Eski Kan cevapları, sana bir günde söyleyemeyeceğim, bir haftada anlayamayacağın cevapları var. O cevaplara ihtiyacın var. Ve onlar için geri geleceksin."

Orman yolunun üzerinden çok geçilmiş toprağına baktım. Rolf'a döneceğime dair bütün kesinliği kaybetmiştim.

Holly gölgelerin içinden yumuşak, ama anlaşılır bir şekilde konuştu. "Yapmaya gitttiğin şeye inanıyorum. Sana başarı dilerim ve elimden gelseydi sana yardım ederdim." Gözleri Rolf'a çevrildi, sanki bu tartıştıkları, ama hemfikir olamadıkları bir şeymiş gibi. "Yardıma ihtiyacın olursa Gecegözleri'ne yaptığın gibi bağır, seni duyan herhangi bir Eski Kan'ın çağrını Crowsneckli Holly ve Sleet'e iletmesini iste. Duyanlar sana yardıma gelebilir. Gelmeseler bile bana haber ulaştırırlar ve ben de elimden geleni yaparım."

Rolf nefesini öfkeyle verdi. "Elimizden geleni yaparız," diye

düzeltti Holly'nin cümlesini. "Ama burada kalman ve önce kendini daha iyi nasıl koruyacağını öğrenmen daha akıllıca olurdu."

Söylediklerine kafa salladım, ama kişisel olarak Regal'den alacağım intikama hiçbirini bulaştırmamaya kesin karar verdim. Başımı kaldırıp Rolf'a baktığımda bana buruk bir şekilde gülümsedi ve omuz silkti. "Git o halde. Ama tedbirli olun, ikiniz de. Ay batmadan Buck'ı arkanızda bırakacak ve Farrow'da olacaksınız. Kral Regal'in burada bizi kontrol ettiğini düşünüyorsan, insanların bunu yapmaya hakkı olduğunu düşündükleri yere varana kadar bekle."

Buna vahşice baş salladım ve Gecegözleri'yle ben bir kez daha yola koyulduk.

7

FARROW

Leydi Patience, sonradan adlandırıldığı üzere Buckkeep Hanımı, emsalsiz bir şekilde yetki sahibi oldu. Soylu bir ailede doğmuştu ve doğuştan bir leydiydi. Veliaht Chivalry ile yaptığı aceleci evlilikle daha yüksek bir mevkie, kraliçelik mevkiine yükseldi. Doğumun ya da evliliğin ona getirmiş olduğu gücü ele alacak konumda olduğunu asla iddia etmedi. Ancak yalnız kaldığında, eksantrik Leydi Patience olarak Buckkeep'te neredeyse terk edildiğinde nüfuz dizginlerini eline aldı. Bunu, hayatındaki diğer her şeyi yaptığı gibi yaptı, başka herhangi bir kadına faydası dokunmayacak rastlantısal, antika bir yöntemle.

Soylu aile bağlantılarına başvurmadı, ölmüş kocasının mevkiine dayalı ilişkileri kullanmadı. Onun yerine, gücün en alçak katmanıyla başladı işe, çoğu kadın olan sözde askerlerden. Kral Shrewd'un kişisel muhafızlarından ve Kraliçe Kettricken'ın muhafızlarından kalan birkaç kişi, koruyacak hiçbir şeyi kalmayan muhafızlara özgü durumda bırakılmışlardı. Buckkeep muhafızlarının yerine Lord Bright'ın Farrow'dan beraberinde getirdiği kişisel birlikler geçmiş ve Buckkeep muhafızları kalenin temizliği ve bakımı da dahil, daha önemsiz işlerle görevlendirilmişlerdi. Eski muhafızlara ödemeler düzensiz yapılıyordu, gözden düşmüşler ve kendi aralarında aylak aylak zaman geçiriyor ya da bir muhafıza yakışmayacak işlerle meşgul oluyorlardı. Leydi Patience,

görünüşte başka türlü meşgul edilemeyeceklerinden, kendisi için hizmetler rica etmeye başladı. Aniden eski, ufak binek atı Silk'e binmeye başlayınca bir muhafız isteyerek başladı buna. Öğleden sonra yapılan at gezintileri giderek tam gün, akınlara uğramış ve sonra yağmalanmış ya da yağmalanma korkusu yaşamış kasabalara bir gecelik gezintilere dönüştü. Yağmalanmış kasabalarda o ve hizmetkarı Lacey yaralılar için ellerinden geleni yaptılar, öldürülmüş ya da İşlenmişlerin bir çetelesini tuttular ve ana caddelerdeki molozların temizlenmesine, evsiz kalmış insanlar için sürekli barınaklar yapılmasına kendi muhafızlarıyla arka çıktılar. Bu, savaşçılar için gerçek bir iş olmadığı halde, neye karşı savaşma eğitimi aldıklarına ve savunucu olmadıkları takdirde ne olduğuna dair keskin bir hatırlatmaydı. Yardım ettikleri insanların minnettarlığı muhafızların gururlarını ve ruhsal bağlılıklarını onardı. Bu, yağmalanmamış kasabalarda, Buckkeep ve Farseer gururunun hâlâ var olduğunun küçük bir gösterisiydi. Birçok kasaba ve köyde, halkın Akıncılardan geri çekilebileceği ve kendilerini savunmak konusunda daha az şansları olan yerlerde geçici kazık çitler yükseldi.

Lord Bright'ın Leydi Patience'ın baskınlarına dair ne hissettiğiyle ilgili bir kayıt yok. Bu seferleri hiç resmi bir yolla ilan etmedi. Bunlar onun keyif gezintileriydi, ona eşlik eden muhafızlar buna gönüllü olmuşlardı, tıpkı kasabalarda onlara verdikleri görevlerde oldukları gibi. Bazıları Leydi Patience onlara güvenmeye başlayınca, onun için "işler" gördüler. Rippon, Bearns ve hattâ Shoaks'taki kalelere, sahil kasabalarının nasıl olduğuyla ilgili haber isteyen ve Buck'tan haberler veren mesajlar taşımak türünden işler. Ulaklarına çoğu zaman, haberlerinin ve desteğinin alıcısına bir hatıra olarak sunulmak üzere, yıl boyunca odasında yetiştirdiği sarmaşıktan bir filiz verilirdi. Sözde Sarmaşık Koşucuları hakkında, gösterdikleri cesaret ve beceriklilikten bahseden ve

bize en büyük duvarların bile zaman içinde tırmanan sarmaşıklara teslim olduğunu hatırlatan birçok türkü yazıldı. En meşhur atılım Pansy'ninkiydi belki de, en genç koşucununki. On bir yaşında, Bearns Dükalığının Bearns'ın Buz Mağaraları'nda saklanmakta olduğu yere kadar bütün yolu, bir erzak teknesinin ne zaman ve nereye yanaşacağı haberini iletmek için katetti Pansy. O yolun bir kısmında, Pansy Akıncıların el koyduğu bir arabadaki buğday torbalarının arasında fark edilmeden yolculuk etti. Görevine devam etmek için bir Akıncılar kampının tam ortasından, kaçtı, ama liderlerinin uyuduğu çadırı İşlenmiş ebeveynlerinin intikamını almak için ateşe verdikten sonra. On üç yaşına kadar yaşamadı, ama yaptıkları uzun süre hatırlacak.

Diğerleri Patience'a para sağlamak için mücevherlerini ve atalarına ait toprakları, bir keresinde Lord Bright'a bilgi verdiği gibi "dilediğince, hakkı olduğundan" elden çıkarmasına yardım ettiler. İçyer'den buğday ve koyun satın aldı 'gönüllüleri' tekrar onların nakliyesi ve dağıtımıyla ilgilendiler. Küçük erzak tekneleri güç durumdaki savunuculara umut getirdi. Tahrip edilmiş kasabaların yeniden inşaasına yardım eden duvarcı ve doğramacılara sembolik ödemeler yaptı. Ve ona yardım etmeye gönüllü olan muhafızlara para verdi, verdiği para fazla değildi ama en içten teşekkürleriyle birlikte verilmişti.

Sarmaşık nişanı Buckkeep muhafızları arasında yaygınlaştığında, bu çoktan gerçek olmuş bir şeyi bildirmek içindi. Bu erkek ve kadınlar bir ödeme aldıklarında bu, Leydi Patience tarafından yapılıyordu, ama onlar için en önemlisi, onun tarafından kıymet verilen ve kullanılan, yaralandıklarında onun tarafından iyileştirilen ve aleyhlerinde konuşulduğunda iğneleyici diliyle keskin bir şekilde onları koruyan Leydi Patience'ın muhafızları olmaktı. Bunlar onun nüfuzunun altyapısı ve kullanmaya başladığı gücün temeliydiler. "Bir kule nadiren aşağıdan yukarı doğru ufala-

nır," dedi birçok kez ve bu deyişi Prens Chivalry'den aldığını iddia etti.

* * *

İyi uyumuştuk ve karnımız toktu. Avlanma ihtiyacı duymadan bütün gece yolculuk ettik. Yoldan uzak durduk ve, daha önce olduğundan çok daha tedbirli davrandık, ama hiçbir İşlenmişle karşılaşmadık. Büyük, beyaz bir ay, bize ağaçların arasındaki bir patikayı aydınlattı. Karşılaştığımız kokuları ve duyduğumuz sesleri tasnif etmek dışında neredeyse hiç düşünmeden, tek bir yaratık gibi hareket ettik. Beni kavrayan buz gibi kararlılık Gecegözleri'ni de etkiledi. Niyetimi ona dikkatsizce ilan edemezdim, ama onu üstünde odaklanmadan düşünebilirdik. Değişik türden bir açlıkla güdülenen, değişik türden bir av itkisiydi. O gece ayın gözetleyen bakışı altında kilometrelerce yol yürüdük.

Bunda askeri bir mantık, Verity'nin onaylayacağı bir strateji vardı. Will yaşadığımı biliyordu. Bunu gruptaki diğerlerine ya da hattâ Regal'e orta edip etmeyeceğini bilmiyordum. Justin'le Serene'in Kral Shrewd'unkini çektikleri gibi benim İrfan gücümü çekme açlığı duyduğundan, böyle bir güç hırsızlığının korkunç bir esrime yaratacağından ve Will'in onun tadına tek başına varmak isteyeceğinden şüpheleniyordum. Ayrıca Will'in nereye saklanmış olursam olayım, meydana çıkarmaya kararlı olarak beni arayacağından oldukça emindim. Ondan korktuğumu da biliyordu. Sadece onu ve grubu değil, Regal'i de öldürmeye kararlı olarak doğrudan ona gelmemi beklemeyecekti benden. Tradeford'a hızlı ilerleyişim saklı kalmam için en iyi strateji olabilirdi.

Buck ne kadar açıksa, Farrow da o kadar sarp ve ağaçlıktı. O ilk şafak bizi yabancı bir türden ormanda buldu, daha açık ve kışın yapraklarını döken. Hafif meyilli bir tepedeki bir kuş çalılığında yatıp uyuduk. Kavgadan beri ilk kez gömleğimi çıkardım ve gün ışığında sopanın omzumda geldiği yeri inceledim. Siyah ma-

vi renkteydi ve kolumu başımın üstüne kaldırmaya çalıştığımda acı veriyordu. Ama hepsi buydu. Fazla önemli değildi. Üç yıl önce olsa, ciddi bir yara olduğunu düşünürdüm. Soğuk suyla yıkar ve iyileşmesini hızlandırmak için bitkilerle yara lapası yapardım. Şimdiyse, bütün omzum morarmıştı ve her hareket ettirdiğimde sancılansa da sadece bir çürüktü ve bıraktım kendi kendine iyileşsin. Gömleğimi tekrar giyerken kendi kendime acı acı gülümsedim.

Omzundaki kesiğe bakarken Gecegözleri sabırlı değildi. Yara kapanmaya başlıyordu. Tüyleri kesiğin kenarından geriye ittiğimde, aniden arkaya uzandı ve bileğimi dişlerinin arasına aldı. Kabaca değil, ama sertçe.

Bırak. İyileşecek.

İçi kirli.

Yarayı kokladı ve düşünceli bir şekilde yaladı.

Bırak da bakayım.

Sadece bakmıyorsun. Dürtüyorsun.

O halde kıpırdamadan otur ve bırak da dürteyim.

Zarifçe olmasa da kabul etti. İçine sıkışmış ot parçaları vardı ve onların koparılıp çıkarılması gerekiyordu. Bir defadan fazla bileğimi kaptı. Sonunda yettiğini anlamamı sağlayacak şekilde bana gürledi. Tatmin olmamıştım. Üzerine Burrich'in merheminden biraz sürmeme güçbela hoşgörü gösterdi.

Bu konularda fazla endişeleniyorsun, dedi bana sinirli bir şekilde.

Benim yüzümden yaralanmandan nefret ediyorum. Bu doğru değil. Bu bir kurdun sürmesi gereken bir hayat değil. Yalnız olmamalısın, bir yerden bir yere gezinmemelisin. Bir sürüyle birlikte, kendi bölgende avlanmalısın, belki günün birinde bir eş bulmalısın.

Günün biri günün biridir ve belki olur, belki olmaz. Olayların olup olmayacağı konusunda endişelenmek insanların konusu. Eti

onu öldürene kadar yiyemezsin. Ayrıca yalnız değilim. Birlikteyiz. Bu doğru. Birlikteyiz. Uyumak için Gecegözleri'nin yanına uzandım.

Molly'yi düşündüm. Azimle onu aklımdan çıkardım ve uyumaya çalıştım. Faydası yoktu. Gecegözleri homurdanıp benden uzaklaşarak tekrar uzanana kadar, ara vermeksizin dönüp durdum. Bir süre kalkıp aşağıdaki ağaçlık vadiyi seyrederek oturdum. Aptalca bir kararın eşiğinde olduğumu biliyordum. Hangi kısmının, ne ölçüde aptalca ve gözükara olduğunu düşünmeyi reddettim. Nefes aldım, gözlerimi kapadım ve Molly'ye uzandım.

Onu bir başka adamın kollarında bulabileceğimden endişe etmiştim. Benden nefretle bahsettiğini duyacağımdan korkmuştum. Ama onu bulamadım. Tekrar tekrar düşüncelerimi bir merkezde topladım, bütün enerjilerimi çağırdım ve ona uzandım. Nihayet Burrich'in bir kulübenin çatısını samanlarla örterkenki İrfan görüntüsüyle ödüllendirildim. Gömleksizdi ve yaz güneşi onu cilalanmış ahşap renginde karartmıştı. Ensesinden aşağı ter akıyordu. Aşağıdaki birine baktı ve yüz hatlarından sıkıntı geçti. "Biliyorum, canım. Kendi başına da yapabilirsin, çok teşekkür ederim. İkinizin de buradan düşmesi korkusundan başka yeterince endişem olduğunu da biliyorum."

Bir yerlerde gayretle soludum ve tekrar kendi vücudumun farkına vardım. Kendimi ittim ve Burrich'e uzandım. En azından yaşadığımı bilmesine izin verecektim. Onu bulmayı başardım, ama onu bir sisin arasından gördüm. "Burrich!" diye seslendim ona. "Burrich, benim Fitz!" Ama zihni bana kapalı ve kilitliydi, düşüncelerinin bir pırıltısını bile yakalayamadım. İstikrarsız İrfan becerime lanet okudum ve tekrar dönen bulutların içine uzandım.

Verity, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kafasını iki yana sallayarak karşımda duruyordu. Sesi rüzgarın fısıltısından daha yüksek değildi ve o kadar kıpırtısız duruyordu ki, onu güçbela görebili-

yordum. Yine de bana ulaşmak için büyük güç sarf ettiğini sezdim. "Bunu yapma evlat," diye beni uysalca uyardı. "Seni sadece incitir." Birdenbire başka bir yerdeydim. Sırtını büyük, siyah bir kaya parçasına yasladı ve yüzü yorgunlukla kırışmıştı. Verity acıyormuş gibi şakaklarını ovuşturdu. "Bunu ben de yapmıyor olmalıydım. Ama bazen öyle özlüyorum ki... Alı, pekala. Boş ver. Şunu bil yine de. Bazı şeyleri bilmemek daha iyidir ve şu an İrfanlamanın tehlikeleri çok büyük. Ben seni hissedebiliyor ve bulabiliyorsam, başkaları da yapabilir. Sana her şekilde saldıracaklardır. Dikkati onların üzerine çekme. Onları korumak için onlardan vazgeç." Birden daha güçlü göründü. Acı acı gülümsedi. "Bunu yapmanın ne demek olduğunu biliyorum, onları güvende tutmak için onlardan vazgeçmenin. Baban da biliyordu. Bunu yapacak gücün var. Vazgeç evlat. Sadece bana gel. Eğer hâlâ önem veriyorsan. Bana gel ve sana neler yapılabileceğini göstereyim."

Öğle vakti uyandım. Yüzüme düşen güneş ışığı başımı ağrıtmıştı ve bu yüzden kendimi hafifçe sarsak hissediyordum. Kendimi toparlamak için biraz cinkabuğu demlemek niyetiyle ufak bir ateş yaktım. Sadece küçük bir kabuk parçasıyla ve kalan ısırganotlarını kullanarak kendimi erzağımı ayırmaya zorladım. Ona bu kadar sık ihtiyaç duymayı beklememiştim. Onu korumam gerektiğinden şüpheleniyordum, ona Regal'in grubuyla yüzleştikten sonra ihtiyacım olabilirdi. Şimdi üstümde iyimser bir hava vardı. Gecegözleri bir süre beni seyretmek için gözlerini açtı, sonra tekrar uyukladı. Acı çayımı yudumlayarak ve kırı seyrederek oturdum. Tuhaf bir düş, insanların beni sevdikleri bir yerin ve zamanın hasretini çekmeme neden oldu. Onların hepsini arkamda bırakmıştım. Yok, tamamen değil. Gecegözleri'nin yanına oturdum ve bir elimi kurdun omzuna koydum. Dokunuşumla tüyleri ürperdi. *Git de uyu,* dedi bana hırçınlıkla.

Bütün sahip olduğum sensin, dedim ona melankolik bir şekilde.

Tembelce esnedi. *Ve ihtiyaç duyduğun tek şey de benim. Şimdi uyu. Uyumak ciddi bir şey,* dedi bana anlayışla. Gülümsedim ve bir elim kürkünün üzerinde, tekrar kurdumun yanına uzandım. Tok bir karnın ve sıcak güneşte uyumanın basit memnuniyetini saçıyordu. Haklıydı. Ciddiye almaya değerdi. Gözlerimi kapadım ve günün kalanında düş görmeden uyudum.

Takip eden gün ve gecelerde çevrenin görünümü, arasına geniş çimenlikler serpiştirilmiş açık ormanlara dönüştü. Kasabaları meyve bahçeleri ve buğday tarlaları çevreliyordu. Bir vakitler, uzun zaman önce Farrow'dan geçmiştim. O zaman bir kervanla birlikteydim ve nehri takip etmekten ziyade kırsal bölgeyi geçmiştik. Önemli bir cinayet yolu üzerinde kendine güvenli, genç bir suikastçıydım. O yolculuk Regal'in ihanetini ilk kez tecrübe etmemle son bulmuştu. Zor hayatta kalmıştım. Şimdi bir kez daha, yolculuğumun sonunda bir cinayeti bekleyerek Farrow'dan geçiyordum. Ama bu kez tek başıma ve nehirden yukarı gidiyordum, öldüreceğim adam ben amcamdı ve cinayet benim isteğim üzerine işlenecekti. Bazen bunda derin bir tatmin buluyordum. Diğer zamanlardaysa korkutucuydu.

Kendime verdiğim sözü tuttum ve insanlardan dikkatle ve devamlı kaçındım. Yolu ve nehri gölgeliyorduk, ama kasabalara geldiğimizde uzaklarından geçiyorduk. Böyle açık bir bölgede bu, hayal edilebileceğinden daha zordu. Nehirde bir dönemece tıkılmış ve sık ormanlarla çevrili bir Buck mezrasının etrafında daire çizmek bir şeydi. Buğday tarlalarını geçmek ya da meyve bahçelerinin arasından süzülüp hiç kimsenin köpeğini ya da ilgisini uyandırmamak başka şey. Köpekleri kötülük düşünmediğimize bir yere kadar inandırabilirdim. Eğer köpekler safsa. Çoğu çiftlik köpeğinin kurtlara karşı hiçbir güvencenin sakinleştiremeyeceği bir şüphesi olurdu. Ve yaşlı köpekler bir kurtla yolculuk eden herhangi bir insana kötü gözle bakmaya müsaitti. Bikaç defa ko-

valandık. İzan bana bazı hayvanlarla iletişim kurma becerisi veriyor olabilirdi, ama söylediklerimin dinleneceğine ya da inanılacağıma garanti vermezdi. Köpekler aptal değildir.

Bu açık alanlarda avlanmak da farklıydı. Küçük avların çoğu gruplar halinde yaşayan, yuva yapan türdendi ve daha büyük hayvanlar uzun, düz arazi parçalarında bizi geçiyordu. Avlanmakla geçirilen zaman yolculukla geçirilmeyen zamandı. Kimi kez korunmayan kuş kümesleri buluyor ve uyuyan hayvanlardan yumurta çalmak için sessizce içeri süzülüyordum. Arasından geçtiğimiz meyve bahçelerinden erik ve kiraz yağmalamaya vicdanım elvermiyordu. En tesadüfi avımız cahil, bazı göçebelerin süt hayvanı olarak besledikleri zayıf domuzlardan biriydi. Nereden geldiğini sorgulamadık. Onu diş ve kılıçla öldürdük. O gece Gecegözleri'ni bıraktım atıştırsın ve sonra etin kalanını şeritler halinde kesip küçük bir ateşin üzerinde kurutarak Gecegözleri'ni sinirlendirdim. Yağlı etin iyi saklanacak kadar kuruduğundan tatmin olana kadar günün büyük bir kısmı geçmişti, ama takip eden günlerde bu hazırlık sayesinde daha hızlı yolculuk ettik. Av kendini gösterdiğinde avlandık ve öldürdük, ama göstermediğinde tekrar hücum edeceğimiz tütsülenmiş domuz vardı.

Bu şekilde Buck Nehri'ni kuzeybatı yönünde takip ettik. Büyük ticaret kasabası Turlake'e yaklaştıkça etrafından dolaştık ve bir süre sadece yıldızlarca yöneltildik. Bu Gecegözleri'nin isteğine daha uygundu, yılın bu zamanında kuru, ince çimenlerle örtülü ovalardan gitmek. Sık sık uzakta sığır ve koyun ya da keçi sürüleri gördük. Bu sürüleri takip eden göçebe insanlarla ilişkim onları at sırtında görmek ya da bir iki geceliğine yerleştikleri çadırların konik şeklini gösteren ateşlerini görmekle sınırlıydı.

Uzun uzun yürüdüğümüz bu gecelerde tekrar kurttuk. Bir kez daha eski halime dönmüştüm, ama farkındaydım ve kendime, ben olduğum sürece bunun bana fazla zarar vermeyeceğini söyledim.

Gerçekte bana faydası olduğuna inanıyorum. Bir başka insanla yolculuk ediyor olsaydım, hayat daha karmaşık olacaktı. Tradeford'a vardığımızda güzergahı, erzağı ve taktikleri tartışacaktık. Ama kurtla ben yürüdük, her gece ve var oluşumuz hayatın elverdiğince basitti. Aramızdaki arkadaşlık gitgide daha da derinleşiyordu.

Kara Rolf'un sözleri içime oturmuş ve bana düşünecek çok şey vermişti. Bazı açılardan Gecegözleri ve aramızdaki bağla ilgili şeyler hakkında varsayımlar kurmuştum. Bir zamanlar yavruydu, ama şimdi benim dengimdi. Ve arkadaşım. Bazıları ikisi birbirinin aynıymış gibi "köpek" ya da "at" der. Bir adamın yedi yıldır sahip olduğu kısrağa, bir sandalyeden bahseder gibi "o" dediğini duymuştum. Bunu hiç anlamadım. Bir hayvanın arkadaşlığını bilmek ve bunun her açıdan bir erkeğin ya da kadının arkadaşlığı kadar zengin ve karmaşık olduğunu anlamak için insanın İzanlı olması gerekmez. Nosy benimken cana yakın, meraklı, çocukça bir köpekti. Smithy sert ve saldırgandı, ona sorun çıkaran herkese zorbalık etmeye meyilli ve sert tabiatlıydı. Gecegözleri, Burrich ya da Chade'den olduğu kadar farklıydı onlardan. En çok ona yakın olduğumu söylemek diğerlerine saygısızlık olmaz.

Sayamazdı. Ama ben de havadaki geyik kokusunu okuyamaz ve onun erkek mi, dişi mi olduğunu söyleyemezdim. O bir sonraki günü planlayamıyordu, ben de takip edişte gerekli vahşi konsantrasyondan yoksundum. Aramızda farklılıklar vardı, hiçbirimiz üstünlük taslamıyorduk. Hiçbirimiz diğerine hükmetmeye kalkmıyor ya da sorgusuz itaat beklemiyorduk. Benim ellerim kirpi oku, kene ve diken çıkarmak, sırtında kaşınan ve ulaşamadığı yerleri kaşımak için faydalı şeylerdi. Boyum bana av yeri saptama ve araziyi gözetleme konusunda kesin bir avantaj sağlıyordu. Bu yüzden "inek dişlerim" ve gece zayıf görmem yüzünden bana acıdığı ve burnumdan gözlerimin arasındaki hissiz bir yumru olarak bahsettiği zaman bile tepeden bakmazdı. Yediğimiz etin çoğunun

onun av hünerine bağlı olduğunu ikimiz de biliyorduk. Bulabilirseniz bunu bir adamda bulun.

"Otur, tazı!" dedim ona bir keresinde şaka yollu. Gecegözleri kovalamakta ısrar ettikten sonra bir sopayla öldürdüğüm bir kirpinin derisini büyük bir dikkatle yüzüyordum. Eti almaktaki hevesiyle ikimizi de baştan aşağı oklara batırmak üzereydi. Kalçaları sabırsızlıkla titreyerek geri çekildi.

İnsanlar neden böyle konuşuyor? diye sordu bana, ben deriyi dikenli posttan dikkatle çekerken.

"Nasıl?"

Emrederek. Sürü değillerse, bir adama bir köpeğe emretme hakkını ne verir?

"Bazıları sürü ya da neredeyse sürü gibi," dedim yüksek sesle düşünerek. Postu, karın derisinde okların olmadığı bir yerden tutarak sıkıca çektim ve deri parçalara ayrıldı. Deri yağlı etten sıyrılırken bir yırtılma sesi çıkardı. "Bazı insanlar hakları olduğunu düşünüyor," diye devam ettim bir dakika sonra.

Neden? diye zorladı Gecegözleri.

Bunu daha önce hiç düşünmemiş olmam beni şaşırttı. "Bazı insanlar hayvanlardan üstün olduklarını düşünüyorlar," dedim yavaşça. "Onları kullanmaya ya da onlara istedikleri gibi emretmeye hakları olduğuna."

Sen de böyle mi düşünüyorsun?

Hemen cevap vermedim. Bıçağımı deriyle yağ arasındaki çizgiye soktum ve hayvanın omzunun etrafında çalışırken deriyi sürekli çektim. Olduğunda at sürmüştüm, öyle değil mi? Attan üstün olduğumdan mı isteğime boyun eğmesini sağladım? Köpekleri benim için avlansınlar diye kullanmıştım, zaman zaman da şahinleri. Onlara emretmeye ne hakkım vardı? Orada oturmuş, yemek için bir kirpinin derisini yüzüyordum. Yavaşça konuştum. "Yemek üzere olduğumuz bu kirpiden daha mı üstünüz? Yoksa

sadece onu bugün avladık diye mi?"

Gecegözleri kafasını kaldırıp onun için et sıyıran bıçağımı ve ellerimi seyretti. *Sanırım ben bir kirpiden daha akıllıyım. Ama daha üstün değilim. Belki de yapabildiğimiz için öldürecek ve yiyeceğiz. Tıpkı,* burada ön patilerini dermansızlıkla gerdi, *tıpkı benim bu dikenli şeyleri benim için yüzecek iyi eğitilmiş bir insana sahip olmam gibi.* Bana dilini sarkıttı, ikimiz de bulmacanın cevabının bir kısmının bu olduğunu biliyorduk. Bıçağımı kirpinin omurgasına soktum ve bütün post nihayet kurtuldu.

"Bir ateş yakmalı ve yemeden bu yağın bir kısmını pişirmeliyim," dedim düşünceli bir şekilde. "Yoksa hastalanırım."

Bana benimkini ver ve kendi payınla dileğini yap, diye talimat verdi bana Gecegözleri. Arka ayaklarının etrafını ve eklemleri çekip kestim. Benim için yeterliydi. Gecegözleri kendi payını başka bir yana sürüklerken etleri bacağın deri kısmında bıraktım. O kemikleri çıtır çıtır yerken küçük bir ateş yaktım ve bacakları pişirmek için şişe geçirdim. "Senden üstün olduğumu sanmıyorum," dedim alçak sesle. "Herhangi bir hayvandan üstün olduğumu gerçekten düşünmüyorum. Gerçi, senin dediğin gibi bazılarından daha akıllıyım."

Kirpilerden belki, gözleminde bulundu iyi huylu bir tavırla. *Ama bir kurttan? Sanmam.*

Birbirimizin davranışlarının her nüansını öğrenmiştik. Bazen avlanırken vahşice yetenekli oluyor, en doymak bilmez hazzı takip etmek ve öldürmekte bularak kasten ve tehlikeli bir şekilde hareket ediyorduk. Diğer zamanlarda yavru köpekler gibi dövüşüyor, birbirimizi çalılıklardaki patikada dürtüyor, yürürken birbirimizi kıstırıp çimdikliyorduk, avı daha onu biz bile görmeden korkutuyorduk. Bazı günler öğleden sonra avlanmak ve yolculuk etmek için kalkmadan önce, güneş karınlarımız ya da sırtlarımızda sıcak, böcekler uykunun kendisi gibi vızıltılı bir ses çıkarırken

kestirerek uzanıyorduk. Derken büyük kurt, bir yavru gibi sırtının üzerinde yuvarlanır; karnını kaşımam, kulaklarında kene ve pire var mı diye bakmam ya da sadece boynuyla ensesinin tamamını kaşımam için yalvarırdı. Soğuk sisli sabahlarda birbirimize sokularak kıvrılır, uykudan önce ısınırdık. Bazen burnumda soğuk bir burnun dürtüşüyle uyanırdım; doğrulmaya çalıştığımda, kafamı toprağa mıhlayarak kasten saçımın üzerinde oturduğunu keşfederdim. Diğer zamanlarda kendiliğimden uyanıp Gecegözleri'nin az ötede oturduğunu, çevredeki kırı gözetlediğini görürdüm. Onu öyle, bir günbatımının karşısında bir silüet halinde gördüğümü hatırlıyorum. Hafif akşam esintisi kürkünü kabartmış. Kulakları dikkat kesilmiş ve bakışları uzaklara dalmış. Benden gelecek hiçbir şeyin çare olamayacağı bir yalnızlık sezdim onda. Bıraktım öyle kalsın, ona doğru uzanmadım bile. Onun için, bazı açılardan bir kurttan daha iyi değildim.

Turlake'den ve çevresindeki kasabalardan uzak durduktan sonra, Vin Nehri'yle kesişmek için tekrar kuzeye döndük. Bir ineğin bir aygırdan farklı olduğu kadar farklıydı Buck Nehri'nden. Açık arazilerin arasından gri ve uysal süzülüyor, geniş çakıllı yatağında ileri geri yuvarlanıyordu. Nehrin bizden tarafında suyla az çok paralel bir patika vardı, ama üzerindeki trafiğin çoğunu keçiler ve sığırlar oluşturuyordu. Bir sürü yer değiştirdiğinde duyabiliyor ve onlardan kolaylıkla kaçınıyorduk. Vin Nehri daha sığ olduğundan ve kıyı şeridi suya kaydığı için Buck kadar seyre elverişli bir nehir değildi, ama üzerinde az da olsa tekne ticareti yapılıyordu. Vin'in Tilth tarafında sık kullanılmış bir yol, bolca köy ve hattâ kasabalar vardı. Mavnaların akıntıya karşı katırlar tarafından çekildiğini gördük, bu tarz yüklerin sığlıklardan nakledilmesi gerektiği kansına vardım. Nehrin bizim tarafımızdaki yerleşim yerleri, göçebe çobanların salı için iskele ve seyrek ticaret karakollarıyla sınırlıymış gibi görünüyordu. Buralarda bir han, birkaç dük-

kan ve dış mahallelerin kıyısında kalmış evler olabilirdi, ama bundan fazlası değil. Gecegözleri'yle ben onlardan kaçındık. Nehrin bulunduğumuz tarafında karşılaştığımız birkaç kasaba yılın bu vaktinde ıssızdı.

Göçebe çobanlar, sıcak aylarda sürülerini verimli otlaklarda bir gölçükten ötekine ciddiyetle ilerleterek merkezi ovalarda otlatıyorlardı. Kasaba sokaklarında ve evlerin kenarlarından yukarı çimenler büyüyordu. Bu terk edilmiş kasabalarda bir huzur vardı, yine de boşluk bana yağmalanmış bir kasabayı anımsatıyordu. Hiçbirinin yakınından geçmedik.

İkimiz de zayıfladık ve güçlendik. Ayaklarım büyüdü ve ayakkabılarımı ham deriyle yamamak zorunda kaldım. Pantolunumu kalçalarıma kadar kıvırarak giyiyordum. Gömleğimi bu kadar sık yıkamaktan yorgun düşmüştüm; İşlenmişlerle avların kanları gömleğimin önünü ve kol ağızlarını kahverengiye dönüştürmüştü. Bir dilencinin gömleği kadar tamir edilmiş, paçavraya dönmüştü ve alacalı rengi ona daha da acıklı bir görünüm veriyordu. Sonunda gömleği bohçama koydum ve gömleksiz devam ettim. Hava gömleği aratmayacak kadar yumuşaktı, serin gecelerde de hareket halindeydik ve vücudum kedi kendine ısınıyordu. Güneş beni en az kurdumu pişirdiği kadar pişirdi. Fiziksel olarak kendimi iyi hissediyordum. Kürek çektiğim ve dövüştüğüm zamanlardaki kadar güçlü ya da kaslı değildim. Ancak kendimi sağlıklı, çevik ve zayıf hissediyordum. Bütün gece bir kurdun yanında yürüyüp kendimi yorgun hissetmemem imkansızdı. Hızlı ve sinsi bir hayvandım ve hayatta kalma becerimi kendime defalarca kanıtladım. Regal'in yok ettiği güvenin büyük bir kısmını kazandım. Vücudumun tamamı Regal'in yapmış olduklarını affettiğinden ve unuttuğundan değil, onun sancı ve izlerine uyum sağladığından. Zindanı arkamda bıraktığımı söyleyebilirdim. Karanlık amacımın o altın günleri gölgelemesine izin vermedim. Gecegözleri'yle yol-

culuk ettik, avlandık, uyuduk ve tekrar yolculuk ettik. O kadar basit ve güzeldi ki, ona değer vermeyi unuttum. Onu kaybedene kadar.

Hava kararırken, gece yolculuğumuza başlamadan önce kana kana bir su içmek için nehrin aşağısına geldik. Ama yaklaştığımızda, Gecegözleri karnını toprağa yatırıp kulaklarını dikerek aniden dondu. Onun gibi yaptım, ardından benim hissiz burnum bile yabancı bir koku yakaladı. *Ne ve nerede?* diye sordum ona.

Gecegözleri cevap veremeden gördüm onları. Suya giden yolda zarifçe ilerleyen ufak geyikler. Gecegözleri'nden fazla uzun değillerdi ve geyik boynuzlarından ziyade, keçilerinkine benzer, dolunayın ışığında siyah siyah parlayan kıvrık boynuzları vardı. Böyle yaratıkları sadece Chade'in eski resimli hikaye kitaplarında görmüştüm ve tam anlamıyla nasıl isimlendirildiklerini hatırlayamıyordum.

Yemek? dedi Gecegözleri kısaca ve ben de onunla aynı fikirdeydim. Takip ettikleri patika onları bir atlama noktasına getirecek ve üzerimizden sıçramaları gerekecekti. Bekleyerek konumumuzu koruduk. Bir grup geyik artık suyun kokusunu aldıklarından acele ederek ve dikkatsizce yaklaştılar. Sürünün ana bölümünün çok yakında toplandıkları yerden sıçramalarını bekleyerek baştakinin geçmesine izin verdik. Ama tam Gecegözleri kendini atlamak için bir titremeyle topladığında, gecede uzun, titreyen bir uluma duyuldu.

Gecegözleri endişeli bir inilti çıkararak oturdu. Geyikler bir boynuz parlamasıyla kaçarak dağıldılar. İkimiz de onları kovalamayacak kadar şaşkına dönmüştük. Yemeğimiz aniden uzak bir gök gürültüsü haline geldi. Arkalarından dehşetle baktım, ama Gecegözleri fark etmişe bile benzemiyordu.

Gecegözleri, ağzı açık bir halde, çenesi sanki nasıl konuşulacağını hatırlamaya çalışıyormuş gibi titreyerek ulumakla feryat et-

mek arasında sesler çıkardı. Bir kurdun uzak uluması karşısında onda hissettiğim şaşkınlık kalbimin yerinden oynamasına neden oldu. Eğer annem gecenin içinde ansızın bana seslenmiş olsaydı, daha çok şaşırmazdım. Karşılık veren ulumalar ve havlamalar az kuzeyimizden patlak verdi. İlk kurt onlara katıldı. Gecegözleri gırtlağından hafif bir inilti koyverirken, kafası ileri geri döndü. Birden başını geriye attı ve keskin bir sesle uludu. Bildirisini ani bir sessizlik izledi, sonra hareket halindeki sürü tekrar dile geldi; bir av çığlığı atmadılar, sadece kendilerini duyurdular.

Gecegözleri bana ani, özür dileyen bir bakış attı ve gitti. Dağ sırtına doğru koşuşunu inanmayarak seyrettim. Bir şaşkınlık anından sonra ayağa fırladım ve onu izledim. Şimdiden epey ilerdeydi, ama onu izledğimin farkına vardığında yavaşladı ve sonra benimle yüz yüze gelmek için döndü.

Yalnız gitmeliyim, dedi bana kararlı bir şekilde. *Beni burada bekle.* Yolculuğuna kaldığı yerden devam etmek için hızla döndü.

Paniğe kapıldım. *Bekle! Yalnız gidemezsin. Onlar sürü değil. Biz davetsiz misafiriz, sana saldıracaklar. En iyisi hiç gitmemek.*

Gitmeliyim! diye tekrarladı. Kararlılığına şüphe yoktu. İlerledi.

Arkasından koştum. *Gecegözleri, lütfen!* Birdenbire onun için korkmuştum, etkilenerek içine daldığı şeyden.

Duraksadı ve dönüp bana baktı, gözleri bir kurt için çok uzun sayılabilecek bir süre benimkilerle kenetli kaldı. *Anlıyorsun. Anladığını biliyorsun. Benim güvendiğim gibi güvenme sırası şimdi de sende. Bu yapmam gereken bir şey. Ve yalnız yapmalıyım.*

Ya geri gelmezsen? diye sordum ani bir umutsuzlukla.

O kasabaya yaptığın gezintiden geri döndün. Ben de sana geri geleceğim. Nehir boyunca ilerlemeye devam et. Seni bulacağım. Git şimdi. Geri dön.

Arkasından gitmeyi bıraktım. O devam etti. *Dikkatli ol!* Ricayı arkasından savurdum, benim geceye uluma şeklimle. Sonra dur-

dum ve benden uzaklaşmasını seyrettim; güçlü kaslarının derin kürkü altında hafifçe dalgalanmasını, kuyruğunun kararlılıkla düz duruşunu. Ona geri dönmesini haykırmaktan, beni yalnız bırakmaması için yalvarmaktan kendimi alıkoymam gücümün her parçasına mal oldu. Koştuğum için hızla nefes alıp vererek yalnız başıma durdum ve uzakta giderek küçülmesini seyrettim. Araştırmasında o kadar kararlıydı ki, dışarı atılmış ve kenara kaldırılmış gibi hissettim kendimi. İlk kez onun Verity'yle beraber geçirdiğim sürelerde ya da Molly'yle birlikteyken ve ona düşüncelerimden uzak durmasını emrederken hissettiği kızgınlık ve kıskançlığı tecrübe ettim.

Bu onun kendi türüyle ilk yetişkin ilişkisiydi. Ona saldırsalar ve onu kovsalar da onları arama ve ne olduklarını görme ihtiyacını anlıyordum. Haklıydı. Ama onun için duyduğum bütün korkular bana arkasından koşmamı, saldırıya uğrarsa yanında olmamı, en azından bana ihtiyacı olursa yakında olmamı vızıldıyorlardı.

Ama benden gelmememi istemişti.

Hayır. Bana gelmememi söylemişti. Benim ona karşı kullandığım aynı kişisel ayrıcalıkla söylemişti. Ona sırtımı dönmek ve nehre doğru yürümek yüreğimi burkmuştu. Birden kendimi yarı kör hissettim. Onunkinden kör duyularımın bana vermediği şeyi eklemek için kendi bilgisini sunarak yanımda ve önümde yürümüyordu. Tersine onu uzakta hissedebiliyordum. Dört gözle bekleme, korku ve merak içinde heyecanla titrediğini hissettim. Şu an kendi hayatıyla, onu benimle paylaşamayacak kadar ilgiliydi. Bunun, o kulesinde oturmak ve benden koparabileceği bilgiyle yetinmek zorundayken, *Rurisk*'te Akıncıların üzerine gittiğim sırada Verity'nin hissettiği duyguya benzer olup olmadığını merak ettim. Ona rapor vermiştim, bilgi akışını korumak için bilinçli bir gayret göstermiştim. Yine de şu an midemi bulandıran yürek burkucu dışlanmayı hissetmiş olmalıydı.

Nehir kıyısına vardım. Orada durup oturdum ve onu bekledim. Geri geleceğini söylemişti. Akan suyun üzerindeki karanlığın ilersine baktım. Hayatımı içimde küçük hissediyordum. Yavaşça akıntının yukarısına bakmak için döndüm. Bütün avlanma hevesim Gecegözleri'yle birlikte kaçıp gitmişti.

Oturdum ve uzun bir süre bekledim. Sonunda kalktım, kendime ve etrafımdaki şeylere fazla dikkat etmeyerek gecenin içinde ilerledim. Kumlu nehir kenarında, suların hışırtıları eşliğinde sessizce yürüdüm.

Bir yerlerde, Gecegözleri diğer kurtların kokusunu aldı; onların kaç tane ve hangi cinsten olduklarını anlayacak kadar net ve güçlü bir şekilde. Bir yerlerde kendini onlara gösterdi, tehdit etmeden, topluluklarına girmeden, sadece onlara orada olduğunu bildirerek. Bir süre onu seyrettiler. Sürünün büyük erkeği ileri çıktı ve bir ot öbeğine işedi. Sonra üzerini çamurla örterken arka pençeleriyle yerde derin izler açtı. Bir dişi durdu, gerinip esnedi, ardından yeşil gözlerini ona dikerek oturdu. İki yarı yetişkin yavru birbirleriyle oynaşmayı onu tartmaya yetecek kadar bir süre bıraktılar. Biri ona yöneldi, ama annesinin alçak sesle çıkardığı bir homurtu onu aceleyle geri getirdi. Kardeşiyle oynaşmaya geri döndü. Ve Gecegözleri zarar vermeyeceğini gösterecek ve ona bakmalarına izin verecek şekilde kalçalarının üzerine çökerek oturdu. Sıska, genç bir dişi yarı tereddütlü bir inilti koyverdi, sonra onu bir aksırıkla durdurdu.

Bir süre sonra kurtların çoğu kalkıp amaçlı bir şekilde bir araya geldiler. Av. Sıska dişi diğerleri giderken onlara göz kulak olmak için yavrularla birlikte kaldı. Gecegözleri tereddüt etti, sonra sürüyü tedbirli bir mesafeden izledi. Zaman zaman kurtlardan biri arkaya dönüp ona bakıyordu. Lider erkek sık sık çişini yapmak için duruyor, sonra arka ayaklarını yere sürüyordu.

Bana gelince, nehir kenarından yürüyor, gecenin etrafımda

ilerlemesini seyrediyordum. Ay gece göğündeki ağır ilerleyişini sürdürüyordu. Bohçamdan tütsülenmiş et çıkardım ve yürürken çiğnedim, sadece bir kez su içmek için durdum. Nehir çakıllı yatağından bana doğru çevrilmişti. Kıyıdan ayrılmak ve nehrin yukarısında, sağa sola kıvrılan yatakta yürümek zorunda kalmıştım. Şafakla birlikte ufuk belirirken uyuyacak bir yer aradım. Kıyının hafifçe yüksek bir bayırına yerleştim ve kaba otların arasında dertop oldum. Her yer kadar güvenli bir yerdi.

Kendimi çok yalnız hissettim.

İyi uyuyamadım. Bir yanım diğer kurtları hâlâ bir parça uzaktan seyrederek oturdu. Benim onların farkında olduğum kadar onlar da benim farkımdaydılar. Beni kabul etmemişlerdi, ama beni uzaklaştırmamışlardı da. Onları hakkımda karar vermeye zorlayacak kadar yakınlarına gitmemiştim. Bir antilop, bilmediğim türden bir geyik öldürmelerini seyretmiştim. Hepsini doyuramayacak kadar küçük kokuyordu. Açtım, ama henüz avlanmamı gerektirecek kadar aç değildim. Bu sürüyle ilgili merakım daha acil bir açlıktı. Oturdum ve onları uzanıp uyurlarken seyrettim.

Düşlerim Gecegözleri'nden uzaklaştı. Yine düş gördüğümü, ancak uyanmak konusunda çaresiz olduğumu hissettim. Bir şey korkunç bir aceleyle çekiştirerek beni çağırdı. O çağrılara gönülsüz, ama reddetmekten aciz bir şekilde cevap verdim. Bir yerde başka bir gün buldum, mide bulandıracak derecede tanıdık duman ve çığlıkların okyanus kıyısında mavi göğe birlikte yükseldiklerini gördüm. Bearns'da başka bir kasaba dövüşüyor ve Akıncılara yenik düşüyordu. Bir kez daha tanık olmam talep edilmişti. O gece ve hemen hemen onu izleyen her gece, Kızıl Gemiler'le savaş bana zorlandı.

O savaş ve takip eden her savaş kalbimde bir yere acımasız bir ayrıntıyla dağlandı. Koku, ses ve dokunuş, hepsini yaşadım. İçimde bir şey dinledi ve her seferinde uyudum, beni merhamet-

sizce Altı Dükalık halkının evleri için dövüşüp öldükleri yere sürükledi. Bearns'ın düşüşünü gerçekte o dükalıkta yaşayan herhangi birinden daha fazla tecrübe ediyordum. Çünkü ne zaman uyumaya çalışsam, kendimi her an tanıklık etmeye çağrılmış bulabiliyordum. Belki İrfan eğilimi Altı Dükalık insanlarının çoğunda uyuyordu; ölüm ve acıyla yüzleşince sahip olduklarını bilmedikleri bir sesle Verity'e ve bana bağırıyorlardı. Birçok kez, kralımın, onu bir daha hiç o ilk seferde olduğu gibi açıkça görmediysem de kabuslara yaraşır şekilde eziyet gören kasabalarda gizlice dolaştığını sezdim. Kral Shrewd benzer şekilde Siltbay'in düşüşüne tanıklık etmeye çağırıldığında, onunla bir zamanı düşte paylaştığımı daha sonra hatırlayacaktım. O zamandan beri korumaktan aciz olduğu kasabalara yapılan akınlara şahit olarak ne kadar sık işkence gördüğünü merak ettim.

Bir yanım Vin Nehri kıyısında, bu yakıp yıkan savaşın uzağında, uzun nehir sazlarıyla çevrili ve temiz bir rüzgarın esintisinde uyuduğumu biliyordu. Bu önemli görünmüyordu. Önemli olan Altı Dükalık'ın Akıncılar karşısından verdiği savaşların ani gerçekliğiydi. Bearns'daki bu isimsiz küçük kasabanın büyük ihtimalle büyük bir stratejik önemi yoktu, ama ben seyrederken kasaba düşüyordu, bir duvardan ufalanan bir tuğla daha. Akıncılar Bearns sahilini ele geçirdi mi, Altı Dükalık onlardan asla kurtulamayacaktı. Ve o sahili, eski kral Tradeford'da saklanırken köy köy, mezra mezra alıyorlardı. Kızıl Gemiler'e karşı verdiğimiz mücadelenin gerçekliği yakındı ve ben *Rurisk*'te kürek çekerken ısrarlıydı. Son birkaç ayda, savaştan ve tecrit edilmiş olarak kendime o çatışmayı her gün yaşayan insanları unutma iznini vermiştim. Regal kadar duygusuzdum.

Gece nehrin ve ovanın renklerini çalmaya başladığında nihayet uyandım. Kendimi dinlenmiş hissetmiyordum ve buna rağmen uyanmak bir avuntuydu. Oturdum, etrafıma baktım. Gecegözleri

bana dönmemişti. Zihnimde ona doğru uzandım. *Kardeşim,* diyerek farkıma vardığını belirtti, ama davetsiz girişime sinirlendiğini hissettim. Birlikte yuvarlanan iki yavruyu seyrediyordu. Yorgunlukla zihnimi kendime çektim. Hayatlarımız arasındaki zıtlık birdenbire inanılmaz ölçüde büyük görünmüştü. Kızıl Gemi Akıncıları, İşleme büyüsü ve Regal'in ihanetleri, Regal'i öldürme planım bile birdenbire kurda zorla kabul ettirdiğim çirkin insan meseleleri gibi geldi. Böyle bir çirkinliğin hayatını şekillendirmesine mecbur bırakmaya ne hakkım vardı? Olması gereken yerdeydi.

Ne kadar az hoşuma giderse gitsin, kendime belirlemiş olduğum görev sadece benimdi.

Onu serbest bırakmaya çalıştım. Yine de inatçı kıvılcım olduğu gibi kaldı. Bana geri geleceğini söylemişti. Geri gelecek olursa, bunu kendi isteğiyle yapması gerektiğine karar verdim. Onu kendime çağırmayacaktım. Ayağa kalktım ve devam ettim. Kendi kendime, eğer Gecegözleri tekrar bana katılmaya karar verirse, kolaylıkla yetişeceğini söyledim. Kilometreleri bir çırpıda aşmak konusunda bir kurt gibisi yoktur. Onun gece görüşünü çok özlüyordum. Nehir yatağının bataklıktan daha iyi sayılacak bir yerine geldim. İlkin üzerinden mi geçsem, etrafını mı dolaşsam bilemedim. Kilometrelerce uzayabileceğini biliyordum. En sonunda açık nehre mümkün olduğunca yakın durmaya karar verdim. Berbat bir gece geçirdim; hasırotları ve kedikuyrukları arasından, bu bitkilerin karışık köklerine takılıp tökezleyerek geçtim, ayaklarım daha çok ıslandı ve azgın tatarcıklarca ısırıldım.

Ne çeşit bir geri zekalı, diye sordum kendime, karanlıkta yabancı bir bataklığın içinden yürümeyi dener? Bir kenef çukuru bulup içinde boğulsam yeriydi. Tepemde sadece yıldızlar vardı, etrafımda kedikuyruklarının değişmeyen duvarları. Sağ tarafımda geniş, karanlık nehri bir an görür gibi oluyordum. Akıntıya karşı ilerlemeye devam ettim. Şafak beni hâlâ bata çıka ilerlerken bul-

du. Tek yapraklı, ufak kökleri olan bitkiler tozluklarımı ve ayakkabılarımı kaplamıştı ve göğsüm böcek ısırıklarından köseleye dönmüştü. Yürürken kurutulmuş et yedim. Dinlenecek yer yoktu, bu yüzden yürümeye devam ettim. Bu yolculuktan bir şey kazanmaya karar vererek güçlükle yürürken biraz kedikuyruğu kökü topladım. Nehir tekrar gerçek bir yatağa kavuşana kadar öğle olmuştu, tatarcıklarla sivrisineklerden kurtulmak için kendimi bir saat daha zorladım. Ardından, kendimi uykuya bırakmadan önce, yeşilimsi bataklık çamurunu tozluklarım, ayakkabılarım ve derimden yıkadım.

Bir yerlerde Gecegözleri sıska dişi ona yaklaşırken kıpırdamadan ve gözdağı vermeden duruyordu. Dişi yaklaştığında karnının üzerine alçaldı, yan yuvarlandı, sonra sırtüstü kıvrıldı ve boğazını sergiledi. Dişi, her seferinde bir adım atarak yakına geldi. Sonra aniden durdu, oturdu ve Gecegözleri'ni tarttı. Gecegözleri hafifçe inledi. Dişi aniden kulaklarını geriye çekti, bütün dişlerini bir hırıltıyla gösterdi, sonra hızla dönüp koşarak uzaklaştı. Bir süre sonra Gecegözleri ayağa kalktı ve çayır faresi avlamaya gitti. Halinden hoşnut görünüyordu.

Varlığı benden tekrar sürüklenerek uzaklaşırken Bearns'a geri çağrıldım. Bir başka kasaba yanıyordu.

Cesaretim kırılmış bir şekilde uyandım. Devam etmek yerine, nehrin kıyıya attığı odun parçalarından küçük bir ateş yaktım. Kurutulmuş eti iri parçalar halinde keserken bitki köklerini pişirmek için çaydanlığımda su kaynattım. Kurutulmuş eti nişastalı bitki kökleriyle hafif ateşte kaynattım, kıymetli tuz ve vahşi yeşillik stokumdan bir parça ekledim. Ne yazık ki, nehrin tebeşirli tadı üstün geldi. Karnım doyunca kış pelerinimi silkeleyip serdim, gece böceklerine karşı korunmak için içine kıvrıldım ve tekrar uyukladım.

Gecegözleri ve lider kurt birbirlerine bakarak duruyorlardı. İçinde meydan okuma olamayacak kadar uzaktılar, ama Gece-

gözleri kuyruğunu aşağıda tutuyordu. Lider kurt Gecegözleri'nden uzun bacaklıydı ve kürkü siyahtı. İyi besili değildi, kavgaların ve avların izlerini taşıyordu. Yere güvenle basıyordu. Gecegözleri kıpırdamadı. Bir süre sonra diğer kurt azıcık ilerledi, bacağını bir ot öbeğinin üzerinde kaldırıp işedi. Ön ayağını otlara sürüdü, sonra arkasına bakmadan yürüdü. Gecegözleri oturdu ve düşünerek kıpırdamadan durdu.

Ertesi sabah kalktım ve yoluma devam ettim. Gecegözleri beni iki gün önce bırakmıştı. Sadece iki gün. Buna rağmen, bana çok uzun zamandır yalnızmışım gibi geliyordu. Ve Gecegözleri ayrılışımızı nasıl değerlendiriyor diye merak ettim. Günler ve gecelerle değil. Bir şey bulmaya gitmişti ve onu bulduğunda benden uzak kalması gereken süre dolacak, bana geri dönecekti. Ama gerçekten neyi bulmaya gitmişti? Kurtların arasında bir kurt, bir sürünün üyesi olmak neye benziyordu? Onu kabul ederlerse, o zaman ne olacaktı? Onlarla birlikte bir gün, bir hafta, bir mevsim koşacak mıydı? Onun zihninde solup onun sonsuz dünlerinden biri olmam ne kadar sürecekti?

Eğer bu sürü onu kabul ederse, neden bana dönmek istesindi ki?

Bir süre sonra sanki bir insan dostum beni diğerlerinin arkadaşlığı için hiçe saymış gibi kalbi kırık ve incinmiş olduğumu fark etmeme izin verdim. Ulumak, ona duyduğum özlemle Gecegözleri'ne uzanmak istedim. Ancak bunu yapmadım. Gecegözleri ıslıkla çağrılacak evcil bir köpek değildi. Bir dosttu ve bir süre birlikte yolculuk etmiştik. Benim yanımda olabilmesi için kendine bir eş, gerçek bir sürü bulma şansından vazgeçmesini istemeye ne hakkım vardı? Hiç yok, dedim kendi kendime. Hiç yok.

Öğleyin nehir yatağını izleyen bir patikaya rast geldim. İkindide birçok küçük çiftlik binasının yanından geçmiştim. Bir kanal ağı nehir suyunu iç bölgelerdeki ekinlere taşıyordu. Çimle kaplı

evler nehir kıyısından epeyce uzağa kurulmuştu, büyük ihtimalle selden kaçınmak için. Köpekler bana havladı ve tombul beyaz kaz sürüleri tısladı, ama herhangi bir insanı selamlayacak kadar yakından görmedim. Patika genişleyip üzerinde at arabası izleri olan bir yola dönüşmüştü.

Güneş açık, mavi bir gökten sırtıma ve tepeme vuruyordu. Epey yukarımda, bir şahinin tiz *ki* sesini duydum. Başımı kaldırıp ona baktım, gökte ilerlerken kanatları açık ve kıpırtısızdı. Tekrar çığlık attı, kanatlarını katladı ve bana doğru dalışa geçti. Herhalde, tarlalardan birindeki küçük bir kemirgene dalış yapmıştı. Bana gelmesini seyrettim ve ancak son anda hedefinin gerçekten ben olduğumun farkına vardım. O tam kanatlarını açarken, yüzümü korumak için kolumu kaldırdım. Kendini frenlemesinin rüzgarını hissettim. Onun cüssesindeki bir kuş için yukarı kaldırdığım koluma oldukça hafif bir şekilde kondu.

İlk düşüncem vahşi yaşama dönmüş eğitimli bir kuş olduğuydu, beni görmüş ve her nasılsa insana dönmeye karar vermişti. Bacaklarından birinden sarkan deri parçası kösteklerin kalıntısı olabilirdi. Kolumda gözlerini kırpıştırarak oturdu, her açıdan muhteşem bir kuştu. Daha iyi bakmak için kolumu ileri uzattım. Bacağındaki deride ufak bir parşömen vardı. "Ona bakabilir miyim?" diye sordum yüksek sesle. Sesimi duyunca kafasını çevirdi ve parıldayan bir göz bana baktı. Bu Sleet'ti.

Eski Kan.

Düşüncelerini bundan öte çıkaramadım, ama bu yeterliydi.

Buckkeep'teki kuşlarla hiç çok iyi olmamıştım. Burrich sonunda onları yalnız bırakmamı emretmişti, çünkü varlığım onları hep telaşlandırıyordu. Bununla birlikte alev parlaklığındaki zihnine nazikçe uzandım. Sakin görünüyordu. Ufak parşömeni çekip çıkarmayı başardım. Şahin pençelerini etime geçirerek kolumda yer değiştirdi. Sonra uyarmadan kanatlarını kaldırdı ve havalandı. İr-

tifa kazanmak için havayı döverek, dönerek yükseldi, bir kez daha yüksek *ki, ki* çığlığını attı ve gökte kayarak gitti. Pençelerinin etime geçtiği yerde kolumdan aşağı kan damlıyordu ve yükselirken kanatlarını dövmesi kulaklarımı çınlatmıştı. Kolumdaki deliklere baktım. Sonra merak ufak parşömene dönmeme neden oldu. Güvercinler haber taşırdı, şahinler değil.

El yazısı eski usuldeydi; ufak, ince ve lekemsi. Güneşin parlaklığı okumayı daha da zorlaştırıyordu. Yolun kenarına oturdum ve okumak için parşömeni elimle gölgeledim. İlk kelimeler kalbimin neredeyse durmasına neden oldu. "Eski Kan, Eski Kan'ı selamlar."

Kalanını çözmek daha da zordu. Parşömen parçalanmıştı, yazım antikaydı, kelimeler azdı. Rolf'un kaleme aldığından şüphelendiysem de uyarı Holly'den geliyordu. Kral Regal artık Eski Kanları aktif olarak avlıyordu. Ele geçirdiklerine bir kurt-adam çiftini bulmasına yardım edecek olurlarsa para vermeyi vaat ediyordu. İstediğinin Gecegözleri'yle ben olduğumdan şüphelenmişlerdi. Regal reddedenleri ölümle tehdit ediyordu. Bir şeyler daha vardı, kokumu diğer Eski Kanlara vermek ve bana ellerinden geldiğince yardım etmelerini istemekle ilgili bir şey. Parşömenin kalanı okunamayacak kadar parçalanmıştı. Parşömeni kemerimin içine tıktım. Parlak gün artık karanlıkla çevrelenmiş gibi görünüyordu. O halde Will, Regal'e hâlâ yaşadığımı söylemişti. Ve Regal benden bu çarkları harekete geçirmeye yetecek kadar korkuyordu. Belki de Gecegözleri'yle benim bir süre için ayrılmış olmamız iyiydi.

Alacakaranlık bastırırken nehir yatağından küçük bir yükseltiye çıktım. Önümde nehrin bir kıvrımına sıkışmış birkaç ışık vardı. Büyük ihtimalle çiftçilerle çobanlara nehirden kolay geçiş sağlayan bir başka ticaret noktası ya da sal iskelesiydi. Onlara doğru yürürken ışıkları seyrettim. İlerde sıcak yemek, insanlar ve gece için barınak olacaktı. Durabilir ve istersem oradaki insanlarla

iki çift laf edebilirdim. Hâlâ biraz param vardı. Ayaklarımın dibinde sorular uyandıracak bir kurt, köpeklerin kokusunu almamalarını umarak pusuda bekleyen Gecegözleri yoktu. Kendimden başka endişeleneceğim kimse yoktu. Pekala, belki yapardım. Belki durur, bir bardak bir şey içer ve biraz muhabbet ederdim. Belki Tradeford'un ne kadar mesafede olduğunu öğrenir ve orada olup bitenlerle ilgili biraz dedikodu duyabilirdim. Regal'le nasıl ilgileneceğim konusunda gerçek bir plan yapmaya başlamamın zamanı gelmişti.

Sadece kendime güvenmemin zamanı gelmişti.

8

TRADEFORD

Yaz yavaşça sona ererken, Akıncılar kış fırtınaları başlamadan Bearns Dükalığı sahilinin olabildiğince çok kısmını ele geçirmek için gayretlerini iki katına çıkardılar. Büyük limanları ele geçirdiler mi, Altı Dükalık sahil şeridinin kalanına istedikleri gibi saldırabileceklerini biliyorlardı. Bu yüzden, o yaz Shoaks Dükalığı'na varan akınlar yapmış olsalar da güzel günler giderek azaldığından, çabalarını Bearns sahilini fethetmeye yoğunlaştırmışlardı.

Taktikleri alışılmamıştı. Kasabaları ele geçirmek ya da halkı esir etmek için uğraşmıyorlardı. Yalnızca yok etmeye niyetliydiler. Ele geçirdikleri kasabalar tamamıyla yakılıyor, halk vahşice öldürülüyor, İşleniyor ya da kaçıyordu. Çok azı işçi olarak tutuluyor, hayvanlardan beter muamele görüyor, ele geçiren için faydasız hale geldiğinde ya da eğlence için İşleniyordu. Akıncılar kendi kaba barınaklarını kuruyor, yok etmek yerine kolayca ele geçirebilecekleri binaları kullanmayı hor görüyorlardı. Daimi yerleşim bölgeleri kurmaya çaba göstermiyor, onun yerine sadece geri alınmamalarını sağlamak için en iyi limanlara garnizon kuruyorlardı.

Shoaks ve Rippon dükalıkları Bearns Dükalığı'na ellerinden gelen desteği veriyorlardı, ama onların da korumaları gereken kendi sahilleri vardı ve kaynakları yetersizdi. Buck Dükalığı ola-

bildiğince iyi, yuvarlanıp gidiyordu. Lord Bright, Buck'ın korunmak için etraftaki arazilere nasıl ihtiyaç duyduğunu gecikerek görmüştü, ama savunma hattını kurtarmak için çok geç kalmıştı. Adamlarını ve parasını özellikle Buckkeep'i daha korunaklı hale getirmeye vakfetmişti. Bu Buck Dükalığı'nın geri kalanını, kendilerini Akıncılara karşı siper eden Leydi Patience ile kendini ona adamış halka ve düzensiz birliklere bırakmıştı. Bearns o taraftan yardım beklemiyordu, ama Sarmaşık nişanıyla gelen her şeyi kabul ediyordu.

Bir savaşçı olarak en mükemmel devrini epey geride bırakmış olan Bearns Dükü Brawndy, Akıncıların meydan okumasını, saçı ve sakalı kadar gri bir güçle karşılamıştı. Azmi sınır tanımıyordu. Ne kişisel hazinesini harcamakta tereddüt ediyor, ne de dükalığını savunma konusundaki son gayretlerinde kendi kanından olanların hayatlarını tehlikeye atmaktan kaçınıyordu. Kendi sonuyla kalesini, Ripplekeep'i savunmaya çalışırken karşılaştı. Ama ne ölümü, ne de Ripplekeep'in düşüşü kızlarını Akıncılara karşı direnişi sürdürmekten alıkoydu.

• • •

Gömleğim uzun süre bohçamda dürülü durmaktan tuhaf, yeni bir hal almıştı, ekşi kokusundan yüzümü belli belirsiz buruşturarak sırtıma geçirdim. Hafifçe odun dumanı kokuyordu ve biraz daha kuvvetli bir küf kokusu vardı. Rutubet kapmamıştı. Kendimi açık havanın kokuyu dağıtacağına inandırdım. Saçım ve sakalım konusunda yapabildiğimi yaptım. Yani saçımı tarayıp atkuyruğu yaptım ve sakalımı parmaklarımla taradım. Sakaldan iğreniyordum, ama her gün tıraş olmak için zaman harcamaktan nefret ediyordum. Nehir kıyısında kısaca temizlendiğim yerden ayrıldım ve kasaba ışıklarına doğru yöneldim. Bu sefer daha hazırlıklı olmakta kararlıydım. Adımın Jory olmasına karar vermiştim. Eskiden bir askerdim, atlar ve kalemde biraz becerikliydim, Akıncı

saldırılarında evimi kaybetmiştim. Şu sırada yeni bir hayata başlamak için Tradeford'a gitmek niyetindeydim. İnandırıcı bir şekilde oynayabileceğim bir roldü.

Günün son ışığı da solmuş, nehir kıyısındaki kasabada daha çok lamba yakılmıştı ve büyüklüğü konusundaki tahminimin epey hatalı olduğunu gördüm. Kasaba nehir yatağının ötesine kadar uzanıyordu. Biraz heyecanlandım, ama kasabanın içinden geçmenin etrafından dolanmaktan çok daha kısa olacağına kendimi ikna ettim. Yanımda Gecegözleri olmayınca yoluma o fazladan kilometre ve saatleri eklememin bir nedeni yoktu. Başımı dikleştirip güvenle yürür gibi davrandım.

Kasaba, karanlıktan bastıktan sonra gördüğüm birçok yerden daha canlıydı. Sokaklarda gezinirken bir tatil havası sezdim. Kalabalık, kasabanın merkezine yönelmişti ve yaklaştığımda meşaleleri, parlak giysiler giymiş insanları, kahkahaları ve müzik sesini fark ettim. Han kapılarının üst pervazları çiçeklerle süslenmişti. Parlak bir şekilde aydınlatılmış bir meydana geldim. Burada müzik vardı ve çümbüşçüler dans ediyorlardı. Fıçılar dolusu içki vardı ve üzerlerine ekmekle meyve yığılmış masalar vardı. Yemekleri görünce ağzım sulandı, özellikle ekmek ondan uzun zamandır yoksun kalmış biri için harika kokuyordu.

Kalabalığın kenarında dinleyerek oyalandım ve Kasaba Reisi'nin nikahını kutladığını keşfettim, ziyafetle dansın bu nedenle verildiğini. Kasaba Reisi Farrow'da soylulara verilen bir çeşit unvandı herhalde ve bu adamın cömertliğiyle halkından çok saygı gördüğünü tahmin ettim. Beni fark eden yaşlıca bir kadın bana yaklaştı ve elime üç bakır tutuşturdu. "Masalara git ve ye genç adam," dedi bana nazikçe. "Kasaba Reisi Logis düğün gecesini herkesin onunla birlikte kutlamasına karar verdi. Yemeği paylaşmak için. Haydi, utangaç davranma." Ayak parmaklarının üzerinde yükselerek güven verici bir şekilde omzuma vurdu. Bir dilen-

ciyle karıştırıldığım için kızardım, ama bunun onu aksine inandırmaya çalışmaktan iyi olduğunu düşündüm. Eğer öyle olduğumu düşünüyorsa ve öyle görünüyorsam, öyle davranmak daha iyiydi. Yine de üç bakırı keseme koyarken kendimi acayip şekilde suçlu, sanki o paraları ondan hileyle almışım gibi hissettim. Masaya gidip ekmek, meyve ve et alanların kuyruğuna katılarak bana dediğini yaptım.

Masaları idare eden birçok genç kadın vardı ve biri benim için bir tahta tabağı tepeleme doldurdu, herhangi bir temastan çekinirmiş gibi masanın üzerinden aceleyle uzattı. Ona teşekkür ettim, ama bu arkadaşları arasında kıkırdaşmalara yol açtı. Sanki onu bir orospuyla karıştırmışım gibi gücenik baktı, hemen oradan uzaklaştım. Bir masanın köşesinde yer bulup oturdum ve kimsenin yanıma oturmadığını fark ettim. Bardak çıkaran ve onları birayla dolduran genç bir çocuk bana da bir bardak verdi. Nereden geldiğimi soracak kadar meraklıydı. Ona sadece nehrin yukarısına doğru yolculuk etmekte olduğumu, iş aradığımı söyledim ve adam kiralandığını duyup duymadığını sordum.

"Ah, işçi pazarını soruyorsun, Tradeford'dakini," dedi bana dostça. "Bir günlük yürüyüşten kısa. Yılın bu vaktinde hasat işi bulabilirsin. Eğer bulamazsan, hep inşa edilecek bir Kralın Halkası vardır. Onun için bir kayayı kaldırabilen ya da kürek kullanabilen herhangi birini işe alırlar."

"Kralın Halkası mı?" diye sordum ona.

Bana kafa salladı. "Kralın adaletinin işlediğini herkes görebilsin diye."

Derken bardağını sallayan bir tarafından çağırıldı, yemek ve düşünceye dalmak için yalnız kaldım. *Herhangi birini işe alırlar.* Demek o kadar kafasının dikine ve garip görünüyordum. Pekala, faydası yoktu. Yemeğin tadı inanılmayacak kadar güzeldi. İyi buğdaydan yapılmış ekmeğin kıvamını ve güzel kokusunu unut-

muştum. Tabağımdaki et sularıyla karışan lezzeti aklıma bana cömert davranan Aşçı Sara ve onun mutfağını getirdi. Nehrin yukarısında bir yerde, Tradeford'da şu an hamur işi yapıyordu ya da belki bol baharatlı bir rostoyu, ağır siyah tencerelerden birine koyup, üstünü güzelce örtüp bütün gece kömürlerin üzerinde yavaşça pişmeye bırakmadan önce kavuruyordu. Evet, ve Regal'in ahırlarında Hands, Burrich'in Buckkeep ahırlarında yaptığı gibi gece için son bir tur atıyor, her hayvanın taze temiz suyu olup olmadığını, her bölmenin güvenli kilitlenip kilitlenmediğini kontrol ediyordu. Buckkeep'ten bir düzine seyis yamağı da orada olmalıydı, Burrich'in bölgesinde ve onun eğitimi altında geçirilen yıllardan tanıdık yüzler ve kalpler. Regal, ev hizmetçilerini de beraberinde Buck'tan götürmüştü. Hasty Hanım büyük ihtimalle oradaydı, Brant, Lowden ve...

Yalnızlık beni aniden içine çekti. Onları görmek çok iyi olacaktı, bir masaya yaslanmak ve Aşçı Sara'nın sonsuz dedikodularını dinlemek ya da samanlıkta Hands'le uzanmak ve onu son görüşümden bu yana yatağa attığı kadınların ölçüyü aşan hikayelerine inanıyormuş gibi davranmak. Hasty Hanım'ın şu anki kılığıma nasıl tepki vereceğini hayal etmeye çalıştım, kendimi onun öfkesine ve utandıran gücenmesine gülerken yakaladım.

Daldığım hayallerden bir adamın müstehcen bağırışlarıyla sıyrıldım. Şimdiye dek tanıdığım en sarhoş gemici bile bir düğün ziyafetine böyle saygısızlık etmezdi. Sadece benim kafam çevrilmemişti ve bir an için bütün olağan sohbetler durdu. Daha önce fark etmediğim şeye baktım.

Meydanın bir yanında, meşalelerin erişemediği yerde bir ekip ve at arabası vardı. Üzerine büyük, bir kafes oturtulmuştu ve içinde İşlenmiş üç kişi vardı. İzanımla kaydedilmedikleri için bundan, üç kişi olduklarından fazlasını çıkaramıyordum. Bir kadın arabacı elinde bir sopayla kafese ilerledi. Sopayı kafesin çubuklarına gü-

rültüyle çarparak içindekilere kıpırdamamalarını emretti ve sonra hızla arabanın arkasında duran iki genç adama doğru gitti. "Onları rahat bırakın, sizi koca aptallar!" diye payladı onları. "Onlar Kralın Halkası'na ait, orada bulacakları adalet ya da merhamet için. Ama o vakte kadar onları rahat bırakacaksınız, beni anladınız mı? Lily! Lily, o rosto kemiklerini buraya getir ve onları şu yaratıklara ver. Ve sen, sana söyledim, onlardan uzaklaş! Karışıklık yaratma!"

İki genç adam kadının tehditkar sopası karşısında, elleri yukarıda kahkaha atarak geri çekildiler. "Neden önce biz onlarla eğlencemize bakmıyoruz, anlamıyorum," diyerek itiraz etti delikanlılardan daha uzun boylu olanı. "Rundsford'da kasabanın kendi adalet halkasını kurduklarını duydum."

İkinci oğlan omuzlarını oynatarak büyük bir gösteri yaptı. "Ben, ben kendim Kralın Halkası içinim."

"Şampiyon olarak mı, Mahkum olarak mı?" dedi biri alayla ve iki genç adam da güldü, uzun boylu olanı arkadaşını şaka yollu itti.

Ben yerimde kaldım. İçimde rahatsız edici bir şüphenin yükseldiğini hissettim. Kralın Halkası. İşlenmişler ve Şampiyonlar. Regal'in etrafımda halka olmuş adamlarının beni dövmesini hırsla seyredişini hatırladım. Lily'ye seslenen kadın arabaya gidip kafesteki mahkumlara bir tabak dolusu kemiği fırlatırken içime donuk bir hissizlik yayıldı. Mahkumlar kemiklere, her biri bu ihsandan olabildiğince çok pay almaya uğraşırken, birbirlerine vurarak ve birbirlerini ısırarak hevesle atıldılar. Arabanın etrafında durmuş eliyle işaret eden ve gülen insan sayısı az değildi. Midem bulanarak baktım. Onlar suçlu değildi. Onlar, tek suçları Kızıl Gemiler tarafından ele geçirilmek olan Altı Dükalık'ın koca ve oğullarıydılar, balıkçı ve çiftçileriydiler.

Öldürmüş olduğum İşlenmiş insanların çetelesini tutmamıştım. Onlara karşı bir tiksinti hissediyordum, bu doğruydu, ama

kangren olmuş bir bacağı ya da tedavisi imkansız bir şekilde uyuz olmuş bir köpeği gördüğümde hissettiğim tiksintiyle aynıydı. İşlenmişleri öldürmenin nefretle, cezayla ya da adalatle bir ilgisi yoktu. Ölüm onların durumunun tek çaresiydi ve onları sevmiş olan ailelere acıyarak mümkün olduğunca hızlı verilmeliydi. Bu genç adamlar onları öldürmek bir çeşit spormuş gibi konuşmuşlardı. Kafese midem bulanarak baktım.

Tekrar yavaşça yerime oturdum. Tabağımda hâlâ yemek vardı, ama iştahım kaçmıştı. Sağduyu bana şansım varken yemem gerektiğini söylüyordu. Bir an için yemeğe sadece baktım. Kendimi yemeye zorladım.

Gözlerini kaldırdığımda iki genç adamın bana bakmakta olduklarını gördüm. Bir an için gözlerine baktım; sonra sözde kim olduğumu hatırladım ve bakışlarımı indirdim. Açıkça benimle eğleniyorlardı, çünkü kasıla kasıla yürüyerek gelip biri karşıma, diğeri rahatsız bir şekilde yanıma oturdu. Yanıma oturan arkadaşını eğlendirmek için burnunu buruşturarak ve ağzını, burnunu kapatarak büyük bir gösteri yaptı. İkisine de iyi akşamlar diledim.

"Senin için iyi bir akşam belki. Uzun süredir böyle yememiştin değil mi dilenci?" Bunu karşımda oturan söylemişti, yüzünde bir sürü çil olan kabarık saçlı bir hödük.

"Bu doğru, cömertliği için Kasaba Reisi'nize teşekkür ederim," dedim kibarca. Şimdiden kendimi kurtarmak için bir yol arıyordum.

"Eee. Seni hangi rüzgar Pome'a attı?" diye sordu diğeri. Tembel arkadaşından daha uzun boylu ve kaslıydı.

"İş arıyorum." Solgun gözlerine doğrudan baktım. "Tradeford'da bir işçi pazarı olduğunu söylediler."

"Sen hangi işte iyisin dilenci? Bostan korkuluğu olmakta mı? Ya da belki kokunla fareleri evden kaçırıyorsundur ha?" Bir dirseğini masaya dayadı, çok yakınıma ve sonra kolundaki kasın büyüklüğünü göstermek içinmiş gibi dirseğinin üzerinde eğildi.

Bir nefes aldım, sonra bir daha. Bir süredir hissetmediğim bir şey hissettim. Korkunun ve bana meydan okunduğunda gelen görünmez titremenin eşiğindeydim. Bazen bir krize işaret eden titreme haline geldiğini de biliyordum. Ama içimde başka bir şey daha büyüyordu ve bu hissi neredeyse unutmuştum. Öfke. Hayır. Hiddet. Bana bir baltayı kaldırma ve bir adamın vücudundan omzunu ve kolunu koparma ya da kendimi onun üzerine atma ve vücudundaki hayatı bu sırada beni nasıl yumrukladığına aldırmayarak alma gücünü veren vahşi hiddet.

Onu bir tür huşuyla buyur ettim ve onu neyin çağırmış olduğunu merak ettim. Benden sonsuza dek alınmış arkadaşları hatırlamak mı, yoksa son zamanlarda sıkça İrfan düşlediğim savaş sahneleri mi? Önemi yoktu. Kalçamda bir kılıcın ağırlığını hissediyordum ve budalaların kılıcın ya da onu nasıl kullanabildiğimin farkında olduklarından şüpheliydim. Büyük ihtimalle tırpan dışında hiçbir kesici alet sallamamışlardı, büyük ihtimalle bir tavuğun ya da ineğinkinden başka kan görmemişlerdi. Geceleyin bir köpeğin havlamasına hiç uyanmamış ve Akıncıların gelip gelmediğinden hiç endişelenmemişlerdi. Asla balık avından kasabalarının hâlâ ayakta olup olmadığına dua ederek dönmemişlerdi. Yumuşak nehir arazisinde güç durumdaki sahilden habersiz, sessiz sakin yaşayan, kendilerini kanıtlamak için bir yabancıyı yemlemek ya da kafese kapatılmış adamlarla alay etmekten daha iyi bir yolları olmayan, cehaletleriyle mutlu çiftlik çocukları.

Ya bütün Altı Dükalık çocukları böyle cahil olsaydı.

Verity elini omzuma koymuş gibi irkildim. Az daha arkama bakıyordum. Bakmak yerine içimde onu bulmak için el yordamıyla ilerleyerek hareketsiz oturdum, ama hiçbir şey bulmadım. Hiçbir şey.

Düşüncenin ondan geldiğinden emin olamadım. Belki de benim dileğimdi. Ve yine de ona öyle çok benziyordu ki, kaynağın-

dan şüphe edemezdim. Öfkem onu kabarttıkları hızla aniden geçivermişti ve onlara bir tür şaşkınlıkla, hâlâ orada olmalarından irkilerek baktım. Çocuklar, evet, büyük çocuklardan öte değiller, kendilerini kanıtlamak konusunda huzursuz ve sancılı. Genç adamların çoğu zaman olduğu gibi cahil ve duyarsızlar. Pekala, ne onların erkekliğinin ispat tahtası olacaktım, ne de Kasaba Reis'inin düğün ziyafetinde kanlarını toza akıtacaktım.

"Belki de fazla kaldım," dedim ciddiyetle ve masadan kalktım. Yeterince yemiştim ve tabağın yanında duran yarıya kadar dolu biraya ihtiyacım olmadığını biliyordum. Ben dururken beni ölçüp biçtiklerini ve birinin yanımda asılı duran kılıcı görünce irkildiğini gördüm. Diğeri gitmeme meydan okurmuş gibi kalktı, ama arkadaşının kafasını hafifçe salladığını gördüm. İkinci bir olasılık belirince adaleli çiftlik çocuğu dudak bükerek, sanki varlığımı onu kirletmekten alıkoymak ister gibi geri çekilerek benden bir adım uzaklaştı. Hakareti görmezden gelmek tuhaf bir şekilde kolaydı. Onlardan geri çekilmedim, döndüm ve karanlığa doğru ilerledim, çümbüş, dans ve müzikten uzağa. Kimse beni izlemedi.

Su kenarını aradım, yürürken içimde bir amaç büyüyordu. O halde Tradeford'dan fazla uzak değildim, Regal'den fazla uzak değildim. Kendimi ona hazırlamak için ani bir arzu hissettim. Bu gece bir handa banyosu olan bir oda tutacak, banyo yapacak ve tıraş olacaktım. Bırakacaktım bana, bende açmış olduğu yaralara baksın ve onu kimin öldürdüğünü bilsin. Ya sonra? Bir sonrayı mümkün kılacak şekilde yaşarsam ve beni gören herhangi biri beni tanırsa, varsın tanısın. Bırakalım Fitz'in kralın gerçek adaletini sözde krala göstermek için mezarından çıkıp geldiğini düşünsünler.

Kendime bu şekilde moral vererek geldiğim ilk iki hanı geçtim. Birinden arbede ya da iyi bir arkadaşlığın aşırılık çığlıkları geliyordu; iki durumda da orada uykumu iyi alamazdım. İkincisinin bel vermiş bir verandası ve menteşelerinden bükülü duran bir ka-

pısı vardı. Yatakların bakımlı olduğuna işaret etmediğine karar verdim. Onun yerine çaydanlık şeklinde bir tabelası olan ve yolcuları kapısına yönlendirmek için dışarıda büyük bir meşale yakmış olan hanı seçtim.

Pome'daki büyükçe binaların çoğu gibi nehir kayası ve harçtan yapılmaydı, zemini de aynı şekildeydi. Odanın ucunda büyük bir şömine vardı, ama içinde sadece kaynayan çaydanlığı kaynatmaya yetecek bir yaz ateşi yanıyordu. Yeni yemek yemiş olmama rağmen, burnuma iyi koktu. Meyhane sessizdi, tüccarların çoğu Kasaba Reisi'nin düğün kutlamasına gitmişti. Hancı genellikle cana yakın biriymiş gibi görünüyordu, ama beni görünce kaş çatmasıyla alnı kırıştı. Şüphesini gidermek için masaya, önüne bir gümüş koydum. "Gece için bir oda ve banyo istiyorum."

Beni şüpheyle baştan ayağa süzdü. "Önce banyo yaparsan," diye belirtti sertçe.

Ona sırıttım. "Bu konuda bir sorunum yok, efendim. Giysilerimi de yıkayacağım; yatak örtülerine haşarat bulaştırmamdan korkmanıza gerek yok."

Tereddütle kafa salladı ve bir delikanlıyı sıcak su için mutfağa gönderdi. "Uzun bir yoldan geliyorsun o halde?" dedi bana hanın arkasındaki hamamın yerini gösterirken.

"Uzun bir yoldu ve önümde biraz daha var. Ama Tradeford'da beni bekleyen bir iş var ve o işi yapmaya gittiğimde çok iyi görünmek istiyorum." Bunu söylerken doğruluğundan hoşnut olarak gülümsedim.

"Ah, bekleyen bir iş. Anlıyorum, o halde, anlıyorum. Evet, en iyisi temiz ve dinlenmiş görünmek, köşede sabun kasesi var, onu kullanmaktan çekinme."

O gitmeden, hamamda bir ayna olduğu için bir de ustura rica ettim, bana bir tane bulmaktan mutlu oldu. Çocuk usturayı ilk sıcak su kovasıyla birlikte getirdi. O küveti doldurmayı bitirdiğinde

sakalımı tıraş edilecek boya getirmiştim. Fazladan bir gümüşe giysilerimi benim için yıkamayı önerdi ve memnuniyete kabul ettim. Giysilerimi burnunu kırıştırarak aldı, bu da bana şüphelendiğimden çok daha kötü koktuğumu gösterdi. Açıkça bataklıklardaki yürüyüşüm düşündüğümden daha fazla kanıt bırakmıştı.

Sıcak suda ıslanmak, kendimi kasedeki yumuşak sabunla sabunlamak, sonra sabunu durulamadan sıkıca ovalanmak zamanımı aldı. Sabun köpüğü gri yerine beyaz akana kadar saçımı iki kez yıkadım. Küvette bıraktığım su tebeşirsi nehir suyundan daha kesifti. O kadar yavaş tıraş oldum ki, yüzümü sadece iki kez kestim. Saçlarımı geriye atıp bir savaşçı kuyruğu şeklinde bağladığımda aynada güçbela tanıdığım bir yüze baktım.

Kendimi son gördüğümden bu yana aylar geçmişti ve o da Burrich'in küçük aynasındaydı. Şimdi aynadan bana bakan yüz beklediğimden daha zayıftı, bana Chivalry'nin portresindekileri anımsatan elmacık kemiklerini gösteriyordu. Alnımın tepesinde çıkan bir tutam beyaz saç beni yaşlandırıyor ve bir sansarın tüylerini anımsatıyordu. Alnım ve yanaklarım dışarıda geçirdiğim yazdan kararmıştı, ama yüzümde sakalın örttüğü yer daha solgundu. Öyle ki, yanağımdan aşağı inen yara izinin alt yarısı öteki yarısından çok daha kurşuni görünüyordu. Göğsümün görebildiğim kısmında daha önce olduğundan daha fazla kemik sayılabiliyordu. Orada kas vardı, doğru, ama Aşçı Sara'nın diyeceği gibi, bir tavayı yağlamaya yetecek kadar yağ yoktu. Sürekli yolda olmak ve çoğunlukla etle beslenmek bende izlerini bırakmıştı.

Aynadan kafamı acı acı gülümseyerek çevirdim. Bir vakitler beni tanıyan birilerince anında fark edilme korkularım tamamıyla gereksizdi. Ben kendimi güçbela tanıyordum.

Odama giden kışlık giysilerimi getirtip giydim. Çocuk öteki giysilerimi şöminenin yanına asacağı ve bana sabah kurumuş olarak getireceği konusunda söz verdi. Beni odama götürdü, bir iyi

geceler dileği ve mumla bıraktı.

Oda eşyaca fakir, ama temizdi. Dört yatak vardı, ama tek müşteri bendim, bundan çok hoşnuttum. Tek bir pencere vardı, yaz olduğundan panjursuz ve perdesizdi. Nehirden gelen serin gece havası odada dolaşıyordu. Dışarıdaki karanlığa bakarak bir süre durdum. Nehrin yukarısında, Tradeford'un ışıklarını görebiliyordum. Büyük bir yerleşim merkeziydi. Işıklar Pome'la Tradeford arasındaki yolu yer yer aydınlatıyordu. Artık açıkça iyi bir yerleşim alanındaydım. Tıpkı yalnız yolculuk ettiğim zamanlarda olduğu gibi, diye sertçe hatırlattım kendime ve Gecegözleri'ni ne zaman düşünsem hissettiğim kayıp sancısını bir yana ittim. Bohçamı yatağımın altına fırlattım. Yatağın battaniyeleri kabaydı, ama temiz kokuyordu, tıpkı saman doldurulmuş şilte gibi. Aylarca yerde uyuduktan sonra neredeyse Buckkeep'teki eski tüy yatağım kadar yumuşak görünmüştü bana. Mumumu söndürdüm ve bir an önce uykuya dalmayı umarak uzandım.

Uyumak yerine kendimi kararmış tavana bakarken buldum. Uzaktan çümbüşün zayıf seslerini işitebiliyordum. Artık yabancı olan gıcırtılar ve bir binanın yer aldığı çevre, hanın öteki odalarında hareket eden insanların sesleri daha öndeydi. Beni bir ormanın dalları arasındaki rüzgarın ya da nehrin uyuduğum yerin yakınında çağıldamasının yapmadığı gibi kaygılandırdılar. Doğal dünyanın beni tehdit edebileceği her şeyden daha fazla kendi türümden korkuyordum.

Zihnim Gecegözleri'ne yöneldi, onun ne yaptığını ve bu gece güvende olup olmadığını merak etmeye, zihnimde ona doğru ilerlemeye başladım, sonra kendimi durdurdum. Yarın Tradeford'da olacaktım, yapmama yardım edemeyeceği bir şeyi yapmak için. Dahası, artık bana güvenle gelemeyeceği bir bölgedeydim. Eğer yarın başarırsam ve Verity'yi aramaya Dağlar'a gidecek kadar yaşarsam, o zaman beni hatırlamasını ve bana katılmasını

umabilirdim. Ama yarın ölürsem, o zaman olduğu yerde kalması, kendi türüne katılmaya ve kendi hayatını yaşamaya çalışması en iyisiydi.

Bir sonuca varmak ve kararımın doğru olduğunu fark etmek kolaydı. Bunda kararlı davranmak işin zor tarafıydı. Bu yatağa para vermemeli, geceyi yürüyerek geçirmeliydim, çünkü böyle daha çok dinlenirdim. Hayatımda hiç olmadığım kadar yalnız hissettim kendimi. Regal'in zindanında ölümle yüzleşirken bile kurduma uzanabiliyordum. Şimdi, bu gece yalnızdım, becerilerini sadece tahmin edebileceğim bir İrfan uzmanları grubuyla korunuyor olacak Regal'den korkarak planlamaktan aciz olduğum bir cinayeti düşünüp taşınıyordum. Geç yaz gecesinin sıcaklığına rağmen, ne zaman bunu düşünsem üşüme ve tiksinti hissediyordum. Regal'i öldürme kararlılığım hiç sendelemedi; sadece başarılı olacağıma dair güvenim. Kendi başıma hiç bu kadar iyi iş çıkarmamıştım, ama yarın Chade'in gurur duyacağı bir iş çıkarmakta kararlıydım.

Grubu düşündüğümde, stratejim konusunda kendimi kandırdığım gibi rahatsızlık verici bir kesinlik hissediyordum. Buraya kendi isteğimle mi gelmiştim? Yoksa bu, kendisine doğru koşmanın yapılacak en güvenli şey olduğuna ikna etmek için Will'in düşüncelerime yapmış olduğu göze çarpmayan bir bükme miydi? Will, İrfanda uzmandı. O kadar sinsice ve nazik bir dokunuşu vardı ki, insan kullandığını güçlükle hissedebilirdi. Birdenbire İrfanla dışarı uzanmayı denemeyi, beni izlediğini hissedip hissedemeyeceğimi görmeyi istedim. Sonra irfanlanma dürtümün aslında Will'in üzerimdeki etkisiyle belirdiğinden, beni zihnimi ona açmaya ayartmaya çalıştığından emin oldum. Ve böylece, beni seyrederken aldığı zevki neredeyse hissedene kadar düşüncelerim kendilerini gitgide daha sıkı halkalar halinde tekrarladı.

Geceyarısından sonra nihayet uykuya çekildiğimi hissettim.

Derinliklere iskandil eden bir dalgıçmışım gibi kendimi uykunun içine bırakarak bana işkence eden düşüncelerimi vicdan azabı duymadan terk ettim. O batışın zorunluluklarını çok geç fark ettim. Nasıl olduğunu hatırlayabilseydim, mücadele edebilirdim. Mücadele etmek yerine Ripplekeep'in*, Bearns Dükalığı'nın esas şatosunun büyük salonunu süsleyen duvar halılarını ve ganimetlerin farkına vardım.

Büyük ahşap kapılar menteşelerinde bel vererek açıldılar, saldırının kurbanları kapı aralığında, yerde yatıyorlardı, korkunç iş gerçekleşmişti. Koridordaki havada duman asılıydı, geçmiş zaferlerin bayrakları çevrede dolanıyorlardı, Ağır meşe kaplamaların bıraktığı Akıncı selini savaşçıların engellemeye çalıştıkları yerde bir ceset yığını vardı. O katliam duvarının birkaç uzun adım ilerisinde bir sıra Bearnslı savaşçı hâlâ tutunuyorlardı, ancak perişan bir halde. Küçük bir savaşçı kümesinin ortasında, küçük kızları Celerity ve Faith tarafından kuşatılmış Dük Brawndy vardı. Babalarını düşmanın baskısından korumak için nafile uğraşan kızlar kılıç kullanıyorlardı. İkisi de onlardan beklemeyeceğim bir ustalık ve vahşilikle dövüşüyorlardı. Eşlenen şahinler gibiydiler, yüzleri kısa, parlak siyah saçlarla çerçevelenmiş, koyu mavi gözler nefretle kısılmıştı. Ama Brawndy korunmayı reddediyor, ölüm saçan Akıncı dalgasına teslim olmayı reddediyordu. Üzerine çamur gibi sıçrayan kan lekeleriyle ayakta duruyor ve iki eliyle kavradığı bir savaş baltası kullanıyordu.

Önünde, baltasının savrılışının koruduğu alanın içinde varisi olan en büyük kızının cesedi yatıyordu. Bir kılıç darbesi omzuyla ensesinin arasını derinden yarmış, silah göğsündeki viranede sıkışmadan önce köprücük kemiğini paramparça etmişti. Ölmüştü, umutsuz bir şekilde ölmüştü, ancak Brawndy cesedin yanından geri çekilmiyordu. Yanaklarından aşağı süzülen gözyaşları yüzündeki kanda yol yol iz bırakıyordu. Göğsü aldığı her ne-

fesle körük gibi inip kalkıyordu ve vücudunun yaşlı kasları yırtık gömleğinin altından açığa çıkıyordu. İki silahşoru durduruyordu, biri kalbi dükü yenme arzusuyla dolu, kararlı bir gençti, diğeri savaşın baskısından geri duran, uzun kılıcını genç adamın yaratabileceği bir açığın üstünlüğünü kullanmak için hazırda bekleten zehirli bir adamdı.

Saniyenin onda biri kadar bir süre içinde bildim bütün bunları ve Brawndy'nin fazla dayanamayacağını anladım. Kanın kayganlığı baltasını başarısız tutuşuyla zaten savaşıyordu, içine çektiği her nefes kuru boğazı için bir işkence halini alıyordu. Yaşlı bir adamdı ve kalbi kırıktı. Bu savaştan sağ çıksa bile, Bearns'ın Kızıl Gemiler'e yenilmiş olduğunu biliyordu. Ruhum onun sefaletine bağırdı, ama yine de ileri doğru o imkansız adımı attı ve baltasını onunla savaşmakta olan kararlı genç adamın yaşamına son vermek için indirdi. Baltasının Akıncının göğsüne gömüldüğü anda, öteki adam ileri çıktı ve kılıcını Brawndy'nin göğsüne sokup çıkardı. Yaşlı adam, ölen düşmanının ardından kalesinin kanlı taşlarına düştü.

Kendi düşmanıyla meşgul olan Celerity kız kardeşinin keder çığlığı üzerine yavaşça döndü. Dövüşmekte olduğu Akıncı bu fırsatı değerlendirdi. Ağır silahı kızın daha hafif olan kılıcını sardı ve elinden kopardı. Kız, adamın vahşi ve keyifli sırıtışı karşısında geri çekildi, ölümüne yüzünü dönerken, babasının katilinin Brawndy'nin kellesini ganimet olarak almak için saçını kavradığını görecek zamanı oldu.

Buna dayanamazdım.

Brawndy'nin düşürmüş olduğu baltanın üzerine saldırdım, kanlı sapını eski bir arkadaşın elini kavrar gibi kavradım. Tuhaf bir şekilde ağır geldi, ama havaya salladım, saldırganımın kılıcını durdurdum ve ardından Burrich'i gururlandıracak bir hamle daha yapıp iki misliyle geri göndererek kılıcı yüzüne savurdum. Yüz ke-

mikleri o darbe yüzünden kırılırken hafifçe ürperdim. Bunu düşünecek zamanım yoktu. İleri sıçradım ve baltamı sert bir şekilde aşağı indirerek babamın kafasını almaya niyetlenen adamın elini kopardım. Balta zeminin büyük ve yassı taşlarında çınlarken elimi sarstı. Faith'in kılıcı rakibinin kolunu biçerken aniden üzerime kan sıçradı. Adam tepemde yükseliyordu ve bu yüzden omzumu öne çekip yuvarlanarak ayağa kalkarken baltamı karnına geçirdim. Kılıcını düşürdü ve düşerken deşilen bağırsaklarını kavradı.

İçinde bulunduğumuz küçük savaş halkasında mutlak sessizlikle dolu çılgın bir an oldu. Faith bana hızla bir zafer bakışına dönüşen şaşkın bir yüz ifadesiyle bakıyordu ki, onun yerini çok saf bir keder aldı. "Cesetlerini almalarına izin veremeyiz!" dedi aniden. Birdenbire kafasını kaldırdı, kısa saçları bir savaş aygırının yelesi gibi savruldu. "Bearns! Beni izle!" diye bağırdı ve sesinde emir tonu olduğundan şüphe yoktu.

Bir an için Faith'e baktım. Görüşüm bulandı, bir an şaşılaştı. Sersemlemiş bir Celerity, kız kardeşine "Bearns Düşesi çok yaşa" dileğini iletti. Aralarındaki bir bakışa tanık oldum, ikisinin de bugünden sağ çıkmayı beklemediklerine dair bir bakış. Derken bir grup Bearns askeri savaştan sıyrılarak onlara katıldılar. "Babam ve kız kardeşim. Cesetlerini götürün," emrini verdi Faith iki adama. "Siz ikiniz de benimle gelin!" Celerity yuvarlanarak ayağa kalktı, ağır baltaya şaşkınlıkla baktı ve kendi kılıcının tanıdıklığını tekrar kazanmak için eğildi.

"Orada, bize orada ihtiyaç var," dedi Faith işaret ederek ve Celerity, insanlarının geri çekilmesine yetecek kadar uzun zamadır sürmekte olan savaş hattını güçlendirmek için onu takip etti.

Celerity'nin gidişini izledim. Aşık olmadığım, ama hep takdir edeceğim bir kadın. Bütün kalbimle onun peşinden gitmeyi diledim, ama sahneyi kavrayışım gevşiyordu, her şey duman ve gölgeye dönüşüyordu. Biri beni kavradı.

Bu aptalcaydı.

Zihnimdeki sesin çok hoşnut olduğu anlaşılıyordu.. Will! diye düşündüm kalbim göğsümde şiddetle çarparken.

Hayır. Ama kolaylıkla öyle olabilirdi. Duvarların konusunda özensiz davranmaya başlıyorsun Fitz. Bunu yapacak durumda değilsin. Bizi nasıl çağırırlarsa çağırsınlar temkinli olmalıyız. Verity beni ileri doğru itti. Kendi vücudumun etinin beni tekrar ele geçirdiğini hissettim.

"Ama sen yaptın," diye itiraz ettim, sadece kendimi sesimin han odasındaki solgun yankısını duydum. Gözlerimi açtım. Odadaki tek pencerenin ötesinde her yer karanlıktı. Dakikalar mı geçmişti, saatler mi söyleyemezdim. Tek bildiğim uyumak için hâlâ biraz karanlığın kalmasına minnettar olduğumdu, çünkü şu an üzerime çöken korkunç yalnızlık hiçbir şey düşünmeme izin vermeyecekti.

* * *

Ertesi sabah uyandığımda zihnim karışıktı. Değil kendimi temiz hissederek uyanmak, gerçek bir yatakta uyanmayalı çok uzun zaman olmuştu. Gözlerimi odaklanmaya zorladım, sonra tepemdeki tavan direklerinin boğumlarına baktım. Bir süre sonra hanı hatırladım; Tradeford ve Regal'den fazla uzakta olmadığımı. Neredeyse aynı anda, Dük Brawndy'nin ölmüş olduğunu hatırladım. O savaşın İrfan hatırası karşısında gözlerimi sıkıca kapattım ve baş ağrımın çekiçle örsünün çalışmaya başladığını hissettim. Sinir bozucu bir an içinde her şeyin suçunu Regal'e attım. Kalbimi söküp çıkaran ve vücudumu zayıflıktan titrek halde bırakan bu trajediyi o düzenlemişti. Tam da güçlü, dinç ve öldürmeye hazır uyanmayı ummuş olduğum sabah kıpırdanacak gücü zorlukla bulabiliyordum.

Bir süre sonra handa görevli çocuk giysilerimle birlikte geldi. Ona iki bakır daha verdim, elinde bir tepsiyle çabucak döndü. La-

pa kasesinin görünüşü ve kokusu beni tiksindirdi. O anda, İrfan yaparak Akıncıları sahillerimizden uzak tuttuğu yazlar boyunca yemekten hoşlanmadığını sürekli belirten Verity'yi anladım. Tepside ilgimi çeken tek şey bardakla sıcak su kabıydı. Yataktan güçlükle kalktım ve çıkınımı yatağımın altından çıkarmak için çömeldim. Gözlerimin önünde kıvılcımlar dolaştı. Çıkını açıp cinkabuğunun yerini bulana kadar yarışta koşmuşum gibi soluyordum. Düşüncemi kafamdaki acıdan uzaklaştırmak için büyük çaba sarf ettim. Baş ağrımın zonklamasıyla yüreklenerek bardağa ufaladığım cinkabuğu miktarını artırdım. Chade'in Verity'de kullandığı doza neredeyse yaklaşmıştım. Kurt beni terk ettiğinden beri, bu İrfan rüyalarından mustariptim. Duvarlarımı nasıl kurarsam kurayım, onları ayakta tutamıyordum. Ama dün geceki uzun süredir yaşadıklarımın en kötüsüydü. Rüyaya adım attığım ve Celerity aracılığıyla harekete geçtiğim için böyle olduğundan şüphelendim. Rüyalar hem gücümü, hem de cinkabuğu stokumu korkunç bir hızla tüketiyordu. Kabuğun kaynayan suya rengini vermesini sabırsızlıkla izledim. Dibi görünmez olduğu anda bardağı kaldırdım ve bir dikişte içtim. Acılığı az kaldı öğürmeme neden oluyordu, ama bardağın dibindeki kabuğun üzerine sıcak su dökmeme engel olmadı.

İkinciyi de içtim, yatağımın kenarına oturup pencereden dışarı, uzaklara bakarak bu daha zayıf dozu, daha yavaşça içtim. Düz nehir bölgesinin epeyce bir bölümünü görebiliyordum. Ekili arazilerdi ve tam Pome'un dışındaki otlakları süt inekleri doldurmuştu. Daha ötede yol boyundaki çiftliklerden yükselen dumanı seçebiliyordum. Geçilmesi gereken başka bataklık yoktu, Regal'le aramda vahşi topraklar yoktu.

Başımın ağrısı hafiflemişti. Midemin tehditlerini göz ardı ederek, kendimi soğuk lapayı yemeye zorladım. Ona para vermiştim ve bugün bitmeden besleyiciliğine ihtiyaç duyacaktım. Oğlanın

geri getirdiği temiz giysilerimi giydim. Temizdiler, ama onlar için söyleyebileceğim bu kadardı. Gömlek deforme olmuş ve türlü kahverengi gölgelerle yer yer rengi bozulmuştu.. Tozluklar dizkapaklarım ve kıçımda kopacak kadar incelmişlerdi, üstelik çok kısaydılar. Kendi yaptığım ayakkabıları giyerken, ne kadar acıklı göründüklerinin yeni farkına vardım. Durup öteki insanlara nasıl göründüğümü düşünmeyi o kadar uzun süre ertelemiştim ki, kendimi hatırlayabildiğim herhangi bir Buckkeep dilencisinden daha kötü giyinmiş halde bulduğuma şaşırdım. Dün gece hem acıma, hem de tiksinti uyandırmış olduğuma şüphe yoktu. Benim gibi giyinmiş herhangi biri için ben de öyle hissederdim.

Bu kılıkta aşağı inme düşüncesi beni sindirdi. Alternatifi kalın, yünlü kış giysilerimi giymek, bütün gün bunalmak ve terlemekti. Böyle inmek daha mantıklıydı, yine de kendimi o kadar gülünç hissediyordum ki, görünmeden sıvışabilmeyi diledim.

Çıkınımı canlı bir şekilde tekrar toplarken, bir defada ne kadar çok cinkabuğu tükettiğimi fark edince bir dehşet hissettim. Sadece dehşet hissettim, daha fazlası değil. Bir yıl önce o miktarda cinkabuğu kirişlerde sallanmama neden olurdu. Kendime sertçe, tıpkı perişan haldeki giysilerim gibi olduğunu söyledim. Bu konuda seçeneğim yoktu. İrfan rüyaları beni rahat bırakmayacaktı ve yalan söyleyecek, vücudumu kendi başına iyileşmeye bırakacak zamanım yoktu, bırak bunu yaparken han odası ve yemek için para ödemeyi. Yine de çıkınımı omzuma atıp merdivenlerden aşağı inerken, güne başlamak için kötü bir yol olduğunu hissettim. Brawndy'nin ölümü ve Bearns Dükalığı'nın Akıncıların eline geçmesi, bostan korkuluğuna yaraşır giysilerim ve cinkabuğu desteğim. Hepsi beni iyice efkarlı bir ruh haline sokmuştu.

Regal'in duvarlarını ve muhafızlarını geçmek, onun işini bitirmek konusunda ne kadar şansım vardı?

Sevimsiz bir ruh hali, demişti bir defasında Burrich bana, cin-

kabuğunun yan etkilerinden biridir. O anda bütün hissettiğim buydu. Hepsi bu.

Hancıyla vedalaştım, bana bol şans diledi. Dışarıda güneş çoktan yükselmişti. Güzel bir gün vaat ediyordu. Pome'dan çıkar ve Tradeford'a yönelirken, düzenli bir yürüyüş tutturdum.

Dış mahallelere vardığımda tedirgin edici bir manzara gördüm. İki darağacı vardı ve her birinde bir ceset asılıydı. Bu yeterince sinir bozucuydu, ama başka yapılar da vardı. Ahşapları henüz güneşte gümüş rengine dönüşmemişti; bunlar yakın zamanda yapılmış binalardı ve yine de görünüşlerine bakılırsa, şimdiden biraz kullanılmışlardı. Yanlarından hızla geçerken kendimi böyle bir yapıyı onurlandırmaya ne kadar yaklaşmış olduğumu hatırlamaktan alamadım. Beni kurtaran şey, piç asil kanım ve böyle birinin asılamayacağına dair kadim resmi emir olmuştu. Regal'in ben dövülürken ne kadar haz duyduğunu da hatırladım.

İkinci bir ürpertiyle Chade'in nerede olduğunu merak ettim. Askerler onu ele geçirmeyi başardılarsa, Regal'in onun işini hemen bitireceğinden şüphem yoktu. Bir darağacında, parlak günışığının altında uzun boyu, zayıf ve gri gövdesinin nasıl duracağını hayal etmemeye çalıştım.

Ya da işini çabuk bitirecekler miydi bakalım?

Böyle düşüncelerden kurtulmak için kafamı iki yana salladım, güneşin altında unutulmuş çamaşırlar gibi yıpranmış zavallı, cansız bedenlerin önünden geçip gittim. Ruhuma işlemiş olan kara mizahla onların bile benden daha iyi giyinmiş olduklarını düşündüm.

Yol boyunca yürürken sık sık arabalara ve sığırlara yol vermek zorunda kaldım. İki kasaba arasındaki ticaret iyi gidiyordu. Pome'u arkamda bıraktım. Bir süre tahıl ekili arazilerin ve meyve bahçeleri yola bakan bakımlı çiftlik evlerinin yanından geçerek yürüdüm. Biraz daha ilerledikten sonra, gölge veren ağaçları, sağlam ahırlarının etrafında ekili topraklar, otlaklarında binek ve av

atları olan, taştan, rahat kır malikanelerinin yanından geçmeye başladım. Birçok defa Buckkeep aygırlarını tanıdığımdan eminim. Bu yol, çoğu keten ya da kenevirle dolu büyük arazilerden geçiyordu. Nihayet daha mütevazı araziler görmeye başladım ve sonra bir kasabanın varoşlarına ulaştım.

Öyle düşünmüştüm. İkindi beni, sokakları kaldırım taşları kaplı ve hayal edilebilir her türlü iş için oradan oraya gidip gelen insanlarla dolu bir şehrin ortasında buldu. Kendimi etrafa kaygıyla bakarken buldum. Daha önce hiç Tradeford gibi bir yer görmemiştim. Her yer dükkan doluydu, her keseye göre meyhaneler, hanlar, ahırlar vardı. Hepsi de hiçbir Buck kasabasında asla olamayacağı gibi bu düz araziye yayılmıştı. Bahçelerle ve çeşmelerle, tapınaklarla ve tiyatrolarla ve okul mekanlarıyla dolu bir yere geldim. Taş döşeli yürüyüş ve araba yolları olan bahçeler vardı. Burada yürüyen ya da at arabaları süren insanlar, Buckkeep'in en resmi olaylarında giyinildiği gibi giyinmişlerdi. Bazıları Farrow'un altın sarısı ve kahverengi hizmetçi üniformalarını giymişlerdi, hizmetçilerin giysileri bile benim şimdiye dek sahip olduğum herhangi bir giysiden daha gösterişliydi.

Regal'in çocukluğunda yazlarını geçirdiği yer burasıydı. Buckkeep Kasabası'na hep geri kalmış bir köy muamelesi yapmıştı. Bütün bunları sonbaharda, küçük ve pis bir liman kentinin tepesinde, deniz kıyısında yağmurla yıkanan ve fırtınayla süpürülen bir kayalıktaki esintili bir kaleye dönmek için bırakan bir oğlanı hayal etmeye çalıştım. Becerebildiği anda kendini ve sarayını buraya taşımış olmasında şaşıracak bir şey yoktu. Birdenbire Regal'i az da olsa anlar gibi oldum, bu beni öfkelendirdi. Öldüreceğin bir adamı tanımak iyi bir şeydir, ama onu anlamak güzel değildir. Kendi babasını, kralımı nasıl öldürdüğünü tekrar hatırladım ve kendimi amacıma verdim.

Bu gelişmiş mahalleler arasında gezinirken, acıyan birçok ba-

kış çektim üzerime. Hayatımı dilenci olarak kazanmaya karar vermiş olsaydım işim rast giderdi. Onun yerine Regal ve Tradeford'daki kalesinin nasıl düzenlediği ve tahkim edildiği hakkında bir şeyler duyabileceğim daha mütevazı konutlar ve insanlar aradım. Kendimi daha fazla evimde gibi hissetmek için su kenarından aşağı doğru yürüdüm.

Orada Tradeford'un gerçek var oluş nedenini buldum. Adına yakışır şekilde, nehir burada çakıllar ve kayaların üzerinde dalgalanan kocaman sığlıklara dönüşüyordu. O kadar genişçe yayılıyordu ki, karşı sahil sisle örtülüydü ve nehir ufka ulaşıyormuş gibi görünüyordu. Sığır ve koyun sürülerinin Vin Nehri'ne doğru sürüldüğünü gördüm, bu arada sığ sularda nehrin karşısına mal nakletmek için akıntı boyunca iple çekilen bir dizi mavna, derin sularda mekik dokumaktan daha fazla kazanç sağlıyordu. Tilth'in Farrow'la ticari olarak birleştiği yer burasıydı; meyve bahçeleri, araziler ve sığırlar burada bir araya geliyor, Buck, Bearns ya da ötesindeki daha uzak yerlerden nehrin yukarısına yollanan mallar burada boşaltılıyor ve onların parasını karşılayabilecek soylulara ulaştırılmak için buradan yola çıkıyordu. Daha iyi dönemlerde, Tradeford'a Dağ Krallığı'yla daha ötesindeki ülkelerden ticari malların gelmişliği vardı: kehribar, kürkler, oyulmuş fildişi ve Rain Wilds'dan gelen nadir kabuklar. Farrow'un güzel keten kumaşı olarak dokunacak keten ile ip ve yelken bezi yapmak için elyafa dönüştürülen kenevir de buraya getiriliyordu.

Küçük bir mavnadan bir yük arabasına tahıl çuvalları taşımak için birkaç saatlik bir iş önerisi aldım. İşi kabul ettim, bakırdan çok sohbet etmek için. Çok az şey öğrendim. Kimse sahilden gelen malların kalitesinin düşük olduğu ve gönderilen azıcık mala ne kadar çok para istendiği dışında Kızıl Gemi'den ya da sahil boyunca verilen savaştan bahsetmiyordu. Kral Regal hakkında çok az şey söylendi, duyduğum çok az şey de kadınların gönlünü çel-

me ve iyi içme becerisi hakkındaydı. Ondan bir Mountwell Kralı olarak, annesinin kraliyet soyunun adıyla bahsedildiğini duyduğumda irkildim. Sonra kendini bir Farseer olarak adlandırmamasının bana daha çok uyduğuna karar verdim. Bu onunla paylaşmak zorunda olduğum bir şeyin daha eksildiğini gösteriyordu.

Kralın Halkası hakkında çok şey duydum, ancak duyduklarım midemi bulandırdı.

İnsanın sözünün doğruluğunu savunmak için düello yapması adeti Altı Dükalık'ta eskiydi. Buckkeep'te Şahit Taşı adı verilen sütunlarımız vardı. Denir ki, iki adam bir sorunu yumruklarıyla çözmek için orada karşılaşırsa, El ve Eda kendileri tanıklık eder, adaletin yerine getirildiğini görürlermiş. Kadim taşlar ve kadim adetler. Buckkeep'te Kralın Adaleti'nden söz ederiz, Chade'le benim Kral Shrewd için yeterince sık yaptığımız sessiz işleri ifade eder. Bazıları Kral Shrewd'la görüşmek ve onun doğru olduğunu düşündüğü şekilde hareket etmek için gelirlerdi. Ama kraldan geldiği düşünülen haksızlıkların yaşandığı zamanlar da vardı. O zaman Chade'i ya da beni yanlış yapanın üzerindeki iradesinin sessizce gerçekleştirilmesi için işe koşardı. Kralın Adaleti adına hem merhametli olması için süratli, hem ibret olması için yavaş birçok sonu onların alınyazısına ekledim. Ölesiye sertleştirilmiş olmalıydım.

Ama Regal'in Kralın Halkası adaletten ziyade eğlence içindi. Terim basitti. Kral tarafından cezalandırılması ya da öldürülmesi gerektiğine hükmedilenler onun halkasına gönderiliyorlardı. Orada aç bırakılmış ve çıldırana kadar rahatsız edilmiş hayvanlarla ya da bir savaşçıyla, kralın bir şampiyonuyla karşılaşabilirlerdi. Ara sıra, iyi bir gösteri çıkaran bir suçlu kraliyetin merhametiyle ödüllendirilebilir ya da kralın şampiyonu bile olabilirdi. İşlenmişlerin böyle bir şansı yoktu. İşlenmişler pençelerle yaralanıp hırpalanmaları için hayvanlara atılır ya da aç bırakılır ve öteki suçluların

üzerine salınırdı. Böyle yargılamalar son zamanlarda epey yaygınlaşmış, o kadar seyirlik hale gelmişti ki, "adaletin" bugünlerde gerçekleştirildiği Tradeford'da pazar çevresi kalabalıklara dar geliyordu. Şimdi Regal özel bir halka inşa ettiriyordu. Onun malikanesine mümkün olduğunca yakın bir yere yapılacak; hem hayvanları, hem mahkumları kuvvetlice hapsetmek için hücre ve güvenli duvarları olacak; Kralın Adaleti'nin uygulandığı merasimi seyretmeye gelenlerin oturmaları için yerler bulunacaktı. Kralın Halkası'nın inşası Tradeford için yeni ticaret ve iş alanları yaratıyordu. Dağ Krallığı'yla ticaretin uyanması için çok güzel bir fikirdi. Aleyhinde tek kelime edildiğini duymadım.

Yük arabası dolduğunda paramı aldım ve öteki yükleme işçilerini yakınlardaki bir meyhaneye kadar izledim. İnsan burada birayla, biraya ek olarak bir avuç dolusu nebat ve masa için bir duman buhurdanlığı alabiliyordu. Meyhanenin havası dumandan ağırlaşmıştı, çok geçmeden gözlerim yapış yapış oldu ve boğazım kurudu. Başka kimsenin umursadığı yoktu ya da etkilenmişe benzemiyorlardı. Yanan bitkilerin uyuşturucu olarak kullanılması Buckkeep'te asla yaygın olmamıştı ve ben bu konuda hiçbir bir zevk geliştirmemiştim. Madeni paralarım bana ballı bir puding ve tadı nehir suyu gibi gelen bir bardak çok acı bira satın almıştı.

Birçok kişiye kralın ahırı için seyis yamağı tutulduğunun doğru olup olmadığını, doğruysa iş istemek için nereye gitmek gerektiğini sordum. Kral için çalışmayı istememi çokları eğlendirici buldular, ama birlikte çalıştığımız süre boyunca sıradan ve saf göründüğüm için, kaba şakalarını ve önerilerini tatlı bir gülümsemeyle karşılıyordum. Nihayet bir tırmıkçı bana kralın kendisine sormam gerektiğini söyledi ve Tradeford Malikanesi'nin yerini tarif etti. Ona teşekkür ettim ve biramın kalanını içip yola koyuldum.

Sanırım taş duvarlarla tahkim edilmiş büyük bir bina beklemiştim. Nehirden uzaklaşıp yukarı, içerilere doğru ilerlerken ba-

kındığım şey bu olmuştu. Onun yerine sonunda alçak bir tepeye ulaştım, tabii insan bu kadar mütevazı bir yükseltiye bu adı verebilirse. Yükselti her iki yönde de nehri görmeye izin veriyordu ve üzerindeki güzel, taş yapılar bu olanaktan yararlanıyordu. Aşağıdaki işlek yolda aval aval bakınarak dikildim. Buckkeep'in ürkütücü, askeri görünüşünden eser yoktu. Bahçesi beyaz taşlı yol ve ağaçlarla hem saraya benzeyen, hem de konuksever bir konutu çevreliyordu. Tradeford Malikanesi ve etrafındaki binalar asla hisar ya da kale olarak kullanılmamışlardı. Zarif ve pahalı bir mesken olarak inşa edilmişti. Taş duvarlara desenler çalışılmıştı ve girişe zarif kemerler yapılmıştı. Kuleler vardı, ancak ok mazgalları yoktu. Mesken sahibine çevrenin daha geniş bir manzarasını sunmak için, temkinli olmaktan ziyade keyif için yapılmış oldukları anlaşılıyordu.

İşlek halk yoluyla konak arasında duvarlar da vardı, ama alçaktı, düz taş duvarlardı bunlar, yosun ve sarmaşıkla örtülüydüler. Geniş bir araba yolu doğruca büyük eve gidiyordu. Daha dar olan öteki yollar, insanı zambak göllerini ve bakımlı meyve bahçelerini araştırmaya ya da sakin, gölgeli yürüyüşlere davet ediyordu. Akıllı bir bahçıvan, en azından yüz yıl önce buraya meşe ve söğütler dikmişti. Şimdi ağaçlar büyümüş, gölge vermişti ve nehirden esen rüzgarda fısıldıyorlardı. Bütün bu güzellik yeterli alana sahip bir çiftlikten çok, geniş bir araziye serpilmişti. Zamanı ve kaynakları bütün bunları yaratmaya yetecek bir hükümdar hayal etmeyi denedim.

Savaş gemileri ve ordulara ihtiyaç duymayan bir insanın sahip olabileceği şey bu muydu? Patience ailesinin evinde böyle bir güzellik görmüş müydü? Soytarı'nın odasındaki narin çiçek vazoları ve gümüş balık kaselerinin yankıladığı bu muydu? Kendimi pis ve kaba hissettim, bunun nedeni giysilerim değildi. Aslında, bir kralın böyle yaşaması gerektiğini hissetim birdenbire. Sanat eserleri

arasında, böyle şeylerin büyümesine içtenlikle imkan sağlayıp halkının yaşamını güzelleştirerek. Cehaletimi fark ettim ve daha da kötüsü, sadece öldürmek için eğitilmiş bir adamın çirkinliğini. Bana asla öğretilmeyenler, görmeye fırsat bulamadıklarım yüzünden ani bir öfke hissettim. Regal'le annesinin bu işte de, Piç'in haddini bilmesinde, parmakları var mıydı? Çirkin, işlevsel bir alet olarak bilenmiştim, tıpkı dik kayalıklı, kıraç Buckkeep'in bir saray değil, bir hisar olması gibi.

Ama Buckkeep, Buck Nehri'nin ağzında hırlayan bir köpek gibi duruyor olmasaydı, burada ne kadar güzellik kalırdı?

Yüzüme soğuk su çarpılmış gibi oldu. Doğruydu. Buckkeep öncelikle nehir ticaretini denetlemek için inşa edilmemiş miydi? Buckkeep Akıncılara yenik düşecek olursa, bu geniş nehirler onların alçak tabanlı gemileri için anayol haline geleceklerdi. Altı Dükalık'ın bu yumuşak karnına bir hançer gibi dalıvereceklerdi. Bu tembel soylular ve kibirli çiftlik delikanlıları geceleyin kaçacak bir kaleleri, onlar için karşı duracak ve savaşacak muhafızları olmadan, çığlıklara ve dumana uyanacaklardı. Ölmeden önce, başkalarının onları güvende tutmak için nelere katlandıklarını anlayabileceklerdi. Ölmeden önce, iç bölgelere gelmek ve zevklerin arasında saklanmak için o siperlerden kaçmış bir krala sövebilirlerdi.

Ama niyetim önce kralın ölmesiydi.

Tradeford Malikanesi'nin çevresinde dikkatli bir yürüyüşe başladım. İçeri girmenin en kolay yolu en az fark edilen olmalıydı ve dışarı çıkmanın en iyi yolu da planlanmalıydı. Akşam karanlığı çökmeden malikane hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğrenecektim.

9

SUİKASTÇI

Buckkeep'teki kraliyet öğrencilerine başkanlık eden son gerçek İrfan ustası, çoğunlukla kaydedildiği gibi Galen değil, selefi Solicity'di. Solicity, kendine bir çırak seçmek için belki de gereğinden uzun süre beklemişti. Galen'i seçtiğinde, yaşamını sonlandıracak olan öksürükler çoktan başlamıştı. Bazıları Solicity'nin ölmekte olduğunu bilmenin verdiği umutsuzluk içinde Galen'i görevlendirdiğini söylerken, diğerleri Kraliçe Desire'ın en gözde adamının sarayda yükseldiğini görme isteğinin Galen'i seçmeye onu zorladığını ifade eder. Nedeni ne olursa olsun Galen, Solicity'nin öksürüklerine yenik düşüp ölmesinden önce, en fazla iki sene için onun çırağı olmuştu. Önceki İrfan ustaları yolculuk statüsüne hak kazanmadan önce yedi sene kadar çıraklık hizmeti sunarken, Galen, oldukça aceleci bir şekilde Solicity'nin ölümünün hemen ardından kendini İrfan ustası ilan etti. Solicity'nin tüm İrfan bilgisini ve bunun tüm olasılıklarını bu kadar kısa bir zaman içinde, Galen'e aktarabilmesi pek de mümkün gözükmüyor. Buna rağmen, kimse onun bu iddiasını sorgulamadı. Solicity'ye, iki prensin, Verity ve Chivalry'nin eğitiminde yardımcı olmuşsa da onun ölümünün ardından prenslerin eğitimlerinin bittiğini duyurdu. Bundan sonra Kızıl Gemi savaşlarına dek başkalarını da eğitmesine dair önerilere direndi, sonunda Kral Shrewd'un isteğine boyun eğerek ilk ve tek grubunu oluşturdu.

Kendi üyelerini ve liderlerini seçen geleneksel gruplardan farklı olarak Galen, grubunu kendi seçtiği öğrencilerden oluşturdu ve yaşamı boyunca onları muazzam bir denetim altına aldı. Grubun sözde başkanı August, Dağ Krallığı'ndaki bir görev sırasında, talihsiz bir İrfan tecrübesinde yeteneğini yitirdi. Galen'in ölümünün ardından lider olacağı varsayılan Serene, Kral Shrewd'un öldürüldüğünün keşfedilmesinin ardından çıkan kargaşada, grubun bir başka üyesi Justin ile birlikte öldürüldü. Galen Grubu olarak anılmaya başlanan grubun bir sonraki lideri olarak farz edilecek kişi Will'di. Bu dönemde sadece üç üyeleri kalmıştı: Will'in kendisi, Burl ve Carrod. Galen üçüne de Regal'e sarsılmaz bir bağlılık duymalarını işlemiş gibi görünüyordu, ama bu Regal'in gözüne girmek için rekabet etmelerini engellemiyordu.

* * *

Akşam karanlığı çökene kadar kraliyet mülkünün dışındaki alanı daha ayrıntılı bir biçimde incelemiştim. Aşağıdaki yürüyüş yollarında insanların, çeşmelerin ve bahçelerin, porsuk ağaçlarından oluşan çitlerin ve kestane ağaçlarının keyfini çıkararak özgür bir şekilde gezinebileceğini fark etmiştim. Orada tam da böyle gezinen, güzel kıyafetli birçok insan vardı. Çoğu bana ters ters, beğenmeyerek, birkaçı ise acıyarak baktı. Karşılaştığım üniformalı bir muhafız bana Kralın Bahçeleri'nde dilenmenin yasak olduğunu sertçe hatırlattı. Onu, sadece hikayelerde sık sık bahsedildiğini duyduğum harikaları görmeye geldiğime inandırdım. Karşılık olarak, bahçeler hakkındaki hikayelerin benim gibiler için fazlasıyla yeterli olduğunu söyledi ve bahçelerden çıkmak için en kısa yolu işaret etti. Ona alçakgönüllü bir tavırla teşekkür ettim ve yürüyüp gittim. Yol, beni çitin sonuna ve onun görüş mesafesinin dışına götürene kadar durup oradan ayrılışımı izledi.

Bir sonraki denememem daha tedbirliydi. Çiçeklerin ve çimenlerin arasında gezinen genç asilzadelerden birine pusu kurmayı ve

giysilerinden faydalanmayı düşünmüş, ama sonra bu kararımdan caymıştım. Giysileri bana uyacak kadar ince birini bulmak pek olası değildi ve üstlerindeki son moda giysilerin neşeli renklerde bir sürü kurdelesini bağlamak gerekiyor gibi görünüyordu. Bırakın bir uşağın yardımı olmadan o gömleklerden birinin içine girebilmeyi, bayılmış bir adamı o gömleklerden birinin içinden çıkarabileceğimden bile kuşkuluydum. Kol ağızlarından sarkan dantellerin üzerine dikilmiş, çın çın öten gümüş süslerin her ne şekilde olursa olsun, işini sessizce halletmesi gereken bir suikastçıya yardımı dokunmazdı. Bunun yerine, sığınmak için alçak duvarlar boyunca uzanan kalın bitki örtüsüne güvendim ve yavaş yavaş tepenin doruğuna doğru ilerledim.

Sonunda tepenin doruğunu çevreleyen, yontulmuş taşla örülü bir duvarla karşılaştım. Duvar, uzun bir adamın üzerinden atlayabileceğinden sadece birazcık daha yüksekti. Ciddi bir engel olarak planlanmış olduğunu sanmıyordum. Kenarlarında bitkiler yoktu, ama yaşlı ağaç gövdeleri ve köklerinin kalıntıları, buranın bir zamanlar üzüm asmaları ve çalılarla süslü olduğunu gösteriyordu. Acaba buranın temizlenmesini Regal mi emretmişti, diye merak ettim. Duvarın üzerinden bir sürü ağacın tepesini görebiliyordum ve böylece bu ağaçların sunacağı sığınağa güvenmeye cesaret ettim.

Açık bir yere rastlayamadan tüm duvarın çevresini dolaşmam öğleden sonranın büyük bir bölümünü aldı. Duvarda birçok kapı vardı. Güzel ana kapıda gelip giden insanların arabalarını karşılayan üniformalı muhafızlar vardı. İçeri giren arabaların sayısına bakılırsa, akşam bir eğlence düzenlenecek gibi görünüyordu. Muhafızlardan biri döndü ve kaba bir şekilde güldü. Boynumdaki tüyler diken diken oldu. Bir süre donmuş gibi dikilerek gizlendiğim yerden onlara baktım. Bu adamın yüzünü daha önce görmüş müydüm? Bu uzaklıktan söylemek güçtü, ama bu düşünce bende

korku ve öfke karışımı garip bir his uyandırdı. Regal, diye hatırlattım kendime. Benim hedefim Regal. İlerlemeye devam ettim.

Teslimatçılar ve hizmetliler için ayrılan daha küçük birçok kapıda üniformalarında süs kordonu olmayan muhafızlar vardı, ama girip çıkan her adamı ve kadını askeri biçimde sorgulamaları bu eksikliğin yerini dolduruyordu. Eğer kıyafetlerim daha iyi durumda olsaydı, hizmetli taklidi yapma riskini göze alabilirdim, dilenci paçavraları içinde bunu denemeye cesaret etmedim. Kapıdaki muhafızların görüş alanının dışında yerimi aldım ve gelip giden tüccarlardan dilenmeye başladım. Çok sessiz bir şekilde, sadece avcumu açıp rica eden bir yüz ifadesiyle yanlarına yaklaşarak yaptım bu işi. Çoğu, bir dilenciyle karşılaşan insanların yaptığını yaptı. Beni görmezden geldi ve konuşmalarına devam etti. Böylece ben, bu gecenin Kırmızı Balo gecesi olduğunu; eğlence için fazlasıyla hizmetli, müzisyen ve sihirbazların getirtildiğini; şenlikyaprağının yerini kralın gözde dumanı keyiftomurcuğunun aldığını; Festro'nun getirmiş olduğu sarı ipeğin kalitesine kralın çok sinirlendiğini ve kendisine böyle zavallı şeyler getirdiği için tüccarı kırbaçlanmakla tehdit ettiğini öğrendim. Balo aynı zamanda Vin Nehri üzerindeki Amber Köşkü'nde bulunan sevgili arkadaşı Leydi Celestra'yı ziyaret etmek için bir sonraki gün gemiye binecek olan krala bir vedaydı. Bunların dışında bir çok şey duydum, ama çok azı benim amacımla ilgiliydi. Sonunda bir avuç dolusu bakır param da olmuştu.

Tradeford'a geri döndüm. Kumaşçı ve terzilerin sıralandığı caddeyi buldum. Festro'nun dükkanının arka kapısında dışarıyı süpüren bir çırakla karşılaştım. Ona çeşitli tonlarda sarı ipek parçaları için biraz bakır para verdim. Sonra sahip olduğum tüm paranın çırağın giydiğine benzer bol bir pantolon, bir önlük ve bir başlık almaya yeteceği, cadde üzerindeki en mütevazı dükkanı aradım. Giysilerimi dükkanda değiştirdim, savaşçı atkuyruğumu

yukarı doğru örüp, başlığın altına gizledim, botlarımı giydim ve dükkandan dışarı başka biri olarak çıktım. Kılıcım şimdi, pantolonumun içinde bacağımdan aşağı sarkıyordu. Bu rahatsız ediciydi, ama uzun adımlarla rahatça yürüyormuş gibi yaptığımda, o kadar da belli olmuyordu. Eski kıyafetlerimi, zehirlerim ve işimle ilgili öteki aletler dışında çıkınımdakilerin kalanını bir han avlusunun pis kokan arka binasının gerisinde ısırgan otlarıyla kaplı bir yere bıraktım. Tradeford Malikanesi'ne geri döndüm.

Tereddüt etmek için kendime fırsat vermedim. Doğruca tüccarların kapısına gittim ve içeri alınmayı bekleyen diğerleriyle sıraya girdim. Kalbim göğüs kafesimin içinde deli gibi çarpıyordu, ama sakin bir tavır takındım. Zamanımı ağaçların arasından evin ne kadarını görebiliyorum diye bakarak geçirdim. Çok büyüktü. Önceleri bu kadar ekilebilir alanın, süslü bahçelere ve yürüyüş yollarına ayrılmasına şaşmıştım. Şimdi ise, bu bahçelerin enine ve boyuna genişleyen bir ev için, bana tamamıyla yabancı bir şekilde sadece bir çerçeve olduğunu gördüm. Evin hisara ya da kaleye benzeyen bir yanı yoktu; sadece konforlu ve zarifti. Sıra bana geldiğinde, örnek ipek parçalarımı gösterdim, Festro'nun özürlerini ve kralın zevkine daha çok hitap edeceğini umduğu bazı örnekleri getirdiğimi söyledim. Asık yüzlü muhafız, Festro'nun genellikle kendi geldiğini belirtti, bense bir şekilde asık bir yüzle, efendimin, eğer örnekler kralı memnun etmezse, kırbaçların benim sırtıma onunkinden daha çok yakışacağını düşündüğünü söyledim. Muhafızlar birbirlerine bakarak sırıttılar ve beni içeri aldılar.

Benden önce içeri girmiş olan bir müzisyen grubunun peşine takılana dek yolda hızla yürüdüm. Ana binanın arkasına kadar onları takip ettim. Onlar yolu sorarken, botlarımı yeniden bağlamak için çömeldim ve onları içeriye kadar izlemek için tam zamanında ayağa kalktım. Kendimi öğleden sonra güneşinin sıcağı ve ışığının ardından, soğuk ve hemen hemen karanlık, küçük bir

antrede buldum.Onları bir koridor boyunca takip ettim. Ozanlar, hızla yürürken kendi aralarında konuşup gülüşüyorlardı. Ben adımlarımı yavaşlattım, geride kaldım. Boş bir odanın aralık kapısına rast geldiğimde, içeri girdim ve kapıyı sessizce kapattım. Derin bir nefes alıp, etrafıma bakındım.

Küçük bir oturma odasındaydım. Mobilyalar eski ve uyumsuzdu; bu nedenle buranın hizmetçiler ya da konuk zanaatkarlar için olduğunu düşündüm. Orada uzun süre yalnız kalmak güvenilir olmazdı. Ama duvar boyunca geniş dolaplar vardı. Kapı açıldığında doğrudan görüş alanına girmeyen bir tanesini seçtim ve içinde kendime oturacak yer açmak için hızla eşyaların yerini değiştirdim. Işık girsin diye kapıyı birazcık açık bırakıp dolabın içine yerleşerek işe koyuldum. Küçük şişelerimi ve zehir paketlerimi inceleyip düzenledim. Hem kemerimdeki bıçağın, hem de kılıcımın ucuna zehir sürdükten sonra dikkatlice kınlarına soktum. Kılıcımı pantolonumun dışından sarkacak biçimde yerleştirdim. Sonra rahat bir vaziyet alarak beklemek için dolaba yerleştim.

Alacakaranlık yerini karanlığa bırakana kadar günler geçmiş gibi geldi. Odaya iki kez insanlar şöyle bir girdi, ama dedikodularından tüm hizmetçilerin bu geceki toplantının hazırlıklarıyla meşgul olduğunu öğrendim. Yakaladığı takdirde Regal'in beni nasıl öldüreceğini hayal ederek zaman geçirdim. Birkaç kez neredeyse cesaretimi yitirdim. Her seferinde kendime, bu işten vazgeçersem, sonsuza dek korkuyla yaşamak zorunda kalacağımı hatırlattım. Bunun yerine kendimi hazırlamaya çalıştım. Eğer Regal buradaysa, grubu da kesinlikle yakınında olacaktı. Zihnimi diğer İrfanlılardan korumak için Verity'nin bana öğretmiş olduğu egzersizleri dikkatli bir şekilde denedim. Onları hissedip edemediğime bakmak için zayıf bir İrfan dokunuşunu deneme isteği korkunç bir şekilde beni ayarttı. Kendimi tuttum. Kendime ihanet etmeden onları hissedebileceğimden kuşkuluydum. Onları saptasam bile,

bu bana bilmediğim ne söyleyebilirdi ki? Kendimi onlardan korumaya odaklansam daha iyi olurdu. Düşüncelerimin izlerini yakalarlar korkusu ile tam olarak ne yapacağımı düşünmeme izin vermeyi reddettim. Pencerenin dışındaki gökyüzü sonunda simsiyah olup yıldızlarla nokta nokta delindiğinde, saklandığım yerden kalkıp koridora çıkmaya cesaret ettim.

Müzik geceyi dolduruyordu. Regal ve konukları kutlama havasındaydı. Bir süre, birinin diğerini boğduğu iki kız kardeş hakkındaki bildik bir şarkının zayıf notalarını dinledim. Bence şarkıdaki mucize kendi kendine çalan harp değil, kadının cesedini bulan ve bundan ilham alarak onun göğüs kafesinden bir harp yapan ozandı. Sonra bunu aklımdan çıkardım ve işe odaklandım.

Basit bir koridordaydım, taş zeminli ve duvarları tahta ile kaplı, geniş aralıklarla yerleştirilmiş meşalelerle aydınlanan bir koridorda. Hizmetçilerin bölümü, diye düşündüm; Regal ya da dostları için hiç uygun değildi. Bu, yine de burayı benim için güvenli bir yer yapmıyordu. Hizmetçilerin merdivenini bulmalı ve ikinci kata çıkmalıydım. Koridor boyunca sessiz ve yavaşça ilerledim. Her birinin dışında dinlemek için duraklayarak kapıdan kapıya geçtim. İki kez içeride insanların bulunduğunu duydum; birinde kadınlar birbirleriyle konuşuyordu, diğerinden ise işleyen dokuma tezgahının tıkırtısı geliyordu. Kilitli olmayan sessiz kapıları, şöyle bir açtım. Çoğunlukla çalışma odalarıydı, birçoğu dokumaya ya da dikişe ayrılmıştı. Birinde güzel mavi bir dokumadan bir takım, parça parça bir masaya koyulmuş, dikilmeyi bekliyordu. Regal'in hâlâ iyi giyinmeye düşkün olduğu anlaşılıyordu..

Koridorun sonuna geldim ve köşede etrafa bakındım. Başka bir koridor, daha güzel ve daha geniş. Üzerindeki kaplı tavana eğreltiotu biçiminde figürler basılmıştı. Yeniden sessiz ve yavaşça, kapıların dışında dinleyerek, ihtiyatlı bir biçimde bazılarına bakarak koridor boyunca ilerledim. Yaklaşıyorum, dedim kendi-

me. İçinde, benim var olduğunu bildiğimden daha çok parşömen, kitap ve tomar dolu bir kütüphane buldum. Kocaman kafeslerin içinde, tüneklerinde uyuyan parlak tüylü kuşların olduğu bir odada durdum. Hızlı hızlı yüzen balıkların ve zambakların yapay gölcükleri beyaz mermerlerle çevrilmişti. Oradaki kumar masalarının etrafına konulmuş kanepeler ve yastıklı sandalyeler vardı. Çevreye dağılmış kiraz ağacından yapılma küçük masalar, duman tütsülerini tutuyordu. Hayatım boyunca böyle bir odayı hayal bile etmemiştim.

Sonunda duvarları çerçevelenmiş portrelerle dolu ve zemini parlak siyah kayağan taşıyla kaplı bir koridora geldim. Muhafızı fark ettiğimde geri çekildim, volta atmaktan sıkılmış adımları onu benden uzaklaştırana kadar bir oyukta sessizce bekledim. Sonra pahalı çerçeveler içindeki bu atlı soyluları ve sırıtan leydileri geçerek gizlice kaçmak için dışarı çıktım.

Nereye gittiğimi görmeden bir ön odaya girdim. Duvarlarda asılı kilimler, üzerlerinde heykel ve vazolar olan küçük masalar vardı. Burada meşalelerin aplikleri bile gösterişliydi. İnce bir işçilikle işlenmiş şöminenin üst rafının her iki yanında yaldızlı çerçeveler içinde küçük portreler bulunuyordu. Sandalyeler samimi bir sohbet ortamı yaratmak için birbirlerine yakın yerleştirilmişti. Müzik burada daha yüksekti, gülüşme ve konuşma seslerini de duyabiliyordum. Saat geç olmasına rağmen, neşe devam ediyordu. Karşı duvarda oymalı iki yüksek kapı vardı. Kapılar, Regal ve soylularının dans edip güldükleri toplantı salonuna açılıyordu. İleride, sol tarafımda bulunan kapıdan iki hizmetçinin canlı adımlarla içeri girdiğini görünce bir köşeye sindim. Çeşitli tütsü kapları dolu tepsiler taşıyorlardı. Bu tütsülerin, yanıp bitenlerin yerine koyulacağını düşündüm. Ayak seslerini ve konuşmalarını dinleyerek kımıldamadan bekledim. Yüksek kapıları açtılar ve harpların müziği ve dumanın uyuşturucu kokusu daha da artarak yayıldı. Ka-

pılar kapanınca her ikisi de kayboldu. Dışarıya yeniden göz atmaya cesaret ettim. Önümde hiçbir şey yoktu ama arkamda...

"Ne yapıyorsun burada?"

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, ama arkamdan odaya girmiş olan muhafıza dönerken yüzüme mahcup bir gülümseme takınmaya çalıştım. "Efendim, evin bu muhteşem labirentinde yolumu kaybettim," dedim masum bir şekilde.

"Öyle mi? Kralın duvarları içinde kılıç taşıyor olmana bu bir açıklama değil. Burada Kralın Muhafızları dışındakilerin silah taşımasının yasak olduğunu herkes bilir. Senin gizlice içeri sokulduğunu gördüm. Eğlence sürerken, kolayca içeri süzülüverip bulduğun her şeyi cebine atabileceğini mi düşündün, hırsız?"

Bana yaklaşan adamı izleyerek korkudan hareketsiz bir şekilde durdum. Yüzümdeki acı çeken ifadeden adamın amacımı keşfetmiş olduğuna inandığından emindim. Muhafız Verde, bir zindanda öldüresiye dövülmesine yardım etmiş olduğu adamın üzerine doğru ilerlediğini düşünmüş olsaydı, hiç gülümsemezdi. Eli fark etmeden kılıcının kabzasına gitti ve kendinden emin bir ifadeyle sırıttı. Yakışıklı bir adamdı, Farrow halkının çoğu gibi çok uzun boylu ve açık tenliydi. Taktığı Mountwell nişanında Farseer geyiğinin üzerine sıçradığı Farrow'un altın meşesi yer alıyordu. Yani Regal, silahlı adamlarının giysi ve nişanlarını da değiştirmişti. Ama ben geyiği çıkarmasını dilerdim.

Bir tarafım tüm bunları bu adamın bana vurabilmesi ve beni bir kez daha yere yapıştırabilmesi için gömleğimin yakasından çekilip ayağa kaldırıldığım kabusun başka bir parçası olarak görüyordu. Bu adam, burnumu kırmış olan Bolt değildi. Hayır, Bolt kendi başıma ayakta duramayacağım kadar yumruklayıp bıraktıktan sonra, beni ikinci kez bilincimi kaybedecek kadar döven Verde onu takip etmişti. Sonra üzerime çıkmıştı, sinmiş ve ürkmüştüm, kanımın saçıldığı soğuk taş zeminin üzerinde boşu boşuna

ondan uzaklaşmaya çalışmıştım. Bana yeniden vurabilmek için ayağa kaldırmaya çalışırken her çekiştirişinde gülerek ettiği küfürleri hatırlıyordum. "Eda'nın memeleri için," diye mırıldandım ve bu sözcüklerle içimde korku öldü.

"Bakalım çıkınında ne varmış," dedi adam ve yaklaştı.

Çıkınımdaki zehirleri ona gösteremezdim. Bunları açıklamanın herhangi bir yolu yoktu. Kibar yalanlar beni bu adamdan kurtaramazdı. Onu öldürmek zorunda kalacaktım.

Birdenbire her şey basitleşti.

Toplantı salonuna çok yakındık. Kimseyi uyandıracak ya da harekete geçirecek bir ses çıkmamasını diledim. Bu nedenle geri çekildim, her seferinde yavaş bir adım atıp geniş bir daire çizerek geriledim, az önce çıkmış olduğum odaya döndüm. Uzun boylu muhafızın önünden tereddüt içinde geri çekilirken portreler bize bakıyordu.

"Olduğun yerde kal!" diye emretti adam, ama ben inandırıcı bir korku ifadesi taşıdığını umduğum bir şekilde vahşice başımı iki yana salladım. " Sana olduğun yerde kal, dedim. Seni cılız küçük hırsız!" Çabucak omzumun üzerinden geriye baktım, sonra yeniden ona döndüm, ümitsizce, sanki dönüp kaçacak cesareti bulmaya çalışıyormuşum gibi. Üçüncü kez aynı şeyi yaptığımda adam bana doğru atıldı.

Ben de bunu umuyordum.

Yana doğru bir adım çekildim ve hızım onun saldırısına eklenince dizlerinin üzerine çöktürecek kadar vahşi bir dirsek attım sırtına. Taş zemine doğru sendeledi, kemiklerinin çıkardığı sesi duydum. Öfke ve acıyla homurdandı. Cılız hırsızın ona vurmaya cüret etmesinden duyduğu öfkeyi görebiliyordum. Çenesinin altına vurdum, ağzı çatırdayarak kapanırken onu tam zamanında susturdum. Yeni bir ses daha çıkaramadan bıçağımı çektim ve boğazına dayadım. Boğazından çıkan seslere şaşırırken ılık ılık fışkıran kanları

durdurmak için sonuçsuz bir çabayla ellerini kaldırdı. Gözlerine bakarak tepesinde durdum. "FitzChivalry," dedim sessizce. "FitzChivalry." Gözleri ani bir kavrayış ve korku ile açıldı, sonra yaşam onu terk ederken tüm ifadesini yitirdi. Birdenbire hiçliğe dönüşmüştü, bir taş kadar cansızdı. İrfan hissim içinse kaybolmuştu.

Her şey çok hızlı gelişmişti. İntikam. Zafer, rahatlama ya da tatmin hissetmeyi bekleyerek ona bakıp durdum. Ama hiçbir şey hissetmedim, onun gibi tüm canlılığımı yitirmiştim sanki. Yiyebileceğim et bile değildi. Sonradan merak ettim, acaba bir yerlerde bu yakışıklı adamı sevmiş olan bir kadın, aç kalmamak için onun maaşına muhtaç olan sarışın çocuklar var mıydı? Böyle düşüncelere sahip olmak bir suikastçı için iyi değildi, Shrewd adına Kralın Adaletini sağlarken bu türlü rahatsızlıklarım hiç olmamıştı. Bunları aklımdan çıkardım.

Muhafız iri yarı bir adamdı ve yerde, geniş bir kan birikintisi içinde yatıyordu.. Onu çabuk susturmuştum, ama bu tam da karşılaşmak istemediğim türde bir karmaşaydı. Cesedi saklamak için zaman harcamalı mıyım, yoksa muhafız arkadaşlarının onun kaybolduğunu kısa sürede anlayacaklarını kabul edip bunu bir şaşırtmaca olarak kullanmalı mıyım, diye düşünürken aklım karıştı.

Sonunda gömleğimi çıkarttım ve bununla elimden geldiği kadar kanı sildim. Sonra, gömleği göğsüne koyup, kanlı ellerimi onun gömleğine sildim. Birinin gelip gelmediğini fark etmek için her an tetikte durmaya çabalamaktan neredeyse titreyerek onu omuzlarından tutup salonun dışarı sürükledim. Botlarım cilalı zeminde kayıyordu. Kısa kısa ve hızlı hızlı nefes alırken çıkardığım sesler kulaklarımda kükremeye dönüşüyordu. Kanı temizlemeye çabalamama rağmen, arkamızdaki zeminde kırmızı bir parlaklık kaldı. Kuşların ve balıkların olduğu odanın kapısında, içeri girmeden iyice dinlemek için kendimi zorladım. Nefesimi tuttum ve kulaklarımda atan kalbimi duymazdan gelmeye çalıştım. Odada kimse yoktu. Omuz

atarak kapıyı açtım, Verde'yi içeri sürükledim. Sonra onu yukarı kaldırdım ve mermer havuzlardan birine attım. Kanı suya karışıp dalga dalga yayılırken balıklar ona doğru çılgınca atıldılar. Başka bir gölcükte aceleyle ellerimi ve göğsümü kandan temizledim ve sonra başka bir kapıdan dışarı çıktım. Kan izlerini buraya kadar izleyeceklerdi. Katil onu neden buraya sürükledi ve bir gölcüğe attı diye kafaları karışıp zaman harcamalarını diledim.

Kendimi bilmediğim bir odada buldum. Tonozlu tavana ve lambri kaplı duvarlara çabucak göz gezdirdim. Odada, bir yükseltinin üzerinde muhteşem bir sandalye vardı. Bir çeşit kabul odası olmalıydı. Nerede olduğumu anlamak için etrafa bakındım, sonra olduğum yerde kalakaldım. İleride, sağımdaki oymalı kapılar aniden açıldı. Kahkahalar arasında mırıldanılarak sorulan bir soru ve kıkırdayarak verilen bir cevap duydum. Saklanacak zaman ve arkamda sığınacak bir yer yoktu. Bir duvar kilimine sırtımı yapıştırıp bekledim. Grup, bir kahkaha dalgasıyla içeri girdi. Kahkahalarındaki anlamsızlık bana onların sarhoş ya da dumandan kafayı bulmuş olduklarını söylüyordu. Tam önümden geçip gittiler; iki adam püsküllü bir yelpazenin arkasından sırıtıp kıkırdayan kadının ilgisini çekmek için birbirleriyle rekabet ediyordu. Üçü de baştan ayağa kırmızı tonlarda giyinmişlerdi ve adamlardan birinin sadece kol ağızlarında değil, gömleğinin dökümlü kollarında dirseklerine kadar çın çın öten gümüş süsler vardı. Öteki adam, neredeyse bir asa gibi süslü, küçük bir duman çubuğu taşıyordu. Tatlı dumanların çevrelerini sarması için, yürürken çubuğu ileri geri sallıyordu. Taklalar atarak önlerine zıplamış olsam dahi beni fark edeceklerinden kuşkuluydum. Regal, annesinin uyuşturuculara olan düşkünlüğünü almış gibi görünüyordu ve bunu bir saray modasına çeviriyordu. Onlar geçene kadar hareketsiz kaldım. Balık ve kuşların olduğu odaya gittiler. Gölcükteki Verde'yi fark ederler mi, diye endişelendim. Bundan kuşkuluydum.

Hızla saraylıların geldikleri girişe kapısından geçiverdim. Kendimi birdenbire kocaman bir holde buldum. Zemin mermerle kaplıydı ve böylesine pahalı bir taşın Tradeford'a gelme masrafı karşısında şaşkına döndüm. Tavan beyaz ve yüksekti, üzerinde kocaman çiçek ve yaprak şekilleri çiziliydi. Şimdi geceyi arkasına aldığından camları koyu renkli, kemerleri boyanmış kemerli pencereler vardı, ama aralarına öylesine zengin renklerde parlayan duvar kilimleri asılmıştı ki, başka bir dünya ve zamana ait pencerelere benziyorlardı. Hepsi yaldızlı bir zincirle asılı, üzerinde birçok mum ve parlayan kristaller bulunan gösterişli bir avizeyle aydınlatılıyordu. Odada aralıklarla yerleştirilmiş kaidelerin üzerinde heykeller sergileniyordu ve görünüşlerine bakılırsa, çoğu Regal'in anne tarafından ataları Mountwell olan soylularıydı. İçinde bulunduğum tehlikeye rağmen, odanın etkileyiciliği beni bir süre esir aldı. Sonra gözlerimi kaldırdım ve yukarı çıkan geniş merdiveni gördüm. Bu ana merdivendi, benim aradığım ve hizmetçilerin kullandığı arka merdiven değildi, Bu merdivenden on adam kolaylıkla yan yana çıkabilirdi. Koyu renkli tahta tırabzanlar dönen süslü yumrularla bezeliydi ve üzeri mat bir cilayla kaplıydı.. Koyu renkli bir halı, basamakların ortasından mavi bir şelale gibi aşağı uzanıyordu.

Hol boştu, merdivenler de öyle. Tereddüt ederek zaman kaybetmeden, sessizce odayı geçip merdivenlerden çıktım. Çığlığı duyduğumda basamakları yarılamıştım. Kuşkusuz, Verde'yi fark etmişlerdi. Merdivenlerin ilk sahanlığında sağ taraftan gelen sesleri ve koşan ayak seslerini duydum. Sol tarafa kaçtım. Bir kapıya vardım, kulağımı kapıya yapıştırdım, hiçbir şey duymadım, içeri süzülüverdim, bunların hepsi anlatmaktan daha kısa sürdü. Karanlıkta durdum, kalbim deli gibi çarpıyordu, Eda'ya, El'e, var olan ve olabilecek öteki tanrılara kapı kilitli olmadığı için şükrediyordum.

Karanlıkta durdum, kulağım kalın kapıya dayalıydı, kalbimin atışından başka sesler duymaya çalışıyordum. Aşağıdan bağırtılar geldiğini ve merdivenden koşarak inen bot seslerini duydum. Bir an geçti geçmedi, emirler yağdıran otoriter bir ses geldi kulağıma.. Açılan kapının beni en azından bir süre için saklayacağı yere kaydım ve nefesimi tutup ellerim titreyerek bekledim. Korku, beni mağlup etmekle tehdit eden bir karartı gibi aniden içimde yükseldi. Altımdaki zeminin sallandığını hissettim ve bayılıp düşmemek için hızla çömeldim. Dünya etrafımda dönüyordu. Büzüldüm, kollarımı sıkıca kavuşturdum ve sanki bu beni daha iyi koruyacakmış gibi gözlerimi kapatıp sıktım. Bir korku dalgası daha üzerimden geçti. Sonra yan tarafımın üzerine düştüm, neredeyse hıçkırarak ağlıyordum. Çenemi sıktığım için duyduğum korkunç acıya dayanarak bir top gibi kıvrıldım. Ölecektim. Ölecektim ve onları yeniden göremeyecektim, ne Molly'yi ne Burrrich'i ne de kralımı. Verity'ye gitmeliydim Bunu şimdi anlıyordum. Verity'ye gitmeliydim. Bağırmak ve ağlamak istiyordum, çünkü birdenbire hiçbir zaman kaçamayacağımdan, bulunacağımdan ve işkenceye uğrayacağımdan emin olmuştum. Beni bulacaklar ve yavaş, çok yavaş bir şekilde öldüreceklerdi. Hemen ayağa sıçrayıp, koşarak odadan çıkıp, muhafızlara kılıç çekerek onları beni hızlı bir şekilde öldürmeye zorlamak için nerdeyse ezici bir istek duydum.

Sakin ol şimdi. Kendine ihanet etmen için seni kandırmaya çalışırlar. Verity'nin irfanlanması bu örümcek ağından daha iyiydi. Nefesimi tuttum ancak sessiz kalacak bilgeliğe sahiptim.

Uzun gibi gelen bir sürenin ardından, denetimsiz korkum son buldu. Titreyerek derin bir nefes aldım ve yeniden kendime gelmiş gibiydim. Kapının önünde ayak sesleri ve konuşmalar işitince, korkum aniden yine arttı, ancak kendimi sessizce yatmaya ve dinlemeye zorladım.

"Eminim," dedi biri.

"Hayır. Çoktan gitmiştir. Yine de onu bulurlarsa... Hiç kimse ikimizi birden atlatamaz. Eğer hâlâ evde olsaydı, onu temizlerdik."

"Sana söylüyorum, bir şey vardı."

"Hiçbir şey," diye ısrar etti öteki ses sıkıntıyla. "Ben hiçbir şey hissetmedim."

"Yeniden kontrol et," diye diretti öteki.

"Hayır. Bu zaman kaybı olur. Sanırım yanıldın." İlk adamın öfkesi fısıldamasına rağmen belli oluyordu.

"Umarım yanılmışımdır. Eğer haklıysam, Will'e aradığı mazereti vermiş oluruz." İkinci adamın sesinde de öfke, ama aynı zamanda kendine acıdığını belli eden bir sızlanma vardı.

"Mazeret arıyor mu sanki? Hayır. Her seferinde bizi krala kötülüyor. Onu konuşurken dinle, Kral Regal'in hizmetinde özveride bulunan tek kişinin o olduğunu düşünürsün. Dün hizmetçi kızlardan biri bana onun artık bu konuda titiz davranmadığını anlattı. Senin şişman olduğunu söylüyor, beni de bir adamın sahip olabileceği tüm bedensel zayıflıklara sahip olmakla suçluyor."

"Eğer bir asker kadar zayıf değilsem, bu asker olmadığımdandır. Krala hizmet eden vücudum değil, zihnim. Ayrıca bizi karalamadan önce gören tek gözüyle kendine baksın o." Sızlanma şimdi açık bir hal almıştı. Burl, aniden tanıdım. Burl, Carrod'la konuşuyor.

"Pekala. En azından bu gece bizde bir hata bulamayacak olmasından memnunum. Ben bir hata göremiyorum. Gölgelere atlayıp her köşede tehlike görmesine sen neden olacaksın. Sakinleş. Bu artık muhafızların meselesi, bizim değil. Büyük bir ihtimalle bunun kıskanç bir koca ya da başka bir muhafız tarafından yapıldığını bulacaklardır. Verde'nin zarda fazlasıyla sık kazandığını söylediklerini duymuştum. Belki de kumar odasında bırakılmasının nedeni budur. Şimdi izin verirsen, beni ayırmış olduğun hoş arkadaşlarıma döneceğim."

"Eğer düşündüğün buysa, git" dedi mızmızcı somurtarak.

"Ama zaman ayırabildiğinde, sanırım birlikte tavsiye alacak kadar bilge olabiliriz." Bir süre sonra, Burl ekledi, "Ona hemen gitmeye pek niyetli değilim. Bu onun problemi olsun."

"Sadece aptal gibi göründüğünle kalırsın. Çok fazla endişelenirsen, sadece onun etkisine teslim olursun. Bırak uyarılarını ve korkunç tahminlerini dile getirsin, hayatının her anını savunmada geçirsin. Kralın tek ihtiyacının onun ihtiyatlılığı olduğunu söylemesini hatırla. Bu korkuyu azar azar içimize işlemek için fırsat kolluyor. Senin titrekliğin büyük bir ihtimalle onu bir hayli tatmin eder."

Ayak seslerinin aceleyle uzaklaştığını duydum. Kulaklarımdaki uğultu biraz hafifledi. Bir süre sonra öteki adamın da ayrıldığını duydum, daha ağır yürüyor ve kendi kendine mırıldanıyordu. Ayak seslerini artık duyamadığımda, sanki üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi hissettim. Kuru kuruya yutkundum ve bir sonraki hamlem üzerinde düşündüm.

Loş ışık, yüksek pencerelerden içeri sızıyordu. Beyaz çarşafları açıkta bırakmak için katlanmış battaniyeleriyle karyolayı seçebiliyordum. Boştu. Köşede gardırobun koyu şekli ve yatağın yanında, üzerinde çanak ve ibrik bulunan bir sehpa vardı.

Sakinleşmek için derin derin nefes almaya çalıştım, sonra sessizce ayağa kalktım. Regal'in yatak odasını bulmalıydım, bunu kendime hatırlattım. Evin üst katları hizmetli bölümlerine ayrılmıştı, bu katta olduğundan da kuşkuluydum. Görünmeden buraya kadar gelmiştim, ama belki şimdi daha cesur olma zamanıydı. Köşedeki gardıroba gittim ve ses çıkartmadan açtım. Şansım yeniden yaver gitmişti; bir erkeğin odasıydı. İşe yarar bir kumaş hissetmek için kıyafetleri dokunarak inceledim. Hızlı hareket etmek zorundaydım, çünkü sahibinin aşağıdaki eğlencede olduğunu düşünüyordum, her an geri dönebilirdi. Açık renk bir gömlek buldum; kolları ve yakası isteyebileceğimden çok daha süslüydü, ama kolları hemen hemen yeteri kadar uzundu. Gömleğin ve

üzerime bir hayli bol gelen, daha koyu renk bir çift tozluğu giymeyi başardım. Onları bağladım ve garip bir şekilde tutturulmuş gibi görünmediklerini umdum. Bir kapta kokulu pomat vardı. Saçımı bununla geriye doğru, parmaklarımla taradım, tüccar başlığımı atıp yeniden kuyruk yaptım. Daha önce görmüş olduğum saraylıların çoğunun saçları Regal'inki gibi kremli ve bukle bukleydi, ancak gençlerden bazıları saçlarını arkadan toplamıştı. Çekmeceleri karıştırdım. Zincire asılı bir madalyon bulup taktım. Bir de yüzük vardı, parmağıma çok bol geliyordu, ama bu pek de sorun değildi. Sıradan bakışların önünden geçecektim ve bundan fazla ilgi çekmem gereksizdi. Bırakmış olduğum kanlı gömlekle eşleştirmek için kaba bir pantolon giyen, gömleksiz bir adamı arıyor olacaklardı. Bu adamı dışarıda arıyor olmalarını ummaya cesaret ettim. Eşikte durdum, derin bir nefes aldım ve sonra kapıyı yavaşça açtım. Hol boştu, dışarı bir adım attım.

Işığa çıkınca, tozlukların koyu yeşil, gömleğin ise tereyağı sarısı olduğunu anlamak beni pek memnun etmedi. Daha önce gördüğüm insanların giydiklerinden daha gösterişli değildi, buna rağmen Kırmızı Balo'daki konuklarla biraz zor kaynaşabilirdim. Endişeyi bir yana bıraktım, ihtiyatlı, ama yine de ötekilerden daha geniş ve daha süslü bir kapı aramaya azmetmiş bir halde yürüyerek holde ilerlemeye başladım.

Rastladığım ilk kapıyı cesaretle denedim, kilitli olmadığını fark ettim. İçeri girdim, ancak kendimi sadece ozanları bekler gibi yerleştirilmiş çok büyük bir harp ve çeşitli müzik aletlerinin olduğu bir odada buldum. Odanın kalanını da üzerine farklı farklı yastıklar konulmuş sandalyeler ve kanepeler kaplıyordu. Tüm resimlerde şarkı söyleyen kuşlar vardı. Bu evin sonu gelmez zenginliklerine şaşırarak başımı salladım. Aramamı sürdürdüm.

Gerginliğim, holü önümde sonsuza kadar uzatıyordu. Telaşsız ve kendine güvenli biçimde yürümeye çalıştım. İhtiyatlı bir şekil-

de birkaçını deneyerek kapıdan kapıya geçiyordum. Sol tarafımdakiler yatak odaları gibi görünüyordu. Sağımdakiler ise daha büyük odalar, kütüphaneler, yemek odaları ve bunlara benzer odalardı. Hol, duvar meşaleleri yerine siperli mumlarla aydınlatılıyordu. Duvar kilimlerinden canlı renkler yansıyordu, aralıklardaki nişlerde çiçek vazoları ya da küçük heykeller duruyordu. Dayanamayıp burayı Buckkeep'in çıplak taş duvarlarıyla kıyasladım. Bu zengin evi süslemek için harcanan parayla adamları da dahil, kim bilir kaç tane savaş gemisi yapılabileceğini merak ettim. Öfkemden güç aldım. Regal'in odasını bulacaktım.

Üç kapıyı daha geçtikten sonra, umut verici görünen bir kapıya geldim. İki kanadı vardı ve üzerlerine Farrow'un sembolü olan meşe ağacı işlenmişti. Kulağımı kapıya dayadım ve hiçbir şey duymadım. Parlak kapı tokmağını ihtiyatla çevirmeyi denedim; kapı kilitliydi. Bıçağım böyle işler için ilkel bir aletti. Sürgü çabalarıma teslim olmadan önce gömleğim terden sırtıma yapıştı. Kapıyı açtım ve içeri süzülüp hemen arkamdan kilitledim.

Burası kesinlikle Regal'in odasıydı. Yatak odası değildi, hayır, ama yine de onundu. Hızla odayı gözden geçirdim. Her iki yan duvarda ikişer tane olmak üzere, en az dört tane yüksek gardırop vardı ve bu iki grubun arasında uzun bir ayna duruyordu. Gardıropların birinin süslü, oymalı kapısı aralıktı ya da büyük bir ihtimalle içindeki kıyafetlerin sıkışıklığından kapı tam olarak kapanmıyordu. Öteki giysiler odadaki kanca ve askılara asılmışlar ya da sandalyelerin üzerinden sarkıyorlardı. Küçük bir sandıktaki kilitli çekmecelerde büyük bir ihtimalle mücevherler vardı. Gardıropların arasındaki ayna, iki tarafta ölgün ölgün yanan mumlarla çevreleniyordu. Başka bir aynaya bakan bir sandalyenin her iki tarafına duman için küçük tütsülükler koyulmuştu. Sandalyenin arkasında, üzerinde fırçalar, taraklar, pomat kapları ve küçük parfüm şişeleri duran bir masa vardı. Tütsülüklerden birinden hâlâ ince

ince dolanarak gri dumanlar yükseliyordu. Burnuma gelen tatlı kokuyla yüzümü buruşturdum ve işe koyuldum.

Fitz. Ne yapıyorsun? Verity'den çok zayıf bir soru.

Adalet. Düşünceye, İrfan nefesinden fazlasını koymadım. Aniden hissettiğim anlayışın, bana mı, Verity'ye mi ait olduğundan emin olamadım. Bunu bir tarafa bırakıp işime döndüm.

Bu bir bozgundu. Burada zehirlerim için kesinlikle uygun olan çok az alet vardı. Zehri pomada karıştırabilirdim, ama bu Regal'den çok onun saçını yapanları öldüreceğim anlamına gelirdi. Tütsülüklerde çok kül vardı. Oraya bir şey koyarsam, büyük bir ihtimalle külle birlikte dökülürdü. Köşedeki şömine, yaz için temizce süpürülmüştü ve hiç odun yoktu. Sabır, dedim kendime. Yatak odası uzak olmamalıydı ve orada daha iyi olanaklara sahip olurdum. Şimdilik, en güçlü karışımlarımdan birini fırçasının tüylerine sürdüm ve küpesini de batırabildiğim kadar karışımın kalanına batırdım. Son damlaları ise parfüm şişelerine ekledim, ama onu öldürecek kadarını süreceğine dair az bir umudum vardı. Çekmecesinde katlı duran kokulu mendilleri için de ölmeden önceki saatlerini halüsinasyonlarla hoş bir şekilde geçirmesini sağlayacak ölüm meleği mantarının beyaz sporları vardı yanımda. Dört çift eldiveninin içlerine ölü kök tozu serpmekten büyük bir zevk aldım. Bu zehir, Regal'in Dağlar'da benim üzerimde kullanmış olduğu zehirdi ve o zamandan beri aralıklarla mustarip olduğum nöbetlerin büyük bir ihtimalle nedeni de buydu. Kendi sancılarını da benimkileri bulmuş olduğu kadar eğlenceli bulmasını diledim. Gömlekleri arasından en beğendiğini düşündüğüm üçünü seçtim, yakalarına ve kol ağızlarına zehir sürdüm. Şöminede odun yoktu, ama tuğlanın üzerinde kalan kül ve isle iyice karışacak bir zehrim vardı. Zehri bolca serptim ve üzerinde ateş yaktıklarında, çıkan dumanların Regal'in burnuna ulaşabilmesini diledim. Zehirlerimi tam çıkınıma koyduğumda kapı kilidinde dönen anahtarın

sesini işittim.

Hemen bir gardırobun köşesine geçtim ve orada durdum. Bıçağımı çoktan elimde tutuyordum. Sessizce nefes alarak bekledim. Talihin Regal'i bana getirmiş olmasını umut ederek. Ancak, gelen Regal'in armasını taşıyan başka bir muhafızdı. Adam içeri atıldı, acele acele etrafa bakındı. Sabırsız bir halde "Kilitliydi. Burada kimse yok," derken öfkesi yüzünden okunuyordu. Ortağının cevap vermesini bekledim, ama adam yalnızdı. Bir süre sessizce durdu, sonra içini çekti ve açık gardıroba doğru yürüdü. "Aptallık. O kaçarken, ben zamanımı burada harcıyorum," diye mırıldandı kendi kendine, ama kılıcını çekip dikkatli bir şekilde dolabın içini, kıyafetlerin arkasını dürttü.

Gardırobun daha da içlerine ulaşmak için eğilirken, karşımdaki aynada bir anlığına yüzünü gördüm. Kanım dondu, sonra içimdeki kin alevlendi. Adını bilmiyordum, ama alaycı yüzü sonsuza dek belleğime kazınmıştı. Regal'in şahsi muhafızlarındandı ve ölümümü izlemek için yanımda durmuştu.

Sanırım ben onun yansımasını gördüğümde, o da benimkini görmüştü. Ona tepki verecek zamanı tanımadım, arkadan üzerine atıldım. Bıçağım aşağıdan karnına saplandığında, kılıcının ucu hâlâ Regal'in gardırobunun içini karıştırıyordu. Bıçağa asılıp iç organlarını deşerken, destek almak için kolumla boğazını kıstırdım. Gözlerini dikip bağırmak için ağzını açınca, elimle ağzını kapatmak için bıçağı bıraktım. Bağırsakları açtığım yaradan dışarı çıkarken onu bir süre tuttum, bıraktığımda yere düştü, sessiz çığlığı inlemeye döndü. Kılıcını bırakmıyordu, bu yüzden bütün ağırlığımla eline bastım, kabzayı tutan parmaklarını kırdım. Istırap ve şaşkınlıkla bana bakmak için yavaşça yana döndü.Tek dizimin üzerinde yanına çöktüm, yüzümü yüzüne yaklaştırdım.

"FitzChivalry," dedim sessizce, anladığından emin olmak için gözlerine bakarak. "FitzChivalry." Bu gece ikinci kez bir boğaz

kesmiştim. Bunu yapmaya pek de gerek yoktu. O ölürken bıçağımı gömleğinin koluna sildim. Kalkarken iki şey hissettim. Çok çabuk öldüğü için hayal kırıklığı ve sanki bir harpın teli koparılmış gibi bir his, duymaktan çok hissettiğim bir ses.

Hemen sonra üzerime akan bir İrfan dalgası hissettim. Korku ile yüklüydü, ama bu kez ne için olduğunu ve kaynağını anladım. Dirençle karşıladım, savunmam güçlüydü. Bölündüğünü ve etrafımda gezindiğini hissediyor gibiydim. Yine de bu hareketin bile bir yerlerde, biri tarafından okunduğunu hissettim. Kim olduğunu merak etmiyordum. Will direncimin şeklini hissetti. Zafer sevincinin kabaran yankısını hissettim. Bu, beni bir an panik içinde hareketsiz bıraktı. Sonra hareket ediyordum, bıçağımı kılıfına sokuyor, hâlâ boş olan koridora çıkmak için kalkıyordum. Saklanacak yeni bir yer bulmak için çok az zamanım vardı. Will, muhafızın zihninde dolaşmış, bu odayı ve beni, ölen adam kadar açık bir şekilde görmüştü. Üflenince boynuzlardan çıkan sesler gibi irfanlandığını, sanki bir tilkinin peşine köpekler salar gibi muhafızları harekete geçirdiğini hissedebiliyordum.

Kaçarken bir tarafım reddedilemez bir kesinlikle ölü bir adam olduğumu biliyordu. Bir süre için saklanabilirdim, ama Will evin sınırları içinde olduğumu biliyordu. Tek yapması gereken tüm çıkışları kapatmak ve sistemli bir arama başlatmaktı. Hızla holden aşağı ilerledim, köşeden döndüm ve oradaki merdivenden çıktım. İrfan duvarlarımı sağlam tutuyor ve sanki kıymetli bir cevhermiş gibi küçük planımı kendime saklıyordum. Regal'in odasını bulacak ve oradaki her şeyi zehirleyecektim. Sonra da gidip Regal'i arayacaktım. Eğer önce muhafızlar beni bulursa, onları zevkli bir takibe sürükleyecektim. Beni öldüremezlerdi. Taşıdığım tüm bu zehirler varken yapamazlardı. Önce kendi hayatımı alırdım. Bu pek de iyi bir plan sayılmazdı, ama geri kalan tek çözüm teslim olmaktı.

Bu nedenle hızla ilerlemeye devam ettim, bir sürü kapının,

heykel ve çiçeğin, duvar kiliminin yanından geçtim. Denedim, tüm kapılar kilitliydi. Başka bir köşeyi döndüm ve birden bir merdivenin başına geldim. Bir an sersemlemiş bir halde yönümü şaşırdığımı fark ettim. Bundan kurtulmayı denedim, ama panik zihnimde kara bir gelgit gibi yükseldi. Bu aynı merdiven gibi görünüyordu. İlk merdivene geri gelecek kadar çok köşeden dönmemiş olduğumu biliyordum. Hızla merdiveni geçtim, yeniden kapıların önünden ilerledim, muhafızların bağırmalarını duydum, bilgi içimde büyüyor ve rahatsız edici bir biçimde beni kıvrandırıyordu.

Will zihnime dayandı.

Gözlerimin içinde bir sersemlik ve baskı vardı. Yine de boyun eğmeyip zihinsel duvarlarımı kurdum. Hızla başımı çevirdim, çevremdeki her şeyi çift gördüm. Dumandan mı, diye merak ettim. Regal'in tercih ettiği uyuşturucu dumanlara alışık değildim.Yine de bu bana, dumanın yarattığı baş dönmesi ya da keyiftomurcuğunun hoşluğundan daha çok şey hissettirdi.

İrfan, bir ustanın elinde güçlü bir silahtır. Verity, İrfanı Kızıl Gemiler'e karşı, bir dümencinin gemisini kayalıklara çevirecek kadar aklını karıştırmak, rota görevlisini bir hayli geride kalan bir kara parçasını henüz geçmemiş olduğuna ikna etmek, savaşa girmeden önce kaptanın kalbinde korkular ve şüpheler uyandırmak ya da bir geminin mürettebatının cesaretini arttırıp kasırganın en etkili olduğu yere korkusuzca yelken açmalarını sağlamak için kullanırken yanındaydım.

Will ne zamandır benimle uğraşıyordu? Gelmemi beklemediğine kurnazca ikna ederek bu karşılaşma için beni buraya o mu çekmişti?

Kendimi zorlayıp bir sonraki kapıda durdum. Bütün gücümü topladım, kapıyı yoklarken dikkatimi yoğunlaştırdım. Kilitli değildi. İçeri girip kapıyı arkamdan kapattım. Önümdeki masada dikilmeye hazır halde mavi bir kumaş duruyordu. Bu odaya daha ön-

ce gelmiştim. Bir an rahatladım, sonra kontrol ettim. Hayır. O oda zemin kattaydı. Ben üst kattaydım. Değil miydim? Hızla pencereye gittim, yanında durup dışarı baktım. Oldukça aşağıda Kralın Bahçeleri'nin meşalelerle aydınlanan zemini vardı. Büyük gezinti yolunun gecenin karanlığında parlayan beyazlığını görebiliyordum. Arabalar bu yoldan çıkıyor, üniformalı hizmetliler oraya buraya koşturuyor, kapıları açıyorlardı. Çok pahalı ve kırmızı renkli gece kıyafetleri içindeki baylar ve bayanlar sürüler halinde buradan ayrılıyorlardı. Anlaşılan Verde'nin sonu Regal'in balosunu lekelemişti.. Kapılarda kimin gidip, kimin beklemesi gerektiğini düzenleyen üniformalı muhafızlar vardı. Tüm bunları bir bakışta gördüm ve düşündüğümden çok daha yukarıda olduğumu fark ettim.

Yine de bu masanın ve dikilmeyi bekleyen mavi giysilerin, aşağıda, zemin kattaki hizmetli bölümünde olduğundan emindim.

Regal'in dikilecek iki takım mavi elbiseye sahip olması da o kadar garip sayılmazdı. Kafamı buna yoracak zamanım yoktu; yatak odasını bulmalıydım. Odadan dışarı süzülüp koridordan aşağı bir kez daha kaçarken garip bir gurur, bir av hayvanınkine pek benzemeyen bir heyecan hissettim. Yakalayabilirlerse, yakalasınlar beni.

Koridorda birden T şeklinde bir yere geldim ve kafam karışmış halde, bir an için durdum. Bu, binanın dışarıdan gördüğüm haline uygun görünmüyordu. Önce sola, sonra sağa göz attım. Sağ taraf dikkat çekecek ölçüde daha etkileyiciydi, koridorun ucundaki iki kanatlı yüksek kapı Farrow'un altın meşesiyle süslüydü. Sanki beni hareket etmeye teşvik etmek içinmiş gibi, sol tarafımdaki bir odadan öfkeli mırıltılar geldiğini duydum. Sağa doğru koşarken bıçağımı çektim. Kapının önüne vardığımda, sıkıca kilitlenmiş olmasını bekleyerek elimi sessizce tokmağa koydum. Ama kapı sessizce ve kolayca açıldı. Umduğumdan çok kolay olmuştu. Bu düşünceleri bir yana bıraktım, bıçağımı çekerek içeri süzüldüm.

Oda, şöminenin üzerindeki gümüş şamdanların içinde yanan iki mum dışında karanlıktı. Kesinlikle Regal'e ait olan oturma odasında ilerledim. İkinci bir kapının aralığından üzerine muhteşem bir perde asılmış yatağın köşesi ve içinde hazır duran odunlarıyla şömine gözüküyordu. İçeri girdim, kapıyı nazik bir şekilde arkamdan çektim. Alçak bir sehpada bir sürahi şarapla iki kadeh ve bir tabak şekerleme Regal'in dönüşünü bekliyordu. Yanındaki dolu tütsülük de onun dönüşüyle yakılmaya hazırdı. Bu, bir suikastçı için bir fanteziydi. Nerden başlayacağıma karar veremiyordum.

"Anlarsın, bu iş böyle yapılır."

Hızla döndüm, sonra beni sersemletecek şekilde duyularımın tahrip olduğunu hissettim. İyice aydınlatılmış, ancak çıplak bir odanın ortasında duruyordum. Will, yastıklı bir koltukta umursamaz bir rahatlıkla oturuyordu. Yanında duran masada bir kadeh beyaz şarap duruyordu. Carrod ve Burl, öfke ve rahatsızlık ifadesi takınarak onun iki yanında dikiliyordu. Çok istediğim halde, gözlerimi onlardan çekmeye cesaret edemedim.

"Devam et, Piç, arkana bak. Sana saldırmayacağım. Senin gibi birine böyle bir tuzak kurmak ve hatanı tümüyle anlamadan ölmene izin vermek ayıp olur. Devam et. Arkana bak."

Sadece gözlerimi kaydırarak yavaşça arkaya baktım. Gitmişti, hepsi gitmişti. Ne kraliyet oturma odası, ne perdeli yatak, ne de şarap sürahisi, hiçbir şey yoktu. Düz, basit ve büyük ihtimalle birkaç leydinin hizmetçilerinin paylaştığı bir odadaydı. Üniformalı altı muhafız sessiz, ama dikkatli bir şekilde duruyordu. Hepsi de kılıçlarını çekmişti.

"Dostlarım, korkudan sırılsıklam olmanın karşılığında istediğini bulacağını hissetmiş gibi görünüyorlar. Ama tabii ki, senin irade gücünü benim gibi bütünüyle hissetmiyorlar. Yaptığım aldatmacayı, görmek istediğin şeyi görüyor olduğuna seni inandırmamı takdir ettiğini umarım." Carrod ve Burl'e baktı. "Sizin şimdiye

dek hissettiklerinize benzemeyen duvarlara sahip. Demirden koçbaşlarının vuruşuna direnen bir duvar, buna rağmen nazikçe dolanan sarmaşıklar tarafından yarılabilir." İlgisini yeniden bana yöneltti. "Kibrin yüzünden ben hep küçük görmen dışında, değerli bir rakip olabilirdin."

Hâlâ tek kelime bile etmemiştim. İçimi dolduran kinin, İrfan duvarlarımı güçlendirmesine izin vererek, gözlerimi onlara diktim.Onları son gördüğümden beri üçü de değişmişti. Bir zamanlar kaslı bir marangoz olan Burl'da, iyi bir iştahın ve egzersiz eksikliğinin etkileri görülüyordu. Carrod'ın kıyafeti, içindeki adamı gölgede bırakıyordu. Kıyafeti, ilkbaharda çiçek açmış elma ağacı gibi kurdeleler ve muskalarla süslenmişti. Ama ikisinin arasında koltukta oturan Will, hepsi içinde en çok değişim gösterendi. Tamamen koyu mavi giyinmişti ve kıyafetlerinin titiz dikimi, onları Carrod'unkinden daha zengin gösteriyordu. Tek bir gümüş zincir, parmağında gümüş bir yüzük, gümüş küpeler; tüm süsü bunlardı. Bir zamanlar korkunç derecede delici olan koyu renk gözlerinden sadece biri duruyordu. Öteki, yuvasında derine batmış, kirli bir havuzdaki ölü bir balık gibi derinde, bulutlu görünüyordu. Beni gözüne bakarken gördüğünde gülümsedi. Gözünü işaret etti.

"Son karşılaşmamızdan bir hatıra. Yüzüme her ne attıysan."

"Talihsizlik," dedim, gerçekten samimi bir şekilde. "O zehirler Regal'i öldürmek içindi, seni yarı kör etmek için değil."

Will sıkıntıyla içini çekti. "Bir ihanet itirafı daha. Sanki ihtiyacımız varmış gibi. Ah, pekala. Bu sefer daha iş bitirici olacağız. Önce ölümden nasıl kaçtığını keşfetmek için tabii ki, biraz zaman harcayacağız. Kral Regal artık seni eğlendirici bulmasa da bunun için birazcık zaman harcayacağız. Bu kez aceleci ya da tedbirli olmasına gerek olmayacak." Arkamdaki muhafızlara hafif şekilde başını eğdi.

Bıçağımın zehirli ucunu sol koluma değdirirken ona gülümsedim. Bıçağı kolum boyunca, çok derin olmasa da derimi yarıp ucundaki zehri kanıma karıştıracak kadar batırıp çekerken, acıya karşı dişlerimi sıktım. Will şaşkınlıkla ayağa zıpladı. Bu sırada Burl ve Carrod dehşete kapılmış ve iğrenmiş görünüyordu. Bıçağımı sol elime geçirip, sağ elimle kılıcımı çektim.

"Şimdi ölüyorum," dedim onlara, gülümseyerek. "Büyük bir ihtimalle çok kısa bir süre sonra. Kaybedecek zamanım, kaybedecek bir şeyim yok"

Ama o haklıydı. Onu her zaman küçük görmüştüm. Kendimi grup üyelerinin değil, kılıçlarını çekmiş altı muhafızın karşısında buldum. Kendimi öldürmek başka, intikam almak istediklerim izlerken öldürülmek başka bir şeydi. Hızla döndüm ve bu yaparken sanki ben değil de oda dönüyormuş gibi dalga halinde bir baş dönmesi hissettim. Hâlâ karşımda olan kılıçlı muhafızları bulmak için gözlerimi kaldırdım. Yeniden ve yeniden döndüm, sallandığımı hissettim. Kolum boyunca uzanan ince kan şeridi yanmaya başlamıştı. Zehir kanıma sızdıkça Will'e, Burl'e, Carrod'a bir şey yapabilme şansım azalıyordu.

Muhafızlar acele etmeden, yarım bir daire halinde yayılıp yoldan sapmış bir koyunmuşum gibi beni önlerinde güderek ilerliyorlardı. Geriye sıçradım, omzumun üzerinden bir kez baktım ve grup üyelerinin en hızlı kavrayış anını yakaladım.Will ayağa kalktı, diğerlerin birkaç adım önüne çıktı, yüzünde sinirli bir ifade vardı. Buraya Regal'i öldürme umuduyla gelmiştim. Sadık destekçisini intiharımla sinirlendirmeyi zar zor başarmıştım.

İntihar? İçimde, derinlerde bir yerde Verity korkuyla irkildi.

İşkence görmekten daha iyi. Bu düşüncede bir İrfan fısıltısından daha azı vardı, ama Will'in bunun peşinden gittiğini hissettiğime yemin edebilirdim.

Oğlum, bu çılgınlığa bir son ver. Oradan çık. Bana gel.

Yapamam. Çok geç. Kaçış yok. Benden ayrıl, sadece kendini açığa çıkarmakla kalıyorsun.

Kendini açığa çıkarmak mı? Verity'nin İrfanı zihnimde aniden, bir yaz gecesindeki gök gürültüsü, kayalık bir uçurumu sarsan fırtına dalgaları gibi patladı. Bunu daha önce yaptığını görmüştüm. Öfkelenmişti, sonrasında başına ne gelebileceğini düşünmeden, tüm İrfan gücünü bir hamlede harcardı. Will'in tereddüt ettiğini hissettim, sonra Verity'ye ulaşmaya, ona yapışmaya çalışarak bu irfanlanmanın içine daldı.

Nasıl açığa çıkılır görün, sizi yılan yuvaları! Kralım öfkesini dışa vurdu.

Verity'nin irfanlanması, daha önce hiçbir yerde karşılaşmadığım sert bir rüzgar, sırf güçtü. Bana yöneltilmemişti, ama yine de dizlerimin üzerine çöktüm. Carrod ve Burl'un korku çığlıkları attığını duydum. Bir an algılarım açıldı ve odayı hep olduğu gibi, benimle grup arasına dizilen muhafızlarla gördüm. Will, hissiz bir halde yere yıkılmıştı. Belki de bu büyük güç artışının beni kurtarmak için Verity'ye neye mal olduğunu bir tek ben hissetmiştim. Muhafızlar sendeliyor, güneşin altındaki mumlar gibi güçlerini yitiriyorlardı. Hızla döndüm ve arkamdaki kapının daha çok muhafızı içeri almak için açıldığını gördüm. Üç uzun adımda pencereye gidebilirdim.

BANA GEL!

Bu emir bana seçim şansı tanımıyordu. Üzerinde olduğu İrfanın içine yayılmıştı, beynime gömülmüş, nefes alış verişim ve kalp atışlarımla bir olmuştu. Verity'ye gitmeliydim. Bu hem emrin, hem de şimdi ihtiyacın çığlığıydı. Kralım beni kurtarmak için, saklaması gereken gücünü feda etmişti.

Pencerede ağır perdeler, arkalarındaysa kalın camlar vardı. Aşağıda en azından düşüşümü yumuşatacak çalılar olmasını umut ederek kendimi dışarıya fırlatırken, bunlar beni engellemedi. An-

cak umduğumun tersine, bir saniye sonra yere çarparak kırık cam parçalarının ortasına düştüm. En az bir kat aşağıya düşmeyi beklerken, zemin kat penceresinden atlamıştım. Will'in beni nasıl kandırmış olduğunu o anda tamamıyla fark ettim. Bıçağımı ve kılıcımı sımsıkı tuttum, sendeleyerek ayağa kalktım ve koştum.

Hizmetçilere ait bölümünün dışındaki yerler iyi aydınlatılmamıştı. Karanlığı kutsadım ve kaçtım. Arkamdan bağırtılar geldiğini, sonra Burl'ün bağırarak emirler yağdırdığını duydum. Ahırların daha koyu karanlığına doğru yöneldim..

Balo konuklarının ayrılışı ahırı hareketlendirmişti. Ahırda çalışanların çoğu büyük bir ihtimalle evin önünde atları tutuyordu. Ahırın kapıları yumuşak gece havasına doğru ardına kadar açılmıştı ve içeride fenerler yanıyordu. Neredeyse bir ahır görevlisinin üzerine kapaklanarak içeri atıldım. On yaşından daha büyük gözükmeyen, sıska, çilli bir kızdı. Arkaya doğru sendeledi, sonra elimdeki silahları görerek çığlığı bastı.

"Sadece bir at alıyorum," dedim ona güven verici bir sesle. "Seni incitmeyeceğim." Kılıcımı, sonra da bıçağımı kınına sokarken, o geriye çekiliyordu. Aniden döndü. "Hands! Hands!" diye bağırarak hızla kaçtı. Bunu düşünecek zamanım yoktu. Durduğum yerden üç bölme aşağıda Regal'in siyah atının yemliğin üzerinden merakla bana baktığını gördüm. Sakince ona yaklaştım, elimle burnunu sıvazlamak için uzandım, kendimi ona hatırlattım. Beni koklamayalı belki sekiz ay olmuştu, ama onu doğumundan beri tanıyordum. Yakamı hafifçe, oyun oynayarak ısırdı, ağzının kenarındaki sert uzun tüyler boynumu gıdıklıyordu. "Haydi, Arrow. Biraz gece gezintisine çıkıyoruz. Eski günlerdeki gibi, ha dostum?" İçinde bulunduğu bölmeyi açtım, onu dışarı çektim. Kızın nereye gitmiş olduğunu bilmiyordum, ama artık onu duyamıyordum.

Arrow eyersiz binilmeye alışkın değildi. Ben onun düzgün sırtına tırmanırken, biraz huysuzlandı. Tüm bu tehlikenin ortasında

bile, yeniden at sırtında olmanın müthiş zevkini hissettim. Yelesine tutunup ileri atılması için dizlerimle ona vurdum. Üç adım attıktan sonra bir adam yolunu kesince durakladı. Aşağıya, Hands'in kuşku dolu yüzüne baktım. Şaşkın ifadesine karşı sırıtmak zorunda kaldım.

"Benim, Hands. Bir at ödünç almam gerek, yoksa beni öldürecekler. Yeniden."

Sanırım belki de gülmesini ve geçmem için bana eliyle işaret etmesini bekledim. Ama bembeyaz kesilip gözlerini bana dikti, bayılacağını düşündüm.

"Benim, Fitz. Ölmedim! Bırak çıkayım, Hands!"

Hands bir adım geriledi. "Tatlı Eda!" diye çığlık attı ve ben kesinlikle başını arkaya atıp güleceğini sandım. Oysa "Hayvan Büyüsü!" diye tısladı. Sonra hızla döndü ve "Muhafızlar! Muhafızlar!" feryatlarıyla gecenin içine karışarak uzaklaştı.

Onun arkasından aptal aptal bakarak belki iki saniye kaybettim. Molly'nin beni terk ettiğinden beri hissetmemiş olduğum bir burkulma hissettim içimde. Yılların dostluğu, sıradan ahır işleriyle uğraşarak sürekli birlikte geçirdiğimiz uzun günler, hepsi onun batıl korkusuyla kaybolup gitmişti. Bu hiç adil değildi, onun ihanetinin yüreğimi incittiğini hissettim. İçimden bir soğukluk yükseldi, yine de topuklarımla Arrow'a vurup karanlığa daldım.

Burrich tarafından çok iyi eğitilen bu at, bana güven, der gibi davrandı. Tradeford'un kapılarından birinde duran muhafız topluluğunu yarıp geçmeden önce, onu çiçek bahçelerinin ve otların içinden meşalelerle aydınlatılan araba yolunun ve boşalmış yürüyüş yollarının uzağına sürdüm. Muhafızlar yolu gözlemişlerdi, ama Arrow ve ben çimenliğin karşısından dörtnala geldik ve onlar daha ne olduğunu anlamadan kapıdan geçtik. Regal'i tanıyorsam, bunun için yarın kırbaç yiyeceklerdi.

Kapının ötesinde yine bahçelerden, kestirmeden gittik. Arka-

mızdan kovalayanların bağırtılarını duyabiliyordum. Arrow dizginlere alışkın olan bir ata göre dizlerime ve ağırlığıma çok iyi itaat ediyordu. Onu bir çitin üzerinden yan yola atlamaya ikna ettim. Kralın Bahçeleri'ni arkamızda bıraktık ve meşalelerin hâlâ yandığı, parke taşı kaplı caddelerden geçerek kasabanın daha iyi kesimlerine doğru dörtnala gitmeye devam ettik. Ama kısa süre sonra güzel evleri de arkamızda bıraktık. Yolcular için aydınlatılmış hanları, gece için kapatılan karanlık dükkanları geçtik; Arrow'un toynakları balçık yollarda tok sesler çıkarıyordu. Bu kadar geç bir saatte, caddelerde çok az hareket vardı. Rüzgar gibi hızla yol aldık.

Kasabanın daha tanıdık bir kesimine ulaştığımızda yavaşlamasına izin verdim. Burada sokak meşaleleri daha geniş aralıklarla yerleştirilmiş ve bazıları çoktan yanıp bitmişti. Yine de Arrow benim acelemi hissetti ve çok yavaşlamadı. Aniden hızla sürülen başka bir atın sesini duydum ve o an peşimizdekilerin bizi bulmuş olduğunu düşündüm. Sonra bir haberci atının adımlarına bile bakmadan yanımızdan ters yöne doğru geçip gitti. Sürekli arkamızda at sesleri duymaktan korkarak, üflenen boynuzların seslerini bekleyerek ilerlemeye devam ettim.

Tam takibi atlatmış olduğumuzu düşünmeye başlamıştım ki, Tradeford'un bana bir kabus daha hazırladığını keşfettim. Bir zamanlar Büyük Pazar Alanı olan yere girdim. Şehrin eski günlerinde burası şehrin merkezi, dolaşan birinin tezgahlarda bilinen dünyanın her köşesinden gelen ürünleri bulabileceği kocaman ve muhteşem bir açık pazardı.

Bu halinden Regal'in Kral Alanı haline gelirken nasıl yozlaştığını hiçbir zaman tam olarak anlayamayacaktım. Tek bildiğim pazarın kocaman yuvarlak açıklığına doğru ilerlerken, Arrow'un toynaklarının altındaki parkenin üzerinde eski kan kokusu alarak burnundan sert sert solumasıydı. Eski idam sehpaları ve kırbaç di-

rekleri, şimdi halkın iyiliği için geliştirilmiş ve ne işe yaradıklarını anlamayı istemediğim başka mekanik aletlerle birlikte hâlâ oradaydı. Kral Alanı'ndaki bu yeni aletlerin, daha yaratıcı bir zalimliğe sahip olduklarına şüphe yoktu. Dizlerimle Arrow'u dürttüm ve tüylerim ürpererek beni bunlardan koruması için Eda'ya dua edip yanlarından geçtim.

Sonra havanın içinden gelen bir his değişimi üzerime çullanarak beni kıvrandırdı, düşüncelerimin çevresine sarmalandı ve onları çevirdi. Bir saniye için Will'in İrfanla bana yetiştiğini ve beni çıldırtmaya çalıştığını düşündüm. Ama İrfan duvarlarım yükseltmeyi bildiğim kadar sağlamdı ve Verity'nin şiddetli rüzgarından sonra Will'in ya da herhangi başka birinin bu kadar kısa süre içinde irfanlayabileceğinden kuşkuluydum. Hayır. Bu en kötüsüydü. Bu daha derin, içine zehir karıştırılan temiz su kadar sinsi, daha ana bir kaynaktan geliyordu. İçime aktı; kin, acı, baskı altına alıcı kapalı yer korkusu ve açlık, hepsi özgürlük ve intikam için korkunç bir isteğin içine yuvarlandı. Regal'in zindanlarında hissettiğim her şeyi yeniden uyandırdı.

Kafeslerden geliyordu. Alanın ucunda sıralanmış kafeslerden korkunç bir koku, iltihaplanmış yara, sidik ve çürük et kokusu geliyordu. Burnumun karşı karşıya kaldığı bu rahatsızlık, onlardan yayılan cehennem rengi, yine de İrfanın baskısı kadar büyük değildi. Regal'in mahkumları ve İşlenmişleri parçalatmak için kullandığı çılgın hayvanlar, bu yaratıklar burada tutuluyordu. Parmaklıkların arkasında olmasına rağmen, yine de ağzı ve burnu sıkıca bağlanmış ayı, daha önce hiç görmediğim türde iki büyük kedi vardı; parmaklıklara saldırmaktan, uzun ve sivri dişleri kırıldığı ve pençeleri sıyrıldığı için büyük bir ıstırap içindeydiler, ama yine de inatla hapishanelerine saldırıyorlardı. Geniş kavisli boynuzlarıyla çok iri, siyah bir boğa vardı. Bu son hayvanın eti, sızlayan iltihaplı yaralara gömülü kurdeleli oklarla delinmişti. Mut-

suzlukları, yardım çığlıkları, kulağımda çınlıyordu, yine de her kafesi sıkı sıkı kapatan ağır zincirleri ve kilitleri görmek için durmama gerek yoktu. Sivri uçlu bir aletim olsaydı, kilitleri kurcalamayı deneyebilirdim. Etim ya da tahılım olsaydı, onları zehirleyerek kurtarabilirdim. Ama ne bunlardan birine sahiptim, ne de buna ayıracak biraz zamanım vardı. Bu nedenle atımı sürüp yanlarından geçtim, ta ki çılgınlık ve ıstırap dalgaları son noktaya gelip beni sırılsıklam bırakana kadar.

Dizginleri çektim. Onları arkada bırakamazdım. Ancak, *Bana gel*, emri içimden yükseldi, İrfan. Bu emre itaat etmemeye dayanabilmek mümkün değildi. Arrow'u harekete geçirmek için topuklarımı vurdum ve Regal'in hesabına bir gün ödeteceğim bir borç daha ekleyerek onları arkada bıraktım.

Gerçek ışık bizi en sonunda, kasabanın kenar mahallerinde buldu. Tradeford'un bu kadar geniş olduğunu hiç düşünmemiştim. Nehre doğru yavaşça akan bir dereye vardık. Arrow'u çektim, sonra sırtından inerek,onu su kenarına götürdüm. Biraz su içmesine izin verdim, biraz yürüttükten sonra biraz daha içmesine izin verdim. Tüm bu süre içinde kafam bin türlü düşünceyle çalkalanıyordu. Büyük bir ihtimalle güneye giden yolları arıyor, Buck'a geri dönmemi bekliyorlardı. Şimdi onlara karşı iyi bir aldatmacam vardı; ilerlemeye devam ettiğim sürece, kaçma şansım yüksekti. Hiçbir zaman geri alamayacağım, zekice saklanmış paketimi hatırladım. Kış kıyafetlerim, battaniyem, pelerinim; hepsini kaybetmiştim. Regal, atı çaldığım için Hands'i suçlarsa diye birden endişelendim. Benden kaçmadan önce Hands'in gözlerindeki ifadeyi hatırlamayı sürdürdüm. Molly'nin peşine düşmek için hissettiğim dayanılmaz isteğe teslim olmamış olmaktan memnundum. Bir dostun yüzündeki korku ve iğrenmeyi görmek yeterince zordu zaten. Bunları Molly'nin gözlerinde görmeyi hiçbir zaman istemezdim. Izanımın beni şahit ettiği hayvanların dilsiz ıstırabını

yeniden hatırladım. Regal'i öldürme girişimimin engellenmiş olmasından duyduğum hayal kırıklığı, giysilerinde kullandığım zehirleri tespit ederler mi, ya da onu öldürmeyi yine de başarmışsam diye meraklanışım, bu düşünceleri bir kenara itti. Hepsinin ötesinde Verity'nin içimde gürleyen emriydi. *Bana gel*, demişti ve bu sözcükleri duymayı tam olarak engelleyemiyordum. Zihnimin küçük bir bölümü bu sözcüklere saplanmıştı, şimdi bile düşünerek ya da su içerek zaman kaybetmemem, sadece yeniden ata binip bana ihtiyacı olduğu, bana emrettiği için Verity'ye gitmem gerektiğini söyleyerek durmadan beni azarlıyordu.

Yine de su içmek için eğildim ve su kenarında, dizlerimin üzerindeyken ölmediğimi fark ettim.

Sarı gömleğin kolunu derede ıslatarak kanla yapışan kumaşı gevşettim. Kendi üzerimde açtığım kesik uzun ve derin değildi. Acıyordu ve ona bakmak sinir bozucuydu; ama zehirlenmiş gibi de gözükmüyordu., O gece bıçağımı iki kez birilerini öldürmek için kullandığımı ve bir kez de silmiş olduğumu sonradan hatırladım. Koluma batırdığımda büyük bir ihtimalle üzerinde çok az zehir kalmıştı.

Sabahleyin söken şafak gibi, içim birdenbire umutla ışıldadı. Yol kenarında duran bir cesedi ya da şehirde bir yerlere saklanan, zehirlenmiş, şimdiye kadar ata binemeyecek ölçüde hastalanmış bir adamı arıyor olacaklardı. Tüm grup kendimi zehirlerken beni izlemişti ve kısa sürede öleceğime kesinlikle inandığımı hissetmiş olmalıydılar. Regal'i ölüyor olduğuma ikna edebilirler miydi? Buna güvenemezdim, ancak yine de umut edebilirdim. Yeniden ata bindim ve hızla yola devam ettim. Çiftliklerin, tarlaların, bahçelerin ve tahta arabalarla kasabaya tahıl götüren çiftçilerin yanından geçtik. Kolumu göğsüme sıkıştırıp gözlerimi önüme dikerek biniyordum ata. Biri kasabaya gelen halkı sorgulamayı her an düşünebilirdi. En iyisi uygun olanı yapmaktı.

Sonunda açık otlaklara dağılan koyunlar ve ekilmemiş düzlükler görmeye başladık. Öğleden kısa bir süre sonra, yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yaptım. Çalılık bir dere kenarında atlan inip Arrow'a yeniden su içmesi için izin verdim, sonra başını Tradeford'a çevirdim. "Ahırlara geri dön, oğlum," dedim ona. Hareket etmeyince sağrısına ses çıkaran bir şaplak attım. "Haydi, Hands'e geri git. Herkese benim bir yerlerde öldüğümü söyle." Sevdiğini bildiğim yulafla ağzına kadar dolu yemliğini düşündüm. "Haydi, Arrow. Git."

Bana doğru burnundan sert sert soludu, ama sonra düzgün adımlarla yürüdü. Bir kez bana bakmak için, arkasından gelip onu yakalamamı bekleyerek durakladı. "Devam et!" diye bağırdım ve ayağımı hızla yere vurdum. Ayağımı yere vuruşuma baktı, başını havaya dikip dizlerini yukarı kaldırarak hızla uzaklaştı. Üzerinde kimse olmadan ahıra geri gittiğinde, belki de öldüğüme inanırlardı. Belki de beni takip etmek yerine bir ceset arayarak daha fazla zaman harcarlardı. Onları yanıltmak için yapabileceğim en iyi şey buydu ve sanki herkes görsün diye kralın atına binmekten kesinlikle daha iyiydi. Arrow'un toynak sesleri kayboluyordu. Bırakın sahip olmayı, bir daha bu kadar iyi bir ata binip binemeyeceğimi merak ettim. Pek mümkün görünmüyordu.

Bana gel. Emir hâlâ zihnimde yankılanıyordu.

"Geliyorum, Geliyorum," diye mırıldandım kendi kendime. "Yiyecek bir şeyler bulmak için avlanıp biraz uyuduktan sonra. Ama geliyorum." Yoldan ayrıldım, çalılığın daha kuytu yerlerine doğru otlağı izledim. Yolum uzun ve yorucuydu, sırtımdaki yük giysilerimden ağırdı.

10

İŞÇİ PAZARI

Kölelik, Chalced eyaletlerinde bir gelenektir ve ekonomileri ağırlıklı olarak buna dayanır. Bu devletler, sahip oldukları kölelerinin çoğunu savaşlarda ele geçirilen mahkumların oluşturduğunu iddia eder. Buna karşın, Altı Dükalık'a kaçan kölelerin büyük bir bölümü, anavatanlarına düzenlenen korsan akınları esnasında ele geçirildiklerine dair hikayeler anlatır. Chalced'in resmi görüşü ise böyle akınların gerçekleşmediğidir, ancak Chalced, Ticaret Adaları'nda faaliyet gösteren korsanları görmezden geldiklerini de resmi olarak reddeder. Bu ikisi yakın ilişki içindedir.

Kölelik, Altı Dükalık'ta hiçbir zaman genel kabul görmemiştir. Shoaks ve Chalced arasında yaşanan sınır çatışmalarının çoğu, başlangıçta gerçek sınır hatlarından çok kölelik meselesiyle ilgilidir. Shoaks aileleri, savaşta yaralanan ya da tutsak edilen askerlerin kalan hayatları süresince esir olarak tutulmasını kabul etmeyi reddetmiştir. Shoaks'un kaybettiği savaşların her birini, ilk savaşta kaybedilenleri geri almak için Chalced eyaletlerine karşı, neredeyse bir öncekinin hemen ardından düzenlenen ikinci bir vahşi saldırı izlemiştir. Bu şekilde Shoaks aslında Chalced'in üzerinde hak iddia ettiği birçok toprağı elinde tutar hale gelmiştir. Bu iki bölge arasında barışın sağlanması hiçbir zaman kolay olmamıştır. Chalced sürekli olarak, Shoaks halkının kaçan köleleri barındırmakla kalmayıp diğerlerini de kaçmak için yüreklendirdi-

ğinden yakınmıştır. Altı Dükalık'ın hiçbir hükümdarı da şimdiye kadar bunun doğruluğunu reddetmemiştir.

* * *

Şimdi tüm güdülerim, Dağ Krallığı'nın ötesinde bir yerlerde olan Verity'ye ulaşmaya odaklanmış durumdaydı. Bunu yapmak için, öncelikle Farrow'u baştan sona geçmem gerekiyordu. Bu kolay bir iş olmayacaktı. Vin nehri boyunca uzanan arazi yeteri kadar hoş olsa da Vin'den öteye yolculuk ettikçe, kırsal arazi daha da kuraklaşırdı. Ekilebilir araziler, büyük keten ve kenevir tarlalarına tahsis edilirdi, ancak bunların ötesi açık, yerleşimin olmadığı geniş düzlüklerdi. Farrow Dükalığı'nın iç kesimleri çöl olmasa da sadece sürülerini güdüp yiyecek peşinde koşan göçebe kabileler tarafından kullanılan düz, kuru bir bölgeydi. Yılın "yeşil zamanları" geçtikten sonra, nehir kenarlarındaki ya da sulak bölgelere yakın yerlerdeki geçici köylerinde bir araya gelmek için buradan ayrılsalar bile, bu böyleydi. Tradeford'dan kaçmamı izleyen günlerde, bırakın Altı Dükalık'a katmayı, Kral Wielder'ın Farrow'u hükmü altına almakla neden uğraşmış olduğunu merak etmeye başladım. Vin'den uzaklaşmak, güneybatıya, Mavi Göl'e doğru yönelmek, bu geniş gölü aşmak ve sonra da Dağlar'ın eteklerine kadar Soğuk Nehir'i izlemek zorunda olduğumu biliyordum. Yine de bu, yalnız bir adama uygun bir yolculuk değildi. Ve Gecegözleri olmadan, ben yalnız bir adamdım.

İç kesimlerde rastgele dağılmış pınarların yakınına kurulan, yerleşimin yıl boyunca sürdüğü basit kasabalar olmasına rağmen, büyük şehirler yoktu. Bu kasabaların çoğu, yakınlarından geçen ticaret kervanları sayesinde hayatta kalıyordu. Ticaret, yavaş olsa da Mavi Göl ve Vin Nehri halkları arasında bir akış yaratıyor ve yine aynı yolla Dağ halkının malları, Altı Dükalık'ın eline ulaştırılıyordu. Yolculuk için en uygun yöntem, kesinlikle kendimi bir şekilde bu kervanlardan birine atmaktı. Yine de kesin olan, her

zaman kolay değildi.

Tradeford kasabasına girdiğimde, aklın alabileceği en zavallı dilenci gibi görünmüştüm. Oradan Buckkeep'te yetiştirilmiş olan en iyi hayvanlardan birinin üzerinde, güzel bir şekilde giyinmiş olarak ayrıldım. Ancak Arrow'dan ayrıldıktan hemen sonra durumumun ciddiliği beni ele vermeye başladı. Üzerimde çaldığım giysiler ve deri botlarım, kemerim ve çıkınım, bir bıçak ve bir kılıç, bir yüzük ve zincirli bir madalyon vardı. Çıkınımda hiç para kalmamıştı, ama yine de ateş yakmak için gereken aletlere, bıçağımı bilemek için kullandığım taşa ve iyi zehirlere sahiptim.

Kurtlardan yalnız başlarına avlanmaları beklenmez. Gecegözleri bir keresinde bana böyle demişti, gün bitmeden bu sözdeki bilgeliği anlamaya başladım. O günkü yemeğim pirinç, zambak kökleri ve bir sincap yuvasında bulduğum birkaç fındıktan oluşuyordu. Ben gizli kovuğunu talan ederken yukarıda oturup beni azarlayan sincabı da büyük bir memnuniyetle yiyebilirdim, ancak bu dileği gerçekleştirecek araçlarım yoktu. Fındıkları kırmak için bir taşla üzerlerine vururken dikkatle, bir bir düşündüm, kendime dair yanılsamalarım kaybolmuştu.

Kendimi, kendine yeten, akıllı bir dost olarak görmüştüm. İrfan yeteneğimi tatmin edici ölçüde kontrol edemesem ve bu işteki gücüm Galen'in grubundaki herhangi biriyle kolayca eşit görülse bile, bir suikastçı olarak yeteneklerimden gurur duymuş, hattâ buna kalpten inanmıştım. Ama Kral Shrewd'un cömertliği ve kurt dostumun avlanma kabiliyeti benden alındığında, Chade'in gizli bilgi edinme ve plan yapma yeteneği ile Verity'nin İrfan rehberliği benden çıkarıldığında, kalanın çalıntı kıyafetler içinde, Buckkeep ve Dağlar'a eşit uzaklıkta, ikisinden birine yaklaşmaya dair küçük bir ümide sahip, aç bir adam olduğunu görüyordum.

Bu düşüncelerin kendisi kadar sevimsiz olan bir yanı da Verity'nin İrfan öğüdünün yorucu tekrarını engellemiyor olmalarıydı.

Bana gel. Verity bu sözcükleri, böyle bir emirle zihnimi dağlamak için mi tasarlamıştı? Bundan kuşkuluydum. Sanırım, sadece Regal'i ve kendimi öldürmekten alıkoymaya çalışmıştı beni. Ama şu ana kadar bir zorlama vardı ve bir ok başı gibi iltihaplanıyordu. Verdiği korkuyla uykumu bile etkilemişti, bu yüzden sık sık rüyamda Verity'ye gittiğimi görüyordum. Regal'i öldürme hırsımdan vazgeçmiş değildim; gün içinde birçok kez zihnimde senaryolar kuruyor, Tradeford'a dönüp ona beklenmedik bir şekilde saldırma yolları tasarlıyordum. Ama tüm bu senaryolar, "Verity'ye ulaştıktan sonra" koşuluyla başlıyordu. Daha yüksek önceliğe sahip başka bir şeyin varlığı, bana hiçbir şekilde düşünülemez geliyordu.

Tradeford'dan nehrin yukarısına doğru ilerlediğim ve aç geçen birkaç gün, Landing adlı bir kasabada son buldu. Tradeford kadar geniş olmasa da sağlıklı bir yerleşim bölgesiydi. Orada çok iyi deriler yapılıyordu; hem de sadece sığır derisinden değil, aynı zamanda sert domuz derisinden. Görünüşe bakılırsa, nehrin kıyısındaki beyaz kil yığınlarından yapılan iyi çömlekler de kasabanın öteki önemli geçim kaynağıydı. Başka yerlerde tahtadan, camdan ya da metalden yapılması beklenen birçok şey, Landing'de deriden ya da çömlekten yapılıyordu. Sadece ayakkabılar ve eldivenler değil, aynı zamanda şapkalar ve öteki giysiler, hattâ çatılar ve pazarlardaki tezgahların duvarları bile deriden yapılıyordu. Mağaza vitrinlerinde zarif bir şekilde camla kaplanmış, değişik şekil ve renkte çizilip boyanmış, çeşit çeşit kil tabaklar, şamdanlar, hattâ kovalar gördüm.

Sonunda, insanın bir sürü soruyla karşılaşmadan ne istiyorsa satabileceği küçük bir pazar da buldum. İyi kıyafetlerimi, bol bir pantolon, bir işçi tuniği ve bir çift çorapla değiştirdim. Daha iyi pazarlık edebilirdim, ancak adam gömleğin kol ağızlarındaki kahverengimsi lekeleri göstererek, çıkacaklarına inanmadığını söyledi. Tozluklar da genişlemişti, onları yıkayıp ütüleyebilirdi, ancak

yeniden gerekli şekle sokabileceğinden emin değildi... Uğraşmaktan vazgeçip pazarlığa razı oldum. Bu kıyafetler en azından Kral Regal'in mülkünden kaçan bir katil tarafından giyilmemişti.

Caddenin aşağısında bulunan bir dükkanda yüzüğü, madalyonu ve zinciri yedi gümüş ve yedi bakır paraya bıraktım. Dağlar'a giden bir kervana katılmak için istenen ücreti karşılamıyordu, ama aldığım altı tekliften en iyisi buydu. Bunları satın alan kısa boylu, tombul kadın, ben geri dönüp giderken, koluma dokunmak için utangaç bir şekilde elini uzattı.

"Umutsuz bir halde olduğunuzu görmesem, efendim, bunu sormazdım," diye tereddüt ederek başladı konuşmaya. "Lütfen, teklifimden gücenmeyin."

"Teklifiniz nedir?" diye sordum. Kılıcı satın almayı teklif edeceğinden şüphelendim. Kılıcımdan ayrılmayacağıma önceden karar vermiştim. Onun karşılığında silahsız gitmeme değecek kadar para alamazdım.

Kadın utangaç bir şekilde kulağımı işaret etti. "Özgür adam küpeniz. Bunun gibi pek sık bulunmayan şeyleri toplayan bir patronum var. Sanırım bu Butran Klanı'na ait. Doğru mu?" Kadın bu soruyu, sanki her an öfkeden köpürmemi beklermiş gibi çekinerek sordu.

"Bilmiyorum," dedim ona gayet dürüst bir şekilde. "Bir dostumun hediyesi. Gümüşle takas edebileceğim bir şey değil."

Kadın, birden kendine güveni artarak gülümsedi. "Oh, böyle şeyler için altının söz konusu olduğunu biliyorum. Sizi gümüş teklif ederek aşağılamayacaktım."

"Altınlar mı?" diye sordum inanmayarak. Kulağımdaki küçük, ucuz süse dokunmak için elimi uzattım.

"Tabii ki," diye hemen kabul etti kadın, teklifine üzüldüğümü düşünerek. "İşçiliğinin çok iyi olduğunu görebiliyorum. Bu Butran Klanı'na ait ve çok nadir bulunur. Butran Klanı seyrek de olsa esir-

lere özgürlük verir. Chalced'den bu kadar uzakta bile bu bilinir. Bir kadın ya da erkek bir kez Butran dövmesi yaptırırsa, şey..."

Kadın kendini çabucak Chalced'in köle ticareti, köle dövmeleri ve özgürlük takıları üzerine bildik bir konuşmaya kaptırdı. Kısa sürede açıkça anlaşıldı ki, Burrich'in küpesini patronu için değil, kendisi için istiyordu. Kölelikten azat edilmiş olan bir atası vardı. Kadın, adama artık köle olmadığının görünür bir kanıtı olarak sahipleri tarafından verilen özgürlük yüzüğünü hâlâ saklıyordu. Bir kölenin yanağına yapılan son klan sembolü dövmesine birebir uyan, böyle bir küpeye sahip olmak, Chalced'den ayrılamasa bile, eski bir kölenin orada özgürce hareket edebilmesinin tek yoluydu. Eğer sorunlu biriyse, yüzünde köleliğinin tarihini gösteren dövme sayısına bakılarak bu kolayca anlaşılırdı. Yani bu "yüz haritası", bir kölenin Chalced'in her yerinde defalarca satılmış, kürek çekmek ya da madende çalışmak dışında hiçbir işe uygun olmayan bir bela olduğunu gösteren bir simgeydi. Küpeye safirle tutturulmuş kilit yerini oluşturan birbirine bağlı gümüşlerin güzelliğine bir kez bakmamı teklif etti. "Görüyorsunuz," diye açıkladı, "bir kölenin sadece özgürlüğünü kazanması yeterli değil,, ayrıca böyle bir küpenin tutarını da kazanmak zorundadır. Bu olmadan özgürlüğü, ipi uzun bir tasmadan daha fazla anlam taşımaz. Kontrol noktalarında durdurulmadan hiçbir yere gidemez, eski sahibinin yazılı onayı olmadan hiçbir özgür adam işini kabul edemez. Eski efendisi artık onun yemeği ve barınmasından sorumlu değildir, ama eski köle, eski sahibine bağımlıdır."

Hiç tereddüt etmeden bana üç altın önerdi. Bu para kervan ücretinden fazlaydı; bir at, iyi bir at alabilir ve bir kervana katılmakla kalmaz, at üzerinde rahatça yolculuk ederdim. Ama daha yüksek bir teklifle beni fikrimden caydırmayı denemeden önce dükkanından çıktım. Bir bakıra bir somun bayat ekmek aldım ve tersanelere yakın bir yerde oturup yedim. Birçok şeyi merak edi-

yordum. Küpe büyük bir ihtimalle Burrich'in büyükannesinindi. Burrich, onun bir zamanlar köle olduğunu, ama sonra bu hayattan kurtulduğunu anlatmıştı. Babama vermiş olduğu küpenin onun için ne anlama geldiğini ve küpeyi saklayan babam için ne ifade etmiş olduğunu merak ettim. Acaba Patience, küpeyi bana verirken bunları biliyor muydu?

Ben de insanım. Kadının teklif ettiği altınlar beni ayartıyordu. Eğer Burrich durumu bilseydi, bana gidip küpeyi satmamı, onun gözünde hayatımın ve güvenliğimin gümüş ve safirden yapılmış bir küpeden daha önemli olduğunu söylerdi, diye düşündüm. Bir at alabilir, Dağlar'a gidebilir ve Verity'yi bulup İrfan emrinin gideremediğim bir kaşıntı gibi sürekli kendini hissettirmesine bir son verebilirdim.

Gözlerimi nehre diktim ve önümdeki büyük yolculukla yüz yüze geldim. Buradan Mavi Göl'e ulaşmak için yakındaki çöl boyunca yolculuk etmeliydim. Gölü nasıl geçeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Öteki tarafta orman yolları alçak tepeleri dolanarak Dağ Krallığı'nın engebeli arazisine giriyordu. Başkent Jhaampe'ye gitmeli, bir şekilde Verity'nin kullanmış olduğu haritanın bir kopyasını bulmalıydım. Jhaampe Kütüphanesi'ndeki eski parşömenler temel alınarak hazırlanmıştı; belki aslı hâlâ oradaydı. Beni Dağ Krallığı'nın ötesindeki bilinmeyen bölgede bulunan Verity'ye sadece o götürebilirdi. Sahip olabildiğim her paraya, her kaynağa ihtiyacım vardı.

Ama tüm bunlara rağmen, küpeyi elimde tutmaya karar verdim. Burrich için taşıdığı anlam için değil, benim için taşımaya başlamış olduğu anlam yüzünden. Bu küpe benim geçmişimle, kim olduğumla, beni yetiştiren adamla, hattâ bir zamanlar bunu takmış olan babamla son fiziksel bağlantımdı. Akıllıca bulduğum halde bunu yapmaya çalışmak garip biçimde zordu. Elimi uzattım, küpeyi kulağımda tutan küçük kilidi açtım. Kılık değiştirdi-

ğim zamandan kalma birkaç ipek parçası hâlâ yanımdaydı. Küpeyi parçaların en küçüğüne iyice sardım, kemerimdeki çıkına koydum. Tüccar kadın bununla çok ilgilenmişti ve dikkatle incelemişti. Regal arkamdan beni bulmaları için birilerini göndermeye karar verirse, bu küpe beni tarif etmek için kullanılabilirdi.

Sonra şehirde dolaştım, konuşan insanları dinledim, bilmem gerekenleri soru sormadan öğrenmeye çalıştım. Pazar yerinde oyalandım, tembel tembel tezgahları gezdim. Dört bakırın büyük bir kısmını kendime ayırıp lüks gibi görünen şeylere para harcadım: küçük bir paket çay, kurutulmuş meyveler, bir ayna parçası, yemek pişirmek için küçük bir tas ve bir kupa. Birkaç bitki tezgahına cinkabuğu sordum, ancak ya ne olduğunu bilmiyorlardı ya da Farrow'da başka bir isimle biliniyordu. Kendi kendime sorun olmadığını söyledim, çünkü onun güçlendirici etkisini gerektirecek bir durumla karşılaşmayı beklemiyordum. Haklı çıkmayı umdum. Pek de emin olmayarak cinkabuğu yerine, biri ne kadar yorgun olursa olsun, onu dinçleştireceğine ikna edildiğim günyüzü tohumu denilen bir şey aldım.

İki bakıra arabasına bakmama izin veren, paçavralar satan bir kadın buldum. Kokan ama iş görür bir pelerin ve sıcak tuttuğu kadar kaşındıracakmış gibi görünen birkaç tozluk buldum. Elimde kalan sarı ipek parçalarını da bir başlıkla değiştirdim ve kadın bu başlığı başıma nasıl bağlayacağımı gösterirken bir sürü kuşkulu bakışa maruz kaldım. Bundan önce yapmış olduğum gibi yaptım, eşyalarımı taşımak için pelerini bohça haline getirdim, sonra kasabanın doğusundaki mezbaha alanına indim.

Hiçbir yerde buradaki kadar kötü bir kokuya rastlamamıştım. Her yerde hayvan ağılları, gerçekten dağ gibi gübre yığınları, mezbaha barakalarından gelen kan ve sakatat kokusu, tabakhane çukurlarının sert ve pis kokusu vardı. Sanki burnuma saldıran kokular yetmiyormuş gibi, hava sığır bağırtıları, domuzların çığırtıla-

rı, sinek vızıltıları, hayvanları ağıldan ağıla götüren ya da kesmek için sürükleyen insanların bağırışlarıyla doluydu. Elimden geldiği kadar kendimi topladım, ama bekleşen hayvanların kör mutsuzluğu ve paniğinden kendimi yalıtamadım. Onları neyin beklediğine dair kesin bir bilgileri yoktu, yine de taze kan kokusu ve öteki hayvanların çığlıkları, bazılarında benim zindanda, yere serilmiş vaziyette hissetmiş olduğum korkuya eş bir korku uyandırmıştı. Her şeye rağmen burada bulunmak zorundaydım, çünkü burası bazı kervanlar için yolculuğun son bulduğu, bazıları için yolculuğun başladığı yerdi. Hayvanlarını satmak için buraya getirmiş olan insanlar, büyük bir ihtimalle geri döneceklerdi. Çoğu eli boş dönmemek için yanlarında götürecekleri başka mallar alacaklardı. Bunlardan birinde, en azından Mavi Göl'e kadar bana kervan yoldaşlığı kazandıracak bir iş bulma umudum vardı.

Böyle umutlar taşıyan tek kişinin ben olmadığımı kısa sürede anladım. Ağıllara bakan iki tavernanın arasındaki alanda, ayaktakımının işe alındığı bir pazar vardı. Oradakilerin bazıları, sürüleriyle Mavi Göl'den gelmiş olan ve kazandıklarını harcamak için Landing'te kalan çobanlardı. Şimdi, evlerinden uzakta beş parasız kalınca, geri dönmek için bir yol arıyorlardı. Davar tüccarı olan bazıları içinse, bu bir yaşama şekliydi. Orada birkaç tane de yeniyetme vardı ki, bunlar kesinlikle bir macera, bir yolculuk ve kendi başlarına yaşamak için bir şans arıyordu. Bir de kasabanın en alt kesimine mensup oldukları belli olan, kalıcı bir iş bulamamış ya da bir yerde uzun süre kalacak karakterde olmayanlar vardı. Herhangi bir gruba tam anlamıyla uymuyordum, ama sonunda kendimi davar tüccarlarıyla yüz yüze buldum.

Hikayeme göre, annem kısa süre önce ölmüş ve mülklerini benden pek hoşlanmayan ablama bırakmıştı. Bu nedenle Mavi Göl'ün ötesinde yaşayan amcamın yanına gitmek için yola koyulmuş, ancak oraya ulaşamadan paralarımı tüketmiştim. Hayır, da-

ha önce davar tüccarlığı yapmamıştım, ama atlara, sığırlara, koyunlara sahip olacak kadar zengindik. Ben de onlara nasıl bakıldığını biliyordum. Bazıları karşılık olarak dilsiz hayvanlar kadar inandırıcı olduğumu söyledi.

O gün bir iş ayarlayamadım. Birkaç kişi işe alınmıştı ve gece çoğumuzu bütün gün nerede durmuşsak, tam orada, yerde yatarken buldu. Bir fırıncı yamağı, üzerinde artık ekmekler olan bir tepsiyle aramıza geldi ve tohumlarla kaplı, uzun bir kara ekmek somunu için bir bakır daha harcadım. Ekmeği, kır saçları başlığından dışarı taşıp yüzüne dökülmüş şişman bir arkadaşla paylaştım. Creece de bana biraz kurutulmuş et, şimdiye kadar içtiğim en kötü şaraptan bir yudum ve bir sürü dedikodu ikram etti. Konuşkan biriydi, her konuda en uç noktada duran ve arkadaşlarıyla konuşmayıp tartışan adamlardan biriydi. Benim söyleyecek pek bir şeyim olmasa da Creece kısa süre içinde diğerlerine takılıp Farrow'daki güncel politikalar üzerine sonu gelmez bir tartışmaya başladı. Isınmaya ihtiyaç duyulmasa da ışık için küçük bir ateş yakıldı ve elden ele birkaç şişe geçti. Ben çıkınımı başıma yastık yapıp arkama yaslandım ve onları dinlerken uyukluyormuş gibi yaptım.

Kızıl Gemiler'den bahsedilmiyor, tüm kıyıyı kasıp kavuran savaştan pek konuşulmuyordu. Bu insanların, ödedikleri vergiler hiç görmedikleri bir kıyıyı korusun diye askeri birliklere, hayal bile edemeyecekleri bir okyanusa gitsin diye savaş gemilerine harcandığı için ne kadar kızgın olduklarını anladım. Onların okyanusu Landing'le Mavi Göl arasındaki kurak platolar, davar tüccarları da yolculuk eden gemicilerdi. Altı Dükalık, doğal olarak bir bütün oluşturan altı bölgeye ayrılmamış, sadece güçlü bir yöneticiler silsilesi onları ortak bir sınırla çevreleyip bir bütün olmalarını emrettiği için krallık olmuştu. Sahil dükalıklarının tümü Kızıl Gemiler'e yenilecek olsa bile, buradaki insanlar için bu fazla bir şey ifade etmezdi. Onların yine de güdecek sığırları, içecek iğrenç şa-

rapları olurdu. Çimenlikler, nehir, tozlu sokaklar var olmaya devam ederdi. Bu halkı evlerinden çok uzakta süren bir savaş için para vermek zorunda bırakmaya ne hakkımız olduğunu düşündüm. Tilth ve Farrow, işgal edilerek dükalıklara katılmıştı, gelip bizden askeri koruma ya da ticari destek istememişti. Gelişmemiş oldukları için değil, iç kısımların bir sürü önemsiz sürü lordundan kurtuldukları, sığır etleri, derileri ve ipleri için hevesli bir pazara kavuştukları için durumu kabul etmişlerdi. Altı Dükalık'ın bir parçası olmadan önce ne kadar yelken bezi ve iyi kenevir ipi satmışlardı ki? Bu yine de küçük bir kazanç gibi görünüyordu.

Bu düşünceler beni yordu. Konuşmalarının değişmez konusu, Dağlar'la aralarında ticarete uygulanan ambargodan yakınmaktı. Gerçekten uyuklamaya başlamıştım ki, "Kabarcıklı Adam" sözleriyle konuşmaya kulak kesildim. Gözlerimi açtım ve yavaşça başımı kaldırdım.

Biri ondan herkes gibi, hastalık habercisi olarak bahsetti. Hencil'in koyunları onu gördükleri için zavallı adam onları satamadan ağıllarında öldüklerini gülerek anlattı. Bu kadar kapalı bölgelerde hastalık olması fikri bana yanlış geliyordu, kaşlarımı çattım. Ama başka bir adam, Kral Regal'in Kabarcıklı Adam'ı görmenin artık kötü şans getirmediğine, aksine birinin başına gelebilecek en iyi şey olduğuna karar verdiğini gülerek söyledi. "Eğer o yaşlı dilenciyi görseydim, bembeyaz kesilip kaçmazdım. Onu yakalayıp krala götürürdüm. Kabarcıklı Adam'ı Buck'tan ona getirebilene yüz altın verecekmiş."

"Elli, sadece elli altın, yüz değil," diyerek alaycı bir şekilde araya girdi Creece. Şişesinden bir yudum daha aldı. "Ne palavra ama, kır saçlı, yaşlı bir adam için yüz altınmış!"

"Hayır, yüz altın, sırf onun için ve peşinden ayrılmayan kurtadam için yüz altın daha. Daha bu öğleden sonra yeniden duyurulduğunu işittim. Kralın Tradeford'daki malikanesine girmişler ve

hayvan büyüsüyle muhafızlarından birkaçını öldürmüşler. Kurt, akan kanı içebilsin diye boğazlarını parçalamışlar. Şimdi asıl istedikleri o. Bir yüzük, bir kolye ve kulağından sarkan gümüşle bir beyefendi gibi giyiniyor, dediler. Saçında kralımızla yaptığı eski bir savaştan kalma beyaz bir çizgi, yine aynı nedenden yüzünün aşağısında bir yara ve kırık bir burun. Evet, bir de kolunda kralın ona bu kez hediye ettiği yeni, güzel bir kılıç yarası."

Aralarından birkaç tanesi, bunu duyunca hayran hayran mırıldandı. Sanki uyuyacakmışım gibi yüzümü çevirip yeniden yastığıma gömerken, ben bile Regal'in bu iddiasındaki küstahlığa hayran olmalıydım. Dedikodu devam etti.

"İzanlı olmalı, öyle ve ay ne zaman üzerinde olursa kendini bir kurda dönüştürebilir. Gündüz uyuyup geceleri sinsi sinsi dolaşıyorlar, gerçekten. Bunun, tacı çalmaya çalıştığı için kralın Buck'dan kovduğu şu yabancı kraliçenin Kral Regal'e laneti olduğu söylenir. Kabarcıklı Adam da, kraliçenin Dağ büyüsüyle Kral Shrewd'un bedenini çarptığı yarı ruhtur ve Altı Dükalık'ta her yerde, tüm yollarda, sokaklarda gezinir, gittiği her yere hastalık götürür ve yüzüne eski kralın yüzünü takar."

"Pislik ve kokuşma," dedi Creece iğrenerek. İçkisinden bir yudum daha aldı. Ama bazıları bu vahşi hikayeyi sevdi ve devam etmesini fısıldayarak anlatana yanaştı.

"Pekala, duyduğumu anlatıyorum," dedi hikayeyi anlatan kızgın bir şekilde. "Kabarcıklı Adam, Shrewd'un yarı ruhudur ve onu zehirleyen Dağ Kraliçesi de mezara girene dek huzur bulamaz."

"Peki, Kabarcıklı Adam, Shrewd'un hayaletiyse, Kral Regal onun başı için niye yüz altın teklif ediyor?" diye sordu Creece suratsız bir şekilde.

"Hayaleti değil, yarı ruhu. Kral ölürken, ruhunun bir kısmını çaldı ve Kabarcıklı Adam ölüp de ruhu yeniden birleşmeden Kral Shrewd huzur bulamaz. Bazıları da der ki," adam sesini alçalttı, "Piç

yeteri kadar iyi öldürülmemiş, yeniden kurt-adam olarak geziyormuş. O ve Kabarcıklı Adam, çalamadığı tahtı yok ederek Kral Regal'den intikam almak istiyorlarmış. Çünkü o, Shrewd'u ortadan kaldırıp, kral olmak için Kraliçe Vixen'le işbirliği içindeymiş."

Bu gece, böyle bir hikaye için uygun gecelerdendi. Ay yükselmişti, turuncu renkteydi ve gökyüzünde fazla yükselmeden hareket ediyordu. Aynı zamanda rüzgar çürük kan ve tabaklanan hayvan derisinin kötü kokusuna karışmış, ağıllardaki sürülerin kederli bağırtı ve hareketlerini getiriyordu. Yükseklerde parçalanan bulutlar zaman zaman ayın önüne doğru sürükleniyordu. Hikaye anlatıcısının sözleri, onun düşündüğüne ihtimal vermediğim farklı bir nedenle sırtımı ürpertti. Birinin beni ayağıyla dürtmesini ya da "Hey, şuna iyice bir bakalım," diye bağırmasını bekleyip durdum. Adamın hikayesinin tonu, onları gölgelerin içinde kurt gözleri aramaya sevk etmişti, ortalarında uyuyan yorgun bir işçiyi değil. Bununla beraber, bıraktığım izleri hatırlarken, kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Kıyafetlerimi takas etmiş olduğum terzi bu tarifi tanıyacaktır. Büyük ihtimalle küpeyi almak isteyen kadın da. Hattâ başlığı başıma bağlamama yardım etmiş olan yaşlı, paçavracı kadın da. Bazıları bir şey söylemek istemeyebilir, bazıları da Kralın Muhafızları'yla uğraşmaktan kaçınmak isteyebilirdi. Ama yine de aksini yapan biri çıkabilirdi ve sanki herkes aksini yapacak gibi davranmalıydım.

Konuşan adam, Kettricken'ın tahtta hak iddia etmeye yarayacak bir çocuğa hamile kalmak için benimle nasıl yatmış olduğuna dair hikayesini süsleyerek anlatmaya devam ediyordu. Kettricken'dan bahsederken hikaye anlatıcısının sesinde bir tiksinme vardı ve kimse onun sözlerini alaya almıyordu. Yanımdaki Creece bile, sanki bu tuhaf senaryolar herkesin bildiği şeylermiş gibi uysaldı. En büyük korkularımı haklı çıkararak Creece aniden konuşmaya başladı.

"Sanki bunlar yeniymiş gibi anlatıyorsun, ama şişen karnının Verity'den değil, İzanlı Piç'ten olduğunu herkes bilir. Regal, Dağ fahişesini uzaklaştırmamış olsaydı, taht sırasına girmiş Prens Alacalı gibi birine sahip olurduk."

Bunu kabul eden kısa fısıltılar işitildi. Gözlerimi kapattım, sessizliğimin ve kapalı göz kapaklarımın öfkemi gizleyebileceğini umarak sıkılmış gibi arkama yaslandım. Saçlarımı daha iyi örtmesi için başlığımı çekmek için uzandım. Regal'in böylesine şeytani bir dedikodunun etrafa yayılmasına izin vermekteki amacı ne olabilirdi? Çünkü böyle bir zehrin ancak ondan çıkacağını biliyordum. Soru sormak için sesime güvenmiyor, aynı zamanda açıkça herkesin bildiği konularda cahil görünmek de istemiyordum. Bu yüzden sessizce yattım ve vahşi bir ilgiyle onları dinledim. Herkesin, Kettricken'ın Dağlar'a dönmüş olduğunu bildiğini çıkardım. Ona ettikleri hakaretler, bana bunun yeni bir haber olduğunu düşündürttü. Geçitlerin, dürüst Tilth ve Farrow tüccarlarına kapanmasına Dağ cadısının neden olduğuna dair mırıltılar da vardı. Hattâ adamlardan biri, şimdi sahille ticaretin de kesildiğini, Dağlar'ın Farrow ve Tilth'i kuşatmak ve tüm ticaret yollarını kesmekle tehdit ederek anlaşmaya zorlama şansı bulduklarını söylemeye cesaret etti. Başka biri de Altı Dükalık adamlarının refakat ettiği, Regal'in kendi bayrağını taşıyan basit bir kervanın bile Dağ sınırından geri çevrilmiş olduğunu kaydetti.

Bana göre bu konuşma kesinlikle aptalcaydı. Dağlar'ın, Farrow ve Tilth'le ticaret yapmaya ihtiyacı vardı. Dağ halkı için hububat, ovalılar için Dağlar'dan gelen kereste ve kürkün taşıdığından daha fazla önem taşıyordu. Bu özgür ticaret, Kettricken ve Verity'nin evlenmesi vesilesiyle açık bir şekilde kabul edilmişti. Kettricken'i Dağlar'a kaçmış olsa bile, kendi halkıyla Altı Dükalık arasındaki ticaretin kesilmesini desteklemeyeceğinden emin olacak kadar iyi tanıyordum.Her iki tarafa da hepsi için Kurban ol-

mayı isteyecek kadar çok bağlıydı. Eğer duyduğum gibi bir ticaret ambargosu varsa, bunu Regal'in başlattığından emindim. Ama çevremdeki adamlar, Dağ cadısından ve onun krala güttüğü kan davasından şikayet ediyordu.

Regal, Dağlar'ı savaşa mı kışkırtıyordu? Onlara karşı, tüccarlara refakat eden adam kılığında silahlı birlikler göndermeyi mi denemişti? Bu aptalca bir fikirdi. Babam, sınır çatışmaları ve akınlara son vererek sınırlara ve ticaret anlaşmalarına resmiyet kazandırmak için uzun zaman önce Dağlar'a gönderilmişti. Savaş yılları Kral Shrewd'a, kimsenin Dağ Krallığı geçit ve yollarını güçle zapt edip elinde tutamayacağını öğretmişti. İsteksiz bir şekilde ben de bu fikri izledim. Kettricken'i Verity'ye eş olarak öneren Regal olmuştu. Kardeşi için bir saraylıya yakışır şekilde ona kur yapma işini tamamen üstüne almıştı. Sonra evlilik zamanı yakınlaşınca, prensesle kendisi evlenmek için Verity'yi öldürmeye çalışmıştı. Ama başaramamıştı, senaryolarını ve planlarını sadece birkaç kişi öğrenmişti. Prenses Kettricken'ın kendisine ait olduğunu iddia etme şansı ve sonunda ona kalacak olan Dağ Krallığı tacı gibi yanında getirdikleri, parmaklarının arasından kayıp gitmişti. Bir zamanlar Regal'le hain Galen konuşurken duyduklarımı hatırladım. Tilth ve Farrow'un, arkalarındaki Dağ menzilleri ve geçitlerini kontrol edebildikleri takdirde, en iyi şekilde korunacağını düşünüyorlardı. Acaba Regal, bir zamanlar evlilik yoluyla hak kazanmayı umduğunu şimdi güçle almayı mı düşünüyordu? Onu izleyenleri, Dağ cadısından intikam almak için, kilit ticaret yollarını açık tutmak adına girilecek haklı bir savaşa inandırmayı nasıl sağlayabileceğini düşünüyordu? Kettricken aleyhinde yeteri kadar kötü düşünceyi bir araya getirerek mi?

Bana göre Regal, inanmak istediği her şeye inanma yeteneğine sahipti. Kadehlerinin dibinde, dumanla taçlanan kafasında kendi uydurduğu vahşi hikayelere inandığından kuşkum yoktu. Chade için yüz altın ve yüz de benim için. Başım için verilen böy-

le bir ödülü hak etmek için en son ne yapmış olduğumu yeterince iyi biliyordum, ama Chade'in ne işler karıştırmış olduğunu çok merak ediyordum. Chade'le geçirdiğim onca senede, o hep isimsiz ve görünmeden çalışmıştı. Hâlâ bir adı yoktu, ama sivilceli derisi ve üvey kardeşine benzerliği artık biliniyordu. Bu, bir yerlerde, biri tarafından görülmüş olduğunu gösteriyordu. Her neredeyse, bu gece iyi ve güvende olmasını diledim. Bir yanım, Buck'a geri dönmek ve onun peşine düşmeyi arzuluyordu. Sanki onu güvende tutabilirmişim gibi.

Bana gel.

Ne yapmak istesem ya da ne hissetsem, önce Verity'ye gideceğimi biliyordum. Kendi kendime defalarca söz verdim ve sonunda temkinli bir uykuya daldım. Rüya gördüm, ama zayıf rüyalardı, İrfan eli değmemiş, sanki sonbahar rüzgarlarının etkisiyle değişip dönen rüyalar. Zihnim sanki aniden yakalanmış, özlediğim insanların düşünceleriyle karmakarışık olmuştu. Chade'in Patience ve Lacey'le çay içtiğini gördüm rüyamda. Eski tarzda dikilmiş, üzeri yıldızlarla kaplı, kırmızı ipekten bir elbise giymişti. Hanımlara fincanının üzerinden çekici bir şekilde gülümsüyor, garip bir biçimde yorgun ve bitkin görünmesine rağmen Patience'ın gözlerine bile neşe getiriyordu. Sonra Molly'yi gördüm rüyamda, bir kulübenin kapısından dışarıya bakıyordu. Burrich ise kulübenin dışında duruyordu, rüzgardan korunmak için pelerinine sımsıkı sarınmış, çok uzağa gidemeyeceğini ve dönene kadar önemli angaryaların ona kaldığını, bu sırada evden ayrılmamasını ve sadece kendisi için endişelenmesini söylüyordu. Rüyamda Celerity'yi bile gördüm. Bearns'teki Hungry Glacier'ın efsanevi Buz Mağaraları'na sığınmıştı ve hâlâ toplayabildiği kadar askeri ve Akıncı savaşlarıyla evsiz kalan halkından bazılarını orada saklıyordu. Yüksek ateş ve karnında iltihaplı bir ok yarasıyla yatan Faith'e baktığını gördüm. Son olarak da Soytarı'yı düşledim. Bir şöminenin önüne oturup gözlerini alevlere dikince be-

yaz yüzü fildişine döndü. Yüzünde hiç umut kalmamıştı ve ben de onun gözlerinin içine bakarak alevlerin içinde olduğumu hissettim. Yakında bir yerlerde, ama yine de çok yakında değil, Kettricken yatıştırılamaz biçimde hıçkırarak ağlıyordu. Rüyalarım zihnimde soldu ve sonra avlanan bir ördeğin peşinde koşan kurtlar gördüm. Ama bunlar vahşi kurtlardı ve benim kurdum da aralarındaysa, artık benim değil, onlarındı.

Bir baş ağrısıyla ve üzerinde uyuduğum taş yüzünden sırtım tutulmuş halde uyandım. Güneş gökyüzünde henüz belirmeye başlamıştı, ama yine de bir kuyudan su çekip yıkanmak ve içebildiğim kadar su içmek için ayağa kalktım. Burrich bir kez bana çok su içmenin açlığı kesmek için iyi bir yol olduğunu söylemişti. Bunu, bugün deneyecektim. Tıraş olmayı düşünerek bıçağımı biledim, ama sonra vazgeçtim. Sakalımın yara izini örtecek kadar hızla uzamasına izin vermek daha iyiydi. Beni şimdiden sinir eden kaba sakalımı isteksizce ovdum. Diğerlerinin hâlâ uyudukları yere döndüm.

Tıknaz bir adam, koyunlarını bir ağırdan diğerine götürmek için bir yardımcı tutacağını tiz bir sesle bağırmak üzereyken, onlar da uyanmaya başlamışlardı. Bu sadece bir sabahlık işti, bu yüzden adamların çoğu, Mavi Göl'e gitmek için bir davar tüccarı tarafından tutulabilecekleri yerde kalmayı isteyerek başlarını iki yana salladı. Adam koyunları şehrin caddelerinden geçirmesi gerektiğini söyleyerek neredeyse yalvardı, çünkü bu işi günlük trafik başlamadan halletmeliydi. Sonunda kahvaltı da teklif etti ve ben de sadece bu yüzden başımı sallayıp onu izlediğimi düşünüyorum. Adamın adı Damon'dı ve tüm yürüyüşümüz boyunca ellerini sallaya sallaya bu koyunlara nasıl bakmak istediğini gereksiz yere anlatarak sürekli konuştu. Hayvanlar iyiydi, çok iyiydi ve adam hayvanlara bir şey olmasını hattâ heyecanlanmalarını bile istemiyordu. Koyunları sakin sakin, yavaş yavaş hareket ettirmek

en iyisiydi. Endişesi karşısında tek söz etmeden başımı salladım ve onu mezbaha sokağının aşağısındaki bir ağıla kadar izledim.

Sonunda adamın koyunlarını götürmek için neden bu kadar telaşlı olduğu ortaya çıktı. Yandaki ağıl, talihsiz Hencil'e ait olmalıydı. Ağılda hâlâ birkaç koyun meliyordu, ama çoğu ölmüş ya da ölmek üzere yerde yatıyordu. Hastalıklarının iğrenç kokusu, havadaki öteki pis kokulara ekleniyordu. Birkaç adam orada duruyor, sürüden ne kurtarabilirlerse kurtarmak için uğraşıyor, ölü hayvanların derilerini yüzüyorlardı. Bu işi kanlı ve düzensiz bir şekilde yapıyorlar, derisi yüzülmüş hayvanları ölmek üzere olanlarla birlikte ağılda bırakıyorlardı. Bu korkunç bir şekilde, düşenlerin arasında ilerleyen yağmacılarla dolu bir savaş alanını hatırlattı bana. Bakışlarımı bu görüntüden kaçırdım ve Damon'un koyunlarını bir araya toplamasına yardım ettim.

İzanı koyunların üzerinde denemek hemen hemen bir zaman kaybıydı. Düşünceleri sürekli değişirdi. En uysal gözükenleri bile, ne düşünüyor olduklarını unuttukları için böyleydiler. En kötüleri, aşırı derecede dikkat yeteneğine sahipti ve en küçük hareketten bile şüphelenirlerdi. Onlarla uğraşmanın tek yolu çoban köpeklerinin yaptığını yapmaktı. Onları nereye gittiklerine dair iyi bir fikre sahip olduklarına inandırmak ve cesaretlendirmek. Gecegözleri'nin bu yünlü aptalları nasıl bir araya toplayıp götüreceğini düşünerek eğlendim. Ancak bir kurdu düşünmem bile, bazılarının aniden durup etrafa korkuyla bakmalarına neden oldu. Onlara kaybolmadan diğerlerini izlemelerini önerdim ve onlar sanki bu fikre şaşırmış gibi yürümeye başladılar; sonra öteki koyunların arasına karıştılar.

Damon bana nereye gittiğimize dair genel bir fikir ve bir de uzun bir değnek vermişti. O, yolu gösterip her kavşakta sürünün dağılmasını engellerken, ben koşarak ve kısa süre içinde bir köpek gibi nefes nefese kalarak sürünün arkasında ve yanlarında çalıştım.

Damon bizi kasabanın dışındaki bir alana götürdü, koyunları oradaki köhne ağıllardan birine soktuk. Başka bir ağılda çok iyi bir kırmızı boğa duruyor, bir diğerindeyse altı at bulunuyordu. Biraz soluklandıktan sonra, Damon bana Mavi Göl'e gitmek için yarın burada bir kervan kurulacağını anlattı. Bu koyunları daha dün almış ve oraya, evine götürüp sürülerine katmaya niyetlenmişti. Koyunları Mavi Göl'e götürmek için yardımcıya ihtiyacı olup olmadığını sordum. O ise bana dikkatle baktı, ama cevap vermedi.

Kahvaltı konusunda sözünün eriydi. Tadı bana muhteşem gelen sade bir yemeğimiz, lapamız ve sütümüz vardı. Yemeği ağıllara yakın bir evde yaşayan ve burada hayvanlara göz kulak olanlara yemek, bazen de yatak hazırlamakla geçinen bir kadın verdi. Yemeklerimizi yedikten sonra, Damon sıkıntılı bir ifadeyle yolculuk için bir yardımcıya, hattâ büyük bir ihtimalle iki kişiye ihtiyacı olduğunu, ama kıyafetimden ne tür bir iş aradığımı çıkaramadığını söyledi. Bu sabah beni işe almıştı, çünkü gerçekten uyanmış görünen ve iş için istekli olan tek kişi bendim. Ona kalpsiz ablam hakkındaki hikayemi anlattım ve koyunlar, atlar ya da sığırlarla ilgilenmeye alışkın olduğuma ikna ettim. Bir süre kararsız kaldıktan sonra beni işe aldı. Yolculuk esnasında yiyecek ve iş bitince de on küçük gümüş para verecekti. Bana koşup eşyalarımı getirmemi, diğerlerine hoşçakalın dememi, ama sabah kesinlikle burada olmamı, yoksa benim yerime başka birini tutacağını söyledi.

"Getirecek eşyam yok, hoşçakal diyeceğim birileri de yok," dedim ona. Dün gece duyduklarımdan sonra kasabaya geri dönmek akıllıca olmazdı. Kervanın buradan hemen şimdi ayrılıyor olmasını dilerdim.

Damon bir an şaşkınlıkla baktı, ama sonra bundan çok memnun olduğuna karar verdi. "Pekala, benim her ikisini de yapmam gerek, yani koyunlara göz kulak olman için seni burada bırakacağım. Onlara su taşıman gerek, onları kasaba ağıllarında bırak-

mamın bir nedeni de buydu, orada tulumbalar var. Ama hasta koyunların yanında olmaları hoşuma gitmedi. Sen onlara su taşı, ben de onlar için bir araba kuru ot yollayacağım. Bak şimdi, onları iyi besle. Dikkat et, işe nasıl başladığına bakarak nasıl birlikte olacağımıza karar vereceğim..." Hayvanlara nasıl su verilmesini istediğini ve her hayvanın eşit miktarda yiyeceğe sahip olduğundan emin olmak için yemeğin kaç ayrı kümeye bölüneceğini en küçük ayrıntısına kadar anlatarak böyle devam edip durdu. Sanırım bunu beklemeliydim, bir çoban gibi görünmüyordum. Bu durum, Burrich'i ve benim işimi bilip yapacağıma dair sakin varsayımını özlememe neden oldu. Damon gitmek için dönerken, aniden durdu. "Ya adın, delikanlı?" diye seslendi bana.

"Tom," dedim bir anlık tereddütten sonra. Bir zamanlar beni böyle çağırmayı Patience düşünmüştü, FitzChivalry ismini almadan önce. Bu düşünce, bir ara Regal'in bana söylemiş olduğu bir sözü aklıma getirdi. "İsimsiz köpek çocuk, adını bulmak için kendini yırtmana gerek yok," diye alay etmişti. Çoban Tom adını bundan üstün bulacağından kuşkuluydum.

Ağıllara pek yakın olmayan bir kuyu vardı ve kovanın ipi çok uzundu. Kararlı bir şekilde çalışarak sonunda yalağı dolduracak kadar su çekmeyi başardım. Aslında koyunlar dolu kalmasına izin verene kadar onu birçok kez doldurmuştum. Daha sonra kuru ot yüklü araba geldi ve dikkatli bir şekilde ağılın köşelerine dört ayrı ot yığını koydum. Bu da başka bir hayal kırıklığına neden oldu, çünkü ben otları yığarken, koyunlar bir araya toplanıp her yığından yediler. Buna rağmen ,sonunda her köşeye bir yığın yerleştirdiğimde en güçsüzleri bile doydu.

Öğleden sonrayı daha çok su çekerek geçirdim. Kadın, suyu ısıtmam için bana büyük bir güğüm verdi ve yolun pisliğini vücudumdan temizleyebilmem için kapalı bir yer gösterdi. Kolum iyileşiyordu. Ölümcül bir yara için fena sayılmaz, dedim kendime. Uma-

rım, Chade bu aptallığımı hiçbir zaman duymazdı. Nasıl gülerdi ama bana. Temizlendiğimde, ısıtmak için daha çok su taşıdım. Bu sefer paçavracı kadından almış olduğum giysileri yıkamak içindi. Pelerinin aslında benim düşündüğümden daha açık gri olduğunu fark ettim. Üzerindeki kokuyu tam olarak çıkaramadım, ama kurıması için asana kadar, eski sahibinden daha çok ıslak yün koktu.

Damon bana yiyecek bir şeyler bırakmamıştı, ama kadın sanki bu onun dört gün üst üste yapmaktan yorulduğu ufak tefek bir ev işiymiş gibi, boğa ve atlar için su getirirsem bana yiyecek vereceğini söyledi. Ben de getirdim, karşılığında yahni, bisküvi ve tüm bunları yıtmak için bir kupa birâdan oluşan bir akşam yemeği kazandım. Sonra koyunlarımı kontrol ettim. Uysaldılar, alışkanlıkla boğa ve atlara döndüm. Çite yaslanarak duruıyor, hayvanları izliyor, eğer tüm hayatım böyle geçseydi, nasıl olurdu diye merak ediyordum. Eğer Molly gibi bir kadın gece eve dönmemi bekleseydi, bunun kötü olmayacağını fark ettim. Oralarda dolanan beyaz kısrak burnunu gömleğime sürtüp onu kaşımam için yalvararak yanıma geldi. Sırtını okşadım ve ona havuç getirip prenses diyen çilli çiftlik kızını özlediğini öğrendim.

Herhangi bir yerde, herhangi biri istediği hayatı yaşayabiliyor mudur, diye düşündüm. Belki Gecegözleri bu hayata sonunda sahip olmuştur. Bunu gerçekten dilerdim. Onun iyi olmasını diliyordum tabii, ama ara sıra beni özlemiş olmasını umacak kadar da bencildim. Verity'nin geri dönmemiş olmasının nedeni belki de budur, diye endişelenerek somurttum. Belki de sadece tüm bu taç, taht işlerinden midesi bulanmıştı ve koşumlarından kurtulmuştu. Ama düşünürken bile, böyle olmadığını biliyordum. Bunun için değildi. Dağlar'a, bize yardım etmeleri için Elderlingleri bulmaya gitmişti. Ve eğer bu planında başarısızlığa uğramışsa, başka bir yol düşünmüştü. Ve bu her neyse, beni yardıma çağırmıştı.

11

ÇOBAN

Kral Shrewd'un danışmanı Chade Fallstar, Farseer tahtının sadık bir hizmetkarıydı. Kral Shrewd'un hizmetinde olduğu yıllarda yaptığı işleri pek az kişi bilirdi. Şöhret arayan biri olmadığından, bu durum onu mutsuz etmezdi. Aksine, kendine ya da pek çok insanın önem verdiği diğer şeylere duyduğu bağlılıktan daha büyük bir sadakatle kendini Farseer saltanatına adamıştı. Kraliyet ailesine bağlılık yeminine ciddiyetle uydu. Kral Shrewd'un ölümü üzerine, tacın gerçek veraset sırasını izlemesini isteyerek yeminine bağlı kaldı. Sırf bu yüzden Regal'in Altı Dükalık'ın kralı olma iddiasına açıkça karşı geldiği için bir kanun kaçağı olarak aranıyordu. Düklerin her birine ve Prens Regal'e gönderdiği mektuplarla yıllar süren sessizlikten sonra ortaya çıkıyor, Kral Verity'nin sadık bir takipçisi olduğunu bildiriyor ve kralın ölümü ispatlanmadığı sürece başka kimseyi izlemeyeceğine yemin ediyordu. Prens Regal, onun bir asi ve hain olduğunu ilan etti. Yakalanması ve öldürülmesi için ödül vaat etti. Chade Fallstar pek çok zekice oyunla onu atlattı ve Sahil düklerini kralların ölmediği, dönüp onları Kızıl Gemiler'e karşı zafere taşıyacağı inancı etrafında toplamaya devam etti. "Kral" Regal'den bir yardım alma umudundan yoksun olan daha düşük dereceli asiller, bu söylentilere sıkıca sarıldılar. Şarkılar söylenmeye başlandı. Sıradan halk bile İrfanlı krallarının, arkasından gelen Elderling-

lerle birlikte onları kurtarmak için geri döneceği umudunu dile getiriyordu.

* * *

Vakit öğleden sonrayı geçtiğinde, halk kervan için toplanmaya başladı. Boğanın ve atların sahibi bir kadındı. O ve kocası, bir çift öküzün çektiği bir arabayla geldi. Kendi ateşlerini yaktılar, kendi yemeklerini pişirdiler, kendi kendilerine olmaktan memnun görünüyorlardı. Yeni efendim daha sonra çakırkeyif bir halde döndü, koyunlara su ve yiyecek verdiğimden emin olmak için gözlerini onlara dikti. Bakmam için hemen bana emanet ettiği kuvvetli bir midillinin çektiği yüksek tekerlekli bir arabayla gelmişti. Başka bir adam daha tutmuştu, bana böyle dedi, tuttuğu adam Creece'ydi. Gelene kadar beklemeli ve ona koyunların nerede olduğunu göstermeliydim. Sonra uyumak için bir odaya girerek kayboldu. Creece'nin dili ve rahatsız edecek kadar hızlı konuşmasıyla geçecek uzun bir yolculuğu düşününce içimi çektim, ama şikayet etmedim. Bunun yerine midilliyle ve Drum adlı uysal kısrakla ilgilenerek oyalandım.

Daha sonra gelenler eğlenceli bir gruptu. Bir takım benekli at tarafından çekilen, neşeli renklerde boyanmış arabalarıyla bir kukla gösterisi topluluğuydular. Arabanın bir tarafında kukla gösterisi için aşağı indirilebilen bir pencere ve daha büyük kuklalar kullandıklarında sahne gibi yandan arabanın tepesine açılabilen bir tente vardı. Baş kuklacının adı Dell'di. Yanında üç çırağı, bir yolculuk kuklacısı ve gezmek için onlara katılmış bir de ozan vardı. Ateş yakmadılar fakat şarkıları, büyük kuklaların gevezelikleri ve bir sürü bira bardağıyla kadının küçük evini hareketlendirmeye başladılar.

Onlardan sonra dikkatlice paketlenmiş çanak çömlek dolu iki yük arabasıyla arabacılar ve son olarak da kervanbaşı olan kadın ve dört yardımcısı geldi. Bu insanlar bize yol göstermekten fazla-

sını yapacaklardı. Liderlerinin görünüşü insana güven veriyordu. Magde, sağlam yapılı bir kadındı, kayrak taşı grisi saçlarını boncuklarla süslü deri bir bantla alnından geriye atmıştı. Yardımcılarından ikisi, onun kızı ve oğlu gibi görünüyordu. Temiz ve kirli su çukurlarını biliyorlardı, bizi haydutlardan koruyacaklar, fazladan yemek ve su taşıyacaklardı, ayrıca içinden geçeceğimiz otlak alanların sahibi olan göçebelerle anlaşmaları vardı. Bu da en az diğerleri kadar önemliydi, çünkü kendi sürülerinin ihtiyacı olan otları yiyen hayvanlarla topraklarından geçen insanları hoş karşılamazlardı. Magde o akşam bizi bu durumdan haberdar etmek ve kendi grubumuzda düzen sağlayacaklarını hatırlatmak için bir araya topladı. Hırsızlık ve sorun çıkarmak hoş görülmeyecek, herkesin uyabileceği bir yürüyüş temposu tutturulacak, su bulunan yerlerde yaşayanlar ve göçebelerle ilişkileri kervanbaşı yürütecekti, herkes kervanbaşının kararlarına kanun gibi uymak konusunda hemfikir olmak zorundaydı. Ben de diğerleriyle birlikte kabul ettiğimi bildirmek için mırıldandım. Sonra Magde ve yardımcıları yolculuğa uygun olup olmadıklarını görmek için her bir arabayı kontrol etti. Arabaları çeken atlar iyi durumdaydı, acil durumlar için yeteri kadar su ve yiyecek stoku vardı. Su bulunan bir yerden bir ötekine doğru zikzaklar çizerek yolculuk edecektik. Magde'nin arabasında su taşımak için birçok meşe fıçı vardı, ama yine de her arabanın kendi atları ve yolcuları için biraz su taşıması konusunda ısrarcı davrandı.

Creece güneş batarken, Damon'un odasına, yatağına geri dönmesinden sonra oraya vardı. Vazifem gereği ona koyunları gösterdim ve sonra Damon'un bize uyuyacak bir oda vermediği için ettiği şikayetleri dinledim. Sadece birazcık rüzgarlı, açık, ılık bir geceydi; yani yakınacak bir durum yoktu. Bunu ona söylemedim ve yorulana kadar mırıldanıp yakınmasına izin verdim. Koyun ağılının hemen dışında, yırtıcı bir hayvan yaklaşır korkusuyla tek

gözü açık uyudum, ancak Creece, sert mizacı ve kapsamlı fikirleriyle kuklacıları sinirlendirmek için oradan ayrıldı.

Gerçekten ne kadar uyudum bilmiyorum. Rüyalarım rüzgarla uçuşan perdeler gibi parçalandı. Adımı fısıldayan bir sesle irkildim. Ses çok uzaklardan geliyor gibiydi, ama dinlerken, sanki bir büyü tarafından çağrılıyor gibi acımasızca ona maruz kaldım. Yolunu şaşırmış bir pervane gibi uçuşan mum alevlerini fark ettim ve onlara doğru çekildim. Kabaca yapılmış tahta bir masanın üzerinde dört parlak mum yanıyor ve kokuları havayı tatlandırıyordu. İki tane uzun, ince mum defne kokusu yayıyordu. Onların önünde yanan iki küçük mumdansa, tatlı bahar kokuları yayılıyordu. Menekşe, diye düşündüm ve bir şey daha. Bir kadın yükselen kokuları içine çekerek mumlara doğru eğildi. Gözleri kapalıydı, yüzü terden boncuk boncuk olmuştu. Molly. Adımı yeniden söyledi.

"Fitz, Fitz. Nasıl ölebildin, beni böyle bırakıp nasıl gidebildin? Böyle olmaması gerekirdi, arkamdan gelmeliydin, seni affedebilmem için beni bulmalıydın. Bu mumları benim için sen yakmalıydın. Bunu yalnız yapmamalıydım."

Sanki insanı iki büklüm eden bir acıdan kaynaklanan derin bir iç çekişle ve çılgınca saldıran bir korku dalgasıyla sözler yarım kaldı. "Her şey düzelecek," diye fısıldadı Molly kendi kendine. "Her şey düzelecek. Böyle olmalıydı. Sanırım."

İrfan rüyasında bile kalbim sakin, hareketsizdi. Molly küçük kulübedeki şöminenin yanında dururken, ona baktım. Dışarıda sonbahar fırtınası ortalığı kasıp kavuruyordu. Molly, bir masanın kenarına tutundu ve yarı çömelip,yarı masanın üzerine eğildi. Üzerinde sadece geceliği vardı ve saçları terle dümdüz olmuştu . Ben şaşkın bir halde onu izlerken, o bir kez daha derin bir şekilde içini çekti ve sonra bağırdı, hayır çığlık atmadı, sanki gücü sadece buna yetiyormuş gibi incecik bir ses çıkardı. Bir dakika son-

ra birazcık doğrıldu ve ellerini yavaşça karnının üzerine koydu. Karnının büyüklüğünü görünce başımın döndüğünü hissettim. Karnı çok şişmişti, hamile gibi görünüyordu.

Hamileydi.

Eğer birinin uyurken bilincini kaybetmesi mümkünse, sanırım bu benim başıma gelecekti. Bunun yerine, ayrıldığımızda bana söylemiş olduğu her sözcüğü yeniden sıralayıp çocuğumu taşıyor olsaydı ne yapacağımı sorduğu günü hatırlayınca zihnim aniden karıştı. Söz ettiği bu bebekti, beni onun için terk etmişti, o hayatındaki her şeyden önce gelecekti. Başka bir adam değil. Bizim çocuğumuz. Çocuğumuzu korumak için ayrılmıştı. Ve onunla gitmeyeceğimden korktuğu için bana söylememişti. Sorup reddedilmektense, sormamak daha iyiydi.

Ve haklıydı. Gidemezdim. Buckkeep'te olaylar gelişiyordu, kralıma karşı görevlerim ağır basıyordu. Beni terk etmekte haklıydı. Ayrılmayı ve bununla kendi başına yüzleşmeyi kendi seçimi haline getirmek tam Molly'ye göreydi. Aptalca, ama tam ona göre. Öyle ki, ona sarılmak istedim, onu sarsmak istedim.

Aniden masayı tuttu yeniden, gözleri büyüyordu, içinden gelen güçle şimdi sessizdi.

Yalnızdı. Öldüğüme inanıyordu. Ve bir yerlerde, rüzgara karşı savunmasız bu küçük kulübede çocuğunu yalnız doğuruyordu.

Ona uzandım, bağırıyordum, *Molly*, *Molly*, ama o şimdi kendi içine odaklanmıştı, sadece kendi bedenini dinliyordu. Birdenbire onu duymamı sağlayamadığı, ama bana ulaşmaya deli gibi ihtiyacı olduğu zamanlarda Verity'nin yaşadığı hayal kırıklığını anladım.

Kapı aniden açıldı, patlayan fırtınayla rüzgar ve soğuk yağmur kulübeden içeri girdi. Molly ona bakmak için gözlerini kaldırdı, nefes nefeseydi. "Burrich?" diye bağırdı nefesi kesilerek. Sesi umut doluydu.

Yeniden bir şaşkınlık dalgası yaşadım, ama onun karanlık yü-

zü kapıda belirince, Molly'nin minnettarlığı ve rahatlaması bu şaşkınlık dalgasını boğdu. "Benim, sırılsıklam oldum. Sana kurutulmuş elma getiremedim, ne teklif edersem edeyim, bulamadım. Kasaba dükkanları bomboş. Umarım yer ıslanmamıştır. Daha kısa sürede gelecektim, ama bu fırtına..." Konuşmaya devam ederek içeri girdi, omzunda heybesi kasabadan evine dönen bir adam gibiydi. Yüzünden sular akıyor, pelerininden aşağı sular damlıyordu.

"Zamanı geldi, şimdi," dedi Molly ona deli gibi.

Burrich kapıyı kapatmak için kuvvetle iterken heybesini yere bıraktı ve kapıyı sürgüledi. "Ne?" diye sordu, gözlerindeki yağmur sularını silip ıslak saçlarını yüzünden geriye atarken.

"Bebek geliyor." Molly'nin sesi şimdi garip bir biçimde sakindi.

Burrich bir an için ona boş boş baktı. Sonra sert bir biçimde konuştu. "Hayır. Hesapladık, hesapladın. Şimdi geliyor olamaz." Sesi birdenbire nerdeyse öfkeli gibi çıktı, haklı olamayacak kadar umutsuzdu. "Bir on beş gün daha, belki daha da fazla. Bugün ebeyle konuştum ve her şeyi ayarladım, birkaç gün içinde seni görmeye geleceğini söyledi..."

Molly masanın kenarını yeniden kavrayınca Burrich'in sözleri havada asılı kaldı. Molly zorlanırken dudaklarını ısırdı. Burrich donakalmış, dikiliyordu. Rengi onu daha önce hiç görmediğim kadar attı. "Kasabaya geri gidip onu getireyim mi?" diye sordu kısık sesle.

Kaba yer kaplamasının üzerine damlayan suyun sesi duyuluyordu. Sonsuz kadar uzun gelen bir süreden sonra, Molly soluğunu tuttu. "Bunun için zaman olduğunu sanmıyorum."

Burrich hâlâ donmuş gibi duruyor, pelerininden yere su damlıyordu. Odada daha ileri gitmedi, sanki Molly ne yapacağı önceden tahmin edilemeyen bir hayvanmış gibi, olduğu yerde kaldı. "Yere yatman gerekir mi?" diye sordu emin olamadan.

"Denedim. Yatarsam ve sancı gelirse, canım gerçekten çok ya-

nıyor. Bu çığlık atmama neden oldu."

Burrich bir kukla gibi başını sallıyordu. "O halde sanırım, ayakta durmalısın. Tabii." Burrich hareket etmedi.

Moly, rica eder gibi ona baktı. "O kadar da farklı olamaz," dedi nefes nefese. "Taydan ya da buzağıdan..."

Burrich'in gözleri öyle açıldı ki, aklarını görebiliyordum. Hiçbir şey söylemeden, şiddetle başını iki yana salladı.

"Ama Burrich... bana yardım edecek başka biri yok. Ve ben..." Belli belirsiz bir çığlıkla sözleri aniden kesildi. Masaya doğru eğildi, bacakları bükülmüştü, alnı masanın kenarındaydı. Korkuyla olduğu kadar acıyla dolu, kısık bir ses çıkardı.

Molly'nin korkusu Burrich'e geçti. Burrich, uyanan bir adam gibi hızla başını iki yana salladı. "Hayır. Haklısın, o kadar da farklı olamaz. Olamaz. Bunu yüzlerce kez yaptım. Tam olarak aynısı, eminim. Tamam. Şimdi. Bir bakalım. İyi olacak, sadece ben... ah." Pelerinini çıkardı ve yere bıraktı. Islak saçlarını aceleyle yüzünden geriye attı ve sonra Molly'nin yanına çömeldi. "Sana dokunacağım," diye uyardı onu ve Molly'nin eğik duran başını, onayladığını göstermek için hafifçe salladığını gördüm.

Burrich'in güvenilir elleri Molly'nin karnındaydı, bir kısrak zor anlar geçirirken, işleri onun için hızlandırmak istediğinde yaptığını gördüğüm gibi nazik, ama sağlam bir şekilde elleriyle aşağı doğru itiyordu. "Uzun sürmez, daha fazla değil," dedi Molly'ye. "Gerçekten aşağı inmiş." Birdenbire kendine olan güveni geri gelmişti ve sesindeki tonun Molly'yi cesaretlendirdiğini hissettim. Başka bir sancı daha gelirken, Burrich ellerini onun üzerinde tuttu. "Bu iyi, iyi." Buckkeep'in ahırlarında aynı rahatlatıcı sözcükleri yüz kere söylediğini duymuştum. Sancı aralarında onu elleriyle yatıştırdı, bu süre içinde hep yumuşak bir şekilde konuştu, ona benim iyi kızım diye seslendi, sakin kızım, güzel bir bebek doğuracak güzel kızım. Her ikisinin de Burrich'in söylediklerinin ne

anlama geldiğini duyduğundan kuşkuluydum. Önemli olan sesinin tonuydu. Bir battaniye almak için ayağa kalktı, battaniyeyi katlayıp yanına, yere koydu. Molly'nin geceliğini yukarı kaldırırken, hiçbir şey söylemedi, Molly masanın kenarına sımsıkı yapışırken, sadece yumuşak, cesaret verici bir şekilde konuştu. Sonra Molly aniden çığlık attı ve Burrich, "Devam et, devam et, oluyor, oluyor, devam et, güzel, ne varmış burada, kimmiş bu?" diyordu.

Şimdi çocuk ellerinin arasındaydı, başı nasırlı avcunun içindeyken öteki eliyle kıvrılmış, minnacık vücudu tutuyordu. Burrich aniden yere oturdu, sanki daha önce yeni doğan bir canlı görmemiş gibi şaşkın görünüyordu. Kulak misafiri olduğum kadınların konuşmaları yüzünden saatlerce atılan çığlıklar ve kan gölleri bekliyordum. Ama sakin, mavi gözlerle Burrich'e bakan bebeğin üzerinde azıcık kan vardı. Göbeğinden sallanan grimsi, kıvrımlı kordon, minnacık elleri ve ayaklarıyla kıyaslandığında geniş ve kalın görünüyordu. Molly'nin hızlı hızlı solumasının dışında hepsi sessizdi.

Sonra, "İyi mi?" diye sordu Molly. Sesi titriyordu. "Bir sorun mu var? Neden ağlamıyor?"

"Kızın iyi," dedi Burrich yumuşak bir sesle. "Kızın iyi. Ve çok güzel, ne diye ağlasın ki?" Burrich uzun bir süre, donmuş gibi sessiz kaldı. Sonra çekinerek, nazikçe bebeği battaniyenin üzerine, kenara koydu ve örtmek için battaniyenin bir köşesini yukarı çevirdi. "İşimiz bitmedi kızım, burada yapacak küçük bir iş daha var," dedi Molly'ye huysuz bir şekilde.

Ama bu, Molly'yi ateşin yanına, bir sandalyeye oturtmadan, soğuk almaması için üzerine bir battaniye sarmasından hemen önceydi. Bir an tereddüt etti, sonra kemerindeki bıçakla kordonu kesip çocuğu temiz bir giysiye sardı ve Molly'ye verdi. Molly çocuğu soydu. Burrich odayı toparlarken, Molly bebeğin dümdüz, siyah saçları, mükemmel tırnaklarıyla minnacık parmakları, ayak-

ları ve kulaklarının zarafeti karşısında çığlıklar atarak onun her yerini inceledi. Sonra Burrich bebeği tutup Molly terden sırılsıklam olmuş geceliğini değiştirsin diye sırtını döndüğünde o da aynı şeyi yaptı. Daha önce bir taya ya da köpek yavrusuna gösterdiğini görmediğim bir dikkatle bebeği inceledi. "Chilvary'nin kaşlarını alacaksın," dedi bebeğe yumuşak bir şekilde. Ona gülümsedi ve parmağıyla yanağına dokundu. Bebek başını bu temasa doğru döndürdü.

Molly ateşin yanındaki yerine döndüğünde, Burrich bebeği yeniden ona verdi, ama Molly bebeğe meme verirken, onun sandalyesinin yanına, yere çömeldi. Bebeğin meme ucunu bulmak için birkaç kez denemesi gerekti, sonunda emmeye başladığında, Burrich öyle bir soluk aldı ki, bebeğin meme emmeyeceğinden korkarak nefesini tutmuş olduğunu anladım. Molly'nin gözü çocuğundan başka bir şey görmüyordu, ama ben Burrich'in yüzünü ve gözlerini ovmak için ellerini nasıl kaldırdığını, bu ellerin nasıl titrediğini fark ettim. Daha önce onun bu şekilde gülümsediğini hiç görmemiştim.

Molly bakışlarını ona çevirdi, yüzü gün doğumu gibiydi. "Bir fincan çay yapabilir misin, lütfen?" diye yumuşak bir sesle sordu ve Burrich bir ahmak gibi sırıtarak evet anlamında başını salladı.

Daldığım düşüncelerden uyanıklığa geçtiğimi anlamadan, şafaktan önce rüya saatlerimden çıktım. Gözlerimin açık olduğunu ve aya baktığımı fark ettim. O anki hislerimi tarif etmek mümkün değildi. Ama yavaşça düşüncelerim şekillendi ve Burrich hakkında gördüğüm daha önceki İrfan rüyalarımı anladım. Bu birçok şeyi açıklıyordu. Onu Molly'nin gözlerinden görüyordum. Oradaydı, bütün bu zaman süresince Molly'le birlikteydi, ona bakıyordu. Yardım etmeye gitmiş olduğu arkadaşı oydu, bir adamın gücünü kısa bir süre için kullanabilen kadın oydu. Ben burada yalnız başımayken, o orada onunla birlikteydi. Bana gelmemişti ve

Molly'nin benim çocuğumu taşıdığını bana söylememişti; içimden ani bir öfkenin yükseldiğini hissettim. Belki de bunu denemiş olduğunu bir anda fark edince, bu öfkeyi bastırdım. O gün bir şey onu kulübeye geri getirmişti. Kulübeyi boş bulduğunda ne düşünmüş olduğunu yeniden merak ettim. Başıma gelmesinden korktuğu en kötü şeyler mi gerçekleşmişti? Bir daha dönmemek üzere vahşi doğaya mı gitmiştim?

Ama dönecektim. Salınarak açılan bir kapı gibi bir anda bunu yapabileceğimi fark ettim. Aslında Molly ile arama giren bir şey yoktu. Hayatında başka bir adam yoktu, sadece çocuğumuz vardı. Birdenbire kendi kendime sırıttım. Ölümüm kadar küçük bir şeyin aramıza girmesine izin vermeyecektim. Bir çocuğun paylaşılan hayatı söz konusu olduğunda ölüm neydi ki? Ona gidecek ve açıklayacaktım, bu kez her şeyi anlatacaktım ve bu kez anlayacak, beni affedecekti, çünkü bir daha aramızda başka bir sır olmayacaktı.

Tereddüt etmedim. Karanlıkta dimdik oturdum, yastık olarak kullandığım çıkınımı kaldırdım, düzelttim. Nehirden aşağı gitmek, yukarı gitmekten çok daha kolaydı. Birkaç gümüşüm vardı, yolunu bulup bir tekneye binecektim ve gümüşler bittiğinde yolculuk paramı çalışarak ödeyecektim. Vin yavaş akan bir nehirdi, ama bir kez Turlake'i geçtim mi, Buck Nehri güçlü akıntısıyla beni hızla ileri götürecekti. Geri dönüyordum. Eve, Molly'ye ve kızımıza.

Bana gel.

Duraksadım. İrfanla bana ulaşan Verity değildi. Bunu biliyordum. Bu içimden, o ani ve güçlü İrfan tecrübesinin bıraktığı izden geliyordu. Neden eve gitmek zorunda olduğumu bilseydi, Verity'nin acele etmemi, kendisi için endişelenmememi, iyi olacağını söyleyeceğinden emindim. İyi olacaktı. Tek yapmam gereken yürümeyi sürdürmekti..

Ay ışığıyla aydınlanan yolda bir adım attıktan sonra bir adım

daha. Ayağımı yere her koyduğumda, kalbimin her atışında, zihnimde sözcükler duyuyordum. *Bana gel. Bana gel.* Gelemem, diye yalvardım. Gelmeyeceğim, diye karşı çıktım. Yürümeyi sürdürdüm. Sadece Molly'yi, küçük kızımı düşünmeye çalıştım. Bir isme ihtiyacı olacaktı. Acaba ben oraya varmadan Molly ona bir isim koyar mıydı?

Bana gel.

Hemen evlenmemiz gerekecekti. Küçük bir köyde oralı bir şahit bulmak gerekliydi. Burrich, şahide hatırlayacağı bir ebeveyn adı vermemek için benim sokağa terk edilmiş bir çocuk olduğumu tasdik ederdi. İsmimin Newboy olduğunu söyleyecektim. Garip bir isim, ama daha gariplerini de duymuştum ve hayatımın geri kalanında bu isimle yaşayabilirdim. Bir zamanlar benim için çok önemli olan isimler, artık bir önem taşımıyordu. Molly ve kızımla beraber yaşadığım sürece bana Atpisliği bile diyebilirlerdi.

Bana gel.

Bir iş bulacaktım, ne olursa. Birden çıkınımdaki gümüşleri harcamanın çok önemli olduğuna karar verdim, eve dönüş paramı çıkarmak için çalışmak zorunda kalacaktım. Ve bir kez oraya vardım mı, hayatımı kazanmak için ne yapabilirdim? Hangi işe yatkındım? Bu düşünceyi öfkeyle aklımdan çıkardım. Bir şey bulurdum. Bir yolunu bulacaktım. İyi bir eş ve iyi bir baba olacaktım. Hiçbir şeyden yoksun kalmayacaklardı.

Bana gel.

Adımlarım gittikçe yavaşlamıştı. Şimdi küçük bir yükseltinin üzerinde duruyor, önümdeki yola bakıyordum. Aşağıdaki nehir kasabasının ışıkları hâlâ yanıyordu. Oraya inmeli ve nehrin aşağısına giden, sıradan bir yardımcı almaya istekli olan bir mavna bulmalıydım. Hepsi buydu. Sadece ilerlemeye devam etmeliydim.

Bunu neden yapamayacağımı o an anlamadım. Bir adım attım, dünya başımı döndürerek etrafımda döndü ve dizlerimin üzerine

çöktüm. Geri dönemezdim. Devam etmeliydim, Verity'ye gitmeliydim. Bunu hâlâ anlamıyorum, bu nedenle açıklayamam. Aşağıdaki kasabaya bakarak, tüm kalbimle ne istediğimi açıkça bilerek yükseltinin üzerinde diz çöktüm. Ama yapamadım. Beni hiçbir şey engellemedi, kimse bana elini ya da kılıcını kaldırmadı, vazgeçmemi teklif etmedi. Sadece arka arkaya sert darbeler indiren, zihnimdeki o küçük, ısrarcı ses. *Bana gel. Bana gel. Bana gel.*

Aksini yapamadım.

Kalbime atma dur diyemedim, nefes almayı kesip ölemedim ve bu çağrıyı görmezden gelemedim. Gecenin içinde yapayalnız durdum, başka bir adamın benim için istediklerinin tuzağına düşüp boğulmuştum. Sakin olan tarafım orada, pekala anlarsın, bu onlar için böyle, dedi. Will ve grubun kalanına Regal'e sadakati Galen İrfanla yerleştirmişti. Bu onlara bir zamanlar başka bir kralları olduğunu unutturmuyordu, yaptıklarının doğru olduğuna inanmalarını sağlamıyordu. Açıkçası bu konuda pek de bir seçim şansları yoktu. Ve bu, bir nesil geride Galen için de böyle olmuştu, babama çılgınca sadık olmaya zorlanmıştı. Verity, onun sadakatinin hepsi daha çocukluktan yeni çıkmışken Chivalry tarafından İrfanla yerleştirildiğini anlatmıştı. Galen'in Verity'ye yaptığı bazı zalimliklere karşı öfkeyle yapılmıştı. Kendi küçük kardeşine kaba davranan birinden intikam alan ağabey davranışı. Böyle bir şeyin mümkün olup olmadığı bile tam olarak bilinmeden, öfke ve umursamazlıkla Galen'e yapılmıştı. Verity, Chivalry'nin bundan pişman olduğunu söyledi, nasıl yapılacağını bilseydi, geri alırdı. Acaba Galen ona ne yapılmış olduğunu hiç fark etmiş miydi? Benden çılgıncasına nefret etmesinin nedeni bu muydu? Chivalry'ye, babama karşı duyamadığı öfkeyi oğluna mı yöneltmişti?

Ayağa kalkmayı denedim, ama beceremedim. Yavaşça, ay ışığıyla aydınlanan yolun ortasındaki pisliğe çöktüm. Önemli değildi. Bir eşimle bir çocuğumun olması ve onlara gidememem dışın-

da hiçbir şeyin önemi yoktu. Gece göğüne tırmanıp ayı ters çevirmem ne kadar mümkünse, onlara gidebilmem de o kadar mümkündü. Uzaklara, nehre baktım, ay ışığında simsiyah parlıyor, siyah kayağan taşı gibi dalgalanıyordu. Bu nehir beni evime götürebilirdi, ama götürmeyecekti. Çünkü isteğimin hiddeti, zihnimdeki emri kırıp geçmeye yine de yetmiyordu. Aya baktım. "Burrich," sanki beni duyabilirmiş gibi yüksek sesle yalvardım. "Ah, iyi bak onlara, zarar görmelerini engelle, seninmişler gibi koru onları. Ben onlara ulaşabilene dek."

Ağıllara geri dönüşümü ya da uykuya yatışımı hatırlamıyorum. Ama sabah oldu ve gözlerimi açtığımda, aynı yerdeydim. Gökyüzünün mavi kavisine bakarak, hayatımdan nefret ederek yatıyordum. Creece gelip benimle göğün arasında durdu ve aşağı, bana baktı.

"Kalksan iyi olur," dedi ve sonra daha yakından bakarak inceledi. "Gözlerin kıpkırmızı. Paylaşmadığın bir şişe içkin mi vardı?"

"Kimseyle paylaşacak bir şeyim yok," dedim kısa ve öz bir şekilde. Yalpalayarak ayağa kalktım. Başım zonkluyordu.

Molly'nin ona ne isim vereceğini merak ettim. Bir çiçek ismi, büyük bir ihtimalle. Leylak, ya da buna benzer bir şey. Gül. Kadife çiçeği. Ben olsam ne koyardım ismini? Ne fark eder?

Düşünmeyi bıraktım. Sonraki birkaç gün bana söylenen işleri iyi ve titiz bir şekilde, kendime dair düşüncelerle aklım dağılmadan yaptım. İçimde bir yerlerde, deli bir adam hücresinde öfkeleniyordu, ama bunu bilmezden gelmeyi seçtim. Bunun yerine koyunları güttüm. Sabah yemek yedim, akşam yemek yedim. Gece yattım ve sabah kalktım. Arabaların, atların ve koyunların çıkardığı, kirpiklerimi ve tenimi kalın bir tabaka halinde örten, boğazımı kaplayıp kurutan tozda onları takip ettim ve hiçbir şey düşünmedim. Her adımın beni Verity'ye daha da yakınlaştırdığını bilmek için düşünmeme gerek yoktu. O kadar az konuştum ki,

Creece bile benim dostluğumdan sıkıldı, çünkü beni tartışmaya çekemiyordu. Koyunları şimdiye kadar yaşamış en iyi çoban köpeği kadar amacıma odaklanmış şekilde güttüm. Geceleri uyumak için yattığımda rüya bile görmedim.

Hayat diğerleri için devam ediyordu. Kervanbaşı bizi iyi yönetiyordu ve yolculuk imrenilecek kadar olaysız geçiyordu. Talihsizliklerimiz toz, su azlığı ve otlakların seyrekliğiyle sınırlıydı, ama bu talihsizlikleri yolun bir parçası olarak kabul etmiştik. Akşamları, koyunlar yerleştirildikten ve yemek pişirilip yendikten sonra, kuklacılar prova yapıyordu. Üç oyunları vardı ve Mavi Göl'e varmadan önce hepsini mükemmelleştirmeye kararlı görünüyorlardı. Bazı geceler sadece kuklaların hareketleri ve diyaloglarını çalışıyorlardı, ama bazen meşaleleri yakıp sahneyi ve arka perdeyi kuruyorlar, kuklacılar görünmezlik sağlayan temiz beyaz giysiler giyiyorlar ve tüm oyunları tekrarlıyorlardı. Baş kuklacı sert biriydi, deri kayışıyla dayağı atmaya dünden hazırdı, hattâ hak ettiğini düşünürse, yolculuk kuklacısından bile bir iki kamçıyı esirgemezdi. Tek bir dize bile doğru şekilde seslendirilmediği, kuklanın eli Usta Dell'in söylediği gibi hareket etmediği takdirde, deri kayışını savurarak oyuncularının arasına dalıyordu. Eğlenme havasında olsaydım bile, bu benim için bu eğlenceyi bozardı. Bu nedenle diğerleri onların gösterilerini izlerken, ben daha çok gidip koyunlara baktım.

Starling adlı, boylu boslu bir kadın ozan, sık sık bana eşlik ediyordu. Dostluğumdan hoşlandığı için benimle olduğundan kuşkuluydum. Daha çok, sonu gelmez provalar ve hataları düzeltilen çırakların ağlamaları olmadan, oturup harp çalacağı ve kendi şarkılarını çalışabileceği kadar kamptan uzakta olduğumuz içindi. Belki de Bucklı olduğum, o sakin bir şekilde martı çığlıklarından ve fırtınanın ardından denizin üzerindeki mavi gökten bahsettiğinde neyi özlediğini anlayabildiğim içindi. Koyu renk

saçlı ve koyu renk gözlü, boyu omzumu geçmeyen tipik bir Buck kadınıydı. Mavi tozlukları ve tuniğiyle sade giyinmişti. Kulaklarında delik vardı, ama küpe takmamıştı, parmaklarında yüzük de yoktu. Uzağıma oturmaz ve parmaklarını harpının tellerinde gezdirip şarkı söylerdi. Buck aksanını ve Sahil dükalıklarının bildik şarkılarını yeniden duymak çok güzeldi. Bazen benimle konuşurdu. Bu bir sohbet değildi. Gecenin içinde kendi kendine konuşurdu, sanki sevilen bir köpekle konuşan adamlar gibi, ben sadece onu duyabilecek kadar yakınında olurdum. Bu nedenle tek bildiğim Buck'ta, hiç gitmediğim küçük bir burcun ozanlarından biri olduğuydu ve bana adı bile tanıdık gelmeyen küçük bir asilzade tarafından himaye edilmişti. Oraya gitmeyi ya da asilzadeyi tanımayı düşünüp kaygılanmak için çok geçti. Burç da, asilzade de artık yoktu, Kızıl Gemiler tarafından ortadan kaldırılmış, yakılıp kül edilmişlerdi. Starling hayata kalabilmişti, ama başını sokacak bir yeri ya da şarkı söyleyeceği bir hamisi kalmamıştı. Bu yüzden kendi yoluna gitmiş, hangi renkte olursa olsun, bir daha bir gemi daha görmeyeceği iç kısımlara yönelmeye karar vermişti. Bu güdüyü anlayabiliyordum. Uzaklaşarak Buck'ı kendine saklamıştı; bir zamanlar nasılsa, öyle bir anı olarak.

Ölüm hafifçe ve aldırmazcasına yanından geçecek kadar yakınına gelmişti ve o, küçük bir asilzadenin önemsiz bir ozanı olarak ölmeyecekti. Hayır, bir şekilde adını duyuracak, büyük bir olaya şahit olacak ve bu olay üzerine yıllarca söylenecek bir şarkı yapacaktı. Sonra ölümsüz olacak, şarkısı söylendiği sürece hatırlanacaktı. Bana, savaşın olduğu sahilde kalmış olsaydı, böyle bir olaya şahit olmak için daha çok şansı olurdu gibi geldi. Ama sanki dile getirmediğim düşünceme yanıt verir gibi, Starling beni şahidini hayatta bırakacak bir olaya tanıklık edeceğine inandırdı. Ayrıca, eğer bir savaşı görmüşsen, hepsini görmüş sayılırdın. O, kanda özellikle müzikal anlamda bir şey görmüyordu. Sessizce başımı sallayarak onayladım.

"Ah. Bir çobandan çok, bir askere benzediğini düşündüm. Koyunlar birinin burnunu kıramaz ya da yüzünün altındaki gibi bir iz bırakamaz."

"Eğer siste onlardan birini ararken, uçurumdan düşersen yaparlar," dedim ona sert bir şekilde ve yüzümü çevirdim.

Uzun bir süredir biriyle konuşmaya en çok yaklaştığım an buydu.

Yüklü arabaların ve koyun sürüsünün izin verdiği hızla ilerleyerek yolculuğumuza devam ettik. Günler ve geçtiğimiz kırsal bölgeler gözle görülür şekilde aynıydı. Ara sıra birkaç değişiklik oluyordu. Bazen vardığımız su başlarında kamp yapan başka insanlar da olurdu. Birinde ne olduğu belli olmayan bir meyhane vardı ve kervanbaşı oradan birkaç küçük fıçı brendi aldı. Bir keresinde de yarım gün kadar, belki de haydut olan, at sırtında bir grup insan tarafından takip edildik. Ama ya başka bir yere gitmeleri gerektiğinden ya da taşıdığımız şeylerin saldırmaya değmeyeceğine karar verdiklerinden başka bir yöne sapıp öğle vakti peşimizi bıraktılar. Bazen yanımızdan başka insanlar, koyunlar ve arabalar yüzünden yavaş gitmeleri gerekmeyen, at sırtında seyahat eden ulaklar ya da yolcular geçiyordu. Bir keresinde, Farrow sancağı taşıyan bir muhafız birliği, atlarını hızla sürerek yanımızdan geçti. Kervanımızı geçişlerini izlerken, sanki bir hayvan zihnimi koruyan duvarları tırmalıyormuş gibi bir huzursuzluk hissettim. Aralarında İrfanlı biri mi vardı, Burl ya da Carrod, hattâ Will? Kendimi, cesaretimi kıran şeyin sadece altın sarısı ve kahverengi üniformanın görüntüsü olduğuna ikna etmeye çalıştım.

Başka bir gün içinde bulunduğumuz otlağın sahibi olan göçebelerden üç kişi tarafından durdurulduk. Yanımıza, ilmekli yularlardan başka koşum takımı olmayan güçlü küçük midillilerin üzerinde geldiler. İki yetişkin kadın ve bir çocuk. Hepsi de yüzleri güneşte bronzlaşmış sarışın insanlardı. Çocuğun yüzünde kedile-

rin yüzündeki çizgiler gibi dövmeler vardı. Yanımıza gelişleri tüm kervanı durdurdu. Magde bir masa kurdu, üzerini örttü ve özel bir çay demleyip şekere yatırılmış meyve ve arpa şekerinden yapılmış keklerle birlikte ikram etti. Gördüğüm kadarıyla para alışverişi olmadı, sadece bu törensel konukseverlik gerçekleşti. Tavırlarına bakarak Magde'yi uzun zamandır tanıdıklarından ve oğlunun bu geçiş anlaşmasını devam ettirmek için onlara damat olacağından şüphelendim.

Ancak günlerin çoğu aynı çalışma düzeniyle geçti. Kalktık, yedik, yürüdük. Durduk, yedik, uyuduk. Bir gün kendimi acaba Molly ona mum yapmayı ve arılara bakmayı öğretecek mi, diye merak ederken yakaladım. Ben ne öğretebilirdim? Zehirler ve boğma teknikleri, diye düşündüm acı bir şekilde. Hayır. Harfleri ve sayıları benden öğrenecekti. Ona bunları öğretmek için döndüğümde hâlâ yeteri kadar küçük olacaktı. Sonra Burrich'in atlar ve köpekler hakkında şimdiye kadar bana öğretmiş olduğu her şeyi. Yeniden ileriye baktığımı, Verity'yi bulup onu güvenli bir biçimde Buck'a geri götürdükten sonraki hayatımı planladığımı o gün fark ettim. Bebeğim şimdi sadece küçücük bir yavru, dedim kendime. Molly'nin memesini emen ve iri iri açılmış gözlerle çevresine bakıp her şeyi ilk defa gören bir yavru. Bir şeyin yokluğunu anlamak için çok küçük, babasının orada olmadığını anlamak için çok küçük. Kısa süre sonra, kızım "baba" demeyi öğrenmeden önce, onlarla olacaktım. İlk adımlarını görmek için orada olacaktım.

Bu karar içimde bir şeyleri değiştirdi. Daha önce hiçbir şeyi bu kadar, dört gözle beklememiştim. Bu, birinin ölümüyle son bulacak bir suikast değildi. Hayır, bir hayatı dört gözle bekliyordum ve ona bir şeyler öğretmeyi, akıllı, güzel, babasını seven, babasının başka bir hayat yaşamış olduğunu hiçbir zaman bilmeyen bir kız olarak büyüdüğünü hayal ediyordum. Beni düzgün bir surat ve dik bir burunla hatırlamayacaktı. Beni şimdi olduğum gibi

bilecekti. Bunun benim için garip önemi vardı. Bu yüzden Verity'ye gittim, çünkü gitmek zorundaydım, çünkü o benim kralımdı ve onu seviyordum ve çünkü bana ihtiyacı vardı. Ama onu bulmak artık yolculuğumu sonlandırmıyordu, bu daha başlangıçtı. Bir kez Vertiy'yi buldum mu, geri dönebilir, eve, onlara gidebilirdim. Bir süre için, Regal'i unuttum.

Bazen kendi kendime düşünürdüm. Böyle yaptığımda, çıkardıkları tozların, pis kokuların içinde koyunların arkasından yürür ve yüzümü örten başlığın ardında, dudaklarım sımsıkı gülümserdim. Diğer zamanlarda, geceleri yalnız başıma uzandığımda düşünebildiğim tek şey bir kadının sıcaklığı, bir yuva ve kendi çocuğumdu. Sanırım bizi ayıran her mili hissedebiliyordum. O zaman yalnızlık beni yiyip bitirirdi. Neler olup bittiğine dair her detayı bilebilmenin özlemini duyardım. Geceleri yalnızlığın her dakikası İrfanla onlara ulaşmam için beni kışkırtırdı. Ama Verity'nin öğüdünü şimdi anlıyordum. Eğer onlara İrfanla ulaşırsam, Regal'in grubu benim gibi, onları da bulabilirdi. Regal hayal edebileceği her şekilde onları bana karşı kullanmak için tereddüt etmezdi. Bu nedenle onlar hakkında bilgi sahibi olmayı arzuladım, ama bu arzumu gidermeye kalkışmadım.

Adını neredeyse hak eden bir köye geldik. Derin bir su kaynağının etrafında, perilerin dansından meydana gelmiş mantar halkası gibi yerden bitmişti. Kasabanın bir hanı, meyhanesi, hattâ seyahat edenlere hizmet veren birkaç dükkanı ve çevresine dağılmış evleri vardı. Oraya öğle vaktinde vardık; Magde dinlenebileceğimizi ve ertesi sabaha kadar yola çıkmayacağımızı söyledi. Kimse buna itiraz etmedi. Hayvanlara su verir vermez, onları ve arabalarımızı köyün dışına götürdük. Kuklacı bu durumdan faydalanmaya karar verdi ve topluluğunun bütün kasaba için bir gösteri sergileyeceğini ve bahşişlerin memnuniyetle kabul edileceğini meyhane ve handa duyurdu. Starling meyhanede benim

diyebileceği bir köşeyi çoktan bulmuş ve bu Farrow kasabasına bazı Buck şarkılarını tanıtıyordu.

Ben kasabanın dışında koyunlarla kalmaktan memnundum. Çok geçmeden kampta kalan tek kişi ben oldum. Bunu özellikle umursamıyordum. Atların sahibi, hayvanlarına göz kulak olmam şartıyla bana fazladan para teklif etti. Atların göz kulak olunmaya pek de ihtiyacı yoktu, bacakları bağlanmıştı. Öyle olsa bile, tüm hayvanlar birazcık durup otlayabilecekleri bir yer bulmaktan memnundular. Boğa da kazığa bağlanmıştı ve aynı şekilde çimleri eşelemekle meşguldü. Sessiz, sakin ve yalnız başına olmakta bir çeşit huzur vardı. Ruhun boşluğunu işlemeyi öğreniyordum. Özel bir şey düşünmeden, uzun düzlüklerde yürüyebilirdim şimdi. Bu, sonu gelmez bekleyişimin acısını hafifletebilirdi. Damon'ın arabasının arkasına oturdum, gözümü hayvanlara ve onların ilerisinde çalılarla beneklenmiş düzlüğün hafif dalgalanışına diktim.

Bu uzun sürmedi. Öğleden sonra kuklacının arabası tıkırtılar çıkarak kampa geldi. Arabada sadece Usta Dell ve en genç çırağı vardı. Diğerleri içmek, konuşmak ve daha çok eğlenmek için kasabada kalmışlardı. Ama baş kuklacının kısa süre sonra gelen bağırmaları, en genç çırağın unutulan dizeler ve hatalı hareketlerle kendini rezil etmiş olduğunu gösterdi. Çırak kızın cezası, arabayla kampta kalmaktı. Buna ek olarak da kuklacının kamçısıyla açtığı birkaç derin kesik. Derinin şaklaması ve kızın kısa çığlıkları kampta açık bir şekilde duyulabiliyordu. İkinci şaklamada ürküp geri çekildim, üçüncüsünde ise ayağa kalktım. Niyetimin ne olduğuna dair bir fikrim yoktu ve kuklacının kamçılamayı kesip arabadan uzaklaşarak kasabaya geri gittiğini görmek beni rahatlatmıştı aslında.

Kız, atları çözüp kazık çakmaya başlarken sesli sesli ağlıyordu. Onu daha önce tesadüfen fark etmiştim. Topluluğun en genç üyesiydi, yaşı on altıdan fazla değildi ve ustasının kamçısı en çok

onun üzerindeymiş gibi görünüyordu. Bu alışılmamış bir durum sayılmazdı. Bir ustanın, kendini işlere adaması için kamçısını çırağının üzerinde tutması alışılmadık bir durum değildi. Ne Burrich, ne de Chade beni bir kez bile kamçılamıştı, ama hafif tokatlardan ve ona uyum sağlayacak kadar hızlı gitmediğim takdirde, ara sıra Burrich'in tekmelerinden payıma düşeni almıştım. Kuklacı, şimdiye kadar görmüş olduğum birçok ustadan daha kötü değildi, hattâ bazılarından da daha nazikti. Çıraklarının hepsi iyi besleniyor, iyi giyiniyordu. Sanırım beni sinirlendiren, kamçısının bir şaklamasıyla hiçbir zaman yetinmemesiydi. Çoğu zaman dört, beş kez ya da sinirliyse daha da çok olurdu.

Gecenin huzuru kaçmıştı. Atları kazığa bağlama işi bittikten uzun bir zaman sonra, kızın içten hıçkırıkları sessizliği yeniden böldü. Buna artık dayanamadım. Arabalarının arkasına gittim ve küçük kapıyı tıkladım. Hıçkırıklar, burnunu çekmesiyle bir an kesildi. "Kim o?" diye sordu sert bir şekilde.

"Çoban Tom. İyi misin?"

Bana iyi olduğunu söyleyip gitmemi istemesini umuyordum. Aksine, bir süre sonra kapı açıldı ve bana bakarak orada dikildi. Çenesinden kan damlıyordu. Ne olduğunu bir bakışta anladım. Kamçının ucu, omzunu geçerek kıvrılmış ve kötü bir şekilde yanağına çarpmıştı. Çok acıdığından kuşkum yoktu, ama akan kanın onu daha da çok korkuttuğuna inanıyordum. Arkasında, masanın üzerine koyulmuş bir ayna, yanında da kanlı bir bez gördüm. Bir süre hiç konuşmadan birbirimize baktık. Sonra, "Yüzümü mahvetti," diyerek hıçkırdı.

Söyleyecek söz bulamadım. Bunun yerine arabaya girdim ve onu omuzlarından tutup oturttum. Yüzüne bastırmak için kuru bir bez kullanıyordu. Aklı yok muydu bunun? "hareket etmeden otur," dedim ona kısaca. "Ve sakin olmaya çalış. Hemen döneceğim."

Bezini aldım ve soğuk suyla ıslattım. Geri döndüm ve kanı ha-

fifçe temizledim. Düşündüğüm gibi kesik pek geniş değildi, ancak yüzde ya da kafa derisinde açılan yaralarda çoğunlukla olduğu gibi çok kanıyordu. Bezi kare şeklinde katladım, yüzüne bastırdım. "Bezi orada tut. Biraz bastır, ama hareket ettirme. Geri geleceğim." Ona bakınca, akan yaşlarla beraber gözlerinin yanağımdaki yara izine takıldığını fark ettim. "Seninki kadar açık renkli bir tende yara izi o kadar kolay kalmaz. Bir iz kalsa bile, büyük olmayacaktır."

Sözlerim karşısında gözlerinin irileşmesi, tamamen yanlış bir şey söylediğimi anlamama neden oldu. Bu işe karıştığım için kendimi azarlayarak arabadan dışarı çıktım.

Eşyalarımı Tradeford'da bıraktığımda, tüm iyileştirici otlarımı ve içinde Burrich'in merhemi olan çanağımı kaybetmiştim. Ama koyunların otladığı yerde, bodur kalmış altınçubuğuna benzeyen bir çiçek ve kankökü cinsi bazı kaktüsler fark etmiştim. Kaktüslerden birine asıldım, ama gerektiği gibi kokmuyordu ve bana gereken kısımları pelte gibi değil, yapış yapıştı. Ellerimi yıkadım, sonra bodur kalmış altınçubuğuna baktım. Olması gerektiği gibi kokuyordu. Omuz silktim. Sadece bir avuç dolusu yaprak toplamaya başladım, ama sonra madem topluyorsam, kaybetmiş olduklarımı da biraz olsun telafi edebileceğime karar verdim. Aynı bitki gibi görünüyordu, ama bu kuru toprakta daha az gelişmiş, daha dağınık bir biçimde yayılmıştı. Topladıklarımı arabanın arkasına yaydım ve düzenledim. Daha iri yaprakları kurumaya bıraktım. Küçük uçları, iki temiz taşın arasında ezdim, elde ettiğim macunu taşın üzerinde kuklacının arabasına götürdüm. Kız macuna kuşkuyla baktı, ama ona, "Bu, kanamayı kesecektir. Kısa sürede kapanıp küçücük bir yara kalır." dediğimde tereddüt etmeden başını sallayarak onayladı.

Bezi yüzünden çekince, kanamanın hemen hemen durmuş olduğunu gördüm. Yine de yara macunundan bir parmak alıp sürdüm. Ben yüzüne dokunurken, kız sessizce oturdu ve Molly'yi

son gördüğümden beri bir kadının yüzüne dokunmamış olduğumu hatırlamak beni aniden sarstı. Kızın masmavi gözleri vardı ve gözlerini kocaman açarak yüzüme bakıyordu. Bu ciddi bakış karşısında yüzümü yana çevirdim. "Tamam. Şimdi dokunma. Macunu silme, yıkama. Kabuk olmasını bekle ve dokunmamak için elinden geleni yap."

"Teşekkür ederim," dedi kız alçak sesle.

"Bir şey değil," dedim ve gitmek için döndüm.

"Adım Tassin," dedi kız arkamdan.

"Biliyorum. Onun sana bu isimle kükrediğini duymuştum," dedim. Basamaklardan inmeye başladım.

"Korkunç adam. Ondan nefret ediyorum! Elimden gelseydi, kaçardım."

Ondan uzaklaşmak için doğru bir zaman gibi görünmüyordu. Arabadan çıktım ve durdum. "Sıkı çalışırken kamçılanmanın nasıl kötü hissettirdiğini bilirim. Ama... işler böyle yürür. Eğer kaçsaydın, yiyecek yemeğin, uyuyacak yerin olmasaydı, kıyafetlerin paçavraya dönseydi, bu daha fena olurdu. İşini daha iyi yapmaya çalış, o zaman seni kamçılamaz." Söylediklerime pek inanmıyordum, sözcükleri güç bela yan yana getirmiştim. Ama bu sözleri söylemek, ona şimdi git, kaç kurtul demekten daha iyi görünüyordu. Bu geniş çayırlıkta bir gün dahi hayatta kalamazdı.

"Daha iyisini yapmak istemiyorum." Meydan okumak için bir ruh kıvılcımı bulmuştu. "Kuklacı falan olmak da istemiyorum. Usta Dell de hayatımı satın alırken, bunu biliyordu."

Koyunlarıma doğru ilerledim, ama o basamaklardan inip arkamdan geldi.

"Kasabamızda hoşlandığım bir adam vardı. Bana karısı olmamı teklif etmişti, ama o zamanlar hiç parası yoktu. Çiftçiydi, bilirsin, ilkbahardı. İlkbaharda hiçbir çiftçinin parası olmaz. Anneme başlık parasını hasat zamanı ödeyeceğini söylemişti. Ama annem,

'Şimdi bir boğaz doyuracak kadar fakirse, iki boğaz ya da daha fazlasını doyurunca sadece daha da fakirleşir.'dedi. Sonra da beni kuklacıya sattı, bir çırak için ödenen paranın yarısına, çünkü istemiyordum."

"Geldiğim yerde bu işi başka türlü yaparlar," dedim uygunsuz bir şekilde. Bana ne söylediğini tam olarak anlayamamıştım. "Bir ustanın çocuklarını çırak olarak alması için, çocuğun daha iyi bir hayata sahip olacağını umut ederek aileler para verir."

Saçlarını yüzünden geriye atarak, düzeltti. Bukleli, açık kahverengi saçları vardı. "Bunu duymuştum. Bazıları böyle yapsa da çoğu yapmaz. Bir çırak satın alırlar, genellikle istekli olan birini. Eğer sıkı çalışmazsa, onu ağır, sıkıcı işler yapması için satabilirler. Sonra altı yıl kadar, bir köleden iyi durumda olmazsın." Burnunu çekti. "Bazıları bunun, yani ustası memnun kalmazsa, sonunda bir mutfakta ayak işi yapacağını ya da demirci dükkanında körük basacağını bilmenin, bir çırağın daha çok çalışmasını sağladığını söylüyor."

"Şey. Kuklaları sevmeyi öğrensen iyi olur gibi geliyor bana," dedim inandırıcı olmayan bir biçimde. Efendimin arabasının arkasına oturdum ve sürüme baktım. O da gelip yanıma oturdu.

"Ya da birinin beni ustamdan almasını umut etsem," dedi umutsuzca.

"Kendini bir köle gibi gösteriyorsun," dedim isteksizce. "Bu kadar kötü değil, öyle değil mi?"

"Her gün üst üste, aptalca bulduğun bir şeyi yapmak mı?" diye sordu bana. "Ve bu işi mükemmel bir şekilde yapmadığın için dayak yemek mi? Bu bir köle olmaktan nasıl daha iyi olabilir?"

"Yemek, giyinme, barınma ihtiyaçların karşılanıyor. Ve sana bir şey, iyi olduğun takdirde Altı Dükalık'ın her yerine gidebilmene izin verecek bir zanaat öğrenme şansı veriyor. Belki sonunda Buckkeep'te, kralın sarayında bir gösteri bile yapabilirsin."

Garip bir şekilde bana baktı. "Tradeford demek istedin herhalde." İçini çekti ve bana daha da yaklaştı. "Yalnızım. Ötekiler, hepsi kuklacı olmak istiyor. Hata yaptığımda bana kızıyorlar ve bana hep tembel diyorlar, gösteriyi mahvettiğimi söyleyip benimle konuşmuyorlar. Aralarında bana kibar davranan kimse yok, hiçbiri senin gibi yüzümün yaralanmasını umursamayacaktır."

Buna verecek bir cevap yok gibi görünüyordu. Ötekileri söylediklerine katılacak ya da katılmayacak kadar iyi tanımıyordum. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim, oturup koyunları izledim. Geceyle birlikte hava karardıkça sessizlik de uzadı. Çok geçmeden bir ateş yakmam gerektiğini düşündüm.

"Yani," diye başladı, sessizliğimin üzerinden birkaç dakika daha geçtikten sonra. "Sen nasıl çoban oldun?"

"Anne babam öldü. Miras, ablama kaldı. O da bana bakmayınca, işte buradayım."

"Sürtük!" dedi kızgın bir şekilde.

Uydurma ablamı savunmak için bir nefes aldım, ama sonra sadece konuşmayı uzatmış olacağımı fark ettim. Gidip yapmam gereken bir şey düşünmeye çalıştım, ama koyunlar ve öteki hayvanlar, hemen orada, önümüzde, huzur içinde otluyordu. Kasabaya gidenlerin kısa sürede geri döneceğini ummak da faydasızdı. Yolda geçen günlerden sonra bir meyhane ve sohbet edilecek yeni yüzler bulmuşken hem de.

Sonunda aç olduğumu söyleyerek izin istedim, ateş yakmak için taş, sonra da kuru tezek ve dallar toplamak için ayağa kalktım. Tassin yemek pişirmek için ısrar etti. Aslında aç değildim, ama o samimi bir iştahla yedi ve kuklacının yolculuk erzakıyla beni bir güzel doyurdu. Bir kap çay da yaptı, sonra çayımızı ağır, kırmızı porselen kupalardan yudumlayarak ateşin yanında oturduk.

Sessizlik nasıl olduysa sıkıntılı olmaktan çıkıp dost canlısı bir hal almıştı. Oturup bir başkasının yemek hazırladığını izlemek

hoş olmuştu. Önce gevezelik etmiş, o baharatı sevip sevmediğimi, çayımı demli içip içmediğimi sormuş, ama aslında cevaplarımı dinlememişti. Sessizliğimde bir tür onay görmüş gibi, daha samimi bir şekilde kendinden bahsetmeye devam etmişti. Bir tür umutsuzlukla ne öğrenmeye, ne de çalışmaya istekli olduğu bir şeyi öğrenip çalışarak geçen günlerini anlattı. Nefret dolu bir şaşkınlıkla öteki kuklacıların kendilerini işlerine nasıl adadığını ve ortak olamadığı gayretlerini anlattı. Sesi giderek kısıldı ve mutsuzluk dolu gözlerle bana baktı. Bana, hissettiği yalnızlığı açıklamasına hiç gerek yoktu. Daha önemsiz şeylerden bahsetmeye başladı, hissettiği daha küçük kızgınlıklardan, onun sevmediği yemekleri yemelerinden, öteki kuklacıların sürekli ekşi ekşi ter kokmasından, çimdikleyerek ona dizelerini hatırlatan kadından...

Sızlanmaları bile garip bir şekilde hoştu, zihnimi saçmalıklarıyla dolduruyordu. Öyle ki, kendi önemli sorunlarıma odaklanamıyordum. Onunla olmak, bir bakıma bir kurtla birlikte olmaya benziyordu. Tassin şimdiki zamana odaklanmıştı, başka bir şey düşünmeden bu yemeğe ve bu geceye. Bunu düşününce, aklım Gecegözleri'ne gitti. Hafifçe onu aradım. Onu hissedebiliyordum, bir yerlerde hayattaydı, ama bundan fazlasını söyleyemezdim. Belki aramazda çok mesafe vardı; belki yeni hayatına çok fazla odaklanmıştı. Nedeni her neyse zihni bana bir zamanlar olduğu kadar açık değildi. Belki de sadece birlikte olduğu kurtların yaşama şekillerine daha çok uyum sağlıyordu. Kendisine böyle bir yaşam, bir sürü arkadaş ve büyük ihtimalle de bir eş bulmuş olduğu için mutlu olmaya çalıştım.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Tassin.

O kadar yumuşak konuşuyordu ki, düşünmeden, ateşe bakmaya devam ederek yanıt verdim. "Bazen arkadaşlarının ve ailesinin başka bir yerlerde iyi olduğunu bilmek insanı sadece daha da yalnızlaştırır."

Omuz silkti. "Onları düşünmemeye çalışırım. Sevdiğim çiftçi herhalde başka bir kız bulmuştur, ailesi başlık parası için bekleyecek bir kız. Annem için de olduğu gibi, yani sanırım, ben orada olmadığım için talipleri daha iyidir. Başka bir adam bulamayacak kadar yaşlı bir kadın değil." Garip, kediye benzer bir hareketle gerindi, sonra yüzüme bakmak için başını çevirdi ve "Uzakta olanları ve sahip olamadıklarını düşünmenin bir anlamı yok. Bu seni sadece daha fazla üzer. Şimdi sahip olduklarınla mutlu ol."

Gözlerimiz aniden birleşti. Söylediklerini anlamamak mümkün değildi. Bir an şaşkınlıkla durdum. Sonra o aramızdaki küçük mesafeye doğru eğildi. Ellerini yüzüme koydu. Dokunuşu nazikti. Başlığımı saçımdan geriye itti, iki eliyle saçlarımı geriye doğru düzeltti. Dilinin ucu, dudaklarını ıslatırken gözlerime baktı. Ellerini yanaklarıma, boynumdan omuzlarıma kaydırdı. Bir yılana bakan fare gibi kendimden geçmiştim. Öne eğildi ve ağzını ağzıma dayayıp beni öptü. Tatlı bir tütsü gibi kokuyordu.

Başımı döndüren bir ivedilikle onu istedim. Tassin olarak değil, bir kadın, yumuşaklık ve yakınlık olarak. İçimde kabaran şey şehvetti, ama o kadarla da kalmıyordu. Yakınlık ve dünyayla bir bütün olmayı isteyerek insanı yiyip bitiren İrfan açlığı gibiydi. Yalnızlıktan tarif edilemez şekilde yorulmuştum. Onu kendime doğru o kadar hızlı çektim ki, şaşkınlıktan nefesini tuttuğunu duydum. Sanki hırsla onu yiyip bitirebilir ve bunu yaparak bir şekilde yalnızlığımı hafifletebilirmişim gibi öptüm onu. Bir anda yüzükoyun yatmıştık, küçük iniltiler çıkarıyordu. Sonra aniden göğsümü ittiğinde sesler değişti. "Bir saniye," diye tısladı. "Bekle. Altımda bir taş var. Kıyafetlerimi bozmamalıyım, yaymak için pelerinini ver bana..."

Ateşin yanında pelerinimi yere yayarken, açgözlülükle onu izledim. Pelerinin üzerine yattı ve yanını göstererek elini yere vurdu. "Eee? Gelmiyor musun?" diye sordu bana fingirdeyerek. Da-

ha havai bir şekilde ekledi, "İzin ver de senin için yapabileceklerimi göstereyim." Ellerini gömleğinin önünden aşağıya kaydırarak beni ellerimin aynı şeyi yaptığını düşünmeye davet etti.

Eğer hiçbir şey söylemeseydi, eğer hiç durmasaydık, eğer pelerinin üzerinden sadece baksaydı bana... Ama soruları ve tavrı yanlıştı, aniden değişmişti. Yumuşaklığın ve yakınlığın tüm yansımaları bir anda kaybolmuş, yerini eğitim alanında bir savaşçının karşısındakine meydan okuyan tavrı almıştı. Ben başka bir adamdan daha iyi değildim. Düşünmek, tartmak istemedim. Basit bir şekilde kendimi onun üstüne atabilmek, tatmin olmak için yanıp tutuşuyordum, ama bunun yerine kendimi "Ya hamile kalırsan?"diye sorarken buldum.

"Oh," dedi ve sanki böyle bir şeyi hiç düşünmemiş gibi hafifçe güldü. "O zaman evlenirsin benimle ve Usta Dell'den çıraklık yıllarımı satın alırsın. Ya da," diye ekledi, yüzümün değiştiğini görünce. "Bir bebekten kurtulmak, erkeklerin düşündüğü kadar önemli bir şey değil. Doğru otlar için birkaç gümüş... Ama şimdi bunları konuşmaya gerek yok. Belki de hiç olmayacak bir şey için bu endişe niye?"

Niye gerçekten? Yalnız ve temassız geçen ayların tüm şehvetiyle isteyerek ona baktım. Ama aynı zamanda biliyordum ki, daha fazla olan dostluk ve anlayış açlığımı doyurmak için herhangi bir adamın elde edebileceğinden çok teselli sunmuyordu bana. Yavaşça başımı iki yana salladım, ondan ziyade kendim için. Muzırca gülümsedi ve elini uzattı.

"Hayır." Bu sözü sessizce söyledim. Bana baktı, o kadar çok şaşırmıştı ki, neredeyse gülecektim. "Bu iyi bir fikir değil," dedim ve söylediklerimi duyduğumda doğru olduklarını anladım. Bu sözlerde ahlaksal bir yargı yoktu, Molly'ye sadakatsizlik etmeye dair düşünceler ya da bir çocuğun yükünü tek başına taşımayacak bir kadını terk etmiş olmanın utancı yoktu. Bu hisleri bilirdim,

ama o an aklıma gelenler onlar değildi. Hissettiğim şey, içimdeki boşluktu ve bir yabancının yanında yatmak bu boşluğu sadece daha kötü bir hale getirirdi. "Senin yüzünden değil," dedim, yanaklarının aniden kızardığını ve gülümsemesinin kaybolduğunu görünce. "Benim yüzümden. Sorun bende." Sesimin avutucu olmasına çalıştım. Ama boşunaydı.

Birden ayağa kalktı. "Biliyorum, aptal," dedi kırıcı bir ifadeyle. "Sadece sana iyilik yapmak istemiştim, başka bir şey değil." Dimdik, gururlu, kızgın bir biçimde ateşin yanından uzaklaşıp hızla gölgelere karıştı. Arabanın kapısının kapandığını duydum.

Pelerinimi kaldırmak için yavaşça eğildim, üzerindeki tozları silkeledim. Sonra, gece bir anda çıkan rüzgarla daha da soğudu, pelerini omuzlarıma aldım, gözlerimi yeniden ateşime dikmek için yere oturdum.

12

KUŞKULAR

İrfan kullanmak bağımlılık yapar. Bu büyüyle uğraşan tüm öğrenciler, en başından itibaren bu konuda uyarılırlar. Bu güçte kullanıcısını içine çeken, onu daha sık, daha çok kullanması için kışkırtan bir büyüleyicilik vardır. Kullanıcının uzmanlığı ve gücü arttıkça, İrfanın cazibesi de artar. İrfanın büyüleyiciliği diğer ilgileri ve ilişkileri de kapsar. Bununla birlikte İrfan, İrfanın kendisine dair bir deneyime sahip olmayan birine anlatılması zor bir çekim gücüdür. Serin bir sonbahar sabahı havalanan bir sülün sürüsü ya da bir teknenin yelkenlerinde rüzgarın mükemmel şekilde yakalanması, ya da aç geçirilen soğuk bir günün ardından lezzetli, sıcak yahniden ağız dolusu alınan ilk lokma; tüm bunlar sadece bir an için havada asılı kalan hislerdir. İrfansa, kullanıcısının gücü tükenene dek bu hissi devam ettirir.

* * *

Kasabaya gidenler kamp alanına döndüğünde vakit bir hayli geç olmuştu. Efendim Damon sarhoş olmuş, dostane bir şekilde Creece'ye dayanıyordu. Creece de sarhoş ve sinirliydi, duman kokuyordu. Battaniyelerini arabadan çektiler ve içlerine kıvrıldılar. Kimse nöbeti benden devralmayı teklif etmedi. Ertesi geceye kadar birazcık da olsa uyuyabileceğimden kuşkulu bir halde, içimi çektim.

Şafak her zamanki gibi erkenden söktü. Kervanbaşı kalkıp yo-

la çıkmaya hazırlanmamız için merhametsiz bir tavırla ısrar ediyordu. Sanırım, akıllı biriydi. Eğer istedikleri kadar uyumalarına izin verseydi, erken kalkanlar kasabaya geri döner, o da bütün günü onları toplayarak geçirmek zorunda kalırdı. Ama yol hazırlığı da sabahı berbat bir hale getiriyordu. Sadece arabacılar ve ozan Starling içmeyi ne zaman keseceğini bilir gibi görünüyordu. Diğerleri baş ağrılarını ve şikayetlerini kıyaslarken, biz yemek yapıp lapayı bölüştürdük.

Birlikte ve özellikle çok içmenin insanlar arasında bir bağ kurduğunu fark etmiştim. Bu nedenle efendim arabayı süremeyecek kadar başının ağrıdığına karar verdiğinde, bu işi Creece'ye devretti. Creece dizginler elinde uyuklarken, midilli öteki arabaları izledi, Damon da yol boyunca ağır aksak ilerleyen arabada uyudu. Sürüyü yönlendiren, boynuna çıngırak takılmış koyunu arabanın arkasına bağlamışlardı, sürü de onu izliyordu. Çok dağılmadan. Benim payıma toz içinde arkadan yürüyerek sürüyü elimden geldiğince bir arada tutmak düşmüştü. Gökyüzü maviydi, ama rüzgar çıkınca gün serin geçti. Rüzgar, kaldırdığımız tozu uçurup taşıyordu. Geceyi uykusuz geçirmiştim, bir süre sonra kafam zonklamaya başladı.

Öğle vakti Magde kısa bir mola verdi. O zamana kadar kervan halkının çoğu yeteri kadar iyileşmişti ve yemek yemek istiyorlardı. Magde'nin arabasındaki su fıçılarından su içtim, sonra da başlığımı ıslatıp yüzümdeki tozun bir kısmını sildim. Starling gelip yanımda durduğunda, gözlerime kaçan kumtaşlarını temizlemeye çalışıyordum. Su istediğini düşünerek yana kaydım. Oysa o yumuşak bir sesle konuşmaya başladı.

"Senin yerinde olsaydım, başlığımı çıkarmazdım."

Başlığımı sıktım ve yeniden başıma sardım. "Öyle olsun. Ama gözlerimi tozdan korumak için hiçbir işe yaramıyor."

Starling doğrudan bana baktı. "Endişelenmen gereken şey

gözlerin değil. Saçındaki beyaz tutam. Bu gece yalnız kalmaya fırsat bulursan, bu tutamı yağ ve külle siyaha boyamalısın. Bu, onu biraz daha az dikkat çekici yapabilir."

Yüz ifademi yumuşak tutmaya çalışarak şüpheyle ona baktım.

Kurnazca gülümsedi. "Kral Regal'in muhafızları, biz varmadan sadece birkaç gün önce bu kasabadaymış. Halka söylediklerine göre, kral Kabarcıklı Adam'ın Farrow'u geçeceğine inanıyormuş. Sen de onunlaymışsın." Bir şey söylememi bekleyerek durdu. Ben ona bakmaktan başka bir şey yapmayınca, yüzündeki sırıtış genişledi. "Ya da burnu kırık, yüzünün altında bir yara izi, saçında beyaz bir çizgi ve..." Kolumu işaret etti. "...kolunda taze bir kılıç yarası olan başka biridir."

Bir anlık korkudan sonra aklımı topladım, dilim çözüldü. Gömleğimin kolunu sıyırdım, incelemesi için kolumu ona uzattım. "Kılıç yarası mı? Meyhanenin kapısından çıkmış bir çivi başı yüzünden olan bir sıyrık sadece. Dışarı, biraz gönülsüzce çıkarken... Kendin bak. Nerdeyse iyileşmiş bile."

Eğildi, nazik ve yardıma hazır bir şekilde koluma baktı. "Oh. Anlıyorum. Peki. Yanılmışım. Yine de," yeniden gözlerime baktı. "başlığını çıkarma bence. Başkası da aynı hataya düşmesin diye." Durdu, sonra başını bana doğru eğdi. "Ben bir ozanım, biliyorsun. Tarihi yapmak ya da değiştirmekten çok, ona şahitlik etmeyi tercih ederim. Ama bu kervanda bulunan öteki insanların aynı şekilde davranacağından kuşkuluyum."

Islık çalarak yavaşça yürüyüp giderken sessizce onu izledim. Sonra fazla kaçırmamaya özen göstererek biraz daha su içtim ve koyunlarımın yanına döndüm.

Creece ayaklanmıştı, öğleden sonranın geri kalanında bana biraz da olsa yardım etti. Buna rağmen, öncekilere göre daha uzun, daha yorucu bir gün gibi görünüyordu. İşim zor değildi. Sorunumun yeniden düşünmeye başlamak olduğuna karar verdim. Molly

ve çocuğumuza dair ümitsizliklerimin beni yıpratmasına izin verdim. Savunmamı düşürmüş, kendi adıma yeteri kadar korkmamıştım. Regal'in muhafızlarının beni bulurlarsa, öldürecekleri şimdi aklıma gelmişti. Öyle olursa, Molly'yi ve kızımızı hiç göremeyecektim. Bu, hayatımın tehlikede olmasından daha kötü geliyordu.

O gece akşam yemeğinde, soğuktan pelerinime iyice sarılmam gerekse de her zamankinden farklı olarak ateşin daha uzağına oturdum. Sessizliğim normal karşılandı. Diğerleri ise kasabada geçirdikleri önceki geceden bahsederek her zamankinden daha çok konuştu. Biranın iyi, şarabın kötü, oralı ozanın sürekli izleyicileri için Starling'in gösteri yapmasına pek iyi bakmamış olduğunu çıkardım. Kervandakiler Starling'in şarkılarını köylülerin beğenmiş olmasını kişisel bir zafer gibi görüyorlardı. "Tek bildiğin bu Buck şarkıları olsa da iyi söyledin," diyerek Creece bile asil bir şekilde hakkını teslim etti. Starling bu kuşkulu övgü karşısında başını salladı.

Starling her akşam yaptığı gibi yemekten sonra harpını çıkardı. Usta Dell, bunu pek yapmasa da topluluğunu o gece için her zamanki provadan azat etti. Tassin hariç öteki oyuncuların bundan memnun kaldığını gördüm. Tassin o gece bana bir kez bile bakmadı, bunun yerine arabacılardan birinin yanına oturup adamın her söylediğine gülümsedi. Yarasının, çevresindeki morluklarla küçük bir çizikten daha önemli olmadığını fark ettim. İyileşecekti.

Creece sürünün başında gece nöbeti tutmak için ayrıldı. Ateşin ışık çemberinin tam dışında, hemen uykuya dalmayı düşünerek pelerinimin üzerine uzandım. Diğerlerinin de uyumak için kısa süre içinde çekilmesini bekliyordum. Konuşmalarının vızıltısı, Starling'in harpının telleri üzerinde tembel tembel gezinen parmakları gibi teskin ediciydi. Harpın üzerinde gezinen parmakların çıkardığı ses, tellerin ritmik bir şekilde çekilip bırakılmasıyla gitgide değişti ve Starling'in şarkı söyleyen sesi yükseldi.

"Antler Adası Kulesi" sözleri Tam dalmak üzereyken beni sıçratarak uyandırdı. Starling'in geçen yaz orada meydana gelen savaş, Rurisk'in Kızıl Gemi akıncılarıyla ilk karşılaşması üzerine şarkı söylediğini fark edince, gözlerim hemen açıldı. Bu savaş hakkında hem çok, hem de az şey hatırlıyordum. Verity'nin de birçok kez söylediği gibi, Hod'nun tüm silah eğitimine rağmen, ben eski usullerle her türlü dalaşa girmeye eğilimliydim. Bu nedenle o savaşta elimde bir balta vardı ve baltayı kendimden hiç beklemediğim bir vahşetle kullanmıştım. Sonradan, köşeye kıstırmış olduğumuz akıncı grubunun liderini öldürmüş olduğum söylendi. Bunun doğru mu, yanlış mı olduğunu hiç bilemedim.

Starling'in şarkısında bu kesinlikle doğruydu. "Chivalry'nin oğlu, alev alev gözleriyle onun kanını taşımakta, adını taşımasa bile," diye söylediğini duyunca, kalbim neredeyse duracaktı. Şarkı, indirmiş olduğum darbeler ve yere sermiş olduğum savaşçılar hakkındaki bir sürü olasılık dışı süslemeyle devam etti. Bunların asil davranışlarmış gibi ve şimdi neredeyse efsanevi bir şekilde söylendiğini duymak garip biçimde utandırıcıydı. Kahramanlıkları hakkında şarkılar söylenmesini isteyen bir sürü savaşçı olduğunu biliyordum. Ama bu deneyimi rahatsız edici buldum. Güneşin baltamın başından alevler çıkardığını ya da miğferimin üzerindeki geyik kadar cesur savaştığımı hatırlamıyordum. Bunun yerine, kanın insanın üzerine sinen kokusunu ve kıvranıp inleyen bir adamın iç organlarının üzerine aldırmadan bastığımı hatırladım. O gece Buckeep'teki tüm biralar bile bana birazcık huzur vermeye yetmemişti.

Sonunda şarkı bitince arabacılardan biri homurdandı. "Dün gece meyhanede söylemeye cesaret edemediğin şarkılardan biri değil mi bu Starling?"

Starling söylenene karşı çıkıyormuş gibi bir kahkaha attı. "Seviieceğinden kuşkuluydum sadece. Chivalry'nin Piçi hakkındaki şarkılar, bana para kazandıracak kadar meşhur değildir orada."

"Bu garip bir şarkı," dedi Dell. "Kral onun başı için altın vaat ediyor, muhafızlar dikkat edilmesi gerektiğini, Piç'in İzana sahip olduğunu ve bunu ölümden kurtulmak için kullandığını anlatıyor herkese. Ama senin şarkın bir çeşit kahraman falan olduğunu söylüyor."

"Şey, bu bir Buck şarkısı ve Buck'ta onun hakkında iyi şeyler düşünülür, en azından bir zamanlar," diye açıkladı Starling.

"Ama bahse girerim, artık öyle değildir. Tabii, muhafızlara teslim edilmesi durumunda verilecek yüz altın hakkında herkesin iyi şeyler düşünmesi dışında," dedi arabacılardan biri.

"Galiba," diye onayladı Starling kolay bir şekilde. "Buck'ta hâlâ, onun hikayesinin tam olarak anlatılmadığını ve Piç'in sonradan karalandığı kadar kötü biri olmadığını söyleyecek birileri bulunmasına rağmen."

"Hâlâ anlamadım. Kral Shrewd'u öldürmek amacıyla İzan kullandığı için idam edildiğini sanıyordum," diye sızlandı Magde.

"Yine de bazıları," diye cevap verdi Starling. "İşin doğrusunun, infazdan önce hücresinde öldüğü ve yakılmak yerine gömüldüğü olduğunu söylüyor. Ve hikaye," bu noktada Starling'in sesi fısıldayacak kadar alçaldı, "ilkbahar gelince, mezarında bir tek yeşil yaprak bile bitmedi, diye devam ediyor. Ve bunu duyan yaşlı, bilge bir kadın, İzan büyüsünün hâlâ kemiklerinde uyuduğunu, ancak onun ağzından bir dişini çekecek kadar cesur biri tarafından alınabileceğini anlamış. Ve yanına küreğiyle bir uşak almış, dolunayda gidip uşağa mezarı kazdırmış. Ama adam daha bir kürek dolusu toprak almış ki, Piçin tabutunun küçük parçalara ayrılmış tahtalarıyla karşılaşmış."

Starling teatral bir şekilde durdu. Ateşten gelen sesler dışında çıt çıkmıyordu.

"Tabut da boşmuş tabii ki. Ve görenlerin dediğine göre, tabut kırılmamış, içeriden parçalanmış. Ve adamın birinin bana söyledi-

ğine göre tabut kapağının parçalanan kenarına bir kurt postunun sert tüyleri takılmış."

Sessizlik bir süre daha devam etti. Sonra, "Gerçekten mi?" diye sordu Magde, Starling'e.

Starling'in parmakları yavaşça harpının tellerinin üzerinde gezindi. "Buck'ta böyle anlatıldığını duydum. Ama aynı zamanda, onu gömen Leydi Patience'ın tüm bunların saçmalık olduğunu, onu yıkayıp kefen bezine sararken cesedinin soğuk ve katı olduğunu söylediğini de duydum. Kralın deli gibi korktuğu Kâbarcıklı Adam'ın da Kral Shrewd'un eski bir danışmanından başka bir şey olmadığını, Verity'nin hâlâ hayatta olduğu fikrini canlı tutmak ve Kızıl Gemiler'e karşı savaşmaya devam etmesi gerekenleri cesaretlendirmek için inzivadan dönen, aslında her şeyden elini eteğini çekmiş, yüzü yaralı, yaşlı bir adam olduğunu söylüyormuş. Böyle işte. İstediğinize inanabilirsiniz."

Kuklacılardan biri, Melody sahte bir titreyişle, "Brrr. Peki. Şimdi uyumamız için neşeli bir şeyler söyle bize." dedi. "Bu gece battaniyelerimi aramadan önce tek bir hayalet hikayesi daha duymak istemiyorum."

Starling, gönüllü olarak hareketli nakaratına Magde ve Melody'nin de katıldığı eski bir aşk şarkısı söylemeye başladı. Ben, duyduklarımı düşünerek karanlıkta yattım. Starling'in ortalığı benim duymam için karıştırmış olduğunun rahatsız edici şekilde farkındaydım. Bana bir iyilik yaptığını mı düşündüğünü, yoksa sadece diğerlerinin benden şüphelenip şüphelenmediğini mi görmek istediğini merak ettim. Başım için yüz altın. Bu, bırakın gezgin bir ozanı, bir dükü bile açgözlü yapmaya yeterdi. Yorgunluğuma rağmen, o gece çok geç bir vakitte uykuya daldım.

Sonraki gün yolculuk iç rahatlatacak kadar tekdüze geçti. Koyunların arkasından yürüdüm ve düşünmemeye çalıştım. Bunu becermek eskisi kadar kolay değildi. Zihnimi endişelerime ne za-

mam kapatsam, Verity'nin *"Bana gel"* sözlerinin başımda yankılandığını duyar gibiydim. O gece dev bir su çukurunun kenarına kamp kurduk. Ateşin başındaki konuşmalar dağınıktı. Sanırım hiçbirimiz bu yürüyüşte pek yorulmamıştık ve Mavi Göl kıyılarını görmeye can atıyorduk. Sadece uyumak istiyordum, ama önce sürüye göz kulak olmalıydım.

Oturup yünlü emanetlerime bakabileceğim bir yamaca birazcık tırmandım. Su çukurunun kocaman çanağı, yemek pişirmek için kenarda yakılan, bir kuyunun dibindeki yıldız gibi görünen küçük ateşle tüm kervanımızı avucunun içine alıyordu. Yanımızdan bir rüzgar esiyorsa da bizi koca bir sessizliğin içinde bırakıyordu. Nerdeyse huzur doluydu.

Tassin büyük bir ihtimalle gizlice hareket ettiğini sanıyordu. Sessizce bana doğru gelişini izledim, pelerinini sıkıca başına ve yüzüne çekmişti. Sanki yanımdan geçip gidecek gibi geniş bir daire çizdi. Onu gözlerimle takip etmiyor, yamacın yukarısında bulunduğum noktanın üstüne gelip sonra arkamdan bana doğru inerken çıkardığı sesleri dinliyordum. Durgun havada bile kokusunu aldım ve isteksizce bekledim. İkinci kez onu reddedecek irade gücünü kendimde bulup bulamayacağımı merak ettim. Bu belki bir hata olurdu, ama bedenim tamamen bunu yapmaya taraftardı. On, on iki adım kadar ileride olduğuna karar verirince, ona bakmak için döndüm. Bakışım karşısında irkilip geri çekildi.

"Tassin," diyerek karşıladım onu sakince, sonra yeniden koyunlarıma bakmak için döndüm. Bir süre sonra gelip benden birkaç adım ileride durdu. Birazcık döndüm ve konuşmadan ona baktım. Başlığını yüzünden geriye attı, gözlerinde ve duruşunda bir meydan okuma ifadesiyle karşıma geçti.

"Sen osun, değil mi?" diye sordu nefes nefese. Sesinde az çok korku vardı.

Söylemesini beklediğim şey bu değildi. Şaşırmış gibi yapmak

zorunda kalmadım. "Kimim? Eğer o dediğin kişi Çoban Tom'sa, evet ben oyum."

"Hayır, sen osun, Kralın Muhafızları'nın aradığı İzanlı Piç. Starling dün gece bu hikayeyi anlattıktan sonra, Arabacı Drew'den kasabada neler söylendiğini dinledim."

"Drew sana benim İzanlı Piç olduğumu mu söyledi?" Sanki onun karmaşık sözleri karşısında şaşırmış gibi dikkatle konuşuyordum. İçimde korkunç, buz gibi bir korku kabarıyordu.

"Hayır." Korkuya biraz da öfke karıştı. "Drew, Kralın Muhafızları'nın onun hakkında söylediklerini anlattı bana. Kırık bir burun, yanağında bir yara izi ve saçında beyaz bir çizgi. O gece saçını gördüm. Beyaz bir çizgi vardı."

"Başına darbe alan herkesin saçında beyaz bir çizgi olabilir. Eski bir yara izi sadece." Başımı eğdim ve sorgular bir biçimde ona baktım. "Yüzünün iyileştiğini söyleyebilirim."

"Sen osun, değil mi?" konuyu değiştirmeye çalıştığım için sesi daha da sinirli çıktı.

"Tabii ki hayır. Bak. Onun kolunda bir kılıç yarası varmış, değil mi? Bak." İncelemesi için sağ kolumu açtım. Bıçak yarası, sol kolumun arkasında, aşağıdaydı. Kendimi savunurken alacağım yaranın, kılıç tutan elimde olması gerektiğini bilmesi üzerine kumar oynuyordum.

Koluma şöyle bir baktı. "Hiç paran var mı?" diye sordu aniden.

"Eğer param olsaydı, diğerleri kasabaya giderken ben niye kampta kalacaktım ki? Ayrıca bu seni neden ilgilendiriyor?"

"Beni ilgilendirmez. Ama seni ilgilendirir. Sessiz kalmamı sağlamak için paranı kullanabilirdin. Yoksa gidip şüphelerimi Magde'ye anlatabilirim. Ya da arabacılara." Meydan okur gibi çenesini kaldırdı.

"Bu durumda onlar da senin gibi kolayca koluma bakabilirlerdi," dedim yorulmuş bir halde. Koyunlarıma bakmak için yüzümü

çevirdim. "Aptal küçük bir kız gibi davranıyorsun, Tassin, Starling'in hayalet hikayelerinin kafanı karıştırmasına izin veriyorsun. Yatağına geri dön." Ondan iğrenmiş gibi görünmeye çalıştım.

"Öteki kolunda bir yara var. Gördüm. Bazıları bunun kılıç yarası olduğunu düşünebilir."

"Belki aynı kişiler senin akıllı olduğunu da düşünebilirler," dedim alay ederek.

"Benimle dalga geçme," diyerek uyardı beni, çirkin bir şekilde yavanlaşan bir sesle. "Kendime güldürmeyeceğim."

"O halde aptalca şeyler söyleme. Derdin ne senin? Bu bir çeşit intikam mı? Seninle yatmadığım için kızgın mısın? Söyledim sana, bu seninle ilgili değil. Çok güzelsin ve sana dokunmanın çok zevkli olacağından kuşkum yok. Ama benim için değil."

Ayağını aniden, yan tarafıma yere vurdu. "Sanki sana izin vermişim gibi. Kendimi eğlendiriyordum, çoban. Başka bir şey değil." Boğazından küçük bir ses çıkardı. "Erkekler. Kendine bakıp birinin seni isteyeceğini nasıl düşünebilirsin? Koyun gibi kokuyorsun, sıskasın ve yüzün girdiğin her kavgayı kaybetmişsin gibi görünüyor." Topuğunun üzerinde döndü, sonra aniden, neden gelmiş olduğunu hatırlamış gibi göründü. "Hiçbir şey söylemeyeceğim. Henüz. Ama Mavi Göl'e vardığımızda, efendin sana bir şeyler ödeyecektir. Ya onları bana getirirsin ya da tüm kasabanın seni aramasını sağlarım."

İçimi çektim. "Seni her ne eğlendiriyorsa, eminim yapacaksın. İstediğin karışıklığı yarat. Yanlış olduğu ortaya çıkınca ve insanlar sana gülünce, bu büyük ihtimalle Dell'e seni dövmek için bir neden daha verecektir."

Dönüp benden uzaklaştı ve yamaçtan aşağı, dimdik, gururlu bir şekilde yavaşça yürümeye başladı. Ay ışığının belirsizliğinde ayağını boşluğa basıp nerdeyse düşüyordu. Ama kendini topladı ve sonra sanki gülmemem için meydan okur gibi kızgın bir ifadeyle ba-

na baktı. Böyle bir hevesim yoktu. Onu dikkate almama rağmen, midem kasılıyordu. Yüz altın. Bunun dedikodusunu yay; bu kadar para kargaşa çıkarmaya yeter de artar. Ben öldükten sonra, büyük bir ihtimalle yanlış adamla uğraştıklarına karar vereceklerdi.

Farrow düzlüklerinin kalanını yalnız başına geçme konusunda ne kadar başarılı olabileceğimi merak ettim. Creece nöbeti devraldıktan hemen sonra oradan ayrılabilirdim. Arabaya gider, çabucak eşyalarımı toplar ve gizlice uzaklaşarak geceye karışırdım. Mavi Göl ne kadar uzak olabilirdi ki? Kamp alanından başka bir gölgenin daha sıvışıp yamaçtan yukarı, bana doğru geldiğini izlerken bunları düşünüyordum.

Starling gizlice olmasa da sessizce yanıma geldi. Dostane bir tavırla yanıma oturmadan önce bir elini havaya kaldırıp beni selamladı. "Umarım ona para falan vermemişsindir," diye. içten bir şekilde söze girdi.

"I ıh," dedim, nasıl anlamak istiyorsa öyle anlamasına izin vererek.

"Çünkü sen bu yolculukta onu hamile bırakabilecek en azından üçüncü kişisin. İlk zanlı olma şerefi efendisine ait. Magde'nin oğlu ikinci. En azından ben öyle düşünüyorum. Bu olası çocuk için kaç baba seçtiğini bilmiyorum."

"Onunla birlikte olmadım, yani beni biraz zor suçlar," dedim kendimi savunarak.

"Öyle mi? O halde sen büyük bir ihtimalle bu kervanda onunla birlikte olmayan tek adamsın."

Bu beni biraz sarstı. Sonra düşündüm ve ne kadar aptal olabileceğimi öğrenmenin son bulacağı bir noktaya ulaşıp ulaşmayacağımı merak ettim. "Yani hamile olduğunu ve onu çıraklıktan çıkarmak için para ödeyecek bir adam aradığını mı düşünüyorsun?"

Starling homurdandı. "Hamile olduğundan da kuşkuluyum ya. Evlenmek istemiyor, sadece çocuğu düşürecek otlar almak için

para istiyor. Sanırım Magde'nin oğlu ona çoktan biraz para vermiş olabilir. Hayır. Bir koca istediğini sanmıyorum, sadece para. Yani biraz oynaşabilmesine olanak sağlayacak yollar ve ardından ona para verecek bir adam arıyor." Starling yerinden kalkıp sıkıntıyla yan tarafa bir taş fırlattı. "Pekala. Eğer onu hamile bırakmamışsan, ne yaptın ona?"

"Söyledim ya sana. Hiçbir şey."

"Ah. Bu senin hakkında neden o kadar kötü konuştuğunu açıklıyor. Ama sadece şu aralar, yani sanırım bizim kasabaya gittiğimiz gece ona 'hiçbir şey' yapmadın."

"Starling," diye uyararak söze başlayınca, beni yatıştırmak için elini kaldırdı.

"Ona her ne yapmamışsan, bu konuda tek bir söz bile etmeyeceğim. Bir tek söz bile. Bu arada buraya seninle bunu konuşmak için gelmedim."

Durdu ve ben soru sormayı reddedince, o sordu. "Mavi Göl'e vardıktan sonra ne yapmayı planlıyorsun?"

Ona baktım. "Paramı almayı. Bir bira içip adam gibi bir yemek yemeyi, sıcak bir banyo yapıp en azından bir geceliğine temiz bir yatakta uyumayı. Neden? Sen ne planlıyorsun?"

"Dağlar'a kadar devam ederim belki diye düşünmüştüm." Bana yandan bir bakış attı.

"Şarkısını yapmaya değecek olayını aramak için mi?" Sıradan bir soru soruyormuş gibi davranmaya çalıştım.

"Şarkılar bir yerden çok, bir adamın üzerine sinmiş halde bulunurlar," dedi. "Senin de Dağlar'a gidebileceğini düşünmüştüm. Birlikte seyahat edebilirdik."

"Hâlâ benim Piç olduğuma dair o saçma fikre inanıyorsun," diye suçladım onu kararlı bir sesle.

Sırıttı. "Piç. İzanlı kişi. Evet."

"Yanılıyorsun," dedim kesin bir ifadeyle. "Haklı olsan bile, ne-

den onu Dağlar'a kadar takip edesin ki? Ben olsam, daha çok kar etmek için şansımı denerdim ve onu Kralın Muhafızları'na satardım. Yüz altını olduktan sonra kimin şarkı yapmaya ihtiyacı olur ki?"

Starling iğrendiğini gösteren küçük bir ses çıkardı. "Eminim, Kralın Muhafızları konusunda benden daha deneyimlisindir. Bu ödülü almaya çalışan bir ozanın büyük bir ihtimalle birkaç gün sonra, nehrin üzerinde boğulmuş olarak yüzerken bulunacağını bilecek kadar da bilgi sahibiyim. Bazı muhafızlar bir anda zengin olurken. Hayır. Söyledim sana. Altının peşinde değilim, Piç. Bir şarkının peşindeyim."

"Bana böyle seslenme," diye uyardım onu sert bir şekilde. Omuz silkip uzaklaştı. Bir süre sonra, sanki onu çekmişim gibi aniden geri geldi, yüzünde genişleyen bir sırıtmayla yeniden bana döndü.

"Ah. Sanırım çözdüm bu işi. Tassin seni böyle sıkıştırıyor değil mi? Dilini tutmak için para istiyor."

Cevap vermedim.

"Onu reddedecek kadar zekisin. Eğer ona para verirsen haklı olduğunu düşünecektir. Eğer senin Piç olduğuna gerçekten inanırsa, sırrını Kralın Muhafızları'na satmak için saklayacaktır. Çünkü onları hiç tanımıyor, altınları gerçekten alabileceğine inanacaktır." Starling durup, rahat bir şekilde gerindi. "Pekala. Ben yatağıma gideyim bari. Ama teklifimi bir düşün. Daha iyisini bulacağından kuşkuluyum." Teatral bir şekilde pelerinini omuzlarına atarak sarındı, sonra sanki bir kralmışım gibi başını eğerek beni selamladı. Tepeden aşağı yürümesini izledim, bir keçi gibi ay ışığında bile emin adımlar atıyordu. Bana biraz da olsa Molly'yi hatırlattı.

Kamptan sıvışmayı ve Mavi Göl'e kadar yalnız devam etmeyi düşündüm. Bunu yaptığım takdirde Tassin ve Starling'in doğru tahmin etmiş olduklarından emin olacağına karar verdim. Starling beni takip edip bulmaya çalışabilirdi. Tassin ise ödülü almanın bir

yolunu arardı. Ben her ikisinin de olmasını istemiyordum. En iyisi dayanmak ve çoban Tom olarak yavaş yavaş ilerlemekti.

Gözlerimi,gökyüzüne doğru kaldırdım. Açık ve soğuk bir gece üzerimde kavisleniyordu. Gecenin donukluğuna, vakit ilerledikçe çirkin bir soğuk eklenmişti. Dağlar'a varana kadar, kış sadece bir tehdit olmaktan çıkacaktı. Eğer yazın ilk aylarını bir kurt olarak geçirmemiş olsaydım, şimdiye kadar Dağlar'da olurdum. Ama bu başka bir boş düşünceydi. Bu gece yıldızlar yakın ve parlaktı. Gökyüzünün bu kadar yakın olması dünyayı daha küçük bir yer gibi gösteriyordu. Sadece açılsam ve Verity'ye ulaşmaya çalışsam, onu orada, tam parmaklarımın ucunda bulacakmışım gibi hissettim birden. Yalnızlık içimde öyle apansız kabardı ki, göğsümü parçalayıp dışarı çıkacakmış gibi hissettim. Molly ve Burrich, gözlerimi bir kez açıp kapamak kadar yakındı bana. Onlara gidebilirdim, bilmiyor olmanın açlığını dokunamamanın acısıyla değiştirebilirdim. Tradeford'dan ayrıldığımdan beri her uyanış anında sıkı sıkı kenetlenen İrfan duvarları, şimdi koruyucu olmaktan çok boğucu bir his veriyordu. Bacaklarımı karnıma çekip başımı dizlerimin üstüne eğdim, kollarımı kavuşturup gecenin soğuk boşluğuna karşı oturdum.

Bir süre sonra açlığım geçti. Başımı kaldırdım, huzurlu koyunları, yük arabasını, öteki arabaları, hareketsiz kampı izledim. Aya baktım, nöbetimin bitmiş olduğunu gördüm. Creece kendi sırası geldiğinde hiç kolay uyanmıyordu. Ayağa kalktım, gerindim ve onu dürtüp sıcak battaniyelerinden ayırmak için tepeden aşağı indim.

Sonraki iki gün havanın daha çok soğuması ve rüzgarların artması dışında olaysız geçti. Üçüncü günün akşamı kervan konaklamak için yerleşmiş, ben ilk nöbeti tutmaya yeni başlamışken ufukta bir toz bulutu gördüm. Önce pek önemsemedim. En işlek kervan yollarından birindeydik ve bir su başında durmuştuk. Bizden önce oraya bir kalaycı ve arabaya doluşmuş ailesi de gelmiş-

ti. Bu tozu kaldıran her kimse, onun da aynı şekilde gece konaklamak için bir su başı aradığını varsaymıştım. Bu yüzden oturup akşam karanlığı çöktükçe yaklaşan tozu izledim. Toz yavaş yavaş, düzen içinde ilerleyen atlılar halinde şekillendi. Onlar yaklaştıkça daha da emin oluyordum; Kralın Muhafızları. Regal'in sancağının renklerini seçebilmem için ışık yetersizdi, ama biliyordum.

Serinkanlı davranıp mantıklı düşününce, özellikle beni arıyorlarsa, atla peşimden gelmelerinin sadece birkaç dakikalarını alacağına karar verdim. Sıçrayıp kaçmaktan kendimi alıkoymak için tek yapabildiğim buydu. Bu geniş düzlük, bana yakınlarda saklanacak bir yer sunmuyordu. Beni aramıyorlarsa, kaçmak sadece onların ilgisini çekmeye ve Tassin'le Starling'in şüphelerini doğrulamaya yarardı. Bu nedenle dişlerimi gıcırdatarak değneğim dizlerimin üzerinde oturup koyunları izledim. Atlılar beni ve koyunları geçerek doğruca suya gittiler. Geçerken saydım, altı kişiydiler. Atlardan birini, Burrich'in bir gün süratli bir at olacağını söylediği güderi rengi tayı tanıdım. Onu görmek bana çok canlı bir şekilde, Regal'in Buckkeep'i kendi haline terk etmeden önce tüm değerli şeyleri nasıl yağmalamış olduğunu hatırlattı. İçimde oturup uygun anı kollamamı kolaylaştıran küçük bir öfke kıvılcımı tutuştu.

Bir süre sonra onların da bizim gibi kendi yollarına gittiklerine, su ve gece dinlenmek için durduklarına karar verdim. Sonra beni bulmak için sallana sallana yürüyerek Creece geldi. "Seni kampa bekliyorlar," dedi bana sinirli ve tatsız bir şekilde. Yemeğini yer yemez uyumak istedi hep. O benim yerime yerleşirken nöbet sırasını neyin değiştirdiğini sordum.

"Kralın Muhafızları," dedi kızgın bir sesle. "Herkesi itekliyorlar, kervanımızdaki herkesi görmek istiyorlar. Bütün arabaları da aradılar."

"Ne arıyorlarmış?" diye sordum amaçsızca.

"Biliyorsam kahrolayım. Sorup da yüzüme bir şaplak yemek

de istemedim. Ama sen öğrenmek için istediğini yap."

Kampa geri yürürken eşyalarımı yanıma aldım. Kısa kılıcım hâlâ yan tarafımda asılıydı. Onu saklamayı düşündüm sonra vazgeçtim. Herkes kılıç taşıyabilirdi ve kılıcımı çekmem gerekirse, pantolonumla boğuşmak istemiyordum.

Kamp eşekarısı yuvası gibi karışmıştı. Magde ve insanlar hem endişeli, hem de kızgın görünüyordu. Muhafızlar o sırada lehimciyi rahatsız ediyordu. Muhafız kadın, teneke kutu yığınına tekme atıp büyük bir tangırtıyla yere yıktı ve her şeyi onun istediği gibi aramalarını söyleyerek bağırdı. Lehimci, kollarını göğsünde kavuşturmuş, arabasının yanında duruyordu. Sanki çoktan yere serilmiş gibi görünüyordu. İki muhafız, adamın karısını ve çocuklarını arabanın arkasına çekmişlerdi. Kadının burnundan kan damlıyordu. Yine de savaşmaya hazır görünüyordu. Kampa duman kadar sessiz sokuldum ve sanki hep oradaymışım gibi Damon'ın yanında yerimi aldım. İkimiz de konuşmadık.

Muhafızların lideri lehimciyle hesaplaşmasını bitirip oradan uzaklaştı.Sırtımdan bir titreme yükseldi, onu tanıyordum. Bolt'tu, yumruk atma yeteneği yüzünden Regal'in gözdesiydi. Onu en son zindanda görmüştüm. Burnumu o kırmıştı. Kalp atışlarımın hızlandığını, kulaklarımın uğuldadığını hissettim. Karanlık görüş alanımı daraltıyordu. Sakince nefes almaya çalıştım. Kampın ortasına doğru yürüdü ve bize kibirli bir bakış attı. "Herkes bu kadar mı?" diye sordu, hayır cevabını kabul etmeyecekmiş gibi.

Hepimiz başımızı bir aşağı bir yukarı salladık. Bakışlarını bize yöneltti, bakışlarından kaçmak için yere baktım. Sakin olmaya, ellerimi bıçaktan da, kılıçtan da uzak tutmaya gayret ettim. Gerginliğimin duruşuma yansımasına izin vermemeye çalıştım.

"Şimdiye kadar gördüğüm serseriler kadar zavallısınız." Sesinin tonu önemimize son veriyordu. "Kervanbaşı! Bütün gün at sırtındaydık. Oğluna söyle, atlarımızla ilgilensin. Yemek istiyoruz ve

ateş için daha çok yakacak toplansın. Yıkanmamız için su ısıtın." Bakışlarını yeniden üzerimizde gezdirdi. "Bela istemiyorum. Aradığımız adamlar burada değil ve tek bilmemiz gereken buydu. İstediklerimizi yapın ki, sorun çıkmasın. Her zamanki işlerinizle ilgilenebilirsiniz."

Birkaç kişi mırıldanarak onayladı, ama çoğunluk bunu sessizce karşıladı. O ise bizi hor görerek homurdandı, sonra atlılarına döndü ve sessizce onlarla konuştu. Her ne emretmişse, onlara pek uymamışa benziyordu, ama lehimci kadını sıkıştırmış olan iki muhafız, onun sözlerine sorgusuz sualsiz itaat etti. Magde'nin önceden yaktığı ateşin çevresine çöktüler, kervan ahalisini uzaklaşmaya zorladılar. Magde yardımcılarıyla sessizce konuştu, ikisini muhafızların atlarına bakmaya, başka birini su getirip ısıtmaya gönderdi. Kendisi de bizim yük arabasının yanından geçip arabasındaki erzaka doğru uzun adımlarla ağır ağır yürüdü.

Tedirgin de olsa kampa yeniden bir düzen görüntüsü geldi. Starling daha küçük ikinci bir ateş yaktı. Kukla topluluğu, ozan ve arabacılar yeniden ateşin yanına kuruldu. Atların sahibi ve karısı sessizce yatmaya gitti. "Pekala, ortalık yatışmışa benziyor," dedi Damon bana, ama yine de ellerini sinirli sinirli büktüğünü fark ettim. "Yatmaya gidiyorum. Sen ve Creece nöbeti kendi aranızda kararlaştırırsınız."

Koyunlarıma dönmek için yürümeye başladım. Sonra durdum ve arkama, kampa baktım. Muhafızlar şimdi ateşin çevresindeki gölgelere dönmüşler, dinleniyor, konuşuyorlardı. İçlerinden biri grubun biraz dışında duruyor, nöbet tutuyordu. Öteki ateşe doğru bakıyordu. Bakışlarını izledim. Tassin de ona mı bakıyor, yoksa sadece ateşin çevresindeki öteki muhafızları mı süzüyor karar veremedim. Her iki durumda da aklından ne geçtiğini bildiğimi düşündüm.

Dönüp Magde'nin arabasının arkasına gittim. Torbalardan fa-

sulye ve bezelye çıkarıyor, çorba tenceresine koyuyordu. Koluna hafifçe dokundum, ama sıçradı.

"Affedersiniz. Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Magde bana bakarak, tek kaşını kaldırdı. "Niye olsun ki?"

Yere, ayaklarıma baktım ve yalanımı dikkatli bir şekilde seçtim. "Lehimci kadına bakışlarından hiç hoşlanmadım, bayan."

"Kaba adamlarla nasıl uğraşılacağını biliyorum, çoban. Bilmeseydim kervanbaşı olamazdım." Tencereye önce biraz tuz sonra da bir avuç baharat ekledi.

Başımı sallayıp hiçbir şey söylemedim. Bana göre karşı çıkmakta kesinlikle haklıydım. Ama oradan da ayrılmadım, birkaç dakika sonra bana bir kova verdi ve ona temiz su getirmemi söyledi. İstekle ona itaat ettim, suyu getirdiğimde elimden alana kadar kovayı tutarak bekledim. Çorba tenceresini doldurusunu izledim, ayak altından çekilmemi söyleyene dek yanı başında durdum. Özür diledim ve geri çekildim, bunu yaparken su kovasını devirdim. Bu yüzden kovayı alıp ona yeniden su getirdim.

Bundan sonra gidip Damon'un arabasından bir battaniye aldım ve birkaç saat battaniyenin içinde büzüldüm. Sanki uyuyormuş gibi arabanın altına yattım, muhafızları değil, Starling ve Tassin'i izledim. Starling de ilgiyi üzerine çekmek istemiyormuş gibi o gece harpını çıkarmadı. Bu bir şekilde ona olan güvenimi geri getirdi. Harpıyla onların ateşini ziyaret etmek, birkaç şarkıyla kendini sevdirmek, sonra da beni satmayı teklif etmek onun için yeteri kadar kolay olabilirdi. Bunun yerine o da benim gibi Tassin'i izlemeye niyetli görünüyordu. Tassin bir kez mazeret uydurup ayağa kalktı. Starling'in sessizce söylediği şeyi duyamadım, ama Tassin ona baktı ve Usta Dell sinirli bir şekilde yerine oturmasını emretti. Dell kesinlikle muhafızlarla uğraşmak istemiyordu. Ama hepsi uyumaya gittikten sonra bile rahatlayamadım. Creece'den nöbeti devralma vakti gelince, Tassin'in muhafızları elde etmek

için gecenin geç saatlerini seçmeyeceğinden emin olamayarak isteksizce gittim.

Creece'yi uyuklarken buldum ve onu arabaya geri göndermek için uyandırmak zorunda kaldım. Oturdum, battaniyemi omuzlarıma aldım ve aşağıda, şimdi ateşin başında uyuyan altı adamı düşündüm. Sadece birinden nefret etmek için gerçek bir nedenim vardı. Bolt'u hatırladım, beni dövmek için deri eldivenlerini giyerken keyifle sırıtışını, dükler beni görmek isterlerse, kırdığı burnumu beni kötü durumda göstereceği korkusuyla Regal onu azarlayınca surat asmasını hatırladım. Regal'in verdiği işleri nasıl kibirle yaptığını, ben Will ve İrfanını zihnimden uzak tutmaya çalışırken, çöken savunmamı nasıl kolayca geçip bana vurduğunu hatırladım.

Bolt beni tanımamıştı bile. Gözlerini üzerimde gezdirmiş, kendi marifetini bile fark etmeyerek beni atlamıştı. Bir süre oturup bunu düşündüm. Sanırım çok değişmiştim. Sırf bende bıraktığı izler yüzünden değildi. Sakalım, işçi kıyafetim, üzerimdeki yol pisliği ve sıskalığım yüzünden de değildi. FitzChivalry, onun bakışı karşısında gözlerini yere indirmez, sessizce dikilmez ve lehimcilerin kendi başlarının çaresine bakmasına izin vermezdi. FitzChivalry muhtemelen, birini öldürmek için altı muhafızı da zehirlemezdi. Daha mı akıllanmış, yoksa daha mı yorulmuş olduğumu merak ettim. Belki de ikisi birden. Bu beni gururlandırmadı.

İzan duyusu, çevremdeki tüm canlıların farkında olmamı sağlıyordu. Biri beni çok nadir olarak irkiltirdi. Bu nedenle beni aniden yakalayamazlardı. Şafak gökyüzünün karalığını tam ağartmaya başlamıştı ki, Bolt ve muhafızları beni görmeye geldi. Gizlice yaklaştıklarını önce hissederek, sonra da duyarak sakince oturdum. Bolt bu iş için beş askerini de kaldırmıştı.

Yavaş yavaş artan bir ümitsizlikle zehirlerimin neden işe yaramadığını merak ettim. Uzun zamandır yanımda oldukları için etkilerini mi yitirmişlerdi? Çorbayla birlikte pişince işe yaramaz mı

olmuşlardı? Bir süre için aklımdaki en önemli düşüncenin, Chade'in bu hataya düşmeyeceği olduğuna yemin ederim. Ama bunu düşünecek vaktim yoktu. Hafif hafif dalgalanan, neredeyse hiçbir özelliği olmayan düzlüğe baktım. Çalılıklar ve birkaç kaya. Saklanılacak bir su yolu ya da toprak yığını bile yoktu.

Koşabilirdim ve belki karanlıkta onları bir süreliğine atlatabilirdim. Ama sonunda oyunu onlar kazanırdı. Su için eninde sonunda geri dönmem gerekirdi. Beni gün ışığında düz arazide atla kovalamasalar bile, su çukurunun yanına oturup beklemeleri yeterdi. Ayrıca kaçmak FitzChivalry olduğumu kabul etmem demekti. Çoban Tom koşmazdı.

Bu nedenle gözlerimi kaldırdım, yanıma geldiklerinde irkilmiş ve tedirgindim. Ama sanırım, kalbimi gümbür gümbür attıran korkuyu belli etmedim. Ayağa kalktım, içlerinden biri beni kolumdan yakalayınca, mücadele etmedim sadece ona kuşkuyla baktım. Öteki yandan başka bir muhafız gelip bıçağımı ve kılıcımı aldı. "Ateşin olduğu yere in," dedi bana sertçe. "Liderimiz seni görmek istiyor."

Sessizce, neredeyse gevşek bir şekilde gittim ve beni Bolt'a göstermek için kamp ateşinin başında toplandıklarında, Bolt'a bakmamaya dikkat ederek korku dolu gözlerle bir bir yüzlerine baktım.Yakın mesafeden doğruca onun yüzüne bakıp hiçbir şey belli etmemeyi başarabileceğimden emin değildim. Bolt ayağa kalktı, alevleri canlandırmak için ateşe tekme attı ve sonra beni incelemek için yanıma yaklaştı. Gözüm bir an kuklacıların arabasının arkasından beni gözetleyen Tassin'in solgun yüzüne ve saçına takıldı. Bolt, bir süre sadece bana bakıp durdu. Sonra, dudaklarını büzdü ve iğrenerek muhafızlarına baktı. Başını birazcık sallayarak onlara benim istediği kişi olmadığımı bildirdi. Derin bir nefes almaya cesaret ettim.

"Adın ne senin?" diye aniden sordu Bolt sert bir şekilde.

Ateşin karşısında gözlerimi kısarak ona baktım. "Tom, efen-

dim. Çoban Tom. Yanlış bir şey yapmadım."

"Öyle mi? O halde dünyadaki tek doğru adam sensin. Bucklı gibi konuşuyorsun, Tom. Başlığını çıkar."

"Öyleyim, efendim. Bucklıyım, efendim. Ama orada şartlar kötü." Aceleyle başlığımı çıkardım sonra başlığı elimde sıkıp büzerek bekledim. Saçımı boyamam konusunda Starling'in verdiği öğüdü tutmamıştım. Yakından bakıldığında bunun bir yararı olmazdı. Bunun yerine aynamı kullanıp beyaz saçların büyük bir bölümünü koparmıştım, hepsini değil. Ama şimdi alnımın üzerinde beyaz bir çizgiden çok, dağınık gri saçlar varmış gibi görünüyordum. Bolt daha yakından bakabilmek için ateşin yanına geçti. Beni saçımdan yakalayıp yüzüme bakmak için başımı geri çekince ürkerek sıçradım. Hatırladığım kadarıyla iri ve kaslıydı. Ona dair sahip olduğum tüm kötü anılar, birden zihnime doluştu. Yemin ederim, kokusunu bile hatırladım. Korkudan içimi berbat bir mide bulantısı kapladı.

Bana bakarken ne ona direndim, ne de gözlerine baktım. Bunun yerine ona korku dolu bakışlar fırlattım, sonra sanki yardım etmeleri için yalvarıyormuş gibi gözlerimi uzaklara diktim. Magde'nin bir yerlerden çıkıp kollarını göğsüne kavuşturmuş, dikilmiş bize baktığını fark ettim.

"Yanağında yara izi var, değil mi?" diye sordu Bolt bana.

"Evet, efendim, var. Çocukken ağaçtan düştüğümde, bir dal kesince olmuştu..."

"Burnunu da mı o zaman kırdın?"

"Hayır efendim, o bir meyhane kavgasında oldu, bir yıl kadar önce..."

"Gömleğini çıkar!" diye emretti.

Gömleğin boynunu beceriksiz bir şekilde tutarak başımdan yukarı çekip çıkardım. Kollarıma bakacağını düşünmüş ve bunun için tırnak hikayemi hazırlamıştım. Oysa eğilip uzun zaman önce-

ki bir kavgada İşlenmiş birinin bir parça et koparmış olduğu, omzumla boynum arasındaki yere baktı. İçim buz kesti. Oradaki yumru gibi olmuş yara izine baktı ve aniden başını arkaya atıp gülmeye başladı.

"Kahretsin. Sen olduğunu düşünmemiştim, Piç. Olmadığından emindim. Seni yere ilk serişimde gördüğümü hatırladığım iz buydu." Yüzündeki şaşkınlık ve hoşnutluk ifadesini koruyarak çevremizde duran adamlara baktı. "Bu o! Onu yakaladık. Kral, onu aramaları için İrfan büyücülerini Dağlar'dan sahile kadar yaymıştı ve o bir meyve gibi avucumuza düştü." Şeytani bir zevk alarak gözlerini üzerimde gezdirirken dudaklarını yaladı. Onun içinde neredeyse korktuğu garip bir açlık hissettim. Birden boğazıma yapıştı, ayaklarımın ucunda durabilecek kadar yukarı kaldırdı. "Anla beni. Verde dostumdu. Seni burada öldürmekten beni alıkoyan, canlı getirildiğin takdirde verilecek yüz altın değil. Sadece kralımın seni öldürmek için daha ilginç yollar bulacağına olan inancım. Yeniden benimsin, Piç, elimdesin. Ya da kralımın bana bırakacağı kadarıyla."

Beni vahşice ateşe doğru itip karşısından uzaklaştırdı. Tökezlediğimde iki yandaki adamlar tarafından tutuldum. Bir ona, bir diğerine kötü kötü baktım. "Bu bir hata!" diye bağırdım. "Korkunç bir hata!"

"Zincirleyin onu," diye emretti Bolt sert bir sesle.

Magde birden öne çıktı. "Bu adam olduğundan emin misiniz?" diye doğruca ona sordu.

Bolt onun gözlerine baktı, bir lidere karşı bir başka lider. "Evet. İzanlı Piç bu."

Magde'nin yüzünden bir tiksinti ifadesi geçti. "O halde buyrun alın onu." Topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı.

Başımdaki muhafızlar, aralarında titreyen adamla ilgilenmek yerine Magde'yle liderleri arasında geçen konuşmayı izlemişlerdi.

Kollarımı onların zayıf kavrayışlarından bir anda kurtarıp ateşe doğru atılarak şansımı denedim. İrkilen Bolt'a omzumla vurup yana iterek bir tavşan gibi kaçtım. Kamp boyunca zikzaklar çizerek lehimcinin arabasını geçtim ve önümde sadece geniş, açık kırları gördüm. Şafak, düzlüğü üzerinde hiçbir şey olmayan kırışık bir battaniye gibi grileştirmişti. Hiçbir sığınak, hiçbir varış noktası yoktu. Sadece koştum.

Adamların koşarak ya da atlarıyla arkamdan gelmelerini beklemiştim. Sapanlı bir adamın beni avlayacağını aklıma getirmemiştim. İlk taş sol omzuma isabet ederek kolumu uyuşturdu. Koşmaya devam ettim. Önce bir okla yaralanmış olduğumu düşündüm. Sonra yıldırım gibi darbeyle vuruldum.

Uyandığımda ellerim kelepçelenmişti. Sol omzum çok fena acıyordu, ama başımdaki yumru kadar kötü değildi. Kımıldana kımıldana oturur duruma gelmeyi başardım. Kimse benimle pek ilgilenmiyordu. Ayak bileklerimdeki pranga, ayağa kalkmayı başarsam bile adım atamamı engelliyordu, bu kısa zincir daha uzun bir zincirle ellerimdeki kelepçeye bağlanmıştı.

Hiçbir şey söylemedim, hiçbir şey yapmadım. Kelepçelenmiştim, silahlı altı adama karşı hiçbir şansım yoktu. Bana kaba davranmaları için onlara mazeret vermek istemiyordum. Zincirin ağırlığı, serin gecede vücuduma batan demirin soğukluğuyla beni yıldırıyordu. Başımı eğip, ayaklarıma bakarak oturdum. Bolt uyanmış olduğumu fark etti. Yanıma gelip bana baktı. Ben gözlerimi ayaklarımdan çekmedim.

"Bir şey söyle, lanet olası!" diye emretti Bolt aniden.

"Yanlış adamı yakaladınız, efendim," dedim ürkek bir şekilde. Onu ikna edemeyeceğimi biliyordum, ama belki de adamlarının inancını sarsabilirdim.

Bolt güldü. Gidip ateşin yanına çöktü. Sonra dirseklerinin üzerinde arkaya yaslandı. "Öyle olsa bile, bu sadece senin için kötü

olur. Ama öyle olmadığını biliyorum. Bana bak, Piç. Nasıl oldu da ölü kalamadın?"

Ona korku dolu bir bakış attım. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum, efendim."

Bu yanlış bir cevaptı. Bir kaplan kadar hızla doğrulup ateşin karşısından bana doğru uçtu. Ayağa kalkmaya çalıştım, ama ondan kurtuluş yoktu. Beni zincirlerimden kavrayıp yukarı çekti ve canımı acıtarak vurdu. Sonra, "Yüzüme bak!" diye emretti.

Gözlerimi yüzüne doğru kaldırdım.

"Nasıl oldu da ölmedin, Piç?"

"Ben o değilim. Yanlış adamı yakaladınız."

İkinci kez elinin tersiyle bana vurdu.

Chade bir keresinde bana, işkence altındayken zihnini ne söylememen gerektiğine değil, ne söyleyeceğine odaklarsan sorgulamaya daha kolay direnirsin demişti.. Bolt'a FitzChivalry olmadığımı söylemenin aptalca ve yararsız olduğunu biliyordum. FitzChivalry olduğumu biliyordu. Ama bu yolu benimsediğim için sımsıkı yapıştım buna. Beşinci kez bana vurduğunda adamlarından biri arkamdan seslendi.

"Saygısızlık etmek istemem, efendim, ama,"

Bolt adama sert, kızgın bir bakış fırlattı. "Ne var?"

Adam dudaklarını ıslattı. "Tutsak hayatta kalmalı efendim. Altının ödenmesi için."

Bolt gözlerini yeniden bana çevirdi. İçinde, Verity'nin de İrfana beslediği ihtirasa benzeyen açlığı görmek tedirgin ediciydi. Bu adam acı vermeyi seviyordu. Yavaş yavaş öldürmekten hoşlanıyordu. Her şeyden çok, bunu yapamaması benden nefret etmesine neden oluyordu. "Biliyorum," dedi adama kaba bir şekilde. Yumruğunun indiğini görüyordum, ama sakınmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

* * *

Uyandığımda sabah olmuştu. Canım acıyordu. Bir süre için gerçekten tek bildiğim buydu. Bir omzumda ve aynı taraftaki kaburgalarımın altında çok kötü bir acı vardı. Büyük bir ihtimalle beni tekmelemişti, diye düşündüm. Yüzümün hiçbir yerini kımıldatmak istemiyordum. İnsan üşüyünce canı neden daha çok acır, diye merak ettim. Merakla o anki düşüncelerimden uzaklaştım. Gözlerimi açmaya niyetlenmeden önce bir süre çevremi dinledim. Kervan yola çıkmak için hazırlanıyordu. Usta Dell'in, paranın onun hakkı olduğunu ve eğer Dell ona yardım ederse, çıraklık için ödediği parayı geri alabileceğini söyleyerek ağlayan Tassin'e bağırdığını duyabiliyordum. Dell arabaya binmesini emretti. Bunun yerine, Tassin'in bana doğru koşarken kuru topraktan yükselen ayak seslerini duydum. Ama sızlanan bir sesle Bolt'la konuştu. "Haklıydım. Bana inanmadınız, ama haklıydım. Onu sizin için ben buldum. Eğer ben olmasaydım, ona bakıp buradan uzaklaşacaktınız. Altın benim hakkım. Size yarısını vermekten büyük memnuniyet duyarım. Hakkınız olandan fazlası bu, biliyorsunuz."

"Senin yerinde olsaydım, o arabaya binerdim," diye karşılık verdi Bolt soğuk bir şekilde. "Yoksa önce araba, sonra da biz buradan ayrılınca yürüyecek uzun bir yolun olur."

Tassin onunla tartışmayacak kadar sağduyuluydu, ama arabaya dönerken kendi kendine çirkin sözler mırıldandı. Dell'in ona beladan başka bir şey olmadığını ve Mavi Göl'e varınca ondan kurtulacağını söylediğini duydum.

"Onu ayağa kaldır, Joff," diye emretti birine Bolt.

Başımdan aşağı su döktüler, bir gözümü açtım. Muhafızlardan birinin zincirimin gevşek kısmını çekip asılmasını izledim. Bu hareket daha az canımı yaktı. "Ayağa kalk!"diye emretti bana. Başımı tamam anlamında sallamayı becerebildim. Dişlerimden biri yerinde yoktu. Sadece bir gözümle görebiliyordum. Ne kadar kötü olduğunu anlamak için ellerimi yüzüme doğru kaldırmaya çalış-

tını, ama zincirin aniden gerilmesi beni bunu yapmaktan alıkoydu. Ben ayakta sendelerken, "Ata mı binecek, yoksa yürüyecek mi?" diye sordu, zincirimi tutan muhafız.

"Onu sürüklemek isterdim, ama bu bizi çok yavaşlatır. Ata binsin. Sen Arno'nun atına geç, onu da kendi atına bindir, eyere bağla ve dizginleri sıkı tut. Şimdi salak rolü oynuyor, ama tehlikeli ve kurnaz biridir. Anlatılan tüm o İzan şeylerini yapabilir mi bilmiyorum, öğrenmeye de niyetim yok. Bu nedenle dizgini iyi tut. Arno nerede?"

"Çalılıklarda, efendim. Bağırsakları pek iyi değilmiş bugün. Midesini boşaltmak için kalkıp durdu bütün gece."

"Getirin onu buraya." Bolt'un ses tonundan, adamının sorunuyla pek ilgilenmediği açıkça anlaşılıyordu. Başımdaki muhafız beni ayakta, sallanır bir halde bırakarak aceleyle yanımdan ayrıldı. Ellerimi yüzüme doğru kaldırdım. Sadece bir yumruğun geldiğini görmüştüm, ama başka yumruklar da yemiştim. Sabret, dedim kendime sert bir şekilde. Yaşa ve sana ne şanslar verildiğini gör. Ellerimi indirince, Bolt'un beni izlediğini fark ettim.

"Su?" diye sordum balçık gibi bir sesle.

Aslında su getirmelerini ummuyordum ama Bolt muhafızlarından birine dönüp, küçük bir işaret yaptı. Birkaç dakika sonra, adam bana bir kova su ve iki bisküvi getirdi. Sudan biraz içtim ve yüzümü ıslattım. Bisküviler sertti ve ağzım çok ağrıyordu, ama elimden geldiği kadarını mideye indirmeye çalıştım. Gün içinde daha fazlasını yiyebileceğimden kuşkuluydum. Ardından çıkınımın kayıp olduğunu fark ettim. Çıkınımı, ben baygın yatarken Bolt almıştır diye düşündüm. Burrich'in küpesinin gittiğini düşününce kalbim sıkıştı. Bisküvilerimi dikkatli bir şekilde kemirirken, Bolt'un çıkınımdaki tozlar hakkında ne düşünmüş olabileceğini merak ettim.

Bolt, kervan hareket etmeden önce atlara binmemizi ve yola

çıkmamızı söyledi. Bir an için Starling'in yüzünü gördüm, ama ifadesini okuyamadım. Creece ve efendimse, bu işe bulaşma korkusuyla bana bakmaktan bile özenle kaçınıyorlardı. Sanki beni hiç tanımıyorlardı.

Beni güçlü bir kısrağa bindirdiler. Kendimi kırık kemik torbası gibi hissetmiyor olsaydım bile, at üzerinde rahat etmemi imkansız hale getirecek şekilde ayak bileklerim sıkıca eyer kayışına bağlandı. Kelepçelerim çıkarılmamış, sadece ayaklarımın arasındaki kısa zincir çözülmüştü. Ayak bileklerime inen uzun zincir, eyerin üzerinde toplanmıştı. Zincirin sürtünüp canımı acıtmasını engellemek mümkün değildi. Gömleğime ne olduğunu bilmiyordum, ama yokluğundan fena halde acı duyuyordum. At ve hareket etmek beni bir şekilde ısıtacaktı, ama bu rahat bir şekilde olmayacaktı. Arno, yüzü bembeyaz bir halde başka bir muhafızın arkasına atladığında, geriye dönüp Tradeford'a doğru hareket ettik. Zehirlerim, diye düşündüm üzgün bir şekilde, bir adamın bağırsaklarını bozmaktan başka bir işe yaramamıştı. Ne biçim bir suikastçıydım ben böyle?

Bana gel.

Aksi yöne götürülürken, yapabilseydim yapardım, dedim yorgunlukla. Yapabilseydim yapardım. Kısrağın attığı her adımda, acıyan yerlerim birbirine sürtünüyordu. Omzum kırıldı mı, yoksa çıktı mı diye düşündüm. Garip bir şekilde her şeyden uzaklaştığımı hissedince endişelendim. Tradeford'a canlı varmayı mı, yoksa bundan önce beni öldürmeleri için uğraşmayı mı umut etmem gerektiğini merak ettim. Bırakın bu düz arazide kaçmayı, zincirlerden kurtulmaktan bahsetmeyi bile düşünemiyordum. Zonklayan başımı eğdim, at üzerinde giderken ellerimi izledim. Soğuk ve rüzgar yüzünden titriyordum. Kısrağın zihnine ulaşmaya çalıştım, ama sadece acımı fark etmesini sağlayabildim. Çekip başını ipten kurtarmaya ve benimle dörtnala uzaklara gitmeye niyeti yoktu.

Üzerime sinen koyun kokusundan da hoşlanmamıştı.

Arno'nun bağırsaklarını boşaltması için ikinci kez durduğumuzda, Bolt atını geriye sürdü ve yanıma gelip dizginlerini çekti. "Piç!"

Ona bakmak için yavaşça başımı çevirdim.

"Nasıl yaptın bunu? Cesedini gördüm, ölüydün. Bir adamın ölü olup olmadığını bakınca anlarım. Yani nasıl ortalarda dolaşıyorsun yeniden?"

Söyleyecek bir şeyim olsaydı bile ağzım kelimelerin dışarı çıkmasına izin vermeyecekti. Bir süre sonra sessizliğim karşısında homurdandı. "Pekala, bunun yeniden olacağına güvenme. Bu kez seni şahsen ben kıtır kıtır doğrayacağım. Evde bir köpeğim var. Her şeyi yer. Benim için ciğerini ve kalbini onun temizleyeceğini bir düşün. Buna ne diyorsun, Piç?"

Köpek için üzüldüm, ama hiçbir şey söylemedim. Arno sendeleyerek atına geri gittiğinde, Joff ata binmesine yardım etti. Bolt da yeniden sıranın başına geçmek için atını mahmuzladı. İlerlemeye devam ettik. Arno, arkadaşını üçüncü kez durduğunda sabahın daha yarılamamıştık bile. Atın sırtından aşağı kaydı ve sendeleyerek kusmak için birkaç adım ilerledi. Ağrıyan bağırsaklarını tutarak iki büklüm oldu, sonra aniden yüzükoyun toz toprağa düştü. Muhafızlardan biri yüksek sesle güldü, ama Arno sadece dönüp inlerken, Bolt, Joff'a onu neyin rahatsız ettiğini öğrenmesini emretti. Hepimiz Joff 'un attan inip Arno'ya su götürmesini izledik. Arno, ona uzatılan su şişesini alamadı, Joff şişeyi onun ağzına dayadığında, su çenesinden aşağı aktı. Başını yavaşça şişeden uzağa çevirip gözlerini kapadı. Bir süre sonra Joff inanmayarak gözlerini kocaman açıp yukarı baktı.

"Öldü, efendim." Bu sözleri söylerken bir parça titremişti Joff'un sesi.

Ona derin olmayan bir mezar kazdılar ve üzerine taş yığdılar.

Gömme işi bitmeden önce iki muhafız daha kusmuştu. Bolt gözlerini kısarak bana baksa da hastalığa kötü havanın neden olduğu konusunda anlaştılar. Beni atımdan indirmeye zahmet etmediler. Sanki canım acıyormuş gibi karnımı tutarak vücudumu kamburlaştırdım ve yere baktım. Hasta görünmek zor bir işi değildi sonuçta.

Bolt, adamlarına atlarına binmelerini söyledi ve zorluklara rağmen ilerlemeye devam ettik. Öğle vakti kimsenin iyi olmadığı açık bir hal aldı. Hareket ederken adamlardan biri eyerinin üzerinde sallanıyordu. Bolt kısa bir mola için bizi durdurdu, ama mola uzadıkça uzadı. Biri kustuktan sonra başka biri başlıyordu. Adamlar homurdanıp şikayet etse de Bolt atlarına binmelerini emretti. Daha yavaş bir şekilde ilerlemeye devam ettik. Kısrağımı çeken kadının ekşi ter ve kusmuk kokusunu alabiliyordum.

Hafif bir yükseltiyi çıkarken Joff eyerinden aşağıya, tozun içine düştü. Kısrağıma topuklarımla sertçe vurdum, ama dizginleri geminden aşağı sarkarken dörtnala gitmeyecek kadar iyi eğitilmiş olduğu için sadece tereddüt ederek yana çekildi ve kulaklarını geri attı. Bolt birliğini durdurdu, herkes hemen atından aşağı atladı. Bazıları kusuyor, bazılarıysa sadece perişan bir halde atlarının yanına çöküyordu. "Kamp kuruyoruz," diye emretti Bolt, vakit daha çok erken olsa da. Sonra birazcık yana yürüdü, çöktü ve kuru bir şekilde bir kez öğürdü. Joff ayağa kalkmamıştı.

Bolt bana doğru yürüdü, ayak bileklerimi eyer kayışından çözdü. Zincirimi çekti, onun üzerine düşüverdim. Sendeleyerek birkaç adım uzaklaştım, sonra ellerim karnımda yere yığıldım. Yanıma çömeldi. Enseme yapışıp sıkıca kavradı. Ama gücünün eskisi gibi olmadığını hissedebiliyordum. "Ne dersin, Piç?" diye sordu bana kısık sesle homurdanarak. Çok yakınımda duruyordu, nefesi ve vücudu hastalık kokuyordu. "Kötü hava yüzünden mi? Yoksa işin içinde başka bir şey mi var?"

Tıkanmış gibi sesler çıkardım ve sanki kusacakmış gibi ona doğru eğildim. Bitkin bir halde benden uzaklaştı. Muhafızlarından sadece ikisi atlarından düzgün inebilmişti. Diğerleri perişan bir halde tozun içine yuvarlandı. Bolt, onlara boşu boşuna, ama içinden gelerek küfredip aralarında dolandı. Diğerlerine göre daha güçlü muhafızlardan biri, ateş yakmak için çalı çırpı toplamaya başlarken, başka bir muhafız da atların sıralandığı yere doğru yan yan yürüdü, eyerleri çözüp atların sırtından çekmekten başka bir şey yapmadı. Bolt, yanıma gelip bileklerimdeki zinciri bağladı.

O akşam iki muhafız daha öldü. Cesetlerini Bolt bir yana çekti, ama başka bir şey yapacak gücü kendinde bulamadı. Yakmayı başarmış oldukları ateş, yakacak yokluğundan kısa süre sonra söndü. Düz arazinin üzerindeki açık gökyüzü, şimdiye kadar görmüş olduğum her şeyden daha koyu görünüyordu ve ayaz vardı. Adamların inlemelerini ve birinin kendi bağırsakları hakkında zırvaladığını işittim. Su verilmeyen atların durmadan hareket ettiklerini duydum. Büyük bir istekle suyu ve sıcaklığı düşündüm. Ara sıra gelen sızılar beni rahatsız ediyordu. Kelepçeler acıtarak bileklerime sürtünüyordu. Canımı omzumdan daha az yakıyor olsalar da görmezden gelemeyeceğim kadar sürekli bir acı veriyorlardı. Kürekkemiğimin en azından çatladığını tahmin ediyordum.

Bolt, sendeleyerek şafak vakti yattığım yere geldi. Gözleri içine çökmüş, yanakları perişan bir halde çekilmişti. Dizlerinin üzerinde yanıma çekti ve saçımı kavradı. İnledim. "Ölüyor musun, Piç?" diye sordu bana kısık bir sesle. Yeniden inledim ve zayıf bir hareketle ondan kurtulmaya çalıştım. Bu onu tatmin etmiş gibi görünüyordu. "İyi. İyi o halde. Bazıları bunun bize yaptığın İzan büyüsü olduğunu söylüyor, Piç. Ama ben, İzanlı olsa da olmasa da kötü havanın insanı öldürebileceğini düşünüyorum. Yine de bu kez emin olalım."

Çekmiş olduğu benim bıçağımdı. Boğazımı açmak için saçımı

geriye doğru çekip asılırken, zinciri yüzüne vurmak için bağlı ellerimi kaldırdım. Aynı anda toplayabildiğim tüm İzan gücüyle onu *geri püskürttüm*. Geri çekildi. Birkaç adım kadar süründü, sonra yanlamasına kumun içine devrildi. Soluduğunu duydum. Bir süre sonra soluğu kesildi. Bu sessizliği dinleyerek onun artık hayatta olmadığını yüzüme vuran güneş ışığı gibi hissederek gözlerimi yumdum.

Bir süre sonra, kendimi zorlayarak gözlerimi açtım. Bolt'un cesedinin üzerinden sürünmek daha da zordu. Tüm ağrılarım azmış ve her hareketimde çığlık atmama neden olan tek bir acı haline gelmişti. Bolt'un üzerini dikkatle aradım, Burrich'in küpesini çıkınında buldum. Elimden düşünce, hemen durup kaybederim korkusuyla küpeyi yeniden kulağıma takmam tuhaftı. Zehirlerim de oradaydı. Çıkınında olmayan tek şey kelepçelerimin anahtarıydı. Bana ait eşyaları onunkilerden ayırmaya başladım, ama güneş başımın arkasına vuruyordu. Sonunda çıkınını kendi belime soktum. İçinde ona ait her ne varsa, artık benimdi. Bir adamı zehirlendin mi bir kez, diye düşündüm, onu soyabilirsin de. Onurun artık benim hayatımda bir yeri yok gibi görünüyordu.

Beni kim kelepçelediyse, anahtarlarda ondadır, diye düşündüm. Bir sonraki cesede doğru süründüm, ama çıkınında birkaç duman otundan başka bir şey bulamadım. Doğrulup oturdum ve bana doğru sendeleyerek yürüyen birinin kuru toprağı ezen ayak seslerini fark ettim. Gözlerimi kaldırdım, güneş ışığı karşısında kıstım. Adam yavaşça, yalpalayarak bana doğru geliyordu. Bir elinde su tulumu vardı, öteki eliyle de görebileceğim şekilde anahtarı tutuyordu.

On, on iki adım ötemde durdu. "Senin hayatına karşılık benimki," diye hırıldadı. Durduğu yerde sallanıyordu. Karşılık vermedim. Yeniden denedi. "Sözüne karşılık su ve anahtar. Hangi atı almak istiyorsan, al. Seninle dövüşmeyeceğim. Sadece İzan lane-

tini üzerimden kaldır yeter."

Orada dururken çok genç ve acınacak halde görünüyordu.

"Lütfen," diye yalvardı bana birden.

Yavaşça elimi salladığımı fark ettim. "Zehirdi o," dedim ona. "Senin için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Buruk bir şekilde, inanmayarak gözlerini bana dikti. "O halde ölmek zorunda mıyım? Bugün?" sözleri kuru bir fısıltı gibi çıkıyordu ağzından. Koyu renk gözleri gözlerime kilitlenmişti. Başımı sallayarak onayladım.

"Kahretsin!" Kalan tüm yaşam gücünü tüketerek bağırdı. "O halde sen de öleceksin. Tam burada öleceksin!" Anahtarı elinden geldiği kadar uzağa fırlattı, sonra sendeleye sendeleye, güçsüz adımlarla koşup çığlıklar atarak atlara doğru atıldı.

Hayvanlar tüm gece kazıklara bağlanmadan durmuş, hattâ onlara tahıl ve su verilmesini umut ederek bütün sabah beklemişlerdi. İyi eğitilmiş hayvanlardı. Ama hastalık ve ölüm kokusu ve genç adamın bu anlaşılmaz davranışı onlara fazla geldi. Aniden haykırıp sonra neredeyse aralarına kapaklanınca büyük, gri, iğdiş edilmiş at burnundan soluyarak başını kaldırdı. Ona yatıştırıcı düşünceler gönderdim, ama onun kendine ait düşünceleri vardı. Sinirli bir şekilde şahlanıp yürüdü, sonra aniden bunun iyi bir fikir olduğuna karar vererek eşkin gitmeye başladı. Öteki atlar da onu izledi. Toynakları düzlükte gümbürdemiyor; daha çok tüm yaşam umudunu da beraberinde götürerek kaybolurken ani ve şiddetli bir yağmurun azalan pıtırtıları gibi duyuluyordu. Genç adam yeniden hareket etmedi, ama ölmesine daha zaman vardı. Anahtarı ararken, hafif hafif ağlayışını dinlemek zorunda kaldım.Gidip su tulumlarına bakmak istiyordum çılgınca. Ama anahtarı atmış olduğu yerden uzaklaşırsam, kurtuluşumun, üzerinde hiçbir işaret olmayan kumun neresinde olduğuna karar veremeyeceğimden korkuyordum. Bu yüzden tek gözümle yere bakarken, bileklerimi

kesen kelepçelerin acıtarak tenime sürtünmesine rağmen, ellerimin ve dizlerimin üzerinde süründüm. Genç adamın ağlayışı duyulmayacak kadar hafifledikten, hattâ adam öldükten sonra bile ağlayışını zihnimde duymaya devam ettim. Bazen hâlâ duyabiliyorum. Bir genç yaşam daha son bulmuştu saçma bir şekilde, hiçbir yararı olmaksızın, sırf Regal'in bana güttüğü kan davası yüzünden. Ya da benim ona güttüğüm kan davası, belki.

Anahtarı buldum sonunda, tam batan güneşin onu sonsuza dek saklayacağından emin olduğum anda. Kaba bir işçilikle yapılmıştı, kilitlerde zor döndü, ama işe yaradı. Kelepçeleri açtım, şişmiş etimden çekip çıkardım. Sol bileğimdeki çok sıktığı için ayağım soğumuş, neredeyse uyuşmuştu. Birkaç dakika sonra, canlılıkla beraber acı da hücum etti ayağıma. Pek önemsemedim, su aramakla meşguldüm.

Tıpkı benim zehirlerimin bağırsaklarındaki tüm sıvıları boşalttığı gibi, muhafızların çoğu da su tulumlarını boşaltmıştı. Genç adamın bana göstermiş olduğu tulumda sadece birkaç yudum su vardı. Tulumdaki suyu yutmadan önce uzun süre ağzımda tutarak yavaş yavaş içtim. Bolt'un eyer çantasında küçük bir şişe brendi buldum. Kendime sadece küçük bir yudum içmek için izin verdim, sonra kapağını kapatıp kaldırdım. Su başı yürüyerek bir günlük yoldan daha uzak değildi. Başarabilirdim. Başarmak zorundaydım.

Ölülerden ihtiyacım olan şeyleri aldım. Eyer çantalarına ve kümelenen eyerlerin üzerindeki çıkınlara baktım. İşim bittiğinde, dizlerime kadar inse de omuzlarıma tam gelen mavi bir gömlek giyiyordum. Kurutulmuş etim ve tahılım, mercimeğim ve bezelyem, elime çok yakıştığını düşündüğüm eski kılıcım, Bolt'un bıçağı, bir aynam, küçük bir çaydanlığım, bir kupam ve bir kaşığım vardı. Yere sağlam bir battaniye serdim, eşyaları üzerine koydum. Bunlara, bana çok büyük gelen, ama hiç yoktan iyi olan bir takım kıyafet ekledim. Bolt'un pelerini bana uzun gelirdi, ama en iyisi ol-

duğu için onu seçtim. Adamlardan birinin eşyaları arasında bandaj yapmak için biraz keten ve iyileştirici merhem vardı. Bunları, boş su tulumlarından birini ve Bolt'un brendi şişesini de aldım.

Cesetlerin üzerinde para ve mücevher de arayabilirdim. İşime yarama ihtimali olan bir sürü başka şeyi de yüklenebilirdim. Sadece eskiden sahip olduğum şeylerin yerine yenilerini koymak ve şişen cesetlerin kokusundan uzaklaşmak istediğimi fark ettim. Atların koşum takımlarının deri kayışlarıyla bağlayarak elimden geldiğince küçük ve sıkı bir çıkın yaptım. İyi durumdaki omzuma yüklediğimde hâlâ çok ağırdı.

Kardeşim?

Soruda sanki bir tereddüt vardı, uzak olmaktan çok, zayıftı. Artık cevap beklemiyor gibiydi. Sanki biri yıllardır kullanılmamış bir dilde konuşuyordu.

Hayattayım, Gecegözleri. Sürünle beraber kal ve yaşa.

Bana ihtiyacın yok mu? Bunu sorarken bilincinin sancısını hissettim.

Sana her zaman ihtiyacım var. Hayatta ve özgür olduğunu bilmem gerek.

Zayıf onayını hissettim, ama daha fazlası yoktu. Bir süre sonra zihnime dokunuşunu hayal edip etmemiş olduğumu merak ettim. Ama cesetlerden uzaklaşıp kararan geceye doğru ilerlerken garip bir biçimde güçlenmiş hissettim kendimi.

13

MAVİ GÖL

Mavi Göl, Cold Nebri'nin son durağıdır. Aynı zamanda, kıyılarındaki en geniş kasabaya da adını verir. Gölün kuzeydoğu tarafını çevreleyen bölge, Kral Shrewd'un saltanatının erken dönemlerinde, buğday tarlaları ve meyve bahçeleriyle ünlüydü. Bu toprağa has üzümden rakip tanımaz, kokulu bir şarap yapılırdı. Mavi Göl şarabı sadece Altı Dükalık'ta bilinmekle kalmaz, kervanlar yoluyla Bingtown'a kadar ihraç edilirdi. Sonra uzun süren kuraklıklar, onların peşi sıra ani yangınlar başladı. Bölgedeki çiftçiler ve şarap tüccarları bir daha toparlanamadı. Mavi Göl, sonrasında ticarete daha fazla bel bağlamaya başladı. Bugün Mavi Göl kasabası, Farrow ve Chalced eyaletlerinden gelen kervanların Dağ halkının mallarıyla kendi mallarını takas etmek için buluştuğu bir ticaret kasabasıdır. Yazlar, büyük mavnalar gölün sakin sularının üzerinde yolculuk eder, ancak kışın Dağlar'dan aşağı hızla ve kuvvetle ilerleyen fırtınalar mavnacıları gölden uzaklaştırır ve su üzerinde devam eden ticarete son verir.

* * *

Yerden fazla yüksek olmayan bir noktada asılı duran kocaman, turuncu ayla gece gökyüzü açıktı. Yıldızlar güvenilirdi ve ben eve, Buckkeep'e geri dönerken bir zamanlar üzerimde parlamış olan yıldızların da bu yıldızlar olduğuna dair bitkin şaşkınlığa birkaç dakika ayırarak onların rehberliğini izledim. Şimdi

beni geriye, Dağlar'a yöneltiyorlardı.

Gece boyunca yürüdüm. Hızlı değil, düzenli de değil. Ama kısa süre içinde suya varırsam, acılarımı da kısa sürede hafifletebileceğimi bilerek. Ne kadar uzun süre susuz kalırsam, o kadar güçsüz kalacaktım. Yürürken keten sargı bezlerinden birini Bolt'un brendisiyle ıslattım, bezi hafif hafif yüzüme dokundurdum. Yüzümdeki hasara aynada şöyle bir bakmıştım. Bir başka kavgayı daha kaybetmiş olduğuma şüphe yoktu. Yüzümün büyük bir kısmı morarıyordu ve küçük kesiklerle kaplıydı. Yeni yara izleri beklemiyordum. Brendi yüzümdeki sıyrıkların üzerine gelince canımı acıttı, ama ıslaklığı kabuk tutan bazı yerleri rahatlattı. Ağzımı canım acıyarak azıcık açabiliyordum. Karnım açtı, ama kurutulmuş tuzlu etin sadece susuzluğumu arttıracağından korktum.

Güneşin olağanüstü renklerle büyük Farrow düzlüğünün üzerinden yükselişini izledim. Gecenin soğuğu hafifledi, Bolt'un pelerinini gevşettim. Yürümeye devam ettim. Artan ışıkla beraber, yeri umutla inceledim. Belki atlardan bazıları su çukurına geri yönelmişti. Ama yeni izler görmedim, sadece rüzgarın çoktan silip süpürdüğü, dün bırakmış olduğumuz kenarları dağılıp gitmiş toynak izleri vardı.

Su başına vardığımda gün hâlâ ilk saatlerini yaşıyordu. Su başına ihtiyatla yaklaştım, ama burnum ve gözlerim bana buranın şükürler olsun ki, boşaltılmış olduğunu söyledi. Uzun süre böyle kalacağına dair şansıma güvenemeyeceğimi biliyordum. Burası kervanlar için daimi bir duraklama yeriydi. İlk işim içebildiğim kadar su içmek oldu. Sonra kendi küçük ateşimi yakmak, bir çaydanlık su ısıtmak, suya mercimek, bezelye, buğday ve kurutulmuş et eklemek gibi kesinlikle lüks bir işe girdim. Soyunup su çukurunda yıkanırken, çaydanlığı kaynaması için ateşe yakın bir taşın üzerine koydum. Çukurun bir ucu sığdı ve güneş suyu neredeyse ısıtmıştı. Sol omzum dokununca ya da oynatınca hâlâ bir hay-

li acıyordu. El ve ayak bileklerimdeki yaralı yerler, başımın arkasındaki yumru, yüzümün büyük bir bölümü de aynı şekilde acıyordu... Acılarımı sıralamaktan vazgeçtim. Hiçbiri beni öldürmezdi. Bundan daha önemli ne olabilirdi ki?

Güneşin altında titreyerek kurudum. Kıyafetlerimi suya sokup çıkardım ve çalıların üzerine yaydım. Güneş onları kuruturken, Bolt'un pelerinine sarındım, brendi içtim ve çorbamı karıştırdım. Daha fazla su eklemeliydim. Kuru bezelye ve mercimeklerin yumuşaması yıllar alacak gibi görünüyordu. Sık sık daha fazla dal ve tezek ekleyerek ateşimin yanına oturdum. Bir süre sonra gözlerimi yeniden açtım ve sarhoş mu, dayak yemiş gibi mi, yoksa inanılmaz derecede yorgun mu olduğuma karar vermeye çalıştım. Bunun da en çok acılarımı sıralamak kadar yararlı olduğuna karar verdim. Olduğu kadarıyla, bezelyeleri hâlâ biraz sert olan çorbamı içtim. Çorbayla beraber brendinin de çoğunu yudumladım. Geriye pek fazla kalmadı. Kendimi zorlayarak çaydanlığı yıkadım, daha fazla su ısıttım. En kötü durumda olan kesiklerimi temizledim, merhem sürdüm ve sarılabilecek durumda olanları sardım. Ayak bileklerimden biri kötü görünüyordu, sorunun yayılmasına razı olamazdım. Gözlerimi yukarı kaldırdığımda gün ışığının azaldığını gördüm. Hızla kayboluyor gibiydi. Kalan gücümle, ateşi söndürdüm, eşyalarımı toparladım ve su çukurundan uzaklaştım. Uyumaya ihtiyacım vardı ve başka yolcularla karşılaşma tehlikesini göze alamazdım. Katran kokulu çalılarla biraz da olsa rüzgara karşı korunaklı, küçük çukurluk bir yer buldum. Battaniyeyi yaydım, Bolt'un peleriniyle örtündüm ve uykuya daldım.

Bir süre rüya görmeden uyuduğumu biliyorum. Sonra birinin adımı söylediği, ama kim olduğunu bulamadığım karmaşık rüyalardan birini gördüm. Rüzgar esiyordu ve hava yağmurluydu. Esen rüzgarın sesinden nefret ettim, çok yalnızdım. Sonra kapı açıldı. Burrich orada dikiliyordu. Sarhoştu. Kendimi hem sinirlenmiş, hem

de rahatlamış gibi hissettim. Dünden beri eve gelmesini bekliyordum ve şimdi buradaydı, sarhoştu. Buna nasıl cüret edebilmişti?

Üzerimden bir titreme, neredeyse bir aydınlanma geçti. Ve bunların Molly'nin düşünceleri, İrfan rüyasıyla iletişim kurduğum kişinin Molly olduğunu anladım. Bunu yapmamalıydım, bunu yapmamam gerektiğini biliyordum, ama bu sınırsız rüya halinde, direnecek iradem yoktu. Molly dikkatle ayağa kalktı. Kızımız kollarında uyuyordu. Onun daha önce gördüğüm yeni doğan bebeklerin kırışık kırmızı yüzlerine benzemeyen, pembe ve tombul, küçük yüzünü gördüm bir anlığına. Şimdiden ne kadar değişmişti! Molly onu sessizce yatağa götürdü, yavaşça yatırdı. Bebeği sıcak tutmak için battaniyenin bir köşesini çevirdi. Dönmeden alçak ve gergin bir sesle, "Endişelendim. Dün geleceğini söylemiştin."

"Biliyorum. Affedersin. Gelmeliydim, ama..." Burrich'in sesi boğuktu. Sesinde canlılık yoktu.

"Ama kasabada kalıp, içtin," diye tamamladı soğuk bir şekilde.

"Ben... evet. İçtim." Kapıyı kapattı ve odaya girdi. Kızarmış ellerini ısıtmak için ateşe doğru ilerledi. Sanki eve yürürken kapüşonunu kaldırmaya zahmet etmemiş gibi, pelerininden ve saçlarından sular damlıyordu. Kapının yanına, yere bir torba bıraktı. Sırılsıklam olan pelerinini çıkardı ve şöminenin yanındaki sandalyeye dimdik oturdu. Hasta dizini ovmak için öne eğildi.

"Sarhoş olduğunda buraya gelme," dedi Molly kararlı bir sesle.

"Böyle hissettiğini biliyorum. Dün sarhoştum. Bugün de biraz sarhoştum, ama şimdi değilim. Şimdi değilim. Şimdi sadece... yorgunum. Çok yorgunum." Öne eğildi ve başını ellerinin arasına aldı.

"Dik bile oturamıyorsun." Molly'nin sesinde gittikçe artan öfkeyi duyabiliyordum. "Sarhoş olduğunun bile farkında değilsin."

Burrich yorgun bir halde ona baktı. "Belki de haklısın," diye pes etti beni şaşırtarak. "Giderim," dedi ona. Ağırlığını bacaklarına verirken suratını buruşturup geri çekilerek ayağa kalktı. Molly,

acı veren ani bir suçluluk hissetti. Burrich hâlâ üşüyordu, geceleri uyuduğu baraka cereyanlı ve nemliydi. Ama buna o neden olmuştu. Molly'nin sarhoşlar hakkında ne hissettiğini biliyordu. Biri bir iki kadeh içsin, bunda bir sorun yoktu, zaman zaman Molly de bir kadeh içerdi, ama eve böyle sendeleyerek gelmek ve ona anlatmaya çalışmak...

"Bir dakikalığına bebeği görebilir miyim?" diye sordu Burrich yumuşak bir sesle. Kapının orada duraklamıştı. Gözlerinde bir şey gördüm, öyle bir şey ki, Molly, Burrich'i bunu fark edecek kadar iyi tanımıyordu ve bu içimi parçaladı. Burrich kederliydi.

"Orada, yatağın üzerinde. Onu daha şimdi uyuttum," dedi Molly hızla.

"Onu kucağıma alabilir miyim... sadece bir dakikalığına?"

"Olmaz. Sarhoş ve soğuksun. Eğer ona dokunursan, uyanır. Bunu biliyorsun. Bunu neden istiyorsun?"

Burrich yüzünü buruşturdu. "Çünkü Fitz öldü ve ondan ya da babasından bana kalan tek şey bu bebek. Ve bazen..." derken, sesi boğuk boğuktu. Rüzgardan sertleşmiş elini kaldırıp yüzünü ovdu. "Bazen sanki hepsi benim hatammış gibi geliyor." Sesi bu sözcükleri söylerken giderek yumuşadı. "Onu benden almalarına hiçbir zaman izin vermemeliydim. Çocukken. Onu burca ilk götürmek istediklerinde, eğer onu atımın arkasına atıp Chivalry'ye gitmiş olsaydım, belki her ikisi de hâlâ yaşıyor olurdu. Bunu düşündüm. Neredeyse yapıyordum. Beni bırakmak istemedi, bilirsin, onu zorladım. Chivalry'ye geri götürüyordum neredeyse. Ama götürmedim. Onu almalarına izin verdim ve onlar da onu kullandılar."

Molly'nin içinden geçen ani titremeyi hissettim. Gözyaşları birden gözlerini sızlattı. Öfkeyle kendini savundu. "Kahretsin, o aylardır ölü. Sarhoş gözyaşlarıyla bana yaranmaya çalışma."

"Biliyorum," dedi Burrich. "Biliyorum. O öldü." Birden derin bir nefes aldı ve kendini topladı. Onun acılarını ve güçsüzlükle-

rini katlayıp içine, derinlere sakladığını gördüm. Ona ulaşmak ve onu yatıştırmak için elimi omzuna koymak istedim. Ama bu gerçekten bendim, Molly değil. Kapıya doğru ilerledi ve sonra durakladı. "Oh. Bir şey var bende." Gömleğinin içini yokladı. "Bu onundu. Ben... bunu cesedinden aldım, öldükten sonra. Bunu bebek için saklamalısın, o zaman babasına ait bir şeyi olur. Bunu Kral Shrewd'dan almıştı."

Burrich elini uzatırken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Avcunda gümüşün içine oturtulan yakutuyla benim iğnem duruyordu. Molly iğneye sadece bir baktı. Dudakları düz bir çizgi halini almıştı. Öfke ya da her ne hissediyorsa onun sıkı denetimi. O kadar sert bir denetim ki, o bile neden saklandığını bilmiyordu. Burrich'e doğru ilerlemeyince, Burrich iğneyi dikkatle masanın üzerine koydu.

Parçalar kafamda bir anda birleşti. Burrich yeniden beni bulmayı denemek, bana bir kızım olduğunu söylemek için çobanın bölmesine gitmişti. Bunun yerine, ne bulmuştu? Büyük bir ihtimalle o vakte kadar geriye kemikten fazla bir şey kalmayan, hâlâ güvenli bir şekilde yakasında takılı duran iğneyle gömleğimi giyen çürümüş bir ceset. İşlenmiş çocuk koyu renk saçlıydı, hemen hemen benim boyumda ve benim yaşımdaydı.

Burrich öldüğüme inandı. Gerçekten ve şüphesiz, öldüğüme. Ve yasımı tuttu.

Burrich. Burrich, lütfen. Ben ölmedim. Burrich, Burrich!

Öfkelendim, köpürdüm, İrfan hissimin her bir zerresiyle ona vurdum, ama her zamanki gibi ona ulaşamadım. Titreyerek ve kendimi yakalamaya çalışarak, sanki bir hayaletmişim gibi hissederek birden uyandım. Büyük bir ihtimalle çoktan Chade'e gitmişti. Her ikisi de öldüğümü düşünmüştü. Bunu düşününce tuhaf bir korku doldurdu içimi. Birinin öldüğüne tüm dostlarının inanması korkunç bir şanssızlık gibi geldi.

İrfan kaynaklı bir baş ağrısının başladığını hissederek hafifçe şakaklarımı ovdum. Bir dakika sonra savunmamın düştüğünü fark ettim; ne kadar sert irfanlayabiliyorsam Burrich'le o kadar sert irfanlanmıştım. Duvarlarımı hızla kapattım ve sonra alacakaranlıkta titreyerek kıvrıldım. Will bu sefer İrfanımı fark etmemişti, ama bu kadar dikkatsiz davranma riskini alamazdım. Dostlarım bile öldüğüme inanıyorsa, düşmanlarım daha iyisini bilirdi. Duvarlarımı yüksek tutmalı, Will'in kafamın içine girmesine izin verme tehlikesini göze almamalıydım. Baş ağrısının yeni acısı beni şiddetle sarstı, ama kalkıp çay yapmak için fazla yorgundum. Ayrıca hiç cinkabuğum da yoktu, sadece Tradefordlu kadının denemediğim tohumları vardı yanımda. Bolt'un brendisinden kalanı içtim ve yeniden uykuya döndüm. Uyanıklığın sınırında, koşan kurtlar düşledim. *Yaşadığını biliyorum. Bana ihtiyacın varsa, gelirim. İhtiyacın olursa sadece çağır beni.* Bu erişim geçici, ama gerçekti. Uyku beni çağırırken bu düşünceye bir dost eline tutunur gibi tutundum.

İzleyen günlerde Mavi Göl'e doğru yürüdüm. Kumları uçuran aşındırıcı rüzgarın içinden yürüdüm. Manzara, kayalar ve gevşek taşlardan, kayışımsı yaprakları olan çalılardan, bodur ve iri yapraklı kaktüslerden, daha ileride büyük gölün kendisinden ibaretti. Patika düzlüğün kuru yüzeyinde bir izden, toynak kesiklerinden ve sürekli esen soğuk rüzgarda soluklaşan araba yollarının uzun kabartılarından fazla bir şey değildi. Ama göle yaklaştıkça arazi gitgide daha yeşil ve daha yumuşak bir hal aldı. Patika, yola benzemeye başladı. Rüzgarla birlikte kıyafetlerime kadar işleyen sağanak gibi bir yağmur yağmaya başladı. Daha önce hiç sırılsıklam ıslanmış hissetmemiştim kendimi.

Yolda seyahat eden insanlarla iletişim kurmaktan kaçınmaya çalıştım. Bu düz arazide onlardan gizlenme şansı yoktu, ama sıradan ve ürkütücü görünmek için elimden gelenin en iyisini yaptım. Yanımdan hızlı atlılar geçti, bazıları Mavi Göl'e doğru ilerli-

yor, diğerleriyse geriye, Tradeford'a gidiyordu. Benim için duraklamadılar, ama bu küçük bir rahatlıktı. Er geç biri Kral Muhafızları'na ait gömülmemiş beş cesedi bulacak ve meraklanacaktı. Piç'in gözlerinin önünde nasıl yakalandığının öyküsü de Creece ya da Starling'in anlatmaktan kendilerini alıkoymaları için fazla ilgi çekici bir söylenti olacaktı. Mavi Göl'e yaklaştıkça, yoldaki insan sayısı artıyordu, cesaretle öteki yolculara karışmayı umut ettim. Çünkü zengin otlaklarda malikaneler, hattâ küçük yerleşim birimleri vardı. Bir evin küçük tümseği ya da bir bacadan yükselen duman çok uzaktan görülebiliyordu. Arazi daha verimli bir hal aldı, çalılar yerlerini ağaçsı bitkilere ve ağaçlara bıraktı. Kısa süre sonra bahçelerden, yol kenarındaki çamurların içinde eşelenen tavuklar ve süt veren inekleriyle otlaklardan geçiyordum. Sonunda gölle aynı adı taşıyan kasabaya geldim.

Mavi Göl'ün ilerisinde bir başka düz arazi, ardında da dağ etekleri vardı. Onların da ilerisinde Dağ Krallığı, daha ileride bir yerde de Verity...

Kettricken'i Verity'ye eş olarak istemek için kraliyet kervanıyla seyahat etmiş olduğum ilk seferle karşılaştırılınca, bir halde bu kadar uzağa yayan gelmemin ne kadar zaman almış olduğunu düşündüğümde durum biraz endişe vericiydi. Sahilin dışında yaz sona ermişti ve kış rüzgarları kamçı gibi esmeye başlamıştı. Burada bile iç kısımların sert kışının, düzlükleri kar fırtınalarının kıskacına almasına çok kalmamıştı. Dağlar'ın yüksek kısımlarına, sanırım kar çoktan yağmaya başlamıştı. Ben Dağlar'a varana kadar kar yüksekliği daha da artardı ve ilerideki arazilerde Verity'yi aramak için yükseklere çıkarken nelerle karşı karşıya kalacağımı bilmiyordum. Onun hâlâ hayatta olup olmadığını bile gerçekten bilmiyordum. Regal'den kurtulmama yardım etmek için çok fazla güç harcamıştı. Yine de *Bana gel, bana gel* çağrıları, kalp atışlarımla birlikte yankılanıyor gibiydi ve kendimi bu ritme ayak uy-

dururken buldum. Verity'yi ya da kemiklerini bulacaktım. Ama bunu yapana dek yeniden kendime gerçek biçimde ait olmayacağımı biliyordum.

Mavi Göl kasabası, olduğundan daha büyük bir şehirmiş gibi görünüyordu, çünkü araziye yayılmıştı. Bir kattan daha fazla olan birkaç ev gördüm. Çoğu sanki oğullar ve kızlar evlenmiş de eşlerini eve getirmiş gibi, binalara eklenen kanatlarla alçak, uzun evlerdi. Kereste, Mavi Göl'ün öteki yakasında boldu, bu yüzden daha fakir olan evler çamur tuğlalarından yapılmışken, tüccarların ve balıkçıların evleri, çatıları geniş padavra tahtalarıyla kaplı sedir ağacından yapılmıştı. Evlerin çoğu beyaz, gri ya da açık maviye boyanmıştı, bu renkler yapıları daha geniş gösteriyordu. Bazılarının camlı, kalın kanatlı pencereleri vardı. Ama yanlarından yürüyüp geçtim ve her zaman kendimi daha çok evdeymişim gibi hissettiğim yere gittim.

Kıyı, bir liman kasabasınınkine hem benziyor, hem de benzemiyordu. Uğraşılacak gelgit dalgaları yok, sadece fırtınaların sürüklediği dalgalar vardı. Bu yüzden birçok ev ve işyeri, bir yol şeklinde gölün içine ilerleyen kazıkların üzerine yapılmıştı. Balıkçı ahalisinden bazıları tam anlamıyla kapılarının önüne demir atabiliyor, diğerleri onların tuttuklarını arka kapıya taşıyor ve böylece balık tüccarı bunları hemen satabiliyordu. Tuz ve iyot kokmayan rüzgar tuhaf geliyordu. Bana göre gölün havası yeşillik ve yosun kokuyordu. Siyah uçlu kanatlarıyla martılar da farklıydı, ama öteki taraftan, şimdiye kadar bildiğim martılar kadar aç gözlü ve aşırıcıydılar. Aynı zamanda, tam beklediğim gibi bir sürü muhafız vardı. Farrow'un altın sarısı ve kahverengi üniformaları içinde, tuzağa düşmüş kediler gibi etrafta dolanıyorlardı. Yüzlerine bakmadım, beni fark etmelerini sağlayacak bir neden de vermedim onlara.

Kendi paralarım ve Bolt'un kesesinde taşıdıklarıyla toplam on beş gümüş, on iki de bakır param vardı. Bozuk paraların bazıla-

rını tanımıyordum, ama elimdeki ağırlıkları kendimi iyi hissettiriyordu. Kabul edilebileceklerini varsaydım. Dağlar'a kadar gitmek için sahip olduğum tek şey bunlardı ve hattâ eve, Molly'ye götürebileceğim, sahip olduğum tek şey de bunlardı. Bu nedenle benim için iki kat değerliydiler, zorunlu kaldığımdan fazlasını harcamak gibi bir niyetim yoktu. Ama erzak ve sıkı kıyafetler olmadan Dağlar'a gitmeyi düşünecek kadar da aptal değildim. Böylece, harcamak zorunda olduğum kadarını harcadım, ama aynı zamanda Mavi Göl'ü geçmek, belki de daha ilerisine gitmek için gereken yol parasını çıkarabileceğim bir yol bulmayı umut ettim.

Bütün kasabalarda hep daha fakir kesimler ve insanların artık kullanmadıkları eşyalarını başkalarınınkilerle değiştirdikleri dükkan ya da arabalar vardır. Ticaretin en canlı göründüğü su kenarında kalarak Mavi Göl'de birazcık dolandım ve sonunda, dükkanlarının çoğu, çatıları padavra tahtalarıyla kaplı olsa da çamur tuğlalarından yapılma sokaklara vardım. Burada onarılmış tencereler satan yorgun tenekeciler, arabalarında giyilmekten yıpranmış mallarıyla paçavracılar, takımı bozulmuş çanak çömlekler ve benzerlerini satan dükkanlarla karşılaştım.

Bundan sonra çıkınımın daha ağır olacağını biliyordum, ama bu konuda bir şey yapamazdım. İlk önce aldığım şeylerden biri, omuzlarımdan geçen sırt askılarıyla göl kamışlarından örülmüş sağlam bir sepetti. Çıkınımı sepetin içine yerleştirdim. Gün bitmeden Dağ halkının giydiğine benzer içi takviyeli bir pantolon, müflonlu bir ceket ve yumuşak deri çoraplara benzeyen bir çift bot koymuştum sepetime. Bu son parçanın baldırlarımı sıkıca tutacak deri bağları vardı. Aynı zamanda botların içine giymek için renkleri birbiriyle eşleşmeyen, ama bayağı kalın olan birkaç yün tozluk, başka bir arabadan rahat yün bir bere ve bir atkı satın aldım. Kesinlikle Dağlı bir kadının kocasının ellerine göre yaptığı, bana çok büyük gelen bir çift de eldiven aldım.

Küçük bir bitki tezgahında cinkabuğu bulabildim, böylece kendim için küçük bir stok elde etmiş oldum. Yakınındaki bir dükkandan tütsülenip kurutulmuş balık, kurutulmuş elma ve satıcının ne kadar uzağa gidersem gideyim iyi durumda kalacaklarına beni ikna ettiği sert, yayvan keklerden aldım.

Sonra Mavi Göl'ün karşısına geçecek bir mavnada yer bulmaya çabaladım. Aslında geçiş paramı çıkarabileceğim bir iş ayarlamayı umarak su kenarındaki işçi pazarına gittim. Kimsenin işçi tutmadığını çabucak öğrenmiş oldum. On üç yaşlarında bir çocuk, "Baksana, dostum," diye kibirli bir şekilde bana seslendi. "Herkes işin içinde altın olmadıkça, büyük mavnaların yılın bu vakti gölde çalışmadığını bilir. Bu yıl hiç olmaz. Dağ cadısı Dağlar'la olan tüm ticareti kesti. Taşıyacak bir şey olmaması, bu riski almaya değecek paranın olmaması demek. İşte böyle, açık ve basit. Ama ticaret açık olsaydı bile, kışın gidip gelen fazla mavna bulamazdın. Büyük mavnaların bu taraftan oraya geçebildiği zaman yazdır. Rüzgarlar o zaman bile değişken olabilir, ancak iyi bir mürettebatı varsa gider mavnalar, yelken ve kürekle, oraya ve yeniden buraya. Ama yılın bu zamanı, zaman kaybı. Her beş altı günde bir fırtına patlar, geri kalan zamanda da rüzgarlar tek yönden eser ve eğer yağmur yüklü değillerse, buz ve kar taşırlar. Islanmaya, üşümeye ve yol boyunca yelkenlerin halatlarından, iplerinden, zincirlerinden falan buz kazımaya aldırmazsan Dağ tarafından Mavi Göl kasabasına gelmek için iyi bir zaman. Ama gelecek bahara kadar buradan oraya giden büyük nakliye mavnası bulamazsın. Halkı karşıya geçiren küçük tekneler var, ama hem yol parası çok fazla, hem de onlara binmek yürek ister. Eğer bunlardan birine binersen, karşıya geçmek için altın ödemeye gönüllü olduğun ve kaptan hata yaparsa, bunu hayatınla ödeyeceğin anlamına gelir. Bırak yolculuk vergisini, buna yetecek kadar paran varmış gibi görünmüyorsun adamım."

O daha bir çocuk olabilirdi, ama neden bahsettiğini biliyordu. İnsanları dinledikçe, aynı şeyleri duymaya devam ettim. Dağ cadısı geçitleri kapatmıştı ve masum yolcular Dağlı haydutların saldırısına uğrayıp soyuluyordu. Kendi iyilikleri için, yolcular ve tüccarlar sınırdan çevriliyordu. Savaş başlamak üzereydi. Bu kalbimi dondurdu ve Verity'ye ulaşmak zorunda olduğum konusunda beni her zamankinden daha kararlı bir hale getirdi. Ama en kısa sürede Dağlar'a gitmek zorundayım diye direttiğimde, gölün karşı tarafına geçmek için bir yolunu bulup beş altın edinmeme ve ondan sonra şansımın açık olmasına dair tavsiyeler aldım. Adamın biri eğer ilgilenirsem, bir ay ya da daha kısa sürede bu parayı kazanabileceğim, bir bakıma yasadışı bir iş bildiğini ima etti. İlgilenmedim. Şimdiden uğraşmam gereken yeteri kadar derdim vardı zaten.

Bana gel.

Bunu biliyordum, bir şekilde gidecektim.

Harap durumda ve çok ucuz bir han buldum, ama en azından çok fazla duman kokmuyordu. Müşterilerinin dumana yetecek kadar parası yoktu. Bir yatak için para ödedim, bana oturma odasının üzerindeki açık çatı katında bir ot minder verdiler. En azından aşağıdaki şömineden serseri dumanla beraber sıcaklık da yükseliyordu. Pelerinim ve giysilerimi minderimin yanındaki sandalyeye asarak günlerdir ilk kez onları tamamen kurutabildim. Şarkılar ve konuşmalar -her ikisi de kaba ve alçak sesli- uyumak için gösterdiğim çabayı boşa çıkaran değişmez bir koro gibiydiler. Mahremiyet diye bir şey yoktu ve sonunda beş kapı ilerideki banyoda can attığım o sıcak duşu aldım. Ancak gece nerede uyuyacağını bilmekte kesinlikle yorucu bir zevk vardı, öyle değilse ne iyi.

Bunu planlamamıştım, ama Mavi Göl'ün genel dedikodularını dinlemek için de mükemmel bir yoldu. Orada olduğum ilk gece, bir değil iki hizmetçisini de hamile bırakan, adı sanı bilinen genç bir soylu ve Katip Crookarm'ın ısırıp kopartarak Jake Kırmızı-Bu-

run'u adını taşıdığı organından ettiği, iki sokak ilerideki meyhanede kopan büyük kavganın ayrıntıları hakkında istediğimden fazlasını öğrendim.

Handaki ikinci gecemde Kralın Muhafızları'ndan on ikisinin Jernigan Pınarı'nı geçtikten sonra at sırtında bir günlük yol mesafesinde haydutlar tarafından katledilmiş olarak bulunduğuna dair bir dedikodu duydum. Sonraki geceye kadar biri bağlantıyı kurmuştu, cesetlere nasıl vahşice saldırılmış olduğuna ve bir canavarın onları nasıl yediğine dair hikayeler anlatıldı. Ben de leş yiyicilerin cesetleri bulup yediklerine inanarak benzer şekilde düşündüm. Ama hikaye anlatıldıkça, bu kesinlikle soğuk demir zincirlerinden kurtulmak için kendini bir kurda dönüştürmüş olan ve dolunay ışığında tüm gruba saldırarak vahşetini onların üzerinde sergileyen İzanlı Piç'in işi oldu. Hikayeyi anlatan beni tarif ettikçe, aralarında dururken fark edilmekten azıcık bile korkmadım. Ne gözlerim ateşin ışığında kırmızı kırmızı parlıyor, ne de uzun ve sivri ön dişlerim ağzımdan dışarı fırlıyordu. Daha sıradan başka tariflerimin de ortalarda dolandığını biliyordum. Regal'in bana yaptıkları, yüzümde saklaması zor yara izleri bırakmıştı. Kabarcıklarla dolu bir yüzle çalışmanın Chade için ne kadar zor olduğunu kavramaya başlıyordum.

Bir zamanlar sinir bozucu bulduğum sakallar şimdi bana doğal görünüyordu. Sakalım Verity'ninkini hatırlatır şekilde tel tel kıvrılarak çıkıyordu ve kesinlikle asiydi. Omzum soğuk havada hâlâ durmaksızın ağrısa da Bolt'un yüzümde bıraktığı morluk ve kesiklerin çoğu kaybolmuştu. Kış havasının nemli soğuğu yanaklarımın sakalımın dışında kalan kısmını yakmış ve yara izimin ucunu daha az dikkat çekecek bir hale getirmişti. Kolumdaki kesik daha öncen iyileşmişti, ama kırık burnum için yapabileceğim bir şey yoktu. O da aynaya baktığımda artık beni pek ürkütmüyordu. Bir şekilde, diye düşündüm, en az Chade'in olduğu kadar

Regal'in de yaratısıydım şimdi. Chade bana sadece nasıl öldürüleceğini öğretmiş; Regal ise gerçek bir suikastçı yapmıştı.

Handaki üçüncü akşamımda, beni donduran bir dedikodu duydum.

"Kralın kendisi, öyle, evet ve baş İrfan büyücüsü. İyi yünden yapılma pelerinlerinin yakasında ve kapüşonunda o kadar çok tüy var ki, yüzlerini zor görürdünüz. Altın eyerli siyah atlara biniyorlardı, düşünemeyeceğin kadar iyi atlara ve hemen arkalarından da atları üzerinde bir sürü altın sarısı, kahverengi üniformalı geliyordu. Geçebilmeleri için tüm meydanı boşalttılar, muhafızlar boşalttı. Ben de yanımdaki adama, 'Hey, ne oluyor böyle, biliyor musun?' dedim. O da bana Kral Regal'in Dağ cadısının bize yaptıklarını kendi kulaklarıyla duymaya ve buna bir son vermeye geldiğini söyledi. Ve daha fazlasını. Dedi ki, Kabarcıklı Adam ve İzanlı Piçi yakalamaya Kral Regal kendi gelmiş, çünkü onların Dağ cadısıyla işbirliği yaptığı aşikar."

Bunları bir kupa sıcak elma şarabı alacak kadar para kazanıp hanın ateşinin yanında azar azar şarabını yudumlayan, gözü yaşlı dilenciden duydum. Bu dedikodu parçası birkaç bakır daha kazandırsa da patronu ona İzanlı Piçin bir düzine muhafızı nasıl katledip büyüsü için kanlarını içtiğinin hikayesini yeniden anlatmasını söylemişti. Kendimi bir duygu telaşı içinde buldum. Zehirlerimin Regal'e açıkça anlaşıldığı gibi bir şey yapmamış olmasının yarattığı hayal kırıklığı. Onun tarafından bulunma ihtimalinin verdiği korku. Ve Verity'ye giden yolu bulmadan önce onu öldürmek için bir şansa daha sahip olma ihtimalinin verdiği vahşi bir umut.

Soru sormama gerek yoktu. Bir sonraki sabah tüm Mavi Göl, kralın kasabaya varışıyla kaynıyordu. Taç giymiş bir kralın Mavi Göl'ü ziyaret etmesinin üzerinden yıllar geçmişti ve bütün tüccar ve küçük aristokratlar bu ziyaretten fayda sağlamaya niyetliydi. Regal, kasabanın en geniş ve en iyi hanına el koymuş, umursa-

maz şekilde bütün odaların kendisi ve maiyeti için temizlenmesini emretmişti. Onu seçtikleri için hancının hem gururlandığı, hem de korktuğuna dair söylentiler duydum. Çünkü bu kesinlikle hanının ünlenmesine neden olacakken, hizmeti karşılığında para ödenmesinden hiç bahsedilmemiş, sadece Kral Regal'in hazır olmasını beklediği yemek ve şarapların uzun bir listesi verilmişti.

Yeni kışlık giysilerimi giydim, yün beremi kulaklarımın altına kadar çektim ve yola düştüm. Hanı bulmak kolaydı. Mavi Göl'de bu kadar çok balkon ve penceresinin varlığıyla övünebilecek üç katlı başka bir han yoktu. Hanın çevresindeki sokakları, çoğu peşlerinde güzel kızlarıyla kendilerini Kral Regal'e takdim etmeye çabalayan soylular doldurmuştu. Onları eğlendirmeyi teklif eden ozan ve hokkabazlar; hediye edilmek üzere en iyi mallarından örnekler taşıyan tüccarlar; et, bira, şarap, ekmek, peynir ve akla hayale gelebilecek tüm yiyecek içeceği taşıyanlarla dirsek dirseğe itişip kakışıyorlardı. İçeri girmeyi denemedim, ama daha çok dışarı çıkanları dinledim. İçki salonu muhafızlarla doluydu ve sanki Tradeford'da daha iyilerine sahiplermiş gibi, yerel bira ve fahişeler hakkında kötü konuşan kaba bir topluluktular. Kral Regal, bugün ziyaretçi kabul etmiyordu, hayır, aceleyle çıktığı yolculuktan sonra kendini zayıf hissediyordu ve şikayetlerini hafifletmek için en iyi keyiftomurcuğu stoklarının getirilmesini emretmişti. Evet, bu akşam bir yemek olacaktı, çok cömert bir olay, tatlım, sadece kasaba halkının en seçkinleri davetli. Ya onu gördün mü, gözlerinden biri ölü balık gözü gibi gitmiş olanı? İçim ürperdi, ben kral olsaydım, bana tavsiye verecek daha iyi birini bulurdum, İrfanlı ya da değil. Bunlar ön ve arka kapıdan çıkan çeşit çeşit insanın yaptığı konuşmalardı, cılız gün ışığına karşı handaki hangi odaların perdelerinin çekili olduğunu da not ederek hepsini biriktirdim. Dinleniyordu, öyle mi? Ona bu konuda yardım edebilirdim.

Ama bu noktada bir ikilemle karşılaştım. Birkaç hafta önce ol-

sa basit bir şekilde içeri süzülür, Regal'in göğsüne bir bıçak saplamak için elimden gelenin en iyisini yapar, sonuçlarına da aldırmazdım. Ama şimdi sadece Verity'nin beni yiyip bitiren İrfan emri değil, aynı zamanda hayatta kalırsam, beni bekleyen bir kadın ve çocuk da vardı, biliyordum. Artık kendi hayatımı Regal'inkiyle değiştirmeye istekli değildim. Bu kez bir plana ihtiyacım vardı.

Akşam karanlığı beni hanın çatısında yakaladı. Sedir ağacı tahtalarıyla kaplı, keskin bir diklikle yükselen ve buz yüzünden kayganlaşmış bir çatıydı burası. Hana giden birkaç kanat vardı ve ben iki kanadın arasında yükselen birleşme noktasında uzanarak bekledim. En geniş ve en iyi hanı seçtiği için Regal'e minnettardım. Komşu binaların seviyesinden oldukça yukarıdaydım. Rastgele bir bakışla kimse göremezdi beni, özellikle bakıyor olmaları gerekirdi. Yine de saçakların kenarlarına kadar sessizce yarı ilerleyip yarı tırmanmadan önce, havanın tamamen karamasını bekledim. Orada kalbimin atışları sakinleşsin diye biraz uzandım. Tutunacak bir şey yoktu. Çatının altındaki balkonu korumak için kocaman bir saçak vardı. Aşağı kaymalı, geçerken ellerimle saçağı yakalamalı ve eğer balkona inmem gerekiyorsa, kendimi içeri sallandırmalıydım. Yoksa üç kat yukarıdan sokağa düşerdim. Balkonun dekor olsun diye tutturulmuş parmaklığına çarpmamak için dua ettim.

İyi bir plan yapmıştım. Hangi odaların Regal'in yatak ve oturma odası olduğunu, hangi saatte konuklarıyla yemekte olacağını biliyordum. Mavi Göl'deki birçok binanın kapı ve pencere kilitlerini inceledim. Tanıdık gelmeyen bir şeyle karşılaşmadım. Birkaç küçük aleti sağlama almıştım ve bir parça ip de çıkmamı sağlayacaktı. Hiçbir iz bırakmadan girip çıkacaktım. Zehirlerim kemerimdeki kesede bekliyordu.

Çatıdan aşağı inerken, o gün bir ayakkabı tamircisinden aldığım geniş saplı, sivri uçlu iki alet ellerimin kaymamasını sağlıyordu. Kaba kaplamalara değil, aşağıda üst üste binen kaplamalara

tutunmak için aletleri aralarına ittim. En çok aşağıda ne olduğunu tam olarak göremediğim sırada vücudumun bir kısmı çatıdan sarkarken gergindim. Kritik bir anda, hızlanmak için bacaklarımı birkaç kez salladım ve ellerimi bırakmak için cesaretimi topladım.

Tuzak-tuzak

Olduğum yerde dondum, kaplamaların arasına giren iki alete yapışırken bacaklarım çatının saçağının altında kıvrıldı. Nefes bile almadım. Bu Gecegözleri değildi.

Hayır. Küçük Dağ Gelinciği. Tuzak-tuzak. Uzaklaş. Tuzak-tuzak.

Bu bir tuzak mı?

Fitz-Kurt için tuzak-tuzak. Eski Kan bilir, Büyük Dağ Gelinciği söyledi, git onunla, git onunla, uyar Fitz-Kurdu. Rolf-Ayı bilir senin kokunu. Tuzak-tuzak. Uzaklaş.

Küçük sıcak bir beden birden bacağıma yapışıp giysilerimin üzerine tırmandığında neredeyse çığlık atacaktım. Bir anda bir dağ gelinciğinin bıyıklı yüzü benimkine tosladı. *Tuzak, tuzak*, diye ısrar etti. *Uzaklaş, uzaklaş.*

Vücudumu çatının üzerine geri çekmek, aşağı sarkıtmaktan daha zordu. Kemerim saçağın kenarına takılınca zor anlar geçirdim. Biraz kıpırdandıktan sonra kurtuldum ve yavaşça çatının üzerine süzüldüm. Dağ gelinciği omzuma oturup, üst üste *Tuzak-tuzak* diye söylenirken, bir an için nefesimi tutarak hareketsiz yattım. Onunki küçük, vahşicesine yırtıcı bir zihindi ve içinde büyük bir öfke hissettim. Ben kendime böyle bir İzan bağı seçmezdim, ama biri seçmişti. Daha fazlası olmayan biri.

Büyük Dağ Gelinciği, ölümüne yaralı dedi Küçük Gelinciğe, git onunla, git onunla. Kokuyu al. Uyar Fitz-Kurdu. Tuzak-tuzak.

Sormak istediğim çok şey vardı. Bir şekilde Kara Rolf, benim için Eski Kan'la konuşmuştu. Tradeford'dan ayrıldığımdan beri, karşılaştığım her İzanlının bana karşı olacağından korkmuştum.

Ama biri bu küçük yaratığı beni uyarmak için göndermişti. Bağ ortağı ölmüş olsa da, o amacına sadık kalmıştı. Ondan daha fazlasını öğrenmeye çalıştım, ama bu küçük zihinde daha fazlası yoktu. Bağ ortağının ölümünün yarattığı büyük bir acı ve öfke. Beni uyarmak için kesin bir kararlılık. Ne Büyük Dağ Gelinciği'nin kim olduğunu, ne bu planı nasıl keşfetmiş olduğunu, ne de bağ hayvanının kendini Will'in denetiminden saklamayı nasıl başarmış olduğunu hiç öğrenemeyecektim. Çünkü aşağıdaki odada sessizce beni beklediğini gösterdiği kişi oydu. *Tek-Göz. Tuzak-tuzak.*

Benimle gelir misin? diye sordum ona. Vahşi bile olsa, yine de küçücük ve yapayalnız görünüyordu. Onun zihnine dokunmak, ikiye bölünmüş bir hayvandan kalanları görmek gibiydi. Amacı dışında acı tamamen zihninden sürülmüştü. Şimdi sadece tek bir şey için yeri vardı.

Hayır. Git onunla, git onunla. Tek-Göz'ün eşyalarının arasına saklan. Fitz-Kurdu uyar. Git onunla, git onunla. Eski Kan'dan nefret edeni bul. Saklan-saklan. Bekle-bekle. Eski Kan'dan nefret eden uyur, Küçük Gelincik öldürür.

O, zihni daracık, küçük bir hayvandı. Ama Regal'in, Eski Kan'dan nefret edenin resmi bu basit zihne sabitlenmişti. Bu fikri, haftalarca taşıyacak kadar sağlam şekilde onun zihnine sokmanın Büyük Dağ Gelinciği'nin ne kadar zamanını aldığını merak ettim. Sonra anladım. Bu bir vasiyetti. Küçük yaratık hep güdülmüş ve bağ insanının ölümüyle deliye dönmüştü. Bu Büyük Dağ Gelinciği'nin ona son mesajıydı. Bu kadar küçük bir hayvan için sonuç alınamayacak bir görev gibi geliyordu bu.

Benimle gel, diye önerdim nazik bir şekilde. *Küçük Dağ Gelinciği nasıl öldürür Eski Kan'dan nefret edeni?*

Bir saniyede boğazıma çıktı. Boğazımdaki damarda keskin dişlerinin kavrayışını hissettim gerçekten. *Kes-kes o uyurken. İç kanını tavşan kanı gibi. Büyük Dağ Gelinciği yok artık, oyuklar yok ar-*

tık, tavşanlar yok artık. Sadece Eski Kan'dan nefret eden var. Kes-kes. Şah damarımı bıraktı ve birden gömleğimin içine süzüldü. *Sıcak.* Küçük pençeli ayakları tenimin üzerinde buz gibiydi.

Cebimde bir parça kurutulmuş et vardı. Çatıda yattım ve etle suikastçı yoldaşımı besledim. Yapabilseydim onu benimle gelmeye ikna ederdim, ama ben Verity'ye gitmeyi ne kadar reddedebilirsem, onun da fikrini o kadar değiştirebileceğini hissettim. Büyük Dağ Gelinciği'nden ona kalan tek şey buydu. Acı ve intikam düşü. "Saklan-saklan. Git onunla, git Tek Gözle. Eski Kan'dan nefret edeni kokla. Uyuyana kadar bekle. Sonra kes-kes. Sonra iç kanını tavşan kanı gibi."

Evet-evet. Benim avım. Tuzak-tuzak Fitz-Kurt. Uzaklaş, uzaklaş.

Öğüdünü tuttum. Biri bana bu haberciyi göndermek için çok fazla şey vermişti. Will'le karşılaşmayı da istemiyordum. Onu öldürmeyi ne kadar istesem de şimdi İrfan açısından onunla denk olduğumu biliyordum. Küçük Dağ Gelinciği'nin şansını mahvetmek de istemiyordum. Suikastçılar arasında da bir çeşit gurur ilişkisi vardır. Regal'in tek düşmanı olmadığımı bilmek içimi rahatlattı. Karanlık kadar sessizce, hanın çatısının üzerinde ilerledim, sonra ahırın yanından caddeye indim.

Harap durumdaki hana döndüm, paramı ödedim ve tahta masada iki adamın yanına oturdum. Hanın ana yemeği patates-soğandan yedik. Biri elini omzuma koyunca, ürkmüş gibi irkilmedim. Arkamda biri olduğunu anlamıştım, ama bana dokunmasını beklemiyordum. Onunla yüz yüze gelmek için oturduğum sırada dönerken, elim gizlice kemerimdeki bıçağa gitti. Masa arkadaşlarım yemeklerini yemeye devam ediyor, biri yemeğini çok sesli yiyordu. Bu handa kimse kendi işinden başka işle ilgilenmiyordu.

Starling'in gülümseyen yüzüne baktım ve içim allak bullak oldu. "Tom!" diye selamladı beni neşeyle ve masada yanıma oturacak bir yer istedi. Yanımdaki adam, kendisiyle birlikte çanağını da

üzeri lekelerle kaplı masa tahtasının üzerine sürterek tek söz etmeden yerini verdi. Elimi bıçağımdan çektim ve yeniden masanın kenarına koydum. Starling, bu harekete başını hafifçe sallayarak karşılık verdi. İyi, kalın yünden yapılmış, sarı nakışlarla süslü siyah bir pelerin vardı üzerinde. Kulaklarını küçük, gümüş küpeler süslüyordu şimdi. Benim yanımda olduğu için kendini çok memnun hissediyordu. Hiçbir şey söylemeden sadece ona baktım. Çanağımı göstererek küçük bir hareket yaptı.

"Lütfen, yemeğe devam et. Yemeğini bozmak istemedim. Onu bitirebilirmiş gibi görünüyorsun. Son zamanlarda porsiyonlar küçüldü, değil mi?"

"Biraz," dedim yumuşak bir şekilde. Başka bir şey söylemeyince, çorbanın yanında gelen sert ekmeğin son iki lokmasıyla tahta çanağı sıyırarak yemeğimi bitirdim. O zamana kadar Starling, servis yapan kızı çağırıp iki kupa bira getirtti. Kendi birasından büyük bir yudum aldı, yüzünü ekşitti ve kupayı yeniden masanın üzerine koydu. Ben de kendi biramı yudumladım ve damak tadı açısından biraya alternatif olan göl suyundan daha kötü bulmadım.

"Ee?" dedim sonunda, o konuşmayınca. "Ne istiyorsun?"

Hoş bir şekilde gülümsedi, kupasının kulpuyla oynayarak. "Ne istediğimi biliyorsun. Bir şarkı istiyorum, benden sonra da yaşayacak bir şarkı." Çevremize bakındı, özellikle de hâlâ sesler çıkararak çorbasını için adama. "Odan var mı?" diye sordu bana.

Başımı iki yana salladım. "Çatı katında bir ot minderim var. Ve senin için hiç şarkım yok, Starling."

Hafifçe omuz silkti. "Şimdi senin için şarkım yok, ama ilgini çekecek haberlerim var. Ve bir odam. Buradan biraz uzak bir handa. Benimle gel, konuşuruz. Çıktığımda şömine ateşinde kızaran bir domuz küreği vardı. Biz oraya gidene kadar pişmiş olur. Etten bahsedilince tüm duyularım sızladı. Etin kokusunu, neredeyse tadını bile alabiliyordum. "Bunu karşılayamam," dedim ona

dobra dobra.

"Ben karşılayabilirim," diye önerdi yumuşak bir şekilde. "Eşyalarını al. Odamı da seninle paylaşacağım."

"Ya reddedersem?" diye sordum sessizce.

Yeniden omuz silker gibi küçük bir hareket yaptı. "Sen bilirsin." Bakışıma aynı şekilde karşılık verdi. Gülümsemesinde bir tehdit var mıydı, yok muydu karar veremedim.

Bir süre sonra kalkıp çatı katına gittim. Döndüğümde eşyalarım yanımdaydı. Starling merdivenin altında beni bekliyordu.

"Güzel pelerin," dedi yüzünü ekşiterek. "Daha önce bir yerlerde görmedim mi ben bu pelerini?"

"Belki görmüşsündür," dedim sessizce. "Bu pelerine yakışan bıçağı da görmek ister misin?"

Starling yüzüne daha geniş bir gülümseme yayıldı ve elleriyle kendini korur gibi küçük bir hareket yaptı. Döndü ve uzaklaştı, arkasından gelip gelmediğime bakmadı. Yeniden bana güven veren ve meydan okuyan o garip karışım çıktı ortaya. Ardından yürüdüm.

Dışarıda akşam olmuştu. Caddelerden esen sert rüzgar, gölün nemiyle yüklüydü. Yağmur yağmasa da kıyafetlerimi ve tenimi damla damla kaplayan nemi hissettim. Omzum hemen ağrımaya başladı. Sokak meşaleleri yanmıyordu; bütün ışık kepenkler ve kapı eşiklerinden sızanlardı. Ama Starling, hiçbir kuşku duymadan, güvenle yürüyordu. Ben de onu izledim; gözlerim karanlığa hızla alışıyordu.

Beni su kenarından, kasabanın fakir semtlerinden uzağa, tüccar caddelerine ve kasabada ticaretle uğraşanlara hizmet veren hanlara doğru götürdü. Kral Regal'in aslında kalmıyor olduğu hana çok uzak değildik. Starling, bir hanın üzerine dişli bir domuz kafası çizilmiş kapısını açtı ve onu izlemem için başıyla bana işaret etti. Onu ihtiyatla, içeri girmeden önce etrafı kolaçan ederek izledim Hiç muhafız görmesem de başımı bir kapana sokup sok-

madığımdan emin değildim.

Bu han pencerelerinde cam da olduğu için aydınlık ve sıcaktı. Masalar temiz, yerdeki hasırlar neredeyse tazeydi ve kızaran domuzun kokusu her yeri sarmıştı. Hizmet eden adamlardan biri elinde ağzına kadar dolu kupalarla dolu bir tepsi taşıyarak yanımızdan geçti, bana baktı ve sonra kesinlikle Starling'in erkek seçimini sorgulayarak ona bakıp tek kaşını kaldırdı. Starling, ona hızlı bir şekilde başını eğerek karşılık verdi ve bu arada ıslak pelerinini silkeledi. Ben de daha yavaş hareketlerle aynı şeyi yaptım, sonra beni şöminenin yanındaki masalardan birine yönlendirirken onu izledim.

Starling yerine yerleşip bana baktı. Şimdi bana sahip olmanın güvenini taşıyordu. "Konuşmadan önce yemek yiyelim, olur mu?" diye hoş bir şekilde davet etti ve karşısındaki sandalyeyi gösterdi. Bana gösterdiği sandalyeye oturdum, ama sırtım duvara gelecek şekilde sandalyeyi çevirdim. Böylece odaya hakim bir duruma gelebildim. Birden dudakları küçük bir gülümsemeyle kıpırdadı ve koyu renk gözleri dans etti. "Benden korkmana gerek yok, temin ederim. Aksine, seni bulmak için riske giren benim."

Çevresine bakındı, sonra adı Oak olan adamı çağırdı. Ondan iki tabak kızarmış domuz, biraz taze ekmek, yağ ve bunlarla iyi gidecek elma şarabı istedik. Oak siparişlerimizi getirmek için aceleyle yanımızdan ayrıldı, yemeklerle dönüp Starling'e olan ilgisini gösteren bir çekicilik ve zarafetle servis yaptı, Onunla biraz konuştu; ıslak sepetimin yanından geçerken hoşlanmadığını gösteren bir yüz ifadesi takınmak dışında benimle pek ilgilenmedi. Başka bir müşteri onu çağırınca, Starling iştahla tabağına saldırdı. Kısa bir süre sonra, ben de yemeğin tadına baktım. Ne zamandır taze et yememiştim ve domuzun üzerinde sıcak sıcak çıtırdayan yağlar, kokularıyla neredeyse başımı döndürdü. Ekmek mis gibi kokuyordu ve yağ da lezzetliydi. Buckkeep'ten beri bu kadar gü-

zel yemekler yememiştim. Bir an için tek düşündüğüm şey iştahımdı. Elma şarabının tadı bana bir anda Rurisk'i ve onun içine zehir katılmış şaraptan nasıl öldüğünü hatırlattı. Kadehimi masaya bıraktım, dikkatimi yeniden topladım. "Eee. Beni bulmaya çalıştığını söylüyordun."

Starling lokmasını çiğnerken başıyla onayladı. Yutkundu, ağzını sildi, "Bulunması kolay biri değilsin, çünkü insanlara senin hakkında bir şeyler sormuyordum. Kendi başıma bulmaya çalışıyordum. Bunu takdir edersin umarım." diye ekledi.

Hafifçe başımı eğdim. "Şimdi beni buldun. Ne istiyorsun benden? Sessizliğin için rüşvet mi? Öyleyse, birkaç bakır parayla yetinmek zorunda kalacaksın."

"Hayır." Şarabından bir yudum aldı, sonra bana bakmak için başını kaldırdı. "Sana söylediğim gibi. Bir şarkı istiyorum. Bana çoktan bir tanesini kaçırmışım gibi geliyor. Sen... gruptan alındığında seni izlemeyerek. Buna rağmen tam olarak nasıl hayatta kaldığını ayrıntılı şekilde anlatıp bana yardım edeceğini umuyorum." Eğitimli sesinin gücü gizli bir fısıltı halini alana kadar azaldı, öne eğildi. "O altı muhafızı ölü bulduklarını duymanın beni nasıl heyecanlandırdığını anlatamam. Senin hakkında yanıldığımı düşünmüştüm, bilirsin işte. Çoban Tom'u günah keçisi olarak sürüklemiş olduklarına gerçekten inandım. Chivalry'nin oğlu, dedim kendime, bu kadar sessiz sakin gider mi hiç? Bu yüzden takip etmedim. Ama haberleri duyunca kuyruksokumuma kadar irkildim ve tüylerim diken diken oldu. "Bu o," diye azarladım kendimi. "Fitz oradaydı ve ben onun götürülmesini izledim, parmağını bile kımıldatmadım." İçgüdülerimden kuşkulandığım için kendime nasıl sövdüğümü tahmin edemezsin. Ama sonra düşündüm, şey, hayatta kalmışsan, buraya gelecektin. Dağlar'a gidiyorsun, değil mi?"

Ona sadece baktım. Buckkeepli bir seyis yamağını koşturacak, Bucklı bir muhafızın yüzünden gülümsemesini silecek sert

ve kesin bir bakışla. Ama Starling bir ozandı. Şarkı söyleyenler hiçbir zaman kolayca utanmaz. O da benden bir cevap bekleyerek yemeğini yemeye devam etti. "Neden Dağlar'a gideyim ki?" diye sordum ona yumuşak sesle.

Yutkundu, bir yudum şarap içti, sonra gülümsedi. "Nedenini bilmiyorum. Kettricken'a yardım etmek için belki de? Nedeni ne olursa olsun, bundan bir şarkı çıkacağından şüpheleniyorum, ya sen?"

Bir yıl önce olsa çekiciliği ve gülümsemesi aklımı çelebilirdi. Bir yıl önce bu hoş kadına inanmayı, arkadaşım olmasını isteyebilirdim. Şimdiyse beni sadece yoruyordu. O bir engeldi, sakınılacak bir bağlantıydı. Sorusunu yanıtlamadım. Sadece, "Dağlar'a gitmeyi düşünmek için bile kötü bir zaman. Rüzgarlar yolculuğun tersi yönünde esiyor; mavnalar bahara kadar çalışmıyor ve Kral Regal, Altı Dükalık'la Dağlar arasında seyahat ya da ticareti yasaklamış. Kimse Dağlar'a gitmiyor."

Başını sallayarak onayladı. "Kralın Muhafızları'nın bir hafta önce iki mavnayla mürettebatlarını sıkıştırıp onları yola çıkmaya zorladıklarını biliyorum. En azından bir mavna dolusu ceset vurdu kıyıya. Adamlar ve atlar. Kimse öteki askerlerin karşıya geçmeyi başarıp başaramadığını bilmiyor. Ama," gülümsedi ve sesini alçaltırken bana daha da yaklaştı, "hâlâ Dağlar'a doğru giden bir grup biliyorum."

"Kim?" diye sordum.

Beni bir dakika kadar bekletti.

"Kaçakçılar." Bu sözü çok yumuşak bir şekilde söyledi.

"Kaçakçılar mı?" diye sordum dikkatle. Akla yatkındı. Ticarette sınırlamalar ne kadar sıkıysa, bunu başaranların kârı o kadar çoktu. Kâr etmek için hayatını riske atacak insanlar her zaman vardı.

"Evet. Ama seni asıl bunun için aramıyordum. Fitz, Kral Regal'in Mavi Göl'e geldiğini duymuşsundur. Oysa bu bir yalan, se-

nin için kurulan bir tuzak. Oraya gitmemelisin."

"Bunu biliyordum," dedim ona sakin bir şekilde.

"Nasıl?" diye sordu Starling. Sessizce konuşuyordu, ama o daha söylemeden bunu biliyor olmama nasıl sinirlendiğini anlayabiliyordum.

"Belki küçük bir kuş söylemiştir," dedim ona kibirli bir şekilde. "Nasıldır bilirsin, biz İzanlılar bütün hayvanların dillerini konuşuruz."

"Gerçekten mi?" diye sordu, bir çocuk kadar saftı.

Ona bakarak kaşımı kaldırdım. "Senin bunu nasıl bildiğini öğrenmek bana daha ilgi çekici gelecektir."

"Bizi sorgulamak için peşimizden geldiler. Madge'nin kervanından bulabildikleri herkesi."

"Ve?"

"Ve biz anlatırken o hikayeler! Creece'ye göre yolda birkaç koyunu kaybolmuş, tek bir ses bile duyulmadan gece götürülmüşler. Tassin ona tecavüz etmeye çalıştığın geceden bahsettiğinde, senin tırnaklarının kurt pençesi gibi siyah olduğunu ve gözlerinin karanlıkta parladığını o zaman fark ettiğini söyledi."

"Hiçbir zaman ona tecavüz etmeye çalışmadım!" diye bağırdım, garson yamağı merakla bize dönünce sesimi kıstım.

Starling, sandalyesinin arkasına yaslandı. "Ama bu kadar iyi bir hikaye, gerçekten gözlerimi yaşarttı. İrfan büyücüsüne yanağına attığın pençenin izini gösterdi ve aslında senden hiç kaçamayacakken, yakınınızda bir kurtboğan otu bittiğini söyledi."

"Eğer bir şarkı arıyorsan Tassin'i izlemelisin gibi geldi bana," diye mırıldandım nefretle.

"Oh, ama benim anlattığım hikaye daha da iyiydi," diye başladı, sonra garson bize doğru gelirken ona bakarak başını iki yana salladı. Boş tabağını ileri itti, etrafa bakındı. Oda, akşam müşterileriyle dolmaya başlamıştı. "Yukarıda bir odam var," diyerek,

davet etti beni. "Orada daha özel konuşabiliriz."

Bu ikinci yemek sonunda karnımı doyurmuştu, hem de ısınmıştım. Temkinli davranmam gerekirdi, ama yemek ve sıcaklık uyuşuk bir hale getiriyordu beni. Düşüncelerime odaklanmaya çalıştım. Bu kaçakçılar her kim olurlarsa olsunlar, Dağlar'a gitme umudu sunuyorlardı. Son zamanlarda sahip olduğum tek umut. Hafifçe başımı salladım. Starling ayağa kalktı, ben de sepetimle onu izledim.

Yukarıdaki oda, temiz ve sıcaktı. Karyolanın üzerinde tüy bir yatak, onun üzerinde de temiz, yün battaniyeler vardı. Yatağın yanındaki küçük sehpanın üzerinde seramik bir su ibriği ve el yıkama tası duruyordu. Starling, gölgeleri köşelere geri çekerek odadaki mumları yaktı. Sonra bana girmemi işaret etti. O kapıyı arkamızdan sürgülerken, ben sandalyeye oturdum. Garip. Basit, temiz bir oda şimdi bana nasıl da bir lüks gibi gelebiliyordu. Starling yatağa oturdu.

"Benden daha fazla paran olmadığını söylediğini sanıyordum," dedim.

"Yoktu o zamanlar. Ama Mavi Göl'e geldiğimden beri, aranan biri oldum. Muhafızların cesetleri bulunduktan sonra daha da fazla."

"Nasıl yani?" diye sordum soğuk bir şekilde.

"Ben bir ozanım," diye çıkıştı. "Ve İzanlı Piç götürüldüğünde oradaydım. Bunun hikayesini, birkaç bakır etmeyecek kadar iyi anlatamayacağımı mı sanıyorsun?"

"Demek öyle. Anlıyorum." Bana anlatmış olduklarını düşündüm, sonra, "Yani, parlayan kırmızı gözlerimi ve kesici ön dişlerimi senin hikayene mi borçluyum?" diye sordum.

Küçümseyerek homurdandı. "Tabii ki, hayır. Bunları bazı köşe başı şarkıcıları uydurmuyor." Sonra durdu, kendi kendine gülümsedi. "Ama biraz süslediğimi itiraf edeceğim. Anlatırken, Chivalry'nin Piçi iri yarı, kaslı ve sağ kolu hâlâ Kral Regal'in kılıcının

vahşi izlerini taşısa da geyik gibi dövüşen hayatının baharında genç bir adamdı. Ve sol gözünün üzerinde, saçında insan eli genişliğinde bir beyazlık vardı. Sadece onu tutmak için üç muhafız lazımdı ve bu halde bile dövüşmeyi bırakmıyordu. hattâ muhafızların lideri, ona ön dişlerini dökecek kadar güçlü vurduğunda bile." Starling durup, bekledi. Ben bir şey söylemeyince, boğazını temizledi. "Belki de aslına pek de benzetmediğim için bana teşekkür etmelisin, yoksa insanlar tanırdı seni sokakta."

"Teşekkürler. Evet, sanırım. Creece ve Tassin nasıl tepki verdi buna?"

"Sürekli başlarını sallayarak onayladılar. Benim hikayem sadece onların anlattıklarını daha iyi yaptı, anlarsın."

"Anlıyorum. Ama bunun bir tuzak olduğunu nereden bildiğini hâlâ anlatmadın."

"Sana karşılık para teklif ettiler bize. Eğer içimizden biri senden haber alırsa diye. Creece paranın miktarını öğrenmek istedi. Biz de bu soru yüzünden kralın oturma odasına götürüldük. Kendimizi daha önemli hissedelim diye sanırım. Bize kralın uzun yolculuğunun ardından kendini kötü hissettiği ve tam yanımızdaki odada dinlenmekte olduğu söylendi. Biz oradayken kralın pelerini ve çamurdan temizlenmesi gereken botlarını taşıyan bir uşak çıktı odadan." Starling bana hafifçe gülümsedi. "Botlar kocamandı."

"Ve Regal'in ayaklarının büyüklüğünü biliyorsun?" Haklı olduğunu biliyordum. Regal'in elleri ve ayakları küçücüktü ve bununla pek çok saray kadınından daha çok övünürdü.

"Sarayda hiç bulunmadım. Ama bizim burçta doğanlardan birkaçı bazı nedenlerle Buckeep'te bulunmuştu. Yakışıklı genç prensten, güzel tavırlarından ve koyu kıvırcık saçlarından çok bahsetmişlerdi. Ve düzgün ayaklarından ve onlar üzerinde ne kadar güzel dans ettiğinden." Başını salladı. "O odadakinin Kral Regal olmadığını biliyordum. Gerisini çıkarmak zor değildi. Muha-

fızların öldürülmesinden hemen sonra Mavi Göl'e gelmişlerdi. Senin için geldiler."

"Belki de," diye kabul ettim. Starling'in zekasına saygı duymaya başlıyordum. "Bana kaçakçılardan biraz daha bahset. Onlardan nasıl haberin oldu?"

Gülerek başını salladı. "Onlarla bir anlaşma yapacaksan, bu benim üzerimden olacak. Ve bende onun bir parçası olacağım."

"Dağlar'a nasıl ulaşıyorlar?" diye sordum.

Bana baktı. "Sen bir kaçakçı olsaydın başkalarına hangi yolu kullandığını anlatır mıydın?" Sonra omuz silkti. "Kaçakçıların nehri geçmek için bir yolları olduğuna dair bir söylenti duymuştum. Eski bir yol. Nehir boyunca yukarıya ve sonra karşıya giden eski bir ticaret yolu olduğunu biliyorum. Nehrin ne yapacağı kestirilemez olunca gözden düşmüş. Birkaç yıl önceki korkunç yangınlardan beri nehir her yıl taşıyor, taştığında yatağını da değiştiriyor. Bunun için sıradan tüccarlar, ayakta olup olmayacağı belli olmayan bir köprüdense, kayıklara güvenir oldular." Kısa bir süre tırnağını kemirerek durdu. "Sanırım bir zamanlar nehrin üst kısmında bir köprü vardı, fakat nehir onu üst üste dört kez yıkınca, kimsenin onu yeniden yapacak cesareti kalmadı. Başka biri bana yazın makaralı bir tekne olduğunu, nehrin donduğu yıllarda kışın buzların üzerinden karşıya geçebildiklerini söyledi. Belki nehrin bu yıl da donacağını umuyorlardır. Benim fikrime göre ticaret bir yerde biterse, başka bir yerde başlar. Karşıya geçen bir yol olacak."

Kaşlarımı çattım. "Hayır, Dağlar'a giden başka bir yol olmalı."

Starling ondan şüphe etmem karşısında hafifçe alınmış göründü. "İstersen kendin sor. Kralın kıyı boyunca gezinen muhafızlarına eşlik etmekten hoşlanırsın belki. Ama insanların çoğu sana baharı beklemeni söyleyecektir. Bazıları sana oraya kışın gitmek istiyorsan, yola buradan başlamaman gerektiğini söyleyecektir. Mavi Göl'ün çevresini dolaşarak güneye gidebilirsin. Anladığıma göre kı-

şın bile oradan Dağlar'a giden birkaç ticaret yolu bulunuyor."

"Oraya varana kadar bahar gelir. Bahara kadar burada bekleyerek de Dağlar'a aynı zamanda varabilirim."

"Bana söylenenlerden biri de bu," diye onayladı Starling kendini beğenmişçe.

Öne doğru eğildim ve başımı ellerimin arasına aldım. *Bana gel.* "Şu kahrolası nehrin karşısına geçmenin kısa, kolay bir yolu yok mu?"

"Hayır. Karşıya geçmenin kolay bir yolu olsaydı, hâlâ bütün kıyıyı saran muhafızlar olmazdı."

Başka şansım kalmamış gibiydi. "Şu kaçakçıları nerede bulacaktım?"

Starling sırıttı. "Yarın seni onlara götüreceğim," diye söz verdi. Doğruldu ve gerindi. "Ama bu gece Gilded Pin'e gitmeliyim. Daha şarkılarımı orada söylemedim, ama dün davet edildim. Oranın müşterilerinin gezgin ozanlara karşı çok cömert olabildiklerini duymuştum." İyice sarılmış harpını toplamak için eğildi. Hâlâ ıslak olan pelerinini alırken, ben de doğruldum.

"Ben de yoluma gitmeliyim," dedim kibarca.

"Neden burada uyumuyorsun?" diye sordu. "Bu odada daha az tanınma riski ve çok daha az haşere var." Kararsız yüzüme bakarken dudaklarının köşesi bir gülümseme ile kıvrıldı. "Seni kralın adamlarına satmak isteseydim, bunu yapmış olurdum. Senin kadar yalnız biri, FitzChivalry, birilerine güvense iyi eder."

Bana ismimle seslendiğinde içimde sanki bir şeyler burkuldu. Ancak "Neden?" diye sordum yumuşak bir sesle. "Neden bana yardım ediyorsun? Bana bunun belki de hiç var olmayacak bir şarkının umuduyla olduğunu söyleme."

"Bu ozanları ne kadar az anladığını gösteriyor," dedi. "Bir ozan için bundan daha cazip bir şey olamaz. Ama sanırım daha fazlası var. Hayır. Olduğunu biliyorum." Aniden yukarıya, bana

baktı ve gözleri dosdoğru benimkilerle karşılaştı. "Küçük bir erkek kardeşim vardı. Jay. Antler Adası Kulesi'nde bir muhafızdı. Akıncıların geldiği gün seni dövüşürken görmüş." Kısa bir kahkaha attı. "Aslında onun üzerinden geçmişsin. Baltanı onu düşüren adama saplamış ve arkanı dönüp ona bakmadan savaşın içine doğru ilerlemişsin." Gözünün köşesinden bana baktı. "Bu yüzden 'Antler Kulesi Baskını'nı öteki ozanlardan biraz daha farklı söylüyorum. Bana olanları anlattı ve ben seni, onun seni gördüğü gibi söylüyorum. Bir kahraman. Onun hayatını kurtardın."

Aniden benden başka bir yöne baktı. "Bir süre için. Sonra Buck için savaşırken öldü. Ama bir süre senin baltanın sayesinde yaşadı." Konuşmayı bıraktı ve pelerinini omuzlarına attı. "Burada kal," dedi bana. "Dinlen. Geç vakte kadar dönmeyeceğim. O zamana kadar yatak senindir, istersen."

Bir cevap beklemeden kapıyı çekti. Bir süre kapalı kapıya bakarak ayakta durdum. FitzChivalry. Kahraman. Sadece sözler. Ama sanki içime bir şeyler saplamış gibiydi, bir zehri temizlemişti de şimdi iyileşebilecektim. Bu en tuhaf histi. Biraz uyu, dedim kendi kendime. Gerçekten yapabilirmişim gibi hissediyordum.

14

KAÇAKÇILAR

Gezgin ozanlarınki kadar özgür ruh, en azından Altı Dükalık'ta çok azdır. Bir ozan yeterli derecede yetenekliyse, bütün davranış kurallarının kendisi için askıya alınmasını bile bekleyebilir neredeyse. Mesleklerinin normal bir getirisi olarak en mahrem soruları sormalarına izin vardır. Neredeyse istisnasız, bir ozan kralın sofrasından en berbat kulübeye kadar her yerde konukseverlik bekleyebilir. Çocuk yapmaları sıradışı olmasa da gençliklerinde nadiren evlenirler. Bu çocuklar piç damgası yemezler ve ozan olmaları için sık sık kalelerde yetiştirilirler. Ozanlardan soylular ve tüccarlarla olduğu gibi haydutlar ve asilerle de arkadaşlık etmeleri beklenir. Mesaj ulaştırır, haber getirirler ve uzun süreli hafızalarında anlaşma ve sözleri tutarlar. En azından, barış ve bolluk zamanlarında böyledir.

* * *

Starling o kadar geç geldi ki, Burrich bunu sabah erkenden sayardı. Kapının mandalına dokunduğunda uyanıktım. O içeri girerken, yatağından hızla yuvarlanarak kalktım, sonra pelerinime sarındım, yere uzandım. "FitzChivalry," diyerek selamladı beni donuk bir tavırla, nefesinde şarabın kokusunu alabiliyordum. Nemli pelerinini çıkardı, bana yan yan baktı, sonra fazladan örtü olarak üzerime attı. Gözlerimi kapadım.

Giysilerini varlığıma aldırmayarak yere, arkama bıraktı. Kendi-

ni yatağa bırakışının sesini duydum. "Hımm. Hâlâ sıcak," diye mırıldandı yatağa ve yastıklara sokularak. "Senin sıcak yerini aldığım için kendimi suçlu hissediyorum."

Suçluluğunun çok keskin olmasına imkan yoktu, çünkü birkaç dakika içinde soluğu derinleşti. Ben de uyudum.

Çok erken uyandım ve handan ayrıldım. Odasından çıkarken Starling uyanmadı. Bir hamam bulana kadar yürüdüm. Banyolar günün bu saatinde hemen hemen ıssızdı; günün ilk suyu ısınana kadar beklemek zorunda kaldım. Su hazır olduğunda soyundum ve dikkatle suya girdim. Derin, sıcak küvette omzumdaki ağrıyı yatıştırdım. Yıkandım. Sonra sıcak suda ve sessizlikte arkama yaslandım ve düşündüm.

Kaçakçılarla arkadaş olmaktan hoşlanmıyordum. Starling'le bağlantım olmasından hoşlanmıyordum. Başka seçenek göremiyordum. Beni almaları için nasıl para yedireceğimi bilemiyordum. Çok az param vardı. Burrich'in küpesi? Onu düşünmeyi reddettim. Uzunca bir süre çeneme kadar gelen suda uzandım ve düşünmeyi reddettim. *Bana gel.* Başka bir yol bulacaktım, kendime söz verdim. Bulacaktım. Tradeford'da, Verity beni kurtarmak için müdahale ettiğinde neler hissetmiş olduğumu düşündüm. İrfan'ın tahribatı Verity'yi güçsüz düşürmüştü. Durumunu bilmiyordum, sahip olduğu bütün gücü benim uğruma sarf etmekte tereddüt etmemesi dışında. Burrich'in küpesinden ayrılmakla Verity'ye gitmek arasında bir seçim yapmam gerekseydi, Verity'yi seçerdim. Beni İrfan'la çağırdığından değil, babasına ettiğim yemin için bile değil. Verity için.

Ayağa kalktım ve bıraktım su üzerimden aksın. Kurulandım, sakalımı kesip düzeltmeye çalışarak birkaç dakika harcadım, kötü bir iş olduğundan vazgeçtim ve Domuz Kafası'na geri döndüm. Hana dönerken bir kötü anım oldu. Yürürken yanımdan bir araba, Kuklacı Dell'in arabası geçti. Hızlı adımlarla yürümeye devam ettim, ara-

bayı kullanan genç ustabaşının beni fark ettiğine dair bir belirti görmedim. Bununla beraber hana varıp içeri girdiğime memnundum.

Şöminenin yakınında bir köşe masa buldum, servis yapan çocuğa bir fincan çay ve sabah ekmeğinden bir somun getirmesini söyledim. Ekmeğin tohum, fındık fıstık ve meyve parçalarıyla dolu Farrow karışımı olduğunu anladım. Starling'in aşağı inmesini bekleyerek ağır ağır yedim. Bir yandan şu kaçakçılarla buluşmak için dışarı çıkmak konusunda sabırsızlanıyordum, bir yandan da kendimi Starling'in gücüne teslim etmek konusunda gönülsüzdüm. Sabah saatleri ilerlerken, servis yapan çocuğu iki kez bana acayip şekilde bakarken yakaladım. Bakışını üçüncü kez yakaladığımda, çocuk aniden kıpkırmızı olana ve bakışını kaçırana kadar ona baktım. İlgisinin nedenini sonra sezdim. Geceyi Starling'in odasında geçirmiştim ve Starling'in odasını böyle bir serseriyle paylaşmasına neden olan şeyi merak ettiğine şüphe yoktu. Ama yine de beni rahatsız etmeye yetiyordu. Gün çoktan öğleye yaklaşmıştı. Ayağa kalktım ve merdivenlerden yukarı Starling'in odasına çıktım.

Kapıyı yavaşça tıklattım ve bekledim. Ama uykulu bir karşılık duymak için kapıyı ikinci kez daha sert bir şekilde çalmam gerekti. Bir süre sonra kapıya geldi, kapıyı biraz araladı, sonra esnedi ve içeri girmemi işaret etti. Sadece tozluklarıyla yakın zamanda dikilmiş büyük boy bir tunik giymişti. Kıvırcık siyah saçları bütün yüzüne dağılmıştı. Ben kapıyı arkamdan kapatıp sürgülerken, yavaşça yatağının kenarına oturdu ve gözlerini kırpıştırdı. "Ah, banyo yapmışsın," dedi bana ve tekrar esnedi.

"O kadar fark ediliyor mu?" diye sordum ona.

Nazikçe kafasını salladı. "Bir kez uyandım ve beni burada bıraktığını sandım. Hoş, endişelenmedim, onları bensiz bulamayacağını biliyordum." Gözlerini ovuşturdu ve sonra bana daha dikkatli baktı. "Sakalına ne oldu?"

"Kesip düzeltmeye çalıştım. Fazla başarılı olamadım."

Fikrime katılarak başını salladı. "Ama iyi fikirmiş," dedi rahatlatıcı bir şekilde. "Biraz daha az vahşi görünmeni sağlayabilir. Creece, Tassin ya da kervanımızdan herhangi birinin seni tanımasını engelleyebilir. Gel. Sana yardım edeceğim. Git şu sandalyeye otur. Ah! Kepenkleri de aç, içeri biraz ışık girsin."

Fazla hevesle olmasa da dediklerini yaptım. Yatağından kalktı, gerindi ve gözlerini ovuşturdu. Yüzüne su çarpmak için birkaç saniye harcadı, sonra saçlarını geriye atarak birkaç çift küçük tarakla arkada topladı. Tuniğine şekil vermek için kemer taktı, sonra çizmelerini ayağına geçirdi, bağladı. Dikkati çekecek kadar kısa bir sürede kendine çekidüzen vermişti. Ardından sıra bana geldi, çekingenlik duymadan çenemi tutarak yüzümü ışığa çevirdi. Ben onun kadar umursamaz olamazdım.

"Hep bu kadar kolay mı kızarırsın?" diye sordu bana gülerek. "Bir Buck erkeğinin bu kadar kıpkırmızı olduğu nadir görülür. Sanırım annen beyaz tenli olmalı."

Buna söyleyecek bir şey bulamadım, bu yüzden o sırt çantasını karıştırıp küçük bir makasla gelirken sessizce oturdum. Hızla ve ustaca iş gördü. "Annem öldükten sonra, erkek kardeşlerimin saçlarını keserdim," dedi bana keserken. "Ve babamın saçıyla sakalını. Çenenin şekli hoş. Çenene ne yaptın, sadece nasıl isterse, öyle uzasın diye serbest mi bıraktın?"

"Sanırım," diye mırıldandım gergin bir şekilde. Makas tam burnumun altında kesiyordu. Duraksadı ve yüzümü canlı bir şekilde fırçaladı. Çok miktarda kıvırcık siyah kıl yere döküldü. "Yara izimin görünmesini istemiyorum," diye uyardım onu.

"Görünmez," dedi sakince. "Ama bıyığında bir delik yerine dudaklarınla ağzın olacak. Çeneni yukarı kaldır. Öyle. Tıraş bıçağın var mı?"

"Sadece bıçağım var," diye itiraf ettim aynı gerginlikle.

"O da olur, ne yapalım," dedi rahatlatıcı bir ifadeyle. Kapıya yürüdü, ardına kadar açtı ve servis yapan çocuğa sıcak su getirmesi için bağırırken bir ozanın ciğerlerinin gücünü kullandı. Çay istedi, ekmekle domuz pastırması. Odaya geri döndüğünde, kafasını kaldırdı, inceleyerek bana baktı. "İyisi mi, saçını da keselim," önerisinde bulundu. "Başını eğ."

Onu tatmin etmek için çok yavaşça hareket ettim. Arkama geçti, mendilimi çekiştirerek çıkardı ve saçımı deri sırımdan kurtardı. Bağlanmamışken saçlarım omuzlarıma geliyordu. Tarağını aldı ve saçlarımı sert bir şekilde öne doğru taradı. "Bir bakalım," diye mırıldandı ben sertçe taramasına dişlerimi gıcırdatırken.

"Ne önerirsin?" diye sordum, ama saç tutamları çoktan yere düşmeye başlamıştı. Her neye karar vermiştiyse hızla gerçeğe dönüşüyordu. Saçlarımın bir kısmını yüzümün önüne çekti, sonra kaşlarımın üzerinden düz bir şekilde kesti, tarakla geri kalanını birkaç kez açtı, sonra çenemin hizasında kesti. "İşte," dedi bana, "Farrow tüccarlarına biraz daha benzedin. Önceden açıkça Buck'lıydın. Ten rengin hâlâ Buck, ama artık saçların ve giysilerin Farrowlu. Konuşmadığın sürece, insanlar nereden geldiğini kestiremezler." Bir an düşündü, sonra tekrar kaşlarımın üzerindeki saçlarla ilgilenmeye devam etti. Biraz sonra sırt çantasının altını üstüne getirip çıkardığı bir aynayı bana verdi. "Aklar artık biraz daha az fark edilir olacak."

Haklıydı. Beyaz saçların çoğunu kesip düzeltmiş ve siyahların üste çıkmasını sağlamıştı. Sakalım da artık yüzümü kucaklıyordu. Homurtulu bir onay sesi çıkararak başımı salladım. Kapı çalındı. "Dışarı bırak!" diye bağırdı Starling kapıya doğru. Birkaç dakika bekledi, sonra kahvaltısıyla sıcak suyu içeri aldı. Yıkandı, sonra o kahvaltısını ederken bıçağımı bilememi önerdi. Dediğini yaparken bana çekidüzen verdiği için onu pohpohladım mı, yoksa sinir mi ettim merak ediyordum. Bana Patience'ı hatırlatmaya baş-

lıyordu. Bıçağı elimden almaya geldiğinde hâlâ lokmasını çiğniyordu. Lokmasını yuttu, ardından konuştu.

"Sakalına biraz daha şekil vereceğim. Ama sen kendin bakmak zorundasın, seni her gün tıraş edecek değilim," diyerek uyardı beni. "Şimdi yüzünü ıslat."

Bıçağı sallarken büyük ölçüde gergindim, özellikle boğazıma yakın yerde çalışırken. Ama işini bitirdiğinde ve aynayı elime aldığımda, yaptığı değişikliklere hayret ettim. Sakalımı, çenemle yanaklarımdan sarkmayacak şekilde keserek düzeltmişti. Alnımın üzerinden sarkan kare kesimli saç bakışlarıma derinlik katmıştı.Yanağımdaki yara izi hâlâ görünüyordu, ama bıyığımın çizgisini takip ediyordu ve daha az fark ediliyordu. Elimi hafifçe sakalımın üzerinde gezdirdim, eskiye oranla çok daha azının orada olmasından hoşnuttum. "Oldukça değişmiş," dedim ona.

"İyi bir gelişme," dedi. "Creece ya da Dell'in artık seni tanıyacaklarından şüpheliyim. İyisi mi şundan kurtulalım." Saç kırpıntılarını topladı ve onları rüzgara bırakmak için pencereyi açtı. Sonra pencereyi kapattı ve ellerini birbirine vurarak temizledi.

"Teşekkür ederim," dedim beceriksizce.

"Bir şey değil," dedi bana. Odaya göz gezdirdi ve yavaşça iç geçirdi. "O yatağı özleyeceğim," dedi. Hızla toplanmaya koyuldu. Onu seyrettiğimi fark etti ve sırıttı. " Gezgin bir ozansan, bunu hızlı ve iyi bir şekilde yapmayı öğreniyorsun." Son parçaları da yerleştirdi ve sonra çantasının ağzını bağladı. Çantasını bir omzuna attı. "Beni arka merdivenlerin dibinde bekle," diye emir verdi. "Ben gidip hesabı halledeyim."

Bana dediğini yaptım, ama soğukta ve rüzgarda umduğumdan daha fazla bekledim. Sonunda yanakları al ve güne hazır halde belirdi. Küçük bir kedi gibi gerindi. "Bu taraftan," diyerek yönlendirdi beni.

Ona uyum sağlamak için adımlarımı küçültmem gerekeceğini

düşünmüştüm, ama hızlarımızın kolaylıkla uyuştuğunu gördüm. Şehrin tüccar kesiminden yürüyerek uzaklaşırken bana baktı ve kafasıyla kuzey tarafı işaret etti. "Bugün farklı görünüyordun," dedi. "Ve sadece saç kesiminden değil. Bir şeye karar vermişsin."

"Verdim," diyerek katıldım ona.

"Güzel," dedi sıcak bir tavırla, arkadaşça koluma girerken. "Umarım, bana güvenmeye."

Ona baktım ve hiçbir şey söylemedim. Güldü, ama kolumu bırakmadı.

Mavi Göl'ün tüccarlar kesimi çok geçmeden arkada kaldı, soğuktan korunmaya çalışır gibi birbirine yaslanmış evlerin önünden geçerek yürüdük. Yer yer küçük çiftliklere giden toprak yollara açılan çakıllı yolda yürürken soğuk bir rüzgar sürekli bastırıyordu. Yol son birkaç günün yağmurundan sonra çamur ve tekerlek izleriyle kaplıydı. Bugün sert rüzgar soğuk esse de hava en azından açıktı."Daha çok gidecek miyiz?" diye sordum ona sonunda.

"Emin değilim. Sadece talimatları uyguluyorum. Yolun yan tarafında üç kaya yığını görmeye çalış."

"Bu kaçakçılar hakkında gerçekte ne biliyorsun?" diye sordum.

Biraz fazla umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Başka kimse gitmezken, Dağlar'a gittiklerini, hacıları da beraberlerinde götürdüklerini biliyorum."

"Hacılar mı?"

"Ya da onlara ne ad vermek istersen. Dağ Krallığı'nda Eda'nın tapınağını onurlandırmaya gidiyorlar. Yaz başında bir mavnayla geçiş izni satın aldılar. Ama Kralın Muhafızları bütün mavnalara kendileri kullanmak için el koydu, Dağ Krallığı'yla sınırı kapattı. Hacılar o zamandan beri, yolculuklarına devam etmenin bir yolunu arayarak Mavi Göl'e takılıp kaldılar."

Üç kaya yığınına geldik. Birkaç at acıklı bir şekilde otluyordu. Dağ soyundan gelme olduklarını ilgiyle fark ettim, küçük ve yılın

bu vaktinde derileri yamalı. Yoldan epey içerde küçük bir ev vardı. Nehir kayalarıyla yapılmıştı, çatısı çimendendi. Arkasındaki ufak yapıyla uyuşuyordu. Bacasından azar azar süzülen ince dumanı rüzgar hızla dağıtıyordu. Bir adam çite oturmuş bıçakla bir şey yontuyordu. Bizi süzmek için gözlerini kaldırdı ve tehdit oluşturmadığımıza karar verdi. Yanından geçip kulübenin kapısına doğru ilerlerken bizi umursamadı. Kulübenin dışında tombul güvercinler gurulduyor, sığınacak bir yer arıyorlardı. Starling kapıyı çaldı, ama yanıt yürüyerek evin köşesini dönen bir adamdan geldi. Sert ve kahverengi saçları, mavi gözleri vardı, bir çiftçi gibi giyinmişti. Ağzına kadar ılık süt dolu bir kova taşıyordu. "Kimi arıyorsunuz?" dedi.

"Nik'i," diye karşılık verdi Starling.

"Nik diye birini tanımıyorum," dedi adam. Kapıyı açtı ve eve girdi. Starling onu cesaretle izledi, ben de daha az kendine güvenle peşinden gittim. Kılıcım belimdeydi. Elimi kabzanın yakınına koydum, üzerine değil. Bir meydan okumayı kışkırtmak istemiyordum.

Kulübenin içinde, şöminede ateş yanıyordu. Dumanın hepsi olmasa da çoğu bacadan yukarı çıkıyordu. Bir oğlan çocuğuyla çilli bir velet köşede bir saman yatağı paylaşıyorlardı. Koca mavi gözleriyle bizi süzdü, ama hiçbir şey söylemedi. Kirişlerde tütsülenmiş jambon asılıydı. Adam sütü bir kadının iri, sarı kökleri doğradığı bir masaya götürdü. Kovayı kadının yanına koydu ve kibarca bize döndü.

"Bence yanlış eve geldiniz. Yolun aşağısını deneyin. Bir sonraki ev değil. Orada Pelf yaşar. Belki ilerisinde."

"Teşekkür ederiz." Starling hepsine gülümsedi ve kapıya gitti. "Geliyor musun Tom?" diye sordu bana. Evdekilere başımla hoş bir şekilde selam verdim ve onu izledim. Evden çıktık ve dar yoldan yukarı yürüdük. İyice uzaklaştığımızda ona sordum, "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Tam olarak emin değilim. Kulak misafiri olduğum kadarıyla Pelf'in evine gitmeli ve Nik'i sormalıyız."

"Kulak misafiri olmak mı?"

"Kaçakçılar hakkında şahsi bilgim olduğunu sanmıyorsun, değil mi? Halk hamamındaydım. İki kadın yıkanırken konuşuyorlardı. Hacılar Dağlar'a doğru yola koyulduğundan, biri uzunca bir süre yıkanmak için son şansları olabileceğini, diğeri de Mavi Göl'den ayrıldıkları sürece umurunda olmadığını söylüyordu. Sonra biri diğerine kaçakçılarla nerede buluşacaklarını söyledi."

Hiçbir şey demedim. Sanırım yüz ifadem her şeyi söyledi, çünkü Starling kızgın bir şekilde sordu. "Daha iyi bir fikrin var mı? Bu ya işe yarar ya da yaramaz."

"Bu boğazlarımızın kesilmesine yarar."

"O halde şehre geri dön ve bak bakalım daha iyisini yapabiliyor musun?"

"Bence bunu yaparsak, bizi izleyen adam kesinlikle casus olduğumuza hükmeder ve bizi izlemekten fazlasını yapar. İyisi mi Pelf'e gidelim, ne çıkacak bakalım. Hayır, arkana bakma."

Yola döndük ve bir sonraki çiftliğe yürüdük. Rüzgar şiddetini artırmıştı, havadaki kar tadını alabiliyordum. Nik'i çok geçmeden bulmazsak, şehre geri dönüş uzun ve soğuk bir yürüyüş olacaktı.

Biri yanından geçtiğimiz çiftlikle bir zamanlar ilgilenmişti, yolun iki yanında da bir sıra gümüş huş ağacı olduğu belliydi. Şimdi gevrek dalları uzun zamandır çıplak olan, rüzgarda soyularak inleyen bostan korkuluğu gibi ağaçlar vardı. Rüzgar canlı kalmış birkaçının sarı yapraklarını da düşürüyordu. Geniş otlaklar ve tarlaların etrafı çitlerle çevrilmişti, ama besledikleri hayvanlar yok olmuşlardı. Yabani otlarla dolu tarlalar ekilmeden bırakılmış, otlaklar terk edilmişti. "Bu araziye ne olmuş?" diye sordum bu perişanlığın yanından geçerken.

"Kuraklık yılları. Derken bir yaz yangını. Bu çiftliklerin ileri-

sinde, nehir kenarları açık meşe ormanları ve otlak arazilerle doluydu. İşte bunlar mandıra çiftlikleri. Ama orada küçük kiracılar keçilerini otlatıyor ve meşe palamudu için ağaçların dibini eşeliyorlardı. Harika av hayvanları olduğunu da duymuştum. Sonra yangın çıktı. Derler ki ,bir ay boyunca yanmış, insanlar güçlükle nefes alabiliyormuş ve nehir külden kapkara akmış. Sadece ormanlarla vahşi çayırlar değil, kuru otluk arazilerle evler de sıçrayan kıvılcımlarla tutuşmuş. Kuraklık yıllarından sonra nehir neredeyse kurumuş haldeymiş. Yangından kaçacak yer yokmuş. Yangından sonra yine sıcak, kuru günler gelmiş. Ama şimdi esen rüzgarlar sadece kül değil, toz da taşıyorlarmış. Küçük dereler tozdan boğuluyormuş. O sonbahar nihayet yağmurlar gelene kadar rüzgar esmiş. Halkın yıllarca dua ettiği suyun hepsi bir mevsimde gelmiş. Selierle. Sular çekildiğinde, şey, geriye kalanı görüyorsun. Çakıllı toprak."

"Böyle bir şey duyduğumu hatırlıyorum." Uzun zaman önce yapılmış bir konuşmaydı. Biri... Chade mi?... bana insanların her şey için, kuraklık ve yangınlar için bile kralı sorumlu tuttuklarını söylemişti. O zaman bana fazla anlam ifade etmemişti, ama o çiftçiler için dünyanın sonu demek olmalı.

Ev sevecen bir elin varlığını ve daha iyi zamanları hatırlatıyordu. İki katlıydı, keresteden yapılmıştı, ama boyası uzun zaman önce solmuştu. Üst kattaki pencerelerin kepenkleri sıkıca kapatılmıştı. Evin her iki tarafında iki baca vardı, ama bacalardan birinin tuğlaları düşüyordu. Diğerinden duman tütüyordu. Evin kapısının önünde genç bir kız duruyordu. Eline tombul, gri bir güvercin almıştı, kuşla oynuyordu. Biz yaklaşırken, hoş bir şekilde "İyi günler," dedi alçak bir sesle. Bol, krem rengi, yün bir gömlek, üzerine deriden bir tunik giymişti. Pantolonu ve çizmeleri de deridendi. Yaşının on iki civarında olduğunu düşündüm, gözleriyle saçına bakılırsa öteki evdekilerin akrabasıydı.

"İyi günler," diye karşılık verdi ona Starling. "Nik'i arıyoruz."

Kız kafasını iki yana salladı. "Yanlış eve gelmişsiniz. Burada Nik diye biri yok. Bu Pelf'in evi. Belki de yolun ilerisinde aramalısınız." Bize gülümsedi, yüzünde şaşkınlıktan öte bir ifade yoktu.

Starling bana belirsizce baktı. Onun koluna girdim. "Yanlış tarif almışız. Gel, iyisi mi şehre geri dönüp tekrar soralım." O an için kendimizi bu durumdan kurtarmaktan başka bir şey ummuyordum.

"Ama..." diyerek şaşkınlıkla itiraz etti.

Aklıma aniden bir şey geldi. "Şişt. Bu insanların hafife alınamayacağı konusunda uyardılar bizi. Kuş kaybolmuş ya da bir şahin tarafından avlanmış olmalı. Bugün burada yapılacak başka bir şey yok."

"Bir kuş mu?" dedi kız aniden.

"Sadece bir güvercin. Size iyi günler." Kolumu Starling'e doladım ve onu sertçe çevirdim. "Sizi rahatsız etmek istememiştik."

"Kimin güvercini?"

Bir an onunla göz göze kaldım. "Nik'in bir arkadaşının. Sizi endişelendirmesine gerek yok. Gel, Starling."

"Bekle!" dedi kız aniden. "Ağabeyim içerde. Belki şu Nik'i tanıyordur."

"Onu rahatsız etmek istemem," dedim..

"Rahatsız olmaz." Kız onunla kapıyı işaret edince, elindeki kuş kanatlarını açtı. "Soğukta kalmayın içeri girin."

"Soğuk bir gün," diyerek kabul ettim. Tam bostan korkuluklarının sırasında belirirken dönüp bıçaklı adamla yüz yüze geldim. "Belki de hepimiz içeri girmeliyiz."

"Belki de." Kız gölgemin rahatsızlığına sırıttı.

Kapının içinde çıplak bir giriş holü vardı. İşlemeli ahşap zemin aşınmış ve bir süredir yağlanmamıştı. Duvardaki daha açık renk yerler bir zamanlar resimlerle duvar halılarının asılı olduğu-

nu gösteriyordu. Bir merdiven üst kata çıkıyordu. Kalın camlardan gelen dışında ışık yoktu. İçerde rüzgar yoktu, ama daha sıcak da değildi. "Burada bekleyin," dedi kız bize ve sağımızdaki bir odaya girerek kapıyı arkasından sertçe kapattı. Starling bana istediğimden bir parça daha yakın duruyordu. Bıçaklı adam bizi ifadesiz bir yüzle izliyordu.

Starling derin bir nefes aldı. "Şişt," dedim ona, o daha konuşamadan. Konuşmak yerine koluma girdi. Çizmemi düzeltmek için eğilme bahanesine sığındım. Doğrulurken döndüm ve onu soluma aldım. Kapı açılana kadar epey zaman geçmiş gibi geldi. Odadan uzun boylu, kahverengi saçlı ve mavi gözlü bir adam çıktı. Derili kız gibi giyinmişti. Belinde çok uzun bir bıçak asılıydı. Kız hızla geldi, sinirli görünüyordu. Demek ki, adam kızı azarlamıştı. Kaşlarını çattı ve sordu, "Ne oluyor?"

"Benim hatam efendim," dedim hemen. "Nik adında birini arıyorduk ve açıkça belli ki, yanlış eve geldik. Özür dilerim efendim."

Adam gönülsüzce konuştu. "Nik adında kuzeni olan bir arkadaşım var. Ona sizden bahsedebilirim belki."

Susması için Starling'in elini sıktım. "Hayır, hayır, sizi zahmete sokmak istemeyiz. Tabii bize Nik'i nerede bulabileceğimizi söylemezseniz."

"Mesaj iletebilirim," önerisinde bulundu tekrar. Ama gerçek bir öneri değildi.

Sakalımı kaşıdım ve düşündüm. "Bir arkadaşımın nehrin karşısına bir şeyler göndermek isteyen bir kuzeni var. Nik'in bunu halledebilecek birini tanıyabileceğini duymuş. Arkadaşım kuzenine, Nik'e geldiğimizi haber veren bir kuş göndereceğine söz verdi. Bir ücret karşılığında elbette. Hepsi buydu, önemsiz bir mesele."

Adam başını yavaşça salladı. "Bu civarlarda böyle şeyler yapan insanlar olduğunu duydum. Tehlikeli iş, evet, haince de bir iş. Kralın Muhafızları'na yakalanırlarsa kelleleriyle öderler."

"Bu doğru," diyerek katıldım ona. "Ama arkadaşımın kuzeninin yakalanacak türden adamlarla iş yapacağından şüpheliyim. Nik'le konuşmayı bu yüzden istiyordu."

"Ya sizi Nik'i aramak için buraya gönderen kim?"

"Unuttum," dedim sakince. "Korkarım isimleri unutmak konusunda epey başarılıyım."

"Öyle misin?" diye sordu adam düşünceli bir şekilde. Kız kardeşine baktı ve başını yavaşça salladı. "Size bir brendi ikram edebilir miyim?"

"Bu çok makbule geçer," dedim ona.

Odaya girerken kolumu Starling'den kurtarmayı başardım. Kapı arkamızdan kapanırken, Starling bizi karşılayan sıcaklıkla iç geçirdi. Bu oda mobilya açısından diğerinin çıplak olduğu kadar zengindi. Yeri kilimler kaplıyordu, duvarlarda duvar halıları diziliydi. Üzerinde bir çift beyaz mum olan ağır, meşe bir masa vardı. Yarım daire şeklinde dizilmiş rahat sandalyelerin karşısındaki büyük şöminede bir ateş yanıyordu. Ev sahibimiz bizi buraya yönlendirdi. Masanın yanından geçerken bir cam sürahide brendi aldı. Kıza, "Bardak bul," diye emretti. Kız bundan alınmamışa benziyordu. Adamın yirmi beş yaşlarında olduğunu tahmin ettim. Büyük erkek kardeşler kahramanların en nazikleri değildir. Kız güvercini bıçaklı adama uzattı ve bardak bulmak için gitmeden önce çıkmasını işaret etti.

"Şimdi. Sen diyordun ki," dedi adam ateşin karşısına yerleştiğimizde.

"Aslında sen diyordun," dedim.

Kız kardeşi bardaklarla geldiğinde sustu. Bardakları doldurdukça bize uzattı ve dördümüz birlikte kadeh kaldırdık.

"Kral Regal'e," önerisinde bulundu.

"Benim kralıma," dedim nazikçe ve içtim. İyi, Burrich'in takdir edeceği türden bir brendiydi.

"Kral Regal, dostumuz Nik gibi insanların sallandığını görmekten hoşlanır," dedi adam.

"Ya da halkasında görmekten," dedim. Hafifçe iç geçirdim. "Bu bir ikilem. Bir açıdan Kral Regal hayatını tehdit ediyor. Öteki açıdan Kral Regal'in Dağ'daki ambargosu olmasa. Nik geçimini nasıl sağlayabilir? Bugünlerde ailesinin bütün mallarının suyunu çektiğini duydum."

Adam başını merhametle salladı. "Zavallı Nik. İnsan hayatta kalmak için bir şeyler yapmak zorunda."

"Bunu yapmalı," diyerek ona katıldım. "Bazen hayatta kalmak için, insan kralı bunu yasaklasa bile, bir nehri geçmeli."

"Geçmeli mi?" diye sordu adam. "Bak, bu birini nehrin karşısına göndermekten farklı bir şey."

"O kadar da farklı değil," dedim ona. "Nik işinde iyiyse, insan onu diğerinden daha çok vergilendirmemeli. Ve ben Nik'in iyi olduğunu duydum."

"En iyisi," dedi kız sakin bir gururla.

Ağabeyi onu bakışıyla uyardı. "Bu adam geçmek için ne önerirdi?" diye sordu alçak sesle.

"Onu doğrudan Nik'in kendisine önerirdi," dedim onun gibi yumuşak bir şekilde.

Adam birkaç kez soluk alarak ateşe baktı. Derken ayağa kalktı ve bir elini uzattı. "Nik Holdfast. Kız kardeşim Pelf."

"Tom," dedim.

"Starling," diye ekledi ozan.

Nik bardağını tekrar kaldırdı. "Yapılmak üzere olan bir anlaşmaya," önerisinde bulundu, tekrar içtik. Oturdu ve aniden sordu, "Açık açık konuşalım mı?"

Başımla onayladım. "Mümkün olduğunca açık. Bir grup hacıyı nehrin karşısına ve sınırın ilerisine, Dağ Krallığı'na götüreceğini duyduk. Biz de aynı hizmeti almak istiyoruz."

"Aynı fiyata," dedi Starling ahenkli bir sesle.

"Nik, bundan hoşlanmadım," diye lafa girdi Pelf aniden. "Birinin dili fazla serbestçe sallanıyor. İlk partiye razı olmamamız gerektiğini biliyordum. Nereden bileceğiz..."

"Şışt. Riske giren benim, bu yüzden girip girmeyeceğimi söyleyecek olan da benim. Senin bekleyip ben yokken buraya göz kulak olmak dışında bir işin yok. Dikkat et de senin dilin fazla sallanmasın." Tekrar bana döndü. "Adam başı bir altın, kıyıya kadar. Nehrin öteki tarafında bir altın daha. Bir üçüncü de Dağ sınırında."

"Ah!" Ücret şok ediciydi. "Bizim o kadar...." Starling aniden tırnaklarını bileklerime geçirdi. Çenemi kapadım.

"Beni hacıların bu kadar ödediğine asla ikna edemezsin," dedi Starling sakince.

"Kendi atları ve arabaları var. Yiyecek stokları da." Kafasını bize doğru salladı. "Ama siz sadece sırtındakilerle yolculuk edenlere benziyorsunuz."

"Ve bir arabalı ekipten çok daha kolay yolculuk ediyoruz. Sana şimdi bir altın ve bir tane de Dağ sınırında veririz. Her ikimiz için," önerisinde bulundu Starling.

Sandalyesinde geriye kaykıldı ve bir an düşündü. Derken herkese brendi koydu."Yetmez," dedi üzüntüyle. "Ama elinizde sadece bu kadar olduğundan şüpheliyim."

Elimdekinden çoktu. Belki, diye umdum, Starling'in elindeki budur. "Bizi bu miktara nehirden geçir," önerisinde bulundum. "Oradan itibaren, kendi başımızın çaresine bakarız."

Starling beni masanın altından tekmeledi. "Diğerlerini Dağ sınırına ve ötesine geçiriyor. Biz de oraya kadar gidebiliriz," derken sadece benimle konuşuyor gibiydi." Nik'e döndü. "Bizi Dağlar'a kadar bütün yolu götürmeli."

Nik brendisini yudumladı. Ağır ağır iç geçirdi. "Anlaştığımızı

söylemeden, özür dilerim, ama parayı görmek zorundayım."

Starling'le bakıştık. "Özel olarak konuşmak istiyoruz," dedi rahatça. "İzninizle." Ayağa kalktı ve elimi tutarak beni odanın köşesine götürdü. Oraya gittiğimizde fısıldadı, "Hayatında hiç mi pazarlık etmedin? Çok hızlı, çok fazla veriyorsun. Şimdi. Gerçekte ne kadar paran var?"

Yanıt olarak kesemi elimde baş aşağı çevirdim. Keseden dökülenleri hububat çalan bir saksağan kadar hızla aldı. Paraları elinde tecrübeli bir edayla tarttı. "Züğürtüz. Sende bundan fazlası vardır diye düşünmüştüm. O ne?" parmaklarını Burrich'in küpesine götürdü. O küpeyi alamadan avcumu kapattım.

"Benim için çok önemli bir şey."

"Hayatından önemli mi?"

"O kadar değil," diye kabullendim. "Ama ona yakın. Onu bir süre babam taktı. Yakın bir arkadaşı da bana verdi."

"Şey, elden çıkarılması gerekiyorsa, nazik bir şekilde çıkmasını sağlarım." Başka tek kelime etmeden bana sırtını döndü ve Nik'e doğru yürüdü. Yerine oturdu, brendisinin kalanını kafasına dikti, beni bekledi. Ben yerime oturduğumda, Nik'e, "Sana şu an elimizde olan parayı vereceğiz," dedi. "Senin istediğin kadar değil. Ama Dağ sınırında sana bütün mücevherlerimi de vereceğim. Yüzükler, küpeler, hepsi. Ne diyorsun?"

Adam kafasını yavaşça iki yana salladı. "Asılma riskini göze almama yetmez."

"Risk nedir?" diye sordu Starling ısrarla. "Seni hacılarla yakalarlarsa, asılırsın. Seni soktukları riskin karşılığını çoktan almış oluyorsun. Biz senin riskini artırmıyoruz, sadece yükünü artırıyoruz. Buna değer."

Adam kafasını neredeyse gönülsüzce iki yana salladı. Starling döndü ve elini bana uzattı. "Ona göster," dedi sakince. Kesemin ağzını açıp küpeyi çıkarırken midem bulandı.

"Elimdeki ilk başta çok bir şeymiş gibi görünmeyebilir," dedim ona. "Tabii insan bu konularda bilgi sahibi değilse. Ben elimdekinin ne olduğunu ve ne kadar ettiğini biliyorum. Bizim için yaşayacağın sıkıntıya değer."

Küpeyi avcuma koydum, içindeki safiri çevreleyen güzel, gümüş bir ağ. Sonra küpeyi iğnesinden tuttum ve dans eden ateşin önüne tuttum. "Sadece gümüş ya da safir değil. İşçiliği de iyi. Gümüş ağın ne kadar yumuşak olduğuna bak, bağlantıların ne kadar iyi olduğuna bak."

Starling dokunmak için parmaklarından birini uzattı. "Bir vakitler Veliaht Chivalry'nindi," diye ekledi Starling saygıyla.

"Parayı harcamak daha kolaydır," diye belirtti Nik.

Omuz silktim. "Eğer bir adamın bütün istediği harcanacak paraysa, bu doğru. Bazen bazı şeylere sahip olmanın hazzı vardır, cepteki paranın verdiğinden daha büyük bir haz. Ama senin olunca, eğer istersen onu paraya çevirebilirsin. Şu an aceleyle deneyecek olsam, değerini alamam. Ama senin gibi bağlantıları ve pazarlık edecek zamanı olan bir adam, bunun için çok rahat dört altın alabilir. Ama yok dersen, küpeyle kasabaya gider ve..."

Gözlerinde hırs parladı. "Alacağım," dedi.

"Nehrin öteki yakasında," dedim ona. Mücevheri havaya kaldırdım ve kulağıma taktım. Bana her baktığında onu görmesini sağlamış oldum. İşi resmiyete bağladım. "İkimizi de nehrin öteki yakasına geçirmeyi üzerine al. Oraya vardığımızda, küpe senindir."

"Tek ödeme olarak," diye ekledi Starling sakince. "Hoş, o zaman kadar bütün paramızı elinde tutmana izin veriyoruz. Güvence olarak."

"Anlaştık ve işte elimi de uzatıyorum," dedi. El sıkıştık.

"Yola ne zaman çıkıyoruz?" diye sordum ona.

"Hava müsait olduğunda," dedi.

"Yarın daha iyi olurdu," dedim ona.

Yavaşça ayağa kalktı. "Yarın ha? Şey, hava yarın uygun olursa, o zaman yola çıkarız. Şimdi ilgilenmem gereken bazı şeyler var. Ben izninizi istemek zorundayım, ama Pelf sizinle ilgilenir."

Geceyi geçirmek için geri dönmek zorunda kalacağımızı düşünmüştüm, ama Starling Pelf'le şarkıları karşılığında yemek ve geceyi geçireceğimiz bir oda için anlaştı. Yabancıların arasında uyumak konusunda bir parça rahatsızdım, ama kasabaya dönmekten daha güvenli olacağını düşündüm. Pelf'in bize pişirdiği yemek bir gece önce Starling'in hanında yediğimiz kadar iyi değildiyse de soğan ve patates çorbasından iyiydi. Kızartılmış kalın jambon dilimleri, elma suyu ve meyve, tohumlu ve baharatlı kek vardı. Pelf bize bira ikram etti ve havadan sudan konuşarak masada bize eşlik etti. Yemek yedikten sonra, Starling kız için birkaç şarkı söyledi, ama ben gözlerimi güçlükle açık tutabiliyordum. Bana bir oda gösterilmesini istedim ve Starling de yorgun olduğunu söyledi.

Pelf bize Nik'in ayrıntılı odasının yukarısında bir oda gösterdi. Bir vakitler çok güzel bir odaymış, ama yıllardır düzenli kullanıldığından şüpheliydim. Şöminede bir ateş yakmıştı, ama büyük ihtimalle uzun süre kullanılmamanın soğuğu ve ihmal odayı hâlâ dolduruyordu. Üzerinde kocaman kuş tüyü bir döşek ve perdeleri grileşen devasa bir yatak vardı. Starling yatağı şöyle bir kokladı ve Pelf çıkar çıkmaz, battaniyeleri yataktan alıp bir sıranın üzerine koydu, sırayı da ateşin önüne çekti. "Böylece hem havalanır, hem de ısınırlar," dedi bana bilgiççe.

Ben kapıyı kapamak ve pencerelerle kepenklerdeki sürgüleri kontrol etmekle meşguldüm. Hepsi sağlam görünüyordu. Birden kendimi karşılık veremeyecek kadar yorgun hissettim. Kendime brendinin arkasından bira içtiğim için olduğunu söyledim. Starling beni eğlenerek seyrederken bir sandalyeyi kapının önüne çektim. Sonra ateşin karşısına geçtim, battaniye serili sıraya çök-

tüm, ayaklarımı ateşin sıcağına uzattım. Çizmelerimi çıkardım. Güzel. Yarın Dağlar'a doğru yol koyulmuş olacaktım.

Starling gelip yanıma oturdu. Bir süre konuşmadı. Derken bir parmağını kaldırdı ve onunla küpeme dokundu. "Gerçekten Chivalry'nin miydi?" diye sordu.

"Bir süre için."

"Ve sen Dağlar'a gitmek için ondan vazgeçeceksin. Ne derdi?"

"Bilmem. Onu hiç tanımadım." Aniden iç geçirdim. "Herkesin dediğine göre, küçük kardeşini severmiş. Bence onu Verity'ye ulaşmak için harcamamı çok göreceğini sanmam."

"O halde gerçekten de kralını aramaya gidiyorsun."

"Elbette." Esnememi bastırmak için boş yere uğraştım. Artık inkar etmek aptalca göründü. "Nik'e Chivalry'den bahsetmenin akıllıca olduğunu sanmıyorum. Bir bağlantı kurabilir." Dönüp ona baktım. Yüzü çok yakındaydı, hatlarına odaklanamıyordum. "Ama umursayamayacak kadar uykum var," diye ekledim.

"Neşe tozuna dayanıklı değilsin," diyerek güldü.

"Bu gece duman yoktu."

"Kekte. Sana baharatlı olduğunu söyledi."

"Onu mu kastetmişti?"

"Evet. Bütün Farrow'da baharat bu anlama gelir."

"Ah. Buck'ta zencefil var demektir. Ya da ağaçkavunu."

"Bunu biliyorum." Bana yaslandı ve iç geçirdi. "Bu insanlara güvenmiyorsun, değil mi?"

"Elbette hayır. Bize güvenmiyorlar. Onlara güvenseydik, bize saygı duymazlardı. Bizim saf aptallar olduğumuzu, çok fazla konuşarak kaçakçıların başını derde sokan tipler olduğumuzu düşünürlerdi."

"Ama Nik'le tokalaştın."

"Tokalaştım. Ve sözünü tutacağına inanıyorum."

İkimiz de bunu düşünerek sustuk. Bir süre sonra tekrar uyan-

dım. Starling yanımda doğruldu. "Ben yatıyorum," dedi.

"Ben de," diye karşılık verdim. Bir battaniye aldım ve onu ateşin karşısına sermeye başladım.

"Komikleşme," dedi bana. "Bu yatak dört kişiye yetecek büyüklükte. Fırsatın varken bir yatakta uyu, çünkü bahse girerim ki, çok yakında başka yatak görmeyeceğiz."

Fazla ısrara gerek bırakmadım. Tüy döşek derindi, ama nemden biraz kokuyordu. Battaniyeleri paylaştık. Dikkatli davranmam gerektiğini biliyordum, ama brendiyle neşe tozu irademi zayıflatmıştı. Derin bir uykuya daldım.

Ertesi sabah, Starling bir kolunu üzerime attığında bir kez uyandım. Ateş sönmüştü ve oda soğuktu. Starling uykusunda yatakta dönüp duruyor ve sırtıma değiyordu. Ondan uzaklaşmaya çalıştım, ama çok sıcak ve sokulgandı. Soluğu ensemi yalıyordu. Parfüm değil de kendinin bir parçası olan, kadınca bir kokusu vardı. Gözlerimi kapadım ve kıpırdamadan uzandım. Molly. Ona karşı duyduğum ani, umutsuz özlem bir acı gibiydi. Dişimi sıktım. Tekrar uykuya daldım.

Bu bir hataydı.

Çocuk durmadan ağlıyordu. Molly geceliğiyleydi ve omzuna bir battaniye atmıştı. Ateşin karşısına oturmuş, bebeği sallarken yorgun ve bezgin görünüyordu. Bebeğe tekrar tekrar kısa bir şarkı söylüyordu, ama şarkının ezgisi çoktan kaybolmuştu. Burrich kapıyı açınca kafasını yavaşça çevirdi. "Gelebilir miyim?" diye sordu Burrich alçak sesle.

Molly başını evet anlamında salladı. "Bu saatte uyanık ne yapıyorsun?" diye sordu ona yorgun bir edayla.

"Ağladığını duydum. Hasta mı?" Burrich ateşe doğru gitti ve ateşi biraz karıştırdı. Bir parça odun daha ekledi, sonra bebeğin küçük suratına bakmak için eğildi.

"Bilmiyorum. Sadece ağlıyor. Emzirilmek bile istemiyor. Ne

sorunu var bilmiyorum." Molly'nin sesinde gözyaşlarından öte mutsuzluk vardı.

Burrich ona döndü. "Bırak da biraz ben alayım. Sen git uzan ve biraz dinlenmeye çalış, yoksa ikiniz de hasta olacaksınız. Bu yaptığını her gece her gece yapamazsın."

Molly ona anlamadan baktı. "Ona bakmak mı istiyorsun? Bunu gerçekten yapar mısın?"

"Pekala yapabilirim," dedi Burrich ona. "O ağlarken uyuyamam."

Molly sırtı ağrıyormuş gibi ayağa kalktı. "Önce ısın. Ben çay yapayım."

Burrich cevap olarak bebeği kollarından aldı. "Hayır, sen biraz yatağına dön. Hepimizin uyumamasının anlamı yok."

Molly bunu kavramaktan aciz gibi görünüyordu. "Yatağa gitsem gerçekten dert etmez misin?"

"Hayır, haydi git, biz iyi olacağız. Haydi git artık." Burrich battaniyeyi Molly'ye sardı, sonra bebeği omzuna yerleştirdi. Burrich'in koyu renk ellerinde çok küçük görünüyordu. Molly yavaşça odanın karşı tarafına geçti. Burrich'e baktı, ama o bebeğin yüzüne bakıyordu. "Sus bakayım" dedi Burrich bebeğe. "Şişşt."

Molly yatağa güçlükle uzandı ve battaniyeleri üzerine çekti. Burrich oturmadı. Ayaklarının üzerinde yavaşça sallanarak bebeğin sırtına hafifçe vururken ateşin karşısında durdu.

"Burrich," diye seslendi Molly ona alçak sesle.

"Evet?" Burrich ona bakmak için dönmedi.

"Bu havada o barakada uyumanın bir anlamı yok. Kışın buraya taşınmalı ve ateşin karşısında uyumalısın."

"Ah. Şey. Orası o kadar da soğuk değil. Neye alışık olduğunla ilgili, bilirsin."

Küçük bir sessizlik oldu.

"Burrich. Sen daha yakında olursan, ben kendimi daha güven-

de hissedeceğim." Molly'nin sesi çok alçak çıkmıştı.

"Ah. Pekala. O halde taşınmalıyım. Ama bu gece korkacağın bir şey yok. Şimdi uyu. İkiniz de." Kafasını eğdi ve dudaklarının bebeğin kafasına değdiğini gördüm. Çok yumuşak bir şekilde ona şarkı söylemeye başladı. Sözlerini çıkarmaya çalıştım, ama sesi çok boğuktu. Zaten dili de tanıyamadım. Bebeğin iniltisi daha az çıkmaya başladı. Burrich kucağında bebekle odada yavaşça ileri geri yürümeye başladı. Ateşin karşısında ileri geri. Kendisi de Burrich'in yatıştırıcı sesiyle uykuya dalana kadar Burrich'i seyrederken Molly'leydim. Bundan sonra gördüğüm tek düş yalnız bir kurdun koşması, durmadan koşmasıydı. Benim kadar yalnızdı.

15

KETTLE

Kraliçe Kettricken, Dağlar'ına dönmek için Veliaht Regal'den kaçtığında Verity'nin çocuğunu taşıyordu. Bazıları Buck'ta kalmış ve Regal'i zorlamış olsaydı, çocuğun orada güvenle doğacağını söyleyerek onu eleştiriyorlardı. Belki de kalsaydı, Buckkeep Kalesi onu destekleyecek, belki Buck Dükalığı'nın tamamı Dışadalı Akıncılara daha birleşik bir direniş gösterecekti. Buck'ta bir kraliçeleri olsaydı, belki de Sahil dükalıkları daha sıkı savaşırlardı. Bazıları öyle diyor.

O dönemde Buckkeep Kalesi'nde yaşayanların ve Farseer Naipliğinin iç politikasını bilenlerin genel inanışı çok farklıydı. İstisnasız hepsi Kettricken'la doğmamış çocuğunun kirli oyunlarla karşılaşacaklarına inanıyorlardı. Kraliçe Kettricken Buckkeep'ten ayrıldıktan sonra bile, Regal'i kral olması için destekleyenlerin onu gözden düşürmek için ellerinden geleni yaptıkları, işi taşıdığı çocuğun Verity'den olmadığını, piç yeğeni FitzChivalry'den olduğunu söylemeye vardırdıkları ispatlanabilirdi.

Kettricken Buckkeep'te kalsaydı neler olacağı hakkında yapılan tahminler artık faydasız varsayımlar. Tarihsel gerçek şu ki, çocuğu sevgili Dağ Krallığı'nda doğarsa, hayatta kalma şansının çok daha fazla olacağına inanıyordu. Ayrıca Dağlar'a Verity'yi bulabilme ve kocasının gücünü tekrar ele geçirmesi umuduyla da döndü. Ancak araştırma çabaları onu sadece kedere boğdu. Yol

arkadaşlarının tanımlanamayan saldırganlarla savaştığı alanı buldu. Gömülmemiş kalıntılar, sağa sola dağılmış kemikler ve leşçillerin onlarla işi bittikten sonra artakalan giysi parçalarından fazlası değildi. Ancak bu kalıntıların arasında Verity'nin en son gördüğünde giymekte olduğu mavi pelerini ve bıçağını buldu. Jhaampe'deki kraliyet konutuna döndü ve kocasının arkasından yas tuttu.

Onun için daha üzücü olan, bunu takiben eden aylarda Jhaampe'nin ilerisindeki dağlarda Verity'nin muhafızı kılığında insanların görüldüğünün rapor edilmesiydi. Bu muhafızlar Dağ kasabaları civarında tek başlarına dolaşırken görülmüşlerdi. Kasabalılarla sohbet etme konusunda gönülsüz görünüyorlardı ve hallerinin perişanlığına rağmen yardım ya da yemek önerilerini sıklıkla reddediyorlardı. Onları görenler tarafından istisnasız olarak "acınacak halde" diye tanımlanıyorlardı. Bu adamların pek azının yolu zaman zaman Jhaampe'ye düşüyordu. Kettricken'in Verity'yle ve ona ne olduğuyla ilgili sorularını cevaplamaktan acizdiler. Ondan ne zaman ya da hangi koşullarda ayrıldıklarını hatırlamaktan bile acizdiler. İstisnasız hepsi Buckkeep'e dönmeyi kafalarına takmışlardı.

Zaman içinde Kettricken Verity'yle muhafızlarının sadece fiziksel olarak değil, büyüyle de saldırıya uğradıklarına inanmaya başlamıştı. ona ok ve kılıçla saldıran pusucular ve muhafızlarının cesaretini kıran ve kafasını karıştıran sahte grubun kardeşi Prens Regal'in hizmetinde olduğunu düşünüyordu. Regal'e karşı dinmeyen rahatsızlığını yaratan da buydu.

* * *

Kapıdan gelen bir sesle uyandım. Karanlıkta üşümüş ve kendime gelemeden doğrulmaya çalışırken bir şeyler seslendim. "Bir saat içinde yola çıkıyoruz!" karşılığı verildi.

Karmakarışık battaniyeler ve Starling'in uykulu sarılışından

sıyrıldım. Çizmelerimi buldum, ayağıma geçirdim, sonra pelerinimi giydim. Odanın soğukluğu karşısında pelerinime sarındım. Starling'in tek hareketi hemen benim yatmış olduğum sıcak yere kaymaktı. Yatağın üzerine eğildim. "Starling?" Karşılık gelmeyince, uzandım ve onu yavaşça sarstım. "Starling! Bir saate kalmadan yola koyuluyoruz! Kalk!"

İç geçirdi. "Sen git. Ben hazır olurum." Battaniyelere daha da gömüldü. Omuz silktim ve onu orada bıraktım.

Aşağıda mutfakta Pelf bir sürü keki ocağın üzerinde bir tavada sıcak tutuyordu. Bana bir tabak tereyağı ve bal önerdi ve ben de memnuniyetle kabul ettim. Dün aşırı sessiz olan ev şimdi insan kaynıyordu. Güçlü benzerliklerden bunun bir aile işi olduğu belliydi. Çilli veletle küçük oğlan çocuğu masanın karşısında bir tabureye oturmuş, keçiyi kek kırıntılarıyla besliyordu. Zaman zaman bana baktığını gördüm. Ona gülümsediğimde çocuğun gözleri kocaman açıldı. Yüzünde ciddi bir ifadeyle ayağa kalktı ve peşinde keçiyle tabağını taşıdı.

Nik kalçalarına kadar gelen siyah yün pelerinle mutfakta ileri geri yürüyordu. Pelerini kar taneleriyle doluydu. Bakışlarımı yakaladı. "Gitmeye hazır mısın?"

Başımla onayladım.

"Güzel." Çıkarken bana bir göz attı. "Sıkı giyinin. Fırtına yeni başlıyor." Sırıttı. "Seninle benim için mükemmel bir yolculuk havası."

Kendi kendime yolculuktan keyif almayı beklemediğimi söyledim. Starling merdivenlerden aşağı inmeden kahvaltımı bitirmiştim. Mutfağa ulaştığında beni şaşırttı. Uykulu olmasını beklemiştim. Tersine parlak bir şekilde uyanıktı, yanakları al aldı ve gülümsüyordu. Mutfağa girerken adamlardan biriyle şakalaşıyor ve güzel tepki alıyordu. Masaya ulaştığında tereddüt etmedi, tabağına her şeyden koydu. Boş tabağından kafasını kaldırıp baktığında, yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olmalı.

"Ozanlar yemek ikram edildiğinde iyi yemeği öğrenirler," dedi ve kupasını bana doğru kaldırdı. Kahvaltısıyla birlikte bira içiyordu. Bardağını masadaki sürahiden doldurdum. Nik mutfak kapısından içeri bir fırtına bulutu gibi girdiğinde bardağını iç geçirerek masaya henüz yeni koymuştu. Nik beni gördü ve durdu. "Ah! Tom. At sürebilir misin?"

"Kesinlikle."

"İyi sürer misin?"

"Yeterince iyi," dedim alçak sesle.

"Güzel, o halde gitmeye hazırız. Kuzenim Hank sürecekti, ancak bu sabah körük gibi nefes alıyor, gece şifayı kapmış. Karısı gitmesine izin vermiyor. Ama sen bir arabayı sürebilirsen..."

"Ücreti ayarlamanı bekleyecek," diye lafa girdi Starling aniden. "Senin için at sürerek seni kendi için bir atın masrafından kurtardı, ve kuzeninin yiyeceklerinden."

Nik bir an şaşırıp kaldı. Bakışlarını Starling'den bana çevirdi. "Doğru söze ne denir," dedim. Gülümsememeye çalışıyordum.

"Ayarlamaya çalışacağım," dedi ve mutfaktan tekrar aceleyle çıktı. Kısa sürede geri döndü. "Yaşlı kadın seni deneyeceğini söylüyor. Atla araba onun, anlarsın ya."

Dışarıda hava hâlâ karanlıktı. Meşaleler rüzgarla karda cızırdıyordu. İnsanlar başlıklarını kafalarına geçirmiş, pelerinlerini sıkıca örtmüş etrafta dolanıyordu. Dört araba ve ekip vardı. Biri insanlarla doluydu, on beş kişi kadar. Çantaları kucaklarında, soğuktan korunmak için kafalarını eğmiş, bir araya toplanmışlardı. Bir kadın bana doğru baktı. Yüzü endişeyle doluydu. Yanında kendisine yaslanmış bir çocuk vardı. Nereden geldiklerini merak ettim. İki adam son arabaya bir fıçı yüklediler, sonra bütün yükün üzerine bir branda gerdiler.

Yolcularla dolu arabanın arkasında daha küçük iki tekerlekli bir araba vardı. Baştan ayağa siyahlara bürünmüş ufak tefek, yaş-

lı bir kadın arabada oturuyordu. Pelerin, başlık ve atkısına sıkı sıkıya sarınmış, dizlerine de bir yolculuk battaniyesi örtmüştü. Ben arabanın etrafında dolaşırken, keskin kara gözleri beni dikkatle seyretti. At benekli bir kısraktı. Havadan hoşlanmamıştı ve koşum takımı fazla sıkıyordu. Onu bana güvenmeye ikna ederek koşum takımını elimden geldiğince ayarladım. İşim bittiğinde başımı kaldırıp bakınca yaşlı kadının beni yakından izlemekte olduğunu gördüm. Saçlarının başlığından görünen kısmı parlak bir siyahtı, ama saçlarındaki bütün beyaz kardan değildi. Bana ağzını büzdü, ama hiçbir şey söylemedi, bohçamı onun oturduğu yerin altına koyduğumda bile. Yanına otunırken ona "İyi Günler" diledim ve dizginleri elime aldım. "Sanırım sizin için arabayı kullanmam gerekiyor," dedim cana yakın bir tavırla.

"Sanıyorsun. Bilmiyor musun?" Bana dikkatle baktı.

"Hank hastalandı. Nik atınızı sürüp süremeyeceğimi sordu. Adım Tom."

"Değişiklikleri sevmem," dedi bana. "Özellikle de son dakikada. Değişiklikler hazır olmadığını söyler ve şimdi daha da az hazırsın."

Hank'in neden birdenbire kendini hasta hissettiğini bildiğimden şüphelendim. "Adım Tom," diyerek kendimi yeniden tanıttım.

"Bunu zaten söyledin," diye cevap verdi. Gözlerini yağan kara dikti."Bütün bu yolculuk kötü bir fikirdi," dedi yüksek sesle, ama bana değil. "Ve bundan hayırlı bir şey de çıkmayacak. Bunu tam şu an görebiliyorum." Eldivenli ellerini kucağında ovuşturdu. "Kahrolası ihtiyar kemikler," dedi yağan kara. "Kemiklerim yaşlı olmasaydı, sizlerden birine ihtiyacım olmayacaktı. Birinize bile."

Buna verilecek bir karşılık düşünemiyordum, ama Starling beni kurtardı. Dizginlerini çekip yanımda durdu. "Bana sürmem için bana verdikleri şeye bakacak mısın?" diye bana meydan okudu. Hayvanı siyah yelesini salladı ve taşıması beklenen şeye bakmamı istermiş gibi gözlerini devirdi.

"Bana iyi göründü. Dağ soyundan. Hepsi böyledir. Ama seni bütün gün taşır ve çoğunun huyu güzeldir."

Starling somurttu. "Nik'e, verdiğimiz ücret karşılığında uygun bir hayvan istediğimi söyledim."

Tam o anda Nik atıyla yanımızdan geçti. Onun atı da Starling'inkinden daha iri değildi. Starling'e baktı ve sonra kızın dilinden yorulmuşçasına bakışlarını çevirdi. "Haydi gidelim," dedi oldukça sakin bir sesle. "En iyisi konuşmamak ve önündeki arabaya yakın durmak. Bu fırtınada birbirini kaybetmek düşünebileceğinizden daha kolaydır."

Sesinin yumuşaklığına rağmen, emrine anında uyuldu. Bağırılan emirler ya da veda seslenişleri olmadı. Önümüzdeki arabalar bizden sessizce uzaklaştılar. Kısrak bir isteksizlik sesi çıkardı, ama ilerleyişe katılmak için adım attı. Yağan karın oluşturduğu perdenin içinde neredeyse tam bir sessizlikle ilerledik. Midilli Starling kafasını serbest bırakana kadar huzursuzca çekiştirdi. Ardından grubun önündeki öteki atlara katılmak için hızla ilerledi. Ben sessiz yaşlı kadınla baş başa bırakıldım.

Nik'in uyarısının doğruluğunu çok geçmeden anladım. Güneş çıktı, ama kar o kadar yoğun yağmaya devam etti ki, ışık sütt gibi görünüyordu. Karın gözü hem kamaştıran, hem de yoran dönüşünde bir inci kalitesi vardı. Bize rehberlik etmesi için sadece önümüzdeki arabanın kıçına bakarak beyaz, sonsuz bir tünelde yolculuk ediyor gibiydik.

Nik bizi yoldan götürmedi. Donmuş arazileri çatırdatarak geçtik. Çok geçmeden buradan geçtiğimize dair hiçbir iz kalmayacaktı. Vakit öğleyi geçene kadar bir uçtan bir uca ilerledik, sürücüler atlarından sadece çit parmaklıklarını kaldırmak ve sonra onları kapatmak için indiler. Girdap gibi dönen fırtınada bir kez bir çiftlik seçer gibi oldum, ama pencereleri karanlıktı. Öğleyi az geçe son bir çit bizim için açıldı. Bir gıcırtı ve sarsıntıyla bir tarladan

çıkarak bir zamanlar yol olan, ama artık bir patikadan başka bir şey olmayan bir yere girdik. Patikadaki tek izler bizimkilerdi ve kar bunları yavaşça siliyordu.

Bütün bu yol boyunca, yol arkadaşım kar kadar soğuk ve sessizdi. Zaman zaman onu göz ucumla seyrediyordum. Dosdoğru ileri bakıyor, vücudu arabanın hareketiyle sallanıyordu. Ellerini sanki ona acı veriyorlarmış gibi sürekli ovuşturuyordu. Kendimi oyalayacak başka bir şey olmadığından, onu gözetledim. Buck cinsi, besbelli. Yıllarca başka yerlere seyahat etmekten biraz soldusa da yurdumun aksanı hâlâ dilindeydi. Baş örtüsü Chalced dokumacılarının elinden çıkmaydı, ama pelerinin kenarlarına siyah üzerine siyah yapılmış işlemeler bana tamamıyla yabancıydı.

"Buck'tan çok uzaklardasın evlat," gözleminde bulundu birdenbire. Bunu söylerken tam karşıya bakıyordu. Ses tonundaki bir şey beni irkiltti..

"Senin gibi yaşlı bayan," karşılığını verdim.

Bana bakmak için yüzünün tamamını döndürdü. Parlak karga gözlerinde eğlence mi, sıkıntı mı vardı emin değildim. "Öyleyim. Yıllar ve mesafeler benzer, uzun bir yol." Duraksadı, derken aninden sordu, "Neden Dağlar'a gidiyorsun?"

"Amcamı görmek istiyorum," karşılığını verdim dürüstçe.

Küçümsemeyle homurdandı. "Dağlar'da amcası olan Bucklı bir oğlan ha? Ve onu görmeyi kelleni riske atacak kadar istiyorsun?"

Ona baktım. "O benim en sevdiğim amcam. Sen anladığım kadarıyla Eda'nın türbesine gidiyorsun?"

"Diğerleri gidiyor," diye düzeltti beni. "Bereket için dua edemeyecek kadar yaşlıyım. Ben bir peygamber arıyorum." Ben konuşamadan ekledi, "O benim en sevdiğim peygamber." Neredeyse bana gülümsedi.

"Neden diğerleriyle arabada yolculuk etmiyorsun?" diye sordum.

Bana soğuk soğuk baktı. "Çok fazla soru soruyorlar," yanıtını verdi.

"Ah!" dedim ve azarı kabul ederek ona sırıttım.

Birkaç dakika sonra tekrar konuştu. "Uzun süredir kendi başımayım Tom. Kendi yoluma gitmeyi ve kendi aklımla yetinmeyi, akşam yemeğinde ne yiyeceğime kendim karar vermeyi seviyorum. Onlar yeterince hoş insanlar, ama bir tavuk sürüsü gibi tırmalayıp gagalıyorlar. Kendi başlarına bırakılsalar biri bile bu yolculuğu yapamaz. Evet, evet, yapmamız gereken bu, demek için hepsinin de diğerlerine ihtiyacı var. Artık karar verdiklerine göre, karar hepsinden de büyük. Biri bile kendi başına geri dönemez."

Bunun üzerine kafasını iki yana salladı, ben de düşünceli düşünceli başımı salladım. Uzun bir süre başka bir şey söylemedi. Patikamız nehre ulamıştı. Nehri kıt çalı öbekleri ve genç ağaçların arasından akıntıya karşı takip ettik. Sürekli yağan kar yüzünden nehri güçlükle görebiliyordum, ama kokusunu alabiliyor ve akışının sesini duyabiliyordum. Nehri geçmeye çalışmadan önce daha ne kadar gideceğimizi merak ettim. Sonra kendi kendime sırıttım. Bu gece onu gördüğümde Starling'in bileceğinden emindim. Nik'in onun arkadaşlığından hoşlanıp hoşlanmadığını merak ettim.

"Neye sırıtıyorsun?"dedi yaşlı kadın aniden.

"Ozan arkadaşımı düşünüyordum. Starling'i."

"Senin böyle gülümsemene mi neden oluyor?"

"Bazen."

"Bir ozan olduğunu söylüyorsun. Ya sen? Sen de ozan mısın?"

"Hayır. Sadece bir çoban. Çoğu zaman."

"Anlıyorum."

Sohbetimiz tekrar bitti. Gece çökmeye başlarken bana, "Bana Kettle diyebilirsin," dedi.

"Ben Tom," karşılığını verdim.

"Ve bu, bana bunu üçüncü söyleyişin," diye hatırlattı.

Akşam vakti kamp yapacağımızı düşünmüştüm, ama Nik bizi ilerletmeye devam etti. O iki fener çıkarıp birkaç arabaya asarken mola verdik. Yanımızdan geçerken, "Sadece ışığı izle," dedi bana kısa ve öz bir şekilde. Kısrağımız da bunu yaptı.

Önümüzdeki araba yoldan çıkıp nehir kıyısında ağaçların arasındaki bir açıklığa yöneldiğinde ışık kaybolmuş ve soğuk şiddetini artırmıştı. Kısrağımızı öndekileri takip etmesi için çevirdim, yoldan aşağı Kettle'ın küfretmesine neden olan bir gürültüyle indik. Gülümsedim, daha iyisini yapabilecek çok az Buckkeep muhafızı vardı.

Kısa sürede durduk. Hiçbir şey göremediğim için merakla yerimde oturdum. Nehir solumuzda bir yerde geçip giden kara bir güçtü. Rüzgar soğuğa yeni bir nem izi katıyordu. Önümüzdeki arabadaki hacılar huzursuzca kıpırdanıyor ve yumuşak fısıltılarla konuşuyorlardı. Nik'in sesini duydum ve bir adamın atını yanımızdan geçirdiğini gördüm. İlerlerken arabanın arkasındaki feneri aldı. Onun geçişini izledim. Bir dakika içinde adamla at, karanlıkta görünmeyen uzun, alçak bir binaya girdiler.

"İçeri girin, geceyi burada geçireceğiz," diye talimat verdi bize Nik atıyla yanımızdan tekrar geçerken. Arabadan indim, sonra Kettle'ın inmesine yardım etmek için bekledim. Ona elimi uzatınca neredeyse ürkmüş göründü.

"Sana teşekkür ederim, nazik efendi," dedi alçak sesle ben inmesine yardım ederken.

"Bir şey değil hanımefendi," karşılığını verdim. Ben onu binaya doğru yönlendirirken koluma girdi.

"Bir çoban için fazlasıyla terbiyelisin Tom," dedi tamamıyla farklı bir ses tonuyla. Kapıda gülmeye benzer bir homurtu çıkardı ve beni gidip kısrağı çözmem için yalnız bırakarak içeri girdi. Kendi kendime kafamı iki yana salladım, ama gülümsemek zorunda kaldım. Bu yaşlı kadından hoşlanmıştım. Bohçamı omzu-

ma attım ve kısrağı diğerlerinin girdiği binaya yönelttim. Koşum takımını çıkarırken etrafa bakındım. Tek bir büyük odaydı. Odanın bir ucundaki şöminede bir ateş yakılmıştı. Alçak tavanlı bina nehir kayasından ve balçıktan yapılmıştı, yerler topraktı. Atlar bir uçta, saman dolu bir yemliğin etrafında toplanıyorlardı. Kısrağımızı diğerlerinin yanına götürürken, Nik'in adamlarından biri bir yalağı doldurmak için kovalarla su getirdi. Odanın ucundaki gübrelerin derinliği bana bu binanın kaçakçılar tarafından sık sık kullanıldığını söylüyordu.

"Bu yer esasında neydi?" diye sordum Nik'e şöminenin etrafındaki diğerlerine katılırken.

"Koyun kampı," dedi bana. "Barınak erken doğan kuzular için. Koyunları nehirde yıkadıktan sonra burada kırkardık." Mavi gözleri bir süre uzaklara daldı. Derken sert bir şekilde güldü. "Bu uzun zaman önceydi. Artık bırak bizimki gibi koyunları, bir keçiye yetecek kadar bile yem yok." Ateşi işaret etti. "Fırsat varken iyisi mi, ye ve uyu Tom. Sabah bize erken gelir." Yanımdan geçerken bakışları küpeme takılır gibi oldu.

Yemek basitti. Ekmek ve tütsülenmiş balık. Lapa. Sıcak çay. Çoğu hacıların erzakından, ama Nik, adamlarıyla Starling ve beni beslemeye itiraz etmeyecekleri kadar çok koymuştu. Kettle kendi yiyeceklerinden kendi başına yedi ve kendi çaydanlığında çay demledi. Öteki hacılar ona karşı naziktiler, o da karşılığında kibardı, ama aralarında aynı yere gidiyor olmaları dışında bir ilişki yoktu. Sadece gruptaki üç çocuk ondan korkmamışa benziyorlardı, Kettle onları hasta olacakları konusunda uyarana kadar, ondan kurutulmuş elma ve hikaye rica ettiler.

Barınak çok geçmeden şömineden olduğu kadar atlar ve insanlar sayesinde de ısındı. Kapı ve pencere kepenkleri, sıcağı olduğu kadar ışığı ve sesi de içerde tutmak için sıkıca kapatılmıştı. Fırtınaya ve yolumuzun üzerine başka yolcu olmamasına rağmen

Nik işi şansa bırakmıyordu. Bunu bir kaçakçı için çok doğru buluyordum. Yemek bana yolculara iyice bakma fırsatı verdi. Kettle'ı saymazsak, farklı yaş ve cinsiyetten on beş hacı. Altı tanesi Nik'le Pelf'e en azından kuzenleri olacak benzeyen bir düzine kadar kaçakçı. Diğerleri karışık bir gruba benziyordu, profesyonel bir şekilde sert ve tetikte. En azından üç tanesi sürekli nöbetteydi. Az konuşuyorlardı ve işlerini Nik'in onları çok az yönlendirmesine gerek bırakacak kadar iyi biliyorlardı. En azından nehrin karşı yakasını göreceğim konusunda kendime güveniyordum ve büyük ihtimalle Dağ sınırını. Uzun süredir kendimi ilk kez bu kadar iyimser hissediyordum.

Starling böyle bir grupta kendi adına iyi gözüküyordu. Yemek yer yemez, harpını çıkardı ve Nik sık sık alçak sesle konuşmamız için uyarmasına rağmen, Starling'in bize sunduğu yumuşak müzik ve şarkıları yasaklamadı. Kaçakçılar için eşkıya Heft hakkında, Buck'ın bilip bileceği en cesur hırsız hakkında eski bir şarkı söyledi. Nik bile bu şarkıya gülümsüyordu ve Starling'in gözleri şarkı söylerken onunla flört ediyordu. Hacılara insanları evlerine taşıyan rüzgarlı bir nehir yolunu anlatan bir şarkı söyledi ve aramızdaki üç çocuk için bir ninni söyleyerek bitirdi. O vakitte çocuklardan fazlası dürülü yataklarına girmişti. Kettle tartışmasız bir ifadeyle beni arabanın arkasından yatağını getirmem için göndermişti. Sürücülükten hizmetkarlığa ne zaman terfi etmiştim merak ediyordum, ancak yatağını getirirken hiçbir şey söylemedim. Sanırım bende bütün yaşlı insanların vaktimin onların tasarrufunda olduğunu sanmalarına neden olan bir şey vardı.

Kendi battaniyelerimi Kettle'ınkinin yanına serdim ve uyumak için uzandım. Etraftakilerin çoğu çoktan horlamaya başlamıştı. Kettle battaniyelerin içinde bir sincabın yuvasında kıvrıldığı gibi kıvrılmıştı. Kemiklerinin soğuktan ne kadar ağrıdığını hayal edebiliyordum, ama onun için yapabileceğim çok az şey vardı. Starling

şöminenin orada Nik'le oturmuş sohbet ediyordu. Starling'in parmakları zaman zaman harpının üzerinde hafifçe geziniyor, gümüşsü notalar alçak sesine eşlik ediyordu. Birçok defa Nik'i güldürdü.

Neredeyse uyumak üzereydim.

Kardeşim?

Bütün vücudum bunun şokuyla silkindi. Yakındaydı.

Gecegözleri?

Elbette! Eğlence. *Yoksa artık başka kardeşin mi var?*

Asla! Yalnız sen, dostum. Neredesin?

Neredeyim? Dışarıda. Bana gel.

Aceleyle ayağa kalktım ve pelerinimi tekrar giyindim. Kapıyı koruyan adam bana kaşlarını çattı, ama soru sormadı. Karanlığın içine, kenara çekilmiş arabaların ilerisine yürüdüm. Kar kesilmişti ve esen rüzgar yıldızlarla aydınlanan göğün bir kısmını ortaya çıkarmıştı. Kar bütün çalılarla ağaçların dallarını gümüş rengine boyamıştı. Sağlam bir ağırlık bana arkadan çarptığında onun varlığını arıyordum. Kara yüzükoyun düştüm ve ağzım karla dolu olmasaydı bağıracaktım. Sırtüstü yuvarlanmayı başardım ve neşeli bir kurt tarafından defalarca çiğnendim.

Beni nerede bulacağını nerden bildin?

Kaşındığında nereyi kaşıyacağını nerden bilirsin?

Birden ne dediğini anladım. Bağımızın sürekli farkında değildim. Ama şimdi onu düşünmek ve onu birdenbire bulmak karanlıkta ellerimi bir araya getirmekten daha zor değildi. Elbette nerede olduğunu biliyordum. O benim parçamdı.

Dişi gibi kokuyorsun. Kendine yeni bir eş mi buldun?

Hayır. Tabii ki hayır.

Ama bir ini mi paylaşıyorsun?

Birlikte yolculuk ediyoruz, sürü olarak. Böylesi daha güvenli.

Biliyorum.

Bir süre zihnen ve bedenen kıpırdamadan durduk, sadece bir-

birimizin fiziksel varlığına tekrar alışıyorduk. Bir kez daha kendimi bütün hissettim. Huzur bulmuştum. Onu görmek zihnime huzur verene kadar onun hakkında bu kadar endişelendiğimi bilmiyordum. Bu konuda isteksiz bir şekilde hemfikir olduğunu sezdim. Zorluklarla ve tehlikelerle yalnız başıma yüzleştiğimi biliyordu. Bunları atlatacağımı düşünmemişti. Ama beni özlemişti de. Benim düşünme şeklimi, kurtların aralarında asla paylaşmadıkları türden fikir ve tartışmaları özlemişti. *Bu yüzden mi bana geri döndün?* diye sordum ona.

Aniden ayaklandı ve silkindi. *Geri dönme zamanıydı,* diye kaçamak cevap verdi. Sonra ekledi, *onlarla koşuyorum. Nihayet sürülerinin parçası olmama izin verdiler. Birlikte avlandık, birlikte öldürdük, eti paylaştık. Çok güzeldi.*

Ama?

Lider olmak istedim. Döndü ve omzunun üzerinden dili dışarı sarkmış halde bana baktı. *Lider olmaya alışkınım, biliyorsun.*

Öyle misin? Seni kabul etmediler mi?

Kara Kurt çok iri. Ve hızlı. Ben ondan güçlüyüm, sanırım, ama daha çok hile biliyor. Senin Sürünün Kalbiyle dövüştüğün zamanki gibiydi.

Alçak sesle güldüm ve üzerime atladı, dudaklarını şakadan bir hırlamayla araladı.

"Sakin ol," dedim alçak sesle, onu ellerimi açarak engelleyerek. "Yani. Ne oldu?"

Kendini üzerimden benim yanıma attı. *Hâlâ o lider. Hâlâ dişiye ve ine sahip.* Düşündü ve onun gelecek kavramıyla boğuştuğunu hissettim.

"Olabilir," diye katıldım ona. Kulaklarının arkasını nazikçe kaşıdım, o da karın üzerinde yuvarlandı. "Günün birinde onlara dönecek misin?"

Ben kulaklarını kaşırken kelimelerime odaklanmakta güçlük

çekiyordu. Durdum ve ona tekrar sordum. Başını bir yana çekti ve eğlenerek beni süzdü. *Günün birinde bana sorarsın ve ben de sana cevap veririm.*

Günün birinde bir defa, diye katıldım ona. *Burada olduğun için mutluyum. Ama yine de bana neden geri döndüğünü anlamıyorum. Sürüyle kalabilirdin.*

Gözleri benimkilerle buluştu ve karanlıkta bile beni kavradılar. *Çağırıldın, değil mi? Kralın sana "Bana gel" diye inlemedi mi?*

Başımı sallayarak gönülsüzce onayladım. *Çağırıldım.*

Aniden kalktı, silkindi. Gecenin içine baktı. *Eğer sen çağrıldıysan, ben de çağrıldım demektir.* Bunu isteyerek itiraf etmedi.

Benimle gelmek zorunda değilsin. Kralımdan gelen bu çağrı beni bağlar, seni değil.

Bu konuda yanılıyorsun. Seni bağlayan beni de bağlar.

Bunun nasıl olabileceğini anlamıyorum, dedim dikkatle.

Ben de. Ama durum böyle. "Bana gel" diye seslendi bize. Ve bir süre için duymazdan gelebildim. Ama artık gelemem.

Üzgünüm. Anlatmanın bir yolunu bulmak için çabaladım. *Senin üzerinde hakkı yok. Bunu biliyorsun. Seni çağırmaya niyeti olduğunu düşünmüyorum. Beni bağlamaya niyeti olduğunu sanmıyorum. Ama oldu ve ona gitmeliyim.*

Ayağa kalktım, üzerimde erimeye başlayan karı silkeledim. Utanıyordum. Verity, güvendiğim bir adam, bana bunu yapmıştı. Bu yeterince kötüydü. Ama çağrısını benden dolayı kurda kabul ettirmişti. Verity'nin Gecegözleri'nden bir şey talep etmeye hakkı yoktu. Bu açıdan ondan bir şey talep etmeye hakkım yoktu. Aramızda olan şey hep içine gönüllü girilen bir şey olmuştu, her iki tarafça da zorunluluk dayatılmadan karşılıklı verilen bir şeydi. Şimdi, benim aracılığımla onu kafese kapatmışım gibi tuzağa düşürülmüştü.

Bir kafesi paylaşıyoruz, o halde.

Başka türlü olsun isterdim. Seni bundan kurtarmanın bir yo-

lu olsun isterdim. Ama kendimi bile nasıl kurtaracağımı bilmiyorum. Nasıl bağlandığını bilmeden, seni nasıl serbest kılacağımı bilmiyorum. Sen ve ben İzan'ı paylaşıyoruz. Verity'yle ben İrfanı paylaşıyoruz. Onun İrfan çağrısı nasıl olur da benim aracılığımla seni kavrar? Beni çağırdığında yanımda bile değildin.

Gecegözleri karda kıpırdamadan oturuyordu. Rüzgar çıkmıştı ve donuk yıldız ışığında kürkünü kabartıyordu. *Hep seninleyim kardeşim. Her zaman farkımda olmayabilirsin, ama hep seninleyim. Biz biriz.*

Paylaştığımız çok şey var, diye katıldım ona. Tedirgin olmuştum.

Hayır. Benimle yüz yüze gelmek için döndü, onunla vahşi hiçbir kurdun yapamayacağı şekilde göz göze geldik. *Paylaşmıyoruz. Biz biriz. Ben artık bir kurt değilim, sen artık bir insan değilsin. Birlikte olduğumuz şeye bir isim veremiyorum. Belki de bize Eski Kandan söz eden kişinin bunu açıklayacak bir kelimesi vardır.* Duraksadı. *İş bir fikir konusunda kelimeye bulmaya gelince ne kadar insanım görüyor musun? Kelimeye gerek yok. Varız ve neysek oyuz.*

Elimde olsaydı seni özgür bırakırdım.

Bırakır mıydın? Ben senden ayrılmazdım.

Öyle demek istemedim. Senin kendine ait bir yaşamın olmasını sağlardım demek istedim.

Esnedi, sonra gerindi. *Kendimize ait bir yaşamımız olmasını sağlayacağım. Bu hayatı birlikte kazanmalıyız. Yani. Gece mi yolculuk ediyoruz gündüz mü?*

Biz gündüz yolculuk ediyoruz.

Ne demek istediğimi sezdi. *Yolculuk etmek için bu koca sürüyle mi kalacaksın? Neden onlardan kaçıp benimle koşmuyorsun? Daha hızlı gideriz.*

Kafamı iki yana salladım. *O kadar basit değil. Gitmemiz gereken yere gitmek için barınağa ihtiyacım olacak ve sadece benim*

olan bir barınağım yok. Bu havada hayatta kalmak için bu sürünün yardımına ihtiyacım var.

Bunu, benim ona Dağlar'a ulaşmak için kafiledekilerin desteğine ihtiyaç duyacağımı açıkladığım zor bir yarım saat izledi. Kendime ait bir atım ve hazırlığım olsaydı, şansa güvenmek ve kurtla yola koyulmak konusunda tereddüt etmezdim. Ancak yaya ve sadece taşıyabildiklerimle yola koyulmak, yoğun karla ve Dağlar'ın sıkı soğuğuyla karşı karşıya kalmak, geçilmesi gereken bir nehri saymıyorum bile... O kadar büyük bir aptal olamazdım.

Avlanabilirdik, diye ısrar etti Gecegözleri. Geceleri karda birlikte kıvrılabilirdik. Her zaman olduğu gibi bana bakabilirdi. Onu şu an yaptığım gibi yolculuk etmeyi sürdürmem gerektiğine ikna edebildim. *O halde bütün bu insanları izleyerek kaçak bir köpek gibi sinsice ilerlemeye devam etmek zorunda kalacağım.*

"Tom? Tom, orada mısın?" Nik'in sinirli sesinde bir sıkıntı ve endişe vardı.

"Buradayım!" Çalıların arasından çıktım.

"Ne yapıyordun?" diye sordu şüpheyle.

"İşiyordum," dedim ona. Ani bir karar verdim. "Ve köpeğim beni kasabadan beri takip etmiş ve bize burada yetişmiş. Onu arkadaşlarla bırakmıştım, ama ipini kemirmiş olmalı. Haydi oğlum, buraya gel."

Bu yaptığın için seni kemireceğim, dedi Gecegözleri vahşice, ancak beni açıklık alana takip ederek geldi.

"Vay, gerçekten iri bir köpek," gözleminde bulundu Nik. Öne eğildi. "Bana yarı kurt gibi göründü."

"Farrow'da bana bunu söyleyenler olmuştu. Buck soyundandır. Onu koyunları gütmesi için kullanırdık."

Bunu ödeyeceksin. Sana söz veriyorum.

Yanıt olarak eğilip omzuna hafifçe vurdum ve sonra kulaklarını kaşıdım. *Kuyruğunu salla Gecegözleri.* "Sadık, yaşlı bir kö-

pek. Arkada bırakamayacağımı bilmem gerekirdi."

Senin için katlandığım şeyler. Kuyruğunu salladı. Bir kez.

"Anlıyorum. Güzel. İyisi mi içeri gir ve biraz uyu. Ve bir dahaki sefere kendi başına dışarı çıkma. Ne olursa olsun. En azından önce bana haber vermeden yapma. Adamlarım nöbetteyken, sinirleri gergin oluyor. Seni tanıyamadan gırtlağını kesebilirler."

"Anlıyorum."

İkisinin yanından yürüyüp geçtim.

"Nik, dert etmezsin, değil mi? Köpeği, diyorum." Nazikçe utanmış gibi davranmaya çalıştım. "Dışarıda kalabilir. Gerçekten iyi bir nöbetçidir, aslında."

"Senin için onu beslememi isteme de," diye homurdandı Nik. "Ve başımıza dert açmasına izin verme."

"Ah, eminim dert olmayacaktır. Olacak mısın, oğlum?"

Starling tam da bu anda kapıda belirdi. "Nik? Tom?"

"Buradayız. Haklıymışsın sadece işiyormuş," dedi Nik alçak sesle. Starling'in koluna girdi ve onu barınağa yönlendirmeye başladı.

"O da ne?" diye sordu Starling ısrarla, sesi neredeyse korkulu çıkmıştı.

Birdenbire her şeyi onun çevik zekasına ve dostluğuna güvenmeye bırakmak zorunda kaldım. "Sadece köpek," dedim hızla. "Gecegözleri ipini kemirmiş olmalı. Onu bıraktığımda Creece'i ona göz kulak olması, beni izlemek isteyebileceği konusunda uyarmıştım. Ama Creece dinlemedi ve işte burada. Sanırım onu bizimle birlikte Dağlar'a götürmek zorunda kalacağım."

Starling gözlerini dikmiş kurda bakıyordu. Gözleri tepemizdeki gök kadar kocaman ve siyahtı. Nik kolunu çekiştirdi ve nihayet kapıya doğru döndü. "Sanırım öyle," dedi belli belirsiz.

İçimden Eda'ya ve dinliyor olabilecek başka tanrılara teşekkür ettim. Gecegözleri'ne, "Bekle ve koru, iyi bir insan var."

Keyfini sürebiliyorken sür, küçük kardeş. Kendini arabanın üzerine attı. Orada birkaç saniyeden fazla kalacağından şüpheliydim. Starling ve Nik'in peşinden içeri girdim. Nik kapıyı arkamızdan sıkıca kapattı ve sürgüyü yerine taktı. Çizmelerimi çıkardım, battaniyelerime sarınmadan pelerinimdeki karları silkeledim. Hissettiğim tam rahatlamayı kavrarken uyku birdenbire çok yakındı. Gecegözleri geri dönmüştü. Kendimi tam hissediyordum. Kapıda kurtla güvende hissediyordum.

Gecegözleri. Burada olduğun için mutluyum.

Bunu tuhaf bir şekilde gösteriyorsun, karşılığını verdi, ama hayal kırıklığına uğramaktan çok, hoşnut olduğunu sezebiliyordum.

Kara Rolf bana bir haber gönderdi. Regal Eski Kandan olanları aleyhimize çevirmeye çalışıyormuş. Bizi kendisi için avlasınlar diye onlara altın teklif ediyormuş. Bu şekilde fazla konuşmamalıyız.

Altın. Altın bizim için nedir ya da bizim gibiler için? Korkma, küçük kardeş. Ben tekrar sana göz kulak olmak için buradayım.

Gözlerimi kapadım ve haklı olduğunu umarak uykuya daldım. Bir an için uyanıklığın kıyısında gezinirken, Starling'in battaniyelerini yanıma sermemiş olduğunu fark ettim. Odanın öteki tarafında battaniyelerin üzerinde oturuyordu. Nik'in yanında. Kafa kafaya vermiş, bir şeyler hakkında alçak sesle konuşuyorlardı. Starling güldü. Az sonra söylediği kelimeleri duyamadım, ama ses tonu alaylı bir meydan okuma içeriyordu.

Az kaldı ani bir kıskançlık sancısı hissettim. Kendimi bu yüzden azarladım. O bir arkadaştı, fazlası değil. Gecelerini nasıl geçirdiğinden bana neydi? Geçen gece sırtıma yaslanıp uyumuştu. Bu gece uyumayacaktı. Kurt yüzünden olduğuna karar verdim. Kabul edemiyordu. O ilk değildi. İzanlı olduğumu bilmek, bağlı olduğum hayvanla yüz yüze gelmekle aynı şey değildi. peki. Bu iş böyleydi.

Uyudum.

Gecenin bir yerinde nazik bir dokunuş hissettim. Duyularıma değen İrfan dokunuşuydu. Alarma geçtim, ama yine de bekledim. Hiçbir şey hissetmiyordum. Hayal mi etmiştim, düşlemiş miydim? Aklıma daha da ürpertici bir düşünce geldi. Belki de Verity'ydi, bana ulaşmaktan fazlasını yapamayacak kadar yorgundu. Belki de Will'di. Kıpırdamadan uzanıyor, ona uzanmayı özlüyor ve bunu yapmaya korkuyordum. Verity'nin iyi olduğunu bilmeyi çok istiyordum; Regal'in grubunu tahrip ettiği akşamdan bu yana onunla ilgili hiçbir şey hissetmemiştim. *Bana gel, demişti.* Ya ölmeden önceki son arzusu ise duyduğum ? Ya bütün aramalarımın beni götüreceği yer kemiklerse? Korkuyu bir kenara attım ve açık olmaya çalıştım.

Zihnimi taradığını hissettiğim zihin Regal'inkiydi.

Regal'e asla irfanlanmamıştım, sadece İrfan yapabildiğinden şüphelenmiştim. Şu an bile, hissettiğim şeyden şüpheliydim. İrfanın gücü Will'e ait olduğu izlenimini bırakıyordu, ama düşüncelerin Regal'e ait olduğunu hissediyordum. *Kadını da mı bulamadınız?* İrfan bana yöneltilmemişti. Başka birine hitap ediyordu. Yaklaşmaya cesaret ederek atılgan davrandım. Onlara uzanmadan düşüncelerine açık olmaya çalıştım.

Henüz değil, Kralım. Burl. Titremesini resmiyetin ve nezaketin arkasına saklıyor. Regal'in bunu benim kadar açıkça hissedebileceğini biliyordum. Bundan zevk aldığını bile biliyordum. Regal korkuyla saygı arasındaki farkı kavramayı asla başaramamıştı. Korkuyla lekelenmedikçe bir adamın ona karşı duyduğu saygıya inancı yoktu. Bunu kendi grubuna kadar uzatacağını düşünmemiştim. Onları neyle tehdit ettiğini merak ettim.

Ya Piçten haber yok mu? diye ısrar etti Regal. Artık bir hata yoktu. Regal, Will'in gücünü kullanarak irfanlıyordu. Bu kendi başına irfanlayamadığı anlamına mı geliyordu?

Burl kendini toparladı. *Kralım, ondan iz bulamadım. İnanı-*

yorum ki öldü. Bu kez gerçekten öldü. kendini zehirli bir bıçakla kesti; o kadar anında hissettiği mutsuzluk kesindi. Hiç kimse böyle numara yapamaz.

Öyleyse cesedi nerede?

Bir yerlerde Kralım, eminim vardır. Sadece muhafızlarınız henüz bulamadılar. Bu düşünce Carrod'dan gelmişti, korkudan titremiyordu. Öfkeymiş gibi davranarak korkusunu kendinden bile saklıyordu. Bunu yapmaya nasıl ihtiyacı olabileceğini anlıyordum, ama bunun akıllıca bir tavır olduğundan emin değildim. Bu onu Regal'e kafa tutmaya zorluyordu. Regal aklındakileri söyleyen bir adamı takdir etmezdi.

Belki de cesedi arayarak yolları tarama işinden seni sorumlu kılmalıyım, önerisinde bulundu Regal hoşnutlukla. *Aynı zamanda Bolt'la devriyesini öldüren adamı da bulabilirsin.*

Kralım... diye başladı Carrod, ama *SUS!* diyerek bastırdı Regal. Bunu yapmak için Will'in gücünü özgürce kullandı. Çaba ona hiçbir şeye mal olmadı.

Daha önce bir kez öldüğüne inandım ve başkalarının sözüne olan güvenim az kaldı öldürülmeme neden oluyordu. Bu defa onu göreceğim, huzur bulmadan parçalara ayrıldığını göreceğim. Will'in Piçi kendine ihanet etmesi için tuzağa düşürme çabası başarısız oldu.

Belki de zaten ölmüştür, deme cüretini gösterdi Carrod aptalca.

Derken şahit olmamayı dilediğim bir şeye şahit oldum. Will'in İrfanıyla Carrod'a sıcak ve delici bir acı iğnesi gönderdi. O zaman, neye dönüştüklerinin tam bir resmini nihayet edindim. Regal, Will'i sürüyordu, ama bir adamın bir atı sürdüğü gibi değil, kurbanını ısıran ve ona asılıp hayatını emen bir kene ya da sülük gibi. Regal uyur ya da uyanıkken sürekli Will ile birlikteydi, onun gücüne sürekli erişebiliyordu. Ve şimdi de o gücü tehlikeli bir şekilde kullanıyordu, bunun Will'e neye mal olacağını umursamı-

yordu. Tek başına İrfanla acı verilebileceğini bilmezdim. Verity'nin onlara göndermiş olduğu gibi hissizleştirici bir güç patlamasını biliyordum. Ama bu farklıydı. Bu güç ya da sinir gösterici değildi. Bu en saf intikamcılık gösterisiydi. Bir yerlerde, biliyordum ki, Carrod yere düştü ve kelimelerle ifade edilemeyecek bir ıstıraba kapıldı. Bağlı olduklarından Burl ve Will de o acının bir gölgesini paylaşmış olmalıydılar. Bir grup üyesinin bunu bir diğerine yapabilmesi beni şaşırttı. Ama yine de acıyı gönderen Will değildi. Regal'di.

Bir süre sonra geçti. Belki de gerçekten sadece bir dakika sürdü. Carrod için muhakkak ki, yeterince uzun sürdü. Ondan gelen zayıf bir zihinsel inilti hissettim. Şu an daha fazlasını yapabilecek durumda değildi.

Piçin öldüğüne inanmıyorum. Cesedini görene kadar da inanmam. Biri Bolt'la adamlarını öldürdü. O yüzden bedenini bulun ve bana getirin, ölü ya da diri. Burl. Olduğun yerde kal ve çabalarını artır. O şekilde kuşatıldığından eminim. Hiçbir yolcunun kontrol edilmeden geçmesine izin verme. Carrod, sanırım belki de Burl'e katılmalısın. Tembel bir yaşam mizacına uymuyor anlaşılan. Yarın yola çık. Ve seyahat ederken, tembellik etme. Aklınızı görevinize verin. Verity'nin yaşadığını biliyoruz, bunu hepinize etkin bir şekilde kanıtladı. Piç ona ulaşmaya çalışacak. Bunu yapmadan engellenmeli. Ve sonra kardeşim de bir tehdit olarak ortadan kaldırılmalı. Bunlar size vermiş olduğum görevlerdi, neden bu görevleri tamamlayamıyorsunuz? Verity başarılı olursa, bize ne olacağını düşünemiyor musunuz? Onu arayın, İrfanla ve adamlarla. İnsanların onun ele geçirilmesi için teklif ettiklerimi unutmalarını izin vermeyin. Ona yardım etmenin cezasını unutmalarına izin vermeyin. Anlaşıldı mı?

Elbette Kralım. Hiçbir çabadan kaçınmayacağım. Burl cevap vermekte hızlı davranmıştı.

Carrod? Senden bir yanıt alamıyorum Carrod. Cezalandırılma tehdidi hepsinin üzerinde asılı durdu.

Lütfen Kralım. Hepsini, her şeyi yapacağım. Onu sizin için bulacağım. Bulacağım.

Onay bile vermeden, Regal'le Will'in varlıkları ortadan kayboldu. Carrod'un cesaretini kaybettiğini hissettim. Burl bir dakika kadar daha kaldı. Dinledi mi, benim varlığıma doğru mu ilerledi? Düşüncelerimin serbestçe yüzmesine izin verdim, bıraktım konsantrasyonum dağılsın. Sonra gözlerimi açtım ve tavana bakarak olduğum yerde uzandım, düşünerek. İrfanlanma midemi bulandırmış ve titrememe neden olmuştu.

Seninleyim, küçük kardeş, diye beni temin etti Gecegözleri.

Yanımda olduğun için mutluyum. Yüzüstü döndüm ve uykuyu bulmaya çalıştım.

16

SIĞINAK

İzanla ilgili eski efsane ve hikayelerin çoğu, İzan kullananın bağlı olduğu hayvanın birçok özelliğini edindiğinde ısrar eder. En korkutucu hikayelerin bazıları İzanlı birinin er geç o hayvanın dış görünüşünü üstlenebilecek duruma geldiğini söyler. Bu sihri içtenlikle bilenler beni böyle olmadığı konusunda temin ettiler. İzanlı birinin, farkına varmadan bağlı olduğu hayvanın fiziksel tavırlarından bazılarını edindiği doğrudur, ama bir kartala bağlı olan kişinin kanatları çıkmayacak, bir ata bağlı olan kişi de kişnemeye başlamayacaktır. Zaman geçtikçe, İzanlı kişi bağlı olduğu hayvanı anlamaya başlar ve bir insanla bir hayvanın bağlı oldukları süreç uzadıkça tavırlarındaki benzerlik de artacaktır. Bağlı olunan hayvanın da insanın tavırlarını ve dış görünüşünü edinmesi olasıdır, insanın hayvanınkileri benimsemesi gibi. Ama bu ancak uzun süreli, yoğun bağlantıyla gerçekleşir.

* * *

Nik, Burrich'in sabahın erken başlaması fikrine katılıyordu. Atlarını dışarı çıkaran adamlarının gürültüsüne uyandım. Açık kapıdan soğuk bir rüzgar esiyordu. Etrafımda, karanlıkta diğerleri dolanıyorlardı. Çocuklardan biri bu kadar erken uyandırıldığı için ağlıyordu. Annesi onu susturdu. Ani bir özlemle, Molly, diye düşündüm. Bir yerlerde benim çocuğumu susturuyordu.

Bu da ne?

Eşim bir yavru doğurdu. Uzakta.

Ani ilgi. *Onları beslemek için kim et avlayacak? Ona dönmemiz gerekmez mi?*

Sürünün Kalbi ona göz kulak oluyor.

Elbette. Bunu bilmeliydim. O, ne kadar inkar ederse etsin, sürünün ne demek olduğunu biliyor. Her şey yolunda, o halde.

Ayağa kalkıp battaniyelerimi sararken, bunu onun kabul ettiği gamsızlıkla kabul edebilmeyi diledim. Burrich'in onlara bakacağını biliyordum. Bu onun doğasında vardı. ben büyürken bana göz kulak olduğu bütün o yılları hatırladım. O zamanlar ondan sık sık nefret etmiştim, şimdi Molly'yle bebeğime bakmasını tercih edeceğim ondan başka kimseyi düşünemiyordum. Kendim hariç. Onlara kendim göz kulak olmak isterdim, gecenin bir yarısı ağlayan bir bebeği sallamayı bile. Hoş şu anda hacı kadının çocuğunu susturmanın bir yolunu bulmasını diliyordum. Kötü bir baş ağrısıyla geceki İrfan casusluğumun cezasını ödüyordum.

Yanıt yemekmiş gibi göründü, çünkü kıza bir parça ekmek ve biraz bal peteği verildiğinde çok geçmeden sustu. Paylaştığımız acele bir yemekti, sıcak tek şey çaydı. Kettle'ın sopa yutmuş gibi hareket ettiğini fark ettim ve ona acıdım. Ben onun battaniyeleri toplarken bükülmüş parmaklarını ısıtması için bir fincan sıcak çay götürdüm. Romatizmadan biçimi o kadar bozulmuş el görmemiştim, bana kuş pençesini anımsattı. "Eski bir dostum ısırgan otu sürmenin ağrıyan ellerini bazen rahatlattığını söylemişti bana," dedim ona bohçasını bağlarken.

"Karın altında yetişen ısırgan otu bulursan, denerim evlat," diye karşılık verdi sinirle. Ama birkaç dakika sonra kendi küçük stokundan bana kurutulmuş elma ikram etti. Elmayı teşekkürle kabul ettim. O çayını bitirirken eşyalarımızı arabaya yükledim, kısrağın koşum takımlarını geçirdim. Etrafa bakındım, ama Gecegözleri'ni göremedim.

Avlanıyorum, yanıtı geldi

Keşke seninle birlikte olabilseydim. Bol şans.

Regal bizi duyabilir diye, fazla konuşmamamız gerekmiyor muydu?

Yanıt vermedim. Berrak, soğuk bir sabahtı, dünkü kardan sonra şaşkınlık verecek kadar parlaktı. Bir gün önce olduğundan soğuktu, nehirden gelen rüzgar doğruca giysilerimin içine giriyor, soğuk parmaklarını içeri sokmak için manşet ve yakalardaki boşlukları kullanıyordu. Kettle'ın arabaya binmesine yardım ettim, sonra battaniyelerinden birini sarındıklarına ek olarak omzuna sardım. "Annen seni iyi yetiştirmiş Tom," dedi içten bir nezaketle.

Bu söz beni hâlâ irkiltiyor. Starling ve Nik herkes gitmeye hazır olana kadar konuşarak beklediler. Sonra Starling midillisine bindi ve alayımızın başında, Nik'in yanında bir yere geçti. Kendi kendime Nik Holdfast'in FitzChivalry'den daha iyi şarkı konusu olacağını söyledim. Eğer Starling'i Dağ sınırında kendisiyle birlikte geri dönmeye ikna edebilirse, hayatım daha basit olurdu.

Aklımı görevime verdim. Kısrağı hacıların arabasından fazla uzaklaştırmamak dışında yapılacak fazla şey yoktu. Geçtiğimiz çevreyi görecek vaktim oldu. Bir gün önce üzerinde ilerlediğimiz az kullanılmış yola tekrar girdik, nehri akıntı yukarı takip etmeyi sürdürdük. Nehir boyunca yol fazla ağaçlıklı değildi, ama nehir kıyısından biraz ötede, çalılıklardan oluşan ağaçsız bir alana dönüşüyordu. Nehre yönelen sel yatakları ve süprüntüler ilerlerken yolumuza çıkıyorlardı. Bir vakitler, belki baharda burası sulak bir yermiş gibi görünüyordu. Ama şu an arazi, üzerinde gevşekçe esen kar dışında kuruydu.

"Dün ozan kendi kendine gülümsemeni sağladı. Bugün sana kaşlarını çattıran kim?" diye sordu Kettle yavaşça.

"Bu bereketli toprakların ne hale geldiğini görmenin ne kadar utanç verici olduğunu düşünüyordum."

"Öyle mi?" diye sordu kuru bir ifadeyle.

"Bana şu gaipten haber vereninden bahset," dedim, meraktan çok, konuyu değiştirmek için.

"O benim değil," dedi sertçe. Sonra yumuşadı. "Büyük ihtimalle aptalca bir işe kalkıştım. Aradığım kişi orada olmayabilir bile. Yine de bütün bu yıllarda bir ejderhayı kovalamaktan başka ne faydam oldu?"

Sessiz kaldım. Bunun en iyi cevap verdiği soru olduğunu öğrenmeye başlıyordum. "Bu arabada ne var biliyor musun Tom? Kitaplar. Parşömenler ve yazılar. Yıllarca biriktirdiğim şeyler. Onları birçok ülkeden topladım, birçok dili ve alfabeyi okumayı öğrendim. Birçok yerde Beyaz Peygamberlere tekrar tekrar değinildiğini gördüm. Tarihin dönüm noktalarında beliriyor ve tarihi şekillendiriyorlar. Bazıları tarihi normal yoluna sokmaya geldiklerini söylüyor. Tüm zamanın, Tom, bir daire olduğuna inananlar var. Tarih merhametsizce dönen büyük bir çark. Mevsimlerin gelip geçtiği gibi, ayın ekseninde sürekli dönüp durduğu gibi zaman da. Aynı savaşlar tekrarlandı, aynı felaketler yaşandı, iyi ya da kötü aynı insanlar gücü ele geçirdi. İnsanlık o çarka kısılmış, çoktan yapmış olduğumuz hataları sonsuza kadar tekrarlamaya mahkum edilmiş. Biri bunu değiştirmeye gelmediği sürece. Güneyde, her kuşak için dünyanın bir yerinde bir Beyaz Peygamber olduğuna inanılan bir ülke var. O kadın ya da erkek peygamber geliyor, eğer öğrettikleri önemsenirse, zaman döngüsü daha iyi bir rotaya ilerliyor. İnkar edilirse, zamanın tümü daha karanlık bir yola itiliyor."

Sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi duraksadı. "Böyle öğretiler hakkında hiçbir şey bilmem," diye itiraf ettim.

"Bilmeni beklemezdim. Bu tarz şeyleri ilk öğrendiğimde çok uzak bir yerdeydim. Orada böyle peygamberler tekrar tekrar başarısız olurlarsa, dünyanın tekerrür eden tarihinin, zamanın bütün döngüsünün, yüz binlerce yıl sefaletin ve yanlışın tarihi haline ge-

lene kadar daha da şeytanileşeceğini düşünüyorlar."

"Ya peygamber önemsenmezse?"

"Birinin başarılı olduğu her defasında, işler bir sonraki için kolaylaşır. Ve her peygamberin başarılı olduğu bütün bir döngü geçerse, zaman nihayet durur."

"Yani dünyanın sonunun gelmesi için uğraşıyorlar?"

"Dünyanın sonu değil Tom. Zamanın sonu. İnsanlığı zamandan kurtarmak için. Çünkü zaman, esaretimizin en büyük nedeni. Bizi yaşlandıran zaman, bizi sınırlayan zaman. Daha fazla zamanın olmasını ya da bir güne geri dönmeyi ve bir şeyi farklı yapmayı ne kadar sık istediğini düşün. İnsanlık zamandan kurtulduğunda, eski yanlışlar yapılmadan düzeltilebilir." İç geçirdi. "Ben böyle bir peygamberin gelme vakti olduğuna inanıyorum. Ve okumalarım bu kuşağın Beyaz Peygamberinin Dağlar'da belireceği inancına varmama neden oldu."

"Ama arayışında yalnızsın. Seninle aynı fikirde olan başkaları yok mu?"

"Çokları farklı fikirde. Ama çok az, çok az insan bir Beyaz Peygamber arayışına çıkıyor. Onu benimsemesi gerekenler peygamberin gönderildiği insanlar. Bütün zamanı sonsuza dek çarpıtmadıkları sürece karışmamalılar."

Hâlâ zaman hakkında söyledikleri yüzünden kafam karışıktı. Bu, düşüncemde bir düğümlenme yaratıyor gibiydi. Sustu. Gözlerimi kısrağın kulaklarının arasına diktim ve düşündüm. Geri dönmek ve Molly'ye karşı dürüst olmak için zaman. Bir suikastçının çırağı olmak yerine katip Fedwren'i izlemek için zaman. Bana üzerinde düşünecek çok şey vermişti.

Sohbetimiz bir süre için kesildi.

Öğleden az sonra Gecegözleri tekrar ortaya çıktı. Ağaçların arasından koşarak gelip arabamızın arkasında ilerlemeye başladı. Kısrak, kurt kokusuyla köpek davranışının şaşkınlığına uğrarken

ona birkaç gergin bakış savurdu. Kısrağın zihnine ilerledim ve onu sakinleştirdim. Kettle onu görene kadar bir süre arabayı benim tarafımda izledi. Kettle görebilmek için eğildi, sonra tekrar arkasına yaslandı. "Arabamızın yanında bir kurt var," dedi.

"O benim köpeğim. Hoş soyunda bir parça kurtluk var ama," diye kabul ettim umursamazca.

Kettle ona bakmak için tekrar eğildi. Kafasını kaldırıp yüzümdeki sakin ifadeye baktı. Sonra arkasına yaslandı. "Yani bugünlerde Buck'ta koyunları kurtlarla güdüyorlar," derken kafasını salladı ve Gecegözleri hakkında başka bir şey söylemedi.

Günün geri kalanında durmadan ilerledik. Kendimizden ve uzakta arkasında dumandan bir iz bırakarak ilerleyen küçük bir kervan dışında başka insan görmedik. Soğuk ve rüzgar sürekliydi, ama gün ilerledikçe birini olsun umursamamaya çalışmak mümkün olmuyordu. Önümüzdeki arabadaki hacıların yüzleri solgunlaştı, burunları kızardı, hattâ bir kadının dudakları morardı. Tuzlu suda bir araya toplanmış balıklar gibi oturuyorlardı, ama bu soğuğa karşı bir koruma sağlıyor gibi gözükmüyordu.

Ayak parmaklarım uyuşmasın diye ayaklarımı çizmemin içinde hareket ettiriyordum ve parmaklarımı kolumun altına sokup ısıtmak için dizginleri dönüşümlü olarak bir elimden ötekine geçiriyordum. Omzum ağrıyordu ve ağrı parmaklarımı zonklatacak kadar omzundan koluma vurdu. Dudaklarım kurumuştu, ama çatlar diye yalayarak ıslatmaya çekiniyordum. Sürekli soğuğa maruz kalmak kadar tatsız çok az şey vardır. Kettle'a gelince, soğuğun ona işkence ettiğinden şüphem yoktu. Şikayet etmiyordu, ama gün ilerledikçe kendi içine kapanıp battaniyesinin altında daha da küçülüyor gibiydi. Sessizliği de ne kadar perişan halde olduğunun bir deliliydi.

Nik arabalarımızı yoldan çıkarıp kar yüzünden neredeyse belirsiz haldeki başka bir yoldan yukarı götürmeye başladığında hava hâlâ aydınlıktı. Yolu ayrıt edebilmemi sağlayan tek şey karın

üzerine çıkmış daha az çimen olmasıydı, ama Nik yolu iyi biliyor gibiydi. Atlı kaçakçılar arabalar için yolu açıyorlardı. Durum Kettle'ın kısrağı için hâlâ zordu. Bir kez arkama baktığımda rüzgarın izleri süpüren eliyle geçtiğimiz yolu tekrar kapattığını gördüm.

Geçtiğimiz topraklar özelliksiz görünüyordu, ancak hafifçe engebeliydi. Çıktığımız uzun bir yokuşu indik ve yoldan görünmeyen binalar dizisini tepeden gördük. Akşam bastırıyordu. Bir pencerede tek bir ışık görünüyordu. Binalara doğru inerken başka mumlar da yakıldı ve Gecegözleri rüzgarda odun dumanı kokusu algıladı. Bizi bekliyorlardı.

Binalar eski değildi. Yapımları henüz tamamlanmış gibiydi. Geniş bir ahır vardı. Arabalar ve öteki araçlarla birlikte atları ahıra doğru aşağı yönlendirdik, çünkü ahır yarı yarıya yeraltında kalacak şekilde toprak kazılmıştı. Bu durum, burayı neden yoldan göremediğimizi açıklıyordu. Biri yerini bilmedikçe burayı asla bulamazdı. Kazılan toprak ahırla öteki binaların etrafına yığılmıştı. Kalın duvarların arasında, kapılar da kapalıyken rüzgarın bile sesini duyamıyordunuz. Biz atları çözer ve bölmelere yerleştirirken, bir süt ineği bölmesinde kıpırdandı. Saman, kuru ot ve taze su vardı.

Hacılar arabadan inmişlerdi ve ahır kapısı tekrar açıldığında ben de Kettle'ın arabadan inmesine yardım ediyordum. Kızıl saçlarını kafasının tepesinde toplamış kıvrak, genç bir kadın hızla içeri girdi. Yumruklarını kalçalarına dayayıp Nik'le yüz yüze durdu. "Bütün bu insanlar kim ve onları neden buraya getirdin? Ülkenin yarısı bildikten sonra bir sığınağın ne anlamı kalır?"

Nik atını adamlarından birine teslim etti ve kadına döndü. Tek kelime etmeden, kadını kollarına aldı ve öptü. Ama bir an sonra kadın onu iteledi. "Ne yapıyorsun!"

"İyi ödeme yaptılar. Kendi yiyecekleri var ve geceyi burada geçirebilirler. Sonra yarın Dağlar'a doğru yolculuklarına devam edecekler. Yukarıda kimse ne yaptığımızı umursamıyor. Bir tehli-

ke yok Tel, sen çok endişeleniyorsun."

"Sende o mantık olmadığı için iki kişilik endişelenmek zorundayım. Hazırda yemeğim var, ama bütün bu insanlar için yetecek kadar değil. Beni uyarmak için neden bir kuş göndermedin?"

"Gönderdim. Buraya ulaşmadı mı? Belki de fırtına engellemiştir."

"Yapmayı unuttuğun her seferinde bunu söylüyorsun."

"Boşver kadın. Senin için güzel haberlerim var. Haydi evimize gidip konuşalım." Giderken Nik'in kolu kadının beline rahatça dolanmıştı. Bizi yerleştirmek adamlarına kaldı. Üzerinde uyumak için saman ve samanı sermek için yeterince yer vardı. Dışarıda bir kuyu ve su almak için kova vardı. Ahırın bir ucunda küçük bir şömine yanıyordu. Baca kötü tütüyordu, ama yemek pişirmek için yeterliydi. Ahır, dışarıdaki havayla kıyaslamazsak sıcak değildi. Ama kimse şikayet etmedi. Gecegözleri dışarıda kalmıştı.

Tavukla dolu bir kümesleri var, dedi bana. *Ve bir de güvercin kümesleri.*

Onları rahat bırak, diye uyardım onu.

Nik'in adamları eve giderken Starling de davrandı, ama onu kapıda durdurdular. "Nik bu gece hepinizin içerde, aynı yerde kalmanızı söyledi." Adam bana anlamlı bir bakış fırlattı. Daha yüksek bir sesle seslendi, "Suyunuzu şimdi alın, çünkü giderken kapıyı sürgüleyeceğiz. Rüzgara karşı daha iyi koruyor."

Kimse bu söze inanacak kadar aptal değildi, ama kimse meydan okumadı. Kaçakçıların bu sığınak hakkında ne kadar az şey bilirsek, o kadar iyi olacağını düşündükleri açıktı. Bu anlaşılabilirdi. Şikayet etmek yerine su taşıdık. Alışkanlıkla hayvanın yalağını yeniden doldurdum. Beşinci kovayı çekerken, önce hayvanlarla ilgilenme refleksimden kurtulup kurtulmayacağımı merak ettim. Hacılar kendilerini kendi rahatlıklarına adamışlardı. Çok geçmeden şöminede pişen yemeğin kokusunu almaya başladım. Benim kurutulmuş etim ve sert ekmeğim vardı. Bu yeterli olurdu.

Benimle avlanıyor olabilirdin. Burada av var. Bu yaz bir bahçe yapmışlar ve tavşanlar hâlâ buraya geliyorlar.

Patilerinde bir tavşanın kanlı artıklarıyla kümesin alt tarafından sürüdü. Yerken bile, bir gözü karla kaplı bahçede başka bir av bekliyordu. Ketle için atının yanındaki bölmeye yatak niyetine saman yığarken bir parça kurutulmuş eti asık suratla çiğniyordum. O demliğiyle ateşin yanından dönerken, battaniyesini samanların üzerine seriyordum.

"Seni kim benim yatağımı yapmakla görevlendirdi?" diye merak etti. Ben yanıt vermek için nefes alırken ekledi, "Fincanın varsa, işte sana çay. Benimki arabada, çantamda. Biraz peynirle kurutulmuş elma da var. Onları getiriver."

Kettle'ın dediğini yaparken, Starling'in sesini ve harpını duydum. Akşam yemeği için şarkı söylediğinden şüphem yoktu. Ozanların yaptığı buydu ve tabii aç kalmayacaktı. Kettle'ın çantasını ona getirdim, kendisi azıcık yerken bana oldukça büyük bir porsiyon verdi. Battaniyelerimizin üzerine oturduk ve yedik. Yemek sırasında bana bakıp durdu ve nihayet konuştu, "Yüz hatlarında tanıdık bir şey var Tom. Buck'ın neresindenim demiştin?"

"Buckkep şehrinden," diye cevap verdim düşünmeden.

"Ah. Annen kimdi?"

Duraksadım, sonra söyledim, "Sal Flatfish." Buckkeep'de koşuşturan o kadar çok çocuğu vardı ki, büyük ihtimalle içlerinden birinin adı Tom'du.

"Balıkçılardan mı? Balıkçı kadının bir oğlu nasıl oldu da çoban oldu?"

"Babam çobandı," dedim düşünmeden. "İki işle iyi geçiniyorduk."

"Anlıyorum. Sonra sana yaşlı kadınlara saraylı nezaketi göstermeyi öğrettiler. Ve Dağlar'da bir amcan var. Ne aile ama."

"Genç yaşta gezip durmuş ve oraya yerleşmiş." Bu muhabbet biraz ter dökmeme neden olmaya başlıyordu. Onun da bunu fark

ettiğini söyleyebilirdim. "Ailen Buck'ın neresinden geldi demiştin?" diye sordum aniden.

"Bir şey dememiştim," diye yanıt verdi hafifçe gülümseyerek.

Birdenbire bölmenin kapısında Starling belirdi. Bölmenin kenarına tünemiş ve aşağı eğilmişti. "Nik nehri iki gün içinde geçeceğimizi söyledi," dedi. Başımı salladım, ama hiçbir şey söylemedim. Bölmenin ucundan geçti ve bohçasını rahatça yanıma bıraktı. Bohçasına yaslanarak oturdu, harpını kucağına koydu. "Şöminenin orada atışan bir çift var. Yolculuk ekmekleri ıslanmış ve bu konuda bütün yapmayı düşünebildikleri kimin suçu olduğunu tartışmak. Çocuklardan biri de hasta ve kusuyor. Zavallı küçük. Islak ekmek konusuna çok kızan adam, çocuk iyileşene kadar onu beslemenin yemek israfı olduğunda ısrar ediyor."

"Bu Rally olmalı. Hiç karşılaşmadığım kadar entrikacı ve cimri bir adam," yorumunu yaptı Kettle cana yakın bir şekilde. "Ve çocuk da Selk. Chalced'den ayrıldığımızdan beri hastaydı. Sanırım annesi Eda mabedinin onu iyileştirebileceğini düşünüyor."

Bu, iki kadın arasında bir dedikodu başlattı. Köşeye yaslandım, yarım kulakla dinledim ve kestirdim. Nehre iki gün, dedim kendi kendime. Ya Dağlar'a ne kadar? Starling biliyor mu, diye sormak için lafa karıştım.

"Nik bunu kestirmenin zor olduğunu, havaya bağlı olduğunu söyledi. Ama bu konuda endişelenmeye gerek yokmuş." Parmakları harpının tellerinde tembelce geziniyordu. Neredeyse anında bölmenin kapısında iki çocuk belirdi.

"Tekrar şarkı mı söyleyeceksin?" diye sordu kız. Altı yaşlarında, sağlıksız ve ince uzun bir kızdı, giysisi çok yıpranmıştı. Saçlarında saman vardı.

"Söylememi ister misin?"

Cevap olarak gelip onun iki yanına oturdular. Kettle'ın bu istiladan şikayet etmesini bekledim, ama kız rahatça yanına oturdu-

ğunda bile bir şey söylemedi. Kettle bükülmüş yaşlı parmaklarıyla kızın saçındaki samanları ayıklamaya başladı. Küçük kızın gözleri siyahtı ve elinde suratı işlenmiş bir kukla tutuyordu. Kettle'a gülümsediğinde, yabancı olmadıklarını görebildim.

"Yaşlı kadınla domuz hakkında olanı söyle," diye yalvardı oğlan Starling'e.

Ayağa kalktım ve bohçamı topladım. "Biraz uyumam lazım," diye mazeret gösterdim. Birdenbire etrafımda çocuk olmasına dayanamamıştım.

Ahırın kapısına yakın, boş bir bölme buldum ve oraya yattım. Hacıların şöminenin karşısındaki fısıldaşmalarını duyabiliyordum. Hâlâ biraz tartışıyorlarmış gibi görünüyordu. Starling iki şarkı söyledi, ilki kadın, merdiven ve domuz hakkında, öteki bir elma ağacı hakkındaydı. Gelip müziği dinleyen birkaç kişinin ayak seslerini duydum. Kendime uyumalarının daha akıllıca olduğunu söyledim ve gözlerimi kapadım.

Gece beni bulmaya geldiğinde her yer karanlık ve sessizdi. Karanlıkta elime bastı, az kalsın bohçasını kafama düşürüyordu. Yanıma uzanıp gerindiğinde bile bir şey söylemedim. Battaniyelerini beni de örtecek şekilde serdi, sonra benimkinin altına doğru kıvrıldı. Kıpırdamadım. Birden elinin sorgularcasına yüzüme dokunduğunu hissettim. "Fitz?" diye yumuşak bir şekilde sordu karanlıkta.

"Ne?"

"Nik'e ne kadar güveniyorsun?"

"Sana söyledim. Fazla değil. Ama bence bizi Dağlar'a götürecek. Hiçbir şey için olmasa bile, gururundan." Karanlıkta gülümsedim. "Bir kaçakçının namı, onu tanıyanlar arasında mükemmel olmalı. Bizi oraya ulaştıracak."

"Bugün bana kızdın mı?" Ben bir şey söylemeyince ekledi, "Bu sabah bana çok ciddi baktın."

"Kurt seni rahatsız ediyor mu?" diye sordum ona sözümü sa-

kınmadan.

Alçak sesle konuştu. "Doğru mu o halde?"

"Daha önce şüphen mi vardı?"

"İzanla ilgili kısım hakkında.... evet. Bunun senin hakkında söyledikleri kötü bir yalan olduğunu düşündüm. Bir prensin oğlunun İzanlı olabilmesi... hayatını bir hayvanla paylaşabilecek bir adama benzemiyordun." Ses tonu böyle bir alışkanlığı nasıl değerlendirdiği konusunda şüphe bırakmıyordu.

"Şey. Paylaşıyorum." Küçük bir öfke kıvılcımı beni açıksözlü kıldı. "O benim her şeyim. Her şeyim. Hiç daha gerçek bir arkadaşım olmadı, hayatını sorgusuz sualsiz benim için adamaya istekli. Hayatından da fazlasını hattâ. Biri için ölmeye istekli olmak başka, hayatını yaşamayı onun için feda etmek başka bir şey. Bana verdiği şey bu. Benim kralıma sunduğum tarzda bir sadakat."

Kendimi düşünmeye verdim. İlişkimizi daha önce hiç bu şekilde ifade etmemiştim.

"Bir kral ve bir kurt," dedi Starling alçak sesle. Daha da yumuşak bir şekilde ekledi, "Başka kimse umurunda değil mi?"

"Molly."

"Molly mi?"

"O vatanımda. Buck'ta. O benim karım." O cümleyi kurarken içimden ufak bir gurur ürpertisi geçti. Karım.

Starling battaniyelerin altında doğrularak oturdu, içeri soğuk hava girmeye başladı. O, "Bir eş mi? Senin bir karın mı var?" diye sorarken battaniyeleri üstüme çekmek için boşuna asıldım.

"Ve bir de çocuk. Küçük bir kız." Soğuğa ve karanlığa rağmen, bu kelimelere sırıttım.

"Kızım," dedim yavaşça, sadece kelimenin kulağa nasıl geldiğini duymak için. "Memleketimde bir karım ve bir kızım var."

Kendini karanlıkta yanıma attı. "Hayır yok!" diye karşı çıktı ısrarlı bir fısıltıyla. "Ben bir ozanım Fitz. Piç evlenmiş olsaydı, ha-

ber yayılırdı. Aslında, senin Celerity'yle, Dük Brawndy'nin kızıyla evleneceğine dair söylentiler çıkmıştı."

"Sessizce halledildi," dedim ona.

"Ah. Anlıyorum. Evli bile değilsin. Bana söylemeye çalıştığın şey, bir kadının olduğu."

Kelimeler beni ısırdı. "Molly benim karım," dedim sertçe. "Benim için önemli olan her anlamda o benim karım."

"Ya onun için önemli olan her anlamda? Ve bir çocuk ha?" diye sordu Starling bana alçak sesle.

Derin bir nefes aldım. "Geri döndüğümde, düzelteceğimiz ilk şey bu olacak. Bunu bizzat Verity söz verdi bana, kral olduğunda kimle istersem onunla evleneceğim." Bir yanım onunla ne kadar serbest konuştuğuma şaşırmıştı, diğer yanım bilmesinin ne zararı olacağını soruyordu. Ayrıca bunu konuşmakta rahatlatıcı bir şey vardı.

"Yani Verity'yi bulmaya gidiyorsun?"

"Kralıma hizmet etmeye gidiyorum. Kettricken'la Verity'nin varisine elimden gelen yardımı yapmaya. Sonra Dağlar'ın ötesine kralımı bulmaya ve geri getirmeye. O Kızıl Gemiler'i Altı Dükalık sahillerinden uzaklaştırsın ve tekrar huzur bulalım diye."

Bir an için ahırın dışındaki keskin rüzgar dışında her şey sessizdi. Derken yumuşak bir şekilde burnundan hava verdi. "Bunun yarısını gerçekleştir, benim de bir kahraman şarkım olsun."

"Kahraman olmak arzum yok. Bütün arzum sadece kendi hayatımı yaşamakta özgür olmak için gerekeni yapmak."

"Zavallı Fitz. Hiçbirimiz bunu yapmakta özgür değiliz."

"Sen bana epey özgür göründün."

"Öyle mi? Bana göre attığım her adım beni daha derin bir batağa götürüyor ve ne kadar debelenirsem o kadar batıyormuşum gibi geliyor."

"Nasıl olur?"

Starling boğuk bir sesle güldü. "Kendin bak. Buradayım, sa-

manlarda uyuyor ve akşam yemeğim için şarkı söylüyorum, bu nehri geçmenin ve Dağlar'a ilerlemenin sonunda bir yolunu bulma kumarını oynuyorum. Ya bütün bunları halledersem, amacıma ulaşmış olur muyum? Hayır. Yine de sen şarkısını söylemeye değer bir şey yapana dek peşinde dolaşmam gerek."

"Bunu yapmana gerçekten gerek yok," dedim olasılıktan dehşete düşerek. "Bir ozan olarak, kendi yolunda geçinip gidebilirsin. Bu konuda yeterince iyi iş çıkarıyor gibisin."

"Yeterince iyi. Gezgin bir ozan için iyi. Şarkı söyleyişimi duydun Fitz. Güzel bir sesim var, yeterince çevik parmaklarım. Ama sıradışı değilim ve kale ozanı olarak sana bir yer kazandıran da budur. Tabii beş yıl kadar sonra kale kalacağını varsayarsak. Bir Kızıl Gemi dinleyicisine şarkı söylemeye niyetim yok."

Bir an için ikimiz de sessizce düşündük.

"Görüyorsun ya," diye devam etti bir süre sonra, "artık kimsem yok. Annem, babam ve erkek kardeşlerim öldü. Eski ustam öldü, bana çoğunlukla ustamın hatırına ilgi gösteren Lord Bronze öldü. Hepsi de kale yandığında öldü. Akıncılar beni ölü sanarak bıraktılar, bilirsin, yoksa gerçekten ölmüş olurdum." İlk kez sesinde eski bir korkunun izlerini duyuyordum. Bir süre, bahsetmeyeceği şeyleri düşünerek sessiz kaldı. Onunla yüz yüze olmak için döndüm. "Sadece kendime güvenebilirim. Şu an için, her zaman için. Sadece kendime. Bir ozanın hanlarda para karşılığı şarkı söyleyerek gezinmesinin de bir sınırı var. Yaşlılığında rahat etmek istiyorsan, bir kalede bir yerin olmalı. Bunu sadece büyük bir şarkı başarabilir benim için Fitz. Ve böyle bir şarkı bulmak için sınırlı zamanım var." Sesi yumuşayarak, nefesi ılıklaşarak ekledi, "Bu yüzden seni izleyeceğim. Çünkü büyük olaylar senin uyanıklığında gerçekleşecek gibi görünüyor."

"Büyük olaylar mı?" diye alay ettim.

Bana yaklaştı. "Büyük olaylar. Prens Chivalry'nin tahtan çekil-

mesi. Antler Adası'nda Kızıl Gemiler'e karşı kazanılan zafer. Kraliçe Kettricken'ı, tam da Kraliçe Vixen Avı'ndan önce gece saldırıya uğradığında İşlenmişlerden kurtaran sen değil miydin? İşte, yazmış olmayı isteyeceğim bir şarkı. Prens Regal'in taç giyme töreninin yapıldığı gece kargaşa başlatmaktan bahsetmiyorum bile. Bakalım. Ölüp de dirilmek, Tradeford Salonu'nda Regal'in canına kastetmek ve sonra yara almadan kaçmak. Muhafızlarından yarım düzinesini tek başına öldürmek... İçimde o gün seni takip etmem gerektiğine dair bir his vardı. Ama şu andan itibaren gömleğinin eteğine yapışırsam kayda değer bir şeye tanıklık etme şansım olduğunu düşünüyorum."

Bunları hiç benim sebep olduğum olaylar listesi olarak düşünmemiştim. Bunların hiçbirine neden olmadığımı, tarihin öğütücü çarkına kapılmış olduğumu söyleyerek itiraz etmek istedim. Onun yerine sadece iç geçirdim. "Tek istediğim eve, Molly'ye ve küçük kızımıza gitmek."

"Büyük ihtimalle o da aynı şeyin özlemini duyuyordur. Ne zaman geri döneceğinden ya da geri dönüp dönmeyeceğinden endişe duymak onun için kolay olamaz."

"Endişelenmiyor. Çoktan ölmüş olduğuma inanıyor."

Bir süre sonra Starling tereddütle, "Fitz," dedi, "Öldüğünü düşünüyor. Döndüğünde orada seni bekliyor olacağına, başka birini bulmayacağına nasıl inanabilirsin?"

Zihnimde bir sürü sahne canlandırmıştım. Eve dönmeden ölebileceğime ya da eve döndüğümde Moly'nin beni bir yalancı ve İzarılı olarak göreceğine, yaralarım yüzünden benden uzaklaşacağına dair. Hayatta olduğumu bilmesine izin vermediğim için bana kızmasını muhakkak bekliyordum. Ama başka bir adam bulduğuna ve onunla mutlu olduğuna inandığımı söylerdim. O da anlar ve beni affederdi. Yine de beni terk eden oydu. Her nasılsa, eve döndüğümde benim yerime bir başkasını koymuş olabile-

ceğini hiç hayal etmemiştim. Aptalca. Bunun olacağını nasıl göremezdim, sadece hayal edebileceğim en kötü olasılık olduğundan mı? Starling'den çok kendimle konuştum. "Sanırım ona haber vermeliydim. Ona bir mesaj göndermeliydim bir şekilde. Ama tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum. Ne de böyle bir mesaj konusunda kime güveneceğimi."

"Ne zamandır ayrısın?" diye bilmek istedi.

"Molly'den mi? Neredeyse bir yıldır."

"Bir yıl! Erkekler," diye kendi kendine mırıldandı Starling yumuşakça. "Savaşmak ya da yolculuk etmek için gidiyorlar ve geri döndüklerinde hayatlarının onları bekliyor olmasını umuyorlar. Geride kalan kadınların tarlalara bakmasını, çocukları yetiştirmesini, çatıyı aktarmasını ve ineği sağmasını bekliyorsunuz, böylece kapıdan içeri tekrar girdiğinizde, sandalyenizi hâlâ ateşin karşısında ve sıcak ekmeğinizi masada bulabilesiniz diye. Evet, ve yatağınızda hâlâ sizi bekleyen sıcak, istekli bir beden." Sesi kulağa kızgın gelmeye başlıyordu. "Ondan kaç gündür ayrısın? Şey, bu kaç gün sensiz idare etmek zorunda olduğunu gösterir. Sırf sen gittin diye onun için zaman durmaz. Onu nasıl düşünüyorsun? Sıcak bir şöminenin yanında bebeğini sallarken mi? Ya şuna ne dersin? Bebek içerde, yatağın üzerinde ağlıyor ve ilgi görmüyor, bu arada o yağmur ve rüzgar altında yakmak için odun yarmaya çalışıyor, çünkü o bir parça yemek için değirmene gidip gelirken ateş sönmüş."

Bu görüntüyü zihnimden uzaklaştırdım. Hayır. Burrich bunun olmasına izin vermezdi. "Zihnimde, onu birçok şekilde görüyorum. Sadece iyi günlerindeyken değil," diye savundum kendimi. "Üstelik o tamamen yalnız değil. Bir dostum onunla ilgileniyor."

"Ah, bir dost," dedi Starling. "Ya dostun, bir kadının kalbini çalacak kadar yakışıklı, neşeli ve cesur mu?"

Burnumdan soludum. "Hayır. Dostum yaşlı. İnatçı ve huysuz.

Ama aynı zamanda kararlı, güvenilir ve düşünceli. Kadınlara hep iyi davranır. Nazikçe ve zarif bir şekilde. Hem ona, hem de çocuğa iyi bakacaktır." Kendi kendime gülümsedim, "Onlar için tehdit gibi görünen her adamı öldürecektir," diye eklerken bunun doğruluğunu biliyordum.

"Kararlı, güvenilir ve düşünceli ha? Kadınlara iyi davranıyor?" Starling'in sesi sahte bir ilgiyle yükseldi. "Böyle bir adam ne kadar ender bulunur, biliyor musun? Bana kim olduğunu söyle, onu kendime istiyorum. Eğer Molly'n gitmesine izin verirse."

Bir an rahatsız olduğumu itiraf ediyorum. Molly'nin ahırlardan Burrich'ten sonra çıkan en iyi şey olduğumu söyleyerek benimle alay ettiği bir günü hatırladım. Bunun bir iltifat olup olmadığı konusunda kararsız kaldığımda, onun sessizliği ve ilgisiz tavırlarıyla kadınlara çekici geldiğini söylemişti. Hiç Burrich'e bakıp onu düşünmüş müydü? Hayır. O gün sevиştiği, evlenemeyeceğimiz halde tutunduğu bendim. "Hayır. Beni seviyor. Sadece beni."

Bu kelimeleri yüksek sesle söylemeye niyetlenmemiştim. Ses tonumdaki bir şey Starling'in doğasındaki nazik bir yere dokunmuş olmalıydı. Bana işkence etmeye son verdi. "Ah. Peki o halde. Hâlâ ona haber göndermen gerektiğini düşünüyorum. Onu güçlü tutacak umudu olmalı."

"Göndereceğim," diye söz verdim kendime. Jhaampe'ye ulaşır ulaşmaz. Kettricken, Burrich'e nasıl haber ulaştırabileceğimi bilirdi. Ele geçer diye çok açıkça yazılmış değil, ama kısa bir mesaj gönderebilirdim. Hayatta olduğumu ve ona döneceğimi söylemesini isteyebilirdim. Ama mesajı nasıl ulaştıracaktım?

Karanlıkta düşüncelere dalarak sessizce uzandım. Molly'nin nerede yaşadığını bilmiyordum. Lacey büyük ihtimalle biliyordu. Ama Lacey aracılığıyla Patience'ın haberi olmadan haber gönderemezdim. Hayır. İkisi de bilmemeliydi. İkimizin de tanıdığı, güvenebileceğim biri olmalıydı. Chade olmazdı. Ona güvenebilirdim, ama

adıyla tanısalar bile, kimse Chade'i nasıl bulacağını bilemezdi.

Ahırda bir yerde bir at toynağını bölme duvarına vurdu. "Çok sessizsin," diye fısıldadı Starling.

"Düşünüyorum."

"Seni üzmek istememiştim."

"Üzmedin. Sadece düşünmemi sağladın."

"Ah." Bir duraksama. "Çok üşüdüm."

"Ben de. Ama dışarısı daha da soğuk."

"Bu beni bir nebze bile ısıtmadı. Sarıl bana."

Bu bir rica değildi. Kafasını çenemin altına sıkıştırarak göğsüme yaslandı. Hoş kokuyordu. Kadınlar her zaman hoş kokmayı nasıl başarıyorlar? Kollarımı beceriksizce, yakınlığımızdan rahatsız, ama fazladan bir sıcaklığa minnet duyarak ona doladım. "Böyle daha iyi," diye iç geçirdi. Bedeninin gevşediğini hissettim. Ekledi, "Umarım çok yakında yıkanma şansımız olur."

"Ben de umuyorum."

"Kötü koktuğundan değil."

"Teşekkür ederim," dedim bir parça tatsızca. "Şimdi uykuma dönmemin bir sakıncası var mı?"

"Buyur." Bir elini kalçama koydu ve ekledi, "Yapmayı düşünebildiğin tek şey buysa."

Nefes almayı başardım. Molly, dedim kendime. Starling çok sıcak ve yakındı, çok tatlı konuşuyordu. Ozan tarzı önerisini zararsız kılıyordu. Onun için. Ama Molly benim için gerçekte neydi? "Sana söyledim. Ben evliyim." Konuşmak zordu.

"Hım. Ve seni seviyor ve sen açıkça onu seviyorsun. Ama burada ve üşümüş olan biziz. Eğer seni o kadar seviyorsa, böyle soğuk bir geceye bir parça sıcaklık ve rahatlık eklemeni çok görür müydü?"

Zordu, ama kendimi üzerinde bir parça düşünmeye zorladım, sonra karanlıkta kendime gülümsedim. "Sadece çok görmezdi.

Kellemi koparırdı."

"Ah." Starling göğsümde hafifçe güldü. "Anlıyorum." Vücudunu nazikçe benimkinden uzaklaştırdı. Uzanıp onu kendime geri çekmeyi istedim. "Belki de sadece uyusak, iyi ederiz o halde. İyi uykular Fitz."

Uyudum, ama hemen ve pişmanlık hissetmeden değil.

Gece bize şiddeti artan rüzgarlar getirdi ve ahır kapıları sabah açıldığında taze bir kar tabakası bizi selamladı. Kar çok derinleşirse, arabalarla ciddi sorunlar yaşayacağımızdan korktum. Ama Nik bizi arabalara bindirirken kendinden emin ve güler yüzlü görünüyordu. Kadınına sevgiyle veda etti, tekrar yola koyulduk. Bizi oraya gelirken izlediğimizden farklı bir yoldan götürdü. Bu yol daha zorluydu ve birkaç yerde kar arabaların orada bir yol açmasına yetecek kadar derindi. Nik bir adam gönderip Starling'e kendisiyle at sürüp sürmeyeceğini sordurana kadar bir süre bizimle at sürdü. Adama davet için neşeyle teşekkür etti ve hızla onlara katılmaya gitti.

Öğleye doğru tekrar yola çıktık. Yoldan bu kadar çok uzak kalmakla fazla bir şey kazanmadığımızı düşündüm, ama şüphesiz Nik'in kendince nedenleri vardı. Belki de sadece sığınağına giden bir iz bırakmak istemiyordu. O gece barınağımız derme çatmaydı; nehir kenarında yıkılmak üzere olan barakalar. Saz damlar o kadar kötü durumdaydı ki, zeminde yer yer bir parmak kar vardı, kapının altından savrulan kar girişte birikmişti. Atların kulübeden başka barınacak yerleri yoktu. Atları nehirde suladık, hepsi arpalarını yedi, ama onları bekleyen saman yoktu.

Gecegözleri benimle odun toplamaya geldi, çünkü şöminelerin önündeki odunlar yemek yapmaya yetecek kadar olsa da gece boyunca ateş yakmak için azdı. Sürüklenmiş dal parçaları bulmak için nehre doğru yürürken aramızdaki ilişkinin nasıl değiştiği üzerine düşündüm. Bir zamanlar konuştuğumuzdan az konuşu-

yorduk, ama daha önce olduğundan daha çok onun farkında olduğumu hissediyordum. Belki de konuşmaya daha az ihtiyaç vardı. Ama ayrı geçirdiğimiz sürede ikimiz de değişmiştik. Artık ona baktığımda, bazen önce kurdu ve sonra dostumu görüyordum.

Sanırım nihayet bana hak ettiğim şekilde saygı göstermeye başladın. Bu ifade de alay kadar gerçeklik payı da vardı. Birdenbire sol tarafımda, nehir kıyısına doğru bir çalı öbeğinde belirdi, karla kaplı patikadan kolaylıkla koştu, kar yığınlarıyla yapraksız çalılıkların arasında ortadan kaybolmayı başardı.

Artık bir yavru değilsin, bu doğru.

Artık ikimiz de yavru değiliz. İkimiz de bunu bu yolculukta keşfettik. Kendini artık bir oğlan çocuğu olarak düşünmüyorsun.

Karda konuşmadan güçlükle yürüdüm ve bunu düşündüm. Artık bir oğlan çocuğu değil de bir erkek olduğuma ne zaman karar verdim, tam bilmiyordum, ama Gecegözleri haklıydı. Tuhaf bir şekilde, o yumuşak yüzlü ve cesur delikanlı için bir an kayıp hissi duydum.

Bence erkek olduğumdan daha iyi bir çocuktum, diye itiraf ettim kurda hüzünle.

Neden biraz daha vakit geçirip öyle karar vermiyorsun? diye önerdi.

Takip ettiğimiz patika ancak bir el arabası genişliğindeydi ve karın üzerinde boy göstermeyen çalıların arasından yer yer görülebiliyordu. Rüzgar karı, kumullara ve kümelere dönüştürmekle meşguldü. Rüzgarda yürüdüm ve alnımla burnum çok geçmeden onun sert öpüşüyle yandı. Arazi son birkaç gündür geçtiklerimizden pek az farklıydı, ama arazide sadece kurtla ilerleme tecrübesi farklı bir dünya gibi görünmesine neden oluyordu. Derken nehre vardık.

Nehir kıyısında durdum ve karşı kıyıya baktım. Kıyı yer yer buz tutmuştu, ara sıra sürüklenen dal kümelerinden bazılarının

üzerinde kirli buz parçaları ya da asılı duran kar kümeleri vardı. Hızla sallanan dallara bakılırsa akıntı güçlüydü. Nehri donmuş hayal etmeye çalıştım, ama başaramadım. Hızla akan selin uzak ucunda suyun kenarına kadar uzanan meşe ve söğütlerle dolu bir düzlüğe açılan yaprak dökmeyen ağaçlarla dolu bir tepe görünüyordu. Sanırım o kadar yıl önce yangının yayılmasını su durdurmuştu. Nehrin bu yakasının da en az o kadar ağaçlık olup olmadığını merak ettim.

Bak, diye homurdandı Gecegözleri istekle. Nehirden aşağı, suya gelen uzun bir erkek geyiğe bakarken onun açlığının ısısını hissedebiliyordum. Geyik bizi hissederek boynuzlu kafasını kaldırdı, ama güvende olduğunu bilerek bizi sakince süzdü. Gecegözleri'nin taze et düşünceleriyle ağzımın sulandığını fark ettim. *Av öteki tarafta çok daha iyi olacak.*

Umarım. Nehrin kıyısından karla kaplanmış çakıllara ve nehir kıyısındaki kayalara sıçradı, nehrin yukarısına doğru koşturdu. Ondan daha az zarafetle, ilerlerken kuru dallar bularak izledim onu. Yürümek burada daha zordu ve rüzgar da daha acımasızdı, nehrin soğuğuyla yüklüydü. Ama ayrıca daha ilginç bir yürüyüştü, daha çok olasılıkla doluydu. Gecegözleri'nin menzilini izledim. Artık farklı hareket ediyordu. Yavrulara özgü merakının çoğunu kaybetmişti. Bir zamanlar dikkatli bir koklama gerektirecek geyik kafatası, şimdi hareket etmeden önce gerçekten sadece kemik olduğundan emin olmak için hızlı bir koklamadan fazlasını almıyordu. Av, altına sığınmış olabilir mi diye görmek için dal kümelerini kontrol ediyordu. Nehrin meyilli kenarlarını da av var mı diye koklayarak izledi. Sıçradı ve kıyının altındaki bir inden çıkmaya cesaret eden bir tür küçük kemirgeni yiyip yuttu. İnin girişini azıcık kazdı, sonra adam gibi koklamak için burnunu içeri soktu. İnin dışarı çıkarılması gereken başka sakini olmadığından emin oldu.

Gecegözleri önümde ilerlemeye devam etti. İki kez daha sıç-

radığını ve dişleri ve pençeleriyle bir kemirgeni toprağa mıhladığını gördüm. Ne olduklarından emin değildim, tam olarak sıçan gibi görünmüyorlardı ve kürklerinin parlaklığı yuvalarının suda olduğuna işaret ediyor gibiydi.

Etin bir ada gerçekten bir ada ihtiyacı yok, gözleminde bulundu Gecegözleri ve ona katılmak zorunda kaldım. Avını havada neşeyle çevirdi ve av takla atarak yere inerken tekrar yakaladı. Ölü avı vahşice hırpaladı ve sonra bir kez daha fırlatarak arkasından koşturdu. Bir an için basit zevki bulaşıcıydı. Başarılı bir avın, karnını doyuracak etin ve onu rahatsız edilmeden yemenin tatminini yaşadı. Bu defa kafamın üzerinden uçtu ve gevşek vücudu yakalayıp daha da yükseğe fırlattım. Avın arkasından koşarken dört ayağı da yerden kesildi. Avı kolayca yakaladı, sonra çömeldi, onu bana göstererek kendisini takip etmemi istedi. Bir kucak dolusu odunu bıraktım ve arkasından fırladım. Benden kolaylıkla kurtuldu, derken bana döndü, ona doğru atılırken benim erişemeyeceğim bir noktadan geçti.

"Hey!"

Oyunumuzu kestik. Yerden yavaşça kalktım. Nehir kıyısının ilerisinde gözlerini dikmiş bize bakan Nik'in adamlarından biriydi. Yayını taşıyordu. "Biraz odun topla ve hemen gel," emrini verdi bana. Etrafa bakındım, ama sesindeki sinirli ton için bir neden bulamadım. Yine de etrafa saçılmış kucak dolusu odunu topladım ve barakalara yöneldim.

Kettle'ı şömine ışığında gözlerini kısmış, etrafında yemek pişirmeye çalışanlara aldırmadan okurken buldum. "Ne okuyorsun?" diye sordum.

"Beyaz Cabal'ın yazılarını. Kimoala zamanının peygamberi ve kahini."

Omuz silktim. İsimler bana bir anlam ifade etmiyordu.

"Onun rehberliğinde, yüz yıllık bir savaşa son veren bir anlaş-

ma yapılmış. Üç halkın tek ulus olmasını sağladı. Bilgi paylaşıldı. Bir zamanlar yalnızca Kimoala'nın güney vadisinde yetişen birçok yiyecek türü yaygınlaştı. Zencefil, örneğin. Ve yulaf."

"Bunu bir adam mı yaptı?"

"Bir adam. Ya da iki belki, yok etmeden fethetmeye zorladığı generali de sayarsan. Burada, ondan bahsediyor. 'DarAles dönemi için bir katalizördü, yürekleri ve hayatları değiştiren. Kahraman olamadı, ama diğerlerinin içindeki kahramanı açığa çıkardı. Kehanetleri gerçekleştirmek için gelmedi, kapıları yeni gelecekle-re açmak için geldi. Katalizörün görevi de budur.' Yukarısında kendi zamanımızda hepimizin katalizör olabileceği yazıyor. Bu konuda ne düşünüyorsun Tom?"

"Çoban olmayı tercih ederim," diye cevap verdim ona dürüstçe. "Katalizör" benimsediğim bir kelime değildi.

O gece yanımda Gecegözleri'yle uyudum. Kettle az ötemde yumuşak bir şekilde horlarken, hacılar barakanın bir ucunda birbirlerine sokulmuşlardı. Starling öteki barakada Nik ve adamlarından bazılarıyla uyumayı tercih etmişti. Bir süre rüzgarın sert esintisinde harpı ve sesi ara ara kulağıma çalındı.

Gözlerimi kapadım ve rüyamda Molly'yi görmeye çalıştım. Molly yerine Kızıl Gemiler uzaklaşırken yanan bir Buck köyü gördüm. Karanlıkta yelken açan genç bir delikanlıya katılıp, yassı kayığını bir Kızıl Gemi'ye yanaştırmasına yardım ettim. Yanan bir feneri geminin güvertesine fırlattı ve bunu fakir insanların lambalarında yaktıkları ucuz balık yağıyla dolu bir kova izledi. Çocuk yanan gemiden uzaklaşırken yelken alev aldı. Arkasında yanan adamların beddua ve çığlıkları alevlerle birlikte yükseldi. O gece onunla birlikteydim ve onun acı zaferini hissettim. Hiçbir şeyi kalmamıştı, ailesi, evi, ama onun kanını döken kanın bir kısmını akıtmıştı. Sırıtan suratını ıslatan gözyaşlarını çok iyi anladım.

17

NEHRİ GEÇMEK

Dışadalılar, Altı Dükalık halkından hep alayla bahsederler, bizi toprağın köleleri, sadece çamuru kazan çiftçiler olarak tanımlarlardı. Bereketli ürün ve çoğalan sürüler için şükran gösterilen ana tanrıça Eda, Dışadalılarca bütün ruhunu kaybetmiş yerleşik bir halkın tanrıçası olarak hor görülürdü. Dışadalılar yalnızca El'e, deniz tanrısına tapınırlardı. O şükran sunulacak bir ilah değil, adıyla beddua edilecek bir tanrıydı. Kendisine tapınanlara gönderdiği tek kutsama onları güçlendirecek fırtına ve zorluklardı.

Bu konuda Altı Dükalık halkını yanlış değerlendirdiler. Ürün eken ve koyun yetiştiren bir halkın çok geçmeden koyundan fazla ruhu kalmayacağına inanıyorlardı. Katlederek ve yok ederek aramıza geldiler ve halkımız için duyduğumuz endişeyi zayıflık olarak algılama yanlışına düştüler. O kış, Buck ve Bearns'ın, Rippon ve Shoaks'un küçük halkı, balıkçılar ve çobanlar, kaz çobanı kızlar ve domuz bakıcısı oğlanlar, kavgacı soylularımızla dağılmış ordumuzun fazla önem vermediği savaşı kendilerinin kıldılar. Bir ülkenin küçük halkı kendini savunmak için ayağa kalkana kadar çok uzun bir süre bunalmaya katlanabilir, sonunda direniş Dışadalılara karşı da olabilir, adaletsiz bir lorda karşı da.

* * *

Diğerleri ertesi sabah soğuktan ve acele etme gereğinden şi-

kayet ettiler. Sıcak lapayla şöminede pişirilmiş keklerden özlemle bahsettiler. Sıcak su vardı, ancak kursağımıza gitmeyecek kadar azdı. Kettle'ın demliğini doldurdum, sonra fincanımı sıcak suyla doldurmaya gittim. Çantamı cinkabuğu bulmak için karıştırırken gözlerimi acıya karşı kıstım. Dün geceki irfan rüyası kendimi hasta ve zayıf hissetmeme neden olmuştu. Yiyeceğin düşüncesi bile beni hasta ediyordu. Kettle çayını yudumladı, bir kabuk yığınından fincanıma parçalar kazırken beni seyretti. Sıvının demlenmesini beklemek zordu benim için. Aşırı acılığı ağzıma aktı, ama neredeyse anında baş ağrımın azaldığını hissettim. Kettle kalın bir parça kabuğu parmaklarımdan almak için aniden pençe gibi elini uzattı. Kabuğa baktı, kokladı ve "Cinkabuğu!" dedi. Dehşet içinde baktı. "Bu, genç bir adamın kullanması için tehlikeli bir ot."

"Baş ağrılarımı dindiriyor," dedim ona. Gücümü toplamak için nefes aldım, sonra fincanda kalan sıvının tamamını içtim. Kabuğun kumlu posası dilime battı. Onları yutmak için kendimi zorladım, sonra fincanımı yıkadım ve çantama geri koydum. Elimi uzattım, Kettle kabuk parçasını bana gönülsüzce geri verdi. Bakışı bir garipti.

"Hiç böyle içenini görmemiştim. Bunun Chalced'de ne için kullanıldığını biliyor musun?"

"Köleleri uyarmak, güçlerini korumak için verildiğini duymuştum."

"Güçlerini korumak ve umutlarını yıkmak için. Cinkabuğu alan bir adamın cesaretini kırmak kolaydır. Onu kontrol etmek zordur. Bir baş ağrısının acısını azaltabilir, ama zihni de körletir. Senin yerinde olsam, ondan uzak dururdum."

Omuz silktim. "Yıllarca kullandım," dedim otu çantama koyarken.

"Hemen bırakman için bir neden daha," yanıtını verdi ekşi bir ifadeyle. Arabaya yerleştirmem için bana bohçasını verdi.

Nik kafilemize mola verdiğinde öğle ortasıydı. O ve adamlarından ikisi önden at sürüyor, diğerleriyse her şeyin yolunda gitmesi için bizleri güvenceye alıyordu. Nik, biz oraya varmadan hazır etmek için geçiş noktasına önden gitti. Gecegözleri'ne bakmaya ihtiyacım bile yoktu. Nik'le adamlarını takip etmek için ilerledi. Oturduğum yerde arkama yaslandım ve sıcak kalmak için sarındım.

"Hey, sen. Köpeğini çağır!" diye emir verdi Nik'in adamlarından biri birden.

Doğruldum ve onu arıyormuş gibi etrafa baktım. "Herhalde bir tavşan kokusu almıştır. Geri döner. Beni her yerde izler."

"Onu şimdi çağır!" dedi adam tehditkar bir ifadeyle.

Arabanın üzerinde ayağa kalktım ve Gecegözleri'ne seslendim. Gelmedi. Özür dilercesine omuz silktim ve tekrar yerime oturdum. Adam bana dik dik bakmaya devam etti, ama görmezden geldim.

Gün boyunca hava açık ve soğuktu, rüzgar kesilmişti. Kettle bütün gün berbat bir şekilde sessiz kalmıştı. Yerde uyumak omzumdaki eski acıyı sürekli bir iğnelemeye dönüştürmüştü. Onun neler hissettiğini hayal etmek bile istemiyordum. Sadece çok geçmeden nehrin karşısında olacağımızı ve ondan sonra Dağlar'ın fazla uzak olmadığını düşünmeye çalıştım. Belki de Dağlar'da nihayet Regal'in grubundan uzak ve güvende olabilecektim.

Bazı adamlar nehre ip gerdiler. Gözlerimi kapadım ve Gecegözleri'nin ne yaptığını görmeye çalıştım. Zordu, çünkü gözleri adamlara yönelmişti, oysa ben yaptıkları işi incelemek istiyordum. Ama tam ağırca bir sicimi nehrin karşısına bağlamak için uğraştıklarını fark ettiğim sırada, karşı tarafta iki adam kıyının girintisindeki bir dal yığınını aceleyle kaldırmaya başladılar. Gizlenmiş bir mavna çok geçmeden ortaya çıktı, adamlar mavnanın çevresindeki buzları kırmaya başladılar.

"Uyan!" dedi Kettle bana sinir bozucu bir şekilde ve kaburga-

larımı dürttü. Doğrulurken öteki arabanın çoktan harekete geçtiğini gördüm. Kısrağın dizginlerini çektim ve diğerlerini izledim. Kıvrılıp kıyının açıklık bir kısmına gelene kadar nehir yolundan aşağı biraz ilerledik. Nehir kıyısında, görünüşe göre yıllar önceki yangında helak olmuş yanık birkaç baraka vardı. Artık çoğu çürümüş, kütük ve sıvadan kaba bir rampa da vardı. Nehrin uzak ucunda, eski mavnanın yarı batmış kalıntılarını görebiliyordum. Buzla kaplı kısımları vardı, ancak üzerinde solmuş otlar da vardı. Yüzmeyeli birçok mevsim geçmişti. Öteki taraftaki barakalar buradakiler kadar kötü haldeydi, sazdan çatıları tamamen çökmüştü. Arkalarında her daim yeşil çalılarla dolu tepeler yükseliyordu. Ötelerinde, ilerde, Dağ Krallığı'nın dorukları yükseliyordu.

Nik'in adamlarından oluşan bir ekip ortaya çıkarılan mavnayı bağlamış ve nehirden bize doğru getirmeye çalışıyorlardı. Pruvası akıntıya çevriliydi. Mavna makara hattına sıkıca bağlıydı, böyleyken bile öfkeli nehir onu koparmak ve akıntı boyunca sürüklemek için uğraşıyordu. Büyük bir tekne değildi. Bir arabayla bir ekibi ancak alırdı. Yan tarafında korkuluklar vardı, ama onun dışında basit bir şekilde düz, açık bir güverte. Bizim tarafımızda Nik'le adamlarının sürdükleri midilliler mavnanın halatlarını çekmeye koşulmuşlar, öteki tarafta da sabırlı katırlardan bir grup yavaşça geri geri gidiyorlardı. Mavna yavaşça bize doğru gelirken pruvası yükseldi ve nehir onu iterken tekrar suya indi. Akıntı köpüklendi ve yanlarında çalkalandı, bu arada pruvanın ara sıra suya girmesi kabaran suyun güverteyi yalamasına neden oluyordu. Karşıya geçiş kuru olmayacaktı.

Hacılar kendi aralarında endişeyle mırıldanıyorlardı, ama adamlardan birinin sesi onları bastırmak için aniden yükseldi. "Başka ne seçeneğimiz var?" diye belirtti. Bundan sonra sessizlik oldu. Mavnanın bize doğru gelişini korkuyla seyrettiler.

Karşıya ilk geçen Nik'in arabasıyla ekibi oldu. Belki de Nik

bunu hacılara cesaret vermek için yaptı. Mavnanın rahatça eski rampaya getirilmesini ve kıç tarafından sağlama alınmasını seyrettim. Ekibinin hoşnutsuzluğunu algıladım, ama buna alışıktılar. Nik onları mavnaya yöneltti ve adamlarından ikisi etrafta koşuşturup arabayı takozlara bağlarken başlarında durdu. Derken Nik indi ve işaret vermek için elini salladı. Öteki taraftaki katırlı ekip sakince beklerken iki adam, her biri bir atın başında durdular. Mavna alarga edildi ve nehirde ilerlemeye başladı. Yüklü olduğundan suya daha fazla battı, ama eskisi kadar serbestçe sallanmadı. Pruva iki kez yükseldi ve sonra üzerini suyun süpüreceği kadar derine indi. Nehrin bizim tarafımızda duran herkes mavnanın geçişini seyrederken sessizdi. Öteki tarafta mavna çekilmiş, pruvadan sağlama alınmış, araba çözülmüştü, adamlar arabayı bayırdan yukarı sürdüler.

"İşte. Görüyor musunuz? Endişelenecek bir şey yok." Nik rahat bir sırıtmayla konuşmuştu, ancak ben kendi dediklerine inandığından şüpheliydim.

Birkaç adam mavnayı geri getirdiler. Yaptıkları işten memnun değildiler. Korkuluklara asılmışlardı ve nehrin sıçrayan suları karşısında geri çekiliyorlardı. Yine de mavna bizim tarafımıza ulaşıp indiklerinde sırılsıklam olmuşlardı. Bir adam Nik'i bir kenara çekti, onunla öfkeyle konuşmaya başladı, ama hepsi bir şakaymış gibi omzuna vurdu ve yüksek sesle güldü. Elini uzattı ve ona küçük bir kese verdi. Nik keseyi kemerine asmadan elinde şöyle bir tarttı. "Ben sözümü tutuyorum," diyerek hatırlatma yaptı ve sonra grubumuza doğru geldi.

Bir sonraki sefer hacılar karşıya geçtiler. Bazıları arabada geçmek istediler, ama Nik sabırla yük ne kadar ağır olursa, mavnanın nehre o kadar batacağını belirtti. Onları mavnayı sürüdü ve herkesin korkulukta tutunacak güzel bir yeri olduğundan emin oldu. "Siz de," diye seslendi, Kettle'la Starling'e işaret ederek.

"Arabamla geçeceğim," diye cevapladı Kettle, ama Nik kafasını iki yana salladı.

"Kısrağınız bundan hoşlanmayacaktır. Eğer kısrak orada çıldırırsa, nehrin üstünde olmak istemezsiniz. Bana güvenin. Ne yaptığımı biliyorum." Bana baktı. "Tom? Atla geçmende bir sakınca var mı? Onu iyi idare ediyorsun."

Başımla onayladım ve Nik, "İşte bak, Tom kısrağınla ilgilenecek. Sen devam et," dedi.

Kettle kaşlarını çattı, ama bu mantığı paylaşmak zorunda kaldı. Arabadan inmesine yardım ettim, Starling koluna girdi ve mavnaya onunla birlikte yürüdü. Nik mavnaya çıktı, hacılarla kısaca konuşarak onlara sadece tutunmalarını ve korkmamalarını söyledi. Adamlarından üçü onlarla birlikte mavnaya bindi. Biri en küçük hacı çocuğu tutmakta ısrar etti. "Ne yapacağımı biliyorum," dedi endişeli anneye. "Karşıya geçmesini sağlayacağım. Siz sadece kendinize dikkat edin." Küçük kız bunun üzerine ağlamaya başladı, tiz feryadı mavna nehre çekilirken çağlayan nehir suyunun sesini bile bastırıyordu. Nik yanımda durarak gidişlerini seyretti.

"Başaracaklar," dedi, bana olduğu kadar kendine de. Sırıtarak bana döndü. "Pekala Tom, birkaç tur daha, sonra senin şu güzel küpeni takıyor olacağım."

Buna sessizce başımı salladım. Anlaşma yaparken söz vermiştim, ama hoşnut değildim.

Nik'in güven verici sözlerine rağmen, mavna öteki tarafa vardığında rahatlayarak iç geçirdiğini duydum. Islak hacılar daha adamlar mavnayı sağlama alırken inmeye başladılar. Starling'in Kettle'ın inmesine yardım edişini seyrettim, sonra Nik'in adamlarından bazıları onları hızla kıyıdan ağaçların altına götürdüler. Derken mavna tekrar üzerinde iki adamla bize doğru geliyordu. Bir sonraki sefer hacıların boş arabası birkaç midilliyle birlikte gitti. Hacıların atları çok da hoşnut değildi. Onları mavnaya bindir-

mek için gözbağları ve üç adamın çekiştirmesi gerekti. Mavnaya çıkıp bağlandıklarında, atlar yine de homurdanarak ve kafalarını sallayarak ellerinden geldiğince yer değiştirdiler. Karşıya geçmelerini seyrettim. Öteki tarafta ekip arabayı mavnadan indirmek için aceleye gerek görmedi.

O sırada geri dönen iki adam en zor geçişi gerçekleştirdiler. Çok büyük bir sorun baş gösterip tehlike dosdoğru mavnaya yöneldiğinde nehrin orta yerindeydiler. Koca bir kütük vahşi akıntıda sallanırken suyu tırmalayan kökler devasa bir el gibi göründü. Nik hepimize midillilerle birlikte ipe asılıp dönmelerine yardım etmemiz için bağırdı, ama kütük mavnayı sarsacak şekilde çarptı. Çarpışma onları korkuluktan ayırdığında güvertedeki adam bağırdı. Biri az kaldı düşüyordu, ancak ikinci bir direği yakalamayı başardı ve canını kurtarmak için tutundu. O ikisi kızgın ve küfrederek geldiler, sanki kazanın kasten gerçekleştiğinden şüpheleniyorlardı. Nik mavnayı sağlama almıştı ve mavnayı makara ipine bağlayan bütün ipleri yeniden kendisi kontrol etti. Çarpışma bir korkuluğu yerinden çıkarmıştı. Bunun üzerine Nik kafasını iki yana salladı ve adamlarını son arabayı yüklerlerken bu konuda uyardı.

Karşıya geçişi diğerlerininkinden daha kötü olmadı. Bir sonraki sefer sıranın bende olduğunu bilerek biraz heyecanla izledim. *Bir banyoya ne dersin Gecegözleri?*

Öteki tarafta iyi av varsa buna değer, yanıtını verdi, ama gerginliğimi paylaştığını hissedebiliyordum.

Mavnayı iskeleye bağlamalarını seyrederken kendimi ve Kettle'ın kısrağını rahatlatmaya çalıştım. Onu ilerletirken sakin sakin konuştum, başaracağımıza güvenmesi için elimden geleni yaptım. Kabullenmiş göründü, güvertenin üzerine sakince adım attı. Her şeyi açıklayarak onu yavaşça yürüttüm, güvertedeki bir halka dizisine bağlarken sessizce durdu. Nik'in adamlarından ikisi arabayı bağladılar. Gecegözleri mavnaya sıçradı, sonra karnı yerde,

pençelerini tahtalara saplamış halde durdu. Nehrin mavnayı hırsla sarsmasından hoşlanmamıştı. Doğru söylemek gerekirse ben de hoşlanmamıştım. Yanımda çömelmek için yaklaşmaya cesaret etti, bacaklarını yaymıştı.

"Siz Tom ve arabayla geçin," dedi Nik, zaten bir yolculuk yapmış olan ıslak adamlara. "Ben ve çocuklar midillilerimizi son seferde getireceğiz. O kısraktan uzak durun, çifte atabilir diye."

Güverteye temkinli bir şekilde, Gecegözleri'ni en az kısrağı izledikleri kadar güvensiz bakışlarla süzerek çıktılar. Arabanın arkasında toplandılar ve oraya tutundular. Gecegözleri'yle ben pruvada kaldık. Orada kısrağın çiftelerinden uzakta olacağımızı umdum. Son anda Nik, "Ben de sizinle buna bineceğim," dedi. Sırıtarak mavnaya atladı, adamlarına el salladı. Nehrin öteki tarafındaki katır ekibi işe koyuldu ve bir yalpalamayla nehre doğru çıktık.

Bir şeyi seyretmek onu yapmakla aynı şey değil. Nehir suyunun ilk darbesi bana çarptığında nefesim kesildi. Sanki bir çocuğun elinde oyuncaktık. Nehir üzerimize doğru kabardı, mavnaya çarparak ve kükreyerek bizi rahat bırakamayacağını belirtti. Kızgın su beni az kalsın sağır ediyordu. Mavna aniden suya dalıverdi ve bir dalga güverteyi yalayıp geçerken beni ayak bileklerimden kavradı, kendimi korkuluğa tutunurken buldum. İkinci bir dalga pruvayı tokatlayıp hepimizi sırılsıklam ettiğinde, kısrak çığlık attı. Kısrağın yularını tutmak için elimi korkuluktan çektim. Adamlardan ikisi de aynı fikirde görünüyorlardı. Arabaya asılarak kısrağa doğru ilerliyorlardı. Elimi sallayarak gelmemelerini işaret ettim ve kısrağa döndüm.

Adamın niyetini asla bilemeyeceğim. Belki de bıçağıyla beni haklamak istiyordu. Hareketi göz ucuyla yakaladım ve tam mavna bir kez daha yalpalarken onunla yüz yüze gelmek için döndüm. Beni ıskaladı ve kısrağa doğru sendeledi. Zaten gergin olan at paniğe kapılarak çılgınca çifte attı. Kafasını vahşice savurarak

öyle bir çarptı ki, ben de sendeledim. Adam bana doğru bir hamle daha yapmaya çalıştığında neredeyse dengemi sağlamıştım. Arabanın arkasında Nik başka bir adamla boğuşuyordu. Verdiği söz ve onuruyla ilgili öfkeli bir şeyler bağırdı. Su tekrar pruvaya çarparken bana saldıran adamın darbesini savuşturdum. Çarpan suyun gücü beni mavnanın ortasına doğru sürükledi. Bir arabanın tekerleğini yakaladım ve soluğum kesilerek ona tutundum. Tam biri beni arkadan kavrarken kılıcımı gevşekçe de olsa kavradım. İlk saldırganım sırıtarak bana doğru geldi, bu kez bıçağının ucu bana dönüktü. Birdenbire ıslak, tüylü bir vücut yanımdan yıldırım gibi geçti. Gecegözleri adamın göğsüne çarparak onu korkuluğa yapıştırdı.

Zayıflamış direğin çatırdadığını duydum. Kurt, adam ve korkuluk ağır ağır suya doğru devrildiler. Saldırganı beraberimde sürükleyerek peşlerinden uzandım. Onlar suya dökülürken, hem kırık direğe tutundum, hem de Gecegözleri'nin kuyruğunu yakaladım. Bunu yapmak için kılıcımı feda ettim. Ancak kuyruğunun ucunu yakalayabilmiştim, ama tuttum. Kafası yukarı çıktı, ön patileri mavnanın kenarını çılgınca tırmaladı. Mavnaya tırmanmaya başladı.

Derken çizmeli bir ayak omzuma bir darbe indirdi. Omzumdaki donuk acı uyandı. Sonraki tekme kafamın yanına indi. Parmaklarımın açılmasını, Gecegözleri'nin benden uzaklaşmasını, nehir tarafından kapılmasını ve yutulmasını seyrettim.

"Kardeşim!" diye bağırdım yüksek sesle. Nehir sözlerimi yuttu, güverteye çarpan bir sonraki dalga beni sırılsıklam etti, ağzımı burnumu suyla doldurdu. Su çekildiğinde ellerimle dizlerim üzerinde durmaya çalıştım. Beni tekmeleyen adam yanımda diz çöktü. Bıçağının baskısını boynumda hissettim.

"Olduğun yerde kal ve tutun," dedi. Döndü ve Nik'e seslendi. "Bunu kendi yöntemimle hallediyorum!"

Yanıt vermedim. Zihnimle vahşice araştırıyor, bütün gücümü

kurda ulaşmak için harcıyordum. Mavna altımda yalpaladı, nehir kükredi ve sıçrayan sular yüzünden sırılsıklam olmuştum. Üşümüş. Islak. Ağzım, burnum suyla doluydu, boğuluyordum. Benim nerede bitip Gecegözleri'nin nerede başladığını söyleyemezdim. Gecegözleri hâlâ vardıysa.

Mavna aniden rampaya sürttü.

Öteki tarafta beni ayağa kaldırırken beceriksiz davrandılar. Bıçaklı adam saçımı sıkıca kavradı. Şu an bana yapabileceklerini umursamadan dövüşerek ayaklandım. Nefret ve öfke yayıyordum ve paniğe kapılmış olan atlar da beni izledi. Bir adam kısraklardan birinin toynaklarını kaburgalarına geçirmesine yetecek kadar yakınına düştü. Geriye iki adam kalıyordu ya da ben öyle sandım. Birini omuzlayarak nehre ittim. Mavnaya tutunmayı başardı ve ben onun arkadaşını boğarken oraya asıldı. Nik uyarıya benzeyen bir şey bağırdı. Diğerleri üzerime çullandıklarında ben adamın boğazını sıkıyor, kafasını güverteye çarpıyordum. Bunlar altın sarısı ve kahverengi giymişlerdi. Beni öldürmeleri için uğraştım, ama öldürmediler. Tepenin oradan uzak bağırışlar duydum, Starling'in öfkeyle yükselen sesini tanıdığımı düşündüm.

Bir süre sonra karlı nehir kıyısında sıkıca bağlanmış halde yatıyordum. Bir adam kılıcını çekmiş, başımda nöbet bekliyordu. Beni tehdit mi ediyor, yoksa diğerlerinin beni öldürmesini mi engelliyordu, bilmiyordum. Etrafımda bir çember oluşturmuş, az önce bir geyiği öldürmüş bir grup kurt gibi bana hevesle bakıyorlardı. Umurumda değildi. Çılgınca, bana yapabilecekleri hiçbir şeyi umursamayarak zihnimle araştırdım. Onun bir yerlerde hayatı için savaştığını hissedebiliyordum. Bütün gücünü hayatta kalmak için harcarken, onu hissedişim giderek azaldı.

Nik birdenbire üzerime atıldı. Gözlerinden biri yumurta gibi şişmişti ve bana sırıttığında, kan dişlerini lekeledi. "Şey, işte buradayız Tom, nehrin öteki tarafında. Seni buraya getireceğimi söyledim

ve işte buradayız. O küpeyi anlaştığımız gibi şimdi alacağım."

Muhafızım kaburgalarına tekme attı. "Kapa çeneni," diye homurdandı.

"Anlaşma böyle değildi," diye ısrar etti Nik nefes almayı becerebildiğinde.

Adamlara baktı, içlerinden konuşacak birini seçmeye çalıştı. "Kaptanınızla bir anlaşma yaptım. Ona bu adamı getireceğimi söyledim, karşılığında bana altın ve güvenli geçiş önerdi. Ben ve diğerleri için."

Çavuş acı bir kahkaha patlattı. "Bu Kaptan Mark'ın bir kaçakçıyla yaptığı ilk anlaşma değil. Tuhaf. Biri bile bize kar sağlamadı, ne dersiniz çocuklar? Ve Kaptan Mark şu an nehrin dibinde olduğundan, sana ne söz verdiğini bilmek zor. Görkemli gösterilerden hep hoşlanırdı. Ama artık o öldü. Ben aldığım emirleri biliyorum, bu da bütün kaçakçıları tutuklamak ve Moonseye'a geri götürmek. Ben iyi bir askerim, gerçekten öyleyim."

Çavuş yere eğildi, Nik'in altın kesesini ve kendininkini aldı. Nik boğuştu, bu esnada biraz kan kaybetti. Fazla seyretmeye tenezzül etmedim. Beni Regal'in muhafızlarına satacaktı. Ama kim olduğumu nereden bilmişti? Starling'le konuştu, dedim kendime acı acı. Güvenmiştim ve başıma hep aynı şey gelmişti. Onu sürükleyerek götürürlerken dönüp bakmadım bile.

Tek gerçek dostum vardı ve aptallığım ona pahalıya mal olmuştu. Yine. Göğe baktım ve vücudumdan dışarı uzandım, duyularımı olabildiğince açarak aradım, aradım. Onu buldum. Bir yerlerde, pençeleri dik ve buzlu bir kıyıyı tırmalıyor, çiziyordu. Sık postu sudan ağırlaşmıştı, o kadar ağırlaşmıştı ki, kafasını güçbela yukarıda tutabiliyordu. Tutunamadı, nehir onu tekrar yakaladı ve bir kez etrafında döndü. Aşağı çekti, orada tuttu, derken aniden yüzeye fırlattı. İçine çektiği hava su damlalarıyla doluydu. Gücü kalmamıştı.

Dene! diye emrettim. *Denemeye devam et!*

Değişen akıntı onu tekrar nehir kıyısına doğru fırlattı, ama bu defa sarkan köklere doğru. Pençeleri kökleri kavradı ve sudan boğulur, nefes almaya çalışırken köklere tutunarak kendini yukarı çekti. Ciğerleri körük gibi çalışıyordu.

Dışarı çık! Silkelen!

Bana cevap bile vermedi, ama kendini dışarı çektiğini hissettim. Yavaş yavaş, çalılık kıyıya çıktı. Bir yavru gibi karnının üzerinde süründü. Üzerinden sular akıyor, sindiği yerde etrafında bir gölcük oluşturuyordu. Çok üşümüştü. Kulakları ve ağzında neredeyse buzlar oluşuyordu. Ayağa kalktı, silkelenmeye çalıştı. Düştü. Tekrar sendeleyerek ayağa kalktı ve nehirden birkaç adım uzaklaştı. Bu hareket onu hafifletti, postunun suları süzüldü. *Sığınak bul. Kıvrıl ve ısın,* dedim ona. Çok iyi düşünemiyordu. Gece gözleri olan kıvılcım neredeyse sönüyordu. Defalarca şiddetle hapşırdı, sonra etrafına bakındı. *Orada,* dedim ona. *O ağacın altında.* Kar ağacın dallarını neredeyse yere kadar eğmişti. Ağacın altında, iğne yapraklarla dolu küçük bir çukur vardı. Oraya sürünebilir ve kıvrılırsa, tekrar ısınabilirdi. *Devam et,* dedim. *Yapabilirsin. Devam et.*

"Sanırım onu fazla sert tekmeledin. Sadece göğe bakıyor."

"Kadının Skef'e yaptığını gördün mü? Domuz gibi kanıyor. O da kadına sıkı karşılık verdi."

"Yaşlı olan nereye kayboldu? Onu bulan oldu mu?"

"Bu karda fazla uzaklaşamaz, endişelenme. Adamı uyandır ve ayağa kaldır."

"Gözlerini bile kırpmıyor. Güçbela nefes alıyor."

"Umurumda değil. Sadece onu İrfan büyücüsüne götür. Ondan sonra bizim sorunumuz değil."

Muhafızların beni ayağa kaldırdıklarını, tepeden yukarı yürütüldüğümü biliyordum. O bedene dikkat etmiyordum. Onun ye-

rine tekrar silkelendim ve ağacın altına süründüm. Orada sadece kıvrılacağım kadar yer vardı. Kuyruğumu burnumun üstüne koydum. Üzerlerinde kalan son suyu da silkelemek için kulaklarımı salladım. *Artık uyu. Her şey yolunda. Haydi uyu.* Onun için gözlerimi kapadım. Hâlâ titriyordu, ama içinde kararsız bir sıcaklığın tekrar belirdiğini hissedebiliyordum. Yavaşça kendimi çektim.

Kafamı kaldırdım ve kendi gözlerimle baktım. Her iki yanımda uzun boylu bir muhafızla patikadan yukarı yürüyordum. Diğerlerinin takip ettiğini bilmek için arkaya bakmama gerek yoktu. Önümüzde Nik'in arabalarını gördüm, ağaçların altına çekilmişlerdi. Adamlarının elleri arkalarından bağlanmış, yerde oturmakta olduklarını gördüm. Giysilerinden hâlâ su damlayan hacılar bir ateşin etrafında toplanmışlardı. Birkaç muhafız da onların grubunun etrafında dikiliyordu. Starling ya da Kettle'ı görmedim. Bir kadın çocuğunu kendine bastırmış, omzunun üzerinden yüksek sesle ağlıyordu. Çocuk hareket ediyor gibi görünmüyordu. Bir adam gözlerime baktı, sonra dönüp yere tükürdü. Yüksek sesle, "Başımıza bunların gelmesinin nedeni İzanlı Piç," dediğini duydum. "Eda belasını versin! Haccımızı lekeledi!"

Beni büyük ağaçların rüzgar altına kurulmuş rahat bir çadıra götürdüler. Çadırın girişinden içeri itildim ve yükseltilmiş ahşap bir zemindeki koyun derisinden kalın kilimin üzerinde dizlerimin üstüne çöktürüldüm. Çavuş, "İşte burada efendim. Kurt, Kaptan Mark'ı aldı, ama onu ele geçirdik," diye bildirirken bir muhafız saçımı sert bir şekilde kavradı.

Kömürle dolu büyük bir mangal bir hoşgeldin sıcağı sunuyordu. Çadırın içi günlerdir bulunduğum en sıcak yerdi. Ani sıcaklık beni neredeyse afallattı. Ama Burl fikrimi paylaşmadı. Mangalın öteki yanında ahşap bir sandalyeye oturmuş, ayaklarını mangala doğru uzatmıştı. Pelerinini giymiş, başlığını çekmişti ve onunla gece soğuğu arasında başka hiçbir şey yokmuş gibi kürklerle

kaplanmıştı. Hep iri cüsseli bir adam olmuştu; artık ağırdı da. Siyah saçları Regal'inkiler gibi kıvrılmıştı. Siyah gözlerinden hoşnutsuzluk okunuyordu.

"Nasıl oldu da ölmedin?" diye sordu bana.

Bu soruya verecek iyi bir cevap yoktu. Yüzü birdenbire kıpkırmızı kesildi ve yanakları öfkeden şişmiş gibi göründü. Konuştuğunda sesi boğuk çıktı. Çavuşa ters ters baktı.

"Doğru dürüst rapor ver." Sonra, adam konuşmaya başlayamadan sordu, "Kurdun kaçmasına izin mi verdiniz?"

"İzin vermedik efendim, hayır. Kaptana saldırdı. O ve Kaptan Mark nehre birlikte düştüler efendim ve sürüklendiler. Su o kadar soğuk ve akıntılı ki, ikisinin de hayatta kalma şansı yok. Ama kaptanın cesedini aramaları için nehrin aşağısına birkaç adam gönderdim."

"Kurdun cesedini de istiyorum, eğer kıyıya vurduysa. Adamlarını uyar."

"Peki efendim."

"Kaçakçı Nik'i sağlama aldın mı? Yoksa o da mı kaçtı?" Burl'ün ses tonu çok acı çıkmıştı.

"Hayır efendim. Kaçakçıyla adamlarını ele geçirdik. Onunla birlikte yolculuk edenleri de ele geçirdik, hoş beklediğimizden daha çok direndiler ama. Bazıları ormana kaçtı, onları da ele geçirdik. Kendilerinin Dağlar'da Eda'nın mabedini arayan hacılar olduğunu iddia ettiler."

"Bu beni hiç ilgilendirmiyor. Beni ilgilendiren, bir adamın neden kralın kanununu çiğnediği? Çiğnedikten sonra... Kaptanın kaçakçıya ödediği altını geri aldınız mı?"

Çavuş şaşırmışa benziyordu. "Hayır efendim. Bir kaçakçıya ödenen para mı? Bundan bir iz yoktu. Korkarım Kaptan Mark'la nehre düştüler. Belki de adama vermemişti..."

"Ben aptal değilim. Neler olup bittiğini sandığından daha iyi

biliyorum. Altını bul, tamamını ve buraya geri getir. Kaçakçıların hepsini yakaladınız mı?"

Çavuş bir nefes aldı ve doğruyu söylemeye karar verdi. "Biz Nik'i yere sererken uzak uçta midillili birkaç kişi vardı. Kaçtılar..."

"Boşver onları. Piç'in suç ortağı nerede?"

Çavuş boş boş baktı. Kelimenin anlamını bilmediğine inandım.

"Bir ozan yakaladınız mı? Starling diye?" diye tekrarladı Burl.

Çavuş rahatsız göründü. "Biraz sorun çıktı efendim. Adamlar Piç'i rampada hizaya getirirken. Kendini tutan adamı yaktı ve burnunu kırdı. Onu kontrol altına almak biraz... zor oldu."

"Sağ mı?" Burl'ün ses tonu adamların yeteneklerini küçümsediğine şüphe bırakmıyordu.

Çavuş kızardı. "Evet, efendim. Ama..."

Burl onları bir bakışla susturdu. "Kaptanınız hâlâ hayatta olsaydı, şu an ölmeyi diliyor olurdu. Nasıl rapor verileceği ya da bir durumun nasıl kontrol altına alınacağına dair hiçbir fikriniz yok. Bu olaylar olurken beni haberdar etmek için hemen bir adam gönderilmeliydi. Ozanın neler olduğunu görmesine izin verilmemeli, hemen ele geçirilmeliydi. Ve sadece bir aptal, mavnanın yanaşmasını beklemesi gerekirken, bir adamı kuvvetli bir akıntının ortasında, bir mavnada kontrol altına almaya kalkar. Orada bir düzine kılıç emrinde olurdu. Kaçakçıların rüşvetine gelince, bana iade edilecek, yoksa iade edilene kadar hiçbiriniz ödeme almayacaksınız. Ben aptal değilim." Çadırdaki herkese kızgın bir şekilde baktı. "Bu iş berbat oldu. Affetmeyeceğim." Dudaklarını sıkıca kapattı. Tekrar konuştuğunda, kelimeleri tükürür gibi söyledi. "Hepiniz. Gidin."

"Evet efendim. Efendim? Mahkum?"

"O burada kalsın. Dışarıda kılıçlı iki adam bırakın. Onunla yalnız konuşmak istiyorum." Çavuş selam verdi ve aceleyle çadırdan çıktı. Adamları derhal onu izlediler.

Burl'e baktım, göz göze geldik. Ellerim arkada sıkıca bağlıydı, ama artık kimse dizlerimin üzerinde tutmuyordu. Ayağa kalktım, Burl'e bakarak durdum. Gözlerime ürkmeden baktı. Konuşurken sesi alçak çıktı. Bu kelimelerini daha da tehditkar kılıyordu. "Sana çavuşa söylediğim şeyi tekrarlıyorum. Ben aptal değilim. Şimdiden bir kaçış planın olduğundan şüphem yok. Büyük ihtimalle beni öldürmeyi de içeriyor. Benim de bir planım var ve hayatta kalmayı içeriyor. Planımı sana anlatacağım. Basit bir plan Piç. Hep basitliği tercih etmişimdir. Planım şu. Başıma dert açacak olursan, seni öldürtürüm. Senin de hiç şüphe duymadığın gibi, Kral Regal seni sağ istiyor. Eğer mümkünse. Ama zahmet verecek olursan, bunun seni öldürmeme engel olacağını sanma. İrfanını düşünüyorsan, seni uyarıyorum, zihnim iyi korunuyor. Denediğinden şüphelensem bile, İrfanını muhafızımın kılıcıyla keseriz. İzanına gelince, şey, görünüşe göre o konudaki sorunlarım da halloldu. Ama kurdun belirecek olursa, o da kılıç geçirmez değil."

Bir şey demedim.

"Beni anlıyor musun?"

Sadece başımı salladım.

"Böyle işte. Bana sorun çıkarmazsan, adil muamele göreceksin. Diğerleri gibi. Zorluk çıkarırsan, sıkıntını onlar da paylaşırlar. Bunu da anlıyor musun?" Bir yanıt bekleyerek gözlerime baktı.

Onunki gibi alçak sesle konuştum. "Beni sattıktan sonra Nik'in kanını dökmeni umursayacağımı sanıyor musun gerçekten?"

Gülümsedi. Buz kestim, çünkü o gülümseme bir zamanlar bir marangozun cana yakın çırağına aitti. Artık derisini farklı bir Burl kuşanmıştı. "Kurnaz birisin Piç, seni tanıdığımdan beri de öylesin. Ama babanla aynı zayıflığı taşıyorsun, bu köylülerden herhangi birinin hayatının seninkiyle aynı değerde olduğuna inanıyorsun. Bana sorun çıkarırsan, kanlarının son damlasına kadar onlar da öderler. Beni anlıyor musun? Nik de."

Haklıydı. Hacıların benim cüretimin bedelini ödemelerini hayalimde canlandıracak midem yoktu. Alçak sesle sordum, "Ya işbirliği yaparsam? O zaman onlara ne olacak?"

Umursamaktaki aptallığım üzerine kafasını iki yana salladı. "Üç yıllık kölelik. Daha az iyi niyetli bir adam olsaydım, her birinden bir el alırdım, çünkü sınırı geçmeye çalışmakla kralın emirlerine açıkça karşı geldiler ve hain olduklarından cezalandırılmayı hak ediyorlar. Kaçakçılar için on yıl."

Kaçakçıların çok azının hayatta kalacağını biliyordum. "Ya ozan?"

Sorumu neden cevapladı bilmiyorum, ama cevapladı. "Ozan ölmek zorunda. Bunu zaten biliyorsun. Kim olduğunu biliyordu, çünkü Will onu Mavi Göl'de sorguladı. Kralına hizmet edebilecekken, sana yardım etmeyi seçti. O bir hain."

Söyledikleri sinirimin kıvılcımını tutuşturdu. "Bana yardım ederek gerçek krala hizmet ediyor. Ve Verity döndüğünde gazabını hissedeceksin. Seni ya da sahte grubunun geri kalanını koruyacak kimse olmayacak."

Bir an için Burl bana sadece baktı. Kendime hakim olmayı başardım. Bir çocuk gibi konuşmuştum, birini ağabeyin gazabıyla tehdit etmiştim. Söylediklerimin faydası yoktu ve faydasızdan da kötüydü."

"Muhafızlar!" Burl bağırmadı. Sesini yükseltmedi bile, ama ikisi anında kılıçlarını çekmiş ve suratıma doğrultmuş halde çadırdaydılar. Burl silahların farkına varmamış gibi davrandı. "Ozanı bize, buraya getirin. Ve bu kez kontrolden çıkmadığından emin olun." Adamlar tereddüt edince, kafasını iki yana salladı ve iç geçirdi. "Haydi, hemen, ikiniz de. Bana çavuşunuzu da getirin." Adamlar çıktığında, gözlerime baktı ve hoşnutsuz bir yüz ifadesi takındı. "Bana ne iş verdiklerini görüyorsun. Emrimde korkaklar, aptallar, hoşnutsuzlar, entrikacılar var. Ve onlara verilen her gö-

revi berbat ettiklerinde kralımın hoşnutsuzluğuyla yüzleşmek zorundayım."

Gerçekten de benden derdini paylaşmamı bekliyordu sanırım. "Yani Regal seni buraya onlara katılman için gönderdi," diye gözlemde bulundum paylaşmak yerine.

Burl garip bir şekilde gülümsedi. "Kral Shrewd'un babanla Verity'yi benden önce buraya gönderdiği gibi."

Bu doğruydu. Zemini kaplayan kalın koyun derisine baktım. Üzerine su damlatıyordum. Mangaldan gelen sıcaklık içime sızıyor, vücudum biriktirdiği soğuktan vazgeçiyormuş gibi titrememe neden oluyordu. Bir an için kendimden uzağı araştırdım. Kurdum şimdi uyuyordu, benden daha sıcaktı. Burl sandalyesinin yanındaki ufak bir masanın üstünde duran kaba uzandı. Kendine dumanı tüten bir bardak et suyu doldurarak yudumladı. Tadını, kokusunu alabiliyordum. Derken iç geçirdi ve sandalyesinde arkaya yaslandı.

"Başladığımız yerden buraya çok yol aldık, değil mi?" Sesi neredeyse üzüntülü çıkmıştı.

Kafamı salladım. Burl dikkatli bir adamdı ve tehditlerini gerçekleştireceğinden şüphem yoktu. İrfanının şeklini görmüştüm ve Galen'in onu nasıl büküp Regal'in kullanabileceği bir alet haline getirdiğini de görmüştüm. Sonradan görme bir prense sadıktı. Galen'in içine işlediği şeyi, bunu artık İrfanından ayıramıyordu. Güç tutkusu vardı ve İrfanının ona kazandırdığı tembel hayatı seviyordu. Kolları artık işinin kaslarıyla çıkıntı yapmıyordu. Karnı tuniklerini geriyordu ve yanakları sarkmıştı. Benden on yıl yaşlı görünüyordu. Ama mevkiini onu tehdit eden her şeye karşı korurdu. Vahşice korurdu.

Çadıra ilk önce çavuş ulaştı, adamları da az sonra Starling'le birlikte geldiler. Starling aralarında yürüyordu ve çadıra bereli yüzü ve şişmiş dudağına rağmen gururla girdi. Burl'ün tam karşısında ona selam vermeden dururken, üzerinde buzsu bir sakinlik

vardı. Belki de ben sadece öfkesini hissettim. Korkudan eser yoktu yüzünde.

Benim yanımda durduğunda, Burl ikimizi de süzmek için gözlerini kaldırdı. Bir parmağını Starling'e uzattı. "Ozan. Bu adamın FitzChivalry, İzanlı Piç olduğunun farkındasın."

Starling karşılık vermedi. Bu bir soru değildi.

"Mavi Göl'de, Galen'in grubundan Will, Kral Regal'in hizmetkarı sana bu adamı izlememize yardım ettiğin takdirde altın, yeterince para teklif etti. Nerede olduğuna dair bir şey bildiğini reddettin." Ona konuşma şansı verirmiş gibi duraksadı. Starling bir şey demedi. "Yine de seni burada, onunla yolculuk ederken bulduk." Derin bir nefes aldı. "Şimdi de senin, ona yardımcı olarak Verity'ye hizmet ettiğini söylüyor. Beni de Verity'nin gazabıyla tehdit ediyor. Söylesene. Bu fikre katılıyor musun? Yoksa senin adına yanlış mı konuştu?"

İkimiz de ona bir şans tanıdığını biliyorduk. Bunu değerlendirecek mantığı olmasını diledim. Starling'in yutkunduğunu gördüm. Bana bakmadı. Konuştuğunda sesi alçak ve pürüzsüzdü. "Kimsenin benim adıma konuşmasına ihtiyacım yok, Lordum. Kimsenin hizmetkarı da değilim. FitzChivalry'ye hizmet etmiyorum." Starling duraksadı ve sersemletici bir rahatlama hissettim. Ama sonra nefes aldı ve konuşmayı sürdürdü, "Ama Verity yaşıyorsa, Altı Dükalık'ın gerçek kralı odur. Ve aksini söyleyenin gazabını hissedeceğinden şüphem yok. Dönerse."

Burl burnundan nefes verdi. Kafasını üzüntüyle salladı. Bekleyen adamlardan birine işaret etti. "Sen. Parmaklarından birini kır. Hangisi olursa olsun."

"Ben bir ozanım!" diye itiraz etti Starling korkuyla. Burl'e inanmazlıkla baktı. Hepimiz öyle. Bir ozanın hainlik yüzünden idam edilmesi duyulmamış şey değildi. Bir ozanı öldürmek başka, zarar vermek tamamen başka bir şeydi.

"Beni duymadın mı?" diye sordu Burl adama, adam tereddüt edince.

"Efendim, kadın bir ozan." Adam vurulmuşa benziyordu. "Bir ozana zarar vermek kötü şans getirir."

Burl adamdan çavuşuna döndü. "Bu gece ben dinlenmeye çekilmeden beş kamçı yediğinden emin ol. Beş, seni uyarıyorum ve sırtındaki izleri saymak istiyorum."

"Peki efendim," dedi çavuş sert bir ifadeyle.

Burl adama döndü. "Parmaklarından birini kır. Hangisi olursa olsun." Emri bu kelimeleri daha önce söylememiş gibi vermişti.

Adam Starling'e doğru bir rüyadaymış gibi ilerledi. İtaat edecekti ve Burl emri geri almayacaktı.

"Seni öldüreceğim," diye söz verdim Burl'e içtenlikle.

Burl bana sakince gülümsedi. "Muhafız. Şunu iki parmak yap. Hangileri olursa olsun." Çavuş bıçağını çekerek hızla arkama geçti. Bıçağı boğazıma dayadı ve beni dizlerimin üzerine çöktürdü. Kafamı kaldırıp Starling'e baktım. Bana bir kez baktı, bakışları dümdüz ve boştu, sonra gözlerini çevirdi. Elleri, benimkiler gibi arkadan bağlanmıştı. Dosdoğru Burl'ün göğsüne baktı. Kıpırdamadan ve sessizce durdu, adam ona gerçekten dokunana kadar yavaş yavaş rengi soldu, bembeyaz kesildi. Adam bileklerini kavrarken Starling gırtlaktan boğuk bir çığlık attı. Sonra bağırdı, ama bağırışı parmaklarından ikisi eklem yerlerinden geriye bükülürken çıkan iki ufak çıtırdamayı bastıramadı.

"Göster," emrini verdi Burl.

Adam, bunu yapmak zorunda kaldığı için Starling'e kızgınmış gibi, onu yüzükoyun yere yatırdı. Burl'ün ayaklarının dibinde koyun derisinin üzerinde yatıyordu. Çığlıktan sonra çıtı çıkmamıştı. Sol elindeki en küçük iki parmak diğerlerinden çılgınca ayrı duruyordu. Burl parmaklara baktı ve tatmin olmuş bir ifadeyle başını salladı.

"Götür onu. İyi korunduğundan emin ol. Sonra gel ve çavuşunu gör. Seninle işi bittiğinde, bana gel." Burl'ün sesinde duygu yoktu.

Ona bakarak durdum, o da bana baktı. Ancak artık durumun kimin kontrolünde olduğuna dair en küçük bir şüphe kalmamıştı. "Daha önce beni anladığını söylemiştin. Şimdi anladığını biliyorum. Moonseye'a yolculuk senin için hızlı ve kolay olabilir FitzChivalry. Diğerleri için de. Ya da tam tersi olabilir. Bu tamamen sana bağlı," derken sesi çok alçaktı.

Karşılık vermedim. Vermeye gerek yoktu. Burl öteki muhafıza başını salladı. Adam beni Burl'ün çadırından bir başkasına götürdü. İçerde dört muhafız vardı. Bana ekmek, et ve bir bardak su verdiler. Yiyebileyim diye ellerimi tekrar önümden bağlarken uysaldım. Sonra bana köşedeki bir battaniyeyi işaret etti ve ben de itaatkar bir köpek gibi gittim. Ellerimi tekrar arkadan bağladılar, ayaklarımı da bağladılar. Mangalı bütün gece yanık tuttular ve en az ikisi sürekli beni gözetledi.

Umursamadım. Onlara sırtımı döndüm, yüzümü çadırın duvarına çevirdim. Gözlerimi kapadım ve uykuya değil, kurduma daldım. Postu epeyce kurumuştu, ama hâlâ bitkinlikle uyuyordu. Hem soğuğu, hem de nehrin gürültüsünü hissetmiyordu. Az da olsa rahatladım. Gecegözleri yaşıyordu ve şimdi de uyuyordu. Nehrin hangi kıyısında olduğunu merak ettim.

18

MOONSEYE

Altı Dükalık'la Dağ Krallığı'nın sınırında, küçük, ama tahkim edilmiş bir şehirdi. Bir tedarik şehri ve Chelika yolundan Wide Vale geçidine, oradan da Dağ Krallığı topraklarına giden ticaret kervanlarının geleneksel konaklama yeriydi. Prens Chivalry'nin Dağ Krallığı'ndan Prens Rurisk'le son büyük anlaşmayı görüştüğü yerdi Moonseye. Bu anlaşmayı nihayete erdirme sürecinde Chivalry'nin o bölgede bir kadından gayri meşru bir çocuğu olduğu ve çocuğun çoktan altı yaşına geldiği fark edilmişti. Veliaht Chivalry görüşmeleri tamamladı ve derhal eve, Buckkeep'e döndü, orada kraliçesi, babası ve tebaasına gençlik hatası için en derin özürlerini sundu ve taht sırasında bir karışıklık yaratmamak için tahttaki hakkından vazgeçti.

* * *

Burl sözünü tuttu. Gündüzleri, muhafızlarla kuşatılmış, ellerim arkadan bağlı yürüdüm. Geceleri bir çadırda kalıyordum ve karnımı doyurabileyim diye ellerim çözülüyordu. Kimse bana karşı gereksiz yere zalim davranmıyordu. Burl, kesinlikle yalnız bırakılmamı emrettiği için mi, yoksa İzanlı, zehirleyici Piç'le ilgili yeterince hikaye mi yayılmıştı etrafa, bilmiyordum, ama kimse beni rahatsız etmeye kalkışmadı. Her durumda da Moonseye'a yolculuğum, tatsız hava ve askeri zorunluluklar dışında çok kötü değildi. Hacılardan ayrılmıştım, bu yüzden Kettle, Starling ve diğerle-

rinin nasıl olduklarına dair hiçbir şey bilmiyordum. Muhafızlar benim yanımda kendi aralarında bile konuşmuyorlardı, bu yüzden yeni dedikoduları da öğrenemiyordum. Hiçbirine sormaya cesaretim yoktu. Starling'i ve ona yaptıklarını düşünmek beni hasta ediyordu. Herhangi birinin, parmaklarını düzeltip bağlayacak kadar ona acıyıp acımadığını merak ediyordum. Burl'ün buna izin verip vermeyeceğini merak ediyordum. Kettle'ı ve hacıların çocuklarını ne kadar sık düşündüğümü fark etmem beni şaşırttı.

Benim Gecegözleri'm vardı. Burl'ün gözetimindeki ikinci gecemde, aceleyle peynir ekmek yedikten sonra, altı silahlı adamı da barındıran bir çadırın köşesinde tek başıma bırakıldım. Ellerim ve ayaklarım güzelce bağlanmıştı, ama zalimce sıkı değildi,üzerime bir battaniye atmışlardı. Muhafızlarım çok geçmeden çadırı aydınlatan mumun ışığında bir zar oyununa daldılar. İyi keçi derisinden bir çadırdı ve rahat etmek için zemini sedir dallarıyla kaplamışlardı, bu yüzden soğuktan fazla etkilenmiyordum. Her yanım ağrıyordu, yorgundum ve karnımın tokluğu bana uyku veriyordu. Yine de uyanık kalmak için direndim. Zihnimi Gecegözleri'ne yönelttim, bulabileceğim şeyden neredeyse korkuyordum. Ona uyumasını söylediğimden beri, zihnimde varlığına dair sadece çok küçük izler vardı. Şimdi ona uzandım ve çok yakınımda olduğunu hissedince şaşkınlığa uğradım. Bir perdenin arasından çıkar gibi kendini gösterdi, şaşkınlığım onu eğlendirmiş gibiydi.

Bunu daha ne kadar yapabilirsin?

Bir süre daha. Ayı-adamın bize söylediklerini düşünüyordum. Ve ayrıyken kendime ait bir hayatım olduğunun farkına vardım. Zihnimde kendime ait bir yer buldum.

Düşüncesinde bir tereddüt sezdim, sanki bu yüzden onu azarlamamı bekliyormuş gibi. Onu azarlamak yerine kucakladım, onun için hissettiğim sıcaklıkla sarıldım. *Öleceksin diye korktum.*

Şimdi ben de senin için aynı korkuyu duyuyorum. Neredeyse

alçakgönüllülükle ekledi, *Ama ölmedim. Şimdi en azından birimiz, diğerini kurtarmak için özgürüz.*

Güvende olduğun için mutluyum. Ama korkarım benim için yapabileceğin çok az şey var. Seni görecek olurlarsa, öldürene kadar peşini bırakmazlar.

O halde beni görmeyecekler, diye söz verdi. O gece beni kendisiyle birlikte ava götürdü.

Ertesi gün ayakta durmak ve hareket etmek bütün konsantrasyonumu yok etti. Bir fırtına çıktı. İzlediğimiz karlı patikalarda askeri bir yürüyüş tutturduk, rüzgar bizi sürekli kar tehdidiyle tokatlıyordu. Nehirden uzaklaşıp yokuş yukarı ilerlerken, ağaçlar ve çalılar daha sıktı. Tepemizdeki ağaçlarda rüzgarı duyuyor, ama artık daha az hissediyorduk. Geceleyin daha yükseğe çıktıkça soğuk kurulaştı ve acılaştı. Verilen yiyecek beni ayakta ve sağ tutmaya yetiyordu, ama fazlası yoktu. Burl alayının başında at sürüyor, onu atlı muhafızları takip ediyordu. Arkadan, muhafızlarımın arasında yürüdüm. Peşimizden askerlerle çevrili hacılar geliyordu. Bütün bunların arkasında yük hayvanları vardı.

Her gün, yürüyüşün sonunda hızla kurulan bir çadıra hapsediliyor, doyuruluyor ve sonra ertesi sabah uyanana kadar görmezden geliniyordum. Konuşmalarım yemeklerimi kabul etmek ve gece vakti Gecegözleri'yle düşüncelerimizi paylaşmakla kısıtlıydı. Nehrin bu yakasında av, daha önce bulunduğumuz tarafa kıyasla verimliydi. Neredeyse çaba harcamadan av buluyor ve eski gücünü kolayca topluyordu. Bize ayak uydurmakta ve yine de avlanmak için vakit bulmakta güçlük çekmiyordu. Esir olduğum dördüncü gecede birdenbire kafasını kaldırıp rüzgarı kokladığında Gecegözleri bir tavşanın bağırsaklarını henüz parçalamıştı.

Ne oldu?

Avcılar! Avcılar. Yemeğini bıraktı ve ayaklandı. Burl'ün kampının yukarısında bir tepedeydi. Kampa doğru ilerleyen, ağaçtan

ağaca kayan en az iki düzine gölge vardı. Yarısı ellerinde yay taşıyordu. Gecegözleri izlerken, ikisi sık bir çalılığa saklanmak için çömeldiler. Birkaç dakika içinde keskin burnu duman kokusu aldı. Ayaklarının dibinde ufak bir ateş parıldıyordu. Arkadakilere işaret verdiler, diğerleri gölge gibi sessizce dağıldı, onlar aşağıdaki kampa doğru kayarken, okçular atışa uygun noktalar arıyorlardı. Bir kısmı hayvanların durduğu kazıkla çevrili yere yöneldi. Sıkıca bağlanmış olarak uzandığım çadırın dışındaki zayıf ayak seslerini kendi kulaklarımla duydum. Duraksamadılar. Gecegözleri yanan zift kokusu aldı. Ardından, iki alev oku gecede uçarak geçti, Burl'ün çadırına çarptı. Bir anda çığlıklar yükseldi. Uyuyan askerler çadırlarından dışarı fırlayıp yangına yöneldiler, tepedekiler askerlerin üzerlerine yağmur gibi ok yağdırdılar.

Burl yanan çadırdan tökezleyerek çıktı, çıkarken battaniyelere sarınmıştı ve bağırarak emirler veriyordu, "Piç'in peşindeler, sizi aptallar! Onu ne pahasına olursa olsun koruyun!" Yanından geçen bir ok donmuş zemine çarptı. Burl çığlık attı ve kendini bir yük arabasının arkasına attı. Bir saniye sonra arabaya üç ok saplandı.

Çadırımdaki adam ilk gürültüde ayağa fırlamıştı. Olayları Gecegözleri'nin bakışıyla izlemeyi tercih ederek onları görmezden gelmiştim. Ama çavuş çadıra daldığında, ilk emri "Çadırı ateşe vermeden onu dışarı çıkarın. Yerde tutun. Onun için gelirlerse, boğazını kesin!"

Çavuşun emirlerine harfi harfine uyuldu. Bir adam sırtıma dizini yasladı, bıçağını gırtlağıma dayadı. Altı muhafız etrafımızı çevirdi. Karanlıkta adamlar koşuşturuyor ve bağırıyordu. Başka bir çadır alev aldığında Burl'ünkine katılan ikinci bir haykırış duyuldu, çadır alev alev yandı ve kampı bir ucundan tutuşturdu. İlk kez kafamı kaldırmaya ve neler olduğunu görmeye çalıştım, arkamdaki genç asker bütün gücüyle yüzümü donmuş zemine bastırdı. Kendimi buzla çakıla bıraktım, yine kurdun gözlerinden baktım.

Burl'ün muhafızları beni tutmaya ve Burl'ü korumaya çalışmak konusunda bu kadar kararlı olmasalardı, ikimizin de bu akının hedefi olmadığımızı algılayabilirlerdi. Oklar Burl'le onun yanan çadırının etrafına düşerken, kampın öteki ucunda sessiz istilacılar, kaçakçıları, hacıları ve midillileri serbest bırakıyorlardı. Gecegözleri'nin casusluğu bana Burl'ün çadırını ateşe veren okçunun Nik kadar açıkça Holdfast yüz hatlarını taşıdığını göstermişti. Kaçakçılar kendi dostlarının arkasından gelmişlerdi. Burl'ün adamları onu ve beni korurken, esirler delik bir torbadan dökülen un gibi kamptan dışarı aktılar.

Burl'ün adamlarıyla ilgili değerlendirmesi doğru çıkmıştı. Akın sırasında bir arabanın ya da bir çadırın gölgesine sinmiş bekleyen birden fazla silahlı adam vardı. Doğrudan saldırıya uğrasalardı, çok iyi savaşacaklarından şüphem yoktu, ama kimse tepedeki okçuların üzerine ani bir karşı saldırıya kalkışmaya cesaret etmiyordu. O zaman kaçakçılarla bir anlaşma yapanın sadece Kaptan Mark olmadığından şüphelendim. Karşılıkları etkisizdi, çünkü yanan çadırlar gece görüşlerini mahvetmişti, yangın kaçakçılara karşılık vermek için bekleyen okçu muhafızları kolay hedefler haline getiriyordu.

Bütün bunlar dikkati çekecek kadar kısa bir sürede olup bitti. Tepedeki okçular aşağı doğru kayarken üzerimize ok yağdırmaya devam ettiler, bu hamle Burl'ün adamlarının dikkatini üzerine çekti. Ok yağmuru aniden kesilince, Burl hemen çavuşuna kükreyerek benim elde tutulup tutulmadığımı öğrenmek istedi. Çavuş adamlarına uyarırcasına baktı, sonra akıncıları benden uzak tuttuklarını söyledi.

Gecenin geri kalanı çok kötüydü. Yarı giyinik Burl homurdanarak etrafımda dolanıp dururken, uzun bir zamanı yüzükoyun karda geçirdim. Çadırının yanması, kişisel eşyalarının çoğunu yanıp yok olmasına neden olmuştu. Hacılarla kaçakçıların kaçtığı

fark edilince, kampta Burl'ün ölçüsüne uygun giysi bulunmamasının önemi ikinci derecede kalmıştı.

Üç çadır daha yakılmıştı. Kaçakçıların midillilerine ek olarak Burl'ün binek atı da alınmıştı. Burl korkunç intikam tehditleri savurmasına rağmen, bir takip düzenlemek için çaba göstermedi. Onun yerine beni defalarca tekmeleyerek kendini mutlu etti. Ozanın da götürülüp götürülmediğini sormayı düşündüğünde neredeyse şafak sökmüştü. Starling götürülmüştü. Bunun, akının gerçek amacının beni kurtarmak olduğunu ispatladığını belirtti. Etrafımdaki muhafızları üç katına çıkardı. Saldırganları bir daha görmememiz şaşırtıcı değildi. İstedikleri her şeyi almışlar ve tepelerde ortadan kaybolmuşlardı. Nik'in nehrin bu yakasında da sığınakları olduğundan emindim. Beni satan adama karşı herhangi bir sıcaklık hissetmiyordum, ama kaçarken yanında hacıları da götürmesini takdir ettiğimi itiraf ettim kendime. Belki Starling bunun şarkısını yapabilirdi.

Moonseye dağların eteklerinde saklanmış küçük bir kasabaya benziyordu. Birkaç çiftlik vardı, kaba çakıllı sokaklar, kasabayı çevreleyen ahşap çitlerin hemen dışında başlıyordu. Bir nöbetçi duvarın tepesindeki kuleden resmi bir şekilde kim olduğumuzu sordu. Ancak içeri girdikten sonra küçük kasabanın ne kadar büyüdüğünü kavradım. Fedwren'in verdiği derslerden Moonseye'ın Dağlar'ın öteki tarafına giden kervanlar için bir mola yeri olmadan önce Altı Dükalık için önemli bir ileri karakol olduğunu biliyordum. Şimdiyse kehribar, kürk ve işlenmiş fildişi tüccarları Moonseye'dan düzenli olarak geçiyor ve kasabayı zenginleştiriyorlardı. Ya da babamın Dağ Krallığı'yla bir açık geçiş anlaşması yaptığı yıllarda öyle olmuştu.

Regal'in yeni düşmanlıkları bunları değiştirmişti. Moonseye büyükbabamın zamanındaki askeri mülke döndürülmüştü. Sokaklarda dolaşan askerler Buck'ın mavi üniformaları yerine Re-

gal'in altın sarısı ve kahverengi üniformalarını giyiyorlardı, ama asker askerdi. Alayımız yerel halkın dikkatini çekti, ama bize gösterdikleri gizli bir meraktı. Kralın meselelerini fazlaca merak etmenin ne zaman kötü şans haline geldiğini merak ettim.

Yorgun olduğum halde kasabayı ilgiyle inceledim. Büyükbabamın beni Verity'e bırakmak için getirdiği ve Verity'nin beni Burrich'e devrettiği yerdi burası. Annemin halkının Moonseye'a yakın mı yaşadıklarını, yoksa babamı bulmak için mi buralara kadar geldiğimizi hep merak etmiştim. Ama içimde kaybolan çocukluğun anılarını uyandıracak herhangi bir işaret ya da iz bulmak için boşuna arandım. Moonseye bana ziyaret etmiş olduğum herhangi bir küçük kasaba kadar yabancı veya tanıdık görünüyordu.

Kasaba askerle doluydu. Neredeyse her duvar dibine çadırlar dizilmişti. Nüfus yakınlarda çok artmış gibiydi. Sonunda yük arabasındaki hayvanların tanıdık buldukları bir avluya geldik. Durdurulduk ve sonra askeri bir dikkatle incelendikten sonra geçmemize izin verildi. Muhafızım beni alçak, ahşap bir binaya götürdü. Penceresiz ve ürkütücü bir binaydı. İçerde yaşlı bir adamın büyük bir şöminede yanan ateşin karşısında, alçak bir taburede oturduğu tek bir oda vardı. O odaya açılan daha az sıcak, üzerlerinde parmaklıklı küçük pencereler olan üç kapı vardı. Onlardan birine sokuldum, bağlarım çözüldü ve tek başıma bırakıldım.

Bugüne kadar bulunduğum en hoş hapishaneydi. Bunu düşünürken yüzümde sırıtışa benzemeyen bir ifadeyle dişlerimi gıcırdattım. Üzerinde şilte yerine bir saman çuvalı olan bir yatak, köşede bir çömlek vardı. Parmaklıklı pencereden biraz ışık ve sıcaklık giriyordu içeri. İkisi de çok değildi, ancak yine de dışarıdan çok daha sıcaktı. Ciddi bir hapishanenin haşinliği yoktu. Sarhoş ya da kavgacı askerlerin tutulduğu bir yer olduğuna karar verdim. Pelerinimi ve eldivenlerimi çıkarıp bir kenara koymak tuhaf geldi. Yatağın kenarına oturup bekledim.

O gece dikkate değer tek şey yemekte et, ekmek, hattâ bir bardak bira olmasıydı. Yaşlı adam tepsiyi uzatmak için kapıyı açtı. Tepsiyi almaya geldiğinde iki battaniye bıraktı. Ona teşekkür ettim, irkilmiş göründü. Sonra, "Babanın gözleri gibi sesini de almışsın," diyerek beni şaşırttı. Sonra kapıyı biraz aceleyle suratıma kapattı. Başka kimse benimle konuşmadı, kulak misafiri olduğum tek sohbet bir zar oyununun küfürleri ve alayları oldu. Seslerden girişteki odada yaşlı adamdan başka, üç genç adam daha olduğunu çıkardım.

Gece ilerlediğinde zarı bırakıp alçak sesle konuşmaya başladılar. Dışarıdaki rüzgarın uğultusundan konuştuklarının çok azını işitebildim. Yatağımdan ses çıkarmadan kalktım ve sessizce kapıya gittim. Kapının parmaklıklı penceresinden dışarıyı gözetlediğimde, üç nöbetçi askerden başka bir şey görmedim. Yaşlı adam köşedeki yatağında uykudaydı, ama Regal'in altın sarısı ve kahverengiye bürünmüş bu üç muhafızı görevlerini ciddiye alıyorlardı. Biri sakalsız bir oğlandı, herhalde on dördünden büyük değildi. Öteki ikisi asker gibi davranıyordu. Birinin yüzünde benimkinden bile fazla yara izi vardı; kavgacı olduğuna karar verdim. Diğerinin güzelce kesilmiş bir sakalı vardı ve öteki ikisine komuta ettiği belliydi. Tam olarak tetikte değilseler bile, uyanıktılar. Kavgacı, oğlana bir şey yüzünden takılıyordu. Çocuğun yüzü somurtuktu. En azından bu ikisi anlaşamıyorlardı. Kavgacı, çocuğa takılmayı bırakıp Moonseye'la ilgili durmaksızın yakınmaya başlıyordu. Likör kötüydü, çok az kadın vardı ve olanlar da kış kadar soğuktu. Kralın tasmalarını bırakıp onları Dağ fahişelerinin, hırsız ve katillerin üzerine salmasını istiyordu. Jhaampe'ye bir yol açabileceklerini ve o ağaç istihkamlı kasabayı birkaç günde alabileceklerini biliyordu. Sağduyu neredeydi? Atıp tutmaya devam etti. Diğerleri bu sohbete alışkın bir şekilde kafa salladılar. Penceren uzaklaştım, düşünmek için yatağıma döndüm.

Güzel kafes.

En azından beni iyi besliyorlar.

Benim kendimi beslediğim kadar iyi değil. İhtiyacın olan yediğin ette azıcık ılık kan. Yakında kaçacak mısın?

Fırsatını bulur bulmaz.

Hücremi dikkatle inceleyerek biraz vakit geçirdim. Duvarlarla zemin tahtaydı, parmaklarıma demir kadar eski ve sert geliyorlardı. Parmak uçlarımla güçbela dokunabildiğim sıkıca kaplanmış bir tavan ve parmaklıklı penceresi olan ahşap kapı.

Dışarıya ancak,bu kapıdan çıkabilirdim. Parmaklıklı pencereye döndüm. "Biraz su alabilir miyim?" diye seslendim yumuşakça.

En gençleri oldukça kötü bir şekilde irkildi ve kavgacı ona güldü. Üçüncü muhafız bana baktı, sonra biri sessizce köşedeki fıçıdan su almaya gitti. Suyu pencereye getirdi, kaseyi parmaklıkların arasından uzatıp içmeme izin verdi, sonra kaseyi çekti ve uzaklaştı. "Beni burada ne kadar tutacaklar?" diye seslendim arkasından.

"Ölene kadar," dedi kavgacı güvenle.

"Onunla konuşmamız yasak," diye hatırlattı çocuk, çavuş "Susun!" diye emretti. Emir beni de kapsıyordu. Parmaklıkları kavrayıp onları seyrederek kapıda kaldım. Bu çocuğu gerdi, ama kavgacı beni daireler çizen bir köpekbalığının açgözlü dikkatiyle süzdü. Onun bana vurmayı istemesini sağlamak fazla zor olmayacaktı. Bunun faydalı olup olmayacağını merak ettim. Dayak yemekten yorulmuştum, ama son zamanlarda iyi yaptığım tek şeye benziyordu. Ne olacağını görmek için biraz zorlamaya karar verdim. "Benimle neden konuşmayacakmışsınız?" diye sordum merakla.

Bakıştılar. "Pencereden uzaklaş ve çeneni kapa," diye emretti çavuş bana.

"Bir soru sordum sadece," diye tatlılıkla itiraz ettim. "Benimle konuşmaktan ne zarar gelebilir?"

Çavuş ayağa kalktı ve ben hemen itaatkar bir tavırla geri çekildim.

"Burada kilitliyim ve sıkıldım, hepsi bu. En azından bana ne olacağını söyleyemez misiniz?"

"Seni ilk öldürdüklerinde yapılması gereken şeyi yapacaklar. Suyun üzerinde asacak ve yakacaklar Piç," dedi kavgacı bana.

Çavuşu ona birden saldırdı. "Kapa çeneni. Seni yemliyor, budala. Kimse ona tek kelime daha etmeyecek. Tek kelime bile. İzanlılar seni böyle ele geçirirler. Seni sohbete çekerek. Bolt'la grubunu böyle öldürdü." Çavuş bana vahşice baktı, sonra bakışlarını adamlarına çevirdi. Görevlerine döndüler. Kavgacı bana alayla gülümsedi.

"Size hakkımda ne söylediler bilmiyorum, ama doğru değil," dedim. Kimse karşılık vermedi. "Bakın, sizden farklı değilim. Büyük, sihirli bir gücüm olsaydı, sizce burada böyle kilit altında olur muydum? Hayır. Ben sadece şamar oğlanıyım, hepsi bu. Nasıl olduğunu hepiniz bilirsiniz. Bir şey yolunda gitmediğinde, bunun suçunu birine yıkmak gerekir. Bu sefer boka batan da benim. Pekala, bana bakın ve duyduğunuz hikayeleri düşünün. Bolt'u Regal'le birlikte Buckkeep'te olduğu zamandan beri tanırım. Bolt'u öldürebilecek türden bir adama benziyor muyum?" Onları masum bir adam olduğuma ikna edebileceğimi gerçekten düşünmüyordum. Ama benim konuşmamda ya da onların karşılık vermelerinde korkulacak bir şey olmadığına ikna edebilirdim. Geçmiş hayatım ve başıma gelen talihsizliklerle ilgili hikayeler anlattım onlara, bütün kampta tekrarlanacaklarından emindim. Bunun bana ne faydası dokunabileceğini bilmiyordum ya, neyse. Ama penceredeki parmaklıkları kavrayarak kapıda durdum ve kavradığım parmaklıkları çok ufak hareketlerle yuvalarında ileri geri oynattım. Kımıldasalar bile fark edemezdim.

Ertesi gün benim için çok ağır geçti. Geçen her saatin tehlike-

yi bana daha da yaklaştırdığını hissettim. Burl beni görmeye gelmemişti., Birinin gelmesini ve beni onun ellerinden almasını beklediğinden emindim. Bunun Will olmasından korkuyordum. Ona karşı koyacak gücüm olduğunu hissetmiyordum. Gün parmaklıkları açmaya çalışmak ve nöbetçileri izlemekle geçiyordu. O günün sonunda şansımı denemeye hazırdım. Peynir ve lapadan oluşan akşam yemeğinden sonra yatağıma uzandım ve kendimi İrfana odakladım.

Burl'ün beni beklemesinden korkarak duvarlarımı dikkatle indirdim. Kendimden dışarı uzandım ve hiçbir şey hissetmedim. Kendime hakim oldum ve tekrar denedim, yine aynı sonucu aldım. Gözlerimi açtım ve karanlığa diktim. Bunun adaletsizliği beni hasta etti. İrfan rüyaları beni istediklerince gelip alabiliyor, ama şimdi İrfan nehrini aradığımda beni atlatıyordu. Zonklayan bir baş ağrısı beni bırakmaya zorlayan kadar iki kez daha denedim. İrfan buradan dışarı çıkmama yardım etmeyecekti.

Geriye İzan kalıyor, dedi Gecegözleri. Çok yakında gibiydi.

Bunun da bana nasıl yardımı dokunacağını gerçekten anlamıyorum, dedim ona.

Ben de. Ama kafesinden çıkabilirsin belki diye, duvarın altında bir yeri kazdım. Kolay olmadı, çünkü zemin donmuş ve duvarların kütükleri derine iniyor. Ama kafesten çıkabilirsen, seni şehirden dışarı çıkarabilirim.

Bu akıllıca bir plan, diye övdüm onu. En azından birimiz bir şey yapıyordu.

Geceleri nereye sığındığımı biliyor musun? Düşüncede bastırılmış neşe vardı.

Nereye sığınıyorsun? diye sordum itaatkar bir şekilde.

Tam ayağının dibine. Orada tam benim kıvrılabileceğim kadar yer var.

Gecegözleri, bu aptalca bir cesaret. Görülebilirsin ya da kaz-

dığın yer keşfedilebilir.

Buraya benden önce bir düzine köpek gelmiş. Kimse gelip gidişimi saptayamaz. Gece bu adamların mahallelerini görmek için gezdim. Bütün binaların altında boşluklar var, birinden diğerine kaymak çok kolay.

Dikkatli ol, diye uyardım, ama o kadar yakın olduğunu bilmenin rahatlatıcılığını inkar edemezdim. Huzursuz bir gece geçirdim. Üç muhafız aramıza sürekli bir mesafe koymakta dikkatliydiler. Cazibemi ertesi sabah yaşlı adam bir bardak çay ve iki parça bayat ekmek uzatırken denedim. "Babamı tanıyorsun öyleyse," dedim yemeğimi parmaklıkların arasından uzatırken. "Bilirsin, onunla ilgili anım yok. benimle hiç vakit geçirmedi."

"Şansına dua et," diye karşılık verdi yaşlı adam kısaca. "Prensi tanımak ondan hoşlanmakla aynı şey değil. Bir sopa kadar katıydı. Kendi piçler peydahlarken bize kurallar ve emirler yağdırdı. Evet, babanı tanırdım. Onu fazla iyi tanırdım." Parmaklıklara sırtını dönerek işbirliği umutlarımı kırdı. Ekmek ve çayla yatağıma oturmak için çekildim, umutsuzca duvarlara baktım. Bir gün daha geçiyordu. Bunun Will'i bana bir gün daha yaklaştırdığından emindim. Tradeford'a sürüklenmeye bir gün daha yaklaşmıştım. Ölüme bir gün daha.

Gecenin soğuğu ve karanlığında, Gecegözleri beni uyandırdı. *Duman. Çok fazla.*

Yatağımda oturdum. Parmaklıklı pencereye gittim ve dışarıyı gözetledim. Yaşlı adam karyolasında uyuyordu. Çocukla kavgacı zar atıyorlar, öteki adam bıçağıyla tırnaklarını düzeltiyordu. Her şey yolundaydı.

Duman nereden geliyor?

Gidip bakayım mı?

Yapabilirsen. Dikkat et.

Etmezsem?

Biraz zaman geçti, bu sırada hücre kapısının yanında durdum, muhafızları izledim. Derken Gecegözleri bana tekrar ulaştı. *Büyük bir bina, arpa kokuyor. İki yerinden yanıyor.*

Kimse uyarmak için bağırmıyor mu?

Kimse. Sokaklar boş ve karanlık. Şehrin bu yanı uykuda.

Gözlerimi kapadım ve görüşünü paylaştım. Bina tahıl ambarıydı. İki yerinden ateşe verilmişti. Bir tarafı sadece için için yanıyordu, ama diğer taraftaki alevler binanın kuru ahşap duvarı boyunca yayılıyordu.

Bana geri gel. Belki de bunu kendi yararımıza kullanabiliriz. Bekle.

Gecegözleri binadan binaya kayarak sokağı gözden geçirdi. Arkamızda yangın büyüdükçe tahıl ambarı çatırdamaya başlıyordu. Duraksadı, havayı kokladı ve yönünü değiştirdi. Çok geçmeden bir başka yangına bakıyordu. Bu, bir ahırın arkasındaki saman yığınını hevesle yiyordu. Duman tembelce yükseliyor, geceye karışıyordu. Aniden bir alev dili fırladı ve bütün yığın tutuştu. Kıvılcımlar ısıyı gece göğüne taşıdılar. Bazıları yakınlardaki çatılara sıçrarken hâlâ parlıyorlardı.

Bu yangınları biri çıkarıyor. Hemen bana gel!

Gecegözleri çabucak geldi. Bana gelirken, bir başka yangının barakaların altında köşeye konmuş yağlı paçavra yığınına sıçradığını gördü. Maceraperest bir esinti bölgeyi dolaşması için cesaret verdi. alevler binayı destekleyen bir kazığı yaladılar ve hevesle zeminin dibine kıvrıldılar.

Kış ahşap kasabayı sert soğuğuyla yaz sıcağı kadar kurutmuştu. Çadırlar binaların arasındaki boşlukları dolduruyordu. Yangınların farkına bir süre daha varılmazsa, Moonseye'ın tamamı sabaha bir yıkıntı olacaktı. Bununla birlikte, hâlâ hücremde kilitliydim.

Kaç muhafız var?

Dört. Ve kilitli bir kapı.

Birinde anahtar vardır.

Bekle. Bakalım olasılıklar artacak mı? Belki beni almak için kapıyı açabilirler.

Soğuk kasabanın bir yerinde, bir adam bağırdı. İlk yangın saptanmıştı. Gecegözleri'nin kulağıyla dinleyerek hücremde durdum. Kapımın önündeki muhafızlar ayağa kalkıp birbirlerine, "Ne oluyor?" diye sorana dek haykırışlar gitgide yükseldi.

Biri gidip kapıyı, açtı. Soğuk rüzgar ve duman kokusu odayı doldurdu. Kavgacı kafasını içeri çekti ve "Şehrin öteki tarafında büyük bir yangın çıkmışa benziyor." diye bilgi verdi. Bir an içinde, öteki iki adam kapıdan dışarı eğiliyorlardı. Gergin konuşmalar yaşlı adamı uyandırdı, o da gelip baktı. Dışarıda biri, "Yangın! Tahıl ambarında yangın! Kova getirin!" diye bağırarak sokaktan geçti.

Çocuk çavuşa baktı. "Gidip bakayım mı?"

Adam bir an tereddüt etti, ama meraklanmıştı.. "Hayır. Ben giderim, sen burada kal. Tetikte olun." Pelerinini kaptı ve geceye çıktı. Çocuk arkasından hayal kırıklığıyla baktı. Geceyi seyrederek kapıda durdu. Sonra, "Bak, bir yangın daha! Şurada!" dedi. Kavgacı küfretti, pelerinini kaptı.

"Gidip bakacağım."

"Ama kalıp Piç'i korumamız emredildi!"

"Sen kal! Hemen dönerim, sadece ne olduğunu görmek istiyorum!" son kelimeleri aceleyle çıkarken omzunun üzerinden söyledi. Çocukla yaşlı adam bakıştılar. Yaşlı adam yatağına dönüp uzandı, ama çocuk kapının dışında durmayı sürdürdü. Hücre kapısından sokağın bir kısmını görebiliyordum. Birkaç adam koşturdu, derken biri bir ekiple arabayı bir prens kadar hızla sokaktan geçirdi. Herkes yangına yönelmişe benziyordu.

"Çok mu kötü görünüyor?"

"Buradan fazla göremiyorum. Sadece ahırların üzerindeki alevleri. Kıvılcımlar yükseliyor." Çocuk heyecandan bu kadar uzak

kalmanın hayal kırıklığına uğramışa benziyordu. Birdenbire kimle konuştuğunu hatırladı. Aniden kafasını içeri çekti ve kapıyı kapadı. "Benimle konuşma!" diye uyardı beni, sonra gidip oturdu.

"Tahıl ambarı buraya ne kadar uzakta?" diye sordum. Bana bakmayı bile reddetti, donmuş bakışlarla duvarı seyrederek oturdu. "Çünkü," diye devam ettim sohbet havasında, "Yangın buraya kadar ulaşırsa, ne yapacağını merak ettim. Canlı canlı yanmayı umursamam. Sana anahtarları bıraktılar, değil mi?" Çocuk hemen yaşlı adama doğru baktı. Adam anahtarların hâlâ yerinde olduğundan emin olmak için elini gönülsüzce kesesine uzattı, ama ikisi de karşılık vermediler. Parmaklıklı pencerede durdum ve onu seyrettim. Bir süre sonra çocuk kapıya gitti, tekrar dışarı göz attı. Dişlerini sıktığını gördüm. Yaşlı adam gidip onun omzunun üzerinden baktı.

"Yayılıyor, değil mi? Kış yangını korkunç bir şeydir. Her şey kemik gibi kuru."

Çocuk karşılık vermedi, ama dönüp bana baktı. Yaşlı adamın eli kesesindeki anahtara gitti.

"Gelip ellerimi bağla ve beni buradan çıkar. Alevler buraya kadar gelirse, hiçbirimiz bu binada olmak istemeyiz."

Çocuk bir bakış attı. "Ben aptal değilim," dedi bana. "Seni özgür bıraktığı için ölen ben olmayacağım."

"Olduğun yerde yan Piç, umurumda değil," diye ekledi yaşlı adam. Boynunu tekrar kapıdan dışarı uzattı. Uzaktan da olsa, bir bina daha alev alırken yükselen ani sesi duydum. Rüzgar artık duman kokusunu daha çok taşıyordu. Çocuğun gerilmeye başladığını, açık kapının önünden bir adamın koşarak geçtiğini gördüm, bağırarak çocuğa pazar meydanındaki bir kavgayı haber verdi. Sokaklardan daha çok adam geçti, onlar koşarken kılıçların ve hafif zırhların ahenksiz seslerini duydum. Artık rüzgarda küller uçuşuyordu ve alevler uğuldayan rüzgardan daha yüksek sesle

kükrüyordu. Sürüklenen duman dışarıdaki havayı grileştiriyordu.

Aniden çocukla adam yuvarlanarak odaya girdiler. Peşlerinden bütün dişlerini göstererek Gecegözleri geliyordu. Kapıda durdu ve kaçış yollarını kapattı. Hırlaması dışarıdaki alevlerin çıtırtısını bastırdı.

"Hücremin kapısını açarsanız, size zarar vermez," diye öneride bulundum onlara.

Ama çocuk kılıcını çekti. Cesurdu. Kurdun gelmesini beklemedi, hemen davrandı, kılıcını uzatarak Gecegözleri'ni kapıdan çıkmaya zorladı. Gecegözleri kılıçtan kolaylıkla kaçındı, ama artık onları köşeye sıkıştırmış değildi. Çocuk bu fırsatı değerlendirerek kurdu takip etmek için karanlığa doğru adım attı. Kapının önünde artık bir engel yoktu, yaşlı adam kapıyı kapattı.

"Burada kalıp benimle canlı canlı yanacak mısın?" diye sordum ona sohbet eder gibi bir havayla.

Bir anda kararını vermişti. "Tek başına yan!" dedi bana tükürür gibi. Kapıyı tekrar açtı ve dışarı koşturdu.

Gecegözleri! Anahtarlar onda, kaçan yaşlı adamda.

Anahtarı alacağım.

Şimdi hücremde yalnızdım. Belki çocuk geri gelir diye bekliyordum, ama gelmedi. Pencerenin parmaklıklarını kavradım ve kapıyı mandalına doğru sarstım. Kımıldamadı bile. Parmaklıklardan biri hafifçe gevşedi. Ayağımı kapıya dayayarak bütün gücümle parmaklığı çektim. Sonsuzluk kadar uzun bir süre sonra, bir ucu yuvasından kurtuldu. O ucu aşağı büktüm ve yerinden çıkana kadar ileri geri hareket ettirdim. Ama bütün parmaklıkları söksem bile, o küçük boşluktan geçmem mümkün değildi. Denedim, ama tuttuğum zayıf parmaklık kapının etrafındaki çatlaklara girmek için çok kalındı. Artık havada yoğun bir duman vardı. Yangın yakındaydı. Kapıya omzumla vurdum, ama kımıldamadı bile. Pencereden dışarı uzandım ve elimle arandım. Gerilen parmakla-

rım ağır, metal bir çubuğa rastladılar. Çubuğu yerinde tutan kilide ulaşana kadar parmak uçlarımı üzerinde gezdirdim. Parmaklarımı üzerinde gezdirebiliyordum, ama fazlasını yapamıyordum. Oda gerçekten ısınıyor muydu, yoksa ben mi ısındığını hayal ediyordum, çıkaramadım.

Elimdeki parmaklık demirini kilide ve onu destekleyen bağlara körlemesine vururken dış kapı açıldı. Altın sarısı ve kahverengi giyinmiş bir muhafız odaya dalarak, "Piç için geldim," diye seslendi. Sonra bakışları odanın boş olduğunu algıladı.

Başlığını geri itti ve bir anda Starling'e dönüştü. Ona inanmazlıkla baktım.

"Umduğumdan kolay oldu," dedi bana sade bir sırıtışla. Berelenmiş yüzünde korkunç görünüyordu, sırıtıştan çok, bir hırlama gibi.

"Belki de değil," dedim hafifçe. "Hücre kilitli."

Sırıtışı umutsuz bir bakışa dönüştü. "Bu binanın arkası için için yanıyor."

Sargısız eliyle demiri kaptı. Tam kilide vurmak için kaldırırken Gecegözleri belirdi. Yavaşça odaya girdi ve yaşlı adamın kesesini zemine bıraktı. Kan, kesenin derisini karartmıştı.

Aniden dehşet içinde ona baktım. "Öldürdün mü?"

Ondan ihtiyacın olan şeyi aldım. Acele et. Bu kafesin arka tarafı yanıyor.

Bir an için kımıldayamadım. Gecegözleri'ne baktım ve onu ne hale getirdiğimi merak ettim. Temiz yabaniliğinin bir kısmını kaybetmişti. Starling'in gözleri ondan bana, sonra da yerdeki keseye gitti. Kıpırdamadı.

Sen de seni insan yapan şeylerin bir kısmını yitirdin. Buna ayıracak vaktimiz yok, kardeşim. Benim hayatımı kurtaracak olsa, bir kurdu öldürmez miydin?

Buna cevap vermeme gerek yoktu. "Anahtar o kesede," dedim Starling'e.

Starling bir an keseye baktı. Sonra eğildi ve ağır demir anahtarı deri keseden bulup çıkardı. Anahtarı deliğine sokmasını seyrettim, artık kilide çok hasar vermemiş olmak için dua ediyordum. Anahtarı çevirdi, asma kilit açıldı, sonra çubuğu kaldırdı. Ben dışarı çıkarken Starling, "Battaniyeleri al. Onlara ihtiyacın olacak. Dışarıdaki soğuk çok sert," diye emretti.

Battaniyeleri kaparken hücremin arka duvarından yayılan ısıyı hissedebiliyordum. Pelerinimle eldivenlerimi kavradım. Duman döşemelerin arasından girmeye başlıyordu. Kurtla beraber hızla kaçtık.

Dışarıda kimse bize dikkat etmedi. Yangın söndürülebilecek gibi değildi. Kasabayı ele geçirmişti ve her yere sıçrıyordu. Gördüğüm insanlar eşyalarını kurtarmak ve hayatta kalmak için bencilce uğraşmakla meşguldüler. Bir adam el arabasına doldurduğu eşyalarıyla yanımızdan geçerken bize sadece uyaran gözlerle baktı. O eşyaların onun olup olmadığını merak ettim. Sokağın aşağısında bir ahırın tutuştuğunu görebiliyordum. Çılgına dönmüş seyisler atları dışarı sürüklüyorlardı, ama hâlâ içeride olan paniğe kapılmış hayvanların çığlıkları rüzgardan tizdi. Sokağın karşısındaki bir bina muazzam bir çatırtıyla, sıcak hava ve kül püskürterek korkunç bir şekilde bize doğru yıkıldı. Rüzgar yangını bütün Moonseye'a yaymıştı. Yangın binadan binaya sıçrıyordu, rüzgar kıvılcımlarla sıcak külleri duvarların ötesinden yukarıdaki ormana taşıyordu. Derin karın bile bu yangını durdurmaya yetip yetmeyeceğini merak ettim. "Haydi!" diye bağırdı Starling öfkeyle. Durmuş, aval aval bakmakta olduğumu fark ettim. Battaniyeleri kavrayarak konuşmadan onu izledim. Yanan şehrin rüzgarlı sokakları boyunca koştuk. Starling yolu biliyor gibiydi.

Bir kavşağa geldik. Burada bir arbede çıkmıştı. Sokakta yatan dört ceset vardı, hepsi de Farrow kıyafetleri içindeydiler. Bir askerin üzerine eğilip ölmüş kadının bıçağını ve kemerindeki keseyi almak için durdum.

Kasabanın kapılarına yaklaştık. Birden yanımızda bir araba tıkırtısı işittik. Arabayı çeken iki at uyumsuzdu ve köpürmüşlerdi. "Atlayın!" diye bağırdı biri bize. Starling arabaya tereddüt etmeden atladı.

"Kettle?" diye sordum, yanıtı "Acele et!" oldu. Arabaya bindim, kurt kolayca yanıma sıçradı. Bizim yerleşmemizi görmek için beklemedi ve dizginleri atlara vurdu. Araba yalpalayarak ileri atıldı.

Önümüzde kapılar vardı. Açık ve nöbetçisizdiler, yangının oluşturduğu rüzgarda menteşelerinde sallanıyorlardı. Bir tarafta yere serilmiş bir vücut fark ettim. Kettle yavaşlamadı bile. Arkamıza bakmadan kapılardan geçtik, yıkımdan araba ve el arabalarıyla kaçan diğerlerine katılmak için karanlık yolda ilerledik. Çoğu, geceyi geçirecek güvenli bir yer bulmak için az sayıdaki çiftlik evlerine yönelmişlerdi, ama Kettle atları sürmeye devam etti. Gece karanlığı artıp etrafımızdaki insan sayısı azaldıkça, Kettle atlara daha hızlı bir koşu tutturdu. Karanlığa baktım.

Starling'in arkamıza baktığını fark ettim. "Sadece dikkatleri dağıtacaktık," dedi dehşet içinde bir sesle. Arkaya bakmak için döndüm.

Büyük portakal rengi bir parıltı Moonseye'ın duvarlarını siyaha çevirdi. Alevler fırtına rüzgarları gibi kükrüyorlardı. Biz izlerken bir bina çöktü ve bir başka alev dalgası havaya yükseldi.

"Dikkatleri dağıtmak mı?" Karanlıkta ona baktım. "Bütün bunları siz mi yaptınız? Beni kurtarmak için?"

Starling bana gülünç bir şekilde baktı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığımız için üzgünüm. Hayır. Kettle ve ben senin için geldik, ama mesele bu değil. Çoğu Nik'in ailesinin işi. Onların güvenine ihanet edenlerden aldıkları intikam. Onları bulmak için içeri girdiler ve öldürdüler. Sonra da gittiler." Kafasını iki yana salladı. "Anlamış olsaydım bile, her şeyi hemen şimdi açıklamam çok zor. Moonseye'daki Kralın Muhafızları yıllardır yozlaşmıştı. Holdfast kaçakçılarıyla ilgili hiçbir şey görmemek için yıllardır iyi para alı-

yorlardı. Kaçakçılar da bu adamların hayattaki daha iyi şeylerin tadına varmalarını sağlıyordu. Anladığım kadarıyla bu işten en çok kar sağlayan Kaptan Mark'dı. Tek başına değildi, ancak paylaşmak konusunda cömert de sayılmazdı.

"Sonra Burl buraya gönderildi. Anlaşma hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Yanında devasa bir asker kalabalığı vardı. Burada zorla disiplin kurmaya çalıştı. Nik seni Mark'a sattı. Ama Nik seni Mark'a satarken, biri Mark'la anlaşmasını Burl'e satma fırsatı buldu. Burl seni ele geçirmek ve bir kaçakçı halkasını temizlemek için fırsat yakaladı. Ama Nik Holdfast ve kabilesi hacıların güvenli geçişi için iyi para ödemişlerdi. Askerler ihanet edince Holdfast'ın hacılara verdiği söz bozuldu." Kafasını iki yana salladı. Sesi boğuklaştı. "Kadınlardan bazıları tecavüze uğradı. Bir çocuk soğuktan öldü. Bir adam bir daha asla yürüyemeyecek, çünkü karısını korumaya kalkıştı." Bir süre, duyulan tek ses arabanın gürültüsü ve alevlerin uzak kükremesiydi. Dönüp yanan şehre baktığında gözleri kopkoyu bir siyahtı. "Hırsızlar arasında onurdan bahsedildiğini duydun mu? Nik ve adamları onurlarının öcünü aldılar."

Hâlâ Moonseye'daki yıkıma bakıyordum. Burl ve onun Farrowlu adamları zerre kadar umurumda değildi. Ama orada tüccarlar vardı, aileler ve evler. Alevler hepsini yiyip yutuyordu. Altı Dükalık askerleri, Kralın Muhafızları değil de kanunsuz akıncılar gibi tutsaklarına tecavüz etmişlerdi. Bir Altı Dükalık kralına hizmet eden Altı Dükalık askerleri. Kafamı iki yana salladım. "Shrewd hepsini astırırdı."

Starling boğazını temizledi. "Kendini suçlama," dedi bana. "Bana yapılan kötülüğe karşılık verdiğim için kendimi suçlamamayı uzun zaman önce öğrendim. Benim suçum değildi. Senin de suçun değildi. Sen sadece olaylar zincirini başlatan katalizördün."

"Bana öyle deme," diye yalvardım ona. Araba gümbürdeyerek bizi gecenin derinliklerine taşıdı.

19

TAKİP

Altı Dükalık'la Dağ Krallığı arasındaki barış, Kral Regal'in saltanatı sırasında yeni sayılırdı. On yıllardır, tıpkı Altı Dükalık'ın Cold ve Buck nehirlerindeki bütün ticareti ellerinde tutuğu gibi, Dağ Krallığı da geçitler aracılığıyla bütün ticareti sıkı bir şekilde kontrol ediyordu. İki bölge arasındaki nehirler ve geçitler her iki güç tarafından, her ikisinin de zararına kontrol ediliyordu. Ama Kral Shrewd'un saltanatı sırasında, Altı Dükalık'ın Veliahtı Chivalry ile Dağlar'dan Prens Rurisk arasında çok yararlı ticaret anlaşmaları yapılmıştı. Bu anlaşmanın başarısı ve sağladığı düzen, on yıl sonra Dağ Prensesi Kettricken Veliaht Verity'nin eşi olunca daha da sağlama bağlandı. Ağabeyi Prens Rurisk'in zamansız ölümü üzerine, tam da düğün gecesinde Kettricken Dağ tahtının tek varisi haline geldi. Böylece bir süre için Altı Dükalık'la Dağ Krallığı'nın bir monarşiyi paylaşabilecekleri ve er geç tek ülke haline gelecekleri sanıldı.

Gelişen koşullar bütün bu umutları yok etti. Altı Dükalık, Akıncılar olmadan da tehdit altındaydı ve prenslerin çekişmeleri yüzünden içerden yıkılıyordu. Kral Shrewd öldürüldü, Veliaht Verity bir araştırma sırasında ortadan kayboldu ve Prens Regal taht üzerinde hak iddia ettiğinde, Kettricken'a duyduğu nefret o dereceye gelmişti ki, Kettricken doğmamış çocuğu uğruna anavatanı Dağlar'a kaçmak zorunda kaldı. Kendi kendini kral ilan

eden Regal bunu her nasılsa ülkesine verilmiş sözden cayma olarak gördü. Birliklerini ticaret kervanları için "muhafız" görüntüsünde Dağ Krallığı'na ilerletmek gayreti Dağ halkı tarafından geri püskürtüldü. İtirazları ve tehditleri Dağ sınırlarının Altı Dükalık ticaretine kapanmasına yol açtı. Engellenen Regal, Kraliçe Kettricken'ı gözden düşürmek ve Dağ Krallığı'na karşı vatansever bir tepki uyandırmak için hararetli bir kampanya başlattı. Nihai amacı açıktı; Dağ Krallığı'nın topraklarını, gerekirse zorla Altı Dükalık eyaleti haline getirmek. Böyle bir savaş ve böyle bir strateji için kötü bir zamandı. Sahip olduğu topraklar zaten bir dış düşmanın, Regal'in yenmekte başarısız ya da isteksiz olduğu kuşatması altındaydı. Hiçbir askeri güç Dağ Krallığı'nı fethetmeyi başaramamıştı ve yine de Regal'in yapmaya niyetli göründüğü şey buydu. Bu bölgeye neden sahip olmak istediği başlangıçta herkesi şaşırtan bir soruydu.

* * *

Gece açık ve soğuktu. Parlak ay ışığı bize yolu göstermek için yeterliydi, ancak daha fazlasına yaramıyordu. Bir süre atların nallarından çıkan sesleri dinleyerek ve olanları içime sindirmeye çalışarak oturdum. Starling hücremden getirdiğim battaniyeleri çıkardı, silkeledi. Birini bana verdi, birini de kendi omuzlarına aldı. Kıvrılıp benden uzakta oturmuş, arabanın arkasına bakıyordu. Yalnız kalmak istediğini hissettim. Bir vakitler Moonseye olan portakal rengi parıltının uzakta gitgide ufalmasını seyrettim. Bir süre sonra zihnim tekrar çalışmaya başladı.

"Kettle?" diye seslendim omzumun üzerinden. "Nereye gidiyoruz?"

"Moonseye'dan uzağa," dedi. Sesindeki yorgunluğu duyabildim.

Starling kıpırdandı ve bana baktı. "Senin bildiğini düşünmüştük."

"Kaçakçılar nereye gittiler?" diye sordum.

Starling'in omuz silkmesini görmekten çok, hissettim. "Bize söy-

lemediler. Senin peşinden gidersek, onlardan ayrılmamız gerektiğini söylediler. Moonseye ne kadar kötü darbe almış olursa olsun, Burl'ün senin peşinden asker göndereceğine inanıyor gibiydiler."

Ondan çok, kendime kafa salladım. "Gönderecek. Saldırının bütün suçunu bana atacak. Ve akıncıların Dağ Krallığı'ndan geldiği, beni serbest bırakmak için asker gönderildiği söylenecek." Starling'den dikkatle uzaklaşarak doğruldum. "Ve bizi yakaladıklarında, sizi de öldürecekler."

"Yakalanmaya niyetimiz yok," dedi Kettle.

"Yakalayamayacaklar," diye söz verdim. "Mantıklı davranırsak, yapamazlar. Atları durdur."

Kettle'ın onları durdurmaya ihtiyacı yoktu. Uzun zaman önce yorgun bir ilerleyiş tutturmuşlardı. Battaniyemi Starling'e fırlattım ve hayvanların etrafından dolaştım. Gecegözleri arabadan aşağı atladı ve beni merakla izledi. Koşum takımlarını çözüp karların üstüne bırakırken, "Ne yapıyorsun?" diye öğrenmek istedi Ketle.

"Binmek için çıkarıyorum. Eyersiz binebilir misin?" Konuşurken bir yandan da muhafızın bıçağını kullanarak kayışları kesiyordum. Yapabilsin ya da yapamasın eyersiz binecekti. Eyerimiz yoktu.

Arabadan güçlükle inerken, "Sanırım binmek zorunda kalacağım," diye cevap verdi hırçın bir sesle. "Ama bu atlara ikişerli binersek, çok hızlı gidemeyiz."

"Sen ve Starling iyi iş çıkarırsınız," dedim ona. "Sadece devam edin."

Starling arabanın üzerinden bana bakıyordu. Yüzünde inançsızlık olduğunu görmek için ay ışığına ihtiyacım yoktu. "Bizi burada mı bırakıyorsun? Senin için geldiğimiz halde?"

Ben olsam, durumu böyle görmezdim. "Siz beni burada bırakıyorsunuz," dedim ona sertçe. "Moonseye'a arkanızı verip Dağ Krallığı'na yöneldikten sonra, Jhaampe o civarda tek büyük yerleşim merkezi. Durmadan gidin. Doğruca Jhaampe'ye gitmeyin.

Zaten bunu yapmamızı bekleyecekler. Küçük kasabalardan birini bulun ve bir süre orada saklanın. Dağ halkının çoğu konuksever-dir. Takiple ilgili söylenti duymazsanız, Jhaampe'ye devam edin. Ama sığınacak yere ya da yiyecek istemek için durmadan, elinizden geldiğince çabuk, mümkün olduğunca uzağa gidin."

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Starling alçak bir sesle.

"Gecegözleri'yle ben kendi yolumuza gideceğiz. Uzun zaman önce yapmamız gerektiği gibi. Yalnız daha hızlı yolculuk ederiz."

"Ben senin için geri geldim," dedi Starling. İhanetim karşısında öfkeden çatlayacak gibiydi. "Başıma gelen onca şeye rağmen. Elime... ve diğer her şeye rağmen..."

"Onları bizim yolumuzdan uzaklaştırıyor," dedi Kettle aniden.

"Binmek için yardım ister misin?" diye sordum Kettle'a sessizce.

"Senin yardımına ihtiyacımız yok!" diye belirtti Starling öfkeyle. Kafasını iki yana salladı. "Yaşadıklarımı düşününce, seni takip etmemizi. Seni serbest bırakmak için bütün yaptıklarımızı... Bence o hücrede diri diri yanmalıydın!"

"Biliyorum." Ona her şeyi açıklayacak zaman yoktu. "Güle güle," dedim sessizce. Onları orada bırakarak ormana doğru yürüdüm. Gecegözleri yanımda yürüyordu. Ağaçlar etrafımızı sardı ve çok geçmeden gözden kaybolduk.

Kettle planımın özünü çabucak görmüştü. Burl yangınları kontrol altına alır almaz ya da belki daha önce, beni düşünecekti. Yaşlı adamı bir kurt tarafından öldürülmüş halde bulacaklar ve hücremde öldüğüme asla inanmayacaklardı. Takip edeceklerdi. Dağlar'daki bütün yollara atlılar yollayacaklar ve çok geçmeden Kettle'la Starling'e yetişeceklerdi. Avcıların, izlemesi daha zor, başka bir yolları yoksa. Araziyi boydan boya geçen, doğruca Jhaampe'ye giden. Batıya.

Kolay olmayacaktı. Benimle Dağ Krallığı'nın başkenti arasında neler bulunduğuna dair özel bir bilgim yoktu. Muhtemelen Dağ

Krallığı'ndaki hiçbir şehir kalabalık değildi. Halk av ve tuzak alanlarıyla çevrili tek tük kulübelerde ya da ufak kasabalarda yaşayan avcı veya göçebe koyun ve keçi çobanlarıydı. Yiyecek dilenmek ya da çalmak için fazla şansım olmayacaktı. Beni daha çok endişelendiren kendimi ölçülemez yükseklikte bir sırtın kıyısında bulabilecek olmam veya dar ve derin vadilerden aşağı şiddetle akan soğuk nehirlerden birini geçmek zorunda kalmamdı.

Yolumuz kesilene kadar endişelenmeni anlamsız, diye belirtti Gecegözleri. *Eğer bir engelle karşılaşırsak, o zaman sadece etrafından bir yol bulmamız gerek. Bizi yavaşlatabilir. Ama durup endişelenerek gidemeyiz oraya.*

Böylece bütün gece yürüdük. Gecegözleri ve ben. Açıklıklara geldiğimizde, yıldızlara baktım ve mümkün olduğunca batıya doğru ilerlemeye çalıştık. Arazi, tahmin ettiğim kadar zorlu olduğunu her adımda kanıtladı. Özellikle at sırtındaki bir adamdan çok, yaya ilerleyen bir adamla kurt için daha kolay rotalar seçtim. Tuttuğumuz yoldan ayrılıp çalılıklarla dolu yamaçlardan yukarı ilerledik, dar vadilerde dolaştık, çalılıklardan geçtik. Böyle yerlerden geçerken, Starling'le Kettle'ın yollarında rahatça ilerlediklerini hayal ederek kendimi avuttum. Burl'ün birden fazla izi takip etmeye yetecek kadar iz sürücü göndereceğini düşünmemeye çalıştım. Hayır. İyice önlerine geçmeli ve sonra Burl'ü onları var güçleriyle arkamdan göndermeye kandırmalıydım.

Bunu yapmanın düşünebildiğim tek yolu, kendimi Regal'e bir tehdit olarak göstermemdi. Hemen ilgilenilmesi gereken bir tehdit.

Gözlerimi bir sırtın tepesine kaldırdım. Üç devasa sedir bir yığın halinde bir arada duruyordu. Orada ufak bir ateş yakacak ve irfanlanmaya çalışacaktım. Cinkabuğum yok, diye hatırlattım kendi kendime, bu yüzden ardından güzelce dinlenmek için hazırlık yapmak zorunda kalacağım.

Ben sana göz kulak olurum, diye bana güven verdi Gecegözleri.

Sedirler kocamandı, yukarıda birbirine uzanan dalları o kadar sıktı ki, altındaki zeminde kar yoktu. Toprak zaman içinde dökülmüş güzel kokulu ağaç parçalarıyla doluydu. Bedenimi soğuk zeminden uzak tutmak için kendime bir yatak kazdım, sonra epeyce yakacak odun topladım., Çaldığım kesenin içine ilk defa baktım. Bir çakmaktaşı vardı. Ayrıca beş altı madeni para, zar, kırık bir bilezik ve bir kumaş parçasına sarılmış bir tutam saç. Bir askerin hayatını temizce özetliyordu. Toprağın bir kısmını kazdım ve saçı, zarı ve bileziği gömdüm. Kadının geride bıraktığı kişinin bir çocuk mu, aşık mı olduğunu merak etmemeye çalıştım. Ölümü benim suçum değildi, diye hatırlattım kendime. Yine de soğuk bir ses zihnimin gerisine "katalizör" kelimesini fısıldadı. Ama bana kalsa, hâlâ hayatta olabilirdi. Bir an için kendimi yaşlı, yorgun ve hasta hissettim. Sonra hem askerin hayatını, hem de kendi hayatımı bir yana bırakmaya çalıştım. Ateşi yaktım ve güzelce yedim. Yakacak odunumun geri kalanını el altına koydum. Pelerinime sarındım ve sedirden bozma yatağıma uzandım. Bir nefes aldım, gözlerimi kapadım ve irfanladım.

Hızlı akan bir nehre düşmüş gibiydim. Bu kadar kolay başarmaya hazırlıklı değildim, az kalsın dışarı itiliyordum. Her nasılsa İrfan nehri burada daha derin, daha vahşi ve daha güçlü görünüyordu. Kendi yeteneklerimi mi geliştiriyordum, yoksa başka bir şey miydi bilmiyordum. Kendimi buldum, odakladım ve İrfanın ayartmalarına karşı azimle irademe yaslandım. Düşüncelerimi Molly'ye ve çocuğumuza ulaştırabileceğim, bebeğin nasıl büyüdüğünü ve ikisinin hayatla nasıl başa çıktıklarını görebileceğim fikrini düşünmeyi reddettim. Özlemini ne kadar duyarsam duyayım, Verity'ye de ulaşmayacaktım. Bu irfanlanmanın gücü onu bulabileceğim konusunda şüpheye yer bırakmıyordu. Ama burada bulunuş nedenim bu değildi. Bir düşmana sataşmak için buradaydım ve gardımı almalıydım. Beni İrfandan koparmayacak bü-

tüm kalkanlarımı kuşandım, irademi Burl'e yönlendirdim.

Onu hissederek temkinli bir şekilde kendimi genişlettim. Saldırıya uğrarsam, duvarlarımı anında kaldırmaya hazırdım. Onu kolaylıkla buldum ve dokunuşumdan ne kadar habersiz olduğunu gördüğümde neredeyse irkildim.

Derken acısı beni sarstı.

Bir gelgit gölcüğündeki ürkmüş bir denizlalesinden daha hızlı geri çekildim. Gözlerimi açıp kardan ağırlaşmış sedir dallarına bakarak kendimi sarstım. Ter yüzümü ve sırtımı yaladı.

O da neydi? diye öğrenmek istedi Gecegözleri.

Sen de benim kadar biliyorsun, dedim ona.

Saf acıydı. Bedenin gördüğü bir zarardan bağımsız bir acı, içinde keder ya da korku olmayan acı. Eksiksiz acıydı, sanki bedenin her parçası, içi ve dışı ateşe daldırılmış gibi.

Bunun sebebi Regal ve Will'di. İrfanın değil de Burl'ün acısının neden olduğu bu kötü sonucun ardından titreyerek uzandım. Zihnimin kavrayabileceğinden daha büyük bir ucubeydi. O kısa an boyunca hissettiğim her şeyi düzenlemeye çalıştım. Will ve belki Carrod'un İrfanının gölgesi, Burl'ü bu cezalandırma için hareketsiz hale getiriyordu. Carrod'dun kötü bir şekilde sakladığı dehşet ve bu görevle ilgili hoşnutsuzluk duygusunu hissetmiştim. Belki de günün birinde aleyhine döneceğinden korkuyordu. Will'in en güçlü duygusu, Burl'ün beni ele geçirmiş olması ve bir şekilde elinden kaçırması karşısında hissettiği öfkeydi. Ama öfkenin altında Regal'in Burl'e yaptıklarından ötürü bir tür büyülenme vardı. Will bundan herhangi bir zevk almıyordu. Henüz.

Ama Regal alıyordu.

Geçmişte Regal'i iyice tanımış olduğum bir dönem vardı. Asla iyi değildi, bu doğruydu. Bir zamanlar sadece en genç amcamdı, benden hoşlanmayan. Bunun acısını çocukça, itişler ve gizli kıstırmalar, alay ve gammazlamalarla çıkarmıştı. Yaptıklarından hoş-

lanmamıştım, ondan hoşlanmamıştım, ama anlaşılabilirdi. En büyük, gözde oğlun Kral Shrewd'un zamanı ve dikkatinden çalacak bir rakip yaratmış olmasının bir çocukta doğurduğu kıskançlıktı. Pohpohlanmış genç bir prensti, ağabeylerinin taht sırasında kendisinden önde gelmelerini kıskanıyordu. Şımarıktı, kabaydı ve bencildi.

Ama insandı.

Şu an onda hissettiklerim acımasızlık açısından anlayabileceklerimin o kadar ötesindeydi ki, akıl almazdı. İşlenmişler insanlıklarını kaybetmişlerdi, ama boşlukları içinde eski varlıklarının bir gölgesi vardı. Regal göğsünü açsa ve bir engerek yuvası gösterseydi, daha fazla şaşıramazdım. Regal daha karanlık bir şeyi kucaklamak için insanlığı bir kenara atmıştı. Ve bu adamı, şu anda Altı Dükalık'ın kral dediği adamdı.

Bu Starling'le Kettle'ın peşinden birlikler gönderecek adamdı.

"Geri dönüyorum," diye uyardım Gecegözleri'ni ve ona itiraz edecek zaman tanımadım. Gözlerimi kapadım, kendimi İrfan nehrine fırlattım. Kendimi o nehre tamamen açtım, çok fazlasının beni yutacağını düşünmeden onun soğuk gücünü çektim. Will beni fark ettiği anda onlarla konuştum. "Ölümün benim elimden olacak Regal. Verity'nin kralım olarak hükmedeceği kadar kesin bir şekilde." Sonra o toplanmış kuvveti onlara çarptım.

Neredeyse sıkılı bir yumruk kadar içgüdüseldi. Planlamamıştım, ama birden Verity'nin Tradeford'da onlara yaptığının bu olduğunu anlamıştım. Bir mesaj yoktu, üzerlerine boşanan şiddetli bir güçtü sadece. Onlara kocaman açıldım ve kendimi gösterdim, derken bana döndüklerinde, toplamış olduğum bütün İrfanla onların önünü tıkamak için gücümü topladım. Verity gibi gücümün hiçbir parçasını dışarıda bırakmadım. Sadece tek kişi olsalardı, içindeki İrfanı yakıp yok edeceğime inanıyorum. Bunun yerine sarsıntıyı paylaştılar. Burl üzerindeki etkisini asla bilemeyeceğim.

Belki de vahşetim yüzünden minnettardı, çünkü Will'in bozulan konsantrasyonu onu Regal'in karmaşık işkencesinden kurtardı. İrfanından koparken Carrod'un attığı korku çığlığını hissettim. Regal ona zayıf bir şekilde *Bırak, intikamın için beni tehlikeye atma*, emrini vermemiş olsaydı, Bence Will durur ve bana meydan okurdu. Bir saniye sonra, gitmişlerdi.

Kendime geldiğim zaman gün başlamıştı. Gecegözleri neredeyse üstümde yatıyordu, kürkünde kan vardı. Onu kuvvetsizce ittim, hemen kıpırdadı. Ayağa kalktı, yüzümü kokladı. Onunla birlikte kendi kanımın kokusunu aldım, tiksindiriciydi. Aninden doğrularak oturdum, dünya etrafımda dönmeye başladı. Düşüncelerinin gürültüsünün yavaşça farkına vardım.

İyi misin? Titriyordun ve sonra burnun kanamaya başladı. burada değildin, seni duyamadım bile!

"İyiyim," diye sakinleştirdim onu boğuk sesle. "Beni sıcak tuttuğun için sağol."

Ateşim birkaç parça köze dönüşmüştü. Dikkatle odunlara uzandım ve ateşe birkaç parça ekledim. Ellerim benden epey uzakta gibiydi. Ateş tekrar harladığında oturdum ve ısındım. Sonra ayağa kalktım, karın başladığı yere kadar birkaç adım attım. Bir avuç dolusu karla yüzümü ovuşturup kanın tadıyla kokusunu temizledim. Dilimdeki koyu ve kesilmiş süt tadını gidermek için bir parça temiz karı ağzıma attım.

Dinlenmeye ihtiyacın var mı? Yiyeceğe ihtiyacın var mı? diye sordu Gecegözleri endişeyle.

İkisine de evet. Ama her şeyden önce kaçmak zorundaydık. Yaptığım şeyin onları peşime takacağından şüphem yoktu. İstediğimi yapmıştım, üstelik beklentilerimin de ötesinde, gerçek olmuştu. Onlara benden korkmaları için bir neden vermiştim. Artık beni yok edene kadar rahat etmeyeceklerdi. Onlara nerede olduğumu da gösterişsizce belli etmiştim, adamları nereye göndere-

ceklerine dair bir his edinmişlerdi. Geldiklerinde burada olmamalıydım. Ateşimin başına döndüm ve üzerine toprak attım. Söndüğünden emin olmak için ayağımla çiğnedim. Sonra kaçtık.

Başarabildiğim kadar hızlı yolculuk ettik. Gecegözleri'ni yavaşlattığıma şüphe yoktu. Onun bacaklarını gerip üzerinde uçarcasına koştuğu diz boyu karlı bir tepeyi ıkına sıkına çıkarken, kurdum bana acıyarak bakıyordu. Dinlenmek için yalvarıp bir ağaca yaslanırken, en iyi yolu bulmak için öne geçmesi olağandı. Hem ışık, hem de gücüm neredeyse tükenmeye yüz tuttuğunda durdum. Gece için bir ateş yakmaya çalışırken, Gecegözleri ikimize et bulup dönmek için ortadan kayboluyordu. Çoğu zaman yabani beyaz tavşanlarla geliyordu, ancak bir defasında buz tutmuş gölden fazla uzaklaşmaya cesaret etmiş iri bir kunduz getirdi. Kendi kendime eti pişireceğim numarası yapıyordum, ama ateşin üzerinde şöyle bir kızartıyordum. Daha fazlasını yapamayacak kadar yorgun ve açtım. Etle beslenmek bedenimi yağlandırmıyor, ama hayatta tutuyor ve devam etmemi sağlıyordu. Gerçek uykudan nasibimi çok az alıyordum, çünkü donmamak için ateşi sürekli beslemek, ayaklarımı hissetmek için geceleyin defalarca kalkmak zorundaydım. Dayanıklılık. Bütün mesele buydu. Çabukluk ya da büyük güç değil, kendimi her gün devam etmeye zorlamak için dirayetimi artırmaktı.

İrfan duvarlarımı sımsıkı yükselttim, böyleyken bile Will'in onlara karşı savaş verdiğinin farkındaydım. Kendimi koruduğum sürece izimi sürebileceğini sanmıyordum, ama emin değildim. Sürekli zihinsel sakınganlık da gücümü tüketen bir başka şeydi. Bazı geceler sadece bütün kalkanlarımı indirip işimi bir kerede ve sonsuza kadar bitirmesi için içeri girmesine izin vermenin özlemini çekiyordum. Ama öyle zamanlarda tek yapmam gereken Regal'in artık yapmaya muktedir olduğu şeyi anımsamaktı. Bu içime dehşet salıyor ve aramızdaki mesafeyi artırmak için kendimi zor-

lamamı sağlıyordu.

Yolculuğumuzun dördüncü şafağına uyandığımda, Dağ Krallığı'nda olduğumuzu anladım. Moonseye'dan ayrıldığımızdan beri takip edildiğimize dair bir belirti yoktu. Kettricken'ın topraklarının bu kadar iç kısımlarında güvende olduğumuz kesindi..

Bu Jhaampe ne kadar uzakta, oraya gittiğimizde ne yapacağız?

Ne kadar uzakta olduğunu bilmiyorum, ne yapacağımızı da bilmiyorum.

İlk kez bunu düşündüm. Daha önce düşünmeme izin vermediğim her şeyi düşünmeye zorladım kendimi. Onu kaçması için kralın yanından gönderdiğim geceden beri Kettricken'a ne olduğu hakkında gerçekten bir şey bilmiyordum. Kettricken şimdiye kadar çocuğu doğurmuş olmalıydı. Tahminlerime göre, bebeği benim kızıma yakın yaştaydı. Birdenbire çok meraklandım. O bebeği kucağıma alabilir ve "Kızımı kucağıma almak böyle bir his olmalı," diyebilirdim.

Tabii Kettricken'ın benim ölmüş olduğuma inanması dışında. Regal tarafından idam edilmiş ve uzun zaman önce gömülmüş olduğumu duymuş olmalıydı. O benim kraliçem ve Verity'nin karısıydı. Elbette ona nasıl hayatta kaldığımı açıklayacaktım. Ancak ona doğruyu söylemek bir göle çakıl taşı atmak gibi bir şey olacaktı. Starling, Kettle ya da kim olduğumu anlayan herhangi birinden farklı olarak Kettricken'ın beni önceden tanımışlığı vardı. Söylenti ya da efsane, beni bir anlığına görmüş birinin işittiği vahşi bir hikaye değil, bir gerçek olacaktı. Beni tanıyan diğerlerine, "Evet, onu gördüm ve gerçekten yaşıyor. Nasıl mı? İzanı sayesinde elbette," diyecekti.

Gecegözleri'nin peşi sıra karda ve soğukta ilerliyor, haber ona ulaştığında bunun Patience için ne anlama gelebileceğini düşünüyordum. Utanç mı, yoksa sevinç mi? Sırrımı ona açmadığım için incinme mi? Kettricken aracılığıyla tanıdıklarıma haber ulaştırılabilir-

dim. Haber er geç Molly'yle Burrich'e ulaşırdı. Bunu böyle uzaktan duymak, sadece hayatta olduğumu ve ona dönmediğimi değil de İzanla lekenmiş olduğumu öğrenmek Molly'i nasıl etkilerdi? Karnında çocuğumuzu taşıdığını benden sakladığını bilmek yüreğimi parçalıyordu. Ondan yıllar boyunca sakladığım bütün sırlar karşısında, kendini nasıl ihanete uğramış ve incinmiş hissettiğini ilk kavrayışım olmuştu bu benim. Bir daha ve önemli bir sırrın suratına çarpması, benim için hâlâ beslediği duygular her neyse, onları sona erdirebilirdi. Onunla yeniden bir hayat kurma şansım zaten çok zayıftı, bu şansın iyice azalmasına katlanamazdım.

Ötekiler, tanıdığım bütün ahır çalışanları, birlikte kürek çektiğim ve yan yana çarpıştığım adamlar, Buckkeep'in basit askerleri de gerçeği öğreneceklerdi. İzan hakkında ne hissedersem hissedeyim, bir dostun yüzündeki tiksintiyi çoktan görmüştüm. Starling'in bana karşı davranışlarını bile nasıl değiştirdiğini görmüştüm. İnsanlar ahırda İzanlı birinin bulunmasına göz yumduğunu öğrendiklerinde Burrich hakkında ne düşüneceklerdi? O da mı ortaya çıkacaktı? Dişlerimi gıcırdattım. Ölü kalmam gerekirdi. Belki de Jhaampe'ye uğramadan geçmek ve Verity'yi bulmak için ilerlemek daha iyiydi. Ama her şey bir yana, erzak olmadan Gecegözleri'nin kendini süs köpeği olarak yutturacağı kadar şansım vardı.

Küçük bir mesele daha vardı. Harita.

Verity, Buckkeep'ten ayrılırken bir haritanın sağladığı güce sahipti. Kettricken'ın Buckkeep kütüphanelerinde gün ışığına çıkardığı eski bir haritaydı. Solmuştu ve antikti, Elclerlingleri ilk ziyaret eden ve onları Altı Dükalık'ın yardımına getiren Kral Wisdom zamanında çizilmişti. Haritanın ayrıntıları solmuştu, ama Kettricken da, Verity de işaretli yollardan birinin Kral Wisdom'ın bu tarifi zor varlıklarla ilk karşılaştığı yere ulaştığına ikna olmuşlardı. Verity, Dağ Krallığı'nın ötesindeki bölgelere kadar haritayı izlemeye kararlı olarak Buckkeep'ten ayrılmıştı. Yanına haritanın kendi çıkar-

dığı yeni bir kopyasını almıştı. Eski haritaya ne olduğu hakkında fikrim yoktu, büyük ihtimalle Regal'in yağmaladığı Buckkeep'in kütüphanelerinden Tradeford'a sürüklenmişti. Ama haritanın tarzı ve sınırların sıradışı özellikleri, haritanın daha bile eski bir haritanın kopyası olduğundan uzun süre şüphe etmeme yol açmıştı. Sınır çizgileri Dağ stilindeydi, orijinali bir yerde bulunacak olsaydı, bu Jhaampe kütüphanelerinde olurdu. Dağlar'da geçirdiğim nekahet aylarında o kütüphanelere ulaşabilmiştim. Kütüphanelerin hem kapsamlı, hem de iyi korunmuş olduğunu biliyordum. O haritanın orijinalini bulmasam bile, belki de aynı bölgeyi gösteren başkalarını bulabilirdim.

Dağlar'da geçirdiğim sürede, ne kadar sinir bozucu bir halk oldukları da aklımda yer etmişti. Çok az kilit görmüştüm, bizim Buckkeep'te sahip olduğumuz gibi muhafızları da yoktu. Kraliyet konutuna girmek zor olmayacaktı. Muhafız yerleştirme gibi bir uygulama geliştirdiyseler bile, duvarlar sadece çamurla sıvanmış ağaç kabuklardan örülmüş ve boyanmıştı. Şu ya da bu şekilde içeri girebileceğim konusunda kendimden emindim. İçeri girdim mi, kütüphanelerine süzülmek ve ihtiyacım olan şeyi çalmak fazla vaktimi almazdı. Aynı zamanda erzak da temin edebilirdim.

Bu düşünceden utanacak inceliğe sahiptim. Ancak utancın bunu yapmama engel olmayacağını da biliyordum. Bir kez daha, başka seçeneğim yoktu. Karda bir sırtı daha tırmandım ve kalbim bu sözle çarpıyormuş gibi geldi bana. Başka seçeneğim yok, başka seçeneğim yok, başka seçeneğim yok. Hiçbir zaman, hiçbir konuda seçeneğim olmamıştı. Kader beni bir katile, bir yalancıya ve bir hırsıza dönüştürmüştü. Bu rollerden kaçınmaya çalıştıkça, onlara daha çok itiliyordum. Gecegözleri hemen arkamdan geliyor ve karamsar ruh halime somurtuyordu.

Dikkatimiz o kadar dağılmıştı ki, sırtı tırmandık ve aşağıdaki yoldan geçen atlı birliğin tam önünde durduk. Ceketlerinin altın

sarısı ve kahverengi rengi hemen göze çarpıyordu. İrkilmiş bir geyik gibi donakaldım. Böyleyken bile yanlarındaki tazı sürüsü olmasaydı dikkatlerinden kaçabilirdik. Bir bakışta saydım. Altı tane tazı, ama Eda'ya şükürler olsun kurt tazısı değil, bu havaya ya da bölgeye uygun olmayan kısa bacaklı tavşan tazıları. Bir tane uzun bacaklı köpek vardı, sırık gibi, yuvarlak sırtlı bir kırma. Köpek ve tasmasını tutan kişi sürüden ayrı hareket ediyorlardı. Takip bizi bulmak için bütün imkanlarıyla sürüyordu. At sırtında bir düzine adam vardı. Kırma neredeyse anında kafasını yukarı kaldırdı ve uludu. Tazılar da uluyarak dolanmaya başladılar, kafaları koklamak için yukarı kalktı, kokumuzu aldıklarında çığlığı bastılar. Tazıları idare eden avcı elini kaldırdı ve biz koşmaya başlarken işaret etti. Kırma ve sahibi çoktan peşimizden koşmaya başlamıştı.

"Orada bir yol olduğunu bile bilmiyordum," diye özür diledim Gecegözleri'ne nefes nefese, tepeden aşağı kaçarken. Çok az bir üstünlüğümüz vardı. Yokuş aşağı kendi yolumuzu izleyerek iniyorduk, oysa peşimizdeki tazılarla atlılar adım atılmamış karla dolu bir tepeyi tırmanmak zorundaydılar. Bizim az önce ayrıldığımız sırta vardıklarında aşağıdaki dar ve derin vadide gözden kaybolabilmeyi diledim. Gecegözleri beni arkada bırakmaya isteksiz bir şekilde ağırdan alıyordu. Tazılar uluyordu ve adamların arayı kaparken çıkardıkları heyecanlı sesleri duydum.

KOŞ! emrini verdim Gecegözleri'ne.

Seni bırakmayacağım.

Bıraksaydın fazla şansım olmazdı, diye kabullendim. Zihnim çılgınca çalışıyordu. *Vadinin dibine git. Elinden geldiğince çok sahte iz bırak, vadiyi takip ederek akıntı aşağı git. Ben oraya ulaştığımda tepenin yukarısında buluşuruz. Bu onları bir süre oyalar.*

Tilki hileleri! diye hırladı, sonra bulanık bir grilik olarak yanımdan geçti, vadinin sık çalılıkları arasında kayboldu. Kendimi

zorlayarak karda daha hızlı ilerlemeye çalıştım. Vadinin çalılık ucuna ulaşmama ramak kala arkama baktım. Atlarla biniciler tepeye varmak üzereydiler. Üzeri karla örtülü bir çalı kümesinin altına sığındım, kenara doğru kaydım. Gecegözleri bütün bir kurt sürüsüne yetecek kadar iz bırakmıştı geride. Ben hızla soluklanmak için bir an duraksarken, o çoktan başka bir yöne doğru hızla yanımdan geçti.

Haydi buradan çıkalım!

Yanıt vermesini beklemedim, ayaklarımın izin verdiği kadar hızla çalılıklardan yukarı doğru ilerledim. Tepedeki ağaçlar ve çalılıklar perdeledikleri için aşağıdaki kar fazla derin değildi. Tepemdeki dallar soğuk yüklerini üzerime boşaltmasınlar diye eğilerek ilerliyordum. Buz gibi havada tazıların bana kadar ulaşan havlamalarını dinledim. Heyecanlarının kızgın havlamalara dönüştüğünü duyduğumda aşağıdaki karışık izlere ulaştıklarını anladım. Çok hızlı olmuştu, oraya çok hızlı varmışlardı ve hızla buraya geleceklerdi.

Gecegözleri!

Sessiz ol aptal! Tazılar seni duyacak! Diğeri de!

Kalbim az kalsın duracaktı. Bu kadar aptalca davrandığıma inanamadım. Karlı çalıların arasında durup arkamızda olanları anlamak için kulak kesildim. Avcılar Gecegözleri'nin bıraktığı sahte izden hoşlanmış, tazıları o izi sürmeye zorluyorlardı. Sırtın darlığı düşünülürse at üzerinde gereğinden fazla adam vardı. Birbirlerinin yoluna çıkıyor ve belki de bıraktığımız gerçek izleri bozuyorlardı. Zaman kazanmıştık, ama sadece birazcık zaman. Birdenbire tazıların çığlıklarını ve vahşi havlamalarını duydum. Karmaşık köpek düşünceleri doluştu zihnime. Bir kurt üzerlerine atlamış, sürülerinin tam ortasına dalmış, arkalarındaki atların ayaklarının dibinden geçmişti. Adamlardan biri yere düşmüştü ve korkudan gözü dönmüş atını idare etmekte güçlük çekiyordu. Köpeklerden

biri bir kulağını kaybetmiş, onun acısına boğulmuştu. Zihnimi onun acısına kapatmaya çalıştım. Zavallı hayvan. Dizlerimin bağı çözülmüş, ağzım kurumuştu, ama hızlanmak, Gecegözleri'nin kendini bunca tehlikeye atarak kazandığı zamanı iyi kullanmak için kendimi zorladım.

Sırt gitgide darlaşıyor ve derinleşiyordu. Donmuş bir derenin üzerinde yürüdüğüm hissine kapıldım. Buradan uzaklaşmak için bir yol aradım. Arkamda tazılar yine havlamaya başlamışlar, birbirlerine artık doğru izi bulduklarını, kurdu izlemeleri gerektiğini söylüyorlardı. O zaman Gecegözleri'nin bir kez daha ortaya çıkıp kendini gösterdiğini ve onları benden uzaklaştırdığını anladım. Tazıların duymasını umursamayarak bana *Kaç evlat, kaç!* düşüncesini gönderdi. Düşüncesinde vahşi bir neşe, histerik bir aptallık vardı. Bana Buckkeep'in koridorlarında, Justin'i takip ettiğim ve Büyük Salon'da Regal'in veliahtlık töreni için gelmiş bütün konukların gözleri önünde öldürdüğüm geceyi anımsattı. Gecegözleri hayatta kalma endişesini ezip geçen bir çılgınlık hali içindeydi. Onun güvenliği için yüreğim ağzımda, gözlerime dolan yaşlarla boğuşarak ilerlemeyi sürdürdüm.

Sırt bitti. Karşımda yaz aylarında bu kanyonu kesen dağ çağlayanının bir hatırası gibi donmuş, parlayan bir kar kütlesi duruyordu. Dağdaki kayalık bir çatlağın cephesinden uzun buz saçakları sarkıyor, altında hâlâ akan suyun soluk parıltısını dışa vuruyordu. Dibinde buz kristal gibiydi. Suyun derin, üzerindeki buzun fazla ince olmasından şüphelenerek duraksadım. Gözlerimi kaldırdım. Aralarda buz tutmamış kayalar vardı. Ancak hiçbiri tırmanılacak gibi görünmüyordu. Dönüp yolu uzatarak gitmeyi düşünüyordum ki, bir havlama sesinin yükseldiğini duydum. Ne bir tazı, ne de bir kurt sesiydi duyduğum, ancak kırma bir köpeğin sesi olabilirdi. Çığlığının keskinliğinden benim izim üzerinde olduğunu anladım. Bir adamın cesaretlendirici çığlığını duydum, köpek tekrar havla-

dı, bu kez sesi daha yakından geldi. Sırtın duvarına döndüm ve tırmanmaya başladım. Adamın seslendiğini duydum, kendisini izlemeleri için bağırıyor, diğerlerini çağırıyordu. Bir adamın izini bulmuştu, kurdu boşvermelerini söylüyordu, o sadece bir İzan hilesiydi. Uzakta tazılar birdenbire farklı bir şekilde havlamaya başladılar. O an Regal'in sonunda aradığı şeyi bulduğunu anladım. Beni avlayacak İzanlı biri. Eski Kan satın alınmıştı.

Zıpladım ve sırtın duvarından sarkan bir fidana tutundum. Kendimi yukarı çektim, ayaklarımı fidanın üzerine aldım, dengemi sağladım ve bir yukarıdaki dala uzandım. Ağırlığımı üzerine verdiğimde kökleri kayadan kurtuldu. Düştüm, ancak ilk fidana tutunmayı başardım. Tekrar yukarı, dedim kendime vahşice. O fidanın üzerinde durdum ve ayaklarımın altında çatırdadığını duydum. Daha yukarıdan aşağı sarkan karmaşık bir çalılığa tutunmaya çalıştım. Fidana ağırlığımı daha fazla vermemek ya da çalılığa birkaç saniyeden fazla tutunmamak için kendimi hızla yukarı çektim. Arkamda bir çığlık duydum ve elimde olmaksızın arkama, aşağıya baktım. Aşağıdaki açıklıkta bir adamla bir köpek vardı. kırma bana havlarken, adam yayına bir ok sürüyordu. Tepelerinde çaresizce asılı duruyordum, bir avcının istemeyeceği kadar kolay bir hedeftim.

Kendi kendime "Lütfen," diye mırıldandım ve sonra okun salıverildiğini duydum. Bana çarptığını hissettim, sırtıma bir yumruk gibi, Regal'in çocukluğumdan kalma eski numaralarından biri ve derken içimde daha derin, daha sıcak bir acı hissettim. Ellerimden biri serbest kaldı. Ona öyle bir emir vermemiştim, tutuşunu kendiliğinden gevşetmişti. Sağ elimle asılı duruyordum artık. Kanımın kokusunu alan köpeğin havlamasını çok açık bir şekilde duyabiliyordum. Sadağından bir ok daha çeken adamın çıkardığı sesleri duyabiliyordum.

Sağ bileğimde bir acı duydum. Parmaklarım açılırken çığlığı bastım. Bir korkuyla çalılığı kavramaya çalıştım. Nasıl olduysa

yükseldim, yüzüm kara değdi. Sol kolumu buldum ve onunla tuhaf kulaç hareketleri yaptım. *Ayağını kaldır!* dedi Gecegözleri bana. Beni yukarı çekmek için çenesiyle sağ kolumun etini kavradığından sesi çıkmıyordu. Hayatta kalabileceğim düşüncesi beni gayretlendirdi. Vahşice debelendim ve karnımın altında sert toprağı hissettim. Sırtımdaki acıyı görmezden gelerek ilerledim. Adamın ok attığını görmemiş olsaydım, sırtımda bir balta olduğuna yemin edebilirdim.

Kalk, kalk! Koşmamız gerek!

Ayağa nasıl kalktığımı hatırlamıyorum. Köpeklerin aşağıda sırta tırmanmaya çalıştıklarını duyabiliyordum. Gecegözleri sırtın kenarında durdu ve gelenleri karşıladı. Pençeleriyle onları yardı ve cesetlerini aşağıdaki sürünü üzerine savurdu. Kıvırcık tüylü kırma öldüğünde aşağıdaki havlamaların şiddeti azaldı. Aşağıdaki adam İzanla bağlı olduğu hayvanın ölümü üzerine çığlık atarken acısını ikimiz de anlayabiliyorduk. Aşağıdakiler yorgun atlarını çevirip tekrar peşimize düşmeden önce, toparlanıp dinlenecek bir yer bulmak için sırttan aşağı inmeye başlarken adamın çığlıklar attığını ve küfrettiğini duyabiliyordum.

Koş! dedi Gecegözleri. Az önce yaptığımız şeyden konuşmadık. Sırtımdan aşağı bir yandan bir soğukluk yayan korkunç bir sıcaklık iniyordu. Orada bir ok başı bulmayı bekleyerek elimi göğsüme koydum. Ama hayır, derine girmişti. Gecegözleri'nin ardından ilerledim. Hareket ettikçe gömleğim ve pelerinim okun açıkta kalan kısmına sürtüyor ve canımı yakıyordu. Ne kadar zarar verdiğini merak ettim. Ciğerlerime girip girmediğini. Boğazımın gerisinde kan tadı mı vardı?

Bunu düşünme! diye emretti Gecegözleri sertçe. *İkimizi de zayıflatıyorsun. Sadece yürü. Yürü ve yürümeye devam et.*

Demek ki, o da koşamayacağımı biliyordu. Yürüdüm, o da yanımdan yürüdü. Bir süre. Sonra karanlığın içinde, hangi yöne git-

tiğimi ve yanımda olmamasını umursamadan körlemesine yürüyordum. Zihnimle ona uzandım, ama bulamadım. Uzaklarda bir yerde tekrar köpeklerin havlamasını duydum. Yürümeye devam ettim. Ağaçların arasına daldım. Dallar yüzümü sıyırıyordu, ama önemi yoktu, çünkü yüzüm uyuşmuştu. Sırtımdaki gömlek derimin üzerinde hafifçe kıpırdanan donmuş kandan bir kumaştı. Pelerinime daha sıkı sarınmaya çalıştım, ama ani acı beni dizlerimin üzerine devirdi. Aptallık. Pelerinin oka değeceğini düşünememiştim. Sersem. Yürümeye devam et evlat. Yürümeye devam ettim.

Ağaçlardan birine çarpınca dallardaki bütün kar üzerime boşandı. Ama yürümeye devam ettim. Uzunca bir süre. Sonra karın üzerine çöktüm, üşüyordum. Ayağa kalkmam gerekiyordu. İlerlemeye devam etmem gerekiyordu.

Tekrar yürümeye başladım. Fazla uzun sürmez, diye düşündüm. Karın ince olduğu bir çalılığın altında dizlerimin üzerine çöktüm. "Lütfen," dedim. Merhamet için ağlayacak gücüm yoktu. "Lütfen." Kimden merhamet isteyeceğimi bilmiyordum.

İki kalın kökün arasında bir çukur gördüm. Zemin çam iğneleriyle doluydu. Oraya emekledim. Sırtımdaki ok yüzünden uzanamıyordum. Ama alnımı ağaca yaslayabilir ve ellerimi göğsümde kavuşturabilirdim. Ayaklarımı altımda toplayarak iyice küçüldüm ve köklerin arasındaki daracık yere sığdım. O kadar yorgundum ki, üşümek bile umurumda değildi. Uykuya daldım. Uyandığımda bir ateş yakıp ısınırdım. Nasıl ısınacağımı hayal edebiliyordum, neredeyse hissedebiliyordum.

Kardeşim!

Buradayım, dedim ona sakince. *Tam buradayım*. Ona dokunmak için zihnimle uzandım. Geliyordu. boğazının etrafındaki tüyler donmuş tükürükle katılaşmıştı, ama boğazına tek bir diş bile saplanmamıştı. Burnunda bir yara vardı, ama kötü değildi. Adamların köpeklerinden sadece ikisi yaşıyordu ve atlardan biri

o kadar kötü topallıyordu ki, binicisi bir başka binicinin atını paylaşmak zorunda kalmıştı.

Gecegözleri karların arasından kolaylıkla ilerleyerek yaklaşıyordu. Yorgundu, evet, ama zaferin verdiği güç dolaşıyordu içinde. Gecenin içinde bir koku aldı ve yana hızla atılarak bir sıçrayışta tavşanı yakaladı. Bu akşam güzel bir yemek yiyecektik. Orman gecenin içinde gümüş rengi ve karaydı.

Dur. Kardeşim bunu yapma.

Neyi yapmayayım?

Seni seviyorum. Ama sen olmak istemiyorum.

Olduğum yerde durdum. Ciğerleri o kadar kuvvetle çalışıyordu ki, ağzındaki tavşanı bırakmadan soğuk gece havasını soluyordu.

Sen de ben olmak istemiyorsun Değiştirici. Gerçekte istemiyorsun.

Haklı olup olmadığından emin değildim. Onun gözleriyle gördüm, kendimi kokladım. Büyük ağacın kökleri arasında bir köpek yavrusu gibi iyice ufaldım. Kanımın kokusu havada güçlü bir şekilde yayılıyordu. Kafamı hafifçe yukarı kaldırdım. Her şey acı veriyordu ve acı sırtıma giren oka giden yolu izliyordu.

Tavşanı kanı kokusu aldım. Gecegözleri yanımda duruyordu. *Hazır sıcakken ye.*

Yapabilir miyim bilmem.

Senin için çiğnememi ister misin?

Kafamı hafifçe iki yana salladım. Parmaklarım neredeyse donmuştu, ama elimin küçük ciğeri koparıp ağzıma götürmesini seyrettim. Sıcak ve kanlıydı. Birdenbire Gecegözleri'nin haklı olduğunu anladım. Yemem gerekiyordu. Çünkü yaşamam gerekiyordu. Tavşanı parçalamıştı. Bir parça aldım, sıcak eti dişledim. Sertti, ama olsun. Hiç düşünmeden, kendimi o sağlıklı kurt bedenine soktum. Bunu daha önce de yapmıştım. Paylaşacaktık, ama birbirimize dönüşmeyecektik. İkimiz de kaybetmeden olmazdı.

Yavaşça doğrulup oturdum. Sırtımdaki kasların okla beraber

hareket ettiğini hissettim, kaslarımdan itiraz çığlıkları yükseliyordu. Kendimi öyle hissetmediğim halde sakinleşmeye çalıştım. Birdenbire tuhaf bir şekilde zihnime Burrich'in görüntüsü doldu. Dizindeki eski yara açıldığında yüzünde beliren ölü durgunluğu gördüm. Yavaşça elimi arkama götürdüm. Parmaklarımı belkemiğime doğru uzattım. Kaslarım oka doğru çekildi. Sonunda parmaklarım okun yapışkan gövdesine değdi. O hafif dokunuş bile yeni bir acıydı. Oku sıkıca tuttum, gözlerimi kapadım ve çektim. Acımasaydı bile, zor olacaktı. Ancak acı etrafımdaki dünyayı salladı, başımın dönmesi geçtiğinde kendimi ellerimle dizlerimin üzerine abanmış halde buldum.

Ben deneyeyim mi?

Kıpırdamadan durarak kafamı hayır anlamında salladım. Hâlâ bayılmaktan korkuyordum. Oku çıkarırsa bayılacağımı biliyordum. Kanama şiddetli olursa durduramayacağımı biliyordum. Hayır. En iyisi oku olduğu yerde bırakmaktı. Bütün cesaretimi topladım. *Kırabilir misin?*

Bana yaklaştı. Kafasının sırtıma değdiğini hissettim. Kafasını çevirdi, arka dişleriyle kavrayabilmek için çenesiyle manevra yaptı. Sonra çenesini kapadı. Bir çekilmeyle yeni bir acı dalgası geldi. Bir şekilde sırtıma uzanıp kanlanmış pelerinimi oktan kurtardım. Sonra pelerinime sıkıca sarındım. Gözlerimi kapadım.

Hayır. Önce ateş yak.

Gözlerimi güçlükle tekrar açtım. Çok zordu. Yakında, kolayca ulaşabildiğim çalı çırpıyı bir araya getirdim. Gecegözleri birkaç dal getirerek yardım etmeye çalıştı, ama yine de küçük bir ateş yakmam bir asır sürdü sanki. Küçük ateşe yavaşça çalı çırpı ekledim. Ateş kuvvetlice yanmaya başladığında şafağın sökmeye başladığını fark ettim. Tekrar harekete geçme zamanıydı. Sadece tavşanı bitirmek için ve ben ellerimle ayaklarımı ısıtayım diye durduk. Sonra tekrar yola koyulduk, Gecegözleri yolu gösteriyordu.

20

JHAAMPE

Tıpkı Dağ Krallığı saltanatının Farseer hanedanlığından eski olması gibi, Dağ Krallığı'nın başkenti olan Jhaampe de Buckkeep'ten daha eski bir şehirdir. Farseer hükümdarları, Dağlar'ı yöneten Kurban sülalesinin filozof rehberlerinden ne kadar farklıysa, Jhaampe de bir şehir olarak tarzı ile, bir hisar şehri olan Buckkeep'ten o kadar uzaktır.

Bildiğimiz anlamda kalıcı bir şehirleri yoktur. Sadece birkaç tane daimi binaları vardır. Bunun yerine dikkatli bir şekilde düzenlenip bahçelerle sınırlanmış yollar, Dağlar'ın göçebe halkının konup göçebileceği alanlardır. Pazar için ayrılmış bir yer vardır, ancak tüccarlar mevsime bağlı olarak belli bir sırayla göç ederler. Gecenin yarısında, bir anda yirmi çadır birden kurulabilir ve çadır sakinleri Jhaampe'nin nüfusunu bir hafta ya da bir ay için arttırarak ziyaretleri ve ticaretleri bittiğinde, hiçbir iz bırakmadan kaybolurlar. Jhaampe, nüfusunu Dağlar'ın açık yerlerde ikamet eden hareketli halkının oluşturduğu, sürekli değişen bir çadır şehridir.

Kraliyet ailesi ve yıl boyunca onlarla kalmayı seçen dostlarının evleri, bizim şatolarımıza ve salonlarımıza pek benzemez. Onların konutları, hâlâ canlı olan kocaman ağaçların ortasında bulunur. Ağaç gövdeleri ve dalları, bina için bir iskelet sağlayacak şekilde yıllarca sabırlı bir şekilde budanır. Bu canlı yapı, daha sonra ağaç kabuklarının liflerinden dokunmuş kumaşlarla

kaplanır ve kafes şeklindeki örgülerle güçlendirilir. Bu nedenle duvarlar, bir lale tomurcuğu ya da yumurta tepesi gibi hafifçe kıvrılan bir şekil alır. Dokuma katmanının üzerine kilden bir örtü yayılır ve sırası geldiğinde, Dağ halkının hoşlandığı parlak tonlardaki, reçineden yapılma yaldızlı bir boyayla boyanır. Bazıları düşsel canlılar ya da şekillerle süslenir, ama çoğu sade bir şekilde bırakılır. Daha çok morlar ve sarılar kullanılır. Öyle ki, kocaman dağ ağaçlarının gölgesinde gelişen şehirle karşılaşmak, ilkbaharda bir çiğdem tarlasıyla karşılaşmak gibidir.

Bu göçebe "kentinde", evlerin çevresinde ve yolların kesiştiği yerlerde bahçeler vardır. Bu bahçelerin her biri eşsizdir. Alışılmadık bir biçim verilmiş bir ağaç kütüğünün, düzenlenmiş taşların ya da zarif bir parça odunun merkezinde yer alıyor olabilirler. İçlerinde mis kokulu bitkiler, parlak renklerdeki çiçekler ya da herhangi bir bitki kümesi olabilir. Ünlü bir tanesinin ortasında, fokurdayan bir sıcak su kaynağı bulunur. Oradaki bitkilerin yaprakları etlidir ve daha ılık bir iklimin Dağ halkını gizemleriyle hoşnut etmek için buraya taşıdığı egzotik kokulu çiçekleri vardır. Ziyaretçiler, bahçelerden ayrılırlarken sık sık hediyeler bırakırlar; bir ahşap oyması, zarif bir çanak ya da belki de sadece parlak çakıl taşları. Bahçeler kimsenin mülkü değildir ve onlarla herkes ilgilenir.

Jhaampe'de sıcak su kaynakları da bulunur. Bazılarının suyu insanı haşlayabilir, bazıları ise sadece hafifçe fokurdayacak sıcaklıktadır. Bu kaynaklar hem hamam, hem de bazı küçük yerleşim yerlerinde ısı kaynağı olarak belli sınırlar içinde tutulmaktadır. Ziyaretçilerin her binada, her bahçede, her seferinde sade bir güzellik, renk ve şekil yalınlığı bulması Dağlar'ın idealidir. Edinilen genel izlenim, doğal dünyanın sakinliği ve zevkidir. Orada tercih edilen sade yaşam, ziyaretçiyi kendi yaşam tercihini sorgulamaya yöneltebilir.

• • •

Gece olmuştu. Bu gecenin acıyla geçen uzun günlerin ardından gelmesi dışında bir şey hatırlamıyordum. Çıkınımı sürükleyip bir adım daha attım. Çıkınımı yeniden çektim. Hızlı gitmiyorduk. Lapa lapa yağan karın havadaki acelesi, karanlıktan daha kör ediciydi. Onları taşıyan girdaplı rüzgardan kaçamıyordum. Gecegözleri, tereddütle attığım adımlarıma yol göstererek, sanki beni hızlandırabilirmiş gibi çevremde zikzaklar çizerek yürümem için bir patika açtı. Zaman zaman endişeli bir şekilde feryat ediyordu. Vücudu korku ve yorgunluktan gerilmişti. İs ve keçi kokuyordu... *sana ihanet etmek için değil, kardeşim. Yardım etmek için. Bunu unutma. Elleri olan birine ihtiyacın var. Ama eğer sana kötü davranırlarsa, tek yapman gereken beni çağırmak; hemen gelirim. Uzakta olmayacağım...*

Zihnimi onun düşüncelerine odaklayamadım. Bana yardım edememekten duyduğu mutsuzluğu ve beni bir tuzağa götürüyor olmaktan korktuğunu hissettim. Tartışmış olduğumuzu düşündüm, ama hangi konuda ısrar etmiş olduğumu hatırlayamadım. Konu her neyse, sırf ne istediğini bilme fazileti yüzünden Gecegözleri kazanmıştı tartışmayı. Yoldaki kar kümesinin üzerinde kaydım ve dizlerimin üzerine düştüm. Gecegözleri yanıma oturup bekledi. Yatmaya çalıştım, ağzıyla bileğime yapıştı. Beni hafifçe sürükledi, ama sırtımdaki yara alevler içinde kalmışım gibi yandı. Bağırdım.

Lütfen, kardeşim. İleride kulübeler, içlerinde de ışıklar var. Ateş ve sıcaklık. Sırtındaki kötü yarayı temizleyebilecek, elleri olan biri. Lütfen. Ayağa kalk. Son bir kez.

Eğik duran başımı kaldırdım ve görmeye çalıştım. Önümüzdeki yolda bir şey vardı, yol orada çatallanıyor, yanlarından dolanıyordu. Gümüş ay ışığı yoldaki şeyin üzerinde parladı, ama ne olduğunu anlayamadım. Gözlerimi kırpıştırdım, bir adam boyundan yüksek, oyulmuş bir taş olduğunu gördüm. Bir nesne olarak şe-

killendirilmemiş, sadece zarif bir biçim alana kadar düzeltilmişti. Tabanındaki çıplak, ince uzuvlar, yaz çalılarını anımsatıyordu. Küçük taşlardan örülmüş, düzensiz bir duvar tarafından sınırlanıyordu. Kar her şeyi süslemişti. Bu bana bir şekilde Kettricken'ı hatırlattı. Kalkmaya çalıştım, ama beceremedim. Gecegözleri yanımda, ıstırap içinde sızlanıyordu. Onu rahatlatacak bir düşünce bulamadım. Dizlerimin üzerinde durmak tüm gücümü tüketti.

Ayak sesleri duymadım, ama Gecegözleri'nin nabzının aniden yükseldiğini hissettim. Başımı yeniden kaldırdım. Benden bayağı bir uzakta, bahçenin ilerisinde biri gecenin içinden yürüyerek geliyordu. Uzun ince biriydi, kalın kumaşlarla örtünmüştü ve başlığı neredeyse bir kukuleta kadar öne çekilmişti. Gelişini izledim. Ölüm, diye düşündüm. Sadece ölüm, bu buzlu gecede bu denli güçlük çekmeden kayarak, bu denli sessiz bir şekilde gelebilirdi. "Kaç," diye fısıldadım Gecegözleri'ne. "Her ikimizi de almasına izin vermek anlamsız. Kaç şimdi."

Şaşılacak şekilde sözümü dinledi, sessizce yanımdan sıvıştı. Başımı çevirdiğimde onu göremedim, ama uzakta olmadığını hissettim. Sanki sıcak tutan bir giysiyi üzerimden çıkarmışım gibi gücünün beni terk ettiğini hissettim. Bir yanım onunla birlikte gitmeyi, kurdun yanı başından ayrılmamayı, kurt olmayı denedi. Bu darmadağın bedeni arkamda bırakmayı istedim.

Eğer zorundaysan, kardeşim. Eğer zorundaysan, seni geri çevirmem.

Bunu hiç söylememiş olmasını dilerdim. Bu dayanılmaz isteğe direnmemi kolaylaştırmıyordu bu. Bunu ona bir daha yapmayacağıma dair kendime söz vermiştim. Eğer ölmek zorundaysam, ölecek ve kendi hayatına kendi başına şekil vermesi için onu özgür ve bensiz bırakacaktım. Yine de ölüm anı yaklaştıkça, bu sözü tutmamak için birçok iyi neden var gibi geliyordu. Sağlıklı, vahşi bir beden, şimdiki zamanda geçen basit bir hayat beni çağırıyordu.

Gölge, yavaş yavaş yaklaşıyordu. Şiddetli, soğuk bir titreme ve acıyla sarsıldım. Kurda gidebilirdim. Kendimi cesaretlendirmek için kalan gücümü topladım. "Buradayım!" dedim çatallaşan bir sesle ölüme. "Buradayım. Gel, al beni, sonunda bitir şu işi."

Beni duydu. Durduğunu ve korkmuş gibi kaskatı kesilip dikildiğini gördüm. Sonra aniden, gece rüzgarında kıvrılan beyaz peleriniyle yanıma geldi. Yanımda durdu, uzun, ince ve sessizdi. "Sana geldim," diye fısıldadım. Birden yanımda diz çöktü, yontulmuş fildişine benzeyen kemikli yüzünü gördüm. Kollarını bana doladı, kaldırıp taşımaya başladı. Kollarının sırtım üzerindeki baskısı çok şiddetli bir ıstırap veriyordu. Bayıldım.

* * *

Sıcaklık, beraberinde acı da getirerek yeniden içime işliyordu. Yana dönük vaziyette yatıyordum, kapalı bir yerdeydim, çünkü rüzgar dışarıda okyanus gibi kabarıp dalgalanıyordu. Çay, tütsü, boya, talaş, ve üzerinde yattığım yün yaygının kokusunu aldım. Yüzüm yanıyordu. Her dalgası sırtımı yakar gibi acıtsa da bedenimin titremesini kesemiyordum. Ellerim ve ayaklarım zonkluyordu.

"Pelerin bağının düğümleri donmuş. İpleri keseceğim. Şimdi hareket etmeden yat." Seste, sanki böyle bir ses tonuna alışık değilmiş gibi garip nezaket vardı.

Bir gözümü açmayı başardım. Yerde yatıyordum. Yüzüm, içinde ateş yanan, taş bir şömineye dönüktü. Biri üzerime eğildi. Boğazıma yaklaşan bıçağın parıltısını gördüm, ama hareket edemedim. Bıçağın ileri geri hareket ederek ipi kestiğini gördüm, ama dürüst olmak gerekirse, etimin tadına bakıp bakmadığını söyleyemem. Sonra pelerinimi çekti. "Donup gömleğine yapışmış," diye mırıldandı biri. Nerdeyse bu sesi tanıdığımı sandım. Birden nefesini tuttu. "Bu kan. Tümü, donmuş kan." Pelerinimi gevşetip çıkarırken, garip bir yırtılma sesi duyuldu. Sonra biri yanıma, yere oturdu.

Gözlerimi yavaşça yukarı çevirdim, ama başımı, yüzünü göre-

cek kadar kaldıramadım. Beyaz yünden, yumuşak bir elbise giymiş ince bir vücut gördüm. Eski fildişi rengindeki eller, gömleğinin kollarını yukarı itti. Parmakları uzun ve ince, bilekleri kemikliydi. Sonra bir şey almak için birden kalktı. Bir süre için yalnızdım. Gözlerimi yumdum. Yeniden açtığımda, başımın yanında, mavi seramikten, geniş bir kap vardı. İçinden buhar tütüyordu, burnuma söğüt ve üvez kokusu geliyordu. "Hareket etme," dedi ses, bir süre için bu ellerden biri rahatlatıcı bir dokunuşla omzumda kaldı. Sonra sırtıma bir sıcaklık yayıldığını hissettim.

"Yine kanıyor," diye fısıldadım kendime.

"Hayır. Islatarak gömleği gevşetiyorum." Ses bir kez daha neredeyse tanıdık geldi. Gözlerimi kapattım. Bir kapı açılıp kapandı, yüzüme soğuk bir rüzgar esti. Yanımdaki adam durdu. Yukarı baktığını hissettim. "Kapıyı vurmalıydın," dedi sahte bir ciddiyetle. Sırtımda yeniden sıcak su damlaları hissettim. "Benim gibilerin bile misafiri olabilir."

Ayaklar aceleyle benim olduğum tarafa geçti. Biri yumuşak bir hareketle yanıma çömeldi. Alçalırken, eteğinin kıvrımlarını gördüm. Bir el saçlarımı yüzümden geriye itti. "Kim bu, kutsal kişi?"

"Kutsal kişi mi?" Adamın sesinde acı bir alay vardı. "Eğer konu deliklerse, ondan bahsetmelisin, benden değil. İşte, sırtına bak." Sonra daha yumuşak bir sesle konuştu. "Kim olduğuna gelince, hiçbir fikrim yok."

Kadının bir anda nefesini tuttuğunu duydum. "Tüm bunlar kan mı? Nasıl hâlâ hayatta? Onu ısıtalım ve kanı temizleyelim." Sonra eldivenlerimi çekip ellerimden çıkardı. "Oh, zavallı eller, parmakları ucuna kadar simsiyah olmuş!" diye bağırdı korkuyla.

Bunu ne görmek, ne de bilmek istiyordum. Kendimi bırakmıştım.

Bir süre yeniden kurt olmuş gibiydim. Bilmediğim bir köyün içinden, köpekleri ve insanları uyandırmamak için ihtiyatla süzülüp geçiyordum, her şey beyaz bir sessizliğe gömülmüştü ve ge-

cenin içinde karlar yağıyordu. Aradığım kulübeyi buldum, çevresinde dolandım, ama içeri girmeye cesaret edemedim. Bir süre sonra bu konuda tüm yapabildiğimi yapmışım gibi görünüyordu. Bu yüzden avlanmaya gittim. Öldürdüm, yedim, uyudum.

Gözlerimi yeniden açtığımda, oda donuk gün ışığıyla doluydu. Duvarlar kıvrıktı. Önce gözlerimin odaklanamadığını düşündüm, sonra Dağ evinin şeklini tanıdım. Yavaş yavaş ayrıntıları fark ettim. Yerdeki kalın yün yaygı, basit ahşap mobilyalar, yağlanmış deriden yapılma bir pencere. Bir rafın üzerinde tahta bir at ve minicik bir yük arabasının yanında, iki bebek başlarını birlikte öne eğiyorlardı. Köşede bir avcı kuklası asılıydı. Bir masanın üzerinde parlak renklere boyanmış tahta parçaları vardı. Temiz talaş ve taze boyanın kokusunu alabiliyordum. Kuklalar, diye düşündüm. Biri kukla yapıyordu. Üzerimde bir battaniyeyle yatakta yüzükoyun yatıyordum. Isınmıştım. Yüzümün derisi, el ve ayaklarım hoş olmayan bir şekilde yanıyordu, ama bu görmezden gelinebilirdi, çünkü önceliği sırtımdaki yaranın korkunç acısı alıyordu. Ağzım çok kuru değildi. Bir şey mi içmiştim? Ağzıma sıcak çay akıtıldığını hatırlar gibiydim, ama bu açık bir anı değildi. Keçe terliklerin içindeki ayaklar, yatağımın yanına yaklaştı. Biri eğildi ve battaniyeyi üzerimden kaldırdı. Serin hava, tenimin üzerinden akıp geçti. Becerikli eller yaramın çevresine bastırarak üzerimde dolandı. "Çok zayıf. Daha etli olsaydı, şansının daha yüksek olduğunu söyleyebilirdim," dedi üzgün bir şekilde yaşlı bir kadın sesi.

"Ayak ve el parmakları ne olacak?" Yakından gelen bir kadın sesi. Genç bir kadın. Onu göremiyordum, ama bana yakındı. Öteki kadın üzerime eğildi. Ellerimi tuttu, parmaklarımı büktü, uçlarını çimdikledi. İrkildim ve zayıf bir hareketle ellerimi çekmeye çalıştım. "Yaşarsa, parmakları için korkmaya gerek yok." dedi, kaba olmaktan çok gerçekçiydi. "Hassas olacaklardır, çünkü don-

muş olan tüm derisini ve etini dökmek zorunda. Sorun sırf bu olsa, çok kötü durumda sayılmaz. Onu öldürebilecek olan sırtındaki iltihap. Bu yaranın içinde bir şey var. Görünüşe bakılırsa, bir ok ucu ve parçası."

"Çıkaramaz mısın?" Fildişi eller, odanın bir yerlerinden konuştu.

"Kolayca," diye yanıtladı kadın. Dağ aksanıyla Buck dili konuşuyor olduğunu fark ettim. "Ama kesinlikle kanar ve gözden çıkarabileceği kadar kanı kalmamış. Yarasının pisliği yara yeniden açılırsa, kanına karışıp tüm vücudunu zehirleyebilir." İçini çekti. "Jonqui hâlâ hayatta olsaydı. Böyle işlerde çok bilgedir. Prens Rurisk'in çenesini delen oku o çıkardı. Prens nefes alınca yara köpürdü, ama Jonqui yine de onun ölmesine izin vermedi. Ben onun gibi bir hekim değilim, ama deneyeceğim. Elleri, ayakları ve yüzü için çırağımla bir merhem göndereceğim. Derisini her gün bu merhemle iyice ovun, derisi dökülünce de korkmayın. Sırtı içinse, zehri elden geldiğince emmesi için bir lapa koyacağız. Yemeğini ve içeceğini ağzına sen vermelisin, ne kadar yiyip içebilirse o kadar. Dinlenmesini sağla. Bir hafta sonra bu oku çekeriz ve sağ kalacak gücü toplamasını ümit ederiz, Jofron. Emici iyi bir lapa biliyor musun?"

"Bir iki tane. Kepek ve şilte otu iyidir," diye önerdi kadın.

"Evet, işimizi görür. Kalıp ona bakardım, ama ilgilenmem gereken birçok kişi var. Cedar Knoll dün gece saldırıya uğramış. Bir kuş, askerler defedilmeden, çok kişinin yaralandığı haberini getirdi. Bir hastaya bakıp o kadar çok kişiyi bırakamam. Onu senin ellerine teslim ediyorum."

"Ve benim yatağıma," dedi fildişi eller sıkıntıyla. Kapının hekimin ardından kapandığını duydum.

Derin bir nefes aldım, ama konuşacak gücü bulamadım.

Arkamda adamın kulübede dolandığını, suyun bir kaba doldurulurken çıkardığı küçük şırıltıyı ve seramik kabın hareket etti-

rildiğini duydum. Ayak sesleri yanıma yaklaştı. "Sanırım uyandı," dedi Jofron yumuşak bir şekilde.

"Şunu ona yedirmeye çalış o halde," diye önerdi fildişi eller. "Sonra da bırak dinlensin. Merhemin için kepek ve şilte otu alıp geleceğim. Ve kendim için de bir yatak, çünkü sanırım burada kalmak zorundayım." Vücudumun üzerinden bir tepsi geçti ve görüş alanıma girdi. Üzerinde bir kase ve bir bardak vardı. Bir kadın yanıma oturdu. Yüzünü görmek için başımı çeviremedim, ama eteğinin kumaşı Dağ dokumasıydı. Elindeki kaşıkla kaseden biraz yemek aldı ve bana uzattı. Dikkatlice yuttum verdiği şeyi. Bir çeşit et suyuydu. Bardaktan papatya ve kedi otu kokusu geliyordu. Bir kapının açılıp kapandığını duydum. Serin hava esintisinin odanın içinden geçtiğini hissettim. Bir kaşık dolusu et suyu daha. Sonra bir kaşık daha.

"Nerdeyim?" demeyi başardım.

"Ne?" diye sordu kadın, bana doğru eğilerek. Başını çevirdi ve yüzümü görmek için aşağı eğdi. Mavi gözler. Benim gözlerime çok yakınlar. "Bir şey mi söyledin?"

Kaşığı geri çevirdim. Yemiş olduklarım beni güçlendirmiş olsa da yemek yemek için çok çaba sarf ettiğimi hissettim bir anda. Oda daha karanlık görünüyordu. Bir sonraki uyanışımda çevremde karanlık bir gece vardı. Şöminedeki ateşin azalan çıtırtısı dışında her şey sessizdi. Ateşin yaydığı ışık kesik kesikti, ama odayı görmemi sağlamaya yeterdi. Kendimi çok zayıf ve korkunç bir şekilde susamış hissettim, ateşim de vardı. Yatağımın yanındaki alçak masada bir bardak su vardı. Bardağa uzanmaya çalıştım, ama sırtımdaki acı, kolumun hareketini engelledi. Şişen yara yüzünden sırtımın gerildiğini hissettim. Her hareket yarayı uyarıyordu. "Su," diye mırıldandım, ama ağzımın kuruluğu sesimi bir fısıltıya döndürdü. Kimse yanıma gelmedi.

Ev sahibim kendisi için şöminenin yanına, ottan bir minder

hazırlamıştı. Bir kedi gibi uyuyordu, umursamaz, ama değişmez bir tetikte olma havasıyla. İyice açtığı kolunu, başının altına yastık yapmıştı ve ateşin yansıyan ışığı onu parlatıyordu. Ona baktım ve kalbim sıkıştı.

Saçları, yüzünün pürüzsüz çizgilerini açıkta bırakarak tek bir örgü halinde, düzgün bir şekilde arkaya yatırılmıştı. İfadesizliği ve hareketsizliği ile yontulmuş bir maskeye benziyordu. Ergenliğin son izleri de kaybolmuş, zayıf yanakları, yüksek alnı, uzun ve dik burnu pürüzsüz bir hal almıştı. Dudakları hatırladığımdan daha ince, çenesi daha sertti. Ateşin ışığı dans ederek yüzünü renklendiriyor, beyaz tenini kehribar rengine boyuyordu. Soytarı, ayrı kaldığımız süre içinde büyümüştü. On iki ayda bu kadar değişmesi biraz fazla görünüyordu, yine de bu yıl benim için hayatımın öteki yıllarından daha uzun geçmişti.

Sanki onunla konuşmuşum gibi gözleri yavaşça açıldı. Bir süre tek kelime bile etmeden o da gözlerini bana dikti. Sonra kaşlarını çattı. Yavaşça doğrularak oturdu, teninin gerçekten fildişi gibi, saçının yeni çekilmiş un renginde olduğunu gördüm. Kalbimi ve dilimi durduran, gözleriydi. Ateşin ışığında kedi gözü gibi sarıydılar. Sonunda kendimi topladım. "Soytarı," diye, bir of çektim üzüntüyle. "Ne yaptılar sana böyle?" Kelimeleri, kuru ağzımdan zar zor çıkarabiliyordum. Elimi ona doğru uzattım, ama bu hareket sırtımdaki kasları çekti, yaramın yeniden açıldığını hissettim. Dünya sarsıldı ve kayıp gitti.

Güvenlik. Açık bir şekilde hissettiğim ilk şey buydu. Temiz döşeğin yumuşak sıcaklığından, başımın altındaki yastığın ot kokusundan geliyordu. Yarama yumuşak bir şekilde, sıcak ve birazcık nemli bir şey bastırıldı ve deliğin üzerine yayıldı. Güvenlik, donmuş ellerimi tutan soğuk eller kadar nazik bir şekilde sardı beni. Gözlerimi açtım ve ateş ışığıyla aydınlanan odaya yavaş yavaş odaklandım.

Yatağımın yanında oturuyordu. Gözleri beni geçip karanlık odaya dalarken, onda dinlenmişliğe benzemeyen bir durağanlık vardı. Beyaz yünden, yuvarlak yakalı sade bir giysi vardı üzerinde. Onu yıllarca alacalı giysilerin içinde gördükten sonra, bu basit giysi insanı şaşırtıyordu. Gösterişli bir kuklayı, boyaları kazınmış bir halde görmek gibiydi bu. Sonra yanağından aşağı, dik burnunun yanından gümüş bir damla süzüldü. Şaşkındım.

"Soytarı?" Bu kez sesim, bir vaklama gibi çıktı.

Gözlerini hemen gözlerime çevirdi, yanımda diz çöktü. Nefesi boğazından kesik kesik çıkıyordu. Su bardağını kaptı ve ben içerken bardağı ağzımda tuttu. Sonra öne sarkan başımı kaldırmak için, bardağı yerine koydu. Bunu yaparken yumuşak bir sesle, daha çok kendi kendine konuştu. "Ne yaptılar sana böyle, Fitz? Tanrılar, ne yaptılar sana böyle, seni bu hale getirecek kadar? Bana ne oldu böyle, seni kollarımda taşımama rağmen tanımadım bile?" Soğuk parmakları, yara izini ve kırık burnumu izleyerek çekingen bir şekilde yüzümde dolaştı. Aniden eğilip alnını alnıma dayadı. "Ne kadar güzel olduğunu hatırladığımda," diye fısıldadı kesik kesik ve sonra sessizliğe gömüldü. Yüzüme düşen, sıcak göz yaşı yakıcıydı.

Boğazını temizleyerek birden oturdu. Beni daha da yıldıran çocukça bir hareketle, koluyla gözlerini sildi. Derin bir nefes aldım ve kendimi topladım. "Değişmişsin," demeyi başardım.

"Değişmiş miyim? Değişmiş olduğumu tahmin ediyorum. Nasıl değişmem? Öldüğünü ve tüm hayatımın bir hiç olduğunu sandım. Sonra, şimdi, şu an, hem sen, hem de yaşama nedenim bana geri verildi... seni gördüm ve kalbimin duracağını, deliliğin beni sonunda ele geçirdiği sandım. Sonra adımı söyledin. Değiştin mi diyorsun? Hayal edebileceğinden de fazla, senin açık bir şekilde kendini değiştirmiş olduğun kadar. Bu gece kendimi tanımıyorum." Şimdiye kadar Soytarı'nın gevezelik yapmaya başlamaya bu

kadar yaklaştığını duymamıştım. Bir nefes aldı ve sonraki sözlerini söylerken sesi çatallandı. "Bir yıl boyunca, öldüğüne inandım, Fitz. Koca bir yıl boyunca."

Elimi bırakmamıştı. Vücudundan geçen titremeyi hissettim. "İkimizin de bir şeyler içmeye ihtiyacı var," diyerek birden kalktı. Karanlık odanın öteki tarafına doğru gitti. Büyümüştü, ama bu bedensel olmaktan çok, biçimsel bir büyümeydi. Boyunun uzadığından kuşkuluydum, vücudu artık bir çocuk vücudu değildi, her zamanki kadar zayıf ve narindi, ama cambazlar kadar kaslıydı. Dolaptan bir şişe, iki de bardak aldı. Şişenin mantarını çıkardı, bardaklara doldurmadan önce burnuma brendinin sıcaklığı geldi. Yatağımın yanına dönüp oturdu, bardaklardan birini bana uzattı. Morarmış parmak uçlarıma rağmen elimi, bardağın çevresine sardım. Kendine olan güveni biraz daha artmış gibi görünüyordu. Brendisini içerken bardağın kenarından bana baktı. Başımı kaldırdım ve brendimi ağzıma diktim. Yarısı sakalımdan aşağı aktı, sanki daha önce hiç brendi içmemişim gibi nefesim tıkandı. Sonra brendinin sıcak sıcak karnıma indiğini hissettim. Soytarı nazik bir şekilde yüzümü silerken başını salladı.

"Rüyalarıma kulak vermem gerekirdi. Defalarca senin geldiğini gördüm rüyamda. Rüyalarımda hep 'geliyorum' diyordun. Oysa ben bir şekilde başarısız olduğuma, Katalizör'ün öldüğüne kesin bir şekilde inandım. Seni yerden kaldırırken, kim olduğunu bile göremedim."

"Soytarı," dedim sessizce. Konuşmayı bırakmasını diledim. Bir süre sadece huzurlu olmak istedim, hiçbir şey düşünmemek. O anlamadı.

Bana baktı ve eskiden olduğu gibi kurnazca sırıttı. "Hâlâ anlamadın, değil mi? Öldüğün haberi bize ulaştığında, Regal'in seni öldürmüş olduğu haberi... hayatım sona erdi. Hacılar beni Ak Kahin olarak selamlamak için dizi dizi gelince durum daha da kötü-

leşti. Bunu beni yetiştirenlerin bildiği gibi, çocukluğumdan beri biliyordum. Bir gün seni bulmak için kuzeye geleceğimi ve ikimizin zamanı düzelteceğimizi bilerek büyüdüm. Tüm hayatım boyunca bunu yapacağımı biliyordum.

"Yolculuğa başladığımda, daha çocukluktan çıkmamıştım. Tek başıma, sadece benim tanıyacağım Katalizör'ü aramak için Buckkeep'e gittim. Ve seni buldum, sen kendini bilmesen de ben seni biliyordum. Olayların yavaş bir şekilde yön değiştirmesini izledim ve tekerleği eski yolundan çıkaran çakıl taşının her seferinde sen olduğunu gördüm. Sana bundan bahsetmek istedim, ama sen ilgilenmedin. Katalizör mü? Sen değilsin, oh, hayır!" Güldü, neredeyse safça. Brendisinin kalanını bir dikişte içti, sonra da benim bardağımı dudaklarıma tuttu. Bir yudum aldım.

Sonra odada dolanmak için ayağa kalktı, bardağını yeniden doldurmak için durdu. Yeniden yanıma geldi. "Durumun hep mahvolmanın eşiğine geldiğini gördüm. Ama sen hep oradaydın, daha önce hiç dağıtılmamış karttın sen, daha önce hiç en yüksek yüzü gelmemiş zarın en yüksek yüzüydün. Kralım öldüğünde ki, ölmek zorunda olduğunu biliyordum, Farseer soyunun bir varisi vardı, FitzChivalry hâlâ hayattaydı, tahta bir varisin yükselmesi için her şeyi değiştirecek olan Katalizör hâlâ hayattaydı." Brendisini yeniden yudumladı, konuştuğunda, brendinin kokusu nefesiyle beraber dışarı çıkıyordu. "Kaçtım. Kettricken ve doğmamış çocuğuyla kaçtım. Kederli, ama kendimden emindim, her şey olması gerektiği gibi cereyan edecekti. Çünkü sen Katalizör'dün. Ama öldü diye haber gelince..." Birden durdu. Yeniden konuşmaya çalıştığında, sesi kalınlaşmış ve ahengini kaybetmişti. "Bu beni bir yalan haline getirdi. Katalizör ölmüşse, ben nasıl Ak Kahin olabilirdim ki? Ne olacağını nasıl önceden görebilirdim? Olabilecek değişimleri yaşamış mıydın? Dünya daha da mahvolup batarken, sadece izleyecek miydim? Artık bir amacım kalmamıştı. Ha-

yatın benimkinden çok daha önemliydi. Birlikte yaptığımız şeylerle var oluyordum. Daha da kötüsü, dünyanın herhangi bir parçasının geçekten inandığım gibi olup olmadığını merak etmeye başladım. Ben gerçekten Ak Kahin miydim, yoksa bu garip bir çılgınlık, bir kaçığı teselli etmek için kendi kendini kandırmak mıydı? Bir yıl boyunca Fitz. Bir yıl. Kaybetmiş olduğum bir dostumun yasını tuttum, korkunç bir kadere terk ettiğim dünyanın yasını. Hepsi benim suçumdu. Kettricken'ın çocuğu, son umudum, hareketsiz ve mavi bir halde dünyaya gelince, bu benim hatam dışında ne olabilirdi?"

"Hayır!" Bu sözü, sahip olduğumu bilmediğim bir güçle bağırdım. Soytarı, sanki ona vurmuşum gibi irkildi. "Evet," dedi basit bir şekilde, dikkatle elimi yeniden tutarak. "Üzgünüm. Bilmediğini bilmem gerekirdi. Kraliçe kaybından ötürü mahvoldu. Ben de. Farseer'ın varisi. Son umudum paramparça oldu. Pekala, eğer çocuk yaşar ve tahta çıkarsa, belki bu kadarı da yeterli olur diyerek kendimi toplamıştım. Tüm o doğum sancılarına rağmen, ölü bir bebekle yatağına getirildiğinde... tüm hayatımın bir komedi, bir yalan, zamanın bana yaptığı kötü bir şaka olmuş olduğunu hissettim. Ama şimdi..." Bir an için gözlerini kapattı. "Şimdi seni gerçekten hayatta buldum. Bu nedenle ben de hayattayım. Yeniden, birden inandım. Bir kez daha kim olduğumu biliyorum. Ve Katalizör'ümün kim olduğunu." Sözlerinin kanımı nasıl dondurduğunu hayal bile etmeyerek yüksek sesle güldü. "İnancım yoktu. Ben, Ak Kahin, kendi kehanetime inanmadım. Yine de buradayız, Fitz, her şey, her zaman olması gerektiği gibi gelip geçecek yine."

Bardağını doldurmak için şişeyi yeniden eğdi. Bardağını doldurduğunda, içki gözleriyle aynı renkteydi. Ona baktığımı gördü ve hoşnut bir şekilde sırıttı. "Ah, ama Ak Kahin artık beyaz değil mi, dersin sen şimdi. Sanırım bu türümün özelliği. Şimdi, yıllar geçtikçe daha da renklenebilirim." Şiddetle reddeder gibi bir ha-

reket yaptı. "Ama bu önemli değil. Şimdiden çok konuştum. Anlat bana, Fitz. Her şeyi anlat. Nasıl sağ kaldın? Neden buradasın?"

"Verity beni çağırıyor. Ona gitmeliyim."

Soytarı, sözlerim karşısında bir nefes aldı, hayır nefesini tutmadı, sanki yeniden hayat buluyormuş gibi yavaşça bir nefes aldı. Sözlerim karşısında zevkten neredeyse yüzü kızardı. "O halde yaşıyor! Ah!" ben daha fazla şey söyleyemeden, ellerini kaldırdı. "Yavaş yavaş. Bana sırayla her şeyi anlat. Bunlar duymayı arzuladığım, özlemini çektiğim sözler. Her şeyi bilmeliyim."

Ama ben çok yorgundum. Çok az gücüm vardı ve bazen kendimi yüksek ateş rağmen, dayanıyor gibi hissediyordum. Öyle ki, sözler ağzımdan gelişigüzel çıkıyor, geçen yıla dair hikayemin neresinde kaldığımı hatırlayamıyordum. Regal'in zindanlarına kadar gelmiştim, sonra sadece "Beni dövdürdü ve aç bıraktırdı," diyebildim. Soytarı'nın yaralı yüzüme hemen bir bakıp gözlerinin ilgi göstermemesinden, anladığını fark ettim. O da Regal'i iyi tanıyordu. Daha fazlasını duymayı beklediğinde, yavaşça başımı iki yana salladım.

Başını eğdi, sonra gülümsedi. "Tamam, Fitz. Yorgunsun. Şimdiden bana en çok duymak istediğim şeyleri söyledin. Kalanı bekleyebilir. Şimdi, ben sana yılımın nasıl geçtiğini anlatacağım." Önemli sözcüklere sarılarak, onları kalbimde biriktirerek dinlemeye çalıştım. Uzun zamandan beri merak etmiş olduğum çok şey vardı. Regal kaçıştan şüphelenmişti. Kettricken odasına döndüğünde, özenle seçilip paketlenen eşyalarının kaybolduğunu, Regal'in casusları tarafından gizlice alındığını fark etmişti. Sırtındaki kıyafetlerden ve aceleyle eline aldığı bir pelerinden başka bir şeyi kalmamıştı. Soytarı ve Kettricken'ın Buckkeep'ten gizlice kaçtıkları gece, yüz yüze kaldıkları korkunç havayı duymuştum.

Kışın, Altı Dükalık'ı boydan boya geçtikleri tüm yol boyunca, Kettricken benim Sooty'me binmiş, Soytarı inatçı Ruddy ile uğraş-

mıştı. Kış fırtınalarının sonunda Mavi Göl'e ulaşmışlardı. Soytarı onlara bakmış, yüzünü ve saçını boyayıp sokaklarda hokkabazlık yaparak gemiyle yolculuk etmek için gereken parayı kazanmıştı. Tenini ne renk boyamıştı? Beyaz elbette, Regal'in casuslarının arayacak oldukları bembeyaz tenini saklamak en iyisiydi.

Gölü pek bir olayla karşılaşmadan geçmişler ve Moonseye'den sonra Dağlar'ın içlerine yolculuk etmişlerdi. Zaman geçmeden Kettricken, Verity'nin başına ne geldiğini öğrenmek için babasından yardım istemişti. O da Jhaampe'den geçmişti, ama o zamandan beri bir haber alınamamıştı. Kettricken onu bulmak için atlılar göndermiş, hattâ aramaya kendisi de katılmıştı. Ama tüm umutları kederle sonuçlanmıştı. Dağlar'ın çok yukarılarında bir savaş alanı bulmuştu. Kış ve artıkları yiyen hayvanlar yapacaklarını yapmışlardı. Kimsenin kimliği belirlenemedi, ama Verity'nin geyik sancağı oradaydı. Ortalığa saçılan oklar ve bir cesedin parçalanan kaburgaları, onlara zarar vermiş olanın, hayvanlar ya da kötü hava değil, insanlar olduğunu gösteriyordu. Cesetlerin sayısı kadar kafatası yoktu ve saçılan kemikler, ölü sayısını belirlemeyi engelliyordu. Kettricken'ın yanına alması için Verity'ye verdiğini hatırladığı pelerin bulunana dek, kraliçe umutlarına sıkıca sarılmıştı. Geyik desenini pelerinin göğsüne kendi elleriyle işlemişti. Pelerinin altında çürük kemikler ve paçavraya dönmüş giysiler vardı. Kettricken ölü kocasının yasını tutmuştu.

Onu mahveden bir üzüntü ve Regal'in planları karşısında köpüren bir öfke arasında mekik dokuyarak Jhaampe'ye geri dönmüştü. Hiddeti, Verity'nin çocuğunu Altı Dükalık tahtında görme ve halkın yeniden adil bir hükümdarlığa sahip olması azmine dönerek pekişmişti. Çocuğu ölü doğana dek bu planlar ona güç vermişti. Soytarı, o zamandan beri yerleri örten kar kadar durgun bir yüzle, donmuş bahçelerinde gezinirken şöyle bir görmenin dışında onu pek görememişti.

Dahası da vardı, anlattıklarının içine karışan, benim için hem önemli, hem de o kadar önemli olmayan haberleri vardı. Sooty ve Ruddy hayatta ve iyiydi. Sooty yaşına rağmen, genç aygırdan gebe kalmıştı. Bunu duyunca başımı salladım. Regal bir savaş çıkarmak için elinden geleni yapıyordu. Şimdi Dağ halkına musallat olan başıboş haydut çetelerini onun tuttuğu düşünülüyordu. Parası ilkbaharda ödenen tahıllar ellerine hiç ulaşmamış, Dağ tüccarlarının mallarıyla Altı Dükalık sınırından geçmesine izin verilmemişti. Altı Dükalık sınırına yakın birçok küçük köy, geriye tek canlı bırakılmamacasına yağmalanmış ve yakılmış bir halde bulunmuştu. Kral Eyod'un yavaş alevlenen öfkesi, şimdi akkor halindeydi. Dağ halkı hazır bir orduya sahip değildi, ama Kurban'ın sözü doğrultusunda silah kuşanmayacak tek bir kişi yoktu. Savaş kapıdaydı.

Ve Buckkeep Leydisi Patience'a dair hikayeleri vardı. Bu hikayeler, tüccarlar sonra da kaçakçılar arasında ağızdan ağza yayılan sözlerden, ona bölük pörçük bir şekilde ulaşmıştı. Patience, Buck sahilini savunmak için elinden geleni yapmıştı. Para azalıyordu, ama bölge halkı ona Leydinin Vergisi diye adlandırdıkları bir vergi ödedi. Patience bu parayı elinden geldiğince iyi bir şekilde askerleri ve denizcileri arasında bölüştürerek harcadı. Akıncılar şimdi Altı Dükalık'ın tüm sahil şeridinde karargahlara sahip olsa da Buckkeep henüz düşmemişti. Kış savaşı yavaşlatmıştı, ama bahar, sahili bir kez daha kana boyayacaktı. Küçük burçlardan bazıları Kızıl Gemiler'le anlaşmaktan bahsediyordu. Bazıları da İşlenmekten korunma umuduyla açıkça vergi ödüyordu.

Sahil dükalıkları yazı çıkaramazdı. Chade böyle diyordu. Soytarı ondan bahsederken, susuyordum. Yaz ortasında, gizli yollarla yaşlı bir seyyar satıcı kılığında Jhaampe'ye gelmişti, ama oraya vardığında kimliğini kraliçeye açıklamıştı. Soytarı, onu o zaman görmüştü. "Savaş ona yaramış," dedi Soytarı. "Yirmi yaşında bir adam gibi dolanıyor etrafta. Belinde bir kılıç taşıyor ve gözlerin-

de ateş var. Kettricken'ın karnının Farseer varisi ile nasıl şiştiğini görünce memnun oldu ve açık açık Verity'nin çocuğunun tahta geçmesinden bahsettiler. Ama bu yaz ortasındaydı." İçini çekti. "Şimdi dönmüş olduğunu duydum. Kraliçe bebeğini ölü doğurduğunu haber verdiği için diye düşünüyorum. Onu henüz göremedim. Bize şimdi nasıl bir umut verebilir, bilmiyorum." Başını salladı. "Farseer tahtına bir varis gerek," diye ısrar etti. "Verity bir varis edinmeli. Yoksa..." Çaresiz der gibi bir hareket yaptı.

"Neden Regal değil? Onun soyundan gelen bir erkek çocuk yetmez mi?"

"Hayır." Soytarı'nın gözleri uzaklara daldı. "Hayır. Bunu sana kesin bir şekilde söyleyebilirim, ama nedenini söyleyemem. Gördüğüm gelecekte çocuğu olmuyor. Bir piç bile. Her zaman son Farseer olarak hüküm sürüyor ve karanlığı getiriyor."

Üzerimden bir titreme geçti. Soytarı, böyle şeylerden bahsederken çok garip oluyordu. Tuhaf sözleri aklıma bir endişe daha getirdi. "İki kadın vardı. Ozan Starling ve Kettle adında yaşlı bir hacı. Buraya gelmek için yola çıktılar. Ketle, Ak Kahin'i aradığını söyledi. Senin o olduğun hiç aklıma gelmedi. Herhangi bir şekilde, onlar hakkında bir şey duydun mu? Jhaampe kasabasına ulaştılar mı?"

Başını yavaşça iki yana salladı. "Kıştan beri Ak Kahin'i arayan kimse gelmedi." Yüzümdeki üzüntüyü görerek duraksadı. "Elbette, buraya her geleni bilmiyorum. Belki Jhaampe'dedirler. Ama böyle bir ikili hakkında hiçbir şey duymadım." İsteksizce ekledi, "Haydutlar şimdi yolcuları avlıyorlar. Belki de... geç kalmalarına sebep olmuşlardır."

Belki de ölmüşlerdir. Benim için geri gelmişlerdi ve onları tek başlarına göndermiştim.

"Fitz?"

"İyiyim. Soytarı, bana bir iyilik yapar mısın?"

"Bu ses tonundan hiç hoşlanmadım. Ne gibi?"

"Kimseye burada olduğumu söyleme. Kimseye hayatta olduğumu söyleme, şimdilik."

Soytarı içini çekti. "Kettricken'a bile mi? Ona Verity'nin hâlâ hayatta olduğunu da mı söylemeyeyim?"

"Soytarı, her ne için gelmişsem, bunu kendi başıma yapmaya niyetliyim. Kettricken'da yanlış umutlar uyandırmayacağım. Onun öldüğü haberine bir kez dayandı. Eğer onu Kettricken'a geri getirebilirsem, gerçekten sevinecek zamanımız olur. Çok şey istediğimi biliyorum. Ama bırak, yardım ettiğin bir yabancı olarak kalayım. Sonra, Jhaampe kütüphanesinden eski bir haritayı almak için yardımına ihtiyaç duyabilirim. Ama buradan ayrıldığımda yalnız gideceğim. Sanırım, bu arama en iyi sessiz bir şekilde başarılır." Gözlerimi yana kaydırdım ve "Bırak FitzChivalry ölü kalsın. Gerçekten, bu en iyisi." diye ekledim

"En azından Chade'i göreceksin herhalde?" Kuşkuluydu.

"Chade bile yaşadığımı bilmemeli." Hangisi yaşlı adamı daha çok sinirlendirir diye düşünerek konuşmama ara verdim. Her zaman bana yasaklamasına rağmen Regal'i öldürmeye çalıştığıma mı, yoksa bu işi berbat etmeme mi. "Bu aramayı yalnız başıma yapmak zorundayım." Onu izledim, yüzünde isteksiz bir onay gördüm.

Yeniden içini çekti. "Sana tam anlamıyla katıldığımı söylemeyeceğim. Ama kim olduğunu kimseye söylemeyeceğim." Hafifçe güldü. Konuşmamız da, Brendi şişesi de bitti. Sarhoş bir halde birbirimize bakarak sessizliğe gömüldük. Yüksek ateş ve brendi içimi yakıyordu. Düşünecek bir sürü şey, yapabilecek çok az şey vardı. Hiç kıpırdamadan yatarsam, sırtımdaki acı diniyor, sadece bir zonklamaya dönüşüyordu. Kalp atışlarıma tempo tutuyordu.

"Regal'i öldürememiş olman çok kötü," dedi Soytarı aniden.

"Biliyorum. Denedim. Bir komplocu ve suikastçı olarak başarısız biriyim."

Sözlerime omuz silkti. "Bu işte hiçbir zaman iyi olmadın, biliyorsun. Sende hiçbir çirkinliğin lekeleyemeyeceği bir saflık var, sanki kötülüğe gerçekten hiç inanmıyormuşsun gibi. En çok bu yönünü seviyorum." Soytarı, oturduğu yerde sallandı, ama toparlandı. "Öldüğün zaman, en çok bunu özledim."

Aptal gibi sırıttım. "Bir süre önce, en büyük güzelliğimin bu olduğunu düşünüyordum."

Soytarı bana baktı. Sonra bakışlarını çevirip yavaşça konuştu. "Bu hiç adil değil. Ben olsaydım, yüksek sesle böyle şeyler söylemezdim. Yine de. Ah, Fitz." Hoşnut bir halde başını salladı. Alay etmeden konuşuyor, neredeyse kendini yabancılaştırıyordu. "Belki yarısı bunu fark etmemenden geliyordu. Regal gibi değil. O şimdi hoş bir adam ve bunu çok iyi biliyor. Onu karmakarışık olmuş bir saçla ya da yanakları rüzgardan kızarmış bir halde göremezsin."

Bir an kendimi tuhaf bir şekilde rahatsız olmuş gibi hissettim. Sonra, "Ne de sırtında bir okla, ne yazık ki," dedim ve her ikimiz de sadece sarhoşların anlayabileceği, aptalca bir kahkaha patlattık. Bu, sırtımda şiddetle bıçaklanma hissi uyandırdı, bir an için nefes alamadım. Soytarı sırtımdaki ıslak şeyi alıp yerine şöminenin üzerindeki çanaktan aldığı, neredeyse rahatsız edici sıcaklıktaki bir başkasını koymak için ayağa kalktı, ayaklarının üzerinde beklediğimden daha düzgün duruyordu. Yeniden gelip yanıma diz çöktü. Doğruca gözlerimin içine bakıyordu. Sarı gözlerini okumak, bir zamanlar renksiz olan gözlerini okumak kadar zordu. Uzun parmaklı soğuk elini yanağıma koydu ve sonra, saçlarımı alnımdan geriye itti.

"Yarın," dedi bana ciddi bir şekilde. "Yeniden kendimiz olacağız. Soytarı ve Piç. Ya da Ak Kahin ve Katalizör, eğer istersen. Bu hayatları sürdürmek zorundayız, ne kadar istemesek de bizim için belirlenen kaderi yerine getireceğiz. Ama burası, bu an, sadece iki-

mizin arasında ve benim ben, senin sen olman dışında başka bir neden olmaksızın söylüyorum sana, çok mutluyum, yaşadığın için çok mutluyum. Seni nefes alıp benim ciğerlerime yeniden nefes verirken gördüğüm için. Eğer kaderimin mutlaka birine dolanması gerekiyorsa, o kişi sen olduğun için çok mutluyum."

Sonra öne eğildi, bir an için alnını alnıma dayadı. Sonra derin bir nefes çekti ve yanımdan ayrıldı. "Uyu, oğlum," dedi Chade'in sesini başarıyla taklit ederek. "Yarın hemen olur. Ve yapacak işlerimiz var." Sonra düzensiz kahkahalar attı. "Kurtaracak bir dünyamız var, sen ve ben."

21

KARŞILAŞMALAR

Diplomasi, dayatma sırları sanatı olabilir pekala. Müzakereler sonucunda neye ulaşılır, tarafların paylaştığı ya da reddettiği sırlar yok mudur? Ve bu, bir evlilik sözleşmesi için geçerli olduğu kadar, krallıklar arasındaki ticaret anlaşmaları için de geçerlidir. Her iki taraf da istediğini almak için diğerine ne kadar boyun eğmeye hazır olduğunu gerçekten bilir. Bu, pazarlığı kendi çıkarına uygun biçimde kabul ettirmeye dair gizli bilginin dayatılmasında mevcuttur. İnsanlar arasında sırların rol oynamadığı hiçbir olay yoktur, kart oynamaktan tutun, inek satmaya kadar. Hangi sırrı, ne zaman açıklayacağı konusunda daha akıllı davranan her zaman üstünlük kazanır. Kral Shrewd, düşmanınız sizin bihaber olduğunuza inanırken, onun sırrını bilmekten daha büyük bir üstünlük yok, demeye bayılırdı. Belki de bu sahip olunacak en güçlü sırdır.

* * *

İzleyen günler, benim için gün gibi değil, aralarına yüksek ateş rüyaları serpilmiş, birbirinden kopuk uyanık olma aralıklarıydı. Ya Soytarı'yla yapmış olduğum kısa sohbet son gücümü tüketmiş ya da sonunda yarama boyun eğecek kadar kendimi güvende hissetmiştim. Belki de her ikisi. Soytarı'nın şöminesinin yanındaki yatakta yattım ve kendimi sefil bir aptal gibi hissettim. Kulak misafiri olduğum konuşmalar kulağıma bir vızıltı gibi geliyordu.

Sefaletimi fark etmenin bir içine bir dışına kaydım, ama hiç uzaklaşmadım. Verity'nin *Bana gel, bana gel,* sözleri acıma tempo tutarak çalan bir davul gibiydi. Öteki sesler ateşimin sisi içinde gidip geliyordu, ama Verity'ninki sabitti.

* * *

"Senin aradığı kişi olduğuna inanıyor. Buna ben de inanıyorum. Onu görmen gerektiğini düşünüyorum. Ak Kahin'i arayarak çok uzun ve yorucu bir yoldan gelmiş." Jofron'un sesi alçak, sözleri mantıklıydı.

Soytarı'nın eğesini indirirken çıkardığı tıkırtıları duydum. "O halde yanıldığını söyle ona. Ona benim Ak Oyuncakçı olduğumu söyle. Ak Kahin'in sokağın aşağısında, soldan beşinci kapıda yaşadığını söyle."

"Onunla dalga geçmeyeceğim," dedi Jofron ciddiyetle. "Seni aramak için çok uzaktan gelmiş ve yolda hayatı dışında her şeyini kaybetmiş. Haydi ama, kutsal kişi. Kadın dışarıda bekliyor. Onunla konuşmayacak mısın, azıcık da olsa?"

"Kutsal kişi," diye hor görerek homurdandı Soytarı. "Sen eski parşömenleri fazla okuyorsun. Onun gibi. Hayır, Jofron." Sonra içini çekti ve yumuşadı. "Onunla iki gün sonra konuşacağımı söyle ona. Ama bugün değil."

"Öyle olsun," Jofron'un onaylamadığı açıktı. "Ama yanında biri daha var. Bir ozan. Öyle kolay atlatılacak biri olduğunu düşünmüyorum. Sanırım onu arıyor."

"Ah, ama kimse onun burada olduğunu bilmiyor. Sen, ben ve hekimin dışında. İyileşirken bir süre yalnız kalmak istiyor."

Ağzımı oynattım. Starling'i göreceğimi, onu kastetmediğimi söylemeye çalıştım.

"Biliyorum. Hekim hâlâ Cedar Knoll'da. Ama akıllı biri şu ozan. Bir yabancıdan haberleri olup olmadığını sormuş çocuklara. Çocuklar, her zaman, her şeyi bilirler."

"Ve her şeyi söylerler," diye karşılık verdi Soytarı surat asarak. Başka bir aleti daha sıkıntıyla attığını duydum. "Anladığım kadarıyla tek bir seçeneğim var o halde."

"Onları görecek misin?"

Soytarı homurdanarak bir kahkaha attı. "Tabii ki hayır. Onlara yalan söyleyeceğim demek istedim."

* * *

Öğleden sonra, güneş kapalı gözlerimin karşısına doğru eğildi. Tartışma sesleri duyarak uyandım.

"Sadece onu görmek istiyorum." Bir kadın sesi, sinirli. "Burada olduğunu biliyorum."

"Ah, sanırım haklı olduğunuzu kabul etmeliyim. Ama uyuyor." Soytarı, çıldırtıcı bir sakinlikle.

"Yine de onu göreceğim." Starling, sert bir şekilde.

Soytarı derin bir of çekti. "İçeri girip onu görmenize izin veremem. Çünkü sonra ona dokunmak istersiniz. Bir kez dokununca, uyanana kadar beklemek istersiniz. Bir kez kalktı mı, onunla konuşmak istersiniz. Bunun sonu gelmez. Yapacak çok işim var bugün. Bir oyuncakçının zamanı sırf kendine ait değildir."

"Siz bir oyuncakçı değilsiniz. Kim olduğunuzu biliyorum. Onun da gerçekte kim olduğunu biliyorum." Açık kapıdan içeri soğuk giriyordu. Soğuk battaniyelerimin altına süründü, etimi gerdi ve acıma şiddetle asıldı. Kapıyı kapamalarını diledim.

"Ah, evet, siz ve Kettle büyük sırrımızı biliyorsunuz. Ben Ak Kahin'im, o da çoban Tom. Ama bugün meşgulüm, önceden sipariş edilen kuklaları yarına bitirmem gerek, o da uyuyor. Rüyalarında koyun sayıyor."

"Bunu kastetmedim." Starling sesini alçalttı, ama uzaktan yine de duyuluyordu. "O FitzChivalry, tahtan vazgeçen Chivalry'nin oğlu. Sen de Soytarı'sın."

"Bir zamanlar, soytarıydım. Burada, Jhaampe'de bunu herkes

bilir. Ama şimdi oyuncakçıyım. Artık o unvanı kullanmadığıma göre, isterseniz siz alabilirsiniz. Tom'a gelince, sanırım o bugünlerde Uyku Yastığı unvanını kullanıyor."

"Bu konuyu görüşmek için kraliçeye çıkacağım."

"Akıllıca bir karar. Eğer onun soytarısı olmak istiyorsan, kesinlikle görmen gereken kişi o. Ama şimdilik sana başka bir şey göstermeme izin ver. Hayır, geriye, lütfen, böylelikle hepsini görebilirsin. İşte geliyor." Kapının hızla çarptığını ve sürgünün sesini duydum. "Kapımın dışı," diye bağırdı Soytarı hoşnut bir halde. "Kendim boyadım. Hoşuna gitti mi?"

Sarıp sarmalanmış bir ayağın tekme atmasına benzer bir ses duydum ve bu ses birkaç kez tekrarlandı. Soytarı söylenerek çalışma masasına geldi. Oyuncak bebeğin tahta başını ve boya fırçasını eline aldı. Bana bir göz attı. "Uyumaya devam et. Kettricken'ı görmek için huzura kısa bir süre içinde kabul edilmeyecektir. Kraliçe bugünlerde pek az kişiyi görüyor. Görüşse de onu inandırabileceğe pek benzemiyor. Şimdilik yapabileceğimiz en iyi şey bu. Bu yüzden uyuyabilecekken uyu. Gücünü topla, korkarım buna ihtiyaç duyacaksın."

* * *

Beyaz karların üzerindeki günışığı. Ağaçların ortasında, karnına kadar kara batmış, ormandaki açıklık araziye bakıyor. Genç insanlar oyun oynuyor, birbirlerini kovalıyor, sıçrıyor ve birbirlerini karda defalarca yuvarlamak için çekiştiriyorlar. Vahşi hayvan yavrularından pek de farklı değiller. Kıskanç. Biz büyürken, diğer yavruların bizimle oynamasına hiç izin vermedik. Aşağıya koşup onlara katılma arzusu bir kaşıntı gibi. Korkacaklardır, kendimizi uyardık. Sadece izle. Çığlıkları havayı kaplıyor. Bizim dişi yavrumuz da böyle büyüyecek mi, merak ettik? Onlar karın içinde koşup birbirlerini kovalarlarken, örgülü saçları arkasında uçuşuyor.

"Fitz. Uyan. Seninle konuşmam gerek."

Soytarı'nın ses tonu hem sisi, hem acıyı yarıp geçti. Gözlerimi açtım, sonra canımın acısıyla hemen kıstım. Oda karanlıktı, ama yatağımın yanına, yere mumlar dizmişti. Mumların yanına oturdu, ciddi bir ifadeyle yüzüme baktı. Yüzündeki anlamı okuyamıyordum, gözlerinde ve dudaklarının kenarlarında sanki umut dans ediyor, ama kötü haberler getirmiş gibi hazırlıklı da görünüyordu. "Dinliyor musun? Beni duyabiliyor musun?" diye üsteledi.

Başımı sallamayı başardım. Sonra, "Evet." Sesim o kadar kısık çıktı ki, ben bile tanıyamadım. Hekimin oku çekmesi için güçlenmem gerekirken, sanki yara daha da kötüleşiyormuş gibi hissettim. Her gün acının alanı genişliyordu. Zihnime hep baskı yapıyor, düşünmemi zorlaştırıyordu.

"Chade ve Kettricken'la akşam yemeği yedim. Chade'in bize haberleri var." Başını eğdi ve "Chade, Buck'ta bir Farseer çocuğu olduğunu söylüyor. Henüz bir bebek ve bir piç. Ama Verity ve Chivalry ile aynı soydan, bir Farseer. Chade böyle olduğuna yemin ediyor," derken dikkatle yüzümü izledi.

Gözlerimi kapattım.

"Fitz. Fitz! Kalk ve beni dinle. Kettricken'ı çocuğun üzerinde hak iddia etmesi için ikna etmeye çalışıyor. Ya çocuğun Verity'den olma öz çocuğu olduğunu ve onu suikastçılardan korumak için sahte bir ölü doğum haberiyle sakladığını ya da çocuğun Verity'nin piçi olduğunu söyleyecek. Ama Kraliçe Kettricken, bebeği yasal kılmayı ve onun tahtın varisi olduğunu iddia etmeyi yeğliyor."

Hareket edemedim. Nefes alamadım. Benim kızım, biliyordum. Güvende ve saklı tutulan, Burrich tarafından korunan kızım. Taht için feda edilecek kızım. Molly'den alınıp Kettricken'a verilecek. Adını bile bilmediğim küçük kızım. Bir prenses, gelecekte de kraliçe olması için alınıp sonsuza dek erişemeyeceğim bir yere konulacak olan kızım.

"Fitz!" Soytarı elini omzuma koydu ve hafifçe sıktı. Beni sarsmaya can attığını biliyordum. Gözlerimi açtım.

Yüzüme baktı. "Söyleyecek bir şeyin yok mu bana?" diye sordu dikkatle.

"Biraz su içebilir miyim?"

O suyumu getirirken, sakinleşmeye çalıştım. Suyu içmeme yardım etti. Bardağı çekene kadar, hangi sorunun daha inandırıcı olacağına karar vermiştim. "Verity'nin bir piçin babası olduğu haberine Kettricken ne dedi? Bu onu pek mutlu etmemiştir."

Soytarı'nın yüzüne, umduğum belirsizlik yayıldı. "Çocuk hasat sonunda doğdu. Verity'nin araştırmaya çıkmadan önce onun babası olması için çok geç bir doğum. Kettricken bunu benden daha çabuk anladı." Nerdeyse nazik bir şekilde konuşuyordu. "Babası sen olmalısın. Kettricken, Chade'e doğrudan sorduğunda, o da öyle söyledi." Beni incelemek için başını kaldırdı. "Bilmiyor muydun?"

Başımı yavaşça iki yana salladım. Benim gibi biri için onur ne anlama geliyordu? Bir piç ve suikastçı, ruh asaletine sahip olmaya ne hakkım vardı? Hep zaman nefret edeceğim yalanı söyledim. "Hasat zamanı doğmuş bir çocuğun babası olamam. Molly, Buck'tan ayrılmadan aylar önce beni yatağından kovmuştu." Konuşurken, sesimin titremesini önlemeye çalıştım. "Eğer annesi Molly ise ve çocuğun benim olduğunu iddia ediyorsa, yalan söylüyor. Özür dilerim, Soytarı. Senin için hiçbir Farseer varisinin babası değilim, ayrıca buna hiç niyetim yok," diye eklerken samimi olmaya çabaladım. Sesimin tıkanması ve gözlerimin buğulanması için hiçbir çaba gerekmedi. "Tuhaf." Başımı yastığın üzerinde iki yana salladım. "Böyle bir şey bana böyle bir acı veriyor. Molly'nin bebeği benimmiş gibi yutturmaya çalışabilmesi yani." Gözlerimi kapattım.

Soytarı, nazik bir şekilde konuştu. "Anladığım kadarıyla çocuğa dair hiçbir iddiası yok. Henüz Chade'in planı hakkında hiçbir şey bilmediğine inanıyorum."

"Sanırım, Chade ve Kettricken'ı görmem gerek. Onlara hayatta olduğumu söylemek ve gerçeği açıklamak için. Ama daha güçlü olduğumda. Soytarı şimdi yalnız kalmak istiyorum," diye yalvardım ona. Yüzünde ne acıma, ne de şaşkınlık görmek istiyordum. Molly hakkında söylediğim iğrenç şey yüzünden kendimden nefret etsem de Soytarı'nın yalanıma inanmasını istedim. Bu yüzden gözlerimi kapalı tuttum, Soytarı mumlarını alıp yanımdan uzaklaştı.

Kendimden nefret ederek bir süre karanlıkta yattım. Böylesi daha iyi, dedim kendime. Eğer ona dönebilirsem, bunu düzeltebilirdim. Yok dönmezsem, en azından çocuğumuzu ondan almazlardı. Akıllıca bir şey yapmış olduğumu söyledim kendime defalarca. Ama kendimi akıllı hissetmiyordum. Hain gibi hissediyordum.

* * *

Hemen sonra çok gerçekçi ve aptallaştırıcı bir rüya gördüm. Siyah bir taş yontuyordum. Bütün rüya bundan ibaretti, ama tekdüzelikle sonsuza kadar uzuyordu . Keski olarak kamamı ve çekiç olarak da bir taş kullanıyordum. Defalarca elim kaydığı ve kamanın kabzası yerine parmaklarıma vurduğum için parmaklarım kabuk bağlamış, şişmişti. Ama bu beni durdurmadı. Siyah taşı yonttum. Birinin gelip bana yardım etmesini bekledim.

* * *

Bir sabah uyandığımda, Kettle'ı yatağımın yanında otururken buldum. Hatırladığımdan daha da yaşlı görünüyordu. Sisli kış ışığı, keçi derisi pencereden sızıp yüzüne düşüyordu. Uyandığımı fark etmeden önce, bir süre onu inceledim. Uyandığımı fark ettiğinde, bana bakarak başını iki yana salladı. "Tüm o tuhaflıklarından tahmin etmem gerekirdi. Sen de Ak Kahin'e gidiyordun." Daha yakına eğildi ve fısıltıyla konuştu. "Starling'in içeri girip seni görmesine izin vermedi. Çok canlı bir ziyaretçi için zayıf olduğunu söylüyor ve şimdilik kimsenin burada olduğunu bilmesini istemediğini. Ama selamını söylerim, söyleyeyim mi?"

Gözlerimi kapattım.

* * *

Parlak sabahın bir vakti kapı tıklatıldı. Ne uyuyabildim, ne de bana eziyet eden ateş yüzünden uyanık kalabildim. Karnımda çalkalanana dek söğüt çayı içtim. Başım hâlâ zonkluyordu, hep ya titriyor ya da terliyordum. Kapının daha yüksek sesle yeniden tıklatıldığını duydum. Kettle, beni rahatsız edip durduğu bardağı bıraktı. Soytarı çalışma masasındaydı. Yonttuğu tahtayı bir kenara koydu, Kettle, "Ben bakarım!" diye bağırdı, Soytarı, "Hayır, bırak ben açarım," derken kapıyı açtı.

Starling o kadar ani bir şekilde içeri daldı ki, Kettle, şaşkınlıktan bir çığlık attı. Starling başlığındaki ve pelerinindeki karları silkeleyerek onu geçip içeri daldı. Soytarı'ya bir zafer bakışı attı. Soytarı'ysa sanki onu bekliyormuş gibi bakarak sadece samimi bir şekilde başını salladı. Bir kelime bile etmeden tahtasına döndü. Starling'in gözlerindeki parlak öfke kıvılcımları daha da arttı, yaptığından tatmin olduğunu hissettim. Kapıyı çarparak kapattı ve sanki kuzey rüzgarı oymuş gibi odaya girdi. Yatağımın yanına, yere çöküp bağdaş kurdu. "İşte, Fitz. Sonunda seni yeniden görmekten çok memnunum. Kettle, bana yaralandığını söyledi. Seni görmeye daha önce de geldim, ama kapıdan çevrildim. Nasılsın bugün?"

Zihnimi odaklamaya çalıştım. Daha yavaş hareket edip daha yumuşak bir şekilde konuşmasını isterdim. "Burası soğuk," diye şikayet ettim huysuzlanarak. "Ve küpemi kaybettim." Küpemin kayıp olduğunu o sabah fark etmiştim. Bu beni sinirlendirdi, neden bu kadar önemli olduğunu hatırlayamıyordum, ama zihnim de bundan kurtulamıyordu. Düşünmek bile baş ağrımı arttırdı.

Starling eldivenlerini çıkardı. Ellerinin biri hâlâ sargılıydı. Öteki eliyle alnıma dokundu. Eli hoşnut edici şekilde soğuktu. Soğuğun kendimi iyi hissettirebilmesi tuhaftı. "Yanıyor!" diyerek Soytarı'yı suçladı. "Ona söğüt çayı verecek kadar aklın yok mu senin?"

Soytarı, tahtadan kıvrımlı bir parça daha yontup çıkardı. "Orada, dizinin yanında bir kase söğüt çayı var, tabii dökmediysen. Biraz daha içirebilirsen, benden daha iyisin demektir." Kıvrımlı bir tahta parçası daha.

"O kadar zor değil," dedi Starling çirkin, kısık bir sesle. Sonra daha kibar bir ses tonuyla bana, "Küpen kaybolmadı. Bak, işte burada," dedi. Küpeyi kemerindeki keseden çıkardı. Küçük bir yanım, onun şimdi Dağ tarzında, sıcak tutan kıyafetler giymiş olduğunu fark edecek kadar iyi çalışıyordu. Küpeyi kulağıma takarken, elleri soğuk ve biraz kabaydı. Aklıma bir soru geldi.

"Küpem neden sende?"

"Kettle'dan bana getirmesini istedim," dedi dürüstçe. "*Onun*, içeri girip seni görmeme izin vermeyeceğini göz önüne alarak. Elimde bir işaret olması gerekirdi, Kettricken'a tüm söylediklerimin doğru olduğunu kanıtlayacak bir şey. Bugün onun yanındaydım, onunla ve danışmanıyla konuştum."

Kraliçenin ismi düzensiz düşüncelerimi yarıp geçti ve bir an için odaklanmamı sağladı. "Kettricken! Ne yaptın sen?" diye bağırdım korkuyla. "Ona ne söyledin?"

Starling ürkmüş göründü. "Neden? Verity'yi ararken sana yardım etmek için bilmesi gereken her şeyi. Senin gerçekten hayatta olduğunu. Verity'nin ölmediğini ve senin onu arayacağını. Cesaretini yitirmeyip sen dönene dek çocuğunu korusun diye Molly'ye de hayatta ve iyi olduğunu haberi vermek gerektiğini..."

"Sana güvendim!" diye bağırdım. "Sana güvenip sır verdim ve sen bana ihanet ettin. Ne kadar aptalmışım!" diye ümitsizlik içinde yeniden bağırdım. Her şeyi, her şeyi kaybetmiştim.

"Hayır, aptal Soytarı benim." Soytarı söze karıştı. Yavaşça odanın karşından bana doğru yürüdü ve önümde dikildi. "Dahası, bana güvendiğini sanmıştım, öyle görünüyor ki," diye devam etti, onu hiç bu kadar solgun görmemiştim. "Senin çocuğun," dedi

kendi kendine. "Farseer soyunun öz çocuğu." Sarı gözleri bir Starling'e bir bana bakarken, sönen bir ateş gibi titredi. "Bu haberin benim için ne demek olduğunu biliyorsun. Neden? Bana neden yalan söyledin?"

Hangisi daha kötüydü bilmiyorum. Soytarı'nın gözlerindeki incinmişlik mi, yoksa Starling'in ona bakışındaki zafer mi?

"Çocuğumun bende kalması için yalan söylemek zorundaydım! O benim çocuğum, Farseer varisi değil!" diye bağırdım ümitsizce. "Benim ve Molly'nin. Sevilip büyüyecek bir çocuk, bir kral yapıcının oyuncağı değil. Ve Molly, benim dışımda kimseden öğrenmemeli hayatta olduğumu! Starling, bunu bana nasıl yapabildin? Ben neden bu kadar aptaldım, bunları neden birine anlattım?"

Şimdi Starling de Soytarı kadar incinmiş görünüyordu. Dimdik ayağa kalktı, sesinde kırgınlık vardı. "Sadece sana yardım etmeye çalıştım. Yapman gereken şeyi yapmana yardım etmek için." Starling'in arkasında, rüzgar kuvvetle esip kapıyı açtı. "Bu kadının kocasının hayatta olduğunu bilmeye hakkı var."

"Hangi kadından bahsediyorsun?" diye sordu soğuk başka bir ses. Beni şaşırtmak için Kettricken, hemen arkasındaki Chade'le odadan içeri girdi. Bana korkunç bir yüz ifadesiyle baktı. Keder onu mahvetmiş, dudaklarının yanlarında derin çizgiler açmış, yüzündeki direnci tüketmişti. Şimdi gözleri de öfke saçıyordu. Onlarla birlikte içeri giren soğuk rüzgar, beni bir an için serinletmişti. Sonra kapı kapandı ve gözlerim tanıdık yüzler arasında gidip gelmeye başladı. Küçük oda sabit bakışlı yüzlerle, bana bakan soğuk gözlerle dolu gibiydi. Gözlerimi kırptım. Bir sürü göz vardı ve çok yakınımdaydılar, hepsi de bana kilitlenmişti. Kimse gülümsemedi. Ne hoşgeldin, ne neşe. Sadece meydana getirmiş olduğum değişimlerle uyandırdığım vahşi duygular vardı. Katalizör böyle karşılanıyordu. Kimse, görmeyi umduğum yüz ifadelerini takınmıyordu.

Chade hariç, herkes. Uzun adımlarla odanın karşısından bana

doğru yürüdü. Gelirken binici eldivenleri çıkarıyordu. Kışlık pelerininin kapüşonunu arkaya atınca, beyaz saçlarının savaşçı kuyruğu halinde arkada toplandığını gördüm. Alnına boydan boya deri bir bant takmıştı, bantın ortasında gümüş bir madalyon vardı. Saldırmak için boynuzlarını eğen bir geyik. Verity'nin bana vermiş olduğu mühür. Starling aceleyle Chade'in yolundan çekildi. Chade, yatağımın yanına, yere oturmak için kolayca kıvrılırken, Starling'e bir kez bile bakmadı. Elimi ellerinin arasına aldı, donmuş olduğunu görünce gözlerini kıstı. Elimi nazik bir şekilde tuttu. "Ah, oğlum, oğlum, öldüğünü düşünüyordum. Burrich bana cesedini bulduğuna dair haber gönderdiğinde, kalbim duracak sandım. Son ayrıldığımızda konuştuklarımız... ama buradasın, iyi durumda olmasan da hayattasın."

Eğildi ve beni öptü. Yanağıma koyduğu eli şimdi nasırlıydı, kabarcıklar, havanın etkisiyle değişmiş etinde güçlükle seçiliyordu. Gözlerine baktım, hoşgeldin ifadesi ve neşe gördüm. "Gerçekten kızımı taht için alacak mısın? Farseer soyu için bir piç daha... onun da bizim gibi kullanılmasına izin verecek misin?" diye sormak zorunda kaldığımda, gözlerim yaşlarla kaplandı.

Yüzü durgunlaşıyordu. Kımıldamayan dudakları sertleşip birbirinden ayrıldı. "Altı Dükalık tahtında yeniden sadık bir Farseer görmek için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Ant içtiğim gibi. Senin de ant içtiğin gibi." Gözleri gözlerimle buluştu.

Korkuyla ona baktım. Beni seviyordu. Daha da kötüsü, bana inanıyordu. Bu güce ve yaşamının belkemiği olan göreve adanmışlığa sahip olduğuma inanıyordu. Bu yüzden, Regal'in bana olan kininin hayal edebileceğinden daha sert ve daha soğuk bir şekilde, işleri üzerime yıkabilirdi. Bana öylesine inanıyordu ki, fedakarlık beklediği her savaşa beni atmakta tereddüt etmezdi. Birden sırtımdaki okun acısını tekrar tekrar hatırlatan kuru bir hıçkırığa tutuldum. "Bunun sonu yok!" diye bağırdım. "Bu görev öle-

ne dek peşimi bırakmayacak. Keşke ölseydim! Bırakın öleyim o halde!" Bu hareketin canımı ne kadar çok yakacağına aldırmadan, elimi Chade'in elinden çektim. "Bırak beni!"

Chade irkilmedi bile. "Ateşten yanıyor," dedi Soytarı'ya suçlayıcı bir tavırla. "Ne söylediğini bilmiyor. Ona söğüt çayı vermeliydin."

Soytarı'nın dudakları korkunç bir gülümsemeyle kıvrıldı. O cevap vermeden, bir parçalanma sesi duyuldu. Gri bir kafa, beyaz dişlerle dolu ağzını göstererek yağlı deriden yapılma pencerenin içinden kendine zorla yol açtı. Ardından tüm bedeni düzenlenmiş tomarların üzerindeki ot kapları dizili rafı devirerek içeri daldı. Gecegözleri tırnakları ahşap zeminin üzerinde kayar gibi hızla hareket etti, alelacele ayağa kalkan Chade'le benim aramızda durdu. Etrafa hırladı. *Eğer istersen, hepsini senin için öldürürüm.* Başımı yastığa koydum. Benim temiz, vahşi kurdum. Bu, onun için ne kadar değerli olduğumu gösteriyordu. Chade'in bana verdiği değerden daha mı iyiydi bu?

Yeniden etrafıma, onlara baktım. Chade, durgun bir yüzle dikiliyordu. Bütün yüzlerde benim neden olduğum bir şaşkınlık, üzüntü, hayal kırıklığı ifadesi vardı. Ümitsizlik ve yüksek ateş beni sarstı. "Üzgünüm," dedim zayıf bir şekilde. "Hiçbir zaman düşündüğünüz kişi olmadım," diye itiraf ettim. "Hiçbir zaman."

Odayı sessizlik bürümüştü. Ateş bir an için çıtırdadı.

Gözlerimi kapattım, söylemek zorunda olduğum sözleri söyledim. "Ama gidip Verity'yi bulacağım. Bir yolunu bulup onu size geri getireceğim. İnandığınız kişi olduğum için değil," diye ekledim, yavaşça başımı kaldırarak. Chade'in yüzünde umudun alevlendiğini gördüm. "Başka bir seçeneğim olmadığı için. Hiçbir zaman seçim şansım olmadı."

"Verity'nin hayatta olduğuna gerçekten inanıyorsun!" Kettricken'ın sesindeki umutta vahşi bir açlık vardı. Bir okyanus fırtınası gibi bana doğru atıldı.

Başımı salladım. Sonra, "Evet," demeyi başardım. "Evet, yaşadığına inanıyorum. Güçlü bir şekilde onun benimle olduğunu hissediyorum." Yüzünü bana çok yaklaştırmıştı, bu mesafeden kocaman görüyordum yüzünü. Gözlerimi kırpıştırdım, sonra onlara odaklanamadım.

"O halde neden dönmedi? Kayıp mı? Yaralı mı? Ardında bıraktıklarını hiç önemsemiyor mu?" Sorularını fırlatılan taşlar gibi arka arkaya sıralıyordu.

"Sanırım," diye başladım, ama yapamadım. Düşünemedim, konuşamadım. Gözlerimi kapattım. Uzun sessizliği dinledim. Gecegözleri sızlandı, sonra boğazının derinlerinden gelen bir sesle hırladı.

Chade, "Belki hepimiz bir süre için buradan çıksak iyi olur," deme cesareti gösterdi kaba bir şekilde. "Fitz, şimdilik bunun için yeterince iyi durumda değil."

"Sen çıkabilirsin," dedi Soytarı ona vakur bir edayla. "Ne yazık ki, hâlâ burada yaşıyorum."

* * *

Ava çıkmak. Ava çıkma zamanı. İçeri girdiğimiz yere baktım, ama Kokusuz bu yolu kapatmış, bir parça geyik derisiyle örtmüştü. Kapı, bir yanım bunun kapı olduğunu biliyordu, kapıya gittik, yavaşça sızlanıp burnumuzla vurduk. Fırlayıp kapanacak bir tuzak gibi sürgüsü tıkırdadı. Kokusuz, yavaş adımlarla ihtiyatlı bir şekilde kapıya geldi. Beni geçip vücudunu gerdi, renksiz pençesini kapının üzerine koydu. Kapıyı benim için açtı. Dışarıya, yeniden serin gece dünyasına süzüldüm. Kaslarımı yeniden germek iyi gelmişti. Acıdan, havasız kulübeden ve çalışmayan bedenimden bu vahşi et ve tüy mabedine kaçtım. Gece bizi yuttu ve avlandık.

Başka bir geceydi, başka bir vakit. Öncesini, sonrasını bilmiyordum, günlerim birbirine bağlanmıyordu. Biri alnımın üzerindeki sıcak bezi kaldırdı, yerine daha soğuk bir bez koydu. "Üzgünüm, Soytarı," dedim.

"Otuz iki," dedi bir ses yorgun bir halde. Sonra, "İç," diye ekledi daha nazik bir şekilde. Soğuk eller, yüzüme doğru yükseldi. Bir bardaktan, ağzıma doğru yumuşak sesler çıkararak küçük dalgalar halinde bir sıvı aktı. İçmeye çalıştım. Söğüt çayı. İğrenerek yüzümü yana çevirdim. Soytarı ağzımı sildi, yatağımın yanına, yere oturdu. Parşömenini lambanın ışığına kaldırdı ve okumaya başladı. Gece yarısıydı. Gözlerimi kapattım ve uykuyu yeniden bulmaya çalıştım. Tek bulabildiğimse, yanlış yaptığım şeyler, boşa çıkardığım güvenlerdi.

"Üzgünüm," dedim.

"Otuz üç," dedi Soytarı bana bakmadan.

"Otuz üç ne?" diye sordum.

Şaşkınlıkla bana baktı. "Oh. Gerçekten uyanmışsın ve konuşuyorsun, değil mi?"

"Elbette. Otuz üç ne?"

"Otuz üç 'üzgünüm'. Birçok kişiye, ama en çok bana. Burrich için on yedi kere. Korkarım, Molly için olanların sayısını şaşırdım. Ve altmış iki kez 'Geliyorum, Verity.'"

"Seni deli etmiş olmalıyım. Üzgünüm."

"Otuz dört. Hayır. Sadece sayıklıyordun, daha çok tekdüze bir sayıklama. Yüksek ateş yüzünden herhalde."

"Herhalde."

Soytarı, okumaya geri döndü. "Karnımın üzerinde yatmaktan çok yoruldum," demeye cesaret ettim.

"Sırtın her zaman emrine amade," diye önerdi Soytarı, ürktüğümü görmek için. Sonra, "Dönmek için yardımımı ister misin?" diye sordu.

"Hayır. Öyle daha çok acır."

"Eğer fikrini değiştirirsen, haber ver." Gözlerini yeniden parşömenine çevirdi.

"Chade, beni görmek için geri gelmedi," dedim.

Soytarı içini çekti ve parşömenini elinden bıraktı. "Kimse gelmedi. Hekim geldi ve hepimizi, seni sıktığımız için azarladı. O, oku çıkarana dek seni yalnız bırakmak zorundalar. Ok yarın çıkarılacak. Ayrıca Chade ve kraliçenin konuşacak çok şeyi var. Senin ve Vertiy'nin hâlâ hayatta olduğunu öğrenmek, onlar için her şeyi değiştirdi."

"Başka zaman olsa, beni de dahil ederdi." Kendime acımaktan zevk aldığımı bilerek durakladım, ama söylemeden edemedim. "Sanırım, artık bana pek güvenemeyeceklerini hissediyorlar. Onları suçluyor değilim. Şimdi herkes benden nefret ediyor. Sakladığım sırlar yüzünden,.onları başarısızlığa uğrattığım her şey yüzünden."

"Oh, herkes senden nefret etmiyor," diye nazik bir şekilde azarladı beni Soytarı. "Sadece ben, gerçekten."

Gözlerim aniden yüzüne yöneldi. Alaycı gülümsemesi beni yatıştırdı. "Sırlar," dedi ve içini çekti. "Bir gün saklanan ve açıklanan sırlar üzerine uzun, felsefi bir inceleme yazacağım."

"Brendin var mı?"

"Yine mi susadın? Biraz daha söğüt çayı iç." Şimdi sesinde balla kaplanmış, iğneleyici bir nezaket vardı. "Daha çok var, biliyorsun. Kovalar dolusu. Hepsi senin için."

"Sanırım, ateşim biraz düştü," dedim uysalca.

Elini kaldırıp alnıma koydu. "Evet. Şimdilik. Ama hekimin senin yeniden sarhoş olmanı onaylayacağını sanmam."

"Hekim burada değil," diye belirttim.

Bana bakarak renksiz kaşını kaldırdı. "Burrich seninle *çok* gurur duyacaktır." Ama incelikle kalktı ve meşe dolaba gitti. Şöminenin önünde sıcak bir uykuya dalarak yayılan Gecegözleri'nin etrafında dikkatle adım attı. Gözlerim önce yamalı pencereye, sonra da yeniden Soytarı'ya gitti. Sanırım, ikisi arasında bir çeşit anlaşma sağlanmıştı. Gecegözleri o kadar derin uyuyordu ki, rüya bile görmüyordu. Karnı da toktu. Ona ulaşmak için uzandığımda, pençelerini

birden geri çekti, bu yüzden ben de geri çekildim. Soytarı şişeyi ve bardakları tepsiye koyuyordu. Çok sakin görünüyordu.

"Üzgünüm, biliyorsun."

"Evet, söylemiştin. Otuz beş kere."

"Ama öyleyim. Sana güvenmem ve kızımdan bahsetmem gerekirdi." Bu sözü söylediğimde, hiçbir şey, ne yüksek ateş, ne de sırtımdaki ok, beni gülümsemekten alıkoyamadı. Kızım. Basit gerçeği söylemeye çalıştım. Bu beni utandırdı, yeni bir deneyim gibiydi. "Onu hiç görmedim, biliyorsun. Sadece İrfanla, yine de. Ama aynı şey değil, onun benim olmasını istiyorum. Benim ve Molly'nin. Ağır bir sorumluluk almak için büyüyen, krallığa ait bir çocuk olmasını değil. Sadece küçük bir kız, çiçek toplayan, annesiyle birlikte mum yapan ve şey yapan..." bocaladım ve "Sıradan çocuklar ne yapıyorlarsa onu. Chade bunu sona erdirecek. Biri onu gösterip, "İşte, o Farseer varisi olabilir." dediği an, o tehlikede olacak. Korunması, korkmayı ve her sözünü tartmayı, her hareketini düşünmeyi öğrenmesi gerekecek. Neden yapması gereksin? Gerçek bir kraliyet varisi değil ki. Sadece bir piçin piçi." Bu sert sözleri güçlükle söyledim ve kimsenin bunu onun yüzüne söylemesine hiçbir zaman izin vermeyeceğime yemin ettim. "Onu neden böyle bir tehlikenin içine atmamız gerekiyor? Bir sarayda doğsa ve onu koruyan yüz askere sahip olsa, başka. Ama onun sadece Molly ve Burrich'i var."

"Burrich onlarla mı? Eğer Chade onu seçmişse, Burrich'in yüz askere denk olduğunu düşündüğü içindir. Ve çok daha tedbirli," dedi Soytarı. Bunun beni ne kadar yaralayacağını biliyor muydu? Bardakları ve brendiyi getirdi ve bardağıma doldurdu. Kendi bardağımı kaldırmayı başardım. "Kızına. Senin ve Molly'nin kızına," dedi ve içtik. Brendi, boğazımı temizleyerek yaktı.

"Yani," dedim. "Chade başından beri biliyordu ve onu koruması için Burrich'i gönderdi. Benden bile önce, onlar biliyorlar-

dı." Neden, sanki bir şeyimi çaldırmış gibi hissediyordum?

"Sanırım öyle, ama emin değilim." Soytarı, sanki bunu bana söylemenin ne kadar akıllıca olduğunu merak ediyormuş gibi, duraksadı. Sonra ketumluktan vazgeçtiğini gördüm. "Parçaları bir araya getiriyorum, geriye doğru zamanı hesaplıyorum. Sanırım, Patience şüphelendi. Sanırım, Burrich'in bacağı yaralıyken, ona bakması için Molly'yi göndermeye bu yüzden başladı. Burrich'in bu kadar bakıma ihtiyacı yoktu, bunu Patience kadar o da biliyordu. Ama Burrich iyi bir dinleyicidir, çünkü kendisi çok az konuşur. Molly konuşacak birine ihtiyaç duymuş olmalı, belki de bir zamanlar kendi başına bir piçe bakmış birine. O gün hepimiz onun odasındaydık... beni oraya sen göndermiştin, omzum için ne yapabilir bir görmek için. Shrewd'u korumak için odalarını kilitleyip, Regal'i içeri sokmadığın gün..." Bir an bu hatıraya takılmış gibi göründü. Sonra kendine geldi. "Merdivenlerden çıkıp Burrich'in tavan arasındaki odasına vardığımda, tartıştıklarını duydum. Yani Molly tartışıyor, Burrich en güçlü tartışma yöntemiyle sessiz kalıyordu. Gizlice onları dinledim," diye itiraf etti dürüstçe. "Ama çok bir şey duyamadım. Burrich'e ona bir ot getirmesi için ısrar ediyordu. Burrich otu getirmeyecekti. Sonunda Burrich ona kimseye söylemeyeceğine söz verdi ve iyice düşünüp en akıllıca bulduğu şeyi değil, ne yapmak istiyorsa, onu yapmasını teklif etti. Daha fazla konuşmadılar, ben de içeri girdim. Molly izin istedi ve gitti. Bir süre sonra sen gelip Molly'nin seni terk ettiğini söyledin." Soytarı durdu. "Aslında geriye bakınca, ben de senin kadar ahmakmışım, bunu sırf bu örnekten çıkarmıyorum."

"Teşekkürler," dedim ona soğuk bir şekilde.

"Bir şey değil. Yine de o gün hepimizin aklında bir sürü şey olduğunu da kabul ediyorum."

"Zamanda geri gidip ona çocuğumuzun, benim için bu dünyadaki en önemli şey olacağını, kraldan ya da ülkeden çok daha

önemli olacağını söylemeyebilmek için her şeyi verirdim."

"Ah. Yani o gün Molly'yi izleyip korumak için Buckkeep'ten ayrılacaktın." Soytarı bana bakarak garip bir şekilde kaşını kaldırdı.

Bir süre sonra, "Yapamazdım," dedim. Bunu söylemek beni boğdu ve bu sözü brendiyle yuttum.

"Yapamayacak olduğunu biliyorum. Anlıyorum. Biliyorsun, kimse kaderden kaçamaz. Zamanın koşum takımlarıyla bağlı olduğumuz sürece, bu imkansız. Ve," dedi daha yumuşak bir şekilde, "hiçbir çocuk, kaderin ona emrettiği gelecekten kaçamaz. Ne bir aptal, ne bir piç. Ne de bir piçin kızı."

Omurgamdan yukarıya doğru bir titreme yükseldi. İnanmıyor olmama rağmen, korktum. "Kızımın geleceği hakkında bir şeyler bildiğini mi söylüyorsun?"

Soytarı içini çekti ve başını sallayarak onayladı. Sonra gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Benim için böyledir. Farseer varisi hakkında bir şeyler biliyorum. Eğer bu varis senin kızınsa. Kuşkusuz yıllar sonra, çok eskiden kalma bir kehaneti okuyacağım ve evet, işte burada, nasıl olacağı önceden söylenmiş, diyeceğim. Kimse gerçekleşene dek bir kehaneti gerçekten anlamaz. Bu daha çok at nalı gibidir. Demirci sana bir parça demir taban gösterir, sen kesinlikle uymayacağını söylersin. Ama ateşten geçirilip, dövülüp, düzleştirildiğinde, işte, atının toynağına sanki başka biri hiç uymaz gibi, mükemmel şekilde oturur."

"Sanki kahinlerin, olaylar gerçekleştikten sonra kehanetlerini gerçeğe uygun hale getirdiğini söylüyorsun."

Başını kaldırdı. "Ve iyi bir kahin, iyi bir demirci gibi, neyin mükemmel bir şekilde uyacağını sana gösterir." Boş bardağı elimden aldı. "Uyuman gerek, biliyorsun. Yarın hekim ok başını dışarı çekecek. Güce ihtiyacın olacak."

Başımı salladım ve birden gözlerimin ağırlaştığını hissettim.

Chade bileklerimi kavradı, aşağı çekti. Göğsüm ve yanağım sert ahşap sedire bastırılmıştı. Soytarı bacaklarımı açtı, eğilip ağırlığını vererek kalçalarımı olduğu yere mıhladı. Kettle bile ellerini çıplak omuzlarıma koymuş, beni sedire bastırıyordu. Kendimi öldürülmeden önce elleri bacakları bağlanmış bir domuz gibi hissettim. Starling sargı bezi ve bir kap sıcak suyla yanımda duruyordu. Chade ellerimi daha da aşağı çekince, sanki tüm vücudum sırtımdaki çürük yaradan açılıp yarılabilirmiş gibi hissettim. Hekim yanıma çömeldi. Bir an elindeki kıskacı gördüm. Siyah demir. Büyük ihtimalle demirci dükkanından ödünç alınmıştı.

"Hazır mı?" diye sordu.

"Hayır," diye homurdandım. Bana aldırmadılar. Konuştuğu kişi ben değildim. Bütün sabah kırık bir oyuncakmışım gibi benimle uğraşmış, ben kıvranıp küfürler mırıldanırken, o yaraya bastırıp sırtımdan iltihaplı, iğrenç sıvılar çıkarmıştı. Soytarı dışında hepsi küfürlerimi duymazdan geldi, Soytarı'ysa küfürlerimi geliştirerek yeni önerilerde bulundu. Yeniden kendi gibi olmuştu. Gecegözleri'ni dışarı çıkmaya ikna etmişti. Kurdun kapının etrafında dolandığını hissedebiliyordum., Ne yapılması gerektiğini ona anlatmaya çalıştım. Birlikte olduğumuz zamanlarda onun üzerinden bir hayli kirpi dikeni çekmiştim, bu yüzden katlanılması şart olan acının ne olduğuna dair bir fikri vardı. Yine de dehşetime ortak oluyordu.

"Devam et," dedi Chade hekime. Başı benim başıma yakındı, sakalı tıraşlı yanağıma sürtünüyordu. "Hareket etme oğlum," diye fısıldadı kulağıma. Kıskacın soğuk ağzı, yaralı etimi sıktı.

"Soluk alma. Hareketsiz kal," dedi hekim bana ciddi bir şekilde. Denedim. Sanki kıskacın ağzını bir şey yakalamak için sırtıma daldırıyor gibi hissettim. Sonu gelmeyen bir aramadan sonra, "Tutun onu," dedi hekim. Kıskacın sımsıkı kapandığını hissettim. Omurgamdan yukarıya, vücudumu dışarı doğru yararak asıldı.

Ya da ben öyle hissettim. Metal başın kemiğime ilk sürtünü-

şünü ve bağırmamak için verdiğim tüm kararları unuttuğumu hatırlıyorum. Kükreyip acımla beraber bilincimi de yitirdim. Yeniden ne uyku, ne de uyanıklık halinin ulaşabileceği o belirsiz yere düştüm. Yüksek ateşle geçen günlerim, burayı benim için çok tanıdık bir yer yapmıştı.

* * *

İrfan nehri. Ben nehrin içindeydim, nehir benim içimde. Sadece bir adım uzakta, her zaman bir adım uzakta olmuştu. Acı ve yalnızlığın sona erdiği kısa bir mola. Hızlı ve tatlı. İçinde parçalanıyordum, doğru ip çekildiğinde sökülen bir parça örgü gibi siliniyordum. Bütün acım da siliniyordu. *Hayır.* Verity bunu sert bir şekilde reddetti. *Geri git,* Fitz. Sanki küçük bir çocuğa ateşten uzaklaşmasını söyler gibi. Söz dinledim..

* * *

Yüzeye çıkan bir dalgıç gibi, sert sedire ve bana yöneltilen seslere geri döndüm. Işık donuk gibiydi. Biri kan yüzünden bağırıyor ve karla dolu bir bez getirilmesini istiyordu. Islak, kırmızı bir bez Soytarı'nın halısının üzerine atıldığında, karlı bezin sırtıma bastırıldığını hissettim. Halının üzerindeki leke, yünün üzerine yayıldı ve ben de onunla birlikte aktım,. sürükleniyordum ve oda siyah noktalarla doluydu. Hekim ateşin yanında meşguldü. Alevlerin arasından başka bir demirci aleti çekti. Alet parladı ve hekim dönüp bana baktı. "Bekle!" diye bağırdım korkuyla ve birazcık doğruldum, ama Chade beni omuzlarımdan yakaladı.

"Bu şart," dedi bana sertçe. Hekim yaklaşırken, demir aletin etimi kavraması için beni tuttu. Hekim sıcak damgayı sırtıma tuttuğunda önce sadece baskı hissettim. Yanan etimin kokusunu aldım ve umursamadığımı düşündüm.Sonra birden celladın ilmeğinin verdiğinden daha şiddetli bir acı kasılmasıyla sarsıldım. Beni aşağı çekmek için bir karanlık yükseldi. Ümitsizlik içinde bağırdım. Bir kurt inledi.

Kalkış. Işığa daha çok, daha çok yaklaşmak. Dalış derin olmuştu, sular ılık ve rüya doluydu. Bilincin sınırını gördüm, uyanık olmanın nefesini içime çektim.

Chade, "... ama kesinlikle bana söyleyebilirdin, en azından, onun hayatta olduğunu ve sana geldiğini. Soytarı, sana en gizli fikirlerimle kaç kez güvendim?"

"En az güvenmediğin kadar sıklıkla," diye karşılık verdi Soytarı ters ters. "Fitz burada bulunduğunu bir sır olarak saklamamı istedi. Şu ozan karışana kadar bu bir sırdı. Eğer ok çıkarılana kadar tamamen dinlenmeye bırakılmış olsaydı, bunun ne zararı dokunurdu? Sayıklamalarını dinledin. Bunlar sana huzurlu bir adamın sayıklamaları gibi geliyor mu?"

Chade içini çekti. "Yine de bana söyleyebilirdin. Onun hayatta olduğunu bilmenin benim için ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Sen de bir Farseer varisinin varlığını bilmenin benim için ne anlama geleceğini biliyorsun," diye sert bir yanıt verdi Soytarı.

"Kraliçeye bilgi verir vermez sana da söyledim!"

"Evet, ama onun var olduğunu ne zamandır biliyordun? Molly'ye göz kulak olması için Burrich'i gönderdiğinden beri mi? Molly'nin Fitz'in çocuğunu taşıdığını son ziyarete geldiğinde biliyordun, ama hiçbir şey söylemedin."

Chade sert bir nefes aldı, sonra uyardı. "Bu isimlerden söz etmeni istemiyorum, burada bile. Kraliçeye bile bu isimleri vermedim. Anlamalısın, Soytarı. Ne kadar çok kişi bilirse, çocuk o kadar tehlikede olur. Onun varlığını hiç açıklamadım, kraliçenin çocuğu ölene ve Verity'nin öldüğüne inanana dek."

"Sır saklı kalacak diye umut etmeye devam et. Molly'nin adını bir ozan biliyor; ozanlar sır tutmaz." Starling'e olan nefreti sesinde parıldadı. Daha soğuk bir ses tonuyla, "Yani gerçekten ne planladın, Chade? Fitz'in çocuğunu Verity'nin diye yutturmayı mı? Çocuğu Molly'den çalıp kendi çocuğu gibi büyütmesi için krali-

çeye vermeyi mi?" diye ekledi. Soytarı'nın sesi gittikçe yumuşak bir hal almıştı.

"Ben... zor zamanlar ve çok ihtiyaç var... ama... çalmak, hayır. Burrich anlayacaktır ve sanırım, kızın anlamasını da sağlar. Ayrıca çocuğa ne verebilir? Parasız pulsuz bir mumcu, zanaatından yoksun... ona nasıl bakabilir? Çocuk daha iyisini hak ediyor. Annesi de öyle, gerçekten, onun geçiminin de sağlandığını görmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım. Ama bebek onunla bırakılamaz. Düşün, Soytarı. Diğerleri bebeğin Farseer soyundan olduğunu bir öğrendi mi, o sadece tahtta ya da tahta çıkmak için sıradayken güvende olabilir. Kadın Burrich'i dinler. Burrich onun bunu anlamasını sağlayabilir."

"Burrich'in bunu anlamasını sağlayabileceğinden o kadar emin değilim. Bir çocuğunu kraliyet hizmetine teslim etti. Bunun akıllı bir seçim olduğunu ikinci kez hissetmeyebilir."

"Bazen bütün seçenekler kötüdür, Soytarı, ama yine de birini seçmek gerekir."

Sanırım, küçük bir ses çıkardım, çünkü ikisi de hemen yanıma geldi. "Oğlum?" diye sordu Chade endişeyle. "Oğlum, uyanık mısın?"

Uyanık olduğuma karar verdim. Gözlerimden birini birazcık açtım. Gece. Şömineden ve birkaç mumdan gelen ışık. Chade, Soytarı ve bir şişe brendi. Ve ben. Sırtım daha iyiymiş gibi hissetmiyordum. Ateşim de daha düşük değil. Ben daha istemeye bile kalkmadan, Soytarı bir fincanı dudaklarıma götürdü. Lanet söğüt çayı. Çok susamıştım, hepsini içtim. Bana uzattığı ikinci fincanda et suyu vardı, çok tuzluydu. "Susadım," demeyi başardım, et suyunu bitirdiğimde. Ağzım susuzluktan yapış yapış olmuştu.

"Çok kan kaybettin," diye açıkladı Chade gereksiz yere.

"Daha fazla et suyu ister misin?" diye sordu Soytarı.

Başımı azıcık sallamayı başardım. Soytarı fincanı aldı ve şömineye gitti. Chade yanıma eğildi ve tuhaf bir aceleyle, " Fitz. Bana tek

bir şey söyle. Benden nefret ediyor musun, oğlum?" diye fısıldadı.

Bir an için karar veremedim. Ama Chade'den nefret etme fikri benim için büyük bir kayıp anlamına geliyordu. Bu dünyada bana ilgi ve şefkat gösteren çok az kişi vardı. Birinden bile nefret edemezdim. Kafamı bir parça yana salladım. "Ama," dedim yavaşça, boğuk kelimeleri dikkatle yan yana getirerek, "çocuğumu alma."

"Korkma," dedi yumuşak bir şekilde. Yaşlı eliyle saçlarımı yüzümden geriye attı. "Eğer Verity hayattaysa, buna gerek kalmaz. Kızın şimdi onun için en güvenli yerde. Zaten Kral Verity dönüp tahtına geçerse, o ve Kettricken kendi çocuklarını yaparlar."

"Söz mü?" diye yalvardım.

Gözlerime baktı. Soytarı et suyunu getirdi, Chade ona yer açmak için yana çekildi. Bu fincan daha sıcaktı. Sanki hayatın kendisi yeniden içime akıyor gibiydi. Bittiğinde daha rahat konuşabildim. "Chade," dedim. Şömineye doğru yürümüştü ve alevlere bakıyordu. Konuştuğumda, yeniden bana döndü.

"Söz vermedin," diye hatırlattım ona.

"Hayır," diye doğruladı ciddiyetle. "Söz vermedim. Böyle bir söz için, çok belirsiz bir zamanda yaşıyoruz."

Uzun bir süre sadece baktım ona. Sonra Chade başını hafifçe sallayarak başka tarafa baktı. Gözlerime bakamıyordu. Ama bana yalan söylememişti. Yani bu bana bağlıydı.

"Beni alabilirsin," dedim ona yavaşça. "Verity'yi geri getirmek ve tahtını ona iade etmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım. Eğer bedeli buysa, ölümü alabilirsin. Bundan da önemlisi, hayatımı alabilirsin, Chade. Ama çocuğumunkini değil. Kızımınkini değil."

Gözlerime baktı ve yavaşça başını aşağı yukarı salladı.

* * *

İyileşmek yavaş ve acılı bir işti. Yumuşak bir yatakta geçen her günümden, her lokmamdan, güvende uyuduğum her andan zevk almalıymışım gibi geliyordu. Ama öyle değildi. Parmakları-

mın üzerindeki donmuş deri soyuluyor, her yere takılıyordu altındaki yeni deri de korkunç derecede hassastı. Hekim her gün geliyordu. Sırtımdaki yaranın açık kalması ve sıvının dışarı akıtılması konusunda ısrarcıydı. Kaldırdığı sargıların iğrenç kokusundan bunalıyor, vaktinden erken kapanmadığından emin olmak için yaramı dürtüklemesinden iyice yoruluyordum. Bana ölen bir hayvanın üzerindeki kargayı anımsatıyordu, ona bir gün kaba bir şekilde bunu söylediğimde, güldü.

Birkaç gün sonra yeniden dolanmaya başladım, ama kesinlikle dikkatsizce değil. Her adım atışım, elimi her uzatışım ihtiyatlıydı. Sırtımdaki kasların asılmasını azaltmak için dirseklerimi rahat bir şekilde iki yanımda tutmayı, sanki kafamın üzerinde bir yumurta sepetini dengede tutmaya çalışıyor gibi yürümeyi öğrendim. Yine de çok çabuk yoruluyordum ve çok gayret gerektiren bir yürüyüş, gece yeniden ateşimin çıkmasına neden olabilirdi. Her gün banyoya gidiyordum, vücudumu rahatlatan sıcak suya girsem de Regal'in beni boğmaya çalıştığı yerin burası olduğunu ve Burrich'in sopa ile dövülüp yere serilişini oradan gördüğümü hatırlamadan geçen bir anım bile olmuyordu. *Bana gel, bana gel*, başımda o siren gibi çağrı başlardı sonra, zihnim kısa süre içinde Verity'ye dair düşünceler ve meraklarla dolardı. Bunun huzur bulmama yardımı dokunmuyordu. Kendimi bir sonraki yolculuğumun her ayrıntısını planlarken buluyordum. Kettricken'dan istemek zorunda olduğum gereçlerin listesini yaptım aklımda. Yanıma bir binek hayvanı alma konusunda uzun uzun düşündüm. Sonunda almamaya karar verdim. Hayvan için otlak yoktu, acımasızlığa aldırmama kabiliyetim kaybolmuştu. Öleceğini bile bile bir at ya da midilli almayacaktım. Ayrıca kısa bir süre sonra, kütüphanelerde Verity'nin haritasının kabataslak bir örneğini aramak amacıyla oradan ayrılmak için izin istemek zorundaydım. Kettricken'ı aramaya korkuyordum, çünkü beni pek de davet etmemişti.

Her gün kendime bunları hatırlatıyordum ve her gün bir gün daha erteliyordum. Henüz dinlenmek için durmadan Jhaampe'ye kadar yürüyemezdim. Bilinçli olarak daha çok yemeye ve gücümün sınırlarını zorlamaya başladım. Sık sık Soytarı da güç kazanma yürüyüşlerimde bana katılıyordu. Soğuktan nefret ettiğini biliyordum, ama sessiz eşliğini içinin sıcaklığı olarak karşıladım. Bir keresinde beni Sooty'ye götürdü, bu uysal hayvan beni öyle bir mutlulukla karşıladı ki, ondan sonra her gün yanına gittim. Karnı, Ruddy'nin tayıyla şişiyordu, ilkbaharın başlarında doğuracaktı. Yeteri kadar sağlıklı görünüyordu, ama yaşından dolayı endişeliydim. Yaşlı kısrağın zarif varlığından çok büyük bir rahatlık duyuyordum. Onu ve Rudy'yi tımar etmek için kollarımı kaldırmak, yaramın gerilmesine neden oluyordu, ama yine de yapıyordum. Rudy'nin, bu canlı, genç atın daha fazla bakıma ihtiyacı vardı. Ona elimden geldiğince baktım ve her anında Burrich'i özledim.

Kurt canı istediği zaman gelip gidiyordu. Yürüyüşlerimizde Soytarı'yla bana katılıyor ve hemen arkamızdan kulübeye giriyordu. Bu kadar çabuk uyum sağladığını görmek neredeyse endişe vericiydi. Soytarı kapısındaki pençe izleri ve halılarının üzerindeki kıllar yüzünden söyleniyordu, ama birbirlerini yeteri kadar sevmişlerdi. Tahta parçalarından yapılma bir kurt kuklası, Soytarı'nın çalışma masasının üzerinde parça parça ortaya çıkmaya başladı. Gecegözleri, Soytarı'nın da en sevdiği kek olan tohumlu keki sevmeye başladı. Soytarı ne zaman bu kekten yese, kurt gözlerini ona dikiyor, Soytarı acıyıp bir parça verene dek yere salyalarını akıtıyordu. Her ikisini de tatlıların onun dişlerine ve kürküne ne yapabileceği konusunda azarladım, ama ikisi aldırmadı. Sanırım, Gecegözleri iğneleyici bir şekilde, *Neden senin güvendiğin birine güvenmeyeyim ki?* diye sorana dek, Soytarı'ya bu kadar çabuk güvenmesini birazcık kıskanıyordum. Bu soruya verecek bir cevabım yoktu.

"Pekala. Oyuncak yapmaya ne zaman başladın?" diye öylesi-

ne sordum bir gün Soytarı'ya. Masanın üzerine abanıyor, sıçrayan bir eşeğin ince dallardan yapılma iskeletinin üzerine uzuvları ve gövdeyi takan parmaklarını izliyordum. Kurt masanın altına yayılmış, derin derin uyuyordu.

Omuz silkti. "Buraya geldiğimde, Kral Eyod'un sarayının bir soytarıya uygun olmadığını anladım." Kısa bir of çekti. "Kral Shrewd dışında birinin soytarısı olmak gibi bir isteğim de gerçekten hiç yoktu. Böyle olunca geçinmek için başka yollar düşündüm. Bir akşam hayli sarhoş bir halde, kendime en iyi bildiğim şeyin ne olduğunu sordum ve tabii ki, bir kukla olmak, diye cevap verdim. Kaderin ipleri beni aniden silkip sonra mahvolmam için bir kenara fırlatmıştı. Artık iplerin beni çekip oynatmasına izin vermemeye, ipleri kendim çekmeye karar verdim. Ertesi gün kararımı gözden geçirdim. Kısa sürede bundan hoşlandığımı fark ettim. Büyürken ve Buck'ta gördüğüm küçük oyuncaklar, Dağ çocuklarına son derecede değişik geliyordu. Yetişkinlerle bana da uyan birkaç anlaşma yapmam gerektiğini öğrendim. Çocuklar küçük yaşlardan itibaren, avlanmayı, balık tutmayı, iplik dokumayı, ürün kaldırmayı öğreniyordu ve biriktirdikleri her şey onlara aitti. Bu yüzden neye ihtiyacım varsa, oyuncakları onunla takas ettim. Öğrendiğim kadarıyla çocuklar alışılmadık olan şeyleri daha çabuk kabul ediyorlar. İlgilerini çeken şeyi hor görmek yerine, bilirsin, meraklandıklarını kabul ediyorlar." Renksiz parmakları dikkatle bir düğüm attı. Sonra eserini yukarı kaldırdı ve benim için oynattı.

Oyuncağın neşeli sıçramalarını, tahtası parlak boyanmış ve kenarları çok güzel zımparalanmış böyle bir şeye eskiden beri sahip olma isteğiyle izledim. "Kızımın da bunun gibi şeyleri olsun isterim," diye yüksek sesle konuşurken buldum kendimi. "İyi yapılmış oyuncakları; yumuşak, parlak renkte gömlekleri, sevimli saç kurdeleleri ve sımsıkı tutacağı bebekleri."

"Olacak," diye söz verdi bana Soytarı ciddiyetle. "Olacak."

Günler yavaş geçti. Ellerim yeniden olağan görünümünü kazandı, hattâ yeniden nasır tuttu. Hekim sırtımdaki sargıyı çıkarma zamanının gelmiş olabileceğimi söyledi. Kendimi huzursuz hissetmeye başladım, ama henüz oradan ayrılacak kadar güçlü olmadığımı da biliyordum. Endişem sonradan Soytarı'yı da rahatsız etmeye başladı. Sandalyesinden kalkıp beni seyrimden saptırmak için masasını yürüyüş yoluma çektiği o akşama dek, odanın içinde ne kadar çok gezinmiş olduğumu fark etmedim. İkimiz de güldük, ama bu kahkahalar altta yatan gerilimi dağıtmadı. Her gittiğim yerin huzurunu kaçırdığıma inanmaya başladım.

Kettle sık sık ziyarete geliyor ve Ak Kahin'le ilgili parşömenlerden söz ederek düşüncelerimi dağıtıyordu. Parşömenler, çoğunlukla bir Katalizör'den bahsediyordu. Bazen Soytarı da onun tartışmalarına katılıyordu. Ama daha çok, Kettle bana her şeyi açıklamaya çalışırken, o sadece belirsiz sesler çıkarıyordu. Kettle'ın o sert suskunluğunu neredeyse özlüyordum. İtiraf edeyim, o konuştukça Bucklı bir kadının, bir gün onu yeniden evine yöneltecek uzak bir öğretinin müridi olmak için, yurdundan bu kadar uzaklara gelmeyi nasıl göze aldığını merak ediyordum. Ama yaşlı Kettle, kurnaz bir şekilde yönelttiğim soruyu saptırdığında, bunu açık hale getirdi.

Kettle kadar sık olmasa da çoğunlukla Soytarı dışarıdayken ya da günlük işlerle uğraşırken Starling de geliyordu. Birbirlerine kıvılcımlar yollamadan aynı odada bulunamıyorlar gibi görünüyordu. Ben gezinebilecek duruma gelir gelmez, Starling büyük bir ihtimalle Soytarı'dan uzak olmak için beni dışarıda yürümeye ikna etmeye çalıştı. Sanırım bana iyilik yapıyorlardı, ama ben zevk almıyordum. Yeteri kadar kış soğuğuna maruz kalmıştım, Starling'in sohbeti çoğunlukla kendimi huzursuz ve mahmuzlanmış gibi hissetmeme neden oluyordu. Genellikle Buck'taki savaş ve sık sık yanlarında olduğu için Chade'le Kettricken konuşurken kulak mi-

safiri olduğu haber kırıntıları hakkında konuşuyordu. Akşamları Chade ve Kettricken için yaralı eli ve ödünç harpıyla elinden geldiği kadar harp çalıyordu. Kraliyet malikanesinin ana salonunda yaşıyordu. Saray hayatı ona pek uymuş gibiydi. Hep heyecanlı ve hareketliydi. Yüzü soğukla renklenirken, dağ halkının parlak kıyafetleri, koyu renk saçlarını ve gözlerini ortaya çıkarıyordu. Bir kez daha yaşam dolu olmak için, tüm talihsizliklerden sıyrılıp kendine gelmiş gibi görünüyordu. Eli bile iyileşiyordu, Chade yeni bir harp yapmak için ahşap almasına yardım etmişti. Onun bu iyimserliğinin sadece kendimi daha yaşlı, daha güçsüz, daha yorgun hissetmeme neden olmasından utandım. Onunla geçirdiğim bir iki saat, sanki inatçı bir kısrakla çalışmışım gibi beni yoruyordu. Onunla aynı fikirde olmam için sürekli baskı yaptığını hissediyordum. Sık sık da onunla aynı fikirde olamıyordum.

"Beni sinirlendiriyor," dedi bir kez bana, Soytarı'yla ilgili her zamanki konuşmalarından birinde. "Rengi yüzünden değil; tavrı yüzünden. Hiçbir zaman kimseye nazik ya da basit bir şey söylemiyor, oyuncaklarını almaya gelen çocuklara bile. Onlarla nasıl dalga geçtiğini gördün mü?"

"Onları seviyor ve çocuklar da onu seviyorlar," dedim yorgun bir halde. "Acımasız olmak için alay etmiyor onlarla. Herkesle alay ettiği kadar onlarla da ediyor. Çocuklar bundan hoşlanıyor. Hiçbir çocuk aşağılanmak istemez." Bu kısa yürüyüş beni, onu onaylamayı istemekten daha çok yormuştu. Ayrıca Soytarı'yı sürekli ona karşı savunmak can sıkıcı bir hal almıştı.

Starling karşılık vermedi. Gecegözleri'nin bir gölge gibi gizlice bizi takip ettiğini fark ettim. Sığındığı ağaç kümesinden çıkıp bir bahçenin üzeri karla kaplı çalılarına geçti. Varlığının büyük bir sır olduğundan şüpheliydim, henüz sokaklarda açıkça yürüme konusunda tedirgindi. Yakında olduğunu bilmek tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı.

Başka bir konu bulmaya çalıştım. "Chade'i birkaç gündür görmüyorum," demeye cesaret ettim. Ondan haber almak için dolaylı sorular sormaktan nefret ediyordum. Ama yanıma gelmemişti, ben de ona gitmeyecektim. Ondan nefret etmiyordum, ama çocuğum için planladıklarını affedemiyordum.

"Dün gece şarkı söyledim ona." Starling bunu anımsayınca gülümsedi. "keyfi çok yerindeydi. Kettricken'ı bile gülümsetmeyi başardı. Yıllardır böyle bir inzivada yaşadığına inanmak çok zor. İnsanları kendine arıları çeken çiçekler gibi çekiyor. Bir kadına beğenildiğini centilmenliğe en yakışır şekilde gösteriyor. Ve..."

"Chade mi?" Bu söz, inanmadığımı gösterir şekilde ağzımdan bir anda çıktı. "Centilmen?"

"Elbette," dedi Starling zevkle. "Zamanı gelince, çok çekici biri olabiliyor. O ve Kettricken için önceki gece şarkı söyledim. Chade teşekkür ederken çok cana yakın davrandı. Onda saraylı bir konuşma tarzı var." Kendi kendine gülümsedi ve Chade her ne söylemişse, Starling'in bunu hâlâ zevkle içinde muhafaza ettiğini görebiliyordum. Chade'i kadınları etkileyen biri olarak gözümün önüne getirmeye çalışmak için, zihnimi alışık olmadığı bir yöne çevirmem gerekiyordu. Söyleyecek bir şey bulamadım, Starling'i zevkli rüyasıyla baş başa bıraktım. Bir süre sonra beklenmedik bir şekilde, "Bizimle gelmeyecek, biliyorsun," diye ekledi.

"Kim? Nereye?" Son günlerdeki yüksek ateş yüzünden geç mi anlıyordum, yoksa ozanın zihni bir pire gibi oradan oraya mı sıçrıyordu, karar veremedim.

Beni rahatlatmak ister gibi koluma vurdu. "Yoruldun. En iyisi geri dönelim. Ne zaman yorulsan, boş sorular sorduğunu rahatça söyleyebilirim." Bir nefes aldı ve konusuna geri göndü. "Chade, Vertiy'yi aramak için bizimle gelmeyecek. Onu aramaya çıktığını yaymak ve oradaki halkı yüreklendirmek için Buck'a geri dönmesi lazım. Elbette senin isteklerine saygı gösterip senden bahsetme-

yecek. Sadece kraliçenin Verity'yi bulmak ve onu yeniden tahta çıkarmak için yolculuğa çıktığını söyleyecek."

Starling durdu ve ihtiyatlı bir şekilde "Benden onun için eski şarkıları temel alan, kolayca öğrenilip söylenecek birkaç basit şarkı yapmamı istedi." demeye çalıştı. Bana gülümsedi, Chade'in ondan bunu istemesiyle ne kadar mutlu olduğunu görebiliyordum. "Onları yoldaki meyhanelere ve hanlara yayacak, şarkılarım tohum gibi filizlenip oradan sürgün verecek. Verity'nin dönüp işleri yoluna koyacağından, Farseer varisinin Altı Dükalık'ı zafer ve huzur için birleştirmek adına tahta çıkacağından bahseden basit şarkılar. Chade en önemlisinin insanları yüreklendirmek ve Verity'nin dönüşünü gözlerinde canlandırmak olduğunu söylüyor."

Konuştuklarımızı, onun şarkılar ve kehanetler üzerine gevezeliğinden geriye doğru sıraladım. "Biz, dedin. Biz, kim? Ve nereye gidiyoruz?"

Eldivenini çıkardı ve elini hemen alnıma koydu. "Ateşin mi yükseldi yine? Birazcık, belki. Haydi artık geri dönelim." Sessiz sokaklardan geri yürümeye başlarken, sabırla, "Biz, sen, ben ve Kettricken, Verity'yi bulmaya gidiyoruz. Dağlar'a bunun için geldiğini unuttun mu? Kettricken, yolculuğun zor olacağını söylüyor. Savaş alanına gitmek korkunç derecede zor değil. Ama Verity oradan ileriye devam etmişse, burası Kettricken'ın eski haritasında işaretlenmiş, eskiden kalma yollardan birinin üzerindedir. Bu yolların artık pek de yola benzer bir hali kalmamış olabilir. Kettricken'ın babası bu girişimden açıkçası hiç heyecanlanmadı. Adam aklını sadece Regal'e karşı girişilen savaşa takmış. 'Sen kral kocanı ararken, hain kardeşi halkımızı köle haline getirmeye çalışıyor!' dedi. Bu nedenle ona gönüllü olarak verilen erzakları toplamak ve Regal'le savaşmak için burada kalmak yerine, onunla gitmek isteyenleri yanına almak kalıyor. Bunu tercih edecek pek kimse yok elbette ve..."

"Soytarı'nın evine dönmek istiyorum," dedim zayıf bir şekilde. Başım dönüyor ve midem bulanıyordu. Kral Shrewd'un sarayında işlerin böyle yürümüş olduğunu unutmuştum. Burada farklı olmasını niçin beklemiştim ki? Planlar yapılacak, sözler verilecek ve sonra bana ne yapmamı istediklerini söyleyecekler, ben de yapacaktım. İşlevim her zaman bu olmamış mıydı? Filan yere gitmek ve biri öyle yapmamı söylüyor diye, daha önce hiç karşılaşmadığım bir adamı öldürmek? Tüm o önemli planlarının, hazırlıklarının, sanki ben ahırlarında sırtına eyer vurulup üzerine binilmesini ve ava çıkmak için dizginlerinin tutulmasını bekleyen bir attan farksızmışım gibi bana danışılmadan yapılmış olduğunu öğrenmek, beni neden birden bu kadar şaşırttı bilmiyordum.

Pekala, Chade'e teklif ettiğim pazarlık bu değil miydi, diye hatırlattım kendime. İsterlerse, hayatımı alabilirler, ama çocuğumu rahat bırakırlardı. Neden şaşırıyordum ki? Neden endişeleniyordum hattâ? Sadece Soytarı'nın evine dönmeli, uyumalı, yemeli, çağırılana dek gücümü toplamalıydım.

"İyi misin?" diye sordu Starling birden, tedirgin bir şekilde. "Seni hiç bu kadar solgun gördüğümü sanmıyorum."

"İyiyim," diyerek inandırmaya çalıştım onu durgun bir sesle. "Sadece bir süre Soytarı'ya kukla yaparken yardım etmenin hoş olacağını düşünüyordum."

Starling yeniden somurttu. "Onda ne bulduğunu hâlâ anlamıyorum. Neden gelip Kettricken'a ve bana yakın bir odada kalmıyorsun? Artık çok az bakıma ihtiyacın var, kraliçenin yanında hakkın olan yeri alma zamanın geldi."

"Kraliçe beni çağırdığında giderim," dedim itaatkar bir tavırla. "O vakit, zamanı gelmiş olur."

22

YOLA ÇIKIŞ

Chade Fallstar, Altı Dükalık tarihinde eşsiz bir yere sahiptir. O hiç bilmezden gelse de, Farseerlarla güçlü fiziksel benzerliği, kraliyet ailesiyle arasında bir kan bağı olduğunu neredeyse kesin kılar. Bunun doğrulanması halinde dahi onun kim olduğu, ne olduğuyla karşılaştırıldığında önemsizleşir. Bazıları Kızıl Gemi savaşlarından önce de yıllarca Kral Shrewd'un casusu olduğunu söyler. Diğerleriyse onun adını, kraliyet ailesi için zehirleme ve hırsızlık işleriyle uğraşan Leydi Thyme ile neredeyse kesin olarak bağlantılı görür. Bu inançların doğruluğu hiçbir zaman kanıtlanamaz.

Onun hakkında şüpheye yer olmayacak kadar kesinlikle bilinen tek şey, taht üzerinde asılsız bir şekilde hak iddia eden Regal Farseer'ın Buckkeep'ten firarını izleyen günlerde sosyal hayatta boy göstermesidir. Leydi Patience'ın hizmetine girerek onun emrine amade olmuştur. Leydi Patience, Altı Dükalık'ın dört bir yanındaki insanlarla onun kurduğu iletişim ağından hem bilgi toplamak, hem de sahil şeridini savunma amacıyla kaynak dağıtmak için faydalanabilme şansına sahip olur. Başlangıçta bağımsız ve gizli bir unsur olarak kalmaya gayret ettiğini gösteren birçok kanıt mevcuttur. Kendine has görünüşü bunu güçleştirmiş, o da en sonunda bu çabalarından vazgeçmiştir. Yaşına rağmen, günün her saatinde hanlara ve meyhanelere girip çıkan, Regal'in muhafızlarına satışıp onlardan paçayı kurtaran, haberler taşıyan ve Sahil

dükalıklarının savunması için fon aktaran, kahramanlaşmış, çalımlı yaşlı bir adam olmuştur. Kahramanca atılımları sevilen biri olmasını sağlamıştır. Her zaman Altı Dükalık halkını yürekli olmaya çağırmış, altında ezildikleri vergi ve savaş yükünü kaldırmak için Kral Verity ve Kraliçe Kettricken'ın döneceğini müjdelemiştir. Yaptıkları hakkında birçok şarkı söylense de aralarında en doğru olanı, Kraliçe Kettricken'ın ozanı Starling Birdsong'a atfedilen "Chade Fallstar'ın Tahminleri" adlı şarkı dizisidir.

* * *

Belleğim Jhaampe'deki son günlerimi hatırlamaya direniyor. İçime dostlukların ya da brendinin gideremediği bir ruh sıkıntısı çökmüştü. Canlanmak için kendimde hiçbir güç, hiçbir istek bulamıyordum. "Eğer kader beni yukarılara taşıyıp bir duvara vuracak kadar büyük bir dalgaysa, hiçbir şey yapmamayı seçerim. Bırakayım da bana ne yapmak istiyorsa onu yapsın," dedim bir akşam Soytarı'ya görkemli bir edayla ve oldukça sarhoş bir halde. O karşılık vermedi. Sadece kurt kuklasının yün yumaklarıyla yaptığı postunu düzeltmeye devam etti. Gecegözleri uyanık, ama sessizce Soytarı'nın ayak ucunda yatıyordu. Ben içerken, o zihnini benden korudu ve beni görmezden gelerek nefretini ifade etti. Kettle şöminenin köşesinde oturmuş, yün örüyor ve bir hayal kırıklığına uğramış, bir onaylamıyor gibi görünüyordu. Chade masada, arkalığı dik bir sandalyede, karşımda oturuyordu. Önünde bir fincan çay vardı ve gözleri yeşim taşı kadar soğuktu. Söylemeye gerek yok herhalde, yalnız başıma içiyordum, üç gecedir. Burrich'in, içmenin hiçbir şey çözemeyeceği, ama dayanılmaz olanı daha dayanılır kılabileceği tezinin sınırlarını ölçüyordum. Bu tez, benim için işe yaramıyor gibi görünüyordu. Ne kadar çok içersem, içinde bulunduğum durum o kadar dayanılmaz geliyordu, arkadaşlarım için de daha dayanılmaz biri oluyordum.

Gün taşıyabileceğimden fazlasını getirmişti. Chade, Kettric-

ken'ın sabah beni görmek istediğini söylemek için nihayet gelmişti. Orada olmama izin verilmişti yani. Chade'in de bir parça zorlamasıyla güzel görünmeye, yani yıkanıp tıraş olmaya, temiz giyinmeye ve ayık kalmaya razı oldum. O an bunlardan hiçbiri benim için söylenemezdi. O an Chade ile akıl ve laf yarışına girmem için kötü bir zamandı, ama bunu bir şekilde denediğime karar verdim. Kavgacı ve suçlayıcı sorular sordum. O, sorularıma sakin bir şekilde yanıt verdi. Evet, Molly'nin benim çocuğumu taşıdığından şüphelenmişti ve evet, Burrich'ten onu korumasını istemişti. Burrich, Molly'nin parası ve başını sokacak bir yeri olduğunu zaten bildiği için onun evini paylaşmaya isteksiz davranmış, ama Chade biri bu durumu öğrenirse, Molly'nin ve çocuğun karşılaşacağı tehlikeleri göstermiş, o da razı olmuştu. Hayır, Burrich bana anlatmamıştı. Neden mi? Çünkü Molly, hamile olduğunu bana söylememesi için onu söz vermeye zorlamıştı. Burrich'in Molly'yi korumak için şartı, Chade'in de bu söze saygı duymasıydı. Burrich ilkin, Molly'nin neden ortadan kaybolduğunu kendi başıma çözeceğimi ummuştu. Aynı zamanda Chade'e, çocuk doğar doğmaz, kendini verdiği sözden kurtulmuş sayacağını ve Molly'nin hamile olduğunu değil de bir çocuğum olduğunu bana söyleyeceğini açıklamıştı. Bunun, Burrich'in şimdiye kadar dolambaçlı davranmakta en başarılı olduğu an olduğunu anlıyordum. Verdiği sözü tutarken, benim için böyle bir manevraya kalkışarak gösterdiği dostluğun derinliğini takdir ediyordum. Bana kızımın doğumunu haber vermeye gelmiş, ama bunun yerine ölümümün kanıtını bulmuştu.

Oradaki bir taşçıyla haber salmak için doğruca Buck'a gitmiş, Chade balık iskelesinde Burrich'le buluşuncaya dek taşçı haberi ağızdan ağza yaymıştı. Her ikisi de buna inanamamıştı. "Burrich, senin ölmüş olduğuna inanamıyordu. Ben de senin neden hâlâ orada olduğunu anlayamadım. Gözcülerimle nehir yolunun aşa-

ğısına ve yukarısına haber saldım çünkü Bingtown'a kaçmayacağına, hemen Dağlar'a gitmek için yola koyulacağına emindim. Tüm o katlandıklarına rağmen, kalbinin temiz olduğundan çok emindim. O gece Burrich'e de böyle söyledim. Sadakatinin nerede durduğunu kendi başına bulman için seni yalnız bırakmamız gerektiğini söyledim. Kendi haline bırakıldığında, doğruca Verity'ye uçan, yayından fırlamış bir ok gibi olacağına dair Burrich'le bahse girmiştim. Sanırım, bizi en çok şaşırtan bu oldu. Orada ölmüş olman, kralına ulaşmak için yolda değil.

"Pekala," dedim bir sarhoşun ayrıntılı tatminiyle, "her ikiniz de yanılmışsınız. İkiniz de beni çok iyi tanıdığınızı sanıyordunuz, her ikiniz de amaçlarınıza karşı çıkamayan bir maşa yarattığınızı sanıyordunuz. Ama ben orada ölmedim! Kralımı aramaya da gitmedim. Regal'i öldürmeye gittim! Kendim için!" Sandalyemde arkama yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. İyileşen yaramın üzerinde rahatsız edici bir baskı hissedince birden ayağa kalktım. "Kendim için!" diye tekrarladım. "Kralım ya da Buck, ya da Altı Dükalık'dan biri için değil. Kendim için onu öldürmeye gittim. Kendim için."

Chade sadece bana baktı. Kettle'ın şöminenin önünde sallanıp durduğu taraftan yaşlı sesi belirgin bir tatminle yükseldi. "Ak Parşömenler, 'O, kendi akrabalarının kanına susayacak ve bu susamışlığını gideremeyecektir. Katalizör boşu boşuna bir kalp ve çocuk açlığı çekecek, çünkü çocuğu başkasının olacak ve başka bir çocuk da onun olacaktır..." der.

"Kimse beni böyle kehanetleri gerçekleştirmeye zorlayamaz!" diye kükreyerek yemin ettim. "Bunları kim yazıyor, bu arada?"

Kettle sallanıp durmayı sürdürdü. Bana cevap veren Soytarı oldu. Gözlerini işinden ayırmadan, yumuşak bir sesle konuştu. "Ben. Çocukluğumda, düş görme günlerimde. Senin düşlerim dışında bir yerlerde olduğunu bilmeden önce."

"Bunları yerine getirmeye mahkumsun," dedi Kettle bana kibarca.

Bardağımı hızla masanın üzerine koydum. "Yaparsam, lanet olsun!" diye bağırdım. Kimse ne sıçradı, ne de yanıt verdi. Bir anda korkunç bir şekilde, berrak bir hatırlamayla Molly'nin babasının bacanın köşesinden bağırdığını duydum. "Lanet olsun, kız!" Molly ürküp sıçramış, ama onu görmezden gelmişti. Bir ayyaşın mantıklı düşünemeyeceğini biliyordu. "Molly," diye inledim sarhoş bir halde, başımı kollarıma eğip ağladım.

Bir süre sonra Chade'in ellerini omzumda hissettim. "Haydi ama, oğlum, bu sana bir yarar sağlamaz. Haydi yatalım. Yarın kraliçenin karşısına çıkacaksın." Sesi hak ettiğimden daha sabırlıydı, birden terbiyesizliğimin derecesini anladım.

Yüzümü gömleğimin koluna sildim ve başımı kaldırmayı becerdim. Ayağa kalkmama yardım etmesine ve beni köşedeki karyolaya götürmesine ses çıkarmadım. Karyolanın kenarına otururken, sessizce, "Biliyordun. Başından beri biliyordun," dedim.

"Neyi biliyordum?" diye sordu bana yorgun bir halde.

"Tüm bunların Katalizör ve Ak Kahin ile ilgili olduğunu biliyordun."

Burnundan soludu. "Hiçbirini bilmiyordum. Onlardan bahseden parşömenler hakkında bir şeyler biliyordum. İşler baban tahttan feragat etmeden önce bir dereceye kadar düzelmişti, hatırlarsın. Kralım aylarca hizmetime ihtiyaç duymayınca, kulemde istirahata çekildim.Uzun yıllar okumak için çok vaktim oldu, parşömenler için birçok kaynağım da vardı. Böylelikle Katalizör ve Ak Kahin'den bahseden yabancı hikayeler ve parşömenlerle karşılaştım." Sanki sorumdaki öfkeyi unutmuş gibi, sesi daha da yumuşaklaştı.

"Soytarı'nın Buckkeep'e gelmesinden sonra oldu bu. Yavaş yavaş onun bu parşömenlere büyük bir ilgi duyduğunu ve bunun, benim ilgimi de arttırdığını fark etmiştim. Bir keresinde sa-

na Katalizör diye hitap ettiğini söylemiştin. Bu nedenle merak etmeye başladım... ama aslında, bu kehanetlere pek inanmıyorum."

Dikkatli bir şekilde arkama yaslandım. Yeniden sırt üstü yatabiliyordum, hemen hemen. Yana döndüm, tekmeleyerek botlarımı ayağımdan çıkardım, üzerime bir battaniye çektim.

"Fitz?"

"Ne?" diye sordum Chade'e isteksizce.

"Kettricken sana kızgın. Yarın sabırlı davranmasını bekleme. Ama onun sadece kraliçemiz olmadığını da aklından çıkarma. O, çocuğunu kaybeden ve bir yıldan uzun bir süredir kocasının kaderini bilmemenin belirsizliğini yaşayan, benimsediği ülkeden sürülen ve belanın anavatanına kadar peşini bırakmadığı bir kadın. Babası açıkça görüldüğü gibi nefret ve öfke dolu. Altı Dükalık'a ve Regal'e bir savaşçının gözleriyle bakıyor. Yaşadığına inansa bile, düşmanının kardeşini aramaya zamanı yok. Kettricken çok yalnızlık çekiyor, senin benim hayal edebileceğimizden daha kederli bir yalnızlık bu. Kadına karşı hoşgörülü davran ve kraliçene saygılı ol." Rahatsız bir şekilde konuşmasına ara verdi. "Yarın her ikisine de ihtiyacın olacak. Sana bu konuda pek yardım edemem."

Bundan sonra konuşmaya devam etti sanırım, ama ben dinlemeyi bırakmıştım. Kısa süre içinde uyku beni dalgalarının altına sürükledi.

Uzun zamandır İrfan rüyaları beni rahatsız etmemişti. Savaş rüyalarımı fiziksel zayıflığım mı zihnimden atmıştı sonunda, yoksa Regal'in grubuna karşı daimi savunmam mı onları zihnimden uzak tutmuştu, bilmiyorum. O gece, bu kısa ara sona erdi. Beni bedenimden çekip alan İrfan rüyasının gücü, sanki kocaman bir el içime girmiş, beni kalbimden yakalamış ve beni kendimden dışarı sürüklemiş gibiydi. Birden başka bir yerde buldum kendimi.

Burası bir şehirdi, yani burada çok insan yaşıyordu. Ama bu insanlar şimdiye kadar görmüş olduklarıma hiç benzemiyorlardı, hiç

böyle evler de görmemiştim. Binalar göklere yükseliyor ve o yüksek noktalarda kıvrılıyorlardı. Duvarların taşları, biçimlerinin içine akmış gibi görünüyordu. Zarif bir mimarinin eseri olan köprüler ve yapıların yanlarından hem şelale gibi aşağı dökülen, hem de sarmaşık gibi yukarı tırmanan bahçeler vardı. Dans eden ve sessizce birikintiler oluşturan çeşmeler vardı. Her yerde parlak renklerde giyinmiş, karıncalar kadar çok sayıda insanlar yürüyordu.

Yine de her şey sessiz sakindi. Halkın akışını, çeşmelerin oyunlarını, bahçelerdeki açmamış çiçeklerin kokusunu hissettim. Her şey oradaydı, ama dönüp dikkatle baktığımda hepsi gitmişti. Zihin köprünün zarif mimarisini algılayabiliyor, ama göz sadece paslanıp çürümeye terk edilen yıkıntıları görüyordu. Üzerinde suluboya resimler olan duvarlar rüzgarın parlattığı, kaba sıvalı tuğlalara dönmüştü. Başın bir çevrilişi, sular fışkırtan bir çeşmeyi, çatlak bir leğendeki yabani otlarla kaplı kumlu toprağa dönüştürüyordu. Pazardaki aceleci kalabalık kumlarla yüklü, hızla esen delici rüzgarın sesiyle konuşuyordu sadece. Bedensiz ve arayış içinde, neden orada olduğumu ve beni neyin oraya çektiğini çözemez bir halde bu hayalet şehri boydan boya yürüdüm. Orası ne aydınlık ne karanlıktı, ne yaz ne kıştı. Zamanın dışındayım, diye düşündüm ve bunun Soytarı'nın felsefesinin nihai cehennemi ya da son özgürlük olup olmadığını merak ettim.

Sonunda, bayağı bir ileride, boş sokaklardan birinde amaçsız bir halde gezinen küçük bir şekil gördüm. Kum yüklü rüzgardan korunmak için yürürken, başını eğmiş, pelerininin kenarıyla ağzını ve burnunu örtmüştü. Hayalete benzeyen kalabalıktan değildi, ama molozların içinde yürüyor, düzgün sokakların, dünyadaki bir karmaşa yüzünden çöken ya da üzerinde sırtlar oluşan yerlerinin kenarından gidiyordu. İlk bakışta anladım onun Verity olduğunu. Göğsümde hissettiğim, yaşamın ani kasılmasından biliyordum bunu ve o an anladım ki, beni buraya çekmiş olan, Verity'nin İrfa-

nının hâlâ kendi bilincimde saklanan o ufacık parçasıymış. Onun aşırı derecede tehlikede olduğunu da hissettim. Yine de onu tehdit eden bir şey görmedim. Ama benden çok uzaktaydı, bir zamanlar orada olan binaların sisli gölgelerinin içinden görünüyor, pazar yeri kalabalığının hayaletleri onu kapatıyordu. Yorgun bir halde, ağır ağır yürüyordu, yalnızdı ve hayalet şehre karşı bağışıklık kazanmış, ama yine de onun içine kenetlenmişti. Hiçbir şey görmedim, ama tehlike bir dev gölgesi gibi birden onun üzerinde beliriverdi.

Hızla onun peşinden gittim ve göz açıp kapayana kadar, arkasındaydım. "Ah," diyerek karşıladı beni. "Demek sonunda geldin, Fitz. Hoşgeldin." Yürümeye hiç ara vermedi, başını bile çevirmedi. Yine de beni selamlarken sanki elimi sıkmış gibi bir sıcaklık hissettim ve karşılık verme ihtiyacı duymadım. Bunun yerine, onun gözleriyle büyüyü ve tehlikeyi gördüm.

Bir nehir ileri doğru akıyordu. Su değildi akan. Parlayarak akan taşlar da değildi. Her ikisinden de nasibini alan, ama hiçbiri olmayan bir şeydi. Parlak bir bıçak gibi şehri ikiye bölüyor, arkamızdaki dağ yarığında gözden kayboluyor ve daha eski bir nehrin sularına karışıp yitene kadar akmaya devam ediyordu. Şiddetli gelgitin ortaya çıkardığı kömür katmanı gibi ya da altın damarlı kuvars gibi, dünyanın gövdesinde açık bir halde uzanıyordu. Bu büyüydü. En saf kadim büyü, insanın merhametsizliği ve dikkatsizliği orada akıyordu. Üzerinde gitmeyi çok uzun ve yorucu bir şekilde öğrenmiş olduğum İrfan nehri, şarap kokusunun şarap olması kadar, bu büyüydü. Verity'nin gözleriyle gördüğüm bu şeyin, benim gerçekliğim kadar fiziksel bir varlığı vardı. Bir anda ona çekilmiştim, mum alevine çekilen pervane gibi.

Sadece parlak akışın güzelliğinden değildi bu. Büyü Verity'nin tüm duyularını dolduruyordu. Hızının sesi ezgiliydi, adeta notaların boşanışıydı. Sesten bir şeyin ortaya çıktığı öyle kesindi ki, bi-

rinin bekleyip dinlemesine neden oluyordu. Rüzgar onun yakalanması zor ve değişken kokusunu taşıyordu, bir an limon çiçeklerinin ucundan, sonraki an baharatlardan tüten kokuları. Her nefeste tadını alıyor ve kendimi içine atmak için güçlü bir istek duyuyordum. Şimdiye kadar mustarip olduğum tüm açlıkları, sadece bedensel değil manevi özlemlerimi de dindirebileceğinden bir anda emin olmuştum. Bedenimin de burada var olmasını istiyordum şiddetle, belki o zaman Verity gibi bir bütün olarak yaşayabilirdim bunu.

Verity, yüzünü kaldırarak durdu. Sisin nemle yüklü olması kadar İrfanla yüklü olan havadan derin bir nefes aldı. Birden Verity'nin boğazındaki sıcak, metalik, keskin kokunun tadını alabildim. Verity'nin bunun için duyduğu özlem, birden her şeyi tüketen şiddetli bir arzuya döndü. Buna susamıştı. Ona ulaştığında kendini dizlerinin üzerine atacak ve içebildiği kadar içecekti. Dünyanın tüm bilinciyle dolacak, bütün olandan nasibini alacak ve bütün olacaktı. Sonunda tamam olmayı bilecekti.

Ama Verity, kendisi olarak var olmayacaktı.

Büyüleyici bir korkuyla geri çekildim. Kendi kendini yok etme isteğiyle karşı karşıya kalmaktan daha korkutucu bir şey olduğunu sanmam. Nehrin çekim gücünü ben de hissettim, ama içimde bir öfke fırtınası patladı.Tanıdığım ne bir adam, ne de bir prens böyle korkakça bir harekete kalkışabilirdi. Sanki daha önce hiç görmemişim gibi baktım ona.

Onu ne kadar uzun zamandır görmemiş olduğumu fark ettim.

Gözlerinin parlak siyahlığı, donuk bir hal almıştı. Rüzgarın üzerine yapıştırdığı pelerini, yırtık bir paçavraydı. Botlarının derisi uzun zaman önce çatlamış, dikişleri atmış ve açılmıştı. Attığı adımlar belirsiz, düzensizdi. Rüzgar onunla boğuşmasa bile, adımlarının düzeleceğinden kuşkuluydum. Dudakları solgun ve çatlaktı, sanki kanı vücudundan çekilmiş gibi eti grimsi bir renk

almıştı. Kızıl Gemiler'e karşı, eti bedeninden dökülecek, onu hiçbir fiziksel güce sahip olmayan kuru bir insan iskeleti haline getirecek kadar İrfan kullandığı yazlar olmuştu. Şimdiyse sırf güçtü, neredeyse etle örtülmeyen, bir kemik iskeletinin üzerine gerilmiş ip gibi kaslardan meydana gelen biriydi. İnsanı tüketen bir amacın temsiliydi. Sadece iradesi onu dik tutuyor ve harekete zorluyordu. Büyü akıntısına doğru.

Buna direnecek iradeyi nereden buldum, bilmiyorum. Büyük bir ihtimalle bir an durup Verity'ye odaklamış, eğer o kendisi olarak var olmazsa, tüm dünyanın yiteceğini görmüş olmamdan. Gücümün kaynağı her neyse, bunu Verity'ninkinin karşısına koydum. Kendimi yolunun üzerine attım, ama o içimden geçip gitti. Burada ben hiçbir şeydim."Verity, lütfen dur, bekle!" diye bağırdım ve ona doğru fırladım, rüzgarın üzerindeki kızgın bir tüy gibiydim. ona hiçbir etkim yoktu. Bir an duraklamadı bile.

"Biri bunu yapmalı," dedi sessizce. Üç adım sonra ekledi, "Bir süre bu kişinin ben olmayacağımı umdum. Başka kim olabilir, diye defalarca kendime sordum." Yanıp kül olmuş gözleriyle bana bakmak için döndü. "Başka bir yanıt bulamadım. Bu kişi ben olmak zorundayım."

"Verity, dur," diye yalvardım, ama yürümeye devam etti. Koşturmuyordu, oyalanmıyordu, sadece gitmesi gereken mesafeyi ölçüp gücünü buna göre ayarlayan bir adam gibi ağır ağır yürüyordu. Yürüdüğü takdirde oraya varacak dayanıklılığa sahipti.

Gücümün azaldığını hissederek biraz geri çekildim. Bir an uyuyan bedenime geri çekilerek onu kaybetmekten korktum. Sonra bu kadar güçlü bir korkunun daha farkına vardım. Uzun zamandır ona bağlıydım, ama şimdi bile onun ardından sürüklenerek kendimi onun yanında bu büyü damarında boğulmuş buldum. Eğer o boyutta, bir bedene sahip olsaydım, herhalde bir şeyin üzerine tutunur ve beklerdim. Durması ve beni dinlemesi için

Verity'ye yalvardığımda, bunun yerine hayal edebileceğim tek yolla kendime demir attım. İrfanımla uzandım, yaşamları bana dokunan diğerlerinin, yani Molly, kızım, Chade ve Soytarı, Burrich ve Kettricken'ın ardından kavradım. Hiçbiriyle gerçek İrfan bağlantım yoktu, bu yüzden kavrayışım olsa olsa narindi ve her an Will ya da Carrod, hattâ Burl bir şekilde beni fark edebilir diye çılgınca korktuğum için zayıflamıştı. Bu, Verity'yi yavaşlatmış gibi geldi bana. "Lütfen bekle," dedim yeniden.

"Hayır," dedi sessizce. "Beni caydırmaya çalışma, Fitz. Bunu yapmak zorundayım."

* * *

Kendi İrfan gücümü Verity'ninkiyle ölçmeyi hiç düşünmemiştim. Karşı karşıya kalabileceğimiz hiç aklıma gelmemişti. Ama ona karşı kendimi hırpalamak için öne çıktığım sırada, babası sakin bir şekilde onu yatmaya götürürken, tekme atıp bağıran bir çocuk gibi hissettim kendimi. Verity beni görmezden gelmekle kalmadı, aynı zamanda iradesinin ve konsantrasyonunun başka bir yerde olduğunu da hissettim. Amansız bir halde siyah akıntıya doğru ilerledi, benim bilincim de onunla birlikte sürüklendi. Varlığımı koruma isteği, mücadeleme çılgınca yeni bir güç verdi. Onu uzağa itmek, geriye çekmek için uğraştım, ama bu hiçbir yarar sağlamadı.

Ama mücadelemde korkunç bir ikilik vardı. Onun kazanması için güçlü bir istek duyuyordum. Eğer beni yenerse ve kendisiyle beraber aşağı çekerse, bu konuda bir sorumluluk almama gerek kalmazdı. Kendimi bu güç akıntısına açabilir ve özlemlerimi onun içinde giderebilirdim. Bu tüm işkencelere bir son verirdi, sonunda tükenmek olurdu. Kuşkulardan ve suçlardan bıkmıştım, görevlerden ve ödevlerden çok yorulmuştum. Eğer Verity kendisiyle birlikte beni de bu İrfan akıntısına taşırsa, sonunda hiçbir utanç duymadan teslim olabilirdim.

Gücün bu yanar döner akıntısının kıyısında bir an durduk. Aşağıya, akıntıya onun gözleriyle baktım. Kademeli bir şekilde oluşan bir sahil yoktu. Somut dünyanın akan bir ötekiliğe boyun eğdiği, bıçak ağzı gibi bir kıyı vardı. Bunu dünyamızda bulunan yabancı bir şey, dünyamız doğasının bir çarpıklığı olarak görerek gözlerimi diktim. Verity ağır ağır bir dizinin üzerine çöktü. Bu siyah parlaklığa baktı. Dünyamıza hoşçakal demeye mi tereddüt etti, yoksa kendini yok etmek için iradesini toplamak üzere mi durakladı anlamadım. Direnme isteğim askıya alınmıştı. Bu, hayal bile edemeyeceğim ötekiliğe açılan bir kapıydı. Açlık ve merak bizi kıyının daha da yakınına çekti.

Bir an sonra Verity ellerini ve kollarını büyüye daldırdı.

Bu ani bilgiyi ben de paylaştım. Bu nedenle sıcak akıntı, kollarındaki et ve kası yerken onunla ben de çığlık attım. Onun parmaklarının, bileklerinin, kollarının çıplak kemiklerini yalayan asidi hissettiğime yemin ederim. Acısını anladım. Yine de bu acı, mutlu bir gülümsemeyle birbirine karışıp yüzünü kaplamıştı. Onunla olan bağlantım, birden onun ne hissettiğini tam olarak algılamamı engelleyen beceriksiz bir şey olmuştu. Onun yanında olmaya, kendi etimi bu büyü nehrinde soymaya can atıyordum. Teslim olup bedenini tamamen bu akıntıya soktuğu takdirde, tüm acıya bir son verebileceği kanısını ben de paylaşıyordum. Çok kolay. Tek yapması gereken birazcık daha öne eğilip kendini bırakmaktı.. Akıntının üzerinde diz çöktü, yüzünden damlayan ter, akıntıya düştüğünde küçük bir su buharı esintisi gibi kayboldu. Başı eğikti, hızlı hızlı nefes aldıkça omuzları yukarı aşağı hareket ediyordu. Sonra aniden kısık sesle bana yalvardı, "Beni geri çek."

Bu kararına karşı çıkacak gücüm yoktu. Kendi irademi onunkine kattığımda ve gücün korkunç çekiciliğine karşı birlikte savaştığımızda, bu yeterli oldu. Sanki onları taşın içinden çekiyormuş gibi hissetse de kollarını ve ellerini çekip kurtarabildi. Akın-

tı ondan isteksizce ayrıldı. Verity arkaya doğru devrilirken, onun ne paylaşmış olduğunu bir an için tamamen hissettim. Orada dünyanın birliği akıyordu, hafif bir şekilde uzatılan ince, tek bir nota gibi. Bu insanlığın şarkısı değil, muazzam dengelerin ve saf varlığın daha eski, daha önemli şarkısıydı. Eğer Verity ona teslim olsaydı, bu tüm acılarını dindirirdi.

Bunun yerine sendeleyerek ayağa kalktı ve ondan uzaklaştı. Kollarını öne uzatmış, sanki bir şey dileniyormuş gibi parmaklarını kıvırarak avuçlarını yukarıya doğru açmıştı.. Biçimleri değişmemişti. Ama şimdi kolları ve parmakları, etinin içine işleyip eriten güçle gümüş gibi parlıyordu. Akıntıya yaklaştığı kararlılıkla akıntıdan uzaklaşmaya başlarken, kolları ve ellerinin sanki donmuş gibi nasıl yandığını hissettim.

"Anlamıyorum," dedim ona.

"Anlamanı istemiyorum. Daha değil." Onda bir ikilik hissettim. İrfan, sanki inanılmaz ısıdaki bir demirci ateşi gibi yanıyordu içinde, ama beden gücü anca yürümeye devam etmesine yetiyordu. Zihnimi bu nehrin çekiminden korumak için çaba harcamasına gerek yoktu şimdi. Ama bedenini yol boyunca taşımak hem etini, hem de iradesini zorluyordu. "Fitz. Bana gel. Lütfen." Bu seferki İrfan emri değildi, bir prensin emri de değildi, sadece bir adamın bir diğerine yakarışıydı. "Benim bir grubum yok, Fitz. Sadece sen varsın. Eğer Galen'in benim için kurduğu grup güvenilir olsaydı, yapmak zorunda olduğum şeyin mümkün olduğuna daha çok inanırdım. Ama onlar bana sadece ihanet etmekle kalmıyor, beni yenmeye de çalışıyorlar. Ölen bir geyiğin üzerindeki kuşlar gibi gagalıyorlar beni. Saldırılarının beni yok edebileceğini sanmam, ama başaramayacak kadar zayıflatmalarından korkuyorum. Ya da daha kötüsü, aklımı başımdan alıp yerime geçebilirler. Buna izin veremeyiz, oğlum. Sen ve ben, onlarla zafer arasında duran tek şeyiz. Sen ve ben. Farseerler."

Fiziksel anlamda orada değildim. Yine de bana gülümsedi ve avucunu yüzüme sürmek için korkunç, parlak elini kaldırdı. Yaptığı şeyi istemiş miydi? Bilmiyorum. Sarsıntı sanki bir savaşçı kalkanını yüzüme vurmuş kadar güçlüydü. Ama acı değil. Farkındalık. Ormandaki açıklığı aydınlatmak için bulutların arasından boşalan güneş ışığı gibi. Her şey bir anda açığa kavuştu, yaptığımız şeyin altında yatan tüm gizli nedenleri ve amaçları gördüm. Neden önümdeki yolu izlemek zorunda olduğumu aydınlanmanın acılı saflığıyla anladım.

Sonra hepsi kayboldu ve siyahlığın içinde gittikçe küçüldüm. Verity gitmişti, kavrayışım da onunla kaybolmuştu. Ama kısacık bir an için kavrayışımın tamlığına bir göz atmıştım. Şimdi geriye sadece ben kalmıştım, ama benliğim o kadar küçüktü ki, tüm gücümle tutunduğum takdirde var olabilirdim sadece. Bu nedenle ben de tutundum.

Uzaktaki bir dünyadan, Starling'in korkuyla bağırdığını duydum, "Nesi var böyle bunun?" Chade, ters bir şekilde yanıtladı, "Sadece bir nöbet, zaman zaman geçirdiği nöbetler gibi. Başı, Soytarı, başını tut, yoksa beynini parçalayacak." Uzaktan, beni kavrayıp tutan elleri hissettim. Kendimi onların bakımına teslim ettim ve karanlığa daldım. Bir süre sonra birazcık kendime geldim. Çok azını hatırladım. Soytarı, Chade'in dudaklarıma tuttuğu bardaktan içebilmem için omuzlarımı kaldırdı ve başımı düzeltti. Cinkabuğunun tanıdık ekşiliği ağzımı kamaştırdı. Bir an için üzerime eğilmiş Kettle'ı gördüm, dudakları hoşnutsuzlukla sıkı bir çizgi gibi kıvrılmıştı. Starling ileride duruyordu, gözleri köşeye sıkıştırılmış bir hayvanınkiler gibi kocamandı, bana dokunmaya tenezzül etmiyordu. "Bu onu kendine getirir," dediğini duydum Chade'in ben derin bir uykuya dalarken.

Ertesi sabah zonklayan başıma rağmen, erken kalktım ve banyoya gittim. O kadar sessizce hareket ettim ki, Soytarı uyanmadı,

ama Gecegözleri kalkıp benimle birlikte gizlice dışarı çıktı.

Nereye gittin dün gece? diye sordu, ama ona verebilecek bir cevabım yoktu. Bunu düşünme konusundaki isteksizliğimi hissetti. *Şimdi ava çıkıyorum*, diye bilgi verdi iğneleyici bir şekilde. *Bundan sonra su içmeni öneririm.* Yumuşak başlılıkla kabul ettim, beni banyonun kapısında bırakarak yanımdan ayrıldı.

İçeride yerden fokurdayarak çıkan sıcak mineralli suyun pis bir kokusu vardı. Dağ halkı bu suyu büyük depolarda toplar, isteyen istediği sıcaklığı ve derinliği seçebilsin diye borularla öteki küvetlere aktarırdı. Banyo küvetinin içinde liflenerek yıkandım, sonra dayanabildiğim kadar sıcak suyun içinde yatarken, Verity'nin kollarını haşlayan İrfanı hatırlamamaya çalıştım. Haşlanmış bir yengeç kadar kırmızılaştım. Banyo kulübesinin serin köşesinde, duvarda birkaç ayna vardı. Tıraş olurken yüzümü görmemeye çalıştım. Bana çok canlı bir şekilde Verity'nin yüzünü hatırlatıyordu. Geçen hafta ya da biraz daha öncesinde, yüzümün kuruluğu biraz kaybolmuştu, ama alnımdaki beyaz çizgi geri gelmişti, saçımı savaşçı kuyruğu şeklinde arkadan bağlayınca daha da belirgin bir şekilde görünüyordu. Verity'nin el izini yüzümde görünce şaşırmadım ya da yara izinin kaybolduğunu ve burnumun düzeldiğini fark edince. O dokunuşun gücünden olmuştu tüm bunlar. Ama Regal'in yüzümde bıraktığı yara izi, buhardan kızarmış yüzümde solgun bir şekilde belli oluyordu. Kırık burnumda da hiçbir düzelme yoktu. Dün geceki karşılaşmamıza dair gözle görülür hiçbir iz yoktu. Zihnim o ana, o en saf gücün dokunuşuna tekrar tekrar dönüp duruyordu. Ama bunun mutlak deneyimi, acı ya da zevk gibi tam olarak hatırlanamaz, sadece zayıf bir anı olarak hatırlanırdı. Olağanüstü bir şey yaşamış olduğumu biliyordum. Tüm İrfan kullanıcılarının uyarıldığı İrfan zevkleri, dün gece kısa bir süre için paylaştığım bilmek, hissetmek ve var olmanın büyük ateşiyle karşılaştırıldığında küçük bir kor parçası gibi kalıyordu.

Bu beni değiştirmişti. Kettricken ve Chade'e beslemiş olduğum öfke, bu yangınla tahrip olmuştu. Bu duyguyu hâlâ zorla bulabiliyordum, ama geri getiremiyordum. Sadece çocuğumu değil, tüm durumu mümkün olan tüm yönlerden gördüm kısaca. Amaçlarında bir kötülük yoktu, bencillik bile yoktu. Yaptıkları şeyin ahlaksal açıdan doğru olduğuna inanıyorlardı. Ben inanmıyordum. Ama peşinde oldukları şeyin anlamını artık bütünüyle reddedemiyordum. Bu, kendimi ruhsuz hissetmeme neden oluyordu. Çocuğumu Molly'den ve benden alacaklardı. Yaptıkları şeyden nefret ediyordum, ama bu öfkeyi onlara yönlendiremiyordum.

Kendimi içinde bulunduğum ana geri çekerek başımı salladım. Kettricken'ın beni nasıl göreceğini merak ederek aynada kendime baktım. Verity'nin ardından ayrılmamış olan ve sarayda sık sık kendine hizmet eden genç adamı mı görüyordu hâlâ? Yoksa yaralı yüzüme bakıp beni tanımadığını, tanıdığı Fitz'in gittiğini mi düşünecekti?, Bu yara izlerini nasıl aldığımı şimdiye kadar pekala öğrenmiştir. Kraliçem şaşırmamalıydı. Bu izlerin ardında kimin olduğuna karar vermesine izin verecektim.

Kendimi toparladım, aynaya sırtımı döndüm. Omzumun üzerinden baktım. Sırtımdaki yaranın ortası bana etime gömülmüş kırmızı bir deniz yıldızını hatırlattı. Çevresindeki deri, gergin ve parlaktı. Omuzlarımı eğdim ve yaraya doğru çekilen derime baktım. Kılıç tutan elimi uzattım ve buna direnen küçük bir kasılma hissettim. Bunun için endişelenmek anlamsızdı. Gömleğimi giydim.

Temiz kıyafetler giymek için Soytarı'nın kulübesine döndüm, onu giyinmiş, bana eşlik etmeye hazır bulunca şaşırdım. Kıyafetler karyolamın üzerine yayılmıştı. Yünlü, yumuşak, sıcak tutan, bol kollu, beyaz bir gömlek ve daha sıkı yün dokumadan koyu renk tozluklar. Tozluklara uygun bir de kısa, koyu renk zırh cüppesi vardı. Bunları Chade'in bıraktığını söyledi. Hepsi basit ve sadeydi.

"Sana olur," dedi Soytarı. O her zamanki gibi giyinmişti, üze-

rinde yün bir elbise vardı. Ama bu elbise, kolları ve kenarları nakışlı, koyu mavi bir elbiseydi. Dağ halkının giydiğini gördüğüm elbiselere benziyordu. Renksizliği beyaz elbisenin gösterdiğinden daha çok öne çıkıyor, teninin, gözlerinin ve saçlarının almaya başladığı hafif koyuluk gözüme daha belirgin bir şekilde çarpıyordu. Saçı her zamankinden güzeldi. Her zaman saçını kendi haline bırakır, saçları yüzünün çevresinde özgür bir şekilde yüzüyor gibi görünürdü, ama bugün arkadan bağlamıştı.

"Kettricken'ın seni de çağırdığını bilmiyordum," dedim ona. O da sert bir şekilde, "Kendimi takdim etmek için çok nedenim var. Chade seni kontrol etmek için sabah buraya geldi, gittiğini fark edince endişelendi. Sanırım, yeniden kurtla kaçmandan biraz korkuyor. Ama belki kaçmamışsındır diye, sana bir mesaj bıraktı. Bu kulübedekiler dışında, Jhaampe'deki kimseye gerçek adın söylenmedi. Ozanın bu kadar tedbirli olduğunu görmek seni şaşırtmış olmalı. Hekim bile kimi iyileştirdiğini bilmiyor. Unutma, Kraliçe Kettricken seninle daha açık bir şekilde konuşabileceğini hissedene kadar sen çoban Tom'sun. Anladın mı?"

İçimi çektim. Hepsini çok iyi anlamıştım. "Jhaampe'nin entrikalara ev sahipliği yaptığını hiç bilmiyordum," dedim.

Soytarı kısık sesle güldü. "Burayı, bundan sadece kısa bir süre önce ziyaret ettin. Jhaampe, Buckkeep'ten hiç aşağı kalmayacak kadar karmaşık bir şekilde entrikaları besliyor, bana inan. Burada bulanan yabancılar olarak, bu entrikaların içine çekilmekten elimizden geldiğince sakınacak kadar akıllıyız."

"Yanımızda getirdiklerimiz hariç tabii," dedim, başını sallayarak nefretle gülümsedi.

Gün parlak ve açıktı. Tepemizdeki koyu renk, her zaman yeşil kalan dalların arasından parlayan gökyüzü sonsuz bir mavilikti. Hafif bir esinti kuru kar kristallerini savurarak, yanımızdan geçti. Kuru kar botlarımızın altında gıcırdıyordu. Soğuk, yeni tıraş ol-

muş yanaklarımı kaba bir şekilde öpüyordu. Köyün uzağında oynayan çocukların çığlıklarını duyabiliyordum. Gecegözleri bu sesleri duyunca kulaklarını dikti, ama gizlice bizi izlemeye devam etti. Uzaktan gelen bu küçük sesler, bana martı çığlıklarını anımsattı, birden şiddetle Buck kıyılarını özledim.

"Dün gece bir nöbet geçirdin," dedi Soytarı sessizce. Bu tam olarak bir soru değildi.

"Biliyorum," dedim kısaca.

"Kettle, buna çok üzülmüş gibi görünüyordu. Chade'i sana hazırladığı otlar hakkında çok dikkatli bir şekilde sorguya çekti. Otlar Chade'in dediği gibi seni kaldırmayınca, Kettle köşesine çekildi. Neredeyse gece boyunca orada oturdu, gürültüyle yün ördü ve beğenmeyerek Chade'e baktı. Sonunda hepsi gidince rahatladım."

Starling'in kalıp kalmadığını merak ettim, ama sormadım. Bunun benim için neden önemli olduğunu bilmek bile istemiyordum.

"Kim bu Kettle?" diye sordu Soytarı birdenbire.

"Kim bu Kettle?" diye sordum, korkmuş bir halde.

"Sanırım ben de tam şimdi onu dedim."

"Kettle..." Bu kadar uzun süre birlikte yolculuk yaptığım kişi hakkında çok az şey biliyor olmam birden çok tuhaf geldi. "Sanırım Buck'ta büyümüş. Sonra yolculuk yapmış, parşömenleri ve kehanetleri incelemiş, Ak Kahin'i aramak için geri dönmüş." Bilgimin yetersizliği karşısında omuz silktim.

"Söylesene. Onu... uğursuz buluyor musun?"

"Ne?"

"Onda bir şey olduğunu hissetmiyor musun, bir şey..." Soytarı öfkeyle başını salladı. İlk kez doğru kelimeleri ararken görüyordum onu. "Bazen onun önemli olduğunu hissediyorum. Bizimle bağlantılı olduğunu. Diğer zamanlarda dostlarını seçmede talihsizce bir zevksizliğe sahip, meraklı, yaşlı bir kadınmış gibi geliyor bana."

"Beni kastediyorsun," dedim gülerek.

"Hayır. Her şeye burnunu sokan ozanı kastediyorum."

"Neden Starling ve sen birbirinizden bu kadar nefret ediyorsunuz?" diye sordum bıkmış bir halde.

"Bu nefret değil, sevgili Fitz. Benim için bu bir ilgilenmeme durumu. Maalesef bir erkeğin yatmayı düşünmeden ona bakabileceğini aklı almıyor. Onu basit bir şekilde reddetmemi bir hakaret olarak algılıyor ve bunu bendeki bir eksiklik ya da kusurmuş gibi görmeye uğraşıyor. Bu arada sana karşı sahiplenici tavrına da bozuluyorum. Fitz'e gerçek bir sevgi duymuyor, biliyorsun, sadece FitzChivalry'yi tanıdığını söyleyebilmeyi seviyor."

Söylediği şeyin doğru olmasından korkarak sessiz kaldım. Böylece, Jhaampe'deki saraya vardık. Burası Buckkeep'ten hayal edemeyeceğim kadar farklıydı. Jhaampe'deki konutların kökeninin, bazı göçebe kabilelerin hâlâ kullanmakta olduğu kubbe biçimli çadırlar olduğunu duymuştum. Daha küçük konutlar, beni sarayın şaşırttığı ölçüde şaşırtmayacak kadar çadıra benziyorlardı hâlâ. Sarayın merkezi hâlâ canlı olan ağacın kalbindeydi ve devasa bir şekilde üzerimizde yükseliyordu. İkinci derecedeki ağaçlar, duvarları desteklemeleri için yıllarca sabırla yetiştirilip budanmıştı. Bu canlı iskelet kurulduğunda, üzerine zarif bir şekilde ağaç kabuğundan yapılma hasırlar kaplanmış ve hafifçe kıvrılan duvarlar meydana gelmişti. Bir çeşit kille sıvanan ve parlak renklerde boyanan bu evler, bana hep lale tomurcuklarını ya da mantar başlarını hatırlatırdı. Bu kadar kocaman olmasına rağmen, saray sanki onu koruyan kadim ormanın zengin toprağından bitmiş bir canlı gibi görünüyordu.

Onu bir saray yapan sadece büyüklüğüydü. Gözle görülür başka bir işaret, flamalar, kapılarda nöbet bekleyen kraliyet muhafızları yoktu. Kimse içeri girmemizi engellemeye çalışmadı. Soytarı yan girişin oymalı, ahşap çerçeveli kapılarını açtı ve içeri girdik. Müstakil odaların labirentinden geçerken onu izledim.

Öteki odalar, üzerimizdeki platformlarda duruyor, bu odalara ya merdivenlerle ulaşılıyor ya da daha büyüklerine tahta basamaklarla çıkılıyordu. Odaların duvarları dayanıksızdı, bazı geçici odaların iskeletlerinin üzerine sadece ağaç kabuğundan yapılma duvar kilimleri gerilmişti. Sarayın içi, dışarıdaki ormandan sadece azıcık daha sıcaktı. Özel odalar, kışın tek başına duran mangallarla ısıtılıyordu.

Soytarı'yı dış duvarları zarif su kuşu resimleriyle süslenmiş bir odaya kadar izledim. Bu oda, üzerine kuş motifleri oyulmuş, sürmeli ahşap kapısıyla daha kalıcı bir odaydı. İçeriden gelen Starling'in harpının ezgilerini ve alçak sesli mırıltıları duyabiliyordum. Soytarı kapıyı tıklattı, kısa bir süre bekledi ve içeri girmemiz için yana doğru sürerek açtı. Kettricken, Soytarı'nın arkadaşı Jofron ve tanımadığım birkaç kişi daha içerideydi. Kettricken ve diğerleri, neredeyse odayı kaplayan bir çerçevenin üzerindeki yorganı işlerken, Starling bir yanda alçak bir sedire oturmuş, harpla yumuşak bir ezgi çalıyordu. Yorganın en üstünde parlak bir çiçek bahçesi oluşturmuşlardı. Chade, Starling'e yakın bir yere oturmuştu. Koyu renk tozluklarla beyaz bir gömlek ve gömleğinin üzerine parlak renklerle süslenmiş, uzun, yün bir yelek giymişti. Kır saçları, alnındaki geyik mührü takılı deri bantla toplanarak arkaya atılmış, savaşçı kuyruğu şeklinde bağlanmıştı.. Buckkeep'te göründüğünden çok daha genç duruyordu. Hepsi müzikten daha yumuşak bir şekilde konuşuyorlardı.

Kettricken, iğnesi elinde, gözlerini yukarı kaldırdı ve bizi sakince selamladı. Beni diğerlerine Tom olarak takdim etti ve kibarca, yaramın iyileşip iyileşmediğini sordu. Ona iyileştiğini söyledim, oturup biraz dinlenmemi önerdi. Soytarı, yorganın çevresinde dolandı, Jofron'un dikişlerini övdü, Jofron onu davet edince yanına yerleşti. Bir iğne ve ipek çilesi aldı, ipliği iğneden geçirdi. Jofron'la yumuşak bir şekilde bildikleri bahçelerden konuşurlar-

ken, yorganın bir köşesine kendi buluşu olan kelebekler eklemeye başladı. Çok rahat görünüyordu. Sessizce bir işle meşgul olan insanların bulunduğu odada tembel tembel otururken, ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilmez durumda hissettim kendimi. Kettricken'ın benimle konuşmasını bekledim, ama o işiyle uğraşmaya devam etti. Starling'le göz göze geldik, ama o resmi bir şekilde gülümsedi. Chade ise sanki birbirimizi tanımıyormuşuz gibi bakışlarını kaçırarak benden sakındı.

Odada sohbet ediliyordu, ama bu sakin sohbet sürekli değildi, daha çok bir iplik çilesinin uzatılmasını istemek ya da birbirlerinin işleri hakkında yorum yapmakla sınırlıydı. Starling bildik eski Buck şarkılarını çalıyor, ama söylemiyordu. Kimse benimle konuşmuyor ya da ilgilenmiyordu. Ben de bekledim.

Bir süre sonra, bunun kurnazca hazırlanmış bir ceza şekli olup olmadığını merak etmeye başladım. Sakin kalmaya devam ettim, ama içimdeki gerginlik her an artıyordu. Her birkaç dakikada bir çenemi sıkmayı bırakmayı ve omuzlarımı gevşetmeyi hatırlayacaktım. Benzer bir endişeyi Kettricken'da da görmem biraz zamanımı aldı. Saraya ilk geldiğinde, Buckkeep'te leydimin yanında saatler geçirmiştim. İşleme yaptığı sıradaki uyuşukluğunu ya da bahçesindeki canlılığını görmüştüm, ama şimdi Altı Dükalık'ın kaderi sanki onun bu yorganı bitirmesine bağlıymış gibi hiddetle nakış işliyordu. Hatırladığımdan daha inceydi, kemikleri ve yanakları daha açık bir şekilde görünüyordu. Verity'nin yasını tutmak için bir yıl sonra kestiği saçları toplanmak için hâlâ çok kısaydı. Beyaz teller devamlı öne çıkıyordu. Gözlerinin ve ağzının çevresinde çizgiler vardı, sürekli olarak dudaklarını ısırıyordu, daha önce bunu yaptığını hiç görmemiştim.

Sabah uzadıkça uzuyordu, ama sonunda genç adamlardan biri doğruldu, sonra gerinip gözlerinin bugün daha fazla bir şey yapamayacak kadar çok yorulduğunu söyledi. Yanındaki kadına

bugün onunla ava çıkıp çıkmayacağını sordu, kadın zevkle kabul etti. Sanki bir çeşit işaretmiş gibi, diğerleri de kalkmaya, gerinmeye ve Kettricken'a hoşçakal demeye başladılar. Onun burada kraliçe olarak değil, Dağlar'ın nihai Kurban'ı olarak görüldüğünü hatırlayana dek, bu insanların ona karşı rahatlığı beni şaşırttı. Halkının arasındaki işlevi bir yöneticininki gibi değil, bir danışmanın ya da koordinatörün işlevi gibi görülüyordu. Babası Kral Eyod, kendi halkı arasında Kurban diye biliniyordu ve her zaman ihtiyaç duyulacak her şekilde, bencilliğe düşmeden halkına yardım etmesi bekleniyordu. Bu görev hem Buck'ın düzenine göre krallara yakışma açısından daha düşük düzeyde, hem de daha değerliydi. Buraya gelip Kettricken'ın eşi olmanın Verity'ye daha yakışıp yakışmayacağını düşündüm anlamsızca.

"FitzChivalry."

Kettricken'ın emri karşısında gözlerimi kaldırdım. Odada sadece o, ben, Starling, Chade ve Soytarı kalmıştı. Beni yönlendirmesi için Chade'e baktım neredeyse. Ama gözleri beni daha önce engelledi. Orada kendi başıma olduğumu hissettim. Kettricken'ın ses tonu bunun resmi görüşme olacağını gösteriyordu. Ayağa kalktım, sonra başımı eğmeyi becerdim. "Kraliçem, beni çağırmışsınız."

"Meramını anlat."

Dışarıdaki rüzgar onun sesinden daha sıcaktı. Bir anlığına gözlerine baktım. Mavi buz. Bakışımı indirdim ve bir nefes aldım. "Açıklama mı yapayım, Kraliçem?"

"Eğer bu hatalarının nedenlerini gösterecekse, yap." Bu beni korkuttu. Gözlerim hızla onun gözlerine gitti, ama bakışlarımız karşılaşsa da buna bir buluşma denemezdi. Kettricken'ın içindeki kız, demir cevherinin saflığını bozan şeylerin bir dökümhanede yakılıp dövüldükten sonra kaybolması gibi yanıp kül olmuştu. Kocasının piç yeğeni için beslediği duygular da bununla birlikte

kaybolmuş gibi görünüyordu. Önümde bir yönetici ve yargıç gibi oturuyordu, bir arkadaş gibi değil. Bu kaybı, bu kadar kesin bir şekilde hissetmeyi beklememiştim.

Daha iyi bir kanıya sahip olmama rağmen, sesimin soğuk bir şekilde çıkmasına izin verdim. "Kraliçemin bu konudaki fikrine boyun eğeceğim," dedim.

Kettricken acımasızdı. Ölümümden değil, bunun günlerce öncesinden başlamamı emretti, yani Kral Shrewd'u Buckkeep'ten ve Regal'in çevresinden gizlice götürmeyi planlamaya başlamamızdan. Onun önünde durdum ve Sahil düklerinin, veliaht olarak Regal'i değil de beni tanıyacaklarını teklif ederek bana yaklaştıklarını itiraf etmek zorunda kaldım. Daha da kötüsü, bunu kabul etmemiş olmama rağmen, Buckkep Kalesi'nin yönetimini ve Buck sahilinin savunmasını üstlenerek onlarla hareket edeceğime söz vermiş olduğumu söylemek zorunda kaldım. Chade bir keresinde beni bunun ihanetten bir farkı yok diye uyarmıştı. Ama tüm sırlarımdan ölümüne bıkmıştım ve acımazsızca açıkladım onları. Birçok kez Starling'in odada olmamasını diledim, çünkü kendi sözlerimden beni itham eden bir şarkı yazıldığını duymaktan korkuyordum. Ama eğer kraliçem onu güvenilmeye değer buluyorsa, bunu sorgulamak bana düşmezdi.

Bu nedenle günlerin yorgun izinden geriye devam ettim. Kettricken, Kral Shrewd'un kollarımda nasıl öldüğünü ve peşlerini bırakmayıp Serene ve Justin'i Büyük Salon'da herkesin gözü önünde nasıl öldürdüğümü ilk kez duydu. Sıra Regal'in zindanlarındaki günlerime geldiğinde, Kettricken bana hiç acımadı. "Beni dövdürdü ve aç bıraktırdı, ölmüş gibi yapmasaydım orada can verirdim," dedim. Bu onun için yeterli değildi.

Kimse, Burrich bile o günlerin tüm öyküsünü öğrenmemişti. Kendimi topladım ve anlatmaya giriştim. Bir süre sonra sesim titremeye başladı. Anlatırken bocaladım. Sonra gözlerimi Kettric-

ken'dan ayırıp duvara baktım, bir nefes aldım ve devam ettim. Bir kez ona göz attım, buz kadar beyaz kesildiğini fark ettim. Kelimelerimin ardındaki olayları düşünmeyi bıraktım. Gerçekleşmiş olan her şeyi serinkanlılıkla birbirine bağlayan kendi sesimi duydum. Hücremden Verity ile irfanlandığımdan bahsederken Kettricken'ın soluk aldığını duydum. Bundan başka, odada çıt çıkmıyordu. Bir kez de gözlerim Chade'e gitti. Onu ölü gibi sessiz bir halde, sanki kendine çektirdiği eziyete dayanır gibi çenesini sıkıp otururken gördüm.

Hikayeme devam ettim, Burrich ve Chade'in yardımıyla dirilişimi, bunu mümkün hale getiren İzan büyüsünü ve izleyen günleri yorum katmadan anlattım. Öfkeli ayrılışımızdan, ayrıntılarıyla yolculuklarımdan, Verity'yi hissedebildiğim zamanlardan ve paylaştığımız kısa süreli birleşmelerden, Regal'i öldürme girişimimden, hattâ Verity'nin bana gel, emrinin fark etmeden ruhuma nasıl işlemiş olduğundan bahsettim. Anlattıkça boğazım ve ağzım kuruyor ve sürekli sesim kısılıyordu. Sendeleye sendeleye, gayet zor bir şekilde Jhaampe'ye yaptığım son yolculuğu anlatmayı bitirene dek ne mola verdim, ne de dinlendim. Sonunda tüm hikayemi anlatmayı bitirdiğimde, yorgun bir halde ayakta durmaya devam ettim. Bazı insanlar endişeleri ve acıları paylaşmakta bir rahatlık olduğunu söyler. Benim için herhangi bir katarsis gerçekleşmedi, sadece hatıraların çürüyen cesetlerini meydana çıkarma, iltihap toplamaya devam eden yaraları açma hissi vardı. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Anlattıklarım, hatalarımı affettirir mi Kraliçem?" diye soracak acımasızlığı buldum.

Eğer onu incitmeyi düşünmüşsem bile, yanılmıştım. "Kızından bahsetmedin, FitzChivalry."

Bu doğruydu. Molly'den ve çocuktan bahsetmemiştim. Korku, soğuk bir bıçak gibi içime işledi. "Kızımın raporumla bağlantılı olduğunu düşünmemiştim."

"Kesinlikle olmalı," dedi Kraliçe Kettricken acımasızca. Ona bakmak için kendimi zorladım. Ellerini önünde kenetlemişti. Elleri titremiş miydi, bundan sonra söyleyeceği şey için vicdan azabı hissetmiş miydi? Bunu söyleyemem. "Soyu söz konusu olunca, bu konuşmaya 'bağlantılı' olmaktan daha fazlasını ifade ediyor. En doğrusu, onun burada olmasıdır, Farseer varisinin bir dereceye kadar güvende olmasını sağlayabileceğimiz yerde."

Sesimi sakin çıkması için zorladım. "Kraliçem, onu böyle adlandırmakta hata ediyorsunuz. Ne benim, ne de onun taht üzerinde yasal bir hakkımız var. Her ikimiz de yasadışıyız."

Kettricken başını iki yana sallıyordu. "Senin ve kızının annesinin arasında ne olup olmadığını dikkate almıyoruz. Sadece onun hangi kandan geldiğini dikkate alıyoruz. Senin onun için ne tür bir hak iddia edebileceğini göz önüne almayarak soyu onun üzerinde hak iddia edecektir. Benim çocuğum yok." Onun bu sözü yüksek sesle söylediğini duyana kadar, acısının derinliğini kavrayamadım. Birkaç dakika önce onun kalpsiz olduğunu düşünmüştüm. Şimdi, artık aklının tamamen yerinde olup olmadığını merak ediyordum. Bu söze yüklenen keder ve ümitsizlikti. Kendini zorlayarak devam etti. "Farseer tahtının bir varisi olmalı. Chade, kendilerini korumaları için insanları kendi başıma bir araya toplayamayacağımı anlattı. Onların gözünde hâlâ bir yabancıyım. Ama beni nasıl gördükleri önemli değil, hâlâ onların kraliçesiyim. Yapmam gereken bir görev var. Altı Dükalık'ı bir araya getirmenin ve işgalcileri kıyılarımızdan püskürtmenin bir yolunu bulmak zorundayım. Bunun için bir liderleri olmalı. Seni önermeyi düşünmüştüm, ama Chade seni de kabul etmeyeceklerini söyledi. Sözde ölümün ve hayvan büyüsü kullanman büyük bir engel. Durum böyle olunca, Farseer soyundan gelme çocuğun kalıyor sadece. Regal kendi kanına ihanet ettiğini kanıtladı., O halde kızın insanlarımız için Kurban olmalı. Onun altında bir araya geleceklerdir."

Konuşmaya cesaret ettim. "O daha yeni doğmuş bir bebek, Kraliçem. Nasıl olur da..."

"O bir sembol. İnsanların şimdi ondan talep edecekleri tek şey, var olması. Sonra onların gerçek kraliçesi olacaktır."

Kettricken konuşmaya devam etti. "Chade'i onu, güvende tutulabileceği ve büyürken uygun eğitimi alabileceği yere, buraya getirmeye yollayacağım." İçini çekti. "Annesinin de onunla olmasını isterdim. Ama maalesef, çocuğu benimmiş gibi göstermeliyiz. Bu aldatmacalardan nasıl da nefret ediyorum. Ama Chade beni bunun zorunlu olduğuna ikna etti. Umarım, kızının annesini de ikna edebilir." Daha çok kendi kendine söyler gibi, ekledi Kettricken, "Çocuğumun ölü doğduğunu, Regal'i onu tehdit eden bir varis olmadığına inandırmak için söylediğimizi açıklamak zorunda kalacağız. Benim zavallı küçük oğlum. İnsanları onun doğduğunu bile hiç bilemeyecekler. Sanırım, bu da kendini insanları için nasıl feda ettiğini gösteriyor."

Kendimi Kettricken'ı yakından incelerken buldum ve Buckkeep'te tanıdığım kraliçeden geriye çok az şey kaldığını fark ettim. Söylüyor olduğu şeylerden nefret ettim, bu beni rencide etti. Yine de, "Tüm bunlar neden gerekli olsun ki, Kraliçem? Kral Verity hâlâ hayatta. Onu bulacağım ve size dönmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım. Buckkeep'i birlikte yöneteceksiniz ve sizden sonra da çocuklarınız yönetecek," derken sesim nazikti.

"Verity mi? Biz mi? Çocuklarımız mı?" Başını nerdeyse onaylamayarak iki yana salladı. "Belki, FitzChivalry. Ama uzun zamandır, işlerin olması gerektiği gibi gerçekleşeceğine inanıyorum. Bir kez daha bu beklentilere yenik düşmeyeceğim. Sonradan ortaya çıkacak risklerin alınabilmesi için önce bir şeyler kesinliğe kavuşturulmalı. Farseer soyu için bir varis temin edilmeli." Sakince gözlerime baktı. "Bir açıklama hazırladım ve bir kopyasını da Chade'e verdim, burada güvende tutulacak bir kopya daha var. Senin

çocuğun tahtın varisidir, FitzChivalry."

Ruhumu uzun zamandır, küçük bir umutla ayakta tutmuştum. Aylardır, her şey yapılıp bittiğinde, bir yolunu bulup Molly'e dönebilir, sevgisini yeniden kazanabilir, kızıma sahip çıkabilirim düşüncesiyle kendi aklımı çelmiştim. Başka adamlar, yüksek onurları, zenginlikleri ya da ozanların anlattığı kahramanlıkları hayal ediyor olabilirler. Ben hava kararırken küçük bir kulübeye gelmek, çalışmaktan belim ağrımış, işten ellerim sertleşmiş bir halde ateşin yanında sandalyede oturmak ve beni seven bir kadın bana gününü anlatırken, küçük bir kızı kucağımda tutmak istiyordum. Şimdiye kadar sırf taşıdığım kan yüzünden vazgeçmem gereken her şey içinde en değerlisi buydu. Bundan mı vazgeçmek zorundaydım şimdi? Molly için sonsuza dek ona yalan söyleyen, onu çocuğuyla bırakan ve hiç geri dönmeyen, sonra bu çocuğun ondan çalınmasına da neden olan adam mı olacaktım?

Yüksek sesle konuşmak istememiştim. Kraliçe cevap verene dek bunu yapmış olduğumu fark etmedim. "Kurban olmak bu demek, FitzChivalry. Kimse kendi için hiçbir şeyin gelişimini engelleyemez. Hiçbir şeyin."

"Onu tanımayacağım öyleyse." Bu sözler, ağzımdan çıkarken dilimi yaktı. "Onun benim çocuğum olduğunu iddia etmeyeceğim."

"Etmene gerek yok, çünkü onun benim çocuğum olduğunu iddia edeceğim. Farseerlar gibi görüneceğinden kuşku yok. Senin kanın güçlü. Amaçlarımız için, çocuğun senin olduğunu benim bilmem yeterli. Bunu ozan Starling'e çoktan söylemişsin. Buckkeep kasabasında mum yaparak geçinen birinin, Molly'nin senin çocuğunu doğurduğunu anlatmışsın ona. Altı Dükalık'ın her yerinde, ozanların şahitliği kanun tarafından tanınır. Starling çocuğun gerçek bir Farseer olduğunu bildiğine yemin ederek, belgeye imza attı. FitzChivalry," diye devam etti Kettricken. Kulaklarımın onun sözlerini duydukça çınlamasına ve durduğum yerde sende-

lememe rağmen, sesi neredeyse kibardı. "Kimse kaderden kaçamaz. Ne sen, ne de kızın. Geri adım at ve bunu onun meydana gelme nedeni olarak gör. Tüm şartlar Farseer soyu için bir varisi reddetmek üzere bir araya gelmişken, bir şekilde yine bir varis ortaya çıkarıldı. Senin tarafından. Kabul et ve dayan."

Bunlar yanlış kelimelerdi. O bu kelimelerle büyütülmüş olabilirdi, ama bana, "Sen kazanana dek savaş sona ermez," denmişti. Gözlerimi kaldırdım, etrafıma, herkese baktım. Yüzümde ne gördüklerini bilmiyorum, ama bakışları durgunlaştı. "Verity'yi bulabilirim," dedim sessizce. "Bulacağım."

Hepsi sessizdi.

"Sen kralını istiyorsun," dedim Kettricken'a. Yüzünde onayladığına işaret eden bir ifade görene dek bekledim.

"Ben çocuğumu istiyorum," dedim sessizce.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Kettricken soğuk bir şekilde.

"Seninle aynı şeyleri istediğimi söylüyorum. Sevdiğim kişiyle olmayı, çocuğumuzu onunla birlikte büyütmeyi diliyorum." Gözlerine baktım. "Bana bunun olacağını söyle. Tek istediğim bu."

Doğrudan gözlerimin içine baktı. "Sana böyle bir söz veremem, FitzChivalry. Basit bir sevginin üzerinde hak iddia edemeyeceği kadar önemli o."

Hem düpedüz saçma, hem de tamamen doğru olan bu sözler beni sarstı. Onaylamayarak başımı eğdim. Gözlerimi yerdeki deliğe diktim, öteki seçenekleri, öteki yolları bulmaya çalıştım.

"Şimdi ne söyleyeceğini biliyorum," dedi Kettricken ters bir şekilde. "Çocuğunu taht için istediğim takdirde, Verity'yi bulmakta bana yardım etmeyeceğini. Uzun uzun, iyice düşündüm, bunun beni senin yardımından yoksun bırakacağını bilerek. Onu kendi başıma aramaya hazırım. Harita bende. Bir şekilde ben..."

"Kettricken." Unvanını kullanmadan, sessizce adını söyleyerek konuşmasını yarıda kestim. Bunu yapmayı istememiştim. Bunun

onu ürküttüğünü gördüm. Kendimi yavaş bir şekilde başımı iki yana sallarken buldum. "Anlamıyorsun. Molly, burada önümde kızımızla beraber duruyor olsaydı da kralımı aramak zorunda kalacaktım. Bana ne yapıldığı önemli değil, bana nasıl bir haksızlık yapıldığı önemli değil. Yine de Verity'yi aramak zorundayım."

Sözlerim odadakilerin yüzünü değiştirdi. Chade, başını kaldırdı ve gözlerinde parıldayan vahşi bir gururla bana baktı. Kettricken yaşlı gözlerini kırparak yana döndü. Sanırım, biraz utanmıştı. Soytarı içinse, bir kez daha Katalizör'düm. Starling'in içinde de hâlâ bir efsaneye layık olabilme ihtimalimin umudu çiçek açtı.

Ama benim içimde mutlak olan için doymaz bir açlık vardı. Verity bunu bana saf fiziksel şekliyle göstermişti. Kralımın İrfan emrine yanıt verecek ve yemin etmiş olduğum gibi ona hizmet edecektim. Ama şimdi, beni bir başka çağrı daha ayartıyordu. İrfan.

23

DAĞLAR

Seyrek köyleri ve dağınık halkıyla Dağ Krallığı birliğini kısa zaman önce tamamlamış yeni bir memleket sanılabilir. Gerçekteyse, tarihi Altı Dükalık'ın yazılı kaynaklarının hepsinden çok daha eskilere dayanır. Bu bölgeye krallık demek aslında tamamen yanlış bir adlandırmadır. Kadim zamanlarda hem göçebe, hem de yerleşik birçok avcı, çoban ve çiftçi bir yargıca, Jhaampe'de oturan bilge bir kadına bağlılıklarını sunmuşlardır. Bu kişi oralı olmayanlar tarafından Dağ Kralı ya da Kraliçesi olarak anılsa da, Dağ halkı için , bu kişi hâlâ Kurban'dır, yönetimi altında bulunanlar için her şeyini, hayatını bile vermeye gönüllü olan kişidir. Jhaampe'de yaşayan ilk yargıç şimdi belirsiz bir efsane figürüne dönüşmüş, kahramanlıkları sadece Dağ halkının hâlâ söylemekte olduğu, ona dair şarkılarla bilinmektedir.

Bu şarkılar eski olsa da daha eski bir yöneticiye ve başkente dair daha da eski bir söylenti vardır. Bugün bildiğimiz adıyla Dağ Krallığı, neredeyse tamamen gezgin halktan ve doğuya bakan kısımlarındaki yerleşim birimlerinden oluşur. Dağların ilerisinde Beyaz Deniz'i sınırlayan buzul kıyılar uzanır. Birkaç ticaret yolu bu karlı yerde yaşayan avcı halka ulaşmak için dağların keskin dişlerinden dolanır. Dağların güneyinde Rain Wilds'ın yerleşimin olmadığı ormanlar ve burada bir yerlerde Chalced ile ticaret sınırını oluşturan Yağmur Nehri'nin kaynağı bulunur. Bu bölge ve

burada yaşayanlar, dağların ilerisinde var olduğu gerçekten bilinen yegâne bölge ve halktır. Yine de her zaman başka bir bölgeye, Dağ Krallığı'nın ilerisindeki zirvelerde kapalı kalan ve kaybolan bir bölgeye dair efsaneler var olmuştur. Dağlar'ın içlerine doğru ilerledikçe, Jhaampe'ye bağlılık borcu olan halkın sınırlarını geçince, bölge daha engebeli ve çetin bir hal alır. Yüksek zirvelerdeki kar hiç kalkmaz ve bazı vadilerde sadece buz vardır. Bazı yerlerde, dağlardaki çatlaklardan buhar ve dumanlar çıktığı, yerin hafifçe titrediği ya da vahşi sarsıntılarla büküldüğü söylenir. Birinin bu dağlardan kopan taşların eteklerde biriktiği, uçurumlu bölgeye girmeye cesaret etmesi için birkaç neden vardır. Dağların yeşil yamaçlarında avlanmak daha kolay ve daha kazançlıdır. Çobanların sürülerine cazip gelecek otlaklar içinse yetersizdir.

Bu bölgeye dair, uzak bölgeler için anlatılan alışıldık hikayelerimiz vardır. Ejderhalar ve devler, yerle bir olmuş eski şehirler, tek boynuzlu vahşi atlar, saklı hazineler ve gizli haritalar, altın tozu serpilmiş caddeler, suyun buharlarla yerden yükseldiği sonsuz kaynakların bulunduğu vadiler, büyüyle mücevher kafeslerin içine kapatılmış tehlikeli büyücüler ve toprağa gömülü, kadim zamanlardan kalma uyuyan şeytanlar. Tüm bunların, Dağ Krallığı'nın ötesindeki eski, isimsiz bölgede yaşadığı söylenir.

* * *

Kettricken, Verity'yi araması için ona yardım etmeyi reddetmemi gerçekten beklemişti. İyileşmek için dinlendiğim günlerde, onu kendi başına aramaya karar vermiş ve bu amaçla erzak ve hayvan toplamıştı. Altı Dükalık'ta olsa, kraliçe olarak kraliyet hazinesinden ve de asilzadelerinin mecburi cömertliğinden yararlanabilirdi. Bu durum Dağ Krallığı için söz konusu değildi. Burada, Kral Eyod hayatta olduğu sürece, Kurban'ın daha genç bir akrabasından fazlası değildi. Bir gün Kral Eyod'un yerini alması beklense de, bu ona insanlarının varlıklarını idare etme hakkı vermi-

yordu. Aslında, Kurban o olsaydı bile, zenginliklere ve kaynaklara müdahale hakkı olmazdı. Kurban ve ailesi, güzel konutlarının içinde basit bir hayat yaşıyorlardı. Jhaampe'nin tümü, saray, bahçeler, çeşmeler, hepsi Dağ Krallığı halkına aitti. Kurban hiçbir talepte bulunmaz, fazladan bir şeye de sahip olmazdı.

Bu nedenle Kettricken ihtiyacı olan şeyler için kraliyet kasalarına ya da yaltaklanmaya istekli asilzadelere değil, eski arkadaşlarına ve kuzenlerine gitti. Babasına da yaklaşmıştı, ama babası sert ve üzgün bir şekilde, Altı Dükalık Kralı'nı bulmanın Dağ Krallığı'nın değil, onun meselesi olduğunu söylemişti. Kızının sevdiği adamın ortadan kaybolmasına onunla birlikte yas tutsa da Dağ Krallığı'nı Regal'e karşı savunan kaynakları dağıtamazdı. Aralarındaki bağ yüzünden Kettricken babasının isteğini geri çevirmesini anlayışla kabul etti. Altı Dükalık'ın yasal kraliçesinin akrabaları ve arkadaşlarının hayırseverliğine muhtaç kaldığını düşünmek beni utandırıyordu. Ama sadece ona karşı nefret beslemeden önce.

Kettricken bu seferi kendine uygun şekilde planlamıştı, bana değil. Çok az bir bölümünü onayladım. Yola çıkmamızdan önceki birkaç günde, bana bu planın bazı yönlerini danışmaya tenezzül etti, ama fikirlerimi her dinlediğinde, hiç umursamadı. Birbirimizle medeni bir şekilde konuştuk, öfkenin ya da arkadaşlığın sıcaklığı olmadan. Aynı fikirde olmadığımız bir çok alan vardı ve anlaşamadığımızda, o sanki en akıllıca kararı veriyormuş gibi davranıyordu. Söylenmeyen, ama ima edilen şey, benim kararımın geçmişte yanlış çıkması ve dar görüşlü olmasıydı.

Açlıktan ölecek ya da donacak hayvanların bize yük olmasını istemiyordum. Kulaklarımı tıkasam da İzan beni onların acılarına karşı savunmasız bırakırdı. Buna rağmen, Kettricken kar, soğuk dinlemediklerini ve otlamak yerine, ne olursa yediklerini iddia ettiği yarım düzine hayvan tedarik etti. Bu hayvanlar jeppalardı, Dağ Krallığı'nın uzak bölgelerine özgü canlılar. Bana toynak ye-

rine pençelere sahip olan, uzun boyunlu keçileri anımsattılar. Onlarla uğraşma sıkıntısına değecek kadar yük taşıyabileceklerine pek inancım yoktu. Kettricken sakin bir tavırla kısa zamanda onlara alışacağımı söyledi.

Tatlarının nasıl olduğuna bakar her şey, diye önerdi Gecegözleri felsefi bir açıklama olarak. Onunla aynı fikirde olmaya eğilimliydim.

Sefer için seçtiği refakatçiler beni daha da sinirlendirdi. Onun kendini riske atmasını anlamlı bulmuyordum, ama bu noktada tartışmaktan daha iyisini biliyordum. Starling'in katılmasından hoşlanmadım, buna izin vermenin nasıl bir yük olduğunu bir kez keşfetmiştim. Hâlâ amacı, onu üne kavuşturacak bir şarkı bulmaktı. Grubumuzdaki yerini, Molly'nin çocuğunun benim de çocuğum olduğunu anlatan bir belge hazırlaması karşılığında, aramızdaki sözsüz anlaşmayla kazandı. Bana ihanet etmiş gibi hissettiğimi biliyordu ve bundan sonra dostluğumdan akıllıca sakındı. Bizimle birlikte Kettricken'ın üç kuzeni de geliyordu. Tümü dağlarda seyahat etmekte deneyimli iri, sağlam, kaslı insanlardı. Büyük bir grup olmayacaktı. Kettricken, bu altı kişi Verity'yi bulmaya yetmezse, altı yüz kişinin de yetmeyeceğine beni ikna etti. Küçük bir grubun ihtiyaçlarını karşılamanın daha kolay olduğu ve çoğu kez büyük gruplardan daha hızlı seyahat ettikleri konusunda onunla aynı fikirdeydim.

Chade grubumuza dahil değildi. Kettricken'ın Verity'yi aramaya çıktığını Patience'a haber vermek ve Altı Dükalık tahtı için bir varis bulunduğu söylentisinin tohumlarını yaymak için Buckkeep'e geri dönüyordu. Ayrıca Burrich'i, Molly'yi ve çocuğu da görecekti. Chade bana Molly, Patience ve Burrich'in hâlâ yaşadığımı bilmelerine izin vermemi önermişti. Bu öneri tuhaf gelmişti, çünkü kızımı taht için isteme amacıyla üstlendiği görevden nefret ettiğimi çok iyi biliyordu. Ama öfkemi yuttum, onunla kibarca ko-

nuştum ve karşılığında benim hakkımda hiçbirine hiçbir şey söylemeyeceğine dair ciddi bir söz alarak ödüllendirildim. O zaman en akıllıca hareket bu olur gibi görünmüştü. Molly'ye neden öyle davranmış olduğumu tam olarak sadece ben açıklayabilirmişim gibi hissettim. Ayrıca bir kez öldüğümde yasımı zaten tutmuştu, bu aramadan sağ çıkmazsam, şimdikinden daha fazla kederlenmezdi.

Chade, Buck'a gitmek için yola çıkmadan önceki gece bana hoşçakal demeye geldi. Önce her ikimizde aramız iyiymiş gibi davranmaya çalıştık. Bir zamanlar her ikimiz için de önemli olan küçük şeylerden bahsettik. Bana Slink'in öldüğünü söylediğinde, gerçek bir kayıp hissettim. Chade'i Ruddy ve Sooty'yi yanına almaya, onları Burrich'in bakımına vermeye ikna etmek için çalıştım. Ruddy'nin daha iyi bir bakıma ihtiyacı vardı. At damızlık olarak kullanılabilir, bu yolla kazanç sağlanabilirdi. Sooty'nin tayı , elde edilecek daha fazla gelirin işaretiydi. Ama Chade başını iki yana salladı ve hızlı yolculuk etmesi ve ilgi çekmemesi gerektiğini söyledi. Yanında üç at olan bir adam, başka bir şey olmasa da kesinlikle haydutların hedefi olurdu. Chade'in üzerinde yolculuk ettiği huysuz, küçük, kısırlaştırılmış atı görmüştüm. Güçlü, çevik ve bir o kadar da sinirliydi. Chade, kötü bir arazide takip edilirken çok hızlı olduğuna beni ikna etti. Bunu söylerken sırıttı, atın özellikle bu yeteneğinin iyice sınanmış olduğunu tahmin ettim. Soytarı haklı, diye düşündüm sonra. Savaş ve kargaşa Chade'e yakışıyordu. Uzun çizmelerine, kıvrılarak dönen pelerinine, yeşil gözlerinin üzerinde açık bir şekilde alnına taktığı vahşi geyiğe baktım ve bir zamanlar bana nasıl insan öldürüleceğini öğreten elli yaşlarında, nazik adamla eş tutmaya çalıştım. Hâlâ yaşlıydı, ama yaşını farklı bir şekilde taşıyordu. Gücünü korumak için hangi ilaçları kullandığını merak ettim şahsen.

Yine de ne kadar farklı olursa olsun, o hâlâ Chade'di. Ona ulaşmak ve aramızda hâlâ bir bağ olup olmadığını bilmek iste-

dim, ama yapamadım. Kendimi anlayamadım. Farseer tahtı için çocuğumu ve mutluluğumu benden almayı istediğini bilmeme rağmen, onun fikri niçin hâlâ bu kadar önemliydi benim için? Ondan nefret edecek irade gücünü bulamamayı, içimdeki bir zayıflık olarak hissettim. Bu nefrete ulaşmaya çalıştım, ama ayrılırken elini sıkıp iyi dileklerimi sunmaktan alıkoyan çocukça bir somurtkanlık bulabildim sadece. Huysuzluğumu görmezden gelişi kendimi daha da çocukça davranmış gibi hissetmeme neden oldu.

O gittikten sonra Soytarı, bana bıraktığı deri çantayı verdi. Çantanın içinde çok kullanışlı bir bıçak, küçük bir para kesesi, bol miktarda cinkabuğu da dahil olmak üzere çeşitli zehirler ve şifa otları vardı., Çok gerekli olduğu takdirde kullanılmak üzere büyük bir dikkatle sarılıp etiketlenmiş küçük paketin üstünde carris tohumu yazıyordu. Dövülmüş deri kılıfın içine basit, ama işe yarar bir hançer sokulmuştu. Ona karşı birden nedenini açıklayamayacağım bir öfke hissettim . "Bu tam ona göre," diye bağırdım ve Soytarı görsün diye çantayı masanın üzerine boşalttım. "Zehir ve bıçaklar. İşte benim için düşündüğü bu. Beni hâlâ nasıl gördüğü ortada. Benim için hayal edebileceği tek şey ölüm."

"Bunları kendi üzerinde denemeni umduğundan kuşkuluyum," dedi Soytarı tatlılıkla. Bıçağı iplerini taktığı kukladan uzağa itti. "Belki de bunları kendini korumak için kullanabileceğini düşünmüştür."

"Anlamıyor musun?" diye sordum ona. "Bunlar Chade'in suikastçı olmayı öğrettiği çocuğa armağanları. Benim artık o çocuk olmadığımı göremiyor. Bana ait bir yaşam istememi kabul edemiyor."

"Onun artık senin hayırsever ve hoşgörülü öğretmenin olmadığını kabul edebilmenden daha fazla," dedi Soytarı soğuk bir şekilde. Tahtadan sarkan ipleri, kuklanın eklemli uzuvlarına bağlıyordu. "Bu biraz tehdit edici gibi, değil mi, yani onun bir savaşçı gibi ortalarda dolanmasını, inandığı bir şey için kendini neşeyle

tehlikeye atmasını, kadınlarla flört etmesini ve genel olarak sanki kendisine ait bir yaşam talep etmiş gibi davranmasını görmek?"

Bu, yüze çarpılan soğuk su gibiydi. Sakınılan bir şeyi Chade'in bu yaşında benden daha fazla cesaretle kavramasını neredeyse kıskandım. "Hiç de öyle değil," diye homurdandım öfkeyle.

Soytarı, uğraştığı kuklanın üzerinden bakıp yılışık bir ifadeyle sırıtırken, kukla beni azarlar gibi parmağını salladı. Garip bir şekilde Ratsy'ye benziyordu. "Gördüğüm kadarıyla," dedi Soytarı, doğrudan birine hitap etmiyormuş gibi, "alnına taktığı Verity'nin geyik başı değil. Hayır, seçtiği mühür daha çok şeye benziyor, Prens Verity'nin piç yeğeni için seçtiğine. Sen bir benzerlik gördün mü?"

Bir süre sessiz kaldım. Sonra, "Ne olmuş?" diye sordum kinle.

Soytarı, kuklasını salladı, kemikli yaratık ürkütücü bir şekilde omuz silkti. "Ne Kral Shrewd'un ölümü, ne de Verity'nin varsayılan ölümü, bu gelinciği saklandığı yerden çıkarabildi. Sadece senin öldürüldüğüne inandığında, saklanmayı ve kılık değiştirmeyi bir kenara atmasına ve tahtta yine safkan bir Farseer göreceğini duyurmasına yetecek kadar sıcak bir öfke alevlendi içinde." Kukla bana parmağını salladı.

"Bunu benim için yaptığını mı söylüyorsun, benim iyiliğim için? İsteyeceğim son şey, tahtın çocuğumu talep etmesi olduğu halde mi?"

Kukla bacak bacak üstüne attı ve düşünceli bir şekilde başını salladı. "Chade hep senin için en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yaptı gibi geliyor bana. Sen onunla aynı fikirde olsan da olmasan da. Belki de bu durumu kızına kadar götürdü. Kızın, sonuç olarak onun kardeşinin torunu ve soyunun son canlı temsilcisi olacaktı. Regal ve sen de dahil tabii." Kukla birkaç adım atarak dans etti. "Bu kadar yaşlı bir adamın, bu kadar küçük bir çocuk için gerekli düzenlemeleri başka nasıl yapmasını beklersin? Sonsuza kadar yaşamayı ummuyor. Belki de kızının tahta oturduğunda, bu

taht üzerinde hak iddia eden bir başkasının tehditlerinden uzak ve güvende olacağını düşünmüştür."

Soytarı'nın yanından uzaklaştım ve yıkamak için çamaşırları toparlıyormuş gibi yaptım. Söylemiş olduklarını ayrıntılı bir şekilde düşünmek uzun zamanımı alacaktı.

* * *

Sefer için Kettricken'ın seçtiği çadırları ve giysileri kabul etmeye istekliydim, benim giysilerimi ve barınmamı sağlamayı da uygun gördüğü için ona minnettar kalacak kadar da dürüsttüm. Eğer beni tamamen maiyetinden çıkarmış olsaydı, onu suçlayamazdım. Oysa bir gün Jofron içinde kıyafet ve uyku tulumu olan bir bohçayla çıkageldi ve Dağ halkının tercih ettiği, torbaya benzer botlar için ayağımı ölçtü. Neşeli bir dost olduğunu kanıtladı, çünkü o ve Soytarı oyun olsun diye sürekli atıştılar. Soytarı'nın Chyurda dilini konuşmaktaki akıcılığı beni bile geçti ve zaman zaman konuşmayı zor takip edebildim. Soytarı'nın yaptığı söz oyunlarının yarısını kaçırdım. Konuşma sırasında bu ikisinin arasında tam olarak ne olup bittiğini merak ettim. Buraya ilk geldiğimde, Jofron'u Soytarı'nın talebesi falan sanmıştım. Şimdiyse, Jofron'un bu ilgiyi sadece ona yakın olmak için uydurmuş olup olmadığını merak ediyordum. Gitmeden önce Soytarı'nın ayağını da ölçtü, botlarına hangi renklerin ve süslerin işlenmesini istediğiyle ilgili sorular sordu.

"Yeni botlar mı?" diye sordum Soytarı'ya Jofron gittikten sonra. "O kadar az dışarı çıkıyorsun ki, bota ihtiyacın olduğunu pek sanmıyorum."

Gözlerini bana dikti. O an yüzündeki neşe soldu. "Seninle gelmek zorunda olduğumu biliyorsun," dedi sakin bir sesle. Tuhaf bir gülümseme belirdi yüzünde. "Yoksa neden bu kadar uzak bir yerde bir araya geldiğimizi sanıyorsun? Bu kez gerçekleşecek olaylar Katalizör ve Ak Kahin'in etkileşimi yüzünden, olması ge-

reken akışa döndürülecek. Eğer başarılı olursak, Kızıl Gemiler'in Altı Dükalık sahilinden sürüleceğine ve bir Farseer'ın tahta çıkacağına inanıyorum."

"Bu, kehanetlerin çoğuna uygun görülecektir," diye onayladı Kettle şöminenin yanındaki köşesinden. Kalın bir eldivenin örgüsünün son sırasının bağını koparıyordu. "Eğer akılsız açlığın vebası İşleme büyüsü ve sizin hareketleriniz buna bir son verirse, bu başka bir kehanete de uyacaktır."

Kettle'ın her durum için bir kehanet bulma ustalığı beni sinirlendirmeye başlamıştı. Bir nefes aldım ve sonra, "Ya Kraliçe Kettricken ne diyor grubuna katılmana?" diye sordum Soytarı'ya.

"Bunu daha onunla tartışmadım," diye yanıtladı umursamaz bir şekilde. "Onun grubuna katılmıyorum, Fitz. Ben senin peşinden gidiyorum." Yüzünden bir tür şaşkınlık ifadesi geçti. "Çocukluğumdan beri bu görevi birlikte yerine getirmemiz gerektiğini biliyorum. Seninle gitmeyi sorgulamak hiç aklıma gelmedi. Buraya geldiğin günden beri hazırlık yapıyordum."

"Ben de öyle," dedi Kettle sessizce.

Her ikimiz de dönüp gözlerimizi ona diktik. O eldiveni deneyip eline olduğu için sevinirken, baktığımızı fark etmemiş gibi yaptı.

"Olmaz," dedim basit bir şekilde. Hayvanların ölmesini beklemek yeterince kötüydü zaten. Başka bir arkadaşımın daha ölmesine şahit olmayacaktım. Onun böyle bir yolculuk için fazlasıyla yaşlı olduğu dile getirilmeyecek kadar açıktı.

"Burada, benim evimde kalabileceğini düşünmüştüm," diye önerdi Soytarı daha nazik bir şekilde. "Kışın kalanına yetecek kadar odun, erzak ve ..."

"Yolculuk sırasında ölmeyi umuyorum, sizin için de uygunsa." Eldiveni çıkardı ve eşinin yanına koydu. Kayıtsız bir şekilde yün çilesinde ne kadar yün kaldığına baktı. Eldiveni dikmeye başladı, iplik parmaklarının arasından hiç çaba harcamadan kayıyordu.

"Ondan önce de benim için endişelenmenize gerek yok. Kendim için erzak hazırladım. Birkaç şey takas ettim, yiyecek ve ihtiyacım olacak şeyleri edindim." Gözlerini iğnelerinden kaldırıp bana baktı ve sakince, "Bu yolculuğu sonuna dek görmek için gerekli araçlarım var," diye ekledi.

Hayatının hâlâ kendine ait olmasına, ne isterse onu yapacağına dair sakin varsayımı karşısında hayranlık duymak zorundaydım. Onun aciz yaşlı bir kadın olduğunu, birinin artık ona bakması gerekeceğini düşünmeye ne zaman başlamış olduğumu merak ettim. Kettle yeniden örgüsüne baktı. Buna gerek yoktu, çünkü o baksa da bakmasa da parmakları çalışmaya devam ediyordu. "Beni anladığını görüyorum," dedi sessizce. Bu doğruydu.

Bir sefere tam planlandığı gibi çıkıldığını hiç görmemiştim. Genellikle sefer ne kadar büyük olursa, zorluklar o kadar artardı. Bizimki de bir istisna değildi. Yola çıkmaya karar verdiğimiz günden önceki sabah, sertçe sarsılarak uyandırıldım.

"Kalk, Fitz, şimdi ayrılmamız gerekiyor," dedi Kettricken kısaca.

Yavaşça doğruldum. Birden ayılmıştım, ama iyileşmekte olan sırtım yüzünden hâlâ hızlı hareket etmeye cesaret edemiyordum. Soytarı, yatağının kenarında oturuyordu, onu hiç bu kadar tedirgin görmemiştim. "Ne oluyor?" diye sordum.

"Regal." Bir kelimenin bu kadar düşmanlık taşıyabileceğini hiç bilmiyordum. Kettricken'ın yüzü kireç gibiydi ve ellerini yumruk yapıp açıyordu. "Babama, ateşkes bayrağıyla bir elçi gönderdi, elçi Altı Dükalık'a ihanet eden azılı haini sakladığımızı söylüyor. Eğer seni ona verirsek, bunu Altı Dükalık'a karşı bir iyi niyet işareti olarak görecek, bizi düşmanı saymayacakmış. Ama eğer vermezsek, sınırlarımızda hazır beklettiği birliklere hareket emri verecekmiş, çünkü düşmanlarıyla birleşip ona karşı komplo hazırlıyormuşuz." Kettricken durakladı. "Babam ne yapılması gerektiğini düşünüyor."

"Kettricken, ben sadece bir mazeretim," diye karşı çıktım. Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Gecegözleri tedirgin bir şekilde sızlandı. "Bu birlikleri sınırlara yığması aylarını aldı, bunu biliyorsun. Ben burada olduğum için sınırda değil bu birlikler. Oradalar çünkü Regal ne olursa olsun, Dağ Krallığı'na karşı harekete geçmeyi planlıyor. Regal'i tanıyorsun. Beni ona verip vermeyeceğini görmek için bir blöf tüm bunlar. Versen de saldırmak için başka bir bahane bulacak."

"Ben aptal değilim," dedi soğuk bir şekilde. "gözcülerimiz haftalardır birliklerden haberdar. Hazırlanmak için elimizden geleni yapıyorduk. Dağlarımız hep en güçlü savunmamız olmuştur. Ama daha önce bu kadar çok, böyle düzenli bir düşmanla karşılaşmamıştık. Benim babam Kurban, Fitz. Dağ Krallığı için en iyisi neyse onu yapmak zorunda. Bu yüzden seni verdiği takdirde Regal'le anlaşmak için bir şansı olur mu diye düşünmek zorunda. Babamın ona güvenecek kadar aptal olduğunu düşünme. Ama halkına karşı düzenlenecek bir saldırıyı ne kadar geciktirirse, o kadar iyi hazırlanırlar."

"Karar verecek bir şey kalmamış gibi görünüyor," dedim ters bir şekilde.

"Babamın beni habercinin mesajından haberdar etmesi için bir neden yoktu," dedi Kettricken. "Karar onundur." Gözlerimin içine baktı, eski dostluğumuzun gölgesi vardı gözlerinde. "Sanırım seni buradan kaçırabilmem için bir şans verdi bana. Seni Regal'e verme emrine karşı çıkmama gerek kalmadan. Belki de Regal'e kaçtığını, ama arayıp bulmaya niyetli olduğunu söylemeyi düşünüyor."

Kettricken'ın arkasında, Soytarı geceliğinin altına tozluklarını giyiyordu.

"Planlamış olduğumdan daha zor olacak," diyerek açıldı bana Kettricken. "Dağ halkından birilerini bu işe karıştıramam. Sen,

ben ve Starling gitmek zorundayız. Yalnız başımıza. Hemen, bir saat içinde yola çıkmalıyız."

"Hazır olacağım," diye söz verdim ona.

"Joss'un odunluğunun arkasında buluşalım," dedi ve gitti.

Soytarı'ya baktım. "Pekala. Kettle'a söylüyor muyuz?"

"Neden bana soruyorsun?"

Hafifçe omuz silktim. Sonra kalktım, aceleyle giyinmeye başladım. Hazırlıklı olmadığım tüm o küçük şeyleri düşündüm, gerek yok diyerek vazgeçtim. Çok kısa bir süre içinde Soytarı'yla beraber bohçalarımızı omuzladık. Gecegözleri kalktı, iyiçe gerindi ve önümüzden gitmek için kapıya yöneldi. *Şöminenin önünü özleyeceğim. Ama avlanmak daha iyi olacak.* Her şeyi çok sakin bir şekilde karşıladı.

Soytarı, kulübenin içine dikkatle göz gezdirdi ve sonra kapıyı arkamızdan kapattı. "Burası, şimdiye kadar içinde yaşadığım, sadece bana ait olan ilk yer," dedi oradan uzaklaşırken.

Aletlerini, yarım kalmış kuklalarını, hattâ pencerelerin kenarında büyüyen bitkileri düşünerek, "Bunu yapmak için arkanda çok şey bırakıyorsun,"dedim aksi bir şekilde. Kendime rağmen, bundan benim sorumlu olduğumu hissediyordum. Belki de yalnız gitmediğim için çok memnun olmamdı nedeni.

Bana baktı ve omuz silkti. "Kendimi beraberimde götürüyorum. Gerçekten ihtiyaç duyduğun tek şey budur," Kendi boyamış olduğu kapıya baktı. "Jofron evime iyi bakacaktır, Kettle'a da."

Arkasında benim bildiğimden daha çok şey bırakıp bırakmadığını merak ettim.

Birkaç çocuğun bize doğru yoldan aşağı koştuğunu gördüğümde, odunluğa yaklaşmıştık. "İşte orada!" diye bağırdı çocuklardan biri beni göstererek. Soytarı'ya korkumu yansıtan bir bakış attım ve ne olacağını merak ederek hazırlandım. Bir yetişkin kendini çocuklara karşı nasıl savunabilirdi ki? Kafam karışmış bir hal-

de, saldırıyı bekledim. Ama kurt beklemedi. Kuyruğunu yatırarak karnına kadar kara gömüldü. Çocuklar aradaki mesafeyi kapatırken, aniden çocukların liderine doğru öne atıldı. "HAYIR!" diye haykırdım korkuyla, ama hiçbiri beni umursamadı. Kurdun pençeleri çocuğun göğsüne çarparak, onu sert bir şekilde kara düşürdü. Bir saniye içinde Gecegözleri kalkmış, diğerlerinin peşine düşmüştü. Gecegözleri onları birer birer yakalayıp yere devirdikçe çocuklar kahkahalar atıp bağırarak kaçıyorlardı. O son çocuğu da düşürene kadar ilk çocuk kalkmış, boşu boşuna kurda yetişmeye çalışıyordu. Gecegözleri, dili dışarı sarkmış bir halde ok gibi yanından geçerken, çocuk kuyruğunu tutmaya çalışarak onun peşine düşmüştü.

Yeniden hepsini yere devirdi, daireler çizerek koşmayı kesmeden önce onlarla biraz daha oynadı. Çocukların ayağa kalmasını izledi, sonra omzunun üzerinden bana baktı. Utanarak kulaklarını aşağı eğdi, sonra kuyruğunu sallayarak yeniden çocuklara baktı. Kızlardan biri cebinden çoktan kalın bir dilim yağlı ekmek çıkarmış, bir diğeri karın üzerinde yılan gibi hareket ettirdiği iple onu karda sürükleme savaşına çekmeye çalışarak satışıyordu. Fark etmemiş gibi yaptım.

Size birazdan yetişirim, diye önerdi.

Kuşkusuz, dedim ona soğuk bir şekilde. Soytarı'yla beraber yürümeye devam ettim. Bir kereliğine arkama baktığımda, dişlerini ipe geçirip dört ayağını da yere sıkıca bastıran kurdun, ipin öteki ucunu tutan iki çocuk tarafından çekildiğini gördüm. Artık, öğleden sonralarını nasıl geçirmiş olduğunu biliyordum. Sanırım bir kıskançlık kasılması hissettim.

Kettricken çoktan gelmiş, bekliyordu. Sırtlarında yüklerle altı jeppa arka arkaya bağlanmıştı. Şimdi onlar hakkında daha çok şey öğrenmiş olmayı istedim, ama diğerlerinin onlarla ilgileneceğini farz ettim. "Hâlâ hepsini de yanımıza alıyor muyuz?" diye sor-

dum ümitsizlik içinde.

"Yükleri açıp sadece ihtiyacımız olanları yeniden paketlemek çok zaman alacaktı. Belki sonra fazladan aldıklarımızı ve hayvanları bırakırız. Ama şimdi olabildiğince erken yola çıkmak istiyorum."

"Peki, haydi gidelim," diye önerdim.

Kettricken imalı bir şekilde Soytarı'ya baktı. "Sen ne arıyorsun burada? Fitz'i yolcu etmeye mi geldin?"

"O nereye giderse, ben de oraya giderim," dedi Soytarı sessizce.

Kraliçe ona baktı ve yüzündeki ifade hemen hemen yumuşadı. "Soğuk olacak, Soytarı. Buraya gelirken soğuk yüzünden nasıl acı çektiğini unutmadım. Şimdi gittiğimiz yerde, ilkbahar Jhaampe'ye ulaştıktan sonra bile soğuk devam edecek."

"O nereye giderse, ben de oraya giderim," diye yineledi Soytarı sessizce.

Kettricken başına iki yana salladı, sonra omuz silkti. Jeppaların başına doğru yürüdü ve parmaklarını şıklattı. Öndeki hayvan tüylü kulaklarını oynatarak onu izledi. Öteki hayvanlar da öndekini takip etti. İtaatkarlıkları beni etkiledi. Onları kısaca araştırdım ve iş yaparken, kendilerini ayrı hayvanlar olarak düşünmedikleri güçlü bir sürü güdüsüyle karşılaştım. Öndeki hayvan Kettricken'ı izlediği sürece, diğerleriyle bir sorun yaşanmayacaktı.

Kettricken bizi keçi yolundan pek de farklı olmayan bir patikaya götürdü. Kışı Jhaampe'de geçirenleri ağırlayan dağınık kulübelerin arasından kıvrılıyordu. Çok kısa bir sürede son kulübeyi de arkamızda bırakıp yaşlı ormanın içine girdik. Soytarı ve ben hayvanların arkasından yürüdük. Önümüzdeki hayvanı izledim, geniş, düz ayaklarının karda nasıl tıpkı kurdunkiler gibi yayıldığını fark ettim. Rahat bir yürüyüşten biraz daha hızlı bir tempo tutturdular.

Arkamızda bir haykırış duyduğumda fazla ilerlememiştik. İrkildim ve hemen omzumun üzerinden bir göz attım. Starling'di, sırtında sallanan torbasıyla koşarak geliyordu. Yanımıza ulaştığın-

da, suçlayıcı bir ifadeyle, "Beni almadan ayrıldınız!" dedi.

Soytarı sırıttı. Omuz silktim. "Kraliçem emrettiği zaman ayrıldım," diye açıkladım.

Bizi düşmanca süzdü, sonra aceleyle yanımızdan geçti, gevşek karda bata çıka ilerleyerek jeppaları da geçip Kettricken'a ulaştı. Soğuk hava sesleri olduğu gibi taşıyordu. "Hemen ayrılacağımı sana söyledim," dedi kraliçe kısaca. "sonra da ayrıldım."

Starling, sessiz kalmayı akıl ederek beni hayrete düşürdü. Bir süre Kettricken'ın ardındaki gevşek karla mücadele etti. Sonra yavaş yavaş vazgeçip jeppaların, Soytarı'nın ve benim onu geçmemize izin verdi. Benim arkama geçti. Tempomuza uymanın onun için zor olduğunun farkındaydım. Onun için üzüldüm. Sonra kızımı düşündüm ve bir daha arkamı dönüp geliyor mu diye bakmadım bile.

Olaylarla dolu olmayan bir uzun günün başlangıcıydı. Patika fazla dikleşmeden, fakat eğimini de kaybetmeden hep yukarı doğru ilerliyordu. Kettricken temponun artmasına izin vermedi, ama sürekli hareket etmemizi sağladı. Hiçbirimiz fazla konuşmadık. Ben nefes almakla ve sırtımda yavaş yavaş artan ağrıyı görmezden gelmekle hayli meşguldüm. Sağlıklı dokular şimdi ok yarasının üstünü örtmüştü, ancak altındaki kaslar hâlâ tam olarak iyileşmemişti.

Üzerimizde devasa ağaçlar yükseliyordu. Ağaçların çoğu yıl boyunca yeşil kalan, çoğu daha önce hiç görmediğim türdendi. Kısa kış gününün griliğini sürekli bir alacakaranlığa çevirdiler. Bizi uğraştıracak fazla çalılık yoktu, manzaranın büyük bölümü kocaman gövdelerin düzensiz sıralarından ve aşağıya uzanan az sayıda daldan oluşmaktaydı. Çok yerde ağaçların canlı dalları başımızın çok üzerinde başlıyordu. Zaman zaman büyük bir ağacın ölümü ile açılan boşlukta beliriveren daha küçük, yaprak döken ağaçlarla kaplı bölümlerden geçtik. Patika iyice çiğnenmişti, hay-

vanlar ve kayak kullanan halk tarafından sıkça kullanıldığı belliydi. Dar bir patikaydı ve dikkat edilmezse yoldan çıkıp şaşırtıcı derecede derin olabilen gevşek karlara batmak işten bile değildi. Dikkat etmeye çalıştım.

Dağın şartlarına göre yumuşak bir gündü, Kettricken'ın benim için yaptırdığı giysilerin çok sıcak tuttuğunu hemen anladım. Paltomun boyun kısmını ve gömleğimin yakasını gevşetip vücut ısımın dışarı çıkmasına izin verdim. Soytarı paltosunun tilki derisi başlığını geriye doğru itti, onun içine parlak yünden bir şapka giydiği görüldü. Yürüdükçe oynayan püskülünü seyrettim. Tempodan rahatsız olsa bile, hiçbir şey söylemedi. Belki de benim gibi şikayet etmeye yetecek kadar soluğu yoktu.

Gün ortasından biraz sonra Gecegözleri bize katıldı.

"Güzel köpekçik!" dedim ona yüksek sesle.

Kettle'ın senin için kullandığının yanında bu isim sönük kalır, dedi ukalaca. *Yaşlı cadı sürüyü yakalarsa hepinize acırım. Bir sopası var.*

Bizi takip mi ediyor?

Koku almayan bir insan için fena iz sürmüyor. Gece gözleri hızla yürüyüp bizi geçti, yolun kenarındaki gevşek karda bile şaşırtıcı bir kolaylıkla hareket edebiliyordu. Peşindeki jeppaların arasından gelen kokusuna bakarak kötü koşulların tadını çıkardığını söyleyebilirdim. Tüm jeppaları ve sonra Kettricken'ı geçtiğini gördüm. Öne geçince, gittiğimiz yeri biliyormuş gibi rahatça ileri atıldı. Biraz sonra onu gözden kaybettim, fakat endişelenmedim. Bizi kontrol etmek için sıkça geri döneceğini biliyordum.

"Kettle bizi izliyor," dedim Soytarı'ya.

Soru dolu bir bakış fırlattı.

"Gecegözleri bize çok kızgın olduğunu söylüyor."

Çabucak içini çekerken, omuzları yükselip düştü. "Tamam. Kendi kararını verme hakkına sahip." dedi kendi kendine. Sonra

bana dönerek ekledi, "Sen ve kurdun hâlâ bunu yapmanız biraz güvenimi sarsıyor."

"İzanlı olmam seni rahatsız mı ediyor?"

"Benimle göz göze gelmek seni rahatsız ediyor mu?" diye yanıtladı.

Bu kadarı yeterliydi. Yürümeyi sürdürdük.

Gün ışığı olduğu sürece Kettricken bizi sabit bir tempoda yürüttü. Birkaç büyük ağaç tarafından korunan çiğnenmiş bir alanda konakladık. Sık kulanılır gibi görünmese de Jhaampe'ye giden bir çeşit ticaret yolu üzerindeydik. Kettricken bizi idare ederken tümüyle sakindi. Starling'e kardan korunmuş küçük bir odun yığınını işaret etti. "Birazını kullanıp bir ateş yak, sonra en azından kullandığımız kadarını toplamaya çalış. Kötü havada pek çok insan burada konaklıyor, o odunlar bir hayat kurtarabilir." Starling uysalca söyleneni yaptı.

Soytarı ve ben bir barınak oluşturmak için ona yardım ederken bizi yönlendirdi. İşimiz bittiğinde, daha çok bir mantarın üst kısmına benzeyen bir çadırımız oldu. Bundan sonra yatakları indirip çadıra taşıma, hayvanların yüklerini indirip bağlama ve kar eritip su yapma işlerini paylaştırdı. Kendisi de çalışıyordu. Kampımızı oluşturmak ve ihtiyaçlarımızı karşılamak için gösterdiği verimli çabayı izledim. Bana Verity'yi hatırlattığını acıyla fark ettim. Ondan iyi asker olurdu.

Basit kampımızın kurulması tamamlanınca Soytarı ile göz göze geldik. Kettricken'ın jeppaları kontrol ettiği yere gittim. Bu dayanıklı hayvanlar tomurcuk uçlarını ve kampın bir yanını kaplayan daha küçük ağaçların kabuklarını kemirmekle meşguldü. "Sanırım Kettle bizi izliyor," dedim ona. "Sence geri dönüp onu aramalı mıyım?"

"Nereye kadar?" diye sordu Kettricken. Sorusunda bir katılık vardı, ama devam etti, "Bizi yakalayabilirse, elimizdekileri onunla

da paylaşırız. Bunu biliyorsun. Ama korkarım buraya varmadan yorulup Jhaampe'ye geri dönecektir. Belki de şimdiden dönmüştür."

Belki de tükenip yolun bir kenarına yığılmıştır diye düşündüm. Ama geri dönmedim. Kettricken'ın sözlerinde dağ insanlarının sert pratikliklerini görmüştüm. Kettle'ın bizi izleme kararına saygı duyuyordu. Bu çaba onu öldürse bile, Kettricken onunla iradesi arasına girmezdi. Dağ insanları arasında yaşlı bir insanın inzivaya çekilip tüm zayıflıklarını soğuğun çözmesini beklemesinin alışılmadık bir şey olmadığını biliyordum. Ben de Kettle'ın kendi hayatına yön verme ya da bu uğurda ölme hakkına saygı duyuyordum. Ama bu, Kettle'ın hâlâ gelip gelmediğine bakması için Gecegözleri'ni aşağıya geri göndermeme engel değildi. Kendi adıma bunun sadece merak olduğuna inanmayı seçtim. Gecegözleri ağzında beyaz bir tavşanla kampa yeni dönmüştü. İsteğim üzerine kalktı, gerindi ve üzüntüyle bana, *O zaman avıma göz kulak ol,* dedi. Artan karanlıkta kayboldu.

Kettle ayaklarının dibindeki Gecegözleri ile kampa ulaştığında lapa ve tandır ekmeğinden oluşan akşam yemeğinin hazırlanması yeni bitmişti. Ateşe yaklaştı, Soytarı ve beni öfkeyle süzerken ellerini ısıtmaya çalıştı. Soytarı ile bakıştık. Suçlulara özgü bir bakışmaydı. Aceleyle Kettle'a kendim için doldurmuş olduğum çayı uzattım. Suçlayarak "Beni almadan ayrıldınız!" demeden önce çayı aldı ve içti.

"Evet," diye onayladım. "Ayrıldık. Kettricken geldi ve hemen gitmemiz gerektiğini söyledi, onun için Soytarı ve ben..."

"Yine de geldim," dedi muzaffer bir edayla sözlerimi keserek. "ve sizinle devam etmek niyetindeyim."

"Kaçıyoruz," dedi Kettricken sessizce. "Yürüyüşümüzü senin için yavaşlatamayız."

Kettle'ın gözlerinden neredeyse kıvılcımlar çıkacaktı. "Sizden bunu istedim mi?" diye sordu kraliçeye keskin bir sesle.

Kettricken omuz silkti. "Sadece durum bu, anlıyorsun," dedi sessizce.

"Anlıyorum," diye yanıtladı Kettle aynı sessizlikle ve ortalık sakinleşti.

Bu atışmayı bir tür korkuyla izlemiştim. Sonunda iki kadına da artan bir saygı duydum. Sanırım o an Kettricken'ın ne hissettiğini tümüyle anlamıştım. Altı Dükalık'ın kraliçesiydi ve bundan hiç şüphesi yoktu. Ama pek çokları gibi, bir unvanın arkasına saklanmamış ya da Kettle'ın ani tepkisine karşı saldırıya geçmemişti. Bunun yerine kadın kadına saygıyla, ama aynı zamanda otoriteyle cevaplamıştı. Hırsını bir kez daha görebilmiştim, ama bunun için onu suçlayamadığımı fark ettim.

O gece hepimiz çadırda kaldık. Kettricken küçük bir mangalı ateşimizden birkaç parça kömürle doldurup içeri getirdi. Bu barınağımızı şaşılacak derecede konforlu yapmıştı. Bir nöbet koydu, kendisi ve Kettle'ı da bu göreve dahil etti. Diğerleri uyudular. Ben bir süre uyumadan yattım. Bir kez daha Verity'yi bulmak için yoldaydım. Bu sayede kesintisiz İrfan emrinden bir ölçüde kurtulmuş oluyordum. Ama aynı zamanda onun ellerini saf İrfanla yıkamış olduğu nehre doğru da gidiyordum. Bu çekici görüntü şimdi daima zihnimin bir kenarında gizleniyordu. Zihnimden onu kararlılıkla uzaklaştırdım, ama o gece rüyalarım onunla doluydu. Erkenden kampı toparladık, gün daha tam doğmadan yola koyulduk. Kettricken, aslında daha büyük olan grubumuz için taşıdığımız, daha küçük ikinci çadırı çıkarmamızı söyledi. Onu dikkatle katlayarak bir başkasının bulup faydalanabileceği kamp yerinde bıraktı. İnsanların taşımakta olduğu yüklerin önemli bir kısmı boşalan hayvana yüklendi. Şimdi sırtımdaki zonklamalar kesildiği için minnettardım.

Dört gün boyunca Kettricken bizi bu tempoda yürüttü. Birilerinin bizi izlediğini gerçekten düşünüp düşünmediğini söylemedi.

Ben de sormadım. Biriyle özel konuşabilmek için hiç şans yoktu. Kettricken hep öndeydi, peşinde hayvanlar, Soytarı ve ben, Starling ve genellikle bizi oldukça geriden izleyen Kettle. İki kadın da sözlerini tuttu. Kettricken yaşlı kadın için yürüyüşü yavaşlatmadı ve Kettle asla şikayet etmedi. Genellikle Gecegözleri'nin eşliğinde her gece kampa geç geliyordu. Ama çoğu kez yemeği paylaşmak ve geceyi geçirmek için tam zamanında orada oluyordu. Ertesi gün Kettricken'la aynı anda kalkıyor ve hiç şikayet etmiyordu.

Dördüncü gece, hepimiz çadırda uyumaya hazırlanırken, Kettricken birden bana döndü. "FitzChivalry, bir konuda fikrini almak istiyorum," dedi.

İsteğindeki resmiyetle meraklanarak oturdum. "Hizmetinizdeyim, Kraliçem."

Arkamda Soytarı, gülmemek için çaba sarf ediyordu. Bir battaniye ve kürk yığınının ortasında oturup birbirimize bu resmiyetle hitap ederek sanırım biraz tuhaf görünüyorduk. Ama tavrımı korudum. Kettricken mangala bir kaç kuru odun parçası ekleyip ortalığı biraz aydınlattı. Parlak bir silindiri aldı, kapağını açtı ve içinden bir parça parşömen çıkardı. Onu özenle açarken, Verity'nin macerasına esin veren haritayı tanıdım. Solmuş haritaya bu şartlarda bakmak tuhaf gözüktü. Hayatımın çok daha güvenli bir dönemine aitti, güzel yemeklerle dolu sıcak öğünlerin sıradan olduğu, elbiselerimin ölçülerime göre dikildiği ve gece nerede uyuyacağımı bildiğim bir dönem. Bu haritayı son görüşümden beri tüm dünyamın değişmiş olması, buna karşılık onun değişmeden, üzerindeki çizgilerin yıpranmış izleriyle yaşlı bir parşömen tabakası olarak kalması bana adaletsiz göründü. Kettricken onu dizlerinin üstünde düzeltti ve beyaz bir noktayı gösterdi. " Burası bulunduğumuz yer," dedi. Güç toplamaya çalışır gibi bir nefes aldı. Yine işaretlenmemiş bir başka noktayı gösterdi. "Bu savaş izlerini bulduğumuz yer. Verity'nin pelerinini bulduğum yer ve...

kemikleri." Kelimeleri söylerken sesi titriyordu. Aniden yukarı baktı ve Buckkeep'ten beri ilk kez gözleri benimkilerle karşılaştı. "Biliyorsun, Fitz, bu benim için çok zor. O kemikleri topladım ve ona ait olduklarını düşündüm. Onca ay onun ölü olduğuna inandım. Şimdi benim sahip olmadığım ve anlamadığım bir büyüden kaynaklanan sözlerine dayanarak onun yaşadığına inanmaya çalışıyorum. Hâlâ umut olduğuna. Ama... o kemikleri tuttum. Ne ellerim onların ağırlığını ve soğukluğunu unutabiliyor, ne de burnum o kokuyu."

"O yaşıyor, leydim," diye onu temin ettim.

Yine içini çekti. "Sana soracağım şey şuydu. Doğrudan Verity'nin takip edeceğini söylediği yolların bu haritada işaretlendiği yere mi gitmeliyiz, yoksa önce savaş alanına mı gitmek istersin?"

Bir süre düşündüm. "Sizin orada görülebilecek her şeyi gördüğünüzden eminim, Kraliçem. Siz orada son bulunduğunuzdan beri zaman geçti, yazın bir kısmı ve kışın yarısından çoğu. Hayır. Sizin izcilerinizin toprak karla örtülü değilken bulamadığı bir şey bulabileceğimi sanmıyorum. Verity yaşıyor, Kraliçem ve orada değil. Öyleyse onu gideceğini söylediği yerde arayalım."

Başını yavaşça oynatarak onayladı, söylediklerim ona cesaret verdiyse bile, bunu göstermedi. Bunun yerine tekrar haritayı gösterdi. "Burada gösterilen şu yolu biliyoruz. Bir zamanlar bir ticaret yoluydu ve sonunda nereye vardığını kimse hatırlamasa da hâlâ kullanılıyor. Daha uzaktaki köylerin ve yalnız avcıların bu yola çıkan patikaları var, sonra bu yolu izleyerek Jhaampe'ye ulaşıyorlar. Biz de onu takip edebilirdik, ama istemedim. Çok kullanılıyor. Geldiğimiz en kısa güzergahtı, en genişi olmasa da. Ama yarın yola çıkacağız. O zaman sırtımızı Jhaampe'ye dönüp dağlara doğru yolu takip edeceğiz." Parmağıyla haritada yolu izledi. "Dağlar'ın bu kısmına hiç gitmemiştim," dedi açıkça. "Avcılardan ve bazen de eski hikayelerin doğru olup olmadığını anlamaya gi-

den maceracılardan başka pek az kimse gitmiştir. Genellikle gitmelerine neden olanlardan daha tuhaf hikayelerle dönerler."

Haritada yavaşça gezinen soluk parmaklarını izledim. Eski yolu gösteren çizgiler farklı yönlere giden üç patikaya ayrılıyordu. Bu da yolu, başı sonu belli olmayacak bir hale sokuyordu. Bir zamanlar yolun sonunda işaretlenen her ne ise şimdi solup, bir mürekkep gölgesi haline gelmişti. Hiçbirimiz Verity'nin hangi yönü seçtiğini anlayabilmek için bir araca sahip değildik. Harita üzerinde birbirlerinden çok uzak görünmeseler de Dağlar'ın arazisinde bu mesafeyi katetmek günler hattâ haftalar sürebilirdi. Ayrıca böyle eski bir haritanın sağlıklı bir biçimde ölçeklendirildiğine de pek az güvenim vardı.

"Önce nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Kısa bir tereddütten sonra parmağıyla patikalardan birinin sonunu gösterdi. "Buraya. Sanırım en yakını bu olacak."

"O halde bu iyi bir seçim."

Tekrar göz göze geldik. "Fitz, basitçe ona irfanlanıp nerede olduğunu soramaz mıydın? Ya da en azından neden bana dönmediğini soramaz mısın?"

Başımı her sallayışımda, gözleri daha da vahşileşti. "Ama neden?" diye sordu titreyen bir sesle."Farseerlara özgü şu gizli ve büyük büyü, böyle muhtaç bir durumdayken bile onu yanımıza çağıramaz mı?"

Gözlerimi yüzünden ayırmadım, ama daha az kulağın dinlemekte olmasını tercih ederdim. Kettricken'ın hakkımda bildiği onca şeye rağmen Verity dışında birisiyle İrfan hakkında konuşmakta zorluk çekiyordum. Kelimeleri dikkatle seçtim. "İrfanlanırsam onu büyük tehlikeye atmış olurum, leydim. Ya da belayı başımıza çekmiş olurum."

"Nasıl?" diye sordu.

Soytarı, Kettle ve Starling geldi aklıma. Nesiller boyunca bir sır

olarak saklanan bir büyü hakkında dümdüz konuşmakta çektiğim sıkıntıyı kendime açıklamakta zorlandım. Ama bu kraliçemdi ve bana bir soru sormuştu. Gözlerimi aşağı indirip konuştum. "Galen'in oluşturduğu grup hiçbir zaman sadık olmadı. Ne Kral Shrewd'a ne de Kral Verity'ye karşı. Her zaman bir hainin elinde kralın yeteneklerine karşı şüphe yayan ve onun ülkesini savunma yeteneğini zayıflatan bir araç oldular."

Kettricken'ın mavi gözleri soğuğun etkisiyle çelik grisine dönerken, Kettle'ın güçlükle içine çektiği havanın sesi duyuldu. "Şimdi bile açıkça Verity'ye irfanlanacak olsam dinlemenin bir yolunu bulacaklardır. Böyle bir irfanlanma ile onu bulabilirler. Ya da bizi. İrfanda güçlü bir konuma geldiler ve İrfanı kullanmanın benim hiç öğrenmediğim yollarını buldular. İrfan kullanan diğerlerini gözetliyorlar. Sadece İrfan kullanarak acı verebilir ya da yanılsama yaratabilirler. Kralıma irfanlanmaktan korkuyorum, Kraliçe Kettricken. Onun bana irfanlanmayı denememiş olması, endişelerimin onunkilerle aynı olduğunu düşünmeme yol açıyor."

Kettricken söylediklerimi düşünürken kar gibi solmuştu. Hafif bir sesle sordu. "Ona daima sadakatsizler miydi, Fitz? Açık konuş. Altı Dükalık'ın savunulmasına hiç yardım etmediler mi?"

Sözlerimi Verity'nin kendisiyle konuşuyormuşum gibi tarttım. "Hiç kanıtım yok, leydim. Ama tahminime göre Kızıl Gemiler'in İrfan mesajları bazen hiç yerine ulaştırılmadı ya da kasten geciktirildi. Sanırım Verity'nin gözetleme kulelerindeki grup üyelerine İrfanla gönderdiği emirler, onların korumakla görevlendirildiği kalelere iletilmedi. Verity'ye gönderdiği mesajların ve emirlerin yerlerine saatler sonra ulaştırıldığını söyleyemeyeceği kadar itaat ettiler. Çabaları düklere beceriksizce göründü, stratejileriyse zamansız ya da aptalca." Sesim Kettricken'ın yüzünde açan kızgınlığı takip ediyordu. Yanaklarına kızgın güllerle renk geldi.

"Kaç kişi hayatta?" diye sordu sertçe. "Kaç şehir? Kaç kişi öldü

ya da daha kötüsü İşlendi? Hepsi bir prensin kini yüzünden, hepsi çılgın bir çocuğun taht hırsı yüzünden? Bunu nasıl yapabildi, Fitz? Öylece durup sırf kardeşinin aptal ve yetersiz görünmesi için insanların ölmesine nasıl izin verebildi?"

Buna verilecek gerçek bir cevabım yoktu. "Belki de onların insanlar ve şehirler olduğunu düşünmüyordu," dediğimi duydum hafifçe. "Belki onun için sadece oyundaki birer taştılar. Verity'nin sahip oldukları ele geçirilemezse yok edilmeli."

Kettricken gözlerini kapadı. "Bu affedilemez," dedi sessizce kendi kendine. Buna dayanamıyor gibiydi. Garip biçimde nazik bir katiyetle, ekledi, "Onu öldürmek zorundasın, FitzChivalry."

Sonunda bu kraliyet emrini almak tuhaf bir histi. "Bunu biliyorum, leydim. Son denememde bunu biliyordum."

"Hayır," diye düzeltti. "Son denemen kendin içindi. Bunun beni kızdırdığını bilmiyor muydun? Bu defa sana, onu Altı Dükalık için öldürmen gerektiğini ben söylüyorum." Başını neredeyse şaşkınlıkla salladı. "Bu onun halkına Kurban olabilmesinin tek yolu. Onlara daha fazla zarar vermeden, onlar için öldürülmek."

Aniden etrafına, yataklarında sıkışıp gözlerini ona dikmiş olan sessiz insanların oluşturduğu halkaya baktı. "Gidip uyuyun," dedi hepimize inatçı çocuklarmışız gibi. "Yarın yine erken kalkıp hızla ilerlemeliyiz. Şansınız varken uyuyun."

Starling dışarı çıkıp geceki ilk nöbetini aldı. Diğerleri yattılar ve mangaldaki alevler zayıflayıp ışık sönükleşince eminim hepsi uyudu. Ama bitkinliğime rağmen uzanıp gözlerimi karanlığa diktim. Etrafımda yalnızca nefes alan insanların ve ağaçların arasından güçlükle geçen gece rüzgarının sesi vardı. Dışarıya gelince, Gecegözleri'nin sinsice dolaşıp karşılaşabileceği tedbirsiz bir fare için tetikte beklediği hissedebiliyordum. Kışa teslim olmuş ormanın huzuru ve dinginliği hepimizi sarıyordu. Nöbetteki Starling dışında hepsi derin uykudaydı.

Yolculuğumuzun her gününde içimde daha da güçlenen İrfan dürtüsünün hızlı ilerleyişini başka kimse duymadı. Kraliçeye diğer korkumdan bahsetmemiştim: İrfanla Verity'ye ulaşırsam asla geri gelemeyebilirdim, kendimi daha önce bir an için gördüğüm ve sonra sonsuza dek uzaklaştırıldığını İrfan nehrine kaptırabilirdim. Bu baştan çıkarıcı ihtimali düşünmek bile beni titreyerek boyun eğmenin eşiğine getirdi. Bana öğretilmiş olan İrfan ile arama her türlü engeli koyarak öfkeyle sınırlarımı çektim ve duvarlarımı ördüm. Ama bu gece bu duvarları yalnızca Regal ve grubunu dışarıda tutmak için değil, kendimi de içeride tutmak için ördüm.

24

İRFAN YOLU

Büyünün asıl kaynağı nedir? Bazı köpekler sürü gütmekte iyiyken, diğerlerinin koku takip etmek için doğmuş olmaları gibi, bazı insanlar da kanlarında büyü ile mi doğar? Ya da öğrenme azmi olan herkes bu yeteneği kazanabilir mi? Yoksa büyü taşlara, sulara ve toprağa özgü müdür ki, bir çocuk içtiği suyla ve soluduğu havayla bazı yetenekler kazansın. Cevaplarını nasıl bulabileceğim hakkında bir fikrim olmadan bu soruları soruyorum. Kaynağı biliyor muyuz, çok güçlü bir büyücü, biri tarafından isteyerek yaratılmış olabilir mi? Bir atın güçlü ve hızlı olması için yetiştirilmesi gibi bir çocuk da büyü yeteneği kazanması için yetiştirilebilir mi? Yoksa bir bebek seçip işe daha konuşmaya başlamadan mı başlamalı? Ya da evinizi büyü bakımından zengin toprakların ortasına kurup büyüyü içinize çekebilir misiniz? Bu sorular beni öyle korkutuyor ki, cevaplarını aramak için hiç isteğim yok, ama ben yapmazsam başkası yapacak.

* * *

Haritada gösterilen geniş patikaya ulaştığımızda öğleden sonraydı. Dar patikamız bir derenin nehre karışması bu yolla gibi birleşmişti. Birkaç gün onu takip edecektik. Yol bazen bizi dağların korunaklı yamaçlarına serpilmiş küçük köylere götürüyordu, fakat Kettricken duraklamadan geçerek vakit kaybetmememizi sağladı. Yolda başka yolcuların yanından geçtik, Kettricken onları

nazikçe selamladı, fakat bütün konuşma çabalarını kararlılıkla geri çevirdi. Onun Eyod'un kızı olduğunu anlayan olduysa bile, bunu hiç kimse belli etmedi. Gün oldu, bütün bir gün boyunca ne bir köy, ne bir kulübe, ne de başka bir yolcu görebildik. Yol giderek daraldı ve üzerinde sadece son karların silikleştirdiği eski izler görebildik. Sonraki gün kalkıp yola koyulduğumuzda çok geçmeden, iyice daralarak ağaçların arasında belirsiz bir ize dönüştü. Birkaç defa Kettricken durup etrafa bakındı ve bir defa bizi geri döndürüp başka bir yöne doğru götürdü. Takip ettiği işaretler her neyse, benim için çok anlaşılmazdılar.

O gece kamp yaptığımızda, Kettricken tekrar haritasını çıkardı ve inceledi. Kararsızlığını hissettim, gidip yanına oturdum. Onunla birlikte haritanın silinmiş işaretlerine bakarken hiç soru sormadım ve hiçbir öneride bulunmadım. Sonunda bana baktı.

"Sanırım buradayız." dedi. Parmağı takip ettiğimiz ticaret yolunun sonunu gösteriyordu. "Kuzeyimizde bir yerlerde bu öteki yolu bulmalıyız. İkisinin arasında eski bir bağlantı yolu olacağını ummuştum. Bu eski yolun daha da unutulmuş olan diğerine bağlanacağı bana mantıklı gelen bir fikirdi. Fakat şimdi... " İçini çekti. "Sanırım yarın şansın bize yardım etmesini dilemeliyiz."

Sözleri hiçbirimizi yüreklendirmedi.

Yine de ertesi gün yola koyulduk. Balta görmemişe benzeyen ormanın içinden düzenli olarak kuzeye doğru ilerledik. Ağaç dalları üzerimizde birbirlerine dolanırken, yaprak kümeleri orman zeminini kaplayan düzensiz kar örtüsünün altında kalmıştı. İzan duyularıma göre bu ağaçlar sanki çok yaşlı oldukları için bir tür bilinç edinmişler gibi neredeyse hayvanımsı bir gölge yaşam sürdürüyorlardı. Ama bu ışığın ve buharın, toprağın ve havanın daha büyük dünyasına dair bir bilinçti. Geçişimize hiç aldırmadılar, öğle olmadan bir karıncadan daha önemli olmadığımı hissettim. Bir ağaç tarafından horlanacağımı hiç düşünmemiştim.

Saatlerce gezindikten sonra tamamen kaybolmuş olabileceğimizi düşünenin bir tek ben olmadığımdan eminim. Bu kadar yaşlı bir orman, aradığımız yolu bir nesil önce yutmuş olabilirdi. Kökler taşlarını sökmüş, yapraklar ve iğneler de onu örtmüş olabilirdi. Aradığımız şey artık eski bir haritadaki bir çizgi dışında varlığa sahip olmayabilirdi.

Bunu ilk fark eden her zamanki gibi bizden bir adım önde olan kurt oldu.

Bundan hiç hoşlanmadım, dedi.

"Yol bu tarafta," diye seslendim önümdeki Kettricken'a. Zayıf sesim büyük bir salondaki sinek vızıltısına benzemişti. Beni duyup arkasını döndüğünde neredeyse şaşırdım. Yön gösteren elime baktı ve sonra omuz silkip sürüsünü daha batıya doğru götürdü. Önümdeki ağaç kümesinin içinde ok gibi düz bir kesinti görmeden önce bir süre daha öylece yürüdük. Bir ışık şeridi orada ormana giriyordu. Kettricken sürüsünü onun geniş yüzüne doğru götürdü.

Sorun nedir?

Gecegözleri, üzerindeki sulardan kurtulmak ister gibi silkelendi. *Çok insanca. Üzerinde et pişirmek için yakılan ateş gibi.*

Anlamıyorum.

Kulaklarını geriye doğru uzattı. *Küçülüp bir insanın iradesine boyun eğen büyük bir güç gibi. Ateş her zaman kuşatmayı kırmak için bir yol arar. Bu yol da öyle.*

Cevabının benim için hiçbir anlamı yoktu. Sonra yola ulaştık. Kettricken'ı ve önümdeki jeppaları izledim. Geniş yol, ağaçların arasında düz bir boşluk oluşturuyordu, bir çocuğun kumda bir sopayı sürüklemesiyle oluşan iz gibi, yolun zemini ormanınkinden daha alçaktaydı. Yolun kenarında ağaçlar yetişmiş ve üzerine eğilmişlerdi, ama hiçbirinin kökleri yola doğru uzanmamıştı, yolun üzerinde filizlenen hiçbir fidan da yoktu. Yolun üzerini kaplayan kar örtüsü bir kuşun ayak izleriyle bile bozulmamıştı,.

Karla kaplanmış eski izlerin sessiz işaretleri bile yoktu. Karlar başladığından beri kimse bu yola ayak basmamıştı. Görebildiğim kadarıyla yolu kesen hayvan izleri de yoktu.

Yolun yüzeyine doğru indim.

El değmemiş örümcek ağlarının içine yürümek gibiydi. Sırta değen bir parça buz gibi. Buz gibi rüzgarda kaldıktan sonra sıcak bir mutfağa girmek gibi. Fiziksel bir duyu kadar keskin bir hisse kapıldım, yine de ancak ıslaklık ya da kuruluk kadar tarif edilebilirdi. Çakılıp kaldım. Ormanın kenarından yola zıplarken diğerlerinin hiçbiri aynı hisse kapılmış görünmüyordu. Starling'in kendi kendine yaptığı tek yorum, burada kar daha ince olduğu için yürümenin daha kolay olacağıydı. Yolun üzerindeki karın niçin daha ince olduğunu bile sormuyordu, sadece jeppaların peşinden aceleyle yürüyordu. Birkaç dakika sonra Kettle ağaçların arasından çıkıp yola indiğinde hâlâ yolun üzerinde durup etrafıma bakınıyordum. O da durdu. Bir an korkmuş görür dü ve bir şeyler mırıldandı.

"İrfan işi mi dedin?" diye sordum ona.

Orada önünde durduğumdan habersizmiş gibi gözlerini bana çevirdi. Öfkeyle baktı. Bir an konuşmadı. Sonra "Cehennemin dibine, dedim." diye söylendi. "Aşağı atlarken neredeyse bileğimi burkuyordum. Bu dağ botları çoraptan daha sert değil." Benden öteye döndü ve diğerlerinin arkasından güçlükle yürüdü. Onu takip ettim. Nedense suyun içinde yürüyormuşum gibi hissettim, sadece suyun direnci yoktu. Tanımlaması zor bir his. Sanki etrafımda bir şeyler yukarı doğru akıyor ve bu akım beni de sürüklüyor gibiydi.

Baskıdan kurtulmak için bir yol arıyor, diye tekrarladı kurt aksi bir şekilde. Ardımdan geldiğini düşünerek gözlerimle onu aradım, ancak yolun düz yüzeyinde değil ormanın kenarında yürüyordu. *Burada benimle yürüsen daha iyi edersin.*

Bunu düşündüm. *Sanırım bir sorun yok. Burada yürümek da-*

ha kolay. Daha düz.

Evet, ateş de seni daha sıcak tutar, yakacağı ana kadar.

Buna cevap vermedim. Onun yerine Kettle'ın yanında yürümeye başladım. Günlerce patika üzerinde tek sıra halinde yürüdükten sonra, böylesi daha kolay ve arkadaşça görünüyordu. Bütün öğleden sonra eski yolda yürüdük. Yol hep daha yukarı tırmanıyordu, ancak sürekli tepelerin etrafından dolandığından çok fazla dikleşmiyordu. Yolun üzerindeki kar örtüsünü bozan tek şey ağaçlardan ara sıra düşen ölü dallardı ve bunların çoğu çürüyüp toza dönmüştü. Yol boyunca ya da yolu kesen tek bir hayvan izi görmedim.

Hayvan kokusu bile yok, diye onayladı Gecegözleri kederli bir sesle. *Kendime taze et bulabilmek için bu gece dolaşmak zorunda kalacağım.*

Şimdi gidebilirsin, dedim.

Seni bu yol üzerinde yalnız bırakamam, diye açıkladı sert bir şekilde.

Beni ne incitebilir ki? Kettle burada, yani yalnız olmayacağım.

O da senin kadar kötü, Gecegözleri inatla diretti. Fakat sorularıma rağmen, ne demek istediğini bana açıklayamadı.

Öğleden sonra akşama dönüşürken, kendi kavrayışım oluşmaya başladı. Tekrar tekrar zihnimi canlı düşlere dalarken yakaladım, o kadar çekiciydiler ki, onlardan ayrılmak sıçrayarak uyanmak gibiydi. Düşler balon gibi sönüyor, beni neredeyse ne düşünmüş olduğumu hatırlayamaz halde bırakıyorlardı. Altı Dükalık'ın kraliçesiymiş gibi askeri emirler veren Patience. Bir bebeği yıkayan ve bu sırada mırıldanan Burrich. Bir evi yeniden inşa edermiş gibi yanmış taşları üst üste koyan tanımadığım iki insan. Anlamsız parlak renkli şekiller olarak göründüler, ama o kadar canlı çizilmişlerdi ki, neredeyse kendi hayallerime inanacaktım. Başlangıçta hoş görünen, yolun kolay yürünebilir olması, irade

dışı bir hızlanma gibi görünmeye başladı. Sanki bir akım irademden bağımsız bir biçimde beni sürüklüyordu. Yine de bütün öğleden sonra Kettle'a ayak uydurduğum için çok hızlanamamıştım. Kettle basit sorular sormak, dikkatimi yukarıdaki bir kuşa çekmek ya da sırtımın acı verip vermediğini öğrenmek için sıkça düşüncelerimi bölüyordu. Cevap vermeye gayret ettim, ancak bir an sonra ne hakkında konuştuğumuzu hatırlayamıyordum. Zihnim o kadar karışıktı ki, bana kaşlarını çattığı için onu suçlayamazdım, ama dalgınlığıma bir çare bulabilecek durumda değildim. Yola düşmüş bir kütüğü geride bıraktık. Onun hakkında garip bir fikre kapıldım ve Kettle'a bundan bahsetmek istedim, ancak ben onu kavrayana dek düşüncelerim uçmuştu. Hiçliğe o kadar tutulmuştum ki, Soytarı bana seslendiğinde sıçradım. Merakla ileriye doğru baktım, ama artık jeppaları bile göremiyordum. Sonra tekrar "FitzChivalry!" diye bağırdı, döndüm ve yalnızca onu değil, bütün kafileyi geride bıraktığımı gördüm. Yanımdaki Kettle geriye dönerken kendi kendine söyleniyordu.

Diğerleri durmuştu ve şimdiden jeppaları boşaltıyorlardı. "Eminim çadırı yolun ortasına kurmayı düşünmüyorsunuzdur? " diye sordu Kettle panikle.

Starling ve Soytarı keçi derisinden çadırı gerdikleri yerden yukarı doğru baktılar. "Hızla gelen kalabalıklardan ve arabalardan korkmuyorsun ya? " diye sordu Soytarı alaylı bir sesle.

"Burası düz ve eğimsiz, geçen gece yattığım yerde bir kök yada bir taş vardı." diye ekledi Starling. Kettle onlara aldırmayıp Kettricken'a döndü. "Her iki yönde de epeyce bir mesafeden bu yola ayak basan herkesin görüş alanı içinde olacağız. Bence buradan ayrılıp ağaçların altında kamp yapmalıyız."

Kettricken etrafına bakındı. "Etraf neredeyse karanlık Kettle. Takip edilmekten korkmak için önemli bir nedenimiz olduğunu sanmıyorum. Bence..."

Soytarı kolumu tutup beni yolun kenarına doğru yürütünce irkildim. Ormanın kenarına vardığımızda "Tırman," dedi kaba bir şekilde. Dizlerime dayanarak çıktım ve bir kez daha ormanın yosunlu zeminindeydim. Oraya vardığımda kulaklarımın açıldığını hissederek esnedim. Neredeyse hemen daha uyanık hissetmeye başladım. Geriye Starling ve Kettricken'ın taşımak için çadır bezlerini topladığı yola doğru baktım. Kettle direkleri yolun dışına taşıyordu. "Demek ki, yolun dışında kamp yapmaya karar verdik," diye çıkardım aptalca.

"İyi misin?" diye sordu Soytarı endişeyle.

"Tabii ki. Sırtım her zamankinden daha kötü değil," diye ekledim bundan bahsettiğini zannederek.

"Orada durmuş kimseye kulak asmadan yolun yukarısına doğru öylece bakıyordun. Kettle neredeyse bütün öğleden sonra böyle davrandığını söyledi."

"Biraz dalgındım," diye onayladım. Yüzüme dokunmak için eldivenimi çıkardım. "Ateşimin yükseldiğini sanmıyorum. Ama bu... parlak renkli ateşli düşler gibiydi."

"Kettle sorunun yolda olduğunu söylüyor. Dediğine göre İrfan işi olduğunu söylemişsin."

"Benim söylediğimi mi söyledi? Yola ulaştığımızda onun böyle söylediğini sanmıştım. İrfan işi olduğunu yani."

"İrfan işi nedir?" diye sordu Soytarı.

"İrfan tarafından biçimlendirilen," diye cevapladım ve ekledim "Sanırım bir şey yapmak ya da biçimlendirmek için İrfan kullanıldığını hiç duymadım." Merakla geriye, yola baktım. Ormanın içinden dümdüz akıyordu, ağaçların altında kaybolan bembeyaz bir şerit. Göz alıcıydı ve neredeyse ağaçlı tepeliğin sonraki bölümünün ardında ne olduğunu görebiliyordum.

"Fitz!"

Kızgınlıkla dikkatimi tekrar Soytarı'ya çevirdim. "Ne var?" diye

sordum.

Titriyordu. "Seni bıraktığımdan beri orada öylece durup yolun aşağısına bakıyorsun. Başımı kaldırıp burada durduğunu görene dek yakacak odun bulmaya gittiğini sanıyordum. Sorun nedir?"

Yavaşça gözlerimi kırptım. Yüksek pazar tezgahlarında yığılmış parlak sarı ve kırmızı renkli meyvelere bakarak bir şehirde yürüyordum. Ama bu rüyadan sonra bulmaya çalıştığımda, geride yalnızca bir renk ve koku karışıklığı bırakarak kaybolmuştu. "Bilmiyorum. Belki de ateşim var. Ya da çok yoruldum. Odun bulmaya gidiyorum."

"Seninle geliyorum," dedi Soytarı.

Dizimin dibinde Gecegözleri huzursuzluk içinde sızlanıyordu. Ona doğru baktım. "Sorun ne?" diye sordum yüksek sesle.

Yukarı bana baktı. Gözlerinin arasındaki deri endişeyle kıvrılmıştı. *Beni duymuyor gibisin. Ve düşüncelerin... düşünceler değil.*

İyi olacağım. Soytarı benimle. Git ve avlan. Senin açlığını hissedebiliyorum.

Ben de seninkini hissediyorum, diye cevapladı uğursuz bir ifadeyle.

Gitti, ama isteksizce. Ağaçlara doğru Soytarı'yı izledim, fakat onun kaldırıp bana uzattığı odunları taşımaktan fazla bir şey yapmadım. Tamamen uyanamayacakmışım gibi hissediyordum. "Muazzam derecede ilginç bir şeyle ilgilendiğin oldu mu, hani bir bakarsın saatler geçmiş? Şu anda hissettiğim şey bu."

Soytarı bir dal daha uzattı. "Beni korkutuyorsun." dedi sessizce. "Kral Shrewd'un güçsüzleştiği günlerde konuştuğu gibi konuşuyorsun."

"Ama o acıya karşı uyuşturulmuştu," diye belirttim "Ben uyuşturulmadım."

"Beni korkutan da bu." dedi

Beraber kampa doğru yürüdük. O kadar yavaş davranmıştık

ki, Kettle ve Starling biraz yakacak bulup küçük bir ateş yakmışlardı bile. Ateşin ışığı, kubbe şeklindeki çadırı ve etrafında gezinenleri aydınlatıyordu. Otlayan Jeppalar etrafta salınan gölgelerdi. Ağaçları daha sonra kullanmak için ateşin yanına yığdığımızda, Kettle pişirdiği yemekten başını kaldırdı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Biraz daha iyi," dedim ona.

Etrafta yapılması gereken bir iş aradım, ama kamp bensiz kurulmuştu. Kettricken çadırdaydı, mum ışığında haritayı inceliyordu. Kettle ateşteki lapayı karıştırırken, tuhaf ama Soytarı ve Starling sessizce konuşuyordu. Yapmaya niyetlendiğim ya da ortasında bıraktığım bir şeyleri hatırlamaya çalışarak kıpırdamadan ayakta durdum. Yol. Yola bir kez daha bakmak istiyordum. Döndüm ve ona doğru yürüdüm.

"FitzChivalry!"

Kettle'ın seslenişindeki keskinlikle sıçrayarak döndüm. "Ne var?"

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu. Kendi sorusuna şaşırmış gibi duraksadı. "Gecegözleri etrafta mı, demek istiyorum. Bir süredir onu görmüyorum."

"Avlanmaya gitti. Dönecek." Tekrar yola doğru yürümeye başladım.

"Normalde bu vakte dek avlanmış ve dönmüş olurdu," diye devam etti.

Durdum. "Yolun yakınında avlayacak fazla bir şey olmadığını söyledi. Onun için daha uzağa gitmek zorundaydı." Tekrar döndüm.

"Şimdi tuhaf görünen bir şey var," diye devam etti. "Yolda insanların geçip gittiğine dair bir işaret yok. Ama hayvanlar yine de ondan uzak duruyor. Av hayvanları genelde en kolay yolları tercih etmez mi?"

Geriye, ona seslendim, "Bazıları öyle yapar. Diğerleri saklanmayı tercih eder."

"Git ve onu getir kızım!" Kettle'ın birilerine sert bir sesle emir verdiğini duydum.

"Fitz!" Starling'in seslenmesini duydum, fakat beni yakalayan ve kolumdan tutan Soytarı oldu.

"Çadıra dön," diye ısrar etti koluma asılırken.

"Sadece yola bir daha bakmak istiyorum."

"Etraf karanlık. Şimdi bir şey göremezsin. Sabah tekrar yola çıkana kadar bekle. Şimdi çadıra dön."

Onunla gittim, fakat kızgınlıkla "Tuhaf davranan sensin Soytarı" dedim.

"Sadece bir an önce yüzündeki bakışı görseydin böyle söylemezdin."

O geceki yemekler Jhaampe'den ayrıldığımızdan beri yediklerimizle aynıydı, içinde kurutulmuş elma dilimleri olan yulaf lapası, bir parça kurutulmuş et ve çay. Doyurucuydu fakat iştah açıcı değil. Diğerlerinin dikkatle beni izlediklerini fark etmemek için bir neden değildi. Sonunda çay fincanını bıraktım ve sordum, "Ne var?"

Başta kimse bir şey söylemedi. Sonra Kettricken açıkça "Bu gece nöbetin yok Fitz, çadırda kalıp uyumanı istiyorum." dedi.

"İyiyim, bir nöbete dayanabilirim," diye itiraz etmeye başladım, fakat emir veren kraliçemdi, "Sana bu gece çadırda kalmanı söylüyorum."

Bir an dilimi zor tuttum. Sonra başımı eğdim. "Emredersiniz. Belki de çok fazla yoruldum."

"Hayır. Bundan fazlası var FitzChivalry. Bu gece çok az yedin ve birimiz seni konuşmaya zorlamadıkça uzaklara dalmaktan başka bir şey yapmıyorsun. Dikkatini dağıtan şey nedir?"

Kettricken'ın açık sorusuna bir yanıt bulmaya çalıştım. "Bilmiyorum. Tam olarak. En azından açıklaması güç bir şey." Tek ses ateşin zayıf çatırtılarıydı. Bütün gözler benim üzerimdeydi. "Birisi İrfan eğitimi aldığında," diye devam ettim yavaşça "büyünün ken-

disi için bir tehlike taşıdığını bilir. Kullanıcısının dikkatini çeker. Bir şey yapmak için İrfan kullanan biri, tüm dikkatini hedefine yoğunlaştırmalı ve bu yoğunluğun İrfanın çekimi tarafından bozulmasına izin vermemelidir. İrfan kullanan kişi bu odaklanmayı kaybederse, İrfana boyun eğerse, onun içinde kaybolabilir. Onun içinde erir." Gözlerimi ateşten yukarıya, yüzlerine kaldırdım. Hafifçe başını sallayan Kettle'dan başka kimse kıpırdamıyordu.

"Bugün, yolu bulduğumuzdan beri, İrfanın çekimine benzeyen bir şey hissediyorum. Aslında birkaç gündür İrfan kullanmadım. Regal'in grubunun zihnime girip bana zarar vermesinden korktuğum için kendi İrfanımı elimden geldiğince durdurdum. Ama buna rağmen, kendimi İrfan tarafından çekiliyormuş gibi hissettim. Neredeyse duyabildiğim bir müzik ya da bir av hayvanının baygın kokusu gibi onun peşinde tüm gücümü harcayıp beni çağıranın ne olduğunu anlamaya çalıştığımı fark ediyorum..."

Bakışımı tekrar Kettle'a çevirip gözlerindeki uzak özlemi gördüm. "Yol, İrfan işi olduğu için mi?"

Yüzünden bir öfke parıltısı geçti. Dizlerinin üstünde kıvrılmış yaşlı ellerine baktı. Kızgınlıkla içini çekti. "Olabilir. Duyduğum eski efsanelere göre İrfan işi olan bir şey, bazı insanlar için tehlikeli olabilir. Sıradan insanlar için değil. Fakat İrfana eğilimi olan, ancak onun eğitimini almamış olanlar için. Ya da nasıl ihtiyatlı olunacağını öğrenecek kadar ileri eğitim almayanlar."

"Ben İrfan işi olan şeylerle ilgili hiçbir efsane duymadım." Soytarı ve Starling'e döndüm. "Siz duydunuz mu?"

İkisi de başlarını iki yana doğru yavaşça salladılar.

"Bana öyle geliyor ki," dedim Kettle'a dikkatle, "Soytarı kadar çok okuyan birisinin bu tür efsanelere rastlaması gerekirdi. Ve kesinlikle eğitimli bir ozan, onlar hakkında bir şeyler duyardı." Ona bakmayı sürdürdüm.

Kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. "Onların duymadığı ya

da okumadığı şeyler için suçlanacak kişi ben değilim," dedi kaskatı bir halde. "Sana sadece bana uzun bir zaman önce anlatılanları söylüyorum."

"Ne kadar önce?" diye vurguladım. Karşı tarafta Kettricken kaşlarını çatmıştı, ama araya girmedi.

"Çok uzun zaman önce," diye soğuk bir şekilde cevapladı Kettle. "Genç adamların büyüklerine saygı duyduğu bir zaman."

Soytarı'nın yüzü keyifli bir gülüşle aydınlandı. Çay fincanını lapa tasının içine koyup bana uzatırken, Kettle zafer kazandığını düşünüyor gibiydi. "Tabakları temizleme sırası sende," dedi ciddiyetle. Ayağa kalktı ve sert adımlarla ateşten uzaklaşıp çadıra girdi.

Temiz karla silmek için tabakları toplarken, Kettricken geldi ve arkamda durdu. "Neden şüpheleniyorsun?" diye sordu samimi tarzıyla. "Sence o aramızda bir casus, bir düşman mı?"

"Hayır. Onun bir düşman olduğunu düşünmüyorum. Ama sanırım o... Sadece Soytarı'ya dinsel bir ilgi duyan yaşlı bir kadın değil Bundan daha fazlası."

"Ama ne olduğunu bilmiyorsun?"

"Hayır, bilmiyorum. Sadece İrfan hakkında düşündüğümden daha fazlasını biliyor gibi. Yine de yaşlı bir insan bir yaşam boyu tuhaf bilgiler biriktirebilir. Bundan öte bir şey olmayabilir." Rüzgarın ağaçların tepelerini salladığı yukarılara doğru baktım. "Sence bu gece kar görecek miyiz?" diye sordum Kettricken'a.

"Neredeyse kesinlikle. Sabah olmadan durursa kendimizi şanslı saymalıyız. Daha fazla yakacak odun bulup çadırın yanına yığmalıyız. Hayır, sen değil. Sen içeri girmelisin. Şimdi uzaklaşırsan, bu karanlıkta ve kar yağarken seni asla bulamayız."

İtiraz etmeye başladım, fakat bir soruyla beni durdurdu. "Verity senden daha yüksek bir İrfan eğitimi almıştı, değil mi?"

"Evet, leydim."

"Sence bu yol seni çağırdığı gibi onu da çağıracak mıdır?"

"Neredeyse kesinlikle. Fakat o İrfan meselelerinde ve inatçılıkta her zaman benden çok daha güçlü olmuştur."

Mutsuz bir gülümseme Kettricken'ın dudaklarını oynattı. "Evet, şu inatçılığı." Aniden derin bir iç çekti. "Sadece denizden ve dağlardan uzak yaşayan bir adam ve bir kadın olacaktık. Bunlar bizim için basit şeyler olacaktı."

"Benim dileğim de bu," dedim sessizce. "Basit işlerden ellerimin su toplamasını ve Molly'nin mumlarının evimizi aydınlatmasını istiyorum."

"Bunlara kavuşmanı isterim, Fitz," dedi Kettricken sessizce. "Gerçekten isterim. Ama buradan oraya yürümemiz gereken uzun bir yolumuz var."

"Yaptığımız bu," diye onayladım. Aramızda bir tür huzur oluştu. Şartlar öyle gerektirdiği takdirde, taht için kızımı seçeceğinden hiç şüphem yoktu. Ama kanını ve kemiklerini ne kadar değiştirebilirse, görevine karşı tutumunu ve fedakarlığını da ancak o kadar değiştirebilirdi. O böyleydi. Çocuğumu benden almak, istediği şey değildi.

Kızımı korumak için yapmam gereken tek şey kocasını güvenli bir biçimde ona geri getirmekti.

O gece yataklarımıza alışık olduğumuzdan daha geç gittik. Hepimiz normalden daha çok yorulmuştuk. Yüzündeki gergin çizgilere rağmen, ilk nöbeti Soytarı aldı. Derisinin aldığı fildişi rengi, üşüdüğü zaman eski kemikten oyulmuş bir yas anıtı gibi korkunç görünmesine yol açıyordu. Gün boyunca hareket ederken soğuğu pek hissetmemiştik, fakat Soytarı'nın hiçbir zaman yeterince ısındığını sanmıyorum.Yine de hiç şikayet etmeden sarmalanıp, artan rüzgarda durmak için dışarı çıktı. Çadırda kalanlar uyumak için yattı.

İlk başlarda fırtına üzerimizde, ağaçların tepelerinde olan bir şeydi. Kopan iğne yapraklar çadır bezine düşüp tıkırtılar çıkartı-

yordu, fırtına sertleştikçe buna küçük dallar ve bazen de buzlaşmış kar kümeleri eklendi. Soğuk arttı, battaniyenin ve elbiselerin her boşluğuna sızmaya başladı. Starling'in nöbetinin ortasına doğru Kettricken onu çağırdı, fırtınanın bizim için nöbet tutacağını söyledi. Starling içeri girerken kurt da ayaklarına dolanarak onu izledi. Kimse yüksek sesle itiraz etmeyince rahatladım. Starling kurdun içeriye kar taşıdığını söyleyince, Soytarı onun üzerinde kurdun taşıdığından daha fazla kar olduğunu hatırlattı. Gecegözleri hemen bizim olduğumuz tarafa geldi, Soytarı ile dış duvar arasına uzandı. Koca kafasını Soytarı'nın göğsüne dayadı ve gözlerini kapatmadan önce içini çekti. Bunu neredeyse kıskanmıştım.

Senden daha fazla üşüyor. Çok daha fazla. Ve şehirde neredeyse avlayacak hiçbir şey yokken, sıklıkla yemeğini benimle paylaşırdı.

O da bizden, öyleyse, değil mi? diye sordum alayla.

Sen söyle diye, karşı koydu Gecegözleri. *Senin hayatını kurtardı, seni kendi avlarıyla besledi ve inini seninle paylaştı. Bizden mi, değil mi?*

Sanırım bizden, dedim bir an düşündükten sonra. Olanları hiç bu açıdan görmemiştim. Yatağımda hareket edip, onu rahatsız etmemeye çalışarak, Soytarı'nın daha yakınına geldim. Yüksek sesle "Üşüyor musun?" diye sordum ona.

"Titrediğim zamanki kadar değil," dedi üzgün bir şekilde. Sonra ekledi, "Aslında kurt duvarla aramda olduğunda daha çok ısınıyorum. Çok fazla ısı yayıyor."

"Jhaampe'de ona yiyecek verdiğin zamanlar için sana minnettar."

Soytarı çadırın loşluğunda gözlerini kısarak bana doğru baktı. "Gerçekten mi? Hayvanların hafızalarının bu kadar uzun süreli olduğunu bilmiyordum."

Bu beni düşünmeye itti. "Genellikle değildir. Ama bu gece senin ona yiyecek verdiğini hatırlıyor ve sana minnet duyuyor."

Soytarı elini kaldırıp Gecegözleri'nin kulaklarının etrafını dik-

katle kaşıdı. Gecegözleri hoşnutlukla hırıldadı ve mutlu bir biçimde iyice ona sokuldu. Onda gördüğüm tüm bu değişiklikler yine merakımı çekti. Verdiği tepkiler ve düşünceleri giderek daha sık bir biçimde insanla kurt karışımı olmaya başlamıştı.

Bunu daha fazla düşünmek için çok yorgundum. Gözlerimi kapadım ve uykuya dalmaya çalıştım. Bir süre sonra fark ettim ki, göz kapaklarım sıkıca kapatılmış, çenem kilitlenmişti, ama uykuya daha yakın değilim. Çok yorgundum, sadece bilincimi boşaltmak istiyordum, fakat İrfan beni tehdit ettiği ve kendine çektiği için uyuyabilecek kadar rahatlayamıyordum. Öteki yanımdaki Kettle pireli olup olmadığımı sorana dek daha rahat bir yatış şekli bulmak için dönüp durdum. Sonra kıpırdamamaya çalıştım.

Gözlerimi çadırın tavanına doğru, karanlığa diktim, dışarıdaki rüzgarın sesini ve içerdeki arkadaşlarımın sessiz solumalarını dinledim. Gözlerimi kapadım, en azından bedenimi dinlendirmek için kaslarımı gevşettim. Ümitsizce uykuya dalmayı arzuluyordum. Ama İrfan rüyaları, çığlık atmam gerektiğini hissedinceye kadar zihnime takılmış çengeller gibi beni çekiyordu. Çoğu korkunçtu. Bir sahil köyünde bir tür İşleme töreni, bir kuyuda büyük bir ateş ve esirler öne getirilip İşlenmekle kendilerini ateşe atmak arasında bir seçim yapmaya zorlanıyor. Çocuklar izliyordu. Zihnimi alevlerden çekip aldım.

Nefesimi tuttum ve gözlerimi dinlendirdim. Uyku. Buckkeep kalesinde bir yatak odası, Lacey eski bir düğün elbisesinin dantellerini çıkarıyordu. Süsleri bağlayan telleri çıkartırken ağzı pişmanlıkla sımsıkı kapanmıştı. "İyi para getirecek." dedi Patience ona. "Gözetleme kulelerimize bir ay daha yetecek kadar belki. Buck için yapmamız gerektiğini anlayacaktır." Başını dimdik yukarıda tutuyordu, parmaklarıyla elbisenin sırtındaki süslemenin içinde parlayan küçük incilerin iplerini çözerken, saçının siyahında hatırladığımdan daha fazla gri vardı. Patience yüzünde anlaşılmaz bir

gerginlikle dinliyormuş gibi aniden başını kaldırdı. Kaçtım.

Gözlerimi açık tutmak için tüm irademi kullandım. Küçük mangaldaki ateş kırmızı bir ışık saçarak yanıp küçüldü. Gergin bezi destekleyen direkleri inceledim. Nefesimi dizginlemeye çalıştım. Beni kendi hayatımın dışına çekecek hiçbir şey düşünmemeye kalkıştım, ne Molly'yi, ne Burrich'i, ne de Verity'yi. Zihnimi dinlendirecek tarafsız bir görüntü bulmaya çalıştım, hayatımla ilgili özel bir çağrışımı olmayan bir şey. Gözümün önüne donuk bir manzara getirdim. Karla örtülü, beyaz, boş, sakin bir düzlük, üzerinde huzurlu bir gecenin gökyüzü. Kutsal durgunluk... Yumuşak, tüy bir yatağa dalar gibi içine daldım.

Atının sırtına eğilip onu hızla koşturan bir atlı geldi. İkilinin basit, kesin bir güzelliği vardı, koşan at ve atın kabaran kuyruğu tarafında adamın dalgalanan pelerini. Bir süre bundan başka bir şey yoktu, siyah at ve binicisi ay ışığı ile aydınlanan açık gecede karlı düzlüğü yarıyordu. Çaba harcamaktan kasılıp gevşeyen kaslarıyla at iyi koşuyordu ve adam tam sırtında değil de biraz üzerindeymiş gibi hafifti. Birden ayın parlayan ışığı adamın çehresine düşüp taktığı şahlanmış geyik armasının üzerinde parıldadı. Chade.

Üç atlı göründü. İkisi arkadan geliyordu, fakat bu atlar yorgundu, ağır koşuyorlardı. Takip uzun sürseydi, yalnız atlı onları çok geride bırakırdı. Üçüncü takipçi düzlüğü diğerlerinden farklı bir açıyla kesti. Alacalı at, kovalamacada çiğnediği karın daha derin olmasına aldırmadan istekle koşuyordu. Küçük binicisi bir kadın ya da genç bir adamdı, atın sırtında dik ve rahat oturuyor ve onu iyi idare ediyordu.

Bir süre için genç süvari, Chade'in kaçış yoluna çıkacakmış gibi göründü, ama eski suikastçı onu gördü. Atıyla konuştu, at inanılmaz bir hızla koşmaya başladı. İki hantal takipçisini çok geride bıraktı, ama alaca çiğnenmiş ize ulaştı, onu yakalamaya çalı-

şırken bacakları uzadı. Bir süre Chade kolayca kurtulacakmış gibi göründü, ama alaca at daha diriydi. Atın kalktığı atağın etkisi uzun sürmedi ve hattâ alacanın rahvan gidişi bile onun önderliğini yavaşça kemirmeye başladı. Mesafe azar azar, ama durmaksızın küçüldü. Sonunda alaca, siyah atın tam arkasında koşmaya başladı. At yavaşladı ve Chade eyer üzerinde dönüp selam vermek için bir kolunu havaya kaldırdı. Öteki süvari soğuk havada ince sesiyle ona bağırdı. "Gerçek Kral Verity için!" Chade'e bir torba fırlattı, o da genç atlıya bir paket attı. Aniden döndüler, atların ikisi de çiğnenmiş yoldan ayrılıp birbirlerinden uzaklaştılar. Nal parıltıları gecenin içinde azar azar kayboldu.

Kovalayanların yorgun atları köpüklenmişti ve terleri soğuk havaya karışıyordu. Chade'le öteki süvarinin ayrıldığı yere geldiklerinde binicileri küfrederek onları durdurdu. Sövmelere karışan sözler havada uçuştu. "Lanet olası Farseer yandaşları!" ve "Hangisinin hangi yöne gittiğini anlamanın hiçbir yolu yok şimdi!" sonunda "Bu karışıklıkta kamçılanmak için geri gidemeyiz!" Bir anlaşmaya varmış gibi görünüyorlardı, atlarının nefes almasına izin verip sonra çiğnenmiş yolu izleyerek geldikleri yerden uzaklaştılar.

Birden kendime geldim. Tuhaf bir şekilde, terden yüzüm buğulandığı halde gülümsediğimi fark ettim. İrfanlanma gerçek ve güçlüydü. Onun gerginliği ile derin nefes alıyordum. Kendimi ondan çekmeye çalıştım, fakat bilmenin tatlı telaşı çok keskindi. Chade kurtulduğu için mutluydum, Verity için çalışan yandaşları olduğunu bildiğim için mutluydum. Dünya önümde genişleyip tatlı çöreklerle dolu bir tepsi gibi cazip bir hal aldı. Kalbim derhal seçimini yaptı.

* * *

Bir bebek, yeni doğmuş insan yavrularına özgü umutsuz, sonu gelmez bir biçimde ağladı. Kızım. Hâlâ yağmur damlaları taşıyan bir battaniyenin örttüğü bir yatakta yatıyordu. Feryatlarının iç-

tenliği ile yüzü kızarmıştı. "Sessiz ol. Yalnızca sessiz olamaz mısın?" diyen Molly'nin sesinde saklanan hüsran korkutucuydu.

Burrich'in sesi sert ve yorgundu. "Ona kızma. O sadece bir bebek. Belki de sadece acıkmıştır."

Molly dudakları sımsıkı kapalı, kollarını göğsünde bağlamış, duruyordu. Yanakları kırmızıydı, saçları ıslanmıştı. Burrich ıslak mantosunu astı. Hepsi birlikte bir yerdeydiler ve yeni dönmüşlerdi. Ocaktaki küller ölü, kulübe soğuktu. Burrich şömineye doğru gitti ve dizini korumaya çalışarak acemice çömelip ateş yakmak için odun seçmeye başladı. Gerginliğini hissedebiliyordum ve kızgınlığını kontrol etmek için nasıl çaba sarf ettiğini anlıyordum. "Bebeğe dikkat et," dedi sessizce "Ateşi yakıp biraz su kaynatacağım."

Molly mantosunu çıkardı ve bilerek onunkinin yanına astı. Ne yapacağının söylenmesinden nefret ettiğini biliyordum. Bebek feryatlarına devam ediyordu, dışarıdaki kış rüzgarı kadar amansız bir talep. "Üşüdüm, yoruldum, acıktım ve ıslandım. Bazen beklemesi gerektiğini öğrenmek zorunda."

Burrich bir kıvılcıma üflemek için eğildi, işe yaramayınca bir lanet okudu. "O da üşüdü, acıktı, yoruldu ve ıslandı," dedi. Sesi katılaşıyordu. İnatla ateş yakmakla uğraşmaya devam etti. "Ve bu durumu değiştirecek bir şeyler yapmak için çok küçük. Onun için ağlıyor. Senin canını sıkmak için değil, sana yardıma ihtiyacı olduğunu anlatmak için. Havlayan bir köpek yavrusu gibi, kadınlar ya da cıyaklayan bir civciv gibi. Bunu rahatsız etmek için yapmıyor." Sesi her cümlede yükseliyordu.

"Tamam, beni rahatsız ediyor!" dedi Molly ve kavgaya döndü. "Ağlaması gerekecek, onunla ilgilenmek için çok yorgunum. Şımarıyor. Tüm yaptığı yardım için ağlamak. Artık kendime ayıracak bir anım bile yok. Geceleri bile uyuyamıyorum. Bebeği besle, bebeği yıka, bebeğin altını değiştir, bebeği tut. Artık bütün yaşantım bundan ibaret." Şikayetlerini sinirli sinirli sıraladı. Gözle-

rinde babasına karşı geldiği zaman gördüğüm parıltı vardı. Biliyordum ki, Burrich'in dayanamayıp karşı saldırıya geçmesini bekliyordu. Ama o küçük bir kora üfledi ve bir alev dili bir ağaç kabuğu kümesini yalayıp tutuşturunca memnuniyetle hırıldadı. Molly'ye ya da ağlayan çocuğa bakmak için dönmedi bile. Dallarla küçük bir ateş yaktı ve Moly'nin arkasında köpürdüğünden habersiz olabilmesi, beni hayrete düşürdü. Molly arkamda o ifadeyle dururken, ben böyle kontrollü olamazdım.

Burrich ancak ateş iyice büyüdükten sonra doğruldu, sonra Moly'e değil de, çocuğa döndü. Molly orada değilmiş gibi yanından geçti. Molly'nin beklediği darbe karşısında geri çekilmemek için nasıl kaskatı durduğunu fark etti mi bilmiyorum. Babasının Molly'de bıraktığı bu yarayı görmek kalbimi burktu. Burrich bebeğe doğru eğildi, sakinleştirici sesiyle konuşurken onu soydu. Bebeğin bezini değiştirmesini bir tür korku içinde izledim. Etrafına bakındı, arkasındaki sandalyede asılı olan yün gömleklerinden birini aldı, bebeği ona sardı. Bebek ağlamaya devam ediyordu, ama farklı bir tonda. Bebeği omzuna yatırdı, boşta kalan eliyle kazanı doldurup ateşin üzerine koydu. Sanki Molly hiç orada yoktu. Tahılları ölçüp ayırmaya başladığında Molly'nin yüzü beyazlaştı ve gözleri büyüdü. Burrich, suyun daha kaynamadığını görünce kucağında bebekle oturdu ve hafifçe sırtına vurmaya başladı. Bebek ağlamaktan yorulmuş gibi daha az feryat ediyordu.

Molly onlara yaklaştı. "Bebeği bana ver. Ona şimdi bakacağım."

Burrich yavaşça gözlerini ona doğru kaldırdı. Yüzü hissizdi. "Sakinleştiğinde ve ona bakmak istediğinde, vereceğim."

"Onu bana şimdi vereceksin! O benim çocuğum!" dedi Molly birden ilerledi ve bebeğe uzandı. Burrich bir bakışla onu durdurdu. Molly geriledi. "Beni kızdırmak mı istiyorsun?" diye sordu. Sesi tizleşiyordu. "O benim çocuğum. Onu nasıl sağlıklı buluyorsam, öyle yetiştirme hakkım var. Sürekli bakılması gerekmiyor."

"Bu doğru," dedi Burrich donuk bir şekilde, ama bebeği ona vermek için hiçbir şey yapmadı.

"Benim kötü bir anne olduğumu düşünüyorsun. Fakat sen çocuklarla ilgili ne bilirsin ki, benim hatalı olduğumu söyleyesin."

Burrich ayağa kalktı, aksak bacağı üzerinde sendeleyip sonra dengesini buldu. Tahıllı ölçtü. Sonra onu kaynayan suyun üzerine serpiştirdi ve karıştırarak hepsinin aynı oranda ıslanmasını sağladı. Sonra tencereyi sıkıca kapatıp ateşin ulaştığı yerden biraz geriye doğru itti. Tüm bunları yaparken bir koluyla bebeği tutuyordu. Cevap verirken ne düşündüğünü söyleyebilirdim, "Bebekler hakkında bir şey bilmeyebilirim. Ama genç varlıkları tanırım. Atların, köpeklerin, sığırların, domuzların yavrularını. Vahşi kedilerinkini bile. Sana güvenmelerini istiyorsan küçükken onlara sık sık dokunman gerekir. Nazikçe, ama senin gücüne de inanmalarına yetecek kadar kuvvetle."

Bu konuyu severdi. Genellikle genç seyislere verilen bu söylevi daha önce yüz defa duymuştum. "Onlara bağırmazsın ya da tehdit edici görünen ani hareketler yapmazsın. İyi yem ve temiz su verirsin, temiz tutarsın ve kötü havalardan korursun." Suçlayıcı bir biçimde sesini alçaltırken ekledi, "Kızgınlığını onlardan almazsın ya da cezalandırma ile disiplini birbirine karıştırmazsın."

Molly bu sözlere şaşırmış gibi görünüyordu. "Disiplin cezadan gelir. Bir çocuk yanlış bir şey yaptığı için cezalandırıldığında disiplini öğrenir."

Burrich onaylamayarak başını salladı. "Böyle düşünmene yol açan adamı cezalandırmak isterdim," dedi ve eski kızgınlığından bir çizgi, sesine karıştı. "Kızgınlığını senden alan babandan ne öğrendin?" diye sordu. "Bebeğine şefkat göstermen bir zayıflık mı? Seni istediği için ağlayan bebeğine boyun eğip kucağına almak bir yetişkine göre bir davranış değil mi?"

"Babam hakkında konuşmak istemiyorum," dedi Molly ani-

den, ama sesinde tereddüt vardı. En sevdiği oyuncağına ulaşmaya çalışan bir çocuk gibi bebeğe uzandı ve Burrich onu almasına izin verdi. Molly şömine taşına oturdu ve düğmelerini çözdü. Bebek hırsla memeyi aradı, aniden sustu. Bir süre için dışarıda rüzgarın mırıldanmasından, tenceredeki lapanın fokurdamasından ve Burrich'in beslediği ateşin çıtırtılarından başka bir ses duyulmadı. "O küçükken Fitz'e pek sabır göstermezdin," diye homurdandı Molly azarlayarak.

Burrich bir kahkaha patlattı. "Hiç kimse ona sonuna kadar sabredemezdi. Bana geldiğinde beş altı yaşındaydı ve hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ben de pek çok başka işi olan genç bir adamdım. Bir tayı ağıla kapatabilir ya da bir köpeği bir süreliğine bağlayabilirsin. Bir çocuk böyle değildir. Bir çocuğun olduğunu hiçbir zaman unutamazsın, bir an için bile. Ben anlamadan hayatımın merkezi oldu." Kısa, tuhaf bir duraklama. "Sonra onu benden almalarına izin verdim... Ve şimdi öldü."

Sessizlik. Umutsuzca onlara ulaşıp yaşadığımı söylemek istedim. Ama yapamadım. Onları duyabiliyor, görebiliyordum, fakat onlara erişemezdim. Dışarıdaki rüzgar gibi gürledim, duvarları dövdüm, ama bir yararı yoktu.

"Ben ne yapacağım? Bize ne olacak?" diye sordu birden Molly kimseyi hedef almadan. Sesi kederle çatallanıyordu. "Buradayım. Bir kocam yok, bir çocuğum var ve dünyada yürüyebileceğim bir yol kalmadı. Biriktirdiğim her şey uçtu." Burrich'e baktı. "Çok aptaldım. Hep beni bulmaya geleceğine, benimle evleneceğine inandım. Ama hiç gelmedi. Şimdi asla gelmeyecek." Bebeğini kendisine bastırıp sarsılmaya başladı. Gözyaşları yanaklarından aşağıya döküldü. "Bugün beni Buckkeep'te gördüğünü, İzanlı Piç'in fahişesi olduğumu söyleyen yaşlı adamı duymadığımı sanma. Bu hikayenin Capelin Kumsalı'na varması ne kadar sürer? Artık şehre gitmeye cesaretim yok, başımı dik tutamam."

Bu sözler üzerine Burrich'ten bir şeyler koptu. Çöktü, dirseklerini dizlerine dayadı, başını avuçlarına aldı. "Onu duymadığını sanmıştım. Yaşı tanrınınkinin yarısı olmasaydı söylediklerinin hesabını sorardım," diye hırıldadı.

"Gerçekleri söyledi diye bir adama hesap soramazsın," dedi Molly mutsuzca.

Burrich başını kaldırdı. "Sen bir fahişe değilsin!" dedi kızgınca. "Sen Fitz'in eşiydin. Bunun bilinmemesi senin suçun değil."

"Onun eşi," dedi Molly alay ederek. "Değildim, Burrich. Benimle evlenmedi."

"Bana senden öyle bahsederdi. Seni temin ederim ki, bunu biliyorum. Ölmeseydi sana gelmiş olurdu. Gelirdi. Niyeti seni karısı yapmaktı."

"Oh evet, pek çok niyeti vardı ve pek çok yalan söylerdi. Niyetlerimiz yaptıklarımız değildir, Burrich. Bir adamın evlenme sözünü duyan her kadın eş olsaydı, dünyada çok daha az piç olurdu." Doğruldu ve yüzündeki yaşları bezgin bir kesinlikle sildi. Burrich sözlerini cevaplamadı. Molly sonunda huzura kavuşan küçük yüze baktı. Bebek uykuya daldı. Molly küçük parmağı ile çocuğun ağzını aralayıp meme ucunu onun uykulu kavrayışından kurtardı. Gömleğini düzeltirken hafifçe gülümsedi. "Sanırım küçük bir dişin geldiğini hissediyorum. Belki sadece diş çıkardığı için rahatsızdır."

"Diş mi? Bakayım!" diye haykırdı Burrich, eğilip Molly'nin bebeğin alt dudağını oynatarak dişetlerinin arasında ortaya çıkan küçük ve beyaz yarım daireyi göstermesini izledi. Kızım uykusunda kaşlarını çatarak bu dokunuştan kurtuldu. Burrich nazikçe onu Molly'den alıp yatağa götürdü. Hâlâ gömleğine sarılı olan bebeği yatağa yerleştirdi. Ateşin yanında Molly tencerenin kapağını kaldırmış lapayı karıştırıyordu.

"Ben ikinize de bakarım," dedi Burrich. Konuşurken çocuğa ba-

kıyordu. "Çalışamayacak kadar yaşlı değilim, biliyorsun. Balta sallayabildiğim sürece, kasabada yakacak odun satabiliriz. İdare ederiz."

Lapaya biraz tuz eklerken, "Hiç de yaşlı değilsin," dedi Molly düşünmeden. Sandalyesine yürüdü ve çöktü. Sandalyenin yanındaki sepetten onarılacak bir giysi aldı, neresinden başlaması gerektiğine karar vermek için onu ellerinde çevirdi. "Her gün yeniden doğuyor gibisin. Şu gömleğe bak. Omuz dikişleri sökülmüş, büyüyen bir çocuk yapmış gibi. Bence her gün gençleşiyorsun. Fakat ben her geçen saat yaşlandığımı hissediyorum ve sonsuza kadar senin cömertliğinle yaşayamam Burrich. Kendi hayatımı sürdürmek zorundayım. Bir yolunu bulup. Sadece nasıl başlayacağımı düşünemiyorum."

"O zaman bunun için şimdi endişelenme." dedi Burrich avutarak. Sandalyenin arkasına geçti. Ellerini Molly'nin omuzlarına koyacakmış gibi kaldırdı, bunun yerine kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yakında bahar gelecek. Bir bahçe ekeriz, balık akınları da tekrar başlayacak. Aşağıda, Capelin Kumsalı'nda işçi arayanlar olacaktır. Göreceksin idare edeceğiz."

İyimserliği Molly'nin içinde bir yerlere ulaştı. "Şimdi işe koyulup birkaç kovan hazırlamalıyım. Biraz şansla arıcılığı da deneyebilirim."

"Yukarıda tepelerde yazın arıların kaynadığı çiçekli bir yer biliyorum. Kovanları oraya kurarsak arılar gelir mi?"

Molly kendi kendine güldü. "Onlar kuş değiller, aptal. Sadece eski kovan çok kalabalık olduğu zaman oğul verir. Bu şekilde bir kovan oluşturabiliriz, fakat yaz sonundan ya da sonbahardan önce olmaz bu. Hayır. Bahar geldiğinde, arılar ilk canlanmaya başladıklarında, bir arı ağacı bulmaya çalışacağız. Küçükken babamın arı yakalamasına yardım ederdim, bir kovanı kışlatmaya yetecek kadar bilgim var. Onları çekmek için dışarıya bir tabak ısıtılmış bal koyarsın. Biri, sonra bir başkası gelir. Bu işte iyiysen, ki ben öyleyim, arıları geriye doğru izleyerek arı ağacına ulaşabilir-

sin. Bu sadece başlangıç tabii. Sonra sürüyü ağaçtan çıkıp önceden hazırladığın kovana girmeye zorlamalısın. Bazen, eğer arı ağacı küçükse onu kesip peteği alır ve eve götürürsün."

"Peteği mi?"

"Ağacın içinde yuvalandıkları kısım."

"Seni sokmazlar mı?" diye kuşkuyla sordu Burrich.

"Doğru yaparsan, hayır," diye yanıtladı Molly sakince.

"Nasıl yapılacağını bana öğretmen gerekecek," dedi Burrich tevazuyla.

Molly sandalyesinde dönüp ona baktı. Gülümsedi, fakat bu eski gülümsemesine benzemiyordu. Her şey planlandığınca olacakmış gibi davrandıklarını fark eden bir gülümsemeydi. Şimdi çok iyi biliyordu ki, hiçbir umuda tam olarak güvenilemez. "Bana yazmayı öğretirsen. Lacey ve Patience, öğretmeye başlamışlardı ve biraz okuyabiliyorum, ama yazmak daha zor geliyor."

"Sana öğreteceğim, sonra sen de Nettle'ına öğretebileceksin," diye söz verdi Burrich.

Isırgan toplarken dikkatli olunmazsa elleri ve kolları kızartmasına rağmen, çok sevdiği bitkinin ismini Molly, kızıma vermişti, Nettle. Kızımız hakkında böyle mi düşünüyordu, ona hoşnutluğun yanında acı da mı getirmişti? Öyle olduğunu düşünmek içimi acıttı. Bir şey dikkatimi çekti, fakat önce olduğum yere sıkıca tutundum. Mesafe üstesinden gelebileceğim kadar kısa olsaydı, elimden geleni yapar ve koşup Molly'ye sıkıca sarılırdın.

Hayır, dedi Verity kuvvetle. *Hemen uzaklaş, onları tehlikeye atıyorsun. Seni böylece zayıflatabileceklerini bilseler, onları yok etmekte tereddüt ederler mi sanıyorsun?*

Birden kendimi Verity ile buldum. Soğuk, rüzgarlı ve karanlık bir yerdeydi. Etrafı daha fazla görmeye çalıştım, ama görüşümü engélledi. Hiç çaba harcamadan beni iradem dışında buraya getirip yine hiç çaba harcamadan görüşümü kapatabilmişti. Ondaki İrfan

gücü korkutucuydu. Yine de yorgun ve büyük gücüne rağmen, neredeyse ölecek kadar bitkin olduğunu hissettim. İrfan güçlü bir aygır gibiydi ve Verity onu bağlayan yıpranmış ipe bir benziyordu. Aygır onu her dakika çekiyor ve o her dakika direniyordu.

Sana geliyoruz, dedim gereksiz yere.

Biliyorum. Acele et ve bunu bir daha yapma, onları bir daha düşünme, bize zarar verebilecek olanları unutma. Burada her fısıltı bir çığlık. Hayal etmediğin güçleri var ve karşı gelemeyeceğin kuvvetteler. Nereye gidersen, düşmanların takip edecektir. Bu yüzden hiç iz bırakma.

Ama neredesin? diye sordum, o beni kendinden uzağa iterken.

Beni bul! diye emretti, beni kendi bedenime ve hayatıma geri attı.

* * *

Battaniyelerin içinde doğrulup sarsılarak solumaya başladım. Bana boğuşmayı ve sırtımın üzerine yere çarpılmamı hatırlatmıştı. Bir süre ciğerlerimi doldurmaya çalışırken küçük sesler çıkardım. Sonunda tam bir nefes alabildim Karanlıkta etrafıma bakındım. Çadırın dışında fırtına uğulduyordu. Ortada duran mangal Kettle'ın uyuyan, büzülmüş bedeninden daha ötesini aydınlatmayan küçük, kırmızı bir parlaklıktı.

"İyi misin?" diye sordu Soytarı sessizce.

"Hayır," dedim hafifçe. Tekrar onun arkasına uzandım. Birden düşünemeyecek, bir kelime daha edemeyecek kadar yorgun hissettim kendimi. Vücudumdaki ter üşümeme sebep oldu, titremeye başladım. Soytarı kolunu bana dolayarak beni şaşırttı. Minnetle ona yaklaşıp sıcaklığını paylaştım. Kurdumun şefkati beni sardı. Soytarı'nın rahatlatıcı bir şeyler söylemesini bekledim. Bunu denemeyecek kadar akıllıydı. Olmayan kelimeleri arayarak uykuya daldım.

25

STRATEJİ

Altı bilge vardılar Jhaampe kasabasına
Tırmanıp bir tepeye, inmediler aşağıya
Bulup bedenlerini, kaybettiler tenlerini
Taş gibi kanatların üzerinde uçtular uzaklara

Beş bilge vardılar Jhaampe kasabasına
Ne aşağı ne yukarı, yürüdüler bir yolda
Çokluğa bölünüp birliğe döndüler
Yarını bıraktılar bir görevi sonunda

Dört bilge vardılar Jhaampe kasabasına
Konuşup sessiz kelimelerle
İzin vermesi için gitmelerine, yalvardılar kraliçeye
Ve kimse bilemedi ne oldu sonunda onlara

Üç bilge vardılar Jhaampe kasabasına
Koruması için tacını yardım ettiler bir krala
Ama tepeyi tırmanmaya çalıştıklarında
Korkunç bir şekilde yuvarlanıp indiler aşağıya

İki bilge vardılar Jhaampe kasabasına
Nazik kadınlar buldular orada

Araştırmalarını unutup yaşadılar aşk içinde
Belki de daha bilgeydiler yukarıdakilere göre

Bir bilge vardı Jhaampe kasabasına
Bıraktı kraliçeyi de tahtı da bir kenara
İşini yaptı ve daldı bir uykuya
Saklamaları için verdi kemiklerini taşlara

Hiçbir bilge varmadı Jhaampe kasabasına
Tepeye tırmanıp aşağı inmemek için
Çünkü daha fazla bilgelik, daha fazla cesaret ister
Evde oturup beklemek ölmeyi

* * *

"Fitz? Uyanık mısın?" Soytarı yüzünü yüzüme bir hayli yaklaştırmış, üzerime eğilmişti. Tedirgin görünüyordu.

"Sanırım." Gözlerimi yumdum. Zihnimde görüntüler ve düşünceler bir yanıp bir sönüyordu. Hangilerinin bana ait olduğuna karar veremiyordum. Bunu bilmenin önemli olup olmadığını hatırlamaya çalıştım.

"Fitz!" Bu sefer beni sarsan Kettricken'dı.

"Dik oturtun onu," diye önerdi Starling. Kettricken zaman kaybetmeden beni gömleğimden tutup çekerek oturttu. Bu ani değişiklik başımı döndürdü. Gecenin yarısında neden uyanık olmamı istediklerini anlayamıyordum. Bunu onlara da söyledim.

"Öğle oldu," dedi Kettricken kısaca. "Fırtına dün geceden beri ilerlememize izin vermiyor." Bana yakından baktı. "Aç mısın? Bir fincan çay ister misin?"

Karar vermeye çalışırken, bana ne sormuş olduğunu unuttum. Sakin sakin konuşan bir sürü insan vardı ve ben kendi düşüncelerimi onlarınkilerden ayıramıyordum. "Affedersiniz," dedim kadı-

na nazikçe. "Ne sordunuz bana?"

"Fitz!" diye tısladı soluk renkli adam öfkeyle. Arkama uzandı ve bir paket çekti. "Burada çay için cinkabuğu var. Chade bıraktı. Onu kendine getirecektir."

"Buna ihtiyacı yok," dedi yaşlı bir kadın ani ve sert bir biçimde. Bana doğru süründü, elini uzattı ve kulağımı tuttu. Acıtarak çimdikledi kulağımı.

"Alı! Kettle!" diyerek çıkıştım ona ve kurtulmaya çalıştım. O ise kulağımı çekmeye devam etti. "Kendine gel!" dedi bana sertçe. "Hemen!"

"Kendimdeyim!" diye direttim, bana somurtarak baktıktan sonra kulağımı bıraktı. Kafam karışmış halde etrafıma bakarken, Kettle sinirli sinirli, "O lanetli yola çok yakınız," diye mırıldandı.

"Dışarıda fırtına var mı hâlâ?" diye sordum şaşkın bir halde.

"Bu sana sadece altı kez söylendi," diye çıkıştı Starling, ama sözlerinin altında yatan endişeyi duyabiliyordum.

"Ben... kabuslar gördüm dün gece. İyi uyuyamadım." Küçük mangalın etrafına toplanmış insanlara baktım. Birisi yeni odun getirmek için rüzgara çıkmaya cesaret etmişti. Mangalın üzerindeki üç ayaklı desteğe, eriyen karla dolu bir çaydanlık koyulmuştu. "Gecegözleri nerede?" diye sordum onu özler özlemez.

"Avda," dedi Kettricken. *Pek şansı yok*, diye bir yankı geldi yukarıdaki yamaçtan. Gözlerinin önünden geçip giden rüzgarı hissedebiliyordum. Rüzgara karşı kulaklarını geriye kıvırmıştı. *Bu fırtınada hiçbir şey hareket etmiyor. Neden sıkıntı çekiyorum bilmem.*

Geri gel de sıcak kal, diye önerdim ona. Tam o anda Kettle üzerime eğilip vahşi bir şekilde kolumu çimdikledi. Çığlık atarak birden geriye çekildim.

"Bizimle ilgilen!" dedi sinirli bir şekilde.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordum oturup kolumu ovarken. Bugün hiçbirinin davranışları anlamlı gelmiyordu bana.

"Fırtınanın dinmesini bekliyoruz," dedi Starling. Bana daha fazla yaklaşıp eğildi, gözlerini yüzüme dikti. "Fitz, neyin var senin böyle? Sanki gerçekten burada değilmişsin gibi hissediyorum."

"Bilmiyorum," diyerek kabul ettim söylediklerini. "Bir rüyanın içine hapsedilmiş gibi hissediyorum. Uyanık kalmak için uğraşmazsam, yine hemen uykuya dalmaya başlıyorum."

"O halde uğraş," diye uyardı Kettle beni kaba bir şekilde. Bana niçin bu kadar sinirlenmiş gibi göründüğünü anlayamıyordum.

"Belki de sadece uyuması gerek," diye öneride bulundu Soytarı. "Yorgun görünüyor ve dün gece uykusundaki tüm o sıçramalara, çığlıklara bakılırsa, rüyaları pek de dinlendirici değildi."

"O halde uyanık kalırsa, öyle rüyalara geri dönmekten daha fazla dinlenir şimdi," diye diretti Kettle insafsızca. Aniden kaburgalarımdan dürttü beni. "Konuş bizimle, Fitz."

"Ne hakkında?" diyerek kaçamak bir yanıt verdim.

Kettricken büyük bir ilgi ve istekle başladı hemen. "Verity'yi gördün mü dün gece rüyanda?" diye sordu. "Dün gece irfanlanmak mı bu kadar şaşkına çevirdi bugün seni?"

İçimi çektim. Biri kraliçesinin doğrudan yönelttiği bir soruya yalanla cevap vermez. "Evet," dedim ona, ama gözleri parladığında, "Ama bu sizi pek de rahatlatacak bir rüya değildi. O hayatta, soğuk, rüzgarlı bir yerde. Bundan daha fazlasını görmeme izin vermedi ve ona nerede olduğunu sorduğumda, bana sadece onu bulmamı söyledi," diye eklemek zorunda kaldım.

"Niye böyle davrandı ki?" diye sordu Kettricken. Sanki Verity onu itip uzaklaştırmış gibi yüzünde bir acı ifadesi vardı.

"İrfanlanmamam konusunda ciddi ciddi uyardı beni. Ben... Molly ve Burrich'i izliyordum." Bunu itiraf etmek çok zordu, çünkü orada gördüklerim hakkında konuşmak istemiyordum. "Verity geldi ve beni oradan götürdü; düşmanlarımız beni izleyerek onları bulup incitebilir diye uyardı. Sanırım çevresindekileri de bu

yüzden sakladı benden. Çünkü eğer ben bilirsem, Regal'in ya da grubunun da bir şekilde öğrenebileceğinden korktu."

"Onu aramalarından da korkuyor mu?" diye sordu Kettricken kuşkuyla.

"Bana öyle geldi. Varlıklarının titreşimini hissetmesem de Verity İrfanla ya da cismen onu arayacaklarına inanıyor gibi."

"Hepsi Verity'nin öldüğüne inanırken Regal bununla niye uğraşsın ki?" diye sordu Kettricken.

Omuz silktim. "Belki de Verity'nin yanıldığını hepsine ispat etmek için, hiçbir zaman dönmemesini sağlama bağlamak için. Gerçekten bilmiyorum, Kraliçem. Kralımın benden çok fazla şey sakladığını hissediyorum. Beni grubun çok güçlü olduğu konusunda uyardı."

"Ama Verity de kesinlikle onlar kadar güçlü, değil mi?" diye sordu Kettricken bir çocuk gibi inanarak.

""Benim hiçbir zaman şahit olmadığım bir güç fırtınasını yönetiyor o, leydim. Ama bunu kontrol etmek tüm iradesini tüketiyor."

"Böylesine bir kontrol sadece bir yanılsamadır," diye mırıldandı Kettle kendi kendine. "Tedbirsiz olanı kandırmak için bir tuzak."

"Kral Verity hiç de tedbirsiz değildir, Kettle!" diye çıkıştı Kettricken öfkeyle.

"Hayır, tedbirsiz değildir," diye doğruladım onu yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Ve bu sözler bana ait, Ver... Kral Verity'ye değil, leydim. Onun şimdi yaptıklarının benim kavrayışımın ötesinde olduğunu anlamanızı sağlamaya çalışıyorum sadece. Tek yapabildiğim ne durumda olduğunu bildiğine inanmak ve bana emretmiş olduğu şeyi yapmak."

"Onu bulmayı," diye onayladı Kettricken. İçini çekti. "Keşke şimdi ayrılabilseydik buradan, şu an. Ama sadece bir aptal böylesine bir fırtınaya meydan okur."

"Biz burada beklerken, FitzChivalry sürekli tehlikede," dedi

Kettle. Tüm gözler ona döndü.

"Neden öyle söyledin Kettle?" diye sordu Kettricken.

Kettle tereddüt etti. "Bunu herkes anlayabilir. Konuşmaya devam etmediği takdirde, düşünceleri kayıp gidiyor, gözleri bomboş oluyor. İrfan üzerine çullanmadan uyuyamıyor geceleri. Buna yolun neden olduğu aşikar."

"Sorunun yolda olduğu bana pek o kadar kesin gelmiyor. Yarası yüzünden devam eden yüksek ateşten de olabilir ya da..."

"Hayır." Kraliçemin sözünü kesmeyi göze aldım. "Yol yüzünden. Ateşim yok. Bu yolda yürümeden önce böyle hissetmiyordum."

"Açıkla bunu," diye buyurdu Kettricken.

"Kendim de anlamıyorum ki. Sadece bu yolu inşa etmek için bir şekilde İrfan kullanıldığını tahmin edebiliyorum. Bildiğim tüm yollardan daha düz ve engebesiz ilerliyor. Bu kadar az kullanılmasına rağmen hiçbir ağaç karışmamış yola. Hiç hayvan izi de yok. Dün önünden geçtiğimiz tek ağacı, yolun üzerine düşmüş olan parçasını fark ettiniz mi? Gövdesi ve en üstteki dalları hâlâ az çok sağlamdı... ama yolun üzerine düşen kısmı neredeyse tümden çürümüş, yok olmuştu. Bu yolda hâlâ bazı güçler hareket ediyor, yolu temiz ve bozulmamış tutmak için. Bu güç her neyse, sanırım İrfanla bir ilgisi var."

Kettricken bir süre oturup bunu düşündü. "Ne yapmamızı önerirsin?" diye sordu bana.

Omuz silktim. "Hiçbir şey. Çadırı buraya iyi kurduk. Bu rüzgarda çadırı taşımayı denemek aptallık olur. Sadece beni bekleyen tehlikenin farkında olmalı ve bundan sakınmaya çalışmalıyım. Yarın ya da rüzgar ne zaman dinerse, üzerinde yürümek yerine yolun kenarından gitmeliyim."

"Bu senin için sadece birazcık daha iyi olur," diye homurdandı Kettle.

"Belki. Ama yol Verity'ye ulaşmak için rehberimiz olduğu süre-

ce, ondan ayrılmak aptallık olur. Verity bu yoldan sağ salim çıkmayı başardı ve yolda yürürken yalnızdı." Görmüş olduğum onunla ilgili bölük pörçük İrfan rüyalarının bazılarını şimdi daha iyi anladığımı düşünerek duraksadım. "Bir şekilde üstesinden geleceğim."

Bana şüpheyle bakan yüzlerde rahatlık ve güven yoktu. "Gelmelisin, sanırım," diye kesti konuşmayı Kettricken kederle. "Eğer sana yardımcı olabileceğimiz bir şey varsa, FitzChivalry..."

"Düşünebildiğim kadarıyla yok," diye itiraf ettim.

"Zihnini elimizden geldiği kadar meşgul etmek dışında," diye önerdi Kettle. "Bomboş oturmasına ya da çok uyumasına izin vermemeliyiz. Starling harpın yanında, değil mi? Çalıp söyleyemez misin bizin için?"

"*Bir* harpım var," diye doğruladı onu Starling aksi bir şekilde. "Moonseye'da elimden alınan eski harpımla karşılaştırıldığında kötü bir alet." Bir an için yüzü anlamını kaybetti, gözleri içine döndü. İrfan beni çektiğinde benim de böyle görünüp görünmediğimi merak ettim. Kettle uzanıp Starling'in dizine hafifçe vurdu, ama Starling bu dokunuştan ürktü. "Yine de elimde bu harp var ve siz yardımı olacağını düşünüyorsanız, çalacağım." Arkasına uzandı, çıkınından bir harp çıkardı. O harpı çıkarırken, bunun üzerine teller gerilmiş ham odundan başka bir şey olmadığını görebildim. Eski harpının şeklindeydi, ama eski harpın zarafeti ve cilası yoktu. Bununla Starling'in eski harpı arasındaki fark, Hod'un idman bıçaklarıyla iyi bir kılıç arasındaki fark gibiydi. Sadece işlevsel olan, yarar sağlayan bir şey, fazlası değil. Starling onu kucağına yerleştirdi, akort etmeye başladı. Kendisine yol açmak için çadırın kapısından uzanan karlı bir burun araya girdiğinde, o eski bir Buck baladının giriş notalarını çalmaya başlamıştı.

"Gecegözleri!" diye karşıladı Soytarı onu.

Paylaşacak etim var. Bu gururlu bir ilan gibi duyuldu. *Tıka basa yenilecek kadar çok.*

Abartmıyordu. Avını görmek için çadırdan dışarı süründüğümde, bunun bir tür domuz olduğunu gördüm. Azı dişleri ve kaba tüyleri daha önce avlamış olduğum domuzlarınkilere benziyordu, ama bu yaratığın kulakları daha genişti, postu siyah beyaz benekliydi. Kettricken da bana katıldığında, daha önce de birkaç tane gördüğünü, ormanda dolaştığı bilinen bu hayvanlardan uzak durmanın en iyisi olduğunu, çünkü yırtıcılıklarıyla ünlendiklerini söyleyerek gördükleri karşısında bir çığlık attı. Eldivenli eliyle kurdun kulağının arkasını okşadı ve Gecegözleri duyduğu gururdan yere serilip karın üzerine düşene dek cesareti ve yeteneğini bir hayli övdü. Karda ve rüzgarda sırt üstü yayılırken ona baktım, kendime engel olamayıp sırıttım. Bir saniyede ayaklarının üzerine sıçradı, kötü bir şekilde bacağıma vurdu ve onun için domuzun karnını açmamı istedi.

Et yağlı ve boldu. Kesme işinin çoğunu Kettricken'la beraber hallettik. Çünkü soğuk Soytarı ve Kettle'ı insafsızca etkiliyordu, Starling de harpçı ellerinin hatırı için mazeretini beyan etti. Soğuk ve nem hâlâ iyileşmekte olan parmakları için iyi değildi. Ben pek umursamadım. Hem iş, hem de zor koşullar çalışırken zihnimi dolanıp durmaktan uzak tutuyordu. Bu şartlarda bile Kettricken'la yalnız kalmakta tuhaf bir zevk vardı, çünkü basit işi birlikte yaparken, her ikimiz de statülerimizi ve geçmişi unutuyor, et bolluğu içinde soğukta bir araya gelen iki insan oluyorduk. Küçük mangalın üzerinde hemen pişirebileceğimiz, hepimizi doyuracak kadar şişe geçirilecek uzun parçalar kestik. Gecegözleri, yürek, karaciğer, bağırsaklar, sonra da kemikleri çatırdatmanın zevkini tadarak ön bacakla iç organları kendine ayırdı. Kıkırdaklı ödülünü beraberinde çadıra getirdi, ama kimse onu övmek dışında çadırın bir duvarı boyunca yatıp sesler çıkararak etini çiğneyen üstü karla, kanla kaplı kurt hakkında bir yorum yapmadı. Katlanılmaz derecede kendinden hoşnut olduğunu düşündüm ve bunu

ona da söyledim. Ama bırakın paylaşmak için sağlam bir halde geriye sürüklemeyi, bu kadar zorlu bir avı kendi başıma hiç yakalamadığımı hatırlattı bana. Bu sırada Soytarı da onun kulaklarını kaşıyordu.

Kısa sürede yemeğin ağır kokusu çadırı doldurdu. Taze et yemeyeli günler olmuştu, katlandığımız soğuk hava etin yağlı tadını bizim için iki kat güzelleştiriyordu. Yemek bizi canlandırdı, neredeyse dışarıda uğuldayan rüzgarı ve küçük barınağımıza şiddetle vuran soğuğu unutabilecek durumdaydık. Hepimize etten gına gelince, Kettle bize çay yaptı. İnsanı sıcak yemek, çay ve iyi dostluklardan daha sıcak tutan başka bir şey bilmiyorum.

Bu bir sürü, diye görüş bildirdi köşesinden Gecegözleri memnuniyetle. *Ben de buna katılmadan edemedim.*

Starling parmaklarındaki yağları temizledi ve harpını görmek istemiş olan Soytarı'dan geri aldı. Soytarı beni şaşırtarak Starling'le birlikte harpın üzerine eğildi, "Aletlerim yanımda olsaydı, tahtanın şu iki yerini yontup bu taraftaki kıvrımı düzeltebilirdim. Sanırım o zaman ellerine daha uygun olurdu," diyerek renksiz tırnağını harpın çerçevesinde gezdirdi.

Starling şüpheyle tereddüt arasında gidip gelerek onu süzdü. Dalga mı geçiyor diye yüzünü inceledi, ama herhangi bir iz bulamadı. Sanki hepimize söylüyormuş gibi, "Bana harp çalmayı öğreten ustam, harp yapma konusunda da iyiydi. Fazla iyi, belki de. Bunu bana da öğretmeye çalıştı. Esasını öğrendim, ama onun kelimeleriyle söylemek gerekirse, parmaklarımı beceriksizce hareket ettirip iyi ahşabı kazımamı izlemeye dayanamadı. Bu yüzden çerçeveyi yontmanın inceliklerini hiç öğrenemedim. Bir de hâlâ bükemediğim bu elle..."

"Jhaampe'de olsaydık, istediğin kadar uğraşıp kazımana izin verirdim. Yapmak bu işi öğrenmenin gerçekten tek yolu. Ama yanımızda sadece bu bıçaklar olsa da bu odunu daha zarif bir hale

getirebilirim." Soytarı açık bir şekilde konuşmuştu.

"Zahmet olmazsa," diye kabul etti Starling sessizce. Düşmanlıklarını ne zaman bir kenara bırakmış olduklarını merak ettim, birkaç gündür kendimden başka kimseyle ilgilenmemiştim. Starling'in önemli bir şey yaptığımda orada bulunmaktan fazlasını istemediğini kabul etmiştim. Ona arkadaşlığın gerektirdiği gibi davranmadım hiç. Kettricken'ın statüsü ve kederiyse aramıza yıkmayı göze alamadığım bir duvar ördü. Kettle'ın kendi hakkında sessiz kalması gerçek bir sohbeti zor hale getirdi. Ancak son zamanlarda Soytarı ve kurdu aklımdan nasıl çıkardığıma dair bir mazeret düşünemiyordum.

Sana karşı İrfan kullanacak olanlar için duvar ördüğünde, İrfan duyundan fazlasını içinde tutuyorsun, diye yorumladı bunu Gecegözleri.

Oturup düşündüm bunu. İzanım ve insanlara karşı hissettiklerim son zamanlarda bir şekilde bulanıklaşmış gibi geldi bana. Belki de dostumun hakkı vardı. Kettle birden şiddetle dürttü. "Zihnini toparla!" diye azarladı beni.

"Sadece düşünüyordum," dedim kendimi savunarak.

"Pekala, sesli düşün o zaman."

"Şimdi paylaşmaya değer şeyler düşünmüyorum."

İşbirliği yapmadığım için öfkeyle baktı bana Kettle.

"Ezberden bir şeyler oku o halde," diye emretti Soytarı. "Ya da bir şarkı söyle. Buraya odaklanmanı sağlayacak herhangi bir şey işte."

"Bu iyi bir fikir," diye katıldı ona Kettle ve şimdi Soytarı'ya öfkeyle bakma sırası bendeydi. Ama bütün gözler benim üzerimdeydi. Bir nefes aldım ve okuyacak bir şeyler düşünmeye çalıştım. Hemen hemen herkesin ezberinde bir hikaye ya da bir şiir parçası vardır. Ama benim sahip olduklarımın çoğu zehirli bitkilerle ya da suikastçılık zanaatına dair öteki şeylerle ilgiliydi. "Bil-

diğim bir şarkı var," diye itiraf ettim sonunda. "Crossfire'ın Fedakarlığı." Şimdi Kettle bana surat asıyordu, ama Starling yüzünde eğlendiğini gösteren bir gülümsemeyle giriş notalarını çalmaya başladı. Yanlış bir başlangıçtan sonra azimli bir biçimde söylemeye giriştim ve Starling'in bir iki kez yanlış çıkan bir nota karşısında irkildiğini görsem de başarıyla bu işi hallettim. Her ne nedense, meydan okurcasına gözlerini bana dikip oturan Kettle şarkı seçimimden pek memnun olmamıştı. Bitirdiğimde, sıra Kettricken'a geçmişti. O da Dağlar'dan bir av baladı söyledi. Sonra sıra Soytarı'daydı ve sütçü kıza kur yapmakla ilgili müstehcen bir halk şarkısıyla bizi eğlendirdi. Bu becerisi dolayısıyla Starling'in gönülsüz de olsa hayranlık duyduğunu gördüm sanırım. Geriye Kettle kalmıştı, ben onun bir mazeret öne sürerek affını istemesini bekliyordum. Oysa "Jhaampe kasabasına varan ve bir tepeye tırmanıp aşağıya inmeyen Altı Bilge" hakkındaki eski bir ninniyi söyledi. Bu arada sanki yaşlı, çatlak sesiyle söylediği her sözcük sadece benim için anlam taşıyan birer iğneymiş gibi gözlerini bana dikti. Ama eğer bunda kötü niyetinin nedeni gibi örtük bir aşağılama varsa da ben kaçırdım.

Kurtlar şarkılarını beraber söyler, dedi Gecegözleri, tam da Kettricken'ın "Hepimizin bildiği bir şey çal, Starling. Bizi canlandıracak bir şey," diye önerdiği gibi. Starling de bunun üzerine sevgilisine çiçek toplayan aşık hakkındaki o eski şarkıyı çaldı, bazıları diğerlerine göre daha içten bir şekilde söylese de hep beraber şarkıya eşlik ettik.

Son notaya vardığımızda, "Rüzgar diniyor," dedi Kettle.

Durup dinledik, Kettricken sürünerek çadırdan çıktı. Ben de onu takip ettim, sakinleşmiş olan rüzgarda bir süre birlikte dikildik. Alacakaranlık, dünyadan renklerini çalmıştı. Rüzgarın uyanışıyla beraber kar iri iri yağmaya başlamıştı. "Fırtına neredeyse dinmiş," dedi Kettricken. "Yarın yola çıkabiliriz."

"Hiçbiri benim için çok erken olmaz," dedim. Bana gel, bana gel, sözleri hâlâ nabzımda yankılanıyordu. Bu dağların yukarılarında bir yerlerde ya da daha ötesinde Verity vardı.

Ve İrfan Nehri.

"Benim için de öyle," dedi Kettricken sessizce. "Keşke bir yıl önce sezgilerimi izleseydim ve haritanın sonuna varmış olsaydım. Ama Verity'den daha iyisini yapamayacağımı düşündüm ve onun çocuğunu riske atmaktan korktum. Yine de kaybettim çocuğumuzu. Yani onu her iki durumda da hayal kırıklığına uğrattım."

"Hayal kırıklığına uğratmak mı?" diye bağırdım dehşetle. "Çocuğunu kaybederek mi?"

"Çocuğunu, tacını, krallığını. Babasını. Bana emanet ettiği ve benim kaybetmediğim ne kaldı ki, FitzChivalry? Yeniden onunla birlikte olmak için koştursam bile, gözlerine nasıl bakacağımı merak ediyorum."

"Ah, Kraliçem, sizi temin ederim bu konuda yanılıyorsunuz. Verity, sizin onu hayal kırıklığına uğrattığınızı düşünmeyecektir. O sadece sizi büyük bir tehlike içinde bıraktığı için korkuyor."

"O sadece yapmak zorunda olduğunu düşündüğü şeyi yapmaya gitti," dedi Kettricken sessizce. Sonra kederle, "Ah, Fitz, bana onun nerede olduğunu bile söyleyemezken, onun ne hissettiğinden nasıl bahsedebiliyorsun?" diye ekledi.

"Onun nerede olduğu, Kraliçem, sadece küçük bir bilgiden, bu haritadaki küçük bir noktadan ibaret. Ama ne hissettiği ve size karşı ne hissettiği... bu onun soluğu ve İrfan vasıtasıyla birlikte olduğumuzda, zihinlerimiz birbirine katıldığında, bunları istesem de istemesem de biliyorum." Verity'nin kraliçesine karşı hislerine istemeden ortak olduğum öteki seferleri hatırladım ve gecenin yüzümü ondan gizlemesine memnun oldum.

"Keşke bu İrfan, benim de öğrenebileceğim bir şey olsaydı... Sırf benim hasretiyle yanıp tutuştuğum kişiye ulaşabildiğin, onun

zihnini ve kalbini böylesine kolay bir şekilde bilebildiğin için sana ne kadar sık, ne kadar çok öfkelendiğimi biliyor musun? Kıskançlık çirkin bir şeydir ve ben her zaman bu duyguyu kendimden uzak tutmaya çalışırım. Ama bazen senin böyle bir yolla ona katılman, benimse katılamayışım o kadar büyük bir adaletsizlik gibi geliyor ki."

Onun böyle bir şey hissedebileceği daha önce hiç aklıma gelmemişti. Münasebetsiz bir şekilde, "İrfan tanrı vergisi olduğu kadar lanettir de. Ya da benim için öyle oldu. Eğer bu bağışlayabileceğim bir şey olsaydı bile, bunu dost dosta yapar mı bilmiyorum."

"Onun varlığını, aşkını bir an için bile olsa hissetmek, Fitz... bunun için her türlü lanet kabulümdür. Nasıl olursa olsun, onun dokunuşunu yeniden bilmek için... onu nasıl özlediğimi hayal edebiliyor musun?"

"Sanırım, leydim," dedim sessizce. Molly. Yüreğimi kavrayan bir el gibi. *Masanın üzerinde doğranması güç kış şalgamları. Bıçak körelmiş, bu yağmurda içeri girebilirse, Burrich'ten bıçağı bilemesini isteyecekti. Burrich yarın köye götürüp satmak için odun kesiyordu. Adam çok çalışıyordu, bu gece bacağı yüzünden canı çok yanacaktı.*

"Fitz? FitzChivalry!"

Kettricken'ın beni omuzlarımdan sarsmasıyla geriye sıçradım.

"Affedersin," dedim sessizce. Gözlerimi ovuşturdum ve güldüm. "Acı verecek kadar gülünç. Tüm hayatım boyunca İrfan kullanmak çok zor olmuştur. Bir geminin yelkenlerindeki rüzgar gibi gidip gelmiştir. Şimdi buradayım ve irfanlanmak nefes alıp vermek kadar kolay oluyor birden. En sevdiklerime ne olduğunu öğrenmek için İrfan kullanmayı arzu ediyorum şiddetle. Ama Verity İrfan kullanmamam gerektiği konusunda beni uyardı, onun en iyisini bildiğine inanmak zorundayım."

"Ben de öyle," diye katıldı bana Kettricken yorgun bir şekilde.

Alacakaranlıkta bir süre daha dikildik, birden kolumu omzuna koyup kocasını, kralımızı bulacağımızı, her şeyin düzeleceğini söyleme isteğiyle mücadele ettim. Kısa süre için, Verity'nin eşi olmak için Dağlar'dan gelmiş olan o uzun, ince kız gibi göründü yine. Ama şimdi o Altı Dükalık'ın kraliçesiydi ve onun gücünü görmüştüm. Kesinlikle benim gibi biri tarafından rahatlatılmaya ihtiyacı yoktu.

Donan domuzdan biraz daha et kestikten sonra çadırdaki arkadaşlarımıza katıldık yeniden. Gecegözleri halinden memnun bir şekilde uyuyordu. Soytarı, Starling'in harpını dizlerinin arasına sıkıştırmış, çerçevesinin hatlarını yumuşatmak için elinde daha iyisi olmadığından bir soyma bıçağı kullanıyordu. Starling yanına oturmuş, heyecanlı görünmemeye çalışarak onu izliyordu. Kettle boynuna taktığı küçük keseyi çıkarıp açmıştı ve bir avuç dolusu cilalı taşı düzenliyordu. Kettricken'la ben mangalda küçük bir ateş yakıp eti pişirmek için hazırlanırken, Kettle oyunun kurallarını bana açıklamak konusunda ısrar etti. Ya da buna çabaladı. Sonunda vazgeçip, "Birkaç kez yenildikten sonra anlarsın zaten," diye bağırdı.

Birkaç kezden fazla yenildim. Yemekten sonra uzun bir süre oyunun başında tuttu. Soytarı, bıçağın ucunu bilemek için defalarca ara vererek Starling'in harpını yontmaya devam etti. Soytarı melankolik ruh halini fark edip o gelene kadar Buckkeep'te süren hayata dair hikayeler anlatmaya başlayana dek Kettricken sessiz, neredeyse huysuzdu. Ben de bir kulağımla onu dinledim, hattâ Kızıl Gemiler'in henüz söylentiden başka bir şey olmadığı, hayatımın mutlu olmasa da güvenli olduğu o günlere geri döndüm. Konuşma dönüp dolaşıp Buckkeep'te çalmış olan ünlü ya da orta derecedeki ozanlara geldi, Starling Soytarı'yı onlar hakkında soru yağmuruna tuttu.

Kısa süre içinde kendimi taş oyununa takılmış buldum. Bu tu-

haf şekilde dinlendiriciydi. Taşlar kırmızı, siyah ve beyaz renkteydi. Üzerlerine ince bir cila çekilmişti, onlara dokunmak hoştu. Oyun, keseden rastgele taş çekmeye ve sonra da çekilen taşları desenli bezin üzerindeki çizgilerin kesişim yerlerine koymaya dayanıyordu. Bu hem basit, hem de karmaşık bir oyundu. Oyunu her kazandığımda, Kettle beni hemen daha karmaşık stratejilerle tanıştırıyordu. Oyun tüm dikkatimi topladı ve zihnimi hatıralardan ve düşüncelerden kopardı. Sonunda diğerleri çoktan uyku tulumları içinde uyuklarken, Kettle oyun tahtası üzerine bir oyun kurdu ve bana bununla uğraşmamı söyledi.

"Siyah taşın bir hamlesiyle kesin olarak kazanılır bu oyun," dedi. "Ama çözümü görmek kolay değildir."

Oyun taşlarının düzenine diktim gözlerimi ve başımı iki yana salladım. "Bunu oynamayı öğrenmek ne kadar zamanını aldı?"

Kettle kendi kendine gülümsedi. "Bir çocuğa göre çabuk öğrenirdim. Ama öğrenme konusunda senin daha hızlı olduğunu kabul etmeliyim."

"Bu oyunun uzak bir yerden geldiğini düşünmüştüm."

"Hayır, bu eski bir Buck oyunu."

"Daha önce hiç görmemiştim oynandığını."

"Genç kızlığımda alışılmadık bir oyun değildi, ama herkese öğretilmezdi. Bunun bir önemi yok şimdi. Taşların dizilişini incele. Sabah söylersin bana çözümü."

Oyun taşlarını mangalın yanındaki bezin üzerinde bıraktı. Chade'in uzun bellek alıştırmaları işime yarıyordu. Uzandığımda, oyun tahtasını gözümde canlandırdım ve kendime kazanacak siyah bir taş verdim. Gerçekten, olası birçok hamle vardı. Siyah taş kırmızı taşın yerini de alabilirdi, onu başka bir kesişim noktasına gönderebilirdi. Kırmızı taşın da beyaz üzerinde benzer güçleri vardı. Gözlerimi yumdum, ama sonunda uyuyakalana dek taşı çeşitli şekillerde hareket ettirerek oyuna devam ettim. Ya oyunu

düşledim ya da hiçbir şeyi. Bu, İrfan düşlerini güvenli bir şekilde benden uzak tuttu. Ancak sabah kalktığımda, Kettle'ın bana sorduğu bilmece için hâlâ bir çözümüm yoktu.

İlk kalkan bendim. Çadırın dışına süründüm ve sabah çayı için eritmek üzere taze kar dolu bir kapla beraber geri döndüm. Dışarısı günlerdir olmadığı kadar ılıktı. Bu beni hem neşelendirdi, hem de aşağılara çoktan ilkbaharın gelip gelmediğini merak etmeme neden oldu. Zihnim dağılmaya fırsat bulamadan oyuna kafa yormaya döndüm. Gecegözleri de gelip oturduğum yerde başını omzuma koydu.

Kayaları düşlemekten yoruldum. Gözlerini kaldır ve her şeyi gör, küçük kardeşim. Bu bir av sürüsü, birbirinden bağımsız avcılar değil bunlar. Bak. Şu. Siyahı oraya koy ve beyaz taşın yerini değiştirmek için kırmızıyı kullanma, onu tuzağı kapatmak için koy oraya. Hepsi bu.

Kettle uyandığında ben hâlâ Gecegözleri'nin çözümünün olağanüstü basitliğine hayret ediyordum. Kettle sırıtarak bulmacayı henüz çözüp çözemediğimi sordu. Cevap olarak keseden siyah bir taş aldım ve kurdun önermiş olduğu hamleleri yaptım. Kettle'ın yüzü şaşkınlıktan durgunlaştı. Sonra gözlerini kaldırarak dehşet içinde bana baktı. "Kimse bu kadar hızlı çözmemiştir bunu," dedi.

"Yardım aldım," dedim mahcubiyetle. "Bu kurdun oyunu, benim değil."

Kettle'ın gözleri açıldı. "Yaşlı bir kadınla alay ediyorsun," diye çıkıştı bana dikkatle.

"Hayır, etmiyorum," dedim. Onun duygularını incitmiş gibi görünüyordum. "Bunu nerdeyse bütün gece düşündüm. Hattâ oyun stratejilerini rüyamda da gördüm sanırım. Ama uyandığımda, çözümü bulan Gecegözleri'ydi."

Kettle bir süre sessiz kaldı. "Gecegözleri'nin... akıllı bir hayvan

olduğunu düşünmüştüm. Yüksek sesle söylemesen de emirlerini duyabilen bir hayvan olduğunu. Ama şimdi onun bir oyunu anlayabildiğini söylüyorsun. Söyler misin benim sözlerimi de anlıyor mu acaba?"

Çadırın karşı tarafında, Starling dirseğine dayanmış, konuşmayı dinliyordu. Bu soruyu cevaplamaktan kaçabileceğim bir yol düşünmeye çalıştım, sonra bunu şiddetle reddettim. Sanki Verity'nin karşısında rapor veriyormuş gibi omuzlarımı dikleştirip tane tane konuştum. "Biz İzanla bağlıyız birbirimize. Duyan ve anlayan benim. O da benim gibi idrak ediyor. Onu her ne ilgilendiriyorsa, onu öğreniyor. Onun bir parşömeni okuyabildiğini ya da bir şarkıyı hatırlayabildiğini söylemiyorum. Ama eğer merakını uyandıran bir şey olursa, üzerinde düşünüyor kendi usulünce. Bir kurt olarak yani, çoğunlukla, ama bazen de neredeyse herkes gibi..." Benim de tam olarak anlamadığım bir şeyi dile getirmeye çabaladım. "Oyunu bir avı kovalayan bir kurt sürüsü olarak gördü. Siyah, kırmızı, beyaz işaretler olarak değil. Sanki o da bu sürüyle avlanıyormuş gibi avlarını daha uygun şekilde yakalamak için nereye gideceğini gördü. Sanırım ben de çevremdekileri onun gördüğü gibi... bir kurt gibi görüyorum bazen. Bu yanlış değil, sanırım. Sadece dünyayı algılamanın başka bir yolu."

Bakışlarını benden uyuyan kurda çevirdiğinde Kettle'ın gözlerinde hâlâ batıl bir korkunun izleri vardı. Gecegözleri ondan bahsettiğimizin tam anlamıyla farkında olduğunu göstermek için uykulu bir şekilde kuyruğunu yukarı aşağı sallamak için o anı seçmişti. Kettle titredi. "Onunla yaptığın şey... insan insana irfanlanmak gibi mi, farklı olan sadece bir kurtla olması mı?"

Başımı iki yana sallayacaktım, ama sonra omuz silkmek zorunda kaldım. "İzan daha çok bir his paylaşımı olarak başlar. Özellikle çocukluğumda. Kokuları izlemek, koşacağı için bir tavuğu kovalamak, birlikte yemekten zevk almak. Ama benimle

Gecegözleri kadar birlikte olunca, bu başka bir şey olmaya başlar. Hislerin ötesine geçer ve gerçekten hiçbir zaman sözler değildir önemli olan. Zihnimin içinde yaşadığı hayvanın daha çok farkındayım. O da daha çok farkında..."

Düşünmek. Bir eyleme kalkışmayı seçmeden önce ve seçtikten sonra sonuçlarını düşünmek. Biri her zaman seçimler yaptığını ve en iyisinin ne olduğunu düşündüğünü fark etmeye başlar.

Kesinlikle. Kettle için onun sözlerini yüksek sesle tekrar ettim. Artık Gecegözleri dik bir şekilde oturuyordu. Özenle bir gerinme gösterisi yaptı ve sonra başını yana yatırarak oturup Kettle baktı.

"Anlıyorum," dedi Kettle hafifçe. "Anlıyorum." Sonra kalktı ve çadırdan çıktı.

Starling doğrulup oturdu ve gerindi. "Bu onun kulaklarını kaşıma konusunda insana tamamen farklı bir bakış açısı veriyor," dedi. Soytarı homurtulu bir kahkahayla ona karşılık verdi, döşeğinde doğruldu ve zaman kaybetmeden kulaklarının arkasını kaşımak için elini Gecegözleri'ne doğru uzattı. Kurt, minnetle üzerine kapaklandı. Ben de her ikisine homurdanıp çay yapmaya döndüm.

Hazırlanıp yola çıkmak için hızlı davranmadık. Eriyen, kalın bir kar tabakası her şeyin üzerini kaplamış, kampı toplamayı daha da zorlaştırmıştı. Domuzun kalanını kestik ve yanımıza aldık. Jeppalar toparlandı, fırtınaya rağmen, olduğumuz yerden uzaklaşmamışlardı. İşin sırrı Kettricken'ın liderlerinin aklını çelmek için tuttuğu tatlandırılmış tahıl torbasında gibi görünüyordu. Eşyaları yükleyip ayrılmaya hazır hale geldiğimizde, Kettle benim yolun üzerinden gitmeme izin verilmemesi ve her zaman yanımda biri olması gerektiğini söyledi. Buna biraz öfkelendim, ama beni görmezden geldiler. Soytarı hemen benim ilk yoldaşım olmaya gönüllü oldu. Starling bunun üzerine ona tuhaf bir şekilde gülümseyip başını iki yana salladı. Bu alaylarını mertçe somurtarak kabul ettim. Bunu da aynı şekilde görmezden geldiler.

Kısa süre içinde kadınlar ve jeppalar kolaylıkla yoldan yukarı ilerlemeye başladı. Bu sırada Soytarı ve ben yolun kenarını gösteren banketler boyunca tırmandık. Kettle dönüp yürüyüş değneğini sallayarak, "Onu daha uzağa götür!" diye azarladı Soytarı'yı. "Bizi sadece takip etmek için görebileceğin kadar uzağa git! Haydi, şimdi. Haydi. "

Biz de itaatkar bir halde yana ilerleyerek ağaçlığa geri döndük. Diğerlerinin görüş mesafesinden çıkar çıkmaz Soytarı bana döndü ve heyecanla, "Kim bu Kettle?" diye sordu.

"Sen de benim kadar biliyorsun işte," dedim kısaca. Ben de bir soru sordum, "Starling'le aranızda ne var?"

Soytarı bana bakarak kurnaz bir şekilde kaşlarını yukarı kaldırıp indirdi.

"Bundan şüpheliyim," diye çıkıştım ona.

"Ah, herkes senin gibi benim hilelerime bağışıklık kazanmış değil, Fitz. Sana nasıl söylesem? Ruhunun derinliklerinde benim için yanıp tutuşuyor, beni arzuluyor, ama zavallı bunu nasıl ifade edeceğini bilmiyor."

Bunun kötü bir soru olduğunu düşünüp vazgeçtim. "Kim bu Kettle, diye sorarken ne demek istedin?"

Merhametle baktı bana. "Bu o kadar da zor bir soru değil, genç prens. Sana dert olacak şeyler hakkında bu kadar bilgi sahibi olan, bir zamanlar sadece çok eski bir parşömende gördüğüm bir oyunu ortaya çıkarıveren, 'Altı Bilge Vardılar Jhaampe Kasabasına'yı daha önce hiçbir yerde duymadığım fazladan iki kıtasıyla söyleyen bu kadın kim? Hayatımın ışığı, kim bu Kettle ve bu kadar yaşlı bir kadın ömrünün son günlerini neden bizimle bir dağa tırmanarak geçirmeyi seçiyor?"

"Keyfin yerinde bu sabah," dedim aksi bir biçimde.

"Değil mi?" diye katıldı bana. "Sorularımdan sakınma konusunda neredeyse ustasın. Ama bu zavallı Soytarı'yla paylaşacak

düşüncelerin vardır bu gizem hakkında."

"Bana kendisi hakkında endişelerimi dayandırabileceğim kadar bilgi vermiyor," diye karşılık verdim ona.

"Pekala. Ağzı bu kadar sıkı biri hakkında ne düşünebiliriz? Aynı zamanda İrfan hakkında da bir şeyler biliyor görünen biri hakkında? Buck'ın eski oyunları, eski şiirleri hakkında... Sence kaç yaşında bu kadın?"

Omuz silktim. "Crossfire'ın grubu hakkındaki şarkımdan hoşlanmadı," dedim aniden.

"Ah, ama bu sadece senin şarkıyı söyleme biçimin yüzünden de olabilir. Şimdi öküz altında buzağı aramayalım burada."

Kendime engel olamayarak gülümsedim. "Seni böyle sivri dilli görmeyeli çok olmuştu; benimle alay ettiğini duymak neredeyse içimi rahatlattı."

"Bunu özlediğini bilseydim, çok daha çabuk kaba davranırdım sana." Soytarı sırıttı. Sonra ciddileşti. "FitzChivalry, gizem bu kadının çevresinde... dökülmüş biranın üzerinde dolanan sinekler gibi dolanıyor. O kesinlikle merkeze yerleşen kehanetlerin, işaretlerin, öngörülerin kokusunu yayıyor. Sanırım artık içimizden birinin ona birkaç soru sormasının vakti geldi." Bana gülümsedi. "En iyi şansı bu öğleden sonra o sana göz kulak olurken yakalayacaksın. Fark ettirmeden, tabii ki. O genç kızken kralın kim olduğunu sor ona. Bir de neden sürüldüğünü."

"Sürülmek mi?" diye güldüm yüksek sesle. "Hayal gücün fazla çalışıyor."

"Öyle mi dersin? Bence değil. Sor ona. Her şeyi anlatacağına emin ol."

"Karşılığında, sen de bana Starling'le aranızda gerçekten ne olduğunu anlatırsın."

Bana yandan bir bakış attı. "Bilmek istediğine emin misin? En son böyle bir anlaşma yaptığımızda, sana beklediğin bir sırrı söy-

lediğimde, bunu öğrenmeyi istemediğini fark etmiştin."

"Bu da öyle bir sır mı?"

"Soytarı bana bakarak kaşını kaldırdı. "Bilirsin, ben bile bunun cevabından pek emin değilim. Bazen beni şaşırtıyorsun, Fitz. Ama daha çok, şaşırtmıyorsun tabii ki. En çok kendime şaşıyorum. Örneğin bir sıra jeppa ile mükemmel bir yoldan gidebilecekken piçin biriyle gevşek karların ve hilekar ağaçların içinden zorlukla ilerlemeye gönüllü olduğumdaki gibi."

Sabahın geri kalan bölümünde ondan çok az bilgi alabildim. Öğleden sonra yürüyüş arkadaşım Kettle değil, Starling'di. Bunun rahatsız edici olmasını umuyordum. Hâlâ yolculuğa katılmak için çocuğum hakkında bildikleriyle pazarlık ettiğini unutmamıştım. Ama yola çıkışımızı izleyen günlerde öfkem ona karşı bıkkın bir ihtiyatlığa dönüştü. Artık biliyordum ki, bana karşı kullanmaktan vicdanen rahatsız olacağı herhangi bir bilgi yoktu. Ben de Molly ya da kızım hakkında herhangi bir şey söylememeye karar vererek dilime hakim oldum. Gerçi artık pek de bir faydası yoktu ya bunun.

Ama Starling beni şaşırtacak ölçüde sokulgan ve gevezeydi. Beni Molly hakkında değil de Soytarı hakkında soru yağmuruna tuttu. O kadar ki, birdenbire ona karşı bir sevgi duyduğunu fark etmiş olup olmadığını merak etmeye başladım. Sarayda birkaç kez kadınların onunla ilgilenip peşinden koştukları olmuştu. Soytarı alışılmadık görünüşünden etkilenenlere ilgilerinin sığlığını gösterme konusunda insafsızca zalimdi. Onun nüktedanlığından etkilenen bir bahçıvan kız vardı ki, Soytarı'yı görünce dili tutuluyordu. Kızın Soytarı'nın kulesine çıkan merdivenlerin altına çiçek buketleri bıraktığına ve sık sık bu merdivenleri çıkmaya davet edildiğinin sanıldığına dair mutfak dedikoduları duymuştum. Kız uzak bir kasabada yaşayan yaşlı annesine bakmak için Buckkeep Şatosu'ndan ayrılmak zorunda kalmış ve bildiğim kadarıyla bu iş de burada bitmişti.

Soytarı hakkındaki bu bilgi pek önemli olmasa da onunla çocukluk arkadaşı olduğumuz ve görevlerimizin sosyalleşmek için bize çok az zaman bıraktığı gibi sıradan laflarla sorularını geçiştirerek Starling'den sakladım. Aslında bu gerçeğe çok yakındı, ama onu hem hayal kırıklığına uğrattığını, hem de eğlendirdiğini görebiliyordum. Bana hiç onun gerçek ismini merak edip etmediğimi sordu. Ben de ona kendi annemin bana verdiği ismi bile hatırlayamamamın, beni diğerlerine böyle sorular sorma konusunda ihtiyatlı davranmak zorunda bıraktığını söyledim. Bu onu bir süreliğine susturdu, ama sonra Soytarı'nın çocukken nasıl giyindiğini bilmek istedi. Onun mevsimlik soytarı kıyafetlerine dair tasvirlerim Starling'i memnun etmedi, ama Jhaampe'ye gelene dek Soytarı'nın soytarı kıyafetinden başka bir şey giydiğini görmediğimi anlattım ona açıkça. Öğleden sonranın bitiminde, onun soruları ve benim cevaplarım bir konuşmadan çok atışmaya dönmüştü. İrfan yolundan bir hayli uzak bir mesafede kurulan kampta diğerlerine katılmak beni memnun etti.

Kettle zihnimi oyalamak için olsa bile, kendi işlerime ek olarak onun payına düşen işleri de yaptırarak beni meşgul etti. Soytarı'ysa yanımızdaki erzaklarla domuz etinden övgüye değer bir yahni yaptı. Kurt, hayvanın bir başka bacağıyla kendini mutlu etti. Yemek işi tamamen bittiğinde, Kettle vakit kaybetmeden oyun bezini ve taş kesesini çıkardı. "Şimdi ne öğrendiğini göreceğiz," dedi.

Ama beş altı oyun sonra, kaşlarını çatıp gözlerini kısarak bana baktı. "Yalan söylemiyormuşsun!" diye suçladı beni.

"Ne hakkında?"

"Çözümü kurdun geliştirdiği konusunda. Eğer o stratejiyi kendi başına özümseseydin, şimdi farklı bir oyun oynardın. Kendi başına keşfetmek yerine, çözümü sana başka biri verdiği için tamamen anlayamamışsın."

Tam o esnada kurt kalkıp gerindi. *Bıktım bu taşlardan da,*

bezden de, dedi bana. *Benim avım daha eğlenceli ve sonunda gerçek et var.*

Aç mısın yani?

Hayır. Sıkıldım. Burnuyla çadırın girişini açtı ve gecenin içine süzüldü.

Kettle, dudaklarını büzerek onun gidişini izledi. "Ben de tam senden bu oyunu yalnız oynamanı isteyecektim."

"Sanırım o da bundan şüphelendi," diye mırıldandım, Gecegözleri'nin beni ona katılmaya davet etmemiş olmasına bir parça üzülerek.

Beş oyun sonra, Gecegözleri'nin işi bitiren taktiğinin göz kamaştırıcı basitliğini kavradım. Çözüm tüm bu süre içinde gözümün önündeymiş, ama birden taşları bezin desenlerinin üzerinde durmuyor da sanki hareket ediyormuş gibi gördüm. Bir sonraki hamlede kolayca kazanmak için bunu kullandım. Sonraki üç oyunu da rahat bir şekilde kazandım, çünkü bunun aksi durumlarda da nasıl kullanılacağını anlamıştım.

Dördüncü kez kazandığımda, Kettle oyun bezini taşlardan temizledi. Diğerleri çevremizde çoktan uykuya dalmıştı. Işığı son bir kez canlandırmak için Kettle mangala bir avuç dal attı. Boğumlu yaşlı parmakları taşları çabucak bezin üzerine yerleştirdi. "Yeniden, bu senin oyunun ve senin hamlen," diye açıkladı bana. "Ama bu kez yerleştirecek sadece bir beyaz taşın var. Küçük, zayıf beyaz bir taş, ama oyunu kazandırabilir sana. Bunu iyi düşün. Kopya çekmek de yok. Kurdu bu işin dışında tut."

Oyunu zihnime kazımak için gözlerimi taşların durumuna diktim, sonra uyumak üzere yatağıma yattım. Kettle'ın bana hazırlamış olduğu oyun umutsuz görünüyordu. Bırakın beyaz taşı, siyah taşla bile nasıl kazanılacağını anlayamıyordum. Taş oyunu yüzünden mi, yoksa yola olan uzaklığımızdan mı bilmem, ama şafağa kadar rüya görmeden geçen bir uykuya daldım hemen. Sonra kur-

dun vahşi koşusuna katıldım. Gecegözleri yolu bir hayli uzağında bırakmıştı ve neşeyle yamaçların çevresini keşfediyordu. Avlarıyla beslenen iki kar kedisiyle karşılaştık, Gecegözleri onların tıslamalarını sağlamak için ulaşabilecekleri yerin tam dışında daireler çizerek bir süre sataştı onlara. Eti bırakıp ayartılacak gibi değillerdi, bir süre sonra Gecegözleri oyunu bırakıp çadıra yöneldi. Çadıra yaklaşırken, gizlice ve sinsice jeppaların çevresinde dolanıp onları kendilerini savunma isteğiyle bir araya toplanmak zorunda bırakacak kadar korkuttuk, sonra çadırın hemen dışında dolanmaları için onları iteledik. Kurt çadırın içine sürünüp buz gibi burnuyla Soytarı'yı sertçe dürttüğünde ben hâlâ onunla birlikteydim.

Tüm canlılığını ve neşeni kaybetmemiş olduğunu görmek güzel, dedi bana, ben kendi zihnimi onunkinden ayırıp kendi bedenimde uyanırken.

Çok güzel, diyerek katıldım ona. Günü karşılamak için ayağa kalktım.

26

YOL İŞARETLERİ

Yolculuklarım sırasında bir şeyi iyi öğrendim. Bir yörenin zenginliklerine, sanki bir başka yöre de bu zenginliklere sahipmiş gözüyle bakılıyor. Buckkeep'te bir kediyi bile beslemeyeceğimiz kadar balık, İçyer kentlerinde az bulunan, lezzetli bir yiyecek olarak itibar görüyor. Bazı yerlerde su zenginlik demekken, başka yerlerde nehrin sürekli taşması, hem rahatsızlık, hem de tehlike demek. İyi deriler, zarif çömlekler, hava kadar saydam camlar, egzotik çiçekler... tüm bunları böylesine bir bolluk içinde gördüm, Öyle ki, bunlara sahip olan halk, artık bunları zenginlik olarak görmüyor.

Belki de bu yüzden büyü sıradan bir şey haline geliyor. Mucizevi, huşu veren bir şey olmak yerine, sahip olmayanları inanılmayacak ölçüde şaşırtan bir savurganlıkla kullanılan, yollar ve yol işaretlerine dair bir şeye dönüyor.

* * *

O gün de önceden olduğu gibi ağaçlıklı bir yamacın cephesini izleyerek bir uçtan öteki uca seyahat ettim. İlk başta tepenin yamacı geniş ve yumuşaktı. Yolu görecek kadar yakından ve sadece azıcık aşağısında, yamacın üzerinde yürüyebiliyordum. Kışın kar yükünü daha çok üzerimdeki her zaman yeşil kalan dev ağaçlar taşıyordu. Ayağımı bastığım zemin engebeliydi, ve zaman zaman kar derin olsa da yürümek çok zor değildi. Günün sonunda

ağaçların boyutları küçülmeye başladı, tepenin eğimi fark edilir şekilde dikleşti. Yol yamaç boyunca devam etti, ben aşağısından yürüdüm. O gece kamp kurma vakti geldiğinde, yol arkadaşlarım ve ben çadır kuracak düz bir yer bulmakta güçlük çektik. Tepenin düzleştiği bir yer bulana dek aşağıya doğru bir hayli yol gittik. Çadırımızı kurduğumuzda, Kettricken durup geriye, yukarıdaki yola doğru baktı, kendi kendine somurttu. Ona meselenin ne olduğunu sorduğumda, haritasını çıkarmış, azalan gün ışığında fikir almak için haritaya bakıyordu.

Eldivenli parmağıyla haritaya bir fiske vurdu, sonra üzerimizdeki bayırı gösterdi. "Yarına kadar yol yukarı doğru tırmanmaya devam eder ve eğim daha da dikleşirse, bizimle aynı hızda yürüyemeyeceksin. Yarın sabaha kadar ağaçları arkamızda bırakmış olacağız. Arazi çıplak, dik ve kayalık olacak. Şimdiden yanımıza jeppaların kolaylıkla taşıyabileceği kadar yakacak odun almalıyız." Kaşlarını çattı. "Bize uyabilmeni sağlamak için yürüyüş tempomuzu düşürmemiz gerekebilir."

"Aynı hızda devam edeceğim," diye söz verdim ona.

Mavi gözleri, gözlerimle buluştu. "Öbür güne kadar, yolda bize katılman gerekebilir." Ciddi bir şekilde bana baktı.

"Eğer yaparsam, sonra bununla başa çıkmam gerekir." Omuz silktim ve huzursuzluğuma rağmen gülümsemeye çalıştım. "Başka ne yapabilirim ki?"

"Herhangi birimiz başka ne yapabilir ki?" diye kendi kendine mırıldandı Kettricken karşılık olarak.

O gece yemek pişirmek için kullandığımız çömlekleri temizlemeyi bitirdiğimde, Kettle bir kez daha bezini ve taşlarını yaydı. Parçaların yayılışına baktım ve başımı iki yana salladım. "Bu işi halledemedim," dedim ona.

"Şey, bu bir kurtuluş," dedi bana. "Eğer sen ya da sen ve kurdun halletmiş olsaydınız, kelime bulmakta çok zorlanacaktım. Bu

çetin bir sorun. Ama bu gece birkaç oyun oynarız, gözlerini açık ve zihnini keskin tutabilirsen, belki sorununun çözümünü görebilirsin."

Ama görmedim, oyun bezi ve taşlar beynime dağılmış bir halde, uyumak için yattım.

Ertesi günkü yürüyüş Kettricken'ın önceden söylemiş olduğu gibi geçti. Öğleye kadar yanı başımdaki Starling'le beraber çalılıkların arasından ve karmakarışık, çıplak kayaların üzerinden ilerledim. Arazinin gerektirdiği insanın soluğunu tüketen çabaya rağmen, Starling sorularla doluydu ve bu soruların hepsi Soytarı'ya dairdi. Onun soyu hakkında ne biliyordum? Onun için giysilerini kim yapmıştı? Hiç ciddi şekilde hasta olmuş muydu? Ona birazcık bilgi vererek ya da hiçbir şey söylemeyerek cevap vermek benim için günlük bir iş haline gelmişti. Onun bu oyundan yorulmasını beklemiştim, ama bir katır kadar inatçıydı. Sonunda birdenbire öfkeyle azarladım ve Soytarı hakkında onu bu kadar büyüleyen şeyin tam olarak ne olduğunu bilmek istedim.

Yüzünde meydan okumaya hazırlanan kararlı birininki gibi tuhaf bir ifade belirdi. Konuşmaya başladı, durdu, sonra karşı koyamadı. "Soytarı bir kadın ve sana aşık," derken, gözleri arzulu bir şekilde yüzümdeydi.

Bir an için sanki yabancı bir dilde konuşmuş gibi geldi. Ona bakarak ve ne demek istemiş olduğunu çözmeye çalışarak dikildim. Gülmeye başlamış olmasaydı, verecek bir yanıt düşünüyor olabilirdim. Ama kahkahasındaki bir şey beni o kadar derinden incitti ki, ona sırtımı dönüp dik bayır boyunca ilerlemeye devam ettim.

"Kızarıyorsun!" diye bağırdı arkamdan. Neşeden sesi boğuluyordu. "Boynunun arkasından söyleyebilirim bunu! Onca yıl ve sen bilmiyordun bile... Hiç şüphelenmemiştin bile... Öyle mi?"

"Bunun saçma bir fikir olduğunu düşünüyorum," dedim arkama bile bakmadan.

"Gerçekten mi? Hangi kısmının?"

"Hepsinin," dedim soğuk bir şekilde.

"Bana bunların doğru olmadığını kesinlikle bildiğini söyle."

Alayını bir yanıtla onurlandırmadım. Dalları o geçsin diye geride tutmak için duraklamayarak kalın çalılardan oluşmuş arazi parçasının içinden, yavaş ve kararlı bir şekilde ilerledim. Sinirlendiğimi bildiğini biliyorum, çünkü gülüyordu. Ağaçların kalanını da iterek kendime yol açtım ve neredeyse dimdik bir kayanın yüzüne bakarak dikildim. Hemen hemen hiç çalı yoktu ve çatlamış gri taşlar, karın içinden buzlu sırtlar halinde yükseliyordu. "Geri çekil!" diye uyardım Starling'i, yanıma tırmanırken. O da çevreye baktı ve derin bir nefes aldı.

Dik yamaca, bir parça odunun üzerindeki oyuk gibi derin bir çizgi çeken yola doğru baktım. Dağın bu cephesindeki tek güvenli yol buydu. Üzerimizde iri kaya parçalarının kapladığı dik dağ cephesi vardı. Uçurum denilecek kadar sarp değildi. Rüzgar tarafından eğilmiş ağaçlar ve çalılar, bazıları kayalık toprağın içinde olduğu kadar üzerinde de büyümüş kökleriyle etrafa saçılmıştı. Kar, toprağı düzensiz bir şekilde dondurmuştu. Yola tırmanmak, meydan okumak anlamına gelecekti. Katettiğimiz bayır, sabah boyunca daha da dikleşmişti. Şaşırmamalıydım, ama en iyi yolu seçme konusunda çok azimli davranmıştım. Öyle ki, yola bakmış olmamın üzerinden az bir süre geçmişti.

"Yola dönmemiz gerekecek," dedim Starling'e, o da sessizce, başını sallayarak onayladı.

Söylemek, yapmaktan daha kolaydı. Birçok yerde kayaların ve dağdan kopmuş gevşek taşların ayağımın altından kaydığını hissettim, birçok kez, dört ayak üzerinde ilerledim, Starling'in arkamda nefes nefese kaldığını duyabiliyordum. Gecegözleri bayırı güçlükle çıkarak yanımıza gelirken, "Sadece birazcık daha ileriye!" diye arkaya, Starling'e doğru bağırdım. Gecegözleri çaba sarf etmeden bizi geçti, yolun kenarına ulaşana dek bayırdan yukarı

çabucak ilerledi. Yol kenarında gözden kayboldu, sonra aşağıya, bize bakmak için geri döndü. Bir anda Soytarı da onun yanında belirdi, endişeyle bize göz atarak, "Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye seslendi aşağıya.

"Hayır. Hallederiz!" diye seslendim karşılık olarak. Soluk alıp yüzümdeki teri silmek için çömeldim, bodur kalmış bir ağaç gövdesine tutunarak durakladım. Starling de arkamda durdu. Birden üzerimdeki yolu hissettim. Bir nehir gibi akıntısı vardı ve bir nehrin akıntısı üzerindeki havada nasıl bir hareket yaratırsa, yol da öyle hareketlendiriyordu. Bu kış soğuğunun rüzgarı değil, yaşamların rüzgarıydı, hem uzak, hem de yakındı. Soytarı'nın tuhaf özü, Kettle'ın ketum korkusu ve Kettricken'ın kederli azmi bu rüzgarın üzerinde yüzüyordu. Bunlar, farklı şarapların güzel kokuları kadar ayrı ve ayırt edilebilirdi.

"FitzChivalry!" Starling, kürek kemiklerimin arasına vurarak seslendi.

"Efendim?" diye sordum dalgın bir halde.

"İlerlemeye devam et! Buraya daha fazla tutunamıyorum, baldırlarıma kramp giriyor!"

"Oh." Bedenimi buldum ve yolun kenarına kadar olan mesafeyi tırmandım. Akan İrfan, hiç çaba harcamadan arkamdaki Starling'in farkında olmama neden oluyordu. Onun ayaklarını yere koyuşunu ve uçurumun kıyısındaki eğri büğrü dağ söğüdünü tutuşunu hissedebiliyordum. Yolun kenarında bir an durdum, sonra bir nehrin içine kayıveren bir çocuk gibi çekime kapılarak adımımı onun düzgün yüzeyine attım.

Soytarı bizi beklemişti. Arka arkaya dizilmiş jeppaların başında duran Kettricken, kafileye katılışımızı izlemek için endişeyle geriye bakıyordu. Yanımda duran Gecegözleri bir anda burnuyla elimi itti.

Benimle kal, diye önerdi. Aramızdaki bağa daha sağlam bir

şekilde tutunmaya çabaladığını hissettim. Öyle ki, beni uyarmasına engel olamadım. Derin gözlerinin içine baktım ve birden bir soruyla karşılaştım.

Yolun üzerindesin. Hayvanların yola gelebileceğini sanmıyordum.

Gecegözleri, nefretle burnundan soludu. *Bir hareketin akıllıca olduğunu düşünmekle bu hareketi yapmak arasında fark vardır. Ve jeppaların günlerdir yolun üzerinde seyahat ettiğini fark edebilirdin.*

Bu gayet açıktı. *Vahşi hayvanlar ne diye sakınıyorlar bu yoldan o halde?*

Çünkü biz hayatta kalmak için hâlâ kendimize bel bağlarız. Jeppalarsa insanlara itimat ederler ve onlara ne kadar aptalca görünürse görünsün, insanların ardından her tehlikeye gireceklerdir. Bu yüzden bir kurttan kaçmak da akıllarına gelmez. Bunun yerine, onları korkuttuğumda siz insanlara geri kaçarlar. Atlar ya da sığırlar ve nehirler de aynen böyledir. Eğer kendi hallerine bırakılmışlarsa, sadece avcılardan ya da kıtlıktan gelecek ölüm hemen arkalarındaysa yüzerler nehirlerde. Ama insanlar, ne zaman bir nehrin öteki tarafında olmayı dilerlerse, onları yüzmeye ikna ederler. Sanırım daha çok, aptal denilebilir onlara.

Öyleyse sen niye bu yoldasın? diye sordum ona gülümseyerek.

Dostluğu sorgulama, dedi bana ciddi bir şekilde.

"Fitz!"

İrkildim ve Kettle'a döndüm. "İyiyim," dedim, tam da iyi olmadığımı biliyorken. İzan hissim genellikle çevremdekilerin fazlasıyla farkında olmama neden olurdu. Ama Kettle tam arkama kadar yürümüş ve konuşana dek onu fark etmemiştim. İrfan yoluna dair bir şey İzanımı köreltiyordu. Düşüncelerimi Gecegözleri'ne odaklamayınca, zihnimde solup belirsiz bir gölgeye döndü.

Eğer seninle kalmak için mücadele etmeseydim, bundan da

belirsiz olurdum, diye belirtti endişeyle.

"Düzelecek. Sadece dikkatimi toplamam lazım," dedim ona.

Kettle onunla konuştuğumu sandı. "Evet, öyle." Anlamlı bir tavırla kolumu tuttu ve beni yürütmeye başladı. Diğerleri ilerlemişlerdi. Starling, Soytarı'yla beraber yürüyor, yürürken de aşk manileri söylüyordu. Ama Soytarı, omzunun üzerinden endişeyle bana bakıyordu. Ona bakarak başımı salladım, o da karşılık olarak zoraki bir şekilde başını salladı. Yanımda duran Kettle kolumu çimdikledi. "Dikkatini bana ver. Benimle konuş. Bana anlat. Sana verdiğim oyunu çözdün mü?"

"Henüz değil," diye itiraf ettim. Günler daha sıcaktı, ama şimdi yanımızdan esip geçen rüzgar hâlâ daha yukarıdaki dağ zirvelerinin üzerindeki buzun tehlike işaretlerini getiriyordu. Eğer bunu düşünseydim, yanaklarımdaki soğuğu hissedebilirdim, ama İrfan yolu bunu görmezden gelmemi buyuruyordu. Yol şimdi durmadan yukarı tırmanıyordu. Buna rağmen, yolun yüzeyi üzerinde hiç çaba harcamadan yürüyor gibiydim. Gözlerim bana yokuş yukarı gittiğimizi söylüyordu, ama ben sanki yoldan aşağıya iniyormuş kadar kolay yürüyordum.

Kettle yine bir çimdik attı. "Problemi düşün," diye emretti bana kısaca. "Ve kandırılma. Vücudun güçlükle ilerliyor, hava soğuk. Bunu sürekli fark etmiyor olman, görmezden gelebileceğin anlamına gelmez. Adımlarını kontrol et!"

Kettle'ın sözleri hem aptalca, hem de bilgece geliyordu. Koluma asılarak sadece kendine destek sağlamayıp aynı zamanda beni daha da yavaş yürümeye zorladığını fark ettim. Onun adımlarına uymak için adımlarımı küçültüp yavaşladım. "Diğerleri bundan bir zarar görmüyor gibi görünüyorlar," dedim ona.

"Doğru. Ama onlar ne yaşlı, ne de İrfana duyarlı. Canları gece acıyacak ve yarın yürüyüş tempolarını düşürecekler. Bu yol, ya açıkça belli olmayan habis etkilerini fark etmeyenler ya da bu et-

kilerle başa çıkma konusunda eğitim almışlar tarafından kullanılacağı varsayımıyla inşa edildi."

"Bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Benim hakkımda mı bir şeyler bilmek istiyorsun, yoksa yol hakkında mı?" diye öfkeyle tersledi.

"Her ikisi de, aslına bakarsan," dedim ona.

Buna yanıt vermedi. Bir süre sonra, "Çocukluğundaki şarkıları biliyor musun?" diye sordu.

Bu sorunun beni niye bu kadar çok sinirlendirdiğini bilmiyorum. "Bilmiyorum!" diye cevapladım. "Küçüklüğümü, çocukların çoğunun bu şarkıları öğrendiği dönemimi hatırlamıyorum. Sanırım, bunlar yerine ahır şarkılarını öğrendiğimi söyleyebilirdin. Sana iyi bir atın on beş özelliğini sayayım mı?"

"Bunun yerine 'Jhaampe Kasabasına Giden Altı Bilge Adam'ı say bana!" diye homurdandı. "Benim zamanımda, çocuklara yalnız şarkılar değil, ne anlama geldiği de öğretilirdi. Bu, o şiirlerdeki tepe, seni cahil züppe! Aklı başında olan kimsenin çıkıp bir daha geri dönmeyi ummadığı tepe!"

Omurgamdan aşağı bir titreme indi. Hayatımda, sembolik bir gerçeği, en korkunç bağlantılarıyla ortaya çıkaracak şekilde birkaç kez fark etmiştim. Bu da onlardan biriydi. Kettle, günlerdir bildiğim bir şeyi zihnimin önüne getirmişti. "Bilge adamlar İrfanlılar, öyle değil mi?" diye sordum yumuşak bir şekilde. "Altı, beş, ve dört... grup... ve grupların kalanları..." Zihnim, aradaki basamakların çoğunun yerine sezgiyi koyarak mantık basamağına sıçradı. "O halde İrfanlıların, bulamadığımız eski grubun başına gelen bu. Galen'in grubu işe yaramadığında ve Verity, Buck'ı savunmak için daha fazla yardıma ihtiyaç duyduğunda, eski İrfanlıları, Galen İrfan ustası olmadan önce Solicity tarafından eğitilmiş olanları aradık," diye açıkladım Kettle'a. "Birkaç ad kaydı bulabildik. Bunların hepsi de ya ölmüş ya da ortadan kaybolmuştu. İhanet-

ten şüphelendik."

Kettle, homurdandı. "İhanet, gruplar için yeni bir şey değil. Ancak daha çok, insanlar İrfan'da geliştikçe, İrfana daha da alıştı. Sonunda İrfan da onları çağırdı. Biri İrfan'da yeteri kadar güçlüyse, bu yolda geçen seyahatten sağ çıkabilirdi. Ama eğer değilse, yok olurdu."

"Ya biri başardığında?" diye sordum.

Kettle bana yandan şöyle bir baktı, ama hiçbir şey söylemedi.

"Ne var bu yolun sonunda? Kim yaptı bu yolu ve nereye gidiyor bu yol?"

"Verity," dedi Kettle sessizce sonunda. "Verity'ye gidiyor. Senin ve benim bundan fazlasını bilmemize gerek yok."

"Ama sen bundan fazlasını biliyorsun!" diye suçladım onu. "Benim gibi. Yol aynı zamanda tüm İrfan'ın kaynağına da gidiyor."

Kettle'ın bakışı önce endişeli, sonra donuk bir hal aldı. "Ben hiçbir şey bilmiyorum," dedi aksi bir şekilde. Sonra vicdanı onu rahatsız edince, "Şüphelendiğim çok şey var ve duyduğum birçok yarı doğru şey. Efsaneler, kehanetler, söylentiler. Benim bildiklerim bunlar."

"Peki bunları nereden biliyorsun?"

Bana sabit gözlerle bakarak döndü. "Çünkü kaderim böyle yazılmış. Seninkiyle beraber."

Bu konuya dair tek bir söz daha etmeyecekti. Bunun yerine, farazi oyun tahtalarını kurdu ve taşların siyahı, kırmızısı ya da beyazıyla yapacağım hamleleri bilmek istedi. Kettle'ın bu görevleri aklımı başımda tutmam için verdiğini bilerek, odaklanmaya çalıştım. Ancak bu yolun İrfan gücünü görmezden gelmek daha çok güçlü bir rüzgarı ya da buzlu suyun akıntısını görmezden gelmek gibiydi. Dikkatimi buna yöneltmemeyi seçebilirdim, ama bu onu durdurmazdı. Oyunun stratejisini çözmenin tam ortasındayken, kendi düşüncelerimin seyrini merak edecek ve bu düşüncelerin bana de-

ğil, bir şekilde adımlarını attığım bir başkasına ait olduğuna inanacaktım. Oyunun bulmacasını gözümün önümde tutabilsem de bu zihnimin ardında fısıldayan ses galerisini durdurmuyordu.

Yol sürekli yukarı kıvrılıyordu. Dağ ise solumuzda neredeyse sarp bir yamaçla yükseliyor, sağımızda birdenbire alçalıyordu. Bu yol, akıllı hiçbir ustanın geçirmeyeceği bir yerden gidiyordu. Ticaret yollarının çoğu tepelerin arasından ve geçitlerin üzerinden dolanıyordu. Bu yolsa, dağ cephesini katediyor, bizi sürekli daha da yükseğe taşıyordu. Karanlık çökene kadar kafilenin bir hayli gerisinde kalmıştık. Gecegözleri önümüzde koşturuyordu, sonra diğerlerinin çadır kurdukları geniş düzlüğe varmış olduklarını haber vermek için hızla geri geldi. Geceyle beraber, dağ rüzgarları daha güçlü şekilde can yakmaya başladı. Sıcaklığı ve dinlenmeyi düşünmekten memnundum, Kettle'ı daha hızlı hareket etmeyi denemesi konusunda ikna ettim.

"Hızlanmak mı?" diye sordu. "Yavaşlayıp duran sensin. Devam et, şimdi."

Dinlenme öncesi son yürüyüş her zaman en uzunuymuş gibi gelir. Yani Buckkeep askerleri hep böyle söylerdi bana. Ama o gece soğuk bir şurubun içinden güç bela geçiyormuşuz gibi hissettim, ayaklarım da çok ağır işliyor gibiydi. Birçok kez Kettle'ın kolumu çekiştirip bana ilerlemememi söylediğini biliyorum. Dağ yamacını dönüp aydınlatılmış çadırı önümüzde gördüğümüzde bile, daha hızlı hareket edemiyor gibiydim. Sanki yüksek ateş yüzünden görülen bir rüyanın içindeymiş gibi, gözlerim çadırı yakınıma getiriyor, sonra da uzağa koyuyordu. Yavaşça yürümeye devam ettim. Çevremde kalabalıklar fısıldıyordu. Gece gözlerimi kararmıştı. Soğuk rüzgarda etrafı görmek için gözlerimi kısmak zorundaydım. Yolda, akar gibi bir kalabalık yanımızdan geçti. Yüklü eşekler, parlak ipliklerle dolu sepetler taşıyarak gülen kızlar... bir zil tüccarının bizi geçişini seyretmek için döndüm. Omzunda

bir askı ve yürüdükçe şıngırdayıp değişik tonda sesler çıkararak çalan pirinç ziller taşıyordu. Dönüp görmesini sağlamak için Kettle'ın kolunu çekiştirdim, ama o kuvvetle elimi kavrayarak acele ettirdi. Bir oğlan, parlak dağ çiçekleriyle dolu sepetiyle köye inerken, uzun adımlarla yürüyerek yanımızdan geçti. Çiçeklerin kokuları sarhoş ediciydi. Kettle'ın elinden kurtuldum. Mumlarına koku versin diye Molly'ye birkaç tane almak için hızla oğlanın peşinden gittim.

"Yardım et bana!" diye seslendi Kettle. Meselenin ne olduğunu anlamak için baktım, ama Kettle yanımda değildi. Kalabalığın içinde onu bulamıyordum.

"Kettle!" diye seslendim. Geriye baktım, ama sonra çiçekçiyi kaybediyor olduğumu fark ettim. "Bekle!" diye seslendim oğlana.

"Kaçıyor!" diye bağırdı Kettle, sesinde korku ve ümitsizlik vardı.

Birdenbire Gecegözleri, ön pençeleri omuzlarıma çarparak arkadan vurdu bana. Ağırlığı ve hızıyla beni yolun pürüzsüz yüzeyini örten ince kar tabakasının üzerine yüzü koyun fırlattı. Eldivenlerime rağmen, avuç içlerimin derisi kalktı ve dizlerimdeki acı ateş gibiydi. "Aptal!" diye hırladım ve kalkmaya çalıştım. Ancak beni ayak bileğimden yakaladı, yeniden yola devirdi. Bu sefer kenardan aşağıdaki dipsiz kuyuya bakabiliyordum. Acım ve şaşkınlığım geceyi susturmuş, tüm o insanlar kaybolmuş, beni kurtla yalnız bırakmıştı.

"Gecegözleri!" diye çıkıştım. "Bırak kalkayım!"

Bunun yerine bileğimi ağzıyla kavrayıp dişleriyle kıstırdı, beni dizlerimin üzerinde yolun uzağına çekmeye başladı. Bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum ya da daha çok, bu gücü bana karşı kullanacağını hiç düşünmemiştim. Boşta kalan elimle ona yararsız bir şekilde vurdum. O sırada bağırıp ayağa kalkmaya çalışıyordum. Kolumdan, dişlerden birinin battığı yerden kan boşaldığını hissedebiliyordum.

Kettricken ve Soytarı, kollarımdan kavrayıp kaldırarak beni aralarına aldılar. "Çıldırdı!" diye bağırdım, Starling arkalarından koştururken. Yüzü bembeyazdı, gözleri iri iri açılmıştı.

"Oh, kurt," diye bağırdı ve Gecegözleri'ne sarılmak için bir dizinin üstüne çöktü. Gecegözleri, Starling'in sarılışından açıkça hoşnut olarak, nefes nefese oturuyordu.

"Derdin ne senin?" diye sordum Gecegözleri'ne. O da bana baktı, ama cevap vermedi.

İlk tepkim aptalcaydı. Ellerimi kulaklarıma kaldırdım. Ama Gecegözleri'ni duyma şeklim hiçbir zaman bu olmamıştı. Bunu yaptığımda, sızlandığını açık bir şekilde duydum. Tam da bir köpeğin sızlanışı gibiydi. "Gecegözleri!" diye bağırdım. Pençelerini göğsüme dayayıp arka ayaklarının üzerinde durmak için doğruldu. O kadar büyüktü ki, neredeyse gözlerime bakabilirdi. Endişesinin ve ümitsizliğinin yankısını yakaladım, ama bundan fazlasını değil. İzan hissimle ona eğildim. Onu bulamadım. Hiçbirini hissedemedim. Sanki hepsi birden İşlemlenmiş gibiydi.

Etrafımdakilerin korku dolu yüzlerine baktım, yolun kenarına ve siyah sütuna dair bir şey hakkında konuştuklarını, hayır, neredeyse bağrıştıklarını fark ettim, mesele neydi, mesele neydi? İlk kez konuşmanın ne kadar kaba olduğunu fark ettim birden. Tüm bu ayrı kelimeler art arda diziliyor, her ses bunları farklı şekilde söylüyor ve birbirimizle böyle iletişim kuruyorduk. "Fitz, Fitz, Fitz," diye bağırıyorlardı bana, beni anlatan adımla, ama her ses bu sözcüğü farklı bir şekilde ve her biri konuştukları kişiye ve benimle konuşmalarını gerektirecek nedene dair farklı bir imgeyle seslendiriyordu. Sözcükler öyle beceriksiz şeylerdi ki, onların bu sözcüklerle ne anlatmaya çalıştığına odaklanamıyordum. Bu, yabancı tüccarlarla anlaşmak, işaret edip parmaklarını kaldırmak, gülümsemek ya da surat asmak ve tahmin etmek, diğerlerinin gerçekten ne demek istediğini her zaman tahmin etmek gibiydi.

"Lütfen," dedim. "Susun. Lütfen!" sadece onların sessiz olmasını, gürültülerini ve konuşmalarını durdurmak istedim. Ama kendi sözlerimin sesi ilgimi çekti. "Lütfen," dedim yeniden, herhangi bir kesinliğe sahip olmayan bu sesleri çıkarmak için ağzımın alması gereken tüm o şekillere hayret ederek. "Susun!" dedim yeniden ve bu sözcüğün gerçek bir anlama sahip olmak için çok fazla şey kastettiğini fark ettim.

Bir keresinde, Burrich beni daha yeni yeni tanımaya başlamışken, hayvanların koşum takımlarını çıkarmamı söylemişti. Hâlâ birbirimizi tartıyor olduğumuz bir dönemde olmuştu bu ve akıllı bir adamın bir çocuğa vereceği türden bir iş de değildi. Ama ben uysal hayvanların üzerine tırmanıp parlayan kopça ve bağların her birini, koşum takımı parçalar halinde yere serilene kadar çözerek bu işin üstesinden geldim. Burrich, bu kadar zamanımı alan şeyin ne olduğunu görmeye geldiğinde, tek bir söz etmeden hayretler içinde kaldı, ama yapmamı söylemiş olduğu şeyi yapmış olduğum için kusur bulamadı. Bense, işe başladığımda bana tek parçaymış gibi görünmüş olan bir şeyin ne kadar çok parçası olduğuna şaşırıp kalmıştım.

O zaman da benim için işte böyle oldu. Bir sözcüğü meydana getiren tüm bu sesler, bir düşünceyi ifade eden tüm bu sözcükler. Dil, ellerimin arasında parçalara ayrıldı. Daha önce hiç durup bunu düşünmemiştim. Bu yolun üzerindeki İrfan özüne öylesine batmıştım ki, konuşmayı parmaklarla lapa yemek kadar çocukça beceriksizlik gibi görüyor ve bu halde önlerinde duruyordum. Sözcükler yavaş ve belirsizdi, ne kadar anlam açığa vuruyorlarsa, bir o kadarını da saklıyorlardı."Fitz, lütfen, bunu yapmak zorundasın..." diye başladı Kettricken ve ben, bu beş sözcüğün olası olabilecek her anlamını düşünüp taşınmakla öylesine meşgul oldum ki, söylediklerinin kalanını hiç duymadım.

Soytarı elimden tuttu, beni çadırdan içeri soktu. Oturana dek

beni itti, şapkamı, eldivenlerimi ve paltomu çıkardı. Tek bir söz etmeden, elime sıcak bir kupa verdi. Bunu anlayabiliyordum, ama diğerlerinin hızlı, endişeli konuşmaları, tavuklarla dolu bir kümesten gelen korkmuş cıyaklamalar gibiydi. Kurt gelip yanıma uzandı ve koca kafasını bacaklarımdan birinin üzerinde yasladı. Geniş kafatasını okşamak ve yumuşak kulaklarına parmaklarımla dokunmak için elimi uzattım. Yalvarır gibi, bana daha da dayandı. İstediği şeyin bu olabileceğini düşünerek kulaklarının arkasını kaşıdım. Bilmemek en kötüsüydü.

O akşam kimseye bir yararım yoktu. Ufak tefek işlerden payıma düşeni yapmaya çalıştım, ama bu işleri elimden alıp durdular. Kettle tarafından bir çok kez çimdiklendim ya da dürtüldüm ve "Uyan!" diye emirler aldım. Bir kez beni azarlarken, ağzının hareketleri beni öylesine büyüledi ki, yanımdan ayrıldığını fark etmedim. Pençeye benzer bir tutuşla ensemi kavradığında ne yapıyordum hatırlamıyorum. Kettle, başımı öne doğru çekti ve taşların her birini sırayla oyun bezinin üzerine çarparken ensemi tutmaya devam etti. Elime siyah bir taş koydu. Bir süre için işaretlere baktım sadece. Sonra aniden algımdaki bu değişimi hissettim. Oyunla benim aramda bir alan yoktu. Bir süre, taşımı çeşitli durumlarda denedim. Sonunda mükemmel hamleyi buldum ve taşı yerine koyduğumda, sanki kulaklarım bir anda açılmış ya da gözlerimi kırpıp uykuyu gözlerimden atmışım gibi oldu. Çevremdekileri düşünerek gözlerimi kaldırdım.

"Üzgünüm," diye fısıldadım yetersiz şekilde. "Üzgünüm."

"Şimdi daha iyisin ya?" diye sordu Kettle yumuşak bir sesle. Sanki bebekmişim gibi konuşuyordu.

"Şimdi daha kendimdeyim," dedim. Ona baktım, birden ümitsizliğe düşerek. "Ne oldu bana?"

"İrfan," dedi Kettle basit bir şekilde. "Sadece irfanın içinde yeteri kadar güçlü değildin. Yolu neredeyse daha fazla ilerlemediği

yerde de takip ediyordun. Orada bir çeşit işaret var ve yol orada ayrılınca, bir patika vadiye iniyor, diğeri dağ yamacında devam ediyor. Yokuş aşağı inen patika kesiliyor, yıllar önce bir tufan alıp götürmüş patikayı. Hiçbir şey kalmamış, sadece düşmüş taşlar var, ama sadece çöküntünün neresinden yolun çıkıp devam ettiği görülebiliyor. Uzakta, bir başka taş yığınının içinde kayboluyor. Verity oraya gidememiştir. Ama sen neredeyse anısını ölümüne izliyordun." Kettle durakladı ve ciddi bir yüzle bana baktı. "Benim zamanımda... bırak bu meydan okumayla karşı karşıya kalmayı, yapmakta olduğun şeyi yapmaya yetecek kadar eğitilmedin. Sana öğretilenin en iyisi buysa... Verity'nin hayatta olduğuna emin misin?" diye sordu aniden bana. "Bu tecrübeden tek başına sağ çıktığına?"

İçimizden birinin sır saklamayı bıraktığına karar verdim. "Bir İrfan rüyasında gördüm onu. İçinde bugün yanlarından geçtiklerimize benzer insanların olduğu bir şehirde. Ellerini ve kollarını büyülü bir nehre soktu ve güçle dolarak oradan ayrıldı."

"Balıklar tanrısı adına!" dedi Kettle.Yüzü korku ve huşu ile aydınlandı.

"Bugün hiç kimsenin yanından geçmedik," diye itiraz etti Starling. Konuşana dek yanıma oturduğunu fark etmemiştim. Sıçradım, birinin bu kadar yakınma gelmesi ve bunu hissetmemem ürküttü beni.

"Bu yolda şimdiye kadar her kim yürümüşse, kendilerinden bir parça bırakmışlardır ona. Sizin duyularınız bu hayaletlere kapalıdır, ama Fitz burada yeni doğmuş bir çocuk kadar çıplak yürüyor. Ve saf." Kettle birden döşeğine yaslandı, yüzünün tüm çizgileri derinleşti. "Böyle bir çocuk nasıl olurda Katalizör olur?" diye sordu ortaya. "Kendini kendinden nasıl koruyacağını bilmiyorsun. Dünyayı nasıl kurtaracaksın?"

Soytarı, elimi tutmak için birden döşeğinden doğruldu. Bu gü-

ven verici dokunuşla güce benzer bir şey aktı içime. Sesi yumuşaktı, ama sözleri içime gömüldü. "Kehanetlerde maharet konusunda güvence verilmez. Sadece inat. Ne diyor Ak Sütun'un ? Zamanın taş kulelerine karşı yağmur damlaları gibi gelirler. Ancak zaman geçtikçe, kazanan hep yağmurdur, kule değil." Soytarı elimi sıktı.

"Parmakların buz gibi," dedim ona elimi bırakırken.

"Benim soğuk olmam, inancın ötesinde," diye onayladı beni. Dizlerini göğsüne çekti ve kollarını dizlerine doladı. "Soğuk ve yorgun. Ama inatçı."

Gözlerimi ondan çevirip, yüzünde tanıdık bir gülümseme olan Starling'e döndüm. Tanrılar adına, bu beni nasıl da rahatsız etti. "Çıkınımda cinkabuğu var," diye teklifte buldum Soytarı'ya. "Hem sıcaklık, hem de güç verir."

"Cinkabuğu," diyerek somurttu Kettle, sanki iğrenç bir şeymiş gibi. Ama bir an düşündükten sonra, "Aslında bu iyi bir fikir olabilir. Evet. Cinkabuğu çayı," dedi heyecanla.

İlacı çıkınımdan çıkardığımda, Kettle sanki elimi kesebilirmişim gibi ilacı kaptı, küçük parçalar halinde ölçüp bizim için kupalara koyarken kendi kendine söyleniyordu. "Kendini ne tür dozlara maruz bıraktığını gördüm," diye söylendi ve çayı demledi. Kettricken, Starling ve kendisi için hazırladığı çaylara, hiç cinkabuğu koymadı.

Önce cinkabuğunun acı keskinliğinin, sonra da karnımdaki sıcaklığın tadını çıkararak sıcak çayımı yudumladım. Güçsüzleştirici ısısı, içime yayıldı. Soytarı'yı seyrettim ve bu ısının sarılışıyla rahatladığını, o esnada gözlerinin bununla parladığını gördüm.

Kettricken haritasını çıkarmış, somurtuyordu. "FitzChivalry, benimle birlikte incele şunu," diye emretti kraliçe birden. Mangalın çevresinden dolanıp yanına oturdum. O başladığında daha yerleşmemiştim bile. "Sanırım buradayız," dedi bana. Parmağıyla harita üzerinde işaretlenen patikanın ilk bağlantı noktasının üzerine vur-

du. "Verity, harita üzerinde işaretlenen üç yeri de ziyaret edeceğini söylemişti. Bu harita çizildiğinde, senin bu gece nerdeyse izleyecek olduğun yolun sağlam olduğuna inanıyorum. Şimdiyse, artık orada yol yok. Bir süredir de yoktu." Mavi gözleri, gözlerimle buluştu. "Verity, bu noktaya ulaştığında ne yaptı dersin?"

Bir süre düşünüp taşındım. "O pratik biri. Şu ikinci varış noktası buraya üç, dört günden daha uzak değil gibi görünüyor. Elderlingleri bulmak için ilk önce oraya gitmiştir. Ve şu üçüncüsü, ama... Ah! Oradan yedi gün uzakta. Sanırım, en süratlisinin öncelikle şu iki yere gitmek olacağına karar vermiştir. Sonra orada başarılı olamamışsa, buraya dönmüş olabilir, deneyip orada her ne varsa, oraya giden bir yol bulmak için..."

Kettricken alnını kırıştırdı. Birden Verity'yle evlendiğinde, alnının ne kadar pürüzsüz olduğunu hatırladım. Şimdi onu, yüzünde üzüntü ve endişe çizgileri olmadan nadiren görüyordum. "Kocam gideli çok oldu. Yine de buraya ulaşmak o kadar zamanımızı almadı. Belki de aşağıda olduğu için henüz dönmedi. Çünkü yolculuğuna devam etmek için aşağıya inen bir yol bulmak çok zamanını aldı."

"Belki de," diye katıldım ona zoraki bir şekilde. "Bizim iyi bir donanıma sahip olduğumuzu ve birlikte yolculuk ettiğimizi de unutma. Verity bu kadar uzak bir noktaya vardığında, yalnız ve az bir erzaka sahip olacaktı." Kettricken'a, Verity'nin o son savaşta yaralanmış olduğundan şüphelendiğimi söylemekten kaçındım. Onu daha fazla endişelendirmenin bir anlamı yoktu. İrademe rağmen, bir yanımın uzanıp Verity'yi aradığını hissettim. Gözlerimi yumdum ve kendimi kararlı bir şekilde yeniden içime kapattım. İrfan akıntısının üzerinde bir leke, sinsi gücün bir hayli tanıdık olan hissini mi hayal etmiştim? Duvarlarımı yeniden kurdum.

"... grubu bölmek mi?"

"Affedersiniz, Kraliçem," dedim saygılı bir şekilde.

Gözlerindeki ifade öfke miydi, korku muydu bilmiyordum. Elimi aldı ve sıkıca tuttu. "Kulak ver bana," diye emretti. "Yarın aşağıya inen bir yol arayacağız, dedim. Eğer ümit verici bir şey görürsek, deneyeceğim. Ama böyle bir aramaya üç günden fazla ayırmamak gerektiğini düşünüyorum. Eğer hiçbir şey bulamazsak, ilerlemeye devam etmeliyiz. Ama grubu bölmek de alternatiflerden biri. Göndermek..."

"Grubu bölmemiz gerektiğini sanmıyorum," dedim aceleyle.

"Haklı sayılırsın," diye onayladı. "Ama bu çok zaman alır, bir hayli zaman ve ben çok uzun zamandır sorularımla yalnızım."

Buna karşılık olarak söyleyecek bir şey düşünemedim. Bu nedenle Gecegözleri'nin kulaklarını kaşımakla meşgulmüş gibi yaptım.

Kardeşim. Bu bir fısıltıydı, daha fazlası değildi, ama yanımda duran Gecegözleri'ne baktım. Bir dokunuşla aramızdaki bağı güçlendirerek elimi boynuna koydum. *Sen sıradan bir insan kadar boştun. Beni hissetmeni bile sağlayamadım.*

Biliyorum. Bana ne oldu, bilmiyorum.

Ben biliyorum. Benim tarafımdan hiç olmadığı kadar uzaklaşıp, öteki tarafa ilerliyorsun. Çok uzaklaşmandan ve geri dönememenden korkuyorum. Bugün bu neredeyse olduğu için korktum.

Benim tarafım, öteki taraf derken ne kastediyorsun?

"Kurdu duyabiliyor musun yeniden?" diye sordu Kettricken üzüntüyle. Gözlerimi kaldırıp bana nasıl da endişeyle baktığını görünce, şaşırdım.

"Evet. Yeniden birlikteyiz," dedim ona. Bu, aklıma takıldı. "İletişim kurabildiğimizi nasıl bildin?"

Kettricken omuz silkti. "Sanırım, varsaydım. Kurt çok endişeli görünüyordu, sen de herkesten uzaklaşmış gibiydin."

O, İzanlı. Öyle değil mi, Kraliçem?

Aralarında bir şeyler geçtiğini kesin bir şekilde söyleyemem. Bir keresinde, uzun zaman önce Buckkeep'te, Kettricken'ın İzan

kullandığını hissetmiş olduğumu düşündüm. Sanırım, o zamandan beri bunu pekala kullanıyor olabilirdi. Çünkü benim İzan hissim öylesine azalmıştı ki, bağlı olduğum kendi hayvanımı bile güç hissedebiliyordum. Ne olursa olsun, Gecegözleri ona bakmak için başını kaldırdı ve Kettricken da gözlerini ondan ayırmadan karşılık verdi. Biraz surat asarak, "Bazen onunla senin konuştuğun gibi konuşabilmeyi diliyorum. Eğer onun hızı ve gizlice hareket edebilme özelliği benim emrimde olsaydı, hem önümüzdeki, hem de arkamızdaki yolun güvenliğinden daha emin olurdum. Aşağıya inen bir patika bulabilirdi belki, bizim açıkça göremediğimiz bir patika."

Eğer sen İzanını, ne gördüğümü ona anlatacak kadar kendinde tutabilirsen, böyle bir görev üstlenmekten rahatsız olmam.

"Gecegözleri, size bu şekilde yardımcı olmaktan büyük bir memnuniyet duyacaktır, Kraliçem," dedim.

Kettricken, yorgun bir halde gülümsedi. "O halde, sanırım sen her ikinizin de bilincinde olmayı sürdürdüğün takdirde, aracı olarak hizmet edebilirsin."

Kurdun fikrini tuhaf bir şekilde tekrarlaması beni tedirgin etti, ama sadece başımı sallayarak onayladım. Konuşmanın her yönü artık benden tam bir dikkat bekliyor ya da benden uzağa kayıp gidiyordu. Bu, korkunç derecede yorgun olmak ve uykuyla sürekli savaşmak zorunda kalmak gibiydi. Verity'nin de bu kadar zorlanıp zorlanmadığını merak ettim.

Buna binmenin bir yolu var, ama hafif hafif, her dizgin ve topuk teması karşısında baş kaldıran huysuz bir atı yönetmek gibi. Ama henüz bunu yapmaya hazır değilsin. Bu yüzden savaş onunla, oğlum ve başını suyun üzerinde tut. Bana gelmen için başka bir yol olsun isterdim. Ama sadece bu yol var ve sen bu yolu takip etmelisin. Hayır, bana yanıt verme. Benim kadar kesin bir şekilde olmasa da açgözlü bir halde dinleyen başkaları da

var, bunu bil. Temkinli ol.

Bir keresinde Verity, babamı, Chivalry'yi tarif ederken, irfanlandığında, bunun bir atın ayakları altında kalmak gibi olduğunu söylemişti. Öyle ki Chivalry, onun zihnine atılır, mesajlarını bırakır ve kaçardı. Şimdi amcamın ne kastetmiş olduğunu daha iyi anlıyorum. Ben daha çok bir dalganın bir anda fırlatıp bıraktığı bir balık gibi hissediyordum. Verity'nin ayrılışından hemen sonra sanki bir şey eksikmiş gibi boş bir his belirdi. İnsan olduğumu hatırlamam zaman aldı. Eğer henüz cinkabuğuyla güçlenmiş olmasaydım, sanırım bayılırdım. Duruma bakılırsa, ilaç üzerimdeki etkisini arttırıyordu. Sıcak, yumuşak bir battaniyeyle örtülmüşüm gibi bir his vardı içimde. Yorgunluklarım geçmişti, ama sesimin daha da kısık olduğunu hissettim. Kupamda kalan azıcık çayı da bitirdim ve cinkabuğunun genellikle bana verdiği güçün taşmasını bekledim. Ama gelmedi.

"Sanırım yeteri kadar koymadın," dedim Kettle'a.

"Çok fazla aldın," dedi sert bir biçimde. Sesi, çok içtiğimi düşündüğünde Molly'nin ses tonuna benziyordu. Molly'ye dair imgelerin zihnimi doldurmasını bekleyerek kendimi topladım. Ama kendi hayatımın içinde kaldım. Sakinleşmiş gibi mi, hayal kırıklığına uğramış gibi mi hissettim, bilmiyorum. Onu ve Nettle'yi görmeye can atıyordum. Ama Verity beni uyarmıştı... Gecikmiş olsam da Kettricken'a seslendim. "Verity benimle irfanlandı. Hemen az önce." Onun yüzünde umudun verdiği kırmızılığı gördüğümde, ne kadar kaba ve akılsızım diyerek kendime sövdüm. "Bu tam olarak bir mesaj değildi," diye düzelttim aceleyle. "İrfanlanmaktan kaçınmam gerektiğini hatırlatan bir uyarıydı. Beni bu yolla başkalarının da arayabileceğine inanıyor hâlâ."

Kettricken'ın suratı asıldı. Kendi kendine söylenir gibi başını iki yana salladı. Sonra, "Benim için tek bir söz bile etmedi mi?" diye sorarak gözlerini kaldırdı.

"Senin benimle olduğunu fark edip etmediğini bilmiyorum," diye aceleyle çevirdim soruyu.

"Tek bir söz," dedi anlamamış, sanki beni hiç duymamış gibi. "Onu nasıl düş kırıklığına uğrattığımı biliyor mu? Çocuğumuzu... biliyor mu?"

"Sanmıyorum, leydim. Böyle bir keder hissetmedim onda, bunun onu nasıl üzeceğini iyi biliyorum."

Kettricken yutkundu. Uygunsuz sözlerime sövdüm, ama yine de onun eşine rahatlık ve sevgi sözleri söylemek benim görevim miydi? Kettricken bir anda doğruldu, sonra ayağa kalktı. "Bu gece için biraz daha yakacak odun getireceğim," dedi. "Jeppalara da tahıl vereceğim. Burada otlamaları için çok az kök sap var."

Karanlık ve hâlâ soğuk olan dışarıya çıkmak için çadırdan ayrılmasını izledim. Kimse konuşmadı. Bir iki saniye sonra ayağa kalkıp onun peşinden gittim. "Gecikme," diye uyardı Kettle beni gizemli bir şekilde.

Dışarıda gece açık ve soğuktu. Rüzgar her zamankinden kötü değildi. Tanıdık rahatsızlıklar hemen hemen görmezden gelinebilir gibiydi. Kettricken ne odun topluyor, ne de jeppalara tahıl veriyordu. Bu iki işin de daha önceden, çoktan yapıldığından emindim. Bunun yerine Kettricken yolun kenarında duruyor, sabit gözlerle ayağının altındaki uçurumun siyahlığına bakıyordu. Çavuşuna rapor veren bir asker gibi dik duruyor ve ses çıkarmıyordu. Biliyordum ki, ağlıyordu.

Kibar davranışların bir vakti vardır, resmiyetin bir vakti ve insanlığın bir vakti vardır. Yanına gittim, omuzlarından tuttum ve bana bakması için onu çevirdim. Mutsuzluk saçıyordu, yanımda duran kurt yüksek sesle inledi. "Kettricken," dedim sadece. "Verity seni seviyor. Seni suçlamayacaktır. Kederlenecek, evet, ama böyle bir durumda kim kederlenmez ki? Regal'in yaptıklarına gelince, bunlar Regal'in işleri. Bunlar için kendi i suçlama. Onu

durduramazdın."

Kettricken, eliyle yüzünü sildi ve konuşmadı. Gözlerini benden uzaklaştırdı, yüzü yıldızların altında solgun bir maske gibiydi. Derin bir iç çekti, ama kederden boğulduğunu hissedebiliyordum. Kollarımı kraliçeme doladım ve yüzünü omzuma bastırarak onu kendime doğru çektim. Sırtındaki korkunç gerginliği hissederek, sırtını sıvazladım. "Her şey yolunda," diye yalan söyledim ona. "Her şey yoluna girecek. Zamanla göreceksin. Yeniden birlikte olacaksınız, başka bir çocuk yapacaksınız, ikiniz Buckkeep'teki Büyük Salon'da oturup ozanların şarkılarını dinleyeceksiniz. Bir şekilde yeniden barış olacak. Sen Buckkeep'i barış zamanında hiç görmedin. Verity'nin ava ve balığa çıkacak zamanı olacak ve sen de onun yanında at koşturacaksın. Kuzey rüzgarı gibi gülecek, bağıracak, kükreyecek Verity yeniden hollerde. Aşçı eskiden kızaran etten daha tam pişmeden parça kestiği için onu mutfaktan dışarı kovalar, o da bu kovalamacadan aç bir halde eve gelirdi. Tam zamanında içeri girer, pişmekte olan tavuğun istediği bir budunu koparırdı, muhafız odasında hikayeler anlatırken budu kılıç gibi havada sallardı..."

Sanki bir çocukmuş gibi Kettricken'ın sırtına vurdum yavaşça ve ona çocukluğumdan hatırladığım sade, neşeli, içten adam hakkında hikayeler anlattım. Alnı bir süre omzuma yaslanmış halde kaldı, tamamen sessizdi. Sonra boğulmaya başlıyormuş gibi bir kez öksürdü, ağzından korkunç hıçkırıklar boşaldı. Kötü bir şekilde düşüp canı acıdığı kadar korkan bir çocuk gibi aniden ve hiç çekinmeden ağladı. Bunların uzun zamandır dökülmeyen yaşlar olduğunu hissettim ve durması için ona yardım etmeyi denemedim. Bunun yerine hıçkırıkları dinip titremesi durana dek, ne söylediğimi güç bela duyarak konuştum, sırtına vurmaya devam ettim. Sonunda mendil bulmak amacıyla cebini yoklamak için benden biraz uzaklaştı. Konuşmaya çalışmadan önce yüzünü ve göz-

lerini silip sümkürdü.

"Düzelirim," dedi. Bu söze ne kadar güçlü bir şekilde inandığını duymak kalbimi yaraladı. "Sadece... Şimdi zor. Ona tüm bu korkunç şeyleri anlatmayı beklemek. Bunların onu nasıl da yaralayacağını bilmek. Bana Kurban olmak konusunda birçok şey öğrettiler, Fitz. Başından beri korkunç acılar taşıyabileceğimi biliyordum. Bu acıları taşıyacak kadar... güçlüyüm. Ama kimse beni, benim için seçtikleri adama aşık olabileceğim konusunda uyarmadı. Kendi üzüntümü taşımak başka, ona üzüntü vermek başka bir şey." Sözcükler boğazına takıldı, başını eğdi. Yeniden ağlamaya başlayabilir diye korktum. O ise aksine, başını kaldırdığında, bana gülümsüyordu. Ay ışığı yanaklarında ve kirpiklerindeki gümüş rengi ıslaklığa dokundu. "Bazen sadece seni düşünüyor ve tacın altındaki adamı görüyorum. Onun gülmesini, etrafa kükremesini, mürekkep şişelerinin kapaklarını açık, haritalarını etrafa saçılmış bir halde bırakmasını istiyorum. Kollarını bana dolayıp sarılmasını istiyorum. Bazen bunları o kadar çok istiyorum ki, Kızıl Gemileri, Regal'i ve... öteki her şeyi unutuyorum. Bazen eğer sadece yeniden birlikte olabilirsek, kalan her şeyin de düzeleceğini düşünüyorum. Bu pek de saygı duyulacak bir düşünce değil. Bir Kurban daha..."

Onun arkasında gümüş rengi bir parıltı gözüme takıldı. Siyah sütunu onun omzunun üzerinden gördüm. Yolun parçalanmış kenarının üzerindeki eğime yaslanıyordu. Taş desteğinin yarısı gitmişti. Kettricken'ın söylediklerinin kalanını duymadım. Bunu daha önce nasıl görmemiş olduğumu merak ettim. Parlayan karların üzerindeki aydan daha parlak bir şekilde ışıldıyordu. Işıltılı kristallerle çevrilmiş kesik, siyah bir taştı. Dalgalanan İrfan nehrinin üzerindeki ay ışığı gibi. Yüzeyinde hiç yazı okuyamadım. Oraya ulaşıp bu pürüzsüz taşa elimi uzatırken rüzgar arkamdan çığlıklar atıyordu. Taş beni karşıladı.

27

ŞEHİR

Dağ Krallığı'nın içinden, krallığın bugünkü kasabalarından hiçbirine hizmet etmeyen eski bir ticaret yolu geçer. Bu eski yolun parçaları güney ve doğunun uzak noktalarında belirdiği kadar Mavi Göl kıyısında da görünür. Yola bir isim verilmemiştir, kimse bu yolu kimin inşa ettiğini hatırlamaz, hattâ sadece birkaç kişi sağlam kalan düzlükleri için yolu kullanır. Yol bazı yerlerde Dağlar için tanıdık olan ürkütücü kabarmalar tarafından kademeli olarak tahrip edilmiştir. Diğer yerlerde ise, taşma ve heyelanlar yolu moloz yığını haline getirmiştir. Bazen maceraperest bir Dağ genci yolu kaynağına dek izlemeye girişir. Dönenlerin yıkık şehirler ve kükürtlü göllerin tüttüğü puslu vadilere dair uzun hikayeleri vardır, aynı zamanda yolun uzandığı alanın haşin doğasından da bahsederler. Dediklerine göre, hiç av hayvanı yoktur, avlanmak için çok az şey vardır ve birinin buraya dönmek için yeniden yolculuğa çıkacak kadar etkilendiği hiçbir yerde kaydedilmemiştir.

* * *

Tökezleyip karlı caddede dizlerimin üzerine çöktüm. Hatırlamaya çalışarak yavaşça ayağa kalktım. Sarhoş muydum? Mide bulantısı ev sersemlik bu açıklamaya uygundu. Ama ölgün ışıltılar saçan, bu sessiz şehir için uygun değildi. Etrafıma bakındım. Bir çeşit kasaba meydanındaydım, karaltı şeklinde görülen bir çeşit

taş anıtın gölgesinde duruyordum. Gözlerimi kırpıştırdım, sımsıkı yumdum, sonra yeniden açtım. Puslu ışık hâlâ etrafımı sarıyordu. Bir kol boyundan öteyi göremiyordum. Gözlerimin yıldızların belirsiz ışığına alışmasını boşu boşuna bekledim. Ama kısa bir süre sonra titremeye başladım, bu yüzden boş sokaklarda sessizce yürümeye koyuldum. Önce doğama özgü tetikte olma özelliğim geri geldi, sonra yol arkadaşlarıma, çadıra, ikiye ayrılan yola dair donuk bir hatırlama süreci bunu izledi. Ama bu puslu hatırayla, bu caddede ayağa kalkışım arasında hiçbir şey yoktu.

Geri dönüp gelmiş olduğum yola baktım. Karanlık arkamdaki yolu yutmuştu. Yavaşça düşen kar ayak izlerimi de örtüyordu. Gözlerimi kırparak kirpiklerimdeki karı döktüm ve etrafıma bakındım. Caddenin her iki yanında taş binaların ıslak ıslak parlayan cephelerini gördüm. Gözlerim bu ışığa bir anlam veremiyordu. Işık kaynaksız ve yetersizdi. Birden beliriveren gölgeler ve özellikle karanlık ara sokaklar yoktu. Ama nereye gittiğimi de çıkaramıyordum. Binaların yükseklikleri ve biçimleri, caddelerin vardığı yerler bir gizem olarak kalıyordu.

Paniğe kapıldığımı hissettim ve buna karşı direndim. Regal'in malikanesinde İrfanla nasıl yanıltılmış olduğumu kendime hatırlattım. Bu şehirde Will'in izine rastlamaktan çekinerek İrfanla araştırma yapmaktan fena halde korktum. Ama kandırılmadığıma güvenip körü körüne ilerlemeye devam edersem, aptal gibi tuzağa düşebilirdim. Bir duvarın altına sığınıp durdum, soğukkanlı olmaya çalıştım. Buraya nasıl gelmiş, arkadaşlarımdan ne kadar zaman önce ve neden ayrılmış olduğumu bir kez daha hatırlamaya çalıştım. Aklıma hiçbir şey gelmedi. İzan duyumla bir araştırma yapıp Gecegözleri'ni bulmaya çalıştım, ama canlı hiçbir şey hissedemedim. Yakınımda gerçekten canlı bir şey yok muydu, yoksa İzan duyum bir kez daha mı başarısız olmuştu, diye merak ettim. Buna verecek bir yanıtım yoktu. Etrafı dinlediğim zaman, sadece

rüzgarı duyuyordum. Sadece nemli taşın, taze karın ve belki bir de nehir suyunun kokusunu alıyordum. İçimden yeni bir panik dalgası yükseldi, duvara yaslandım.

Şehir bir anda yaşamla dolup canlandı etrafımda. Bir hanın duvarına yaslanıyor olduğumu algıladım. Çevremde tiz sesler çıkaran bir çalgıya tanıdık gelmeyen bir şarkıyla eşlik eden seslerin yükseldiğini duydum. Caddede bir at arabası homurtular çıkararak yanımdan geçti, sonra genç bir çift dar sokağın girişinden ok gibi ileri fırladı. El ele tutuşmuşlardı ve koşarken gülüyorlardı. Bu tuhaf şehirde gece vaktiydi, ama şehir uyumuyordu. Tepeleri garip bir külah gibi sivrilen binaların inanılmaz yüksekliklerine doğru kaldırdım gözlerimi ve üst katlarında ışık yandığını gördüm. Uzakta adamın biri diğerine bağırıyordu.

Kalbim küt küt atıyordu. Neyim vardı böyle benim? Sakinleşmeye çalıştım ve çözümü, ilerleyip bu tuhaf şehre dair ne öğrenebilirsem öğrenmekte buldum. Bira fıçılarıyla yüklü bir başka araba içinde bulunduğum dar sokağın girişinden homurtular çıkararak geçene kadar bekledim. Sonra duvardan uzaklaştım.

O an her şey bir kez daha sessizliğe, kabaran karanlığa gömüldü. Meyhaneden gelen şarkı ve kahkahalar kayboldu; kimse caddelerden geçmedi. Dar sokağın girişine kadar gitmeyi göze aldım ve ihtiyatla her iki yöne bir göz attım. Hiçbir şey. Sadece yumuşak yumuşak yağan sulu kar. En azından hava yukarıdaki yolda olduğundan daha yumuşak, dedim kendime. Tüm geceyi dışarıda geçirmem gerekse bile, çok mustarip olmazdım.

Bir süre şehirde dolandım. Her kavşakta daha geniş olan yoldan ilerlemeyi seçtim ve kısa sürede hep hafifçe yokuş aşağı giden bir düzen fark ettim. Nehrin kokusu gittikçe güçleniyordu. Bir çeşmeyi çevreleyen yalağın ya da kocaman, yuvarlak bir çamaşır teknesinin kenarında dinlenmek için bir kereliğine durdum. Hemen o anda şehir bir kez daha yaşam doldu, canlandı etrafım-

da. Kuru yalakta atını sulayan bir yolcu o kadar yakınıma geldi ki, elimi uzatıp ona dokunabilirdim. Yolcu beni hiç fark etmedi, ama kıyafetinin tuhaflığını ve atın eyerinin garip şeklini iyice görebildim. Bir grup kadın konuşa konuşa, hep birlikte sessizce gülerek yürüyüp yanımdan geçti. Omuzlarından hafifçe dökülen, uzun, düz kıyafetler giymişlerdi ve yürürken kırıtıyorlardı. Uzun, kumral saçları kalçalarına dek iniyor, çizmeleri parke taşıyla kaplı caddede sesler çıkarıyordu. Onlarla konuşmak için ayağa kalktığımda ortadan kayboldular, ışık da onlarla birlikte kayboldu.

Yapılması gereken tek şeyin, kristal damarlı bir duvara dokunmak olduğunu fark etmeden önce iki kere daha canlandırdım şehri. Bu aşırı derecede cesaret gerektirdi, ama parmaklarımla dokuna dokuna binaların cephelerini takip ederek yürümeye başladım. Böyle yaptığımda, ben yürüdükçe şehir etrafıma yaşam saçıyordu. Gece vaktiydi ve kar sessizce yağmaya devam ediyordu. Geçen arabalar karda hiç iz bırakmıyordu. Uzun zaman önce çürüyüp gitmiş kapıların çarptığını duydum, güçlü bir fırtınanın caddede açtığı derin bir yarığın üzerinde hafif adımlarla yürüyen insanlar gördüm. Yüksek sesle birbirlerini selamlarken, onlara hayalet deyip geçmek zordu. Yol boyunca sürüklenirken görmezden gelinen, görünmez olan bendim.

Sonunda yıldızların altında pürüzsüz bir şekilde akan geniş, siyah bir nehre vardım. Birkaç hayalet iskele nehre uzanıyordu ve kocaman iki gemi demir atmıştı. İri fıçı ve balyalar iskele kenarında yüklenmeyi bekliyordu. Bir grup insan bir çeşit şans oyunuyla vakit geçiriyordu ve birinin dürüstlüğü yüksek sesle tartışılıyordu. Buck'a gelen nehir serserilerinden farklı giyinmişlerdi, dilleri de farklıydı, ama bunun dışında her yönden aynı soya ait olduklarını söyleyebilirdim. Ben seyrederken, bir kavga koptu, itiş kakış yayıldı. Gece bekçisinin ıslığı duyulunca kavga hemen dağıldı ve, muhafızlar gelene kadar kavgacılar her yöne kaçışıp kayboldu.

Elimi duvardan çektim. Karın ışıltılarıyla bezenen karanlıkta bir süre dikilip gözlerimin alışmasını bekledim. Gemiler, iskeleler, nehir halkı tümden kaybolmuştu. Ama sessiz, siyah su, soğuk havada buharlaşarak akıyordu hâlâ. Nehre doğru gittim. İlerlerken ayağımın altındaki yolun gevrek çıtırtılarla kırıldığını hissediyordum. Nehrin suları yükselip, caddeye taşmış ve buna karşı duracak kimse bırakmayacak şekilde zarar vermişti. Nehre arkamı dönüp şehrin siluetini incelediğimde, yıkılan çatıların ve çöken duvarların belirsiz karaltılarını görebildim. Bir kez daha çevremi yokladım, hiçbir hayat belirtisi bulamadım.

Nehre geri döndüm. Arazinin genel düzenine dair bir şey hafızamı zorladı. Tam olarak burası değildi, bunu biliyordum, ama Verity'nin ellerini ve kollarını yıkayıp büyüyle parlamış bir halde sudan çıkardığını gördüğüm nehrin bu nehir olduğundan emindim. Kırık kaldırım taşlarının üzerinden nehrin kıyısına doğru ihtiyatla yürüdüm. Su gibi görünüyor, su gibi kokuyordu. Nehrin yanına çöktüm ve düşündüm. Üstü suyla kaplı katran gölleri hakkında hikayeler duymuştum, yağın suyun üzerinde nasıl yüzdüğünü iyi bilirdim. Belki de siyah suyun altında başka bir nehir akıyordu, gümüş güç nehri. Belki de akıntının yukarı ya da aşağı kısmının ötesi, zihinsel olarak gördüğüm saf İrfanın koluydu.

Eldivenlerimi çıkardım, kolumu sıyırdım. Elimi akan suyun üzerine koydum, çıplak avuçlarımda buzlu öpücüğünü hissettim. Duyularımı zorlayarak bu yüzeyin altında İrfan olup olmadığını bulmaya çalıştım, hiçbir şey hissetmedim. Ama belki de ellerimi ve kollarımı suya daldırırsam, güçle parlayarak dışarı çıkabilirlerdi. Bunu keşfetmek için cesaretimi topladım.

Cesaretim bu kadar ileri gidebilirdi. Ben Verity değildim. Onun İrfanının gücünü biliyordum ve kendini büyüye kaptırmış olmanın iradesini nasıl sınadığını görmüştüm. Ben buna uygun değildim. O İrfan yolunu kendi başına arşınlarken ben... Zihnim

bu bulmacaya gitti birden yine. İrfan yolundan ve arkadaşlarımdan ne zaman ayrılmıştım? Belki de hiçbir zaman. Belki de tüm bunlar bir rüyaydı. Ellerimi uzatıp yüzüme soğuk su çarptım. Farklı hissettim. Tırnaklarımı yüzüme koydum ve acıyana kadar çizdim derimi. Bu bana hiçbir şey ispatlamadı, ama acıyı düşleyip düşleyemeyeceğimi merak etmemi sağladı. Bu tuhaf, ölü şehirde hiçbir yanıt bulamadım, sadece daha fazla soruyla karşılaştım.

Büyük bir kararlılıkla adımlarımı gelmiş olduğum yola çevirdim. önümü güçlükle görüyordum ve yapışkan kar hızla ayak izlerimi dolduruyordu. Parmaklarımı isteksizce bir duvarın taşlarına koydum. Bu şekilde geri dönüş yolunu izlemek daha kolaydı, çünkü yaşayan şehir, soğuk küllerinden daha fazla nirengi noktasına sahipti. Yine de karlı sokaklarda hızla ilerlerken, tüm bu insanların ne zaman burada bulunduklarını merak ettim. Yüzyıl önceki bir gecenin olaylarını mı seyrediyordum? Eğer buraya başka bir gece gelmiş olsaydım, gerçekleşen olayların aynılarını mı seyredecektim, yoksa şehrin tarihinden başka bir gece mi görecektim? Ya da bu insan hayaletleri kendilerini şimdi yaşıyor olarak algılıyordu da ben hayatlarının içine süzülen tuhaf, soğuk bir gölge miydim? Yanıt veremeyeceğim şeyleri merak etmeye bir son vermek için kendimi zorladım. Gelmiş olduğum yolu izleyip geri dönmeliydim.

Ya hatırlayabildiğim yerlerin sonuna gelmiştim ya da yanlış bir yerden dönmüştüm. Sonuç aynıydı. Tanıdık gelmediğine emin olduğum bir yoldan yukarı yürüdüğümü fark ettim. Parmaklarımla dokunarak sıra sıra dizilmiş dükkanların ön cephelerini takip ettim. Dükkanların hepsi gece olduğu için sıkıca kapatılmıştı. Bir kapının önünde sarmaş dolaş olmuş iki aşığın yanından geçtim. Hayalet bir köpek, beni merakla koklamayı çok görerek tıpış tıpış yürüyüp geçti yanımdan.

Hava daha yumuşak olsa da üşüyordum ve yorgundum. Gökyüzüne baktım. Yakında sabah olacaktı. Gün ışığında belki de bi-

nalardan birine tırmanabilir ve arazinin vaziyetini anlayabilirdim. Belki de uyandığımda, buraya nasıl geldiğimi hatırlardım. Binalardan birine girmemek için bir neden olmadığı aklıma gelmeden önce, , sığınacak bir çıkıntı altı ya da baraka bulmak için aptal gibi arayıp durdum. Yine de bir kapı seçip içeri girerken kendimi garip hissettim. Bir duvara dokunduğumda, loş iç mekanı gördüm. Masalar ve raflar zarif çömlekler ve cam eşyalarla doluydu. İçi kül dolu bir ocağın yanında bir kedi uyuyordu. Elimi duvardan çektiğimde, hepsi soğuk ve kapkaraydı. Bu yüzden parmaklarımla dokunarak duvar boyunca ilerledim, neredeyse parçalanmış masalardan birinin üzerine kapaklanıyordum. Eğildim ve dokunarak parçaları topladım, ocağa attım. Hayalet ateşin yandığı yerde büyük bir azimle gerçek bir ateş yaktım.

Ateş iyice yanarken ve ısınmak için ateşin yanında dururken, titreyen ışığı bana odanın başka bir görüntüsünü gösterdi. Çıplak duvarları ve enkazla örtülü zemini. Uzun zaman önce düşmüş rafların tahtalarını bulsam da zarif çömleklerden ve cam eşyalardan eser yoktu. Raflar iyi meşeden yapılmış olduğu için şansıma şükrettim, yoksa uzun zaman önce çürüyüp dağılırlardı. Taşın soğuğundan korunmak için pelerinimi yere sermeye ve beni yeteri kadar sıcak tutması için yaktığım ateşe güvenmeye karar verdim. Yere uzandım,gözlerimi yumup hayalet kedileri ya da yataklarında uyuyan hortlakları düşünmemeye çalıştım.

Uyumadan önce İrfan duvarlarımı kurmayı denedim, ama bu daha çok, nehrin içinde duran birinin ayaklarını kurulaması gibiydi. Uykuya yaklaştıkça, bu sınırların nerede durduğunu hatırlamak zorlaşıyordu. Dünyamın ne kadarı benim, ne kadarı merak ettiğim insanlarındı? Önce, Gecegözleri sızlanıp ileri geri koştururken, Kettricken, Starling, Kettle ve Soytarı'nın meşalelerle etrafta dolandığını düşledim. Bu rahatlatıcı bir düş değildi, bu düşten uzaklaşıp içime, daha da derine sürüklendim. Ya da öyle sandım.

O tanıdık kulübeyi buldum. Basit odayı, kaba masayı, temiz ocağı, çok düzgün bir şekilde yapılmış dar yatağı tanıdım. Molly geceliğiyle ocağın yanında oturuyor, Nettle'ı sallayıp yumuşak bir sesle yıldızlar ve deniz yıldızlarını anlatan bir şarkı söylüyordu. Hiç ninni hatırlayamıyordum, bu ninni Nettle'ı büyülediği kadar beni de büyülemişti. Molly ninni söylerken bebeğin iri iri açılmış gözleri annesinin yüzündeydi. Molly'nin işaret parmaklarını küçük avuçlarının içinde tuttu. Molly şarkıyı defalarca söyledi, ama hiç sıkılmadım. Bu, bir ay, bir yıl süresince izleyebileceğim ve sıkıntı nedir, hiç bilmeyeceğim bir sahneydi. Ama bebeğin gözkapakları hafifçe kapandı, ama bir kereliğine, sonra hemen açtı gözlerini. İkincisinde gözkapakları daha yavaş kapandı ve kapalı kaldı. Büzülmüş küçük dudakları sanki uykusunda meme emiyormuş gibi kıpırdadı. Siyah saçları kıvrılmaya başlamıştı. Molly dudaklarıyla Nettle'ın alnına dokunmak için eğildi.

Yorgun bir halde ayağa kalktı, bebeği yatağına taşıdı. Battaniyeyi çekip açtı, bebeği yatırdı, sonra yanan tek mumu söndürmek için masaya geri döndü. Ocağın ışığında yatağa, çocuğun yanına yavaşça girmesini ve battaniyeyi üzerlerine çekmesini seyrettim. Gözlerini kapattı, içini çekti, bir daha hareket etmedi. Bunun bir tükenmişlik uykusu olduğunu fark ederek ağır uykusuna göz kulak oldum. Anlık bir utanç duydum. Bırakın çocuğumuzu, onun için bile tasavvur ettiğim bir şey değildi bu zor, çıplak hayat. Eğer Burrich olmasaydı, onlar için hayat daha da zor olurdu. Onları bu şekilde izlemekten kaçındım, söz verdim kendime, işler daha iyi gidecekti, bir bir yolunu bulup onlar için daha iyi hale getirecektim. Döndüğümde.

* * *

"Ben dönene kadar işlerin daha iyi olmasını beklemiştim. Ama bu umduğumdan da iyi, bir ölçüde tabii."

Bu Chade'in sesiydi. Loş bir odada bir masanın üzerine eğil-

miş, bir papirüsü inceliyordu. Mumların bir kısmı yüzünü ve önündeki açık haritayı aydınlatıyordu. Yorgun görünüyordu, ama keyfi yerindeydi. Kır saçları darmadağındı. Beyaz gömleği yarısına kadar açıktı ve pantolonunun içine sokulmamıştı. Bu yüzden bir etek gibi kalçalarının üzerine kadar iniyordu. Yaşlı adam zayıftı, eskiden sıska olan yerleri şimdi kaslıydı. Buharı tüten bir kupadan büyük bir yudum aldı, bir nedenle başını iki yana saldı. "Regal Dağlar'a açtığı savaşta ilerleme kaydetmiyor gibi görünüyor. Sınır kasabalarına düzenlediği her saldırıda Usurper birlikleri onları yanıltıyor ve sonra geri çekiliyor. Tahrip ettikleri bölgeyi ele geçirmek için planlı bir çabaları yok. Jhaampe'ye ulaşmak amacıyla yol açmak için güç yığmıyorlar. Oyunu ne bu adamın?"

"Buraya gel de göstereyim."

Chade biraz memnun, biraz rahatsız olmuş bir halde gözlerini parşömenden kaldırdı. "Düşünecek ciddi bir sorunum var. Yanıtı senin yatağında bulamam."

Kadın,masaya yürümek için üstündeki örtüyü geriye atıp ayağa kalktı. Sinsice hareket eden bir kedi gibiydi. Çıplaklığı savunmasızlık değil, bir silahtı. Genç değildi ve uzun zaman önce bir kılıç, göğüslerinin altında bir yara izi bırakmıştı. Yine de nefes kesici bir dişiliği vardı. Chade'in yanındaki haritanın üzerine eğildi, bir yeri işaret etti. "Buraya bak. Bir de buraya. Eğer Regal olsaydın, neden tüm bu yerlere yetersiz kuvvetlerle aynı anda saldırırdın?"

Chade yanıt vermeyince, kadın haritanın üzerindeki bir başka noktaya hafifçe vurmak için parmağını uzattı. "Bu saldırılardan hiçbiri büyük bir sürpriz değildi. Burada toplanmış olan Dağ birlikleri şu iki köye yöneltildi. Bu noktadan ikinci bir kuvvet de üçüncü köye gitti. Şimdi Dağ birliklerinin nerede olmadığını gördün mü?"

"Orada sahip olmaya değecek bir yer yok."

"Hiçbir şey yok," diye onayladı kadın. "Ama bir zamanlar daha önemsiz geçitlerden ilerleyen bir ticaret yolu vardı ve buradan

Dağlar'ın merkezine gidiyordu. Yol, Jhaampe'ye uğramıyor ve bu nedenle artık pek kullanılmıyor. Tüccarların çoğu Jhaampe'de olduğu kadar, daha önemsiz kasabalarda da mallarını satıp ticaret yapmalarına olanak sağlayacak bir yol istiyorlar."

"Bunun Regal'e ne yararı var? Bu yolu alıp elinde tutmaya mı çalışıyor?"

"Hayır. Orada hiç birlik görülmemiş."

"Yol nereye gidiyor?"

"Şimdi mi? Oraya buraya dağılmış birkaç köy dışında hiçbir yere. Ama hızlı ilerleyen küçük bir kuvvetin yolculuk etmesi için çok uygun."

"Nereye gidiyor?"

"Shishoe'da ikiye ayrılıyor." Kadın harita üzerindeki bir başka noktaya da vurdu. "Ama bu yol bir savaşçı grubunu Dağ bölgesinin içlerine taşıyabilir. Sınırı gözleyip koruyan tüm birliklerin arkasından. Jhaampe'nin batısından ve şüphe çekmeden."

"Ama amaçları ne olabilir ki?"

Kadın öylesine omuz silkti ve Chade'in gözlerinin haritadan ayrıldığını görünce gülümsedi. "Belki de Kral Eyod'a bir suikast girişimi? Belki de Dağlar'da barındığını düşündükleri piçi yakalama girişimi. Sen söyle. Bu benden çok senin zanaatın. Jhaampe'nin kuyularını zehirlemek mi yoksa?"

Chade'in birden rengi attı. "Bir hafta oldu. Çoktan yerlerini almışlardır, komploları çoktan işlemeye başladı." Başını iki yana salladı. "Ne yapacağım ben?"

"Ben olsaydım, Kral Eyod'a hızlı bir haberci gönderirdim. At üzerinde genç bir kadın. Ardında casuslar olabileceği konusunda onu uyarırdım."

"Sanırım, en iyisi bu," diye onayladı Chade. Sesinde aniden bir yorgunluk belirdi. "Botlarım nerede?"

"Rahatına bak. Haberci dün gönderildi. Şimdiye kadar Kral

Eyod'un takipçileri iz sürüyorlardır. Çok iyi takipçileri var, eminim."

Chade düşünceli bir şekilde baktı. Bu bakışın, kadının çıplaklığıyla ilgisi yoktu. "Takipçilerini bilirsin. Yine de hizmetindeki kadınlardan birini onu uyarmak için yazdığın bir mesajla kapısına gönderdin."

"Bu tür mesajların beklemesinde yarar yok."

Chade çenesindeki kısa sakalı düzeltti. "Senden ilk kez yardım istediğimde, bana vatanseverlik için değil, para için uğraştığını söylemiştin. Bir at hırsızı için sınırın bir tarafının diğer tarafı kadar iyi olduğunu anlatmıştın."

Kadın omuzlarını sallayarak gerindi. Chade'in yüzüne bakmak için bir adım attı, sakin bir edayla ellerini kalçalarına koydu. Hemen hemen aynı boydaydılar. "Belki de beni kendi tarafına çekmişsindir."

Chade'in yeşil gözleri avlanan bir kedinin gözleri gibi parıldadı. Kadını kendine doğru çekerken "Öyle mi?" diyerek eğlendi.

Küçük bir irkilmeyle kendime geldim ve huzursuzca kıpırdandım. Chade'i gözlediğim ve onu kıskandığım için utanç duydum. Yakmış olduğum ateşi biraz dürttüm, kızımızın küçük sıcaklığı dışında Molly'nin de yalnız uyuduğunu kendime hatırlatarak yeniden uzandım. Pek rahat değildim, gecenin kalanı kısmında da sıkıntı içinde uyudum.

Gözlerimi yeniden açtığımda, kapanmayan pencereden güneş ışığı kare şeklinde üstüme düşüyordu. Ateş geriye birkaç parça kömür kalana dek yanmıştı, ama o kadar da soğuk değildi. Gün ışığında içinde bulunduğum oda kasvetliydi. Kalkıp şehrin manzarasını daha iyi görebileceğim üst katlara çıkan bir merdiven arayarak ikinci odaya göz attım. Merdiven yerine, adım atmaya bile cesaret edemeyeceğim, tahta basamakların sarkan kalıntılarını gördüm. Nem de daha fazlaydı. Islak, soğuk taş duvarlar ve zemin bana Buckkeep zindanlarını anımsattı. Neredeyse ılık görü-

nen bir güne çıkmak için dükkandan ayrıldım. Dün geceki karlar su birikintilerine dönüşmüştü. Şapkamı çıkardım, daha hafif olan rüzgarın saçlarımın içinden geçmesine izin verdim. İlkbahar, diye fısıldadı bir yanım. İlkbaharın heyecanı havadaydı.

Gün ışığının şehrin hayalet sakinlerini mağlup edeceğini ummuştum. Aksine ışık onları daha da güçlendirmiş görünüyordu. Kuvarsa benzer damarlarıyla siyah taşlar şehrin inşasında yaygın biçimde kullanılmıştı ve şehir hayatının etrafımda canlandığını görmek için bir parçasına dokunmam yetiyordu. Ama hiçbir şeye dokunmadığımda bile insanları bir anlığına görüyor, gevezeliklerinin mırıltılarını duyuyor ve geçerken telaşlarını hissediyor gibiydim. Bana aradığım manzarayı sunabilecek, yüksek, büyük bir kısmı sağlam bir bina arayarak bir süre yürüdüm. Güneş ışığında şehrin sandığımdan daha harap bir halde olduğunu gördüm. Çatıların tüm kubbeleri içeri çökmüştü, bazı binaların duvarlarında yosunlarla yeşillenmiş kocaman çatlaklar vardı. Diğerlerinde dış duvarlar iç odaları açıkta bırakarak tamamen yıkılmış, aşağıdaki caddeyi üzerine tırmanmak zorunda olduğum molozla doldurmuştu. Yüksek binaların birkaçı tamamen sağlamdı, bazıları sarhoş gibi birbirlerine yaslanmışlardı. Sonunda komşularının üzerinden yukarı bakan yüksek kubbeli, uygun bir bina gördüm ve oraya yöneldim.

Binaya ulaştığımda, durup dışarıdan bakarak biraz zaman harcadım. Acaba burası bir zamanlar bir saray mıydı diye merak ettim. Taştan yapılma kocaman aslanlar girişteki basamakları koruyordu. Dış duvarlar şehrin ortak inşa malzemesi olarak görmeye başladığım aynı parıltılı siyah taştan yapılmış, ancak taşlara bir tür beyaz taştan kesilmiş insan ve hayvan şekilleri eklenmişti. Siyah üzerindeki beyazın zıtlığı ve bu figürlerin çokluğu, onları neredeyse baskın kılıyordu. Canavara benzeyen bir grup öküzün arkasında kocaman bir saban tutan dev gibi bir kadın. Kanatlı bir yaratık, belki de bir ejderha tüm bir duvarı kendine ayırmıştı. Gi-

rişteki geniş taş basamakları tırmandım yavaş yavaş. Bunu yaparken, şehrin mırıltısı daha da artıyor ve daha sürekli bir gerçeğe dönüşüyor gibi geldi. Sırıtan genç bir adam, elinde tuttuğu parşömenle hızla merdivenlerden indi. Onunla çarpışmaktan kaçınmak için kenara çekildim, ama hızla yanımdan geçerken varlığına dair küçücük bir his bile duymadım. Gözleri kehribar kadar sarıydı. Arkasından bakmak için döndüm.

Kocaman ahşap kapılar kapalı ve kilitliydi, ama o kadar çürümüşlerdi ki, biraz sert bir itiş kilidi sökerdi. Kapılardan biri sallanıp açılırken, diğeri minnetle aşağı eğilerek zeminin üzerine yıkıldı. Girmeden önce içeri göz attım. Çizgilerle kaplanmış kalın camları tozlu pencereler kışın güneş ışığını içeri alıyordu. Çöken kapıdan havalanan toz zerrecikleri havada dans ediyordu. Yarasalar, güvercinler, hızla hareket eden bir iki fare görmeyi beklemiştim. Hiçbir şey yoktu, hayvanların orada yaşadığını gösteren bir koku bile yoktu. Yol gibi, şehir de vahşi hayvanların sakındığı bir yerdi. Botlarımı hafifçe tozlu zeminlerin üzerinde sürerek içeri adım attım.

Eski duvar kilimlerinin kalıntıları, çökmüş ahşap bir sedir vardı. Başımın bir hayli yukarısında olan tavana kaldırdım gözlerimi. Tek başına bu oda bile Buckkeep'teki tüm idman yerlerini içine alabilirdi. Kendimi ufacık hissettim. Odanın karşı tarafında karanlığa çıkan merdivenler vardı. Merdivenlerin olduğu tarafa geçtiğimde, düzenli mırıltılar duydum ve birden merdivenler gelip giden uzun kıyafetli insanlarla doldu. Çoğunun elinde parşömenler ya da kağıtlar vardı, konuşmalarının tonu, ciddi konular konuşan insanlarınki gibiydi. Tanıdığım halklarla aralarında ince farklar vardı. Gözlerinin rengi çok parlaktı, boyları uzundu. Tüm bunlara rağmen, diğer özellikleri sıradandı. Buranın bir tür idare ya da hukuk dairesi olduğuna karar verdim. Sadece böyle meseleler, bu kadar çok yüzü bu kadar çok sıkıntı ve surat asmayla kırıştırabi-

lirdi. Omuzlarında bir çeşit rütbe işaretleri taşıyan, sarı kıyafetler ve siyah tozluklar giymiş bir sürü insan vardı, bunların resmi görevliler olduğuna hükmettim. İlk merdiveni, sonra da ikinci kattan yukarı bir başkasını çıkarken, sarı kıyafetlilerin sayısı arttı.

Merdivenler her iki sahanlıkta da bulunan geniş pencerelerle aydınlatılıyordu. İlk pencere bana sadece yan binanın üst katını gösterdi. İkinci sahanlıkta birkaç çatı manzarası gördüm. Üçüncü katta bir başka merdivene ulaşmak için karşıya geçmem gerekti. Duvarlardaki büyük paçavralara bakılırsa, bu kat çok daha zengindi. Sanki büyü burada daha güçlüymüş gibi, insanları olduğu kadar hayaletimsi mobilyaları da algılamaya başladım. İnsanların bana dokunmadan içimden yürüyüp gitmesini hissetmek istemeyerek, yürüyüş yollarının dışından ilerledim. Oturup beklemek için bir sürü yer vardı, bu da bir resmi dairenin bir başka belirgin işaretiydi. Birçok düşük rütbeli katip masalara oturmuş onlara uzatılan parşömenlerden bilgiler kaydediyordu.

Bir başka merdivenden daha çıktım, ama boyanmış, kocaman bir pencere şehrin açık bir manzarasını görme ümitlerimi boşa çıkardı. Pencereye bir kadın ve ejderha figürü resmedilmişti. Kavga eder gibi görünmüyorlar, aksine sanki birbirleriyle konuşuyormuş gibi duruyorlardı. Bu penceredeki kadın, siyah saçlı, kara gözlüydü ve alnına kırmızı, parlak bir bant takmıştı. Sol elinde bir şey taşıyordu, ama bu bir silah mıydı, yoksa bir mevki asası mıydı söyleyemezdim. Kocaman ejderha, mücevherlerle bezenmiş bir yaka takıyordu, ama duruşunda ve tavrında evcilleştirildiğini gösteren başka bir şey yoktu. Devam etmeden önce dakikalarca pencereye baktım, tozlu renklerinin arasından ışık parlıyor. Pencerenin tam olarak anlamadığım bir önemi olduğunu hissettim. Sonunda bu üst odayı incelemek için pencereden uzaklaştım.

Oda diğerlerinden daha iyi aydınlatılmıştı. Burası, kocaman açık bir odaydı, ama ana kattan çok daha küçüktü. Dar ve yük-

sek pencereleri, savaş ve tarımla ilgili figürler işlenmiş şeritlerle gösterişli bir şekilde süslenmiş duvarlar izliyordu. Bu süslemeler beni çektiyse de kararlı bir şekilde başka bir merdivene yöneldim Bu geniş değil, kıvrılarak yükselen bir merdivendi. Öyle ki, binanın dışındayken gözüme takılan kuleye çıkmasını ümit ettim. Şehrin rıhları burada daha az gibi görünüyordu.

Tırmanış, beklediğimden daha dik ve daha uzundu. Tepeye ulaşmadan önce hem paltomu, hem de gömleğimi açtım. Dönen basamaklar, ok mazgallarından azıcık daha geniş pencerelerle aralıklı olarak aydınlatılıyordu. Pencerelerden birinde lavanta rengi gözlerinde bir umutsuzluk havasıyla genç bir kadın durmuş dışarı, şehre bakıyordu. O kadar gerçek görünüyordu ki, yanından geçerken izin isteme gereğini duydum. Aldırmadı tabii ki. Buradaki hayaletin ben olduğuma dair o garip hisse yeniden kapıldım. Bu merdivende birkaç sahanlık ve odalara giden kapı vardı, ama kapılar kilitliydi, ayrıca zaman burada daha merhametli davranmış gibi görünüyordu. Üst katların kuru havası ahşap ve metalleri korumuştu. Bozulmamış gizliliklerinin ardında ne yattığını merak ettim. Işıl ışıl parlayan hazineler mi? Çağların bilgisi mi? Çürüyen kemikler mi? Hiçbir kapı itmelerime boyun eğmedi, yukarı çıkmaya devam ederken, kulenin tepesindeki ödülümü kilitli bir kapının ardında bulmamayı umut ettim.

Tüm şehir benim için bir gizdi. Şehrin içinde devinen hayalet yaşam, şimdiki tamamen terk edilmiş haliyle zıttı. Savaşa dair bir işaret görmemiştim, sadece şehirde görmüş olduğum yükseltiler, yerin derin huzursuzluğunun sonucu gibi görünüyordu. Burada kilitli daha çok kapının yanından geçtim, Eda bile bunların ardında ne olduğunu bilir mi acaba diye merak ettim. Kimse geri dönmeyi ummadıkça kapıyı kilitlemez. Hepsinin, hâlâ burada hayalet gibi hareket eden kasaba halkının nereye gitmiş olduğunu merak ettim. Nehir bu şehri neden ve ne zaman terk etmişti? Burası El-

derlinglere mi aitti? Binaların üzerinde ve pencerelerin boyalı camlarında görmüş olduğum ejderhalar, onlar mıydı? Bazıları bilmeceleri sever; şafaktan beri içimde büyüyen, hiç rahat vermeyen açlık bana korkunç baş ağrıları veriyordu.

Sonunda kulenin tepesindeki odaya ulaştım. Etrafı tümüyle açık, kubbeli bir tavanı olan yuvarlak bir odaydı. Odanın duvarları on altı panelden oluşuyordu, sekiz tanesi kalın camdan yapılmıştı, kirli ve çiziklerle doluydular. Paneller kış güneşinin donuk bir şekilde içeri süzülmesine neden oluyor, oda hem aydınlanıp, hem kararıyordu. Camlardan biri kırılmıştı ve hem odanın içinde, hem de kuleyi çevreleyen dar korkuluğun üzerinde parçaları kalmıştı. Odanın ortasındaki büyük, yuvarlak bir masa kısmen çökmüştü. İşaret çubuklarıyla donanmış iki adam ve üç kadın bir şeyler tartışarak masanın bir zamanlar odaya hükmettiği noktayı gösteriyorlardı. Adamlardan biri oldukça sinirli görünüyordu. Hayalet masanın ve çalışanların etrafından yürüdüm. Dar bir kapı dışarıya, balkona doğru kolayca açıldı.

Korkuluğun kenarını çeviren tahta bir parmaklık vardı, ancak ona güvenmedim. Merak ve düşme korkusu karışımı bir duyguyla kulenin etrafında yavaş bir tur attım. Güneyde geniş bir nehir vadisi önümde yayılıyordu. Çok uzakta solgun kış göğüne karışan tepelerin koyu mavi gölgesi vardı. Vadinin yakın kısmında nehir, şişman ve tembel bir yılan gibi kıvrılıyordu. Uzakta nehrin kenarındaki diğer kasabaları görebiliyordum. Gördüğüm hayaletlerden kurtulmak için başımı salladığımda bir görünüp bir kaybolan sık ağaçlıklar ve düzenli çiftlik evleriyle dolu geniş, yeşil bir vadi beliriyordu nehrin ötesinde. Nehrin üzerinde geniş siyah bir köprü gördüm, yol onun ötesine uzanıyordu. Nereye gittiğini merak ettim. Uzakta parıldayan kuleler vardı. Hayaletleri zihnimden uzaklaştırdım ve güneş ışığında üzeri sisli, uzak bir göl gördüm. Verity oralarda bir yerde miydi?

Gözlerim güneydoğuya kaydı, orada gördüklerim karşısında kocaman açıldılar. Belki de bazı sorularımın cevapları oradaydı. Şehrin bir kesimi tamamen yok olmuştu. Öylece gitmişti. Hiçbir yıkım kalıntısı, yangınla kararmış hiçbir moloz yoktu. Sanki bir dev, kocaman bir bıçağı saplamış gibi, yerde büyük bir yarık açılmıştı sadece. Nehir bu boşluğu doldurmuş, parlayan bir su dili şehrin içine dalmıştı. Bina kalıntıları suyun kenarında düşecekmiş gibi duruyor, sokaklar burada birden sona eriyordu. Gözlerim yerdeki bu koca yarayı izledi. Bu mesafeden bile, dev çatlağın nehrin karşı kıyısının ötesine kadar uzandığını söyleyebilirdim. Yıkım, şehrin merkezinin derinine bir mızrak gibi saplanmıştı. Başımı iki yana salladım. Büyük bir kısmı, hâlâ durur vaziyette kalmıştı. Bunun korkunç bir felaket olduğuna kuşku yoktu, ama şehrin ölümünü açıklamıyordu bana.

Yavaşça kulenin kuzey tarafına dolandım. Şehir ayaklarımın altında uzanıyordu, ileride, üzüm bağları ve tarlalar gördüm. Onların da ötesinde, içinden yolun geçtiği ağaçlıklı bir alan vardı. Dağlar at sırtında birkaç günlük bir uzaklıktaydı. Başımı iki yana salladım kendi kendime. Anladığım kadarıyla oradan gelmiş olmalıydım. Yine de aradaki seyahati hatırlamadım. Sırtımı duvara yasladım ve ne yapacağımı düşündüm. Eğer Verity bu şehirde bir yerlerdeyse, varlığını azıcık bile hissetmiyordum. Arkadaşlarımı neden ve ne zaman terk etmiş olduğumu hatırlayabilmeyi diledim. Bana gel, bana gel, diye fısıldadı kemiklerimin arasından. İçimden baskın bir keder yükseldi ve ben olduğum yere yatıp ölmek istedim şiddetle. Bunun cinkabuğu olduğunu söylemeye çalıştım kendime. Neredeyse sabit bir başarısızlığın sonradan ortaya çıkan etkileri gibi hissettim daha çok. Soğuk kış rüzgarından kaçmak için ana odaya geri gittim.

Kırık camdan içeriye adım atarken, ayağımın altında bir değnek döndü ve nerdeyse düşüyordum. Toparlandığımda, aşağıya

baktım, bunu daha önce fark etmemiş olduğum için endişelendim. Kırık pencerenin dibinde küçük bir ateşin kalıntıları vardı. İs pencere çerçevesinde kalan asılı camları lekelemişti. Dikkatli bir şekilde dokunmak için öne eğildim, parmaklarım kapkara oldu. Çok yeni değildi, ama birkaç aydan daha eski de değildi, aksi halde kış fırtınaları çoğunu silerdi. Birkaç adım uzaklaştım ve yorgun zihnimi çalıştırmaya uğraştım. Ateş odunla yakılmıştı, ama içinde ağaçlardan ya da çalılardan gelme ince dallar da vardı. Biri bu ateşi yakmak için bilinçli olarak küçük dallar taşımıştı buraya. Neden? Neden masadan geriye kalanları kullanmamıştı? Ve neden bir ateş yakmak için bu kadar yükseğe tırmanmıştı? Manzara için mi?

Ateşten geriye kalanların yanına oturdum ve düşünmeye çalıştım. Sırtımı taş duvara yasladığımda, bu temas masanın çevresinde tartışan hayaletleri daha da cisimleştirdi. Biri diğerine bağırdı ve sonra işaret değneğiyle çökmüş masanın üzerine hayali bir çizgi çekti. Kadınlardan biri kollarını göğsünde kavuşturarak inatçı bir görünüme büründü. Bu esnada bir başkası soğuk bir şekilde gülümseyip elindeki değnekle birkaç kez masanın üzerine vurdu. Bir aptal olduğumu düşünüp kendime söverek fırladım, masanın eski kalıntılarına baktım.

Gördüğüm ikinci şey bir haritaydı. Ateşi Verity'nin yaktığından emindim. Yüzüme aptal bir sırıtış yayıldı. Tabii ki. Şehre ve çevresindeki kırsal alana bakan yüksek pencereli kule ve odanın ortasında şimdiye kadar gördüğüm en kendine özgü haritanın serili olduğu kocaman masa. Harita kağıda çizilmemiş, engebeli kırsal alanı taklit etmek için kilden yapılmıştı. Masanın çökmesiyle harita da çatlamıştı, ama nehrin parlayan siyah cam kırıklarıyla işlenmiş olduğunu görebiliyordum. Dümdüz yolların, mavi cam kırıklarıyla doldurulmuş küçük çeşmelerin, hattâ şehirdeki büyük ağaçları göstermek için yeşil yünle yapraklandırılmış dalların yanında binaların küçük modelleri vardı. Haritada şehrin tüm kav-

şaklarına küçük kristal taşlar konulmuştu. Bunların sınır noktalarını gösterdiklerinden kuşkulandım. Pazar yerindeki tezgahları gösteren küçük karelere kadar her şey vardı. Harap bir halde olmasına rağmen, ayrıntılarıyla göze zevk veriyordu. Gülümsedim, Verity'nin Buckkeep'e döndükten birkaç ay sonra, İrfan kulesinde buna benzer bir masa ve harita olacağından emindim.

Hayaletleri görmezden gelerek adımlarımın izini sürmek için masanın üzerine eğildim. Haritadaki kulenin yerini kolayca saptadım. Haritanın bu kısmı daha fazla çatlamıştı, ama parmaklarım, geçen gece ayaklarımın bastığı yerlerde ilerlerken, yolumdan yeteri kadar emindim. Bir kez daha yolların düzlüğü ve kavşakların keskinliğine hayret ettim. Dün gece ilk olarak nerede "uyandığımdan" pek emin değildim, ama şehrin çok da büyük olmayan bir kesimini seçtim, o alanın bu kare içinde olduğunu kesinlikle söyleyebilirdim. Gözlerimi yeniden kuleye çevirdim, başlangıç noktama dönmek için geçmem gereken kavşak ve dönüşlerin sayısını dikkatle not aldım. Eğer ararsam, belki orada kayıp günlere dair hatıralarımı uyandıracak bir şey bulabilirdim. Birden çevreyi çizebileceğim bir parça kağıda ve tüye sahip olmayı diledim. Bunu yaptığımda, ateşin anlamı bir anda açıklığa kavuştu.

Verity kendi haritasını yapmak için yanmış bir dal kullanmıştı. Ama neyin üzerine? Odaya göz attım, ama bu duvarlarda asılı kilimler yoktu. Pencerelerin arasındaki duvarlar, beyaz taş tabakalarıydı ve üzerlerinde... oymalar vardı. Yakından bakmak için ayağa kalktım. Beni bir merak aldı. Elimi soğuk beyaz taşın üzerine koydum, sonra yanındaki kirli pencereden dışarı baktım. Parmaklarım uzaktan görebildiğim nehri izledi, sonra üzerinden geçen yolun düz izini buldu. Bütün pencerelerin manzaraları, yanlarındaki panellerde gösteriliyordu. Küçük işaret ve semboller, kasabaların ya da mülklerin adları olabilirdi. Pencereyi ovarak temizledim, ama kirin çoğu dışarıdaydı.

Kırık camın önemi birden açığa kavuştu. Bu pencerenin camını, arkasındakileri daha açık bir şekilde görmek için Verity kırmıştı. Sonra bu ateşi yakmış ve büyük bir ihtimalle Buckkeep'ten beri yanında taşıdığı haritaya bir şey kopyalamak için yanmış bir dal kullanmıştı. Ama ne? Kırık camın yanına gittim ve her iki yanındaki panelleri inceledim. Soldaki panelin tozunu silen bir el üzerinde iz bırakmıştı. Elimi Verity'nin tozun içindeki el izinin üzerine koydum. Bu paneli temizlemiş, pencereden dışarı bakmış ve sonra bir şeyi kopya etmişti. Bunun varış yeri olduğuna kuşkum yoktu. Panel üzerinde işaretlenmiş olan şeyin, yanındaki haritanın üzerinde yer alan işaretlerle bir bağlantısı olup olmadığını merak ettim. İkisini karşılaştırmak için Kettricken'daki kopyanın bende olmasını diledim.

Pencereden kuzeyimdeki dağları görebiliyordum. Oradan gelmiştim. Manzarayı inceledim ve bu görüntüyle yanımdaki oymalı panel arasında bir ilişki kurmaya çalıştım. Geçmişin titrek hayaletlerinin bir yardımı dokunmuyordu. Bir an ağaçlıklı bir alanın üzerine, sonra üzüm bağları ve tahıl tarlalarına baktım. Her iki manzarada da ortak olan tek özellik, bir ok kadar düz bir şekilde dağlara giden siyah yol şeridiydi. Parmaklarım panel üzerinde yolu takip etti. Orada, uzakta, yol dağlara varıyordu. Yolun ikiye ayrıldığı yere bazı işaretler koyulmuştu. Ve orada küçük bir kristal parıltısı panele gömülmüştü.

Yüzümü panele yaklaştırdım ve oradaki küçük işaretleri incelemeye çalıştım. Verity'nin haritasındaki işaretlere uyuyorlar mıydı acaba? Kettricken'ın tanıyacağı türden semboller miydi? Kuledeki odadan ayrıldım, gittikçe güçleniyor görünen hayaletlerin içinden geçerek hızla merdivenlerden aşağı indim. Artık sözlerini açıkça duyuyor, bir zamanlar duvarları süslemiş olan kilimleri görebiliyordum. Kilimlerin üzerine bir sürü ejderha çizilmişti. "Eldelingler mi?" diye sordum yankı yapan taş duvarlara, sesimin mer-

divenlerin üzerinde ve altında titrediğini duydum.

Üzerine yazabileceğim bir şey aradım. Lime lime olmuş duvar kilimleri, bir dokunuşla ufalanan nemli paçavralara dönüşmüştü. Orada ne kadar ahşap varsa, hepsi eski ve çürüktü. Daha iyi korunduğu ümit ederek iç odalardan birinin kapısını kırdım. İçeride, duvarların her birinde bir parşömen olan, göz göz ahşap raflarla kaplandığını gördüm. Sağlam görünüyorlardı. Odanın ortasındaki masanın üzerine dizilmiş yazı aletleri de öyleydi. Ama uzanıp yoklayan parmaklarım, dişbudak ağacı kadar gevrek ve kırılgan kağıt hayaletlerinden fazlasını bulamadı. Gözlerim bana, köşedeki raflardan birinde bir yığın taze parşömen gösterdi. Uzanıp yoklayan parmaklarım, çürük enkazı uzağa itip iki elimden daha büyük olmayan kullanılabilir bir parça buldu. Kağıt, sert ve sararmıştı, ama iş görebilirdi. Ağır bir tıpası olan cam kapta kuru mürekkep kalıntıları vardı. Yazı aletlerinin tahta sapları gitmişti, ama metal uçları yerinde duruyordu ve sıkıca tutabileceğim kadar uzundu. Bunları alıp harita odasına döndüm.

Tükürük, mürekkebi hayata döndürdü ve yeniden parlayana dek, metal kalem ucunu yerde biledim. Verity'nin ateşinden kalanları yeniden yaktım, çünkü öğleden sonra hava bulutlarla kaplanıyordu ve tozlu camlardan süzülen ışık donuklaşıyordu. Verity'nin tozunu silmiş olduğu panelin önüne çömeldim, yolları, dağları ve belirgin olan öteki kesimleri kağıt parçasının üzerine elimden geldiğince kopya ettim. Küçük işaretlere gözlerimi kısarak dikkatle baktım ve geçirebildiğim kadarını ince parşömene geçirdim. Belki de Kettricken bunlara bir anlam verebilirdi. Belki benim bu beceriksizce yapılmış haritamla ondaki haritayı karşılaştırdığımızda, ikisinde de ortak olan bir nokta, bir anlam bulunacaktı. Sadece devam etmem lazımdı. Bitirdiğimde, dışarıda güneş batıyordu, ateşim artık kordan başka bir şey değildi. Çiziktirdiklerime esefle baktım. Ne Verity, ne de Fedwren eserimden etkilen-

meyecekti. Ama işe yarayacaktı. Mürekkebin kuruduğuna ve akmayacağına emin olunca, taşımak için parşömeni gömleğimin içine koydum. Yağmur ya da karın, işaretlerimi bulanıklaştırmasını şansa bırakmayacaktım.

Gece olurken kuleden ayrıldım. Hayalet arkadaşlarım, evlerine, ocaklarına ve akşam yemeklerine gideli çok olmuştu. Evlerine dönen ya da bir akşam eğlencesi için dışarı çıkmaya kalkışan insan kalabalıklarıyla birlikte sokaklarda yürüdüm. Işıl ışıl parlıyor görünen hanların, meyhanelerin yanından geçtim, içlerinden gelen neşeli sesleri duydum. Boş sokakların ve terk edilmiş binaların gerçeğini görmek bana gittikçe daha zor geliyordu. Karnım gurultdarken ve boğazım kurumuşken, hortlakların hayali neşelerle karınlarını doyurup, birbirleriyle yüksek sele selamlaşıp bağrıştığı hanların yanından yürümek olağanüstü bir gizdi.

Planım basitti. Nehre gidip su içecektim. Sonra şehirde hatırladığım ilk yere dönmek için elimden geleni yapacaktım. Gece için bu çevrede barınabileceğim bir yer bulacaktım ve sabah ışığıyla dağlara yönelecektim. Büyük bir ihtimalle buraya gelmek için kullanmış olduğum patikadan gidersem, bir şeyin hafızamı canlandıracağını umdum.

Ejderha ortaya çıktığında, avuçlarımdan biri kaplama taşının üzerinde, nehrin kenarına eğilmiş su içiyordum. Bir an önce üzerimdeki gök boştu. Sonra her şeyin üzerini altın sarısı bir ışık ve uçan bir sülünün kanat çırpışı gibi bir ses kapladı. Çevremdeki insanların bazıları irkilerek bazıları zevkle çığlıklar attı. Yaratık üzerimize daldı, aşağıda bir daire çizdi. Harekete geçirdiği rüzgar, gemileri sallayıp nehri dalgalandırdı. Ejderha bir kez daha bir daire çizdi ve sonra herhangi bir uyarıda bulunmadan nehre dalıp tamamen gözden kayboldu. Yaydığı altın sarısı ışık söndü ve gece daha karanlık göründü.

Nehir, ejderhanın etkisini içine çekerken, kıyıya doğru sıçra-

yan hayali dalgadan elimde olmadan geri kaçtım. Etrafımdaki insanlar beklentiyle suya bakıyorlardı. Bakışlarını takip ettim. Önce hiçbir şey görmedim. Sonra su yarıldı ve nehirden koca bir kafa çıktı. Kafadan sular damlıyor, altın sarısı, kıvrımlı boyundan parlayarak aşağı akıyordu. Şimdiye kadar bana anlatılmış olan tüm hikayelerde ejderhalardan solucan, kertenkele ya da yılan gibi bahsedilmişti. Ama bu ejderha, üzerinden su damlayan kanatlarını uzatarak nehirden çıktığında, kendimi kuşları düşünürken buldum. Dev yaratık ortaya çıkarken, bir balığın ardından suya dalıp sonra çıkan karabataklar ya da parlak tüylü sülünler geldi aklıma. Bir gemi kadar büyüktü ve kanatlarının genişliği yelkenleri utandırdı. Nehir kenarında durdu, pullarla kaplı kanatlarındaki suları temizledi. Pul sözcüğü, kanatlarını örten gösterişli tabakaları anlatmaya yetmiyordu, tüy sözcüğü de bunları tarif etmek için çok hafif kalıyordu. Eğer iyice dövülmüş altından bir tüy yapılabilirse, belki de ejderhanın tüylerine benzeyebilirdi.

Zevk ve meraktan donakalmıştım. Yaratık, nehrin bana çok yakın bir yerinden çıktı. Eğer gerçek olsaydı, açılmış kanatlarından damlayan suyla sırılsıklam olurdum. Nehre düşen her damla, ham büyünün açık pırıltısını da taşıyordu. Ejderha nehir kıyısında durakladı; kanatlarını dikkatle kıvırırken, koca pençeli dört ayağı nemli toprağa gömüldü, sonra uzun, çatallı kuyruğunu silkeledi. Altın sarısı ışık beni kapladı ve toplanan kalabalığı aydınlattı. Onlara bakmak için ejderhadan uzağa döndüm. Yüzleri bir hoşgeldin ifadesi ve büyük bir saygıyla parlıyordu. Ejderha onlara doğru yürürken gözleri bir şahinin gözleri kadar parlaktı, duruşu bir atın duruşuna benziyordu. Halk saygı dolu selamlar mırıldanarak ona yol açmak için ikiye ayrıldı.

"Elderling," dedim kendi kendime yüksek sesle. Ejderha gösterişli ve göz alıcı bir şekilde yavaşça caddeden yukarı çıkarken, parmaklarımla bina cephelerini takip ederek hipnotize olmuş ka-

labalıkla bir olup onun peşinden gittim. İnsanlar selamlamak için meyhanelerden dışarı döküldü, onu izleyen kalabalığa katıldı. Açıkça görüldüğü gibi, bu sıradan bir olay değildi. Onu izleyerek ne bulmayı umduğumu bilmiyorum. O zaman bu dev yaratığı izlemek dışında gerçekten bir şey düşündüğümü de sanmıyorum. Şehrin ana caddelerinin neden bu kadar geniş yapıldığını artık anlıyordum. At arabalarının geçişine izin vermek için değil, bu büyük ziyaretçilerden birini hiçbir şeyin engellememesi içindi.

Büyük bir taş havuzun önünde bir süre durdu. İnsanlar çeşitli işçilik görevleri yapmanın onuru için yarışmak üzere öne doğru koşturdular. Zincirlerin üzerinden büyü sıvısını havuza boşaltan kovalar yükseliyordu. Havuz parıldayan malzemeyle ağzına kadar dolduğunda, Elderling incelikle kafasını kaldırdı ve içti. Hayalet İrfanı olabilir, ama görüntüsü bile içimdeki doyurulmaz açlığı uyandırdı. Havuz iki defa daha doldurduldu ve Elderling yoluna devam etmeden önce iki defa daha içti. Ben de görmüş olduklarıma şaşırarak onu takip ettim.

Bir anda önümüzde şehrin simetrik biçimini bozmuş olan büyük yıkım yarası hayal gibi belirdi. Ben sadece kadın, erkek herkesi ve Elderlingi görmek, fark etmeden havaya karışırlarken yok olmak için hayali yolu ağzına kadar takip ettim. Kısa bir süre sonra bu büyük yarığın kenarında, sadece derin ve hareketsiz suyun üzerinden fısıldayan rüzgarı dinleyerek durdum. Açık gökyüzünde birkaç takımyıldız göründü ve siyah suya yansıdılar. Elderlinglerden öğrenebileceğim gizlerin hepsi bu büyük felakette yok olmuştu.

Döndüm, Elderlingin nereye ve hangi amaçla yöneldiğini düşünerek yavaşça uzaklaşmaya başladım. Onun parlak gümüş gücü nasıl içtiğini hatırladığımda tekrar ürperdim.

İlk başta nehre kadar ayak izlerimi takip etmek biraz zaman aldı. Oraya vardığımda ise zihnimi daha önce o gün harita odasında gördüklerimi hatırlamaya odakladım. Açlığım o anda dudak-

larımı tırmalayan bir hayaletti, ama ben sokaklarda ilerlerken onu kararlılıkla fark etmezden geldim. İrademin gücü beni kavga eden iki gölge yumağının arasından geçirdi, ama kararlılığım muhafızlar büyük atlarıyla sokaklardan geçerken başarısızlığa uğradı. Geçmeleri için bir kenara sindim ve düşen mızraklarının sesini duyduğumda geriye çekildim. Ne kadar gerçek dışı olsa da o gürültülü çatışmayı arkamda bırakmaktan memnundum. Daha dar bir sokağa doğru, sağa döndüm ve üç tane kavşağı daha geçtim.

Durdum. Burası benim bir gece önce karda diz çöktüğüm meydandı. Orada, tam ortasında duran taş, tepemde yükselen bir anıt ya da heykeli hatırlattı. Ona doğru yürüdüm. Parlak kristal damarlı ve her yeri kaplayan taştan yapılmıştı. Öteki yapıların verdiği gizemli ışıkla yorgun gözlerime daha da parlak göründü. Yanlarındaki işaretleri çevreleyen ölgün ışıltı bütün yüzeyini derinden yarıyordu. Yavaşça çevresinde yürüdüm. Bazılarının tanıdık olduğuna emindim, belki de benim bugün kopyaladığımın ikiziydi. O zaman bu, yolcuları yönlendirmek için yolun başına yerleştirilmiş, varış noktalarını gösteren etiketleriyle bir tür yol işareti miydi? Tanıdık işaretlerden birini takip etmek için elimi uzattım.

Gece beni çevreledi. Bir uyuşukluk dalgası üzerimden geçti. Dayanmak için sütuna uzandım, ama nasıl olduysa ıskaladım ve öne doğru sendeledim. Yaralı ellerim hiçbir şey bulamadı, yüzüstü sert kar ve buzun üzerine düştüm. Bir süre buzlu yola yanağımı dayayıp işe yaramayan gözlerimi gecenin karanlığında kırparak sadece olduğum yerde yattım. Sonra birden sıcak ve sert bir ağırlık beni itti. *Kardeşim!* Gecegözleri beni sevgiyle selamladı. Soğuk burnunu yüzüme yaklaştırdı ve beni kaldırmak için başımı tuttu. *Geri geleceğini biliyordum. Biliyordum!*

28

GRUP

Elderlingleri çevreleyen büyük gizemin bir parçası da elimizde onlara ait olan az sayıdaki resmin birbirleriyle çok az benzerlik göstermesidir. Bu, sadece eski eserlerin kopyaları oldukları için yanlışlar içerebilecek duvar halıları ya da parşömenler için değil, Elderlinglerin Kral Wisdom'ın zamanından kalan az miktardaki resimleri için de doğrudur. Resimlerin bazıları ejderha efsanelerine, kanatları, pençeleri, pullarla kaplı derileri ve büyüklükleriyle üstünkörü bir benzerlik gösterir. Ama diğerleri benzemez. Duvar halılarının en az bir tanesinde Elderlingler insana benzemekte, ama altın derili ve iri yapılı olarak resmedilmekteydiler. Resimler, bu iyiliksever ırkın uzuvlarının sayısıyla ilgili bir ortaklık da göstermezler. Bazen dört bacak ve bunun yanında iki kanada sahip olabildikleri gibi, bazen de kanatları yoktur ve insan gibi iki bacakları üzerinde yürürler.

Elderlingler hakkında yazılı çok az belge olmasına, o zamanlar onlara dair bilginin çok sıradan ve yaygın olmasının yol açtığı düşünülmüştür. Nasıl ki, kimse bir atın ne olduğuyla ilgili yazı yazmayı hiçbir faydası olmayacağı düşüncesiyle uygun görmezse, o zamanlar da kimse Elderlinglerin günün birinde efsane konusu olabileceğini aklına getirmemiştir. Bir dereceye kadar anlaşılır bir şeydir bu. Ama insanın, bir hata bulmak için atların günlük hayatın bir parçası olarak anlatıldığı bütün parşömenle-

re ve duvar halılarına bakması yeterlidir. Eğer Elderlingler hayatın bir parçası olarak bu kadar kabul edilmiş olsalardı, mutlaka daha fazla resmedilmiş olmaları gerekirdi.

* * *

Aklımı karıştıran bir iki saatten sonra, kendimi diğerleriyle beraber çadırda buldum. Bütün günümü şehirde ılığa yakın bir havada geçirdiğim için gece bana her zamankinden daha soğuk geldi. Battaniyelerimizin içinde çadırda birbirimize sokulduk. Onlar bana bir gece önce kayalıkların ağzından kaybolduğumu söylediler, ben de onlara şehirde gördüklerimin hepsini anlattım. Herkeste biraz inançsızlık vardı. Benim ortadan kayboluşumun onlarda yarattığı acıyı görmek beni hem etkiledi, hem de suçlu hissetmeme neden oldu. Starling'in ağlamış olduğu ortadaydı, hem Kettle, hem de Kettricken'da uyumamış insanlardaki baykuş bakışı vardı. En kötüsü, elleri hafifçe titreyen, solgun ve sessiz Soytarı'ydı. Hepimizin toparlanması biraz zaman aldı. Kettle normalde yediğimizin iki katı yemek pişirmişti, Soytarı hariç herkes yemeği iştahla yedi. Gücü yokmuş gibi gözüküyordu. Herkes mangalın etrafında hikayemi dinlemek için toplandığında ise, o battaniyesine çoktan sarınmış, kurt da arkasına kıvrılmıştı. Tamamen tükenmiş gözüküyordu.

Maceralarımı üçüncü kez tekrarlamıştım ki, Kettle bilmece gibi konuştu, "Eda'ya şükürler olsun ki, götürülmeden önce cinkabuğu aldın, yoksa aklını koruyamayabilirdin."

"'Götürülmeden mi, dedin?" diye hemen bastırdım.

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne demek istediğimi biliyorsun." Biz gözlerimizi ona dikmişken, o hepimize baktı. "Yol işaretleri ya da her neyse. Onunla bir ilgileri olması gerek." Sözlerini bir sessizlik karşıladı. "Bana çok açık gözüküyor, o kadar. Bizi birden bıraktı ve aynı anda oraya vardı. Sonra aynı yoldan geri döndü."

" Peki neden başka birini götürmediler?" diye isyan ettim.

" Çünkü aramızda İrfana duyarlı bir tek sen varsın." dedi.

" Onlar da mı İrfanla işlenmişler?" diye açıkça sordum.

Bakışımı yakaladı. "Yol işaretine gün ışığında baktım. Parlak kristal damarları olan siyah taştan yontulmuş. Tıpkı anlattığın şehrin duvarları gibi. Sen iki işarete de dokundun mu?"

Bir an düşündüm. "Sanırım."

Omuz silkti. "İşte. İrfan doldurulmuş bir nesne onu yapanın niyetini tutabilir. Bu işaretler onları yapanların yolculuklarını kolaylaştırmak için dikilmişler."

"Hiç böyle şeyler duymamıştım. Sen bunları nerden biliyorsun?"

"Sadece bana çok açık görünen bir şey hakkında düşünüyorum." dedi inatçı bir şekilde. "Bütün söyleyeceğim de bu kadar. Uyuyacağım.Yorgunum. Bütün geceyi ve günün büyük bir kısmını seni bekleyerek ve endişelenerek geçirdik. Uyuyacağımız zamanlarda da şu kurt ulumayı kesmedi."

Ulumak?

Seni çağırdım. Cevap vermedin.

Seni duymadım, yoksa denerdim.

Korkmaya başladım, küçük kardeşim. Güçler seni çekiyor, takip edemediğim yerlere götürüyor, aklını bana kapatıyor. Bu, tam şimdi, bir sürüye kabul edilmeye bu kadar yaklaştığım bir zaman. Ama eğer seni kaybedersem, bu benim için de kayıp olur.

Beni kaybetmeyeceksin, diye söz verdim ona, ama bu sözü tutup tutamayacağımı merak ettim. "Fitz?" diye beni dürterek sordu Kettricken .

"Buradayım," dedim ona.

"Haydi senin kopyaladığın haritaya bakalım."

Haritayı çıkardım, o da kendi haritasını çıkardı. İkisini karşılaştırdık. Benzerlik bulmak zordu, çünkü haritaların kapsadığı alanlar farklıydı. Sonunda, benim şehirde kopyaladığım haritanın Kettricken'ın haritasındaki patikanın bir kısmıyla biraz benzerlik

gösterdiğine karar verdik. "Burası," onun haritasında işaretlenmiş bir yeri gösterdim, "şehir gibi görünüyor. Eğer öyleyse, bu şuna karşılık geliyor, şu da şuna."

Verity'nin yanında götürdüğü harita bu eski solmuş haritanın bir kopyasıydı. O haritada, şimdi benim İrfan yolu olduğunu düşündüğüm patika işaretlenmişti, ama saçma bir şekilde dağların arasında bir anda başlayan ve birdenbire üç ayrı noktada biten bir yol olarak. Bitiş noktaları hakkında açıklama bir zamanlar haritada vardı, ama şimdi mürekkep lekelerine dönüşmüşlerdi.. Şimdi elimde yine üç bitiş noktası gösteren, şehirde kopyaladığım harita vardı. Biri şehirdi. Şimdi bizi ilgilendiren, öteki ikisinin ne olduğuydu.

Kettricken şehrin haritasından kopyaladığım işaretlerle uğraştı. "Zaman zaman böyle işaretler gördüm." diye zoraki bir şekilde kabul etti. " Artık kimse onları doğru düzgün okumuyor. Bir kısmı hâlâ biliniyor. İnsan bunlarla en çok tuhaf yerlerde karşılaşır. Dağlarda birkaç yerde, üzerinde böyle işaretler olan taşlar dikili. Greta Chasm Köprüsü'nün batı ucunda da bir kaç tane var. Kimse bunların ne zaman ve neden oyulduklarını bilmez. Bazılarının mezarları işaret ettiği düşünülür, diğerleri de onların toprak sınırlarını işaret ettiklerini söyler."

"Onlardan birini okuyabilir misin?" diye sordum.

" Çok azını. Bir mücadele oyununda kullanılırlar. Bazıları diğerlerinden daha kuvvetlidir." Çizimlerimi incelerken, sesi kesildi. "Hiçbiri benim bildiklerimden değil," dedi en sonunda, sesinde ağır bir hayal kırıklığıyla. "Bu nerdeyse 'taş' gibi. Ama diğerlerini hiç görmedim."

" O da burada işaretli olanlardan biri." Neşeli bir sesle konuşmaya çalıştım. Taş sözcüğü bana pek de bir şey ifade etmemişti. "Bulunduğumuz yere en yakın buymuş gibi gözüküyor. Sonra oraya gidelim mi?"

" Şehri görmeyi isterdim," dedi Soytarı yavaşça. " Ejderhayı da

görmek isterdim."

Yavaşça başımı salladım. "Görülmeye değer bir yer ve şey. Orada çok bilgi var, keşke araştırabilsek. Eğer aklımda 'Bana gel, bana gel' diyen sesiyle sürekli Verity olmasaydı sanırım araştırmak için daha da meraklı olurdum." Onlara Molly ve Chade'le ilgili rüyalarım hakkında hiçbir şey söylemedim. Bunlar özel şeylerdi, tıpkı benim onunla evde olmak için çektiğim acı gibi.

"Şüphesiz olurdun," diye onayladı Kettle. "Ve şüphesiz bu şekilde başını daha çok belaya sokardın. Merak ediyorum, seni yola devam ettirecek ve dalgınlıktan koruyacak kadar mı etkiledi?"

Onunla tartışabilirdim, eğer Soytarı yavaşça "Şehri görmek isterdim," dememiş olsaydı.

"Şimdi hepimiz uyumalıyız. Yarın zor bir yolculuk için ilk ışıkla kalkacağız. Kötü bir his içimi doldursa da Verity'nin FitzChivalry'den önce oraya gitmiş olduğunu bilmek beni yüreklendiriyor. Bir an önce ona ulaşmamız lazım. Her gece onun neden dönmediğini merak etmeye dayanamıyorum artık."

"Katalizör geliyor, bedenin taşını ve taşın bedenini yapmak için. Onun dokunuşuyla dünyanın ejderhaları uyanacak. Uyuyan şehir, titreyip ona uyanacak. Katalizör geliyor," dedi Soytarı uykulu bir şekilde.

"Ak Damir Parşömenleri" diye Kettle huşu içinde ekledi. Bir an bana baktı ve rahatsız oldu. "Yüzyıllık parşömenler ve kehanetler. Ve hepsi sende mi bitecek?"

" Benim hatam değil," dedim anlamsızca. Battaniyelerin içine girmiştim. Uzunca bir süre yaşadığım sıcak günü düşündüm. Rüzgar esiyordu ve ben kemiklerime kadar üşümüştüm.

Uyukluyordum ki, Soytarı hafifçe yüzüme vurmak için sıcak elini uzattı. "İyi ki hayattasın" diye mırıldandı.

"Teşekkür ederim," dedim. Gece boyunca aklımı kendimde tutmak için Kettle'ın oyun tahtasını ve parçaları toparlamaya çalı-

şıyordum. Sorunla ilgili yeni düşünmeye başlamıştım. Birden bağırarak kalktım, "Senin elin sıcak! Soytarı! Elin sıcak!"

"Uyu," dedi Starling rahatsız olmuş bir ses tonuyla.

Onu umursamadım. Battaniyeyi Soytarı'nın yüzünden çektim ve yanağına dokundum. Yavaşça gözleri açıldı. "Sıcaksın," dedim. "İyi misin?"

" Kendimi sıcak hissetmiyorum," dedi bana zavallı bir şekilde. "Soğuk hissediyorum. Ve çok, çok yorgun."

Hemen mangaldaki ateşi tekrar alevlendirmeye koyuldum. Diğerleri, beni izliyorlardı. Çadırın karşısında Starling kalkmıştı ve can sıkıntısıyla bana bakıyordu.

"Soytarı hiçbir zaman sıcak değildir," dedim onlara, benim aceleciliğimi anlamaları için. "Her zaman onun tenine dokunduğunuzda soğuktur. Şimdi sıcak."

"Yani?" diye sordu Starling küçümseyici bir ses tonuyla.

"Hasta mı?" diye sordu Kettle yorgun bir sesle.

"Bilmiyorum. Onun hasta olduğunu hiç görmedim."

"Çok nadir hasta olurum," diyerek Soytarı beni sakince doğruladı. "Ama bu daha önceden bildiğim bir ateş. Yat ve uyu Fitz. İyi olacağım. Sabaha kadar geçeceğini umuyorum."

"Geçse de geçmese de yarın yola çıkmalıyız," dedi Kettricken amansızca. "Zaten burada oyalanarak bir gün kaybettik."

"Bir gün mü kaybettik?" diye kızgınca bağırdım. "Bir harita ve daha fazla bilgi edindik. Ayrıca Veriy'nin daha önce şehirde bulunduğunu öğrendik. Kendi adıma, oraya benim gibi gittiğinden ve sonra da tam bu noktaya geri döndüğünden kuşkum yok. Bir gün kaybetmedik, Kettricken, yolun kalan kısmında yönümüzü bulmak ve şehre girmek için kaybedeceğimiz bütün günleri kazandık. Geri dönüş için de aynısı. Hatırladığım kadarıyla sen bize aşağıdaki yolu bulabilmek için bir gün harcamamızı önermiştin. İşte, harcadık ve bulduk." Durdum. Bir nefes aldım ve sakin

bir ses tonuyla devam ettim. "Hiçbirinizi bana uymaya zorlamayacağım. Ama eğer Soytarı yarın yola çıkacak kadar iyi olmazsa, ben de yola çıkmayacağım."

Kettricken'ın gözlerine bir parıltı yerleşti ve ben de kendimi savaşa hazırladım. Ama Soytarı bizi durdurdu. "İyi olsam da olmasam da yarın yola çıkacağım," diyerek sorunu çözümledi.

"Karar verdik o zaman," dedi Kettricken hızla. Sonra daha insani bir sesle sordu, "Soytarı, senin için yapabileceğim bir şey var mı? Eğer bu kadar ihtiyacımız olmasaydı, seni böyle harcamazdım. Sen olmasaydın Jhaampe'ye sağ salim ulaşamayacağımı unutmadım ve hiçbir zaman da unutmayacağım."

Sırdaşı olmadığım bir hikaye sezinledim, ama sorularımı kendime sakladım.

" İyi olacağım. Sadece . . . Fitz, cinkabuklarından biraz alabilir miyim? Dün gece hiçbir şeyin ısıtamadığı kadar ısıttılar beni."

" Tabii ki." dedim ve Kettle uyarıcı bir konuşma yaparken onları aramaya koyuldum.

" Soytarı, seni ona karşı uyarırım. Tehlikeli bir bitkidir ve genelde iyilik yapmaktan daha fazla zarar verir. Önceki gece onlardan biraz aldığın için bugün hasta olmadığını kim biliyor?"

" O kadar kuvvetli bir bitki değil," dedim küçümsemeyle. "Senelerdir kullanıyorum ve hiç kalıcı bir hastalık edinmedim bu yüzden."

Kettle homurdandı. "Zaten hiçbirini anlayacak kadar akıllı değilsin," dedi küçümseyerek. "Her ne kadar ruhu uyuştursa da bedene güç veren ısıtıcı bir bitkidir."

"Ben hep uyuşmaktan çok, canlandığımı hissettim," diye cevap verdim. Tam o sırada küçük paketi buldum ve açtım. Daha ondan istemeden, Kettle su kaynatmak üzere ayaklandı. "Zihnimi yavaşlattığını hiç hissetmedim," diye ekledim.

"Onu arada sırada alanlar fark ederler," diye karşılık verdi.

"Bir süreliğine fiziksel gücünü artırsa da, her zaman bunun bedelini ödersin. Vücudunu kandıramazsın genç adam. Benim kadar yaşlandığında bunu daha iyi anlayacaksın."

Sustum. Canlanmak için cinkabuğu kullandığım zamanları hatırladıkça, en azından kısmen haklı olduğundan şüphelenmeye başladım. Ama bu şüphe beni bir yerine iki fincan hazırlamaktan alıkoymadı. Kettle bana bakarak başını salladı, ama sonra arkasına yaslandı ve hiçbir şey söylemedi. Ben de çaylarımızı içerken Soytarı'nın arkasına oturdum. Bana boş fincanı uzattığında eli daha soğuk değil, daha sıcak görünüyordu.

"Ateşin çıkıyor," diye uyardım.

" Hayır. Bu sadece elimdeki fincanın sıcaklığı," dedi.

Onu umursamadım. "Baştan aşağı titriyorsun."

"Birazcık," diye kabul etti. Sonra birden dayanamadı ve ekledi, "Hiç olmadığım kadar çok üşüyorum. Sırtım ve çenem titremekten ağrıdı."

Yanına geç, diye önerdi Gecegözleri. Büyük kurt ona biraz daha fazla yaslanabilmek için yer değiştirdi. Soytarı'nın üzerindeki battaniyelere benimkileri de ekledim ve altına girdim. Hiçbir şey demedi, titremesi biraz azalmıştı.

"Buckkeep'te hasta olduğunu hiç hatırlayamıyorum." dedim sakince.

"Hastaydım. Ama çok nadiren ve hep kendime sakladım. Hatırlarsın, şifacının bana çok fazla tahammülü yoktu, benim de ona. Sağlığımı onun toniklerine ve müshil ilacına emanet edemezdim. Öte yandan, bazen sizin türünüz için işe yarayan benim için işe yaramaz."

"Senin türün benimkinden o kadar farklı mı?" diye sordum bir süre sonra. Bu bizi çok nadir bahsettiğimiz bir konuya getirmişti.

"Bazı yönlerden," diye iç geçirdi. Bir elini yüzüne doğru kaldırdı. "Bazen ben bile şaşırıyorum." Bir nefes aldı ve sanki bir an

büyük bir acı yaşamış gibi geri verdi. "Tam olarak hasta bile olmayabilirim. Geçen sene bende bazı değişiklikler oluyordu. Fark etmişsindir." Sonuncuyu bir fısıltıyla ekledi.

"Büyüdün ve renkleniyorsun," diye yumuşakça onayladım.

"Bu bir kısmı." Yüzünde bir gülümseme belirdi, ama sonra kayboldu. " Sanırım artık nerdeyse bir yetişkinim."

Yavaşça güldüm. "Ben seni uzun yıllardır adam sayıyorum, Soytarı. Bence sen adamlığını benden daha önce buldun."

"Gerçekten mi? Ne tuhaf!" diye şaşırdı, ve bir anlığına sesi pürüzsüz çıktı. Gözleri kapandı. "Şimdi uyuyacağım." dedi.

Yanıt vermedim. Kendime yer açıp battaniyelerin içinde onun yanına daha da sokuldum ve duvarlarımı bir kez daha kurdum. Rüyasız bir dinlenmeye gömüldüm, ama bu ihtiyatsız bir uyku değildi.

İlk ışıktan önce içimde bir tehlike hissiyle uyandım. Soytarı yanımda ağır bir uykudaydı. Yüzüne dokundum ve hâlâ sıcak ve terli olduğunu fark ettim. Yanından çıkarken çevresindeki battaniyeleri de ona sıkıca sardım. Mangala birkaç parça dal ekledim ve yavaşça elbiselerimi giymeye başladım. Gecegözleri hemen uyandı.

Dışarı mı çıkıyorsun?

Sadece çevreyi koklamak için.

Geleyim mi?

Soytarı'yı sıcak tut. Çok uzun sürmeyecek.

İyi olacağına emin misin?

Çok dikkatli olacağım. Söz veriyorum.

Soğuk, bir tokat gibiydi. Mutlak karanlık. Bir iki saniye sonra gözlerim alıştı, yine de çadırdan ötesini görmüyordum. Bulutlar yıldızları bile kaplamıştı. Dondurucu rüzgarda hareketsiz durdum, beni rahatsız eden şeyi anlamak için duyularımı zorladım. İrfanım değil, İzanım benim için karanlığı araştırmaya çıktı. Grubumuzu ve bir araya toplanmış jeppaların açlığını hissettim. Sadece tahıl-

la fazla dayanamazlardı. Başka bir dert. Bunu bir kenara koydum ve hislerimi daha fazla zorladım. Güçlendim. Atlar? Evet. Ve biniciler? Sanırım. Gecegözleri bir anda arkamda belirdi.

Onları koklayabiliyor musun?

Rüzgar yanlış. Bakmaya gideyim mi?

Evet. Ama görünmez ol.

Tabii ki. Soytarı'ya bak. Onu bıraktığımda inliyordu.

Sessizce Kettricken'ı uyandırdım. "Sanırım bir tehlike var," dedim ona yumuşakça. "Atlar ve biniciler, muhtemelen ardımızdaki yoldalar. Ama henüz emin değilim."

" Emin olduğumuz zaman onlar burada olacaklar," dedi sert bir şekilde. "Herkesi kaldır. Hepimizin ayakta ve ışıkla beraber yola çıkmaya hazır olmasını istiyorum."

"Soytarı'nın hâlâ ateşi var," dedim, durup Starling'in omzunu sarsarken.

"Eğer burada kalırsa, ateşi olmayacak, ölü olacak. Onunla beraber sen de. Kurt bize casusluk yapmaya mı gitti?"

" Evet." Haklı olduğunu biliyordum, ama benim için Soytarı'yı sarsarak kendine getirmek hâlâ zordu. Sersemlemiş bir adam gibi hareket etti. Diğerleri eşyalarımızı toplarken, onu paltosuna sardım ve fazladan bir çift tozluk giydirdim. Sırtına bir battaniye verdim, diğerleri çadırı toplayıp yüklerlerken onunla birlikte dışarıda durdum. Kettricken'a yavaşça sordum, "Bir jeppa ne kadar ağırlık taşıyabilir?"

"Soytarı'nın ağırlığından daha fazlasını. Ama oturmak için sırtları çok dar ve canlı yükle rahat durmazlar. Belki birinin üzerine onu oturturuz, ama onun için çok rahatsız olur. Jeppanın da kontrol edilmesi güçleşir."

Bu beklediğim cevaptı, beni mutlu etmedi.

"Kurttan ne haber?" diye sordu.

Gecegözleri'nin yanına ulaştım ve zihnine dokunmanın ne ka-

dar çaba gerektirdiğini anlayınca cesaretim kırıldı. "Altı binici," dedim.

"Dost mu, düşman mı?" diye sordu Kettricken.

"Öğrenmesi mümkün değil," dedim. Kurda sordum, *Atlar neye benziyor?*

Lezzetli.

Sooty kadar büyükler mi? Ya da Dağ atları gibi küçük?

Ortası. Bir katır.

"Atların üstündeler, dağ midillilerinin değil," dedim Kettricken'a.

Kendi kendine başını salladı. "Halkımın çoğu bu kadar yüksek at kullanmaz. Ya jeppa ya da midilli kullanırlar. Düşman olduklarına karar verelim ve ona göre hareket edelim."

"Kaçalım mı, dövüşelim mi?"

"İkisi de tabii ki."

Jeppaların birinin yükleri arasından yayını almıştı bile, hazırlamak için geriyordu. "Öncelikle tuzak kurmak için daha iyi bir yere gidelim. Sonra bekleriz. Haydi."

Söylemek kolaydı. Sadece yolun düzgünlüğü işimizi kolaylaştırıyordu. O güne başladığımızda ışık sadece bir söylentiydi. Starling jeppaların önden gitmesine izin verdi. Ben arkalarından Soytarı'yı getirdim. Kettle değneğiyle, Kettricken da okuyla bizi takip ediyordu,. Önce Soytarı'yı kendi kendine yürümesi için bıraktım. Zorlukla biraz ilerledi, ama jeppalar giderek uzaklaşmaya başladıklarında yapamayacağını fark ettim. Sol kolunu omzumun üzerinden geçirdim, öteki kolumla belini tuttum, onu hızlandırdım. Yine de kısa bir süre sonra nefesi kesildi, ayaklarını sürümemek için mücadele ediyordu. Vücudunun doğal olmayan sıcaklığı korkutucuydu. Zalimce onu devam etmeye zorladım ve iyileşmesi için dua ettim.

Sona geldiğimizde, bu ağaçların kibarlığı değil, keskin bir ka-

yanın zalimliğindendi. Yolun yukarısında dağın büyük bir bölümü kaymış ve çağlayan gibi aşağı dökülmüştü. Yolun yarısından fazlasını beraber götürmüş ve kalan kısmını da toprak ve kayayla örtmüştü. Soytarı ve ben topallayarak geldiğimizde, Starling ve jeppalar ona kuşkuyla bakıyorlardı. Soytarı'yı bir taşın üzerine oturttum, oturur oturmaz gözleri kapanıp başı düştü. Battaniyeleri ona daha sıkı doladım ve sonra Starling'in yanına gittim.

"Bu eski bir toprak kayması," dedi. "Belki üzerinden geçmek o kadar da zor değildir."

"Belki," diye onayladım, gözlerim dediğini yapmak için uygun bir yer ararken. Kar kayanın üzerini örtmüştü. "Eğer jeppalarla önden gidersem, Soytarı'yla beni takip edebilir misin?"

"Sanırım." Soytarı'ya baktı. "Ne kadar kötü?"

Starling'in sesinde sadece endişe vardı, ben de o yüzden rahatsızlığımı yuttum. "Yaslanacak biri olursa sendeleyerek devam edebilir. Son hayvan da yukarı çıkıp geçene kadar bizi takip etmeyin. Sonra izlerimizi takip edin."

Starling, başını sallayarak onayladı, ama mutlu görünmüyordu.

"Kettricken ve Kettle'ı beklememiz gerekmiyor mu?"

Düşündüm. "Hayır. Eğer o biniciler bizi yakalarsa, sırtımda bir kayayla orada olmak istemiyorum. Toprağın kaydığı yerden karşıya geçeriz."

Keşke kurt da bizimle olsaydı, çünkü o yere benden iki kat daha sağlam basardı ve refleksleri benimkinden çok daha hızlıydı.

Onlar görmeden sana gelemem. Burada, yolun aşağısında ve yukarısında sadece dik kayalar var ve onlar ikimizin arasındalar.

Sakın üzülme. Sadece onları izle ve beni haberdar et. Hızlı mı yol alıyorlar?

Atlarını sürüyorlar ve kendi aralarında çok tartışıyorlar. Bir tanesi şişman ve at sürmekten yorgun. Çok az konuşuyor, ama sözünü sakınmıyor. Dikkat et kardeşim.

Derin bir nefes aldım ve hiçbir yer diğerinden daha iyi görünmediği için devam ettim. İlk başta yol boyunca dağılmış gevşek kayalar vardı, ama bunların ötesinde iri kaya parçaları, taşlı topraktan ve keskin kenarlı gevşek taşlardan yapılmış bir duvar yükseliyordu. Bu tehlikeli dayanakların üzerinden gitmeyi seçtim. Baş jeppa beni takip etti ve diğerleri de hiç sorun çıkarmadan onun arkasından geldiler. Kısa bir süre sonra, karın kayaların arasındaki çatlakları ve boşlukları ince bir tabaka halinde örtecek şekilde donduğunu fark ettim. Dikkatsizce birine basmıştım ve bacağım dizime kadar bir yarığın içine girmişti. Dikkatlice kendimi kurtardım ve yoluma devam ettim.

Bir an durup çevreme baktığımda cesaretim nerdeyse kırıldı. Yukarıda bir duvar halinde uzanan kaya yığını vardı. Gevşek kayaların kenarından yürüdüm. Yukarı baktığımda, nerede bittiği gözükmüyordu. Eğer bir çıkışı varsa, yolun kenarına kadar onunla kayıp yuvarlanacak ve arkasındaki derin vadiye düşecektim. Tutunabileceğim ne bir ağaç dalı, ne de küçük bir kaya çıkıntısı vardı. Küçük şeyler bir anda korkutucu olmaya başladı. Jeppanın tutunduğum halatı gergin bir şekilde çekiştirmesi, rüzgarın yönündeki ani bir değişme, hattâ saçlarımın gözüme doğru uçuşması bile bir anda hayati meseleler olmuştu. İki defa dört ayak üzerine düştüm ve sürünmek zorunda kaldım.Yolun geri kalanına böyle, ayağımı koymadan yolu kontrol ederek ve ağırlığımı yavaşça vererek devam ettim.

Arkamdan sırayla liderlerini takip eden jeppalar geliyorlardı. Ama onlar benim kadar tedbirli değildi. Altlarından kayan kayaların, yerinden oynattıkları taş parçalarının yuvarlanıp boşlukta patlayan seslerini duydum. Her seferinde bütün taşların yuvarlanmasından, jeppalardan birinin yamaçtan aşağı kaydığını görmekten çok korkuyordum. Arkamda ağdaki mantarlar gibi dizilmişlerdi, onların arkasından Starling ve Soytarı geliyordu. İzlemek için

bir kez durdum ve Starling'e zor bir iş verdiğimi anlayınca kendime lanet ettim. Benim sürünerek geçtiğim yolun yarısına gelmişlerdi, Starling Soytarı'yı kucaklayıp hem kendisi, hem de onun için basacak bir yer bulmaya çalışarak ilerliyordu. Starling tökezlediğinde, Soytarı da onun arkasından yere düşünce yüreğim ağzıma geldi. Starling yukarı baktı, beni ona bakarken gördü. Kızgın bir şekilde kolunu kaldırdı ve devam etmemi işaret etti.

Taş ve kaya tepesi başladığı gibi birdenbire bitti. Yolun düz yüzeyine minnetle indim. Arkamdan baş jeppa ve onun arkasından da uçurumdan taşa, taştan yola inerken keçilere benzeyen öteki hayvanlar geldi. Onlar aşağıya iner inmez bir arada kalsınlar diye yola biraz tahıl serptim ve tekrar uçuruma doğru tırmanmaya başladım.

Ne Starling'i, ne de Soytarı'yı görebildim.

Geri dönmek istedim. Ama yavaşça benim ve jeppaların bıraktığı izleri takip ederek yola koyuldum. Kendime onların açık renkli elbiselerini bu gri, siyah ve beyazdan oluşan manzarada görmem gerektiğini söyledim. Sonunda gördüm. Starling bir taş yığının üzerinde hareketsiz oturuyordu, Soytarı da yanında taşların üzerindeydi.

"Starling" diye yumuşakça ona seslendim.

Yukarıya baktı. Gözleri kocaman olmuştu. "Bir anda her şey hareket etmeye başladı. Önce küçük taşlar, sonra büyük taşlar. Ben de bitene kadar burada hareketsiz bekledim. Ama şimdi Soytarı'yı kaldıramıyorum ve taşıyamıyorum." Sesindeki panikle mücadele ediyordu.

"Hareket etmeden otur. Ben geliyorum."

Yüzeyde hangi kayaların gevşek durduğunu ve sallanmaya başladığını açıkça görebildim. Yuvarlanan taşlar karın üzerinde izlerini bırakmışlardı. Görebildiğim kadarını kontrol ettim ve heyelan hakkında daha çok şey biliyor olmayı istedim. Taşların hareketi yu-

karıdan başlamış ve onları geçerek devam etmişti. Kenardan oldukça ötedeydik, ama taşlar hareket etmeye başlarsa bizi alıp götürürdü. Sakinleşmeye çalıştım ve aklıma güvenmeye başladım.

"Starling!" diyerek tekrar seslendim. Gereksizdi, çünkü zaten bütün dikkati benim üzerimdeydi. "Bana doğru gel. Çok yavaş ve çok dikkatli."

"Ya Soytarı?"

"Onu bırak. Sen güvende olunca onu almaya gideceğim. Eğer ben size doğru gelirsem üçümüz birden tehlikede oluruz."

Bir şeyin mantığını anlamak başka, kendini korkaklık kokan bir çözümü uygulamaya zorlamak başka şeydir. Starling yavaşça ayağa kalkarken ne düşündü, bilmiyorum. Tamamen kalkmadı, bana doğru yavaşça sürünerek geldi. Onu hızlı olması için uyarmak istesem de dudağımı ısırdım ve sessiz kaldım. Bastığı küçük taş yığınları iki defa gevşedi. Aşağı doğru yuvarlandılar, diğerlerini yanlarına kattılar ve kenarın üzerine yığıldılar. Her seferinde Starling gözlerini umutsuzca bana dikip olduğu yerde hareketsiz bekledi. Durdum ve taşlarla beraber kayarsa, ne olacağını aptalca merak ettim. Kendimi boş yere onun arkasından atacak mıydım, yoksa gidişini izleyip bana bakan kara gözlerin hatırasını ömür boyu saklayacak mıydım?

Ama en sonunda o da benim durduğum, büyük kayaların nispeten sağlam kısmına ulaşabildi. Bana tutundu, baştan aşağı titrediğini hissederek tuttum. Bileklerini sıkıca kavradım ve onu kendimden biraz uzağa ittim. "Sen devam etmelisin. Uzak değil. Vardığında orada kal ve jeppaların bir arada durmalarını sağla. Anlıyor musun?"

Hemen başını salladı ve derin bir nefes aldı. Benden bir adım uzaklaştı ve dikkatli bir şekilde jeppaların bıraktığı izleri takip etti. Güvenli bir mesafeye kadar uzaklaşmasını bekledikten sonra Soytarı'ya doğru ilk temkinli adımımı attım.

Benim daha fazla olan ağırlığımın altında, taşlar fark edilir bir biçimde hareket etmeye başladılar. Onun yürüdüğü yolun yukarısından mı, yoksa aşağısından mı yürümenin daha akıllıca olacağını merak ettim. Halat almak için jeppalara geri dönmeyi düşündüm, ama onu bağlayacak hiçbir şey gelmedi aklıma.Bu arada yürümeye devam ettim. Soytarı'ysa hiç hareket etmedi.

Taşlar, geçerken bileklerime çarparak ve ayaklarımın altından kayarak hareket etmeye başladı. Yanımdan hızla geçen taşlar yüzünden olduğum yerde kaldım. Ayaklarımdan birinin kaydığını hissettim, kendimi kontrol etmeden önce ileriye bir adım attım. Taşların hareketi hızlanmaya başladı. Ne yapacağımı bilemedim. Kendimi yere dümdüz bırakmayı ve ağırlığımı yaymayı düşündüm, ama bunun taşların beni daha hızlı sürüklemesini kolaylaştıracağına karar verdim. Yuvarlanan taşların hiçbiri yumruğumdan büyük değildi, ama sayıca çoktular. Olduğum yerde dondum ve takırtılar durana kadar on defa derin nefes aldım.

Bir sonraki adımı atmak için bütün cesaretimi toplamam gerekti. Yeri bir süre inceledim ve en az hareketli görünen bölgeyi seçtim. Ağırlığımı bir ayağımın üzerine verdim ve öteki ayağım için de bir yer belirledim. Soytarı'nın yüzükoyun uzanmış bedenine vardığımda, kazağım terden sırtıma yapışmış ve çenem sıkmaktan ağrımıştı. Kendimi onun yanına bıraktım.

Starling battaniyenin köşesiyle yüzünü örtmüştü ve Soytarı hâlâ ölü bir adam gibi böyle yatıyordu. Battaniyeyi kaldırdım, kapalı gözlerine baktım. Buckkeep'teki ölü beyazı derisi Dağlar'da sarıya dönmüştü, ama şimdi tamamen ölü rengiydi. Dudakları kuru ve çatlamıştı, kirpikleri tozla kaplanmıştı. Dokununca hâlâ sıcak olduğu anlaşılıyordu.

"Soytarı?" diye yavaşça sordum, cevap vermedi. Beni duyacağını umarak konuşmaya devam ettim. "Seni kaldırmak ve taşımak zorunda kalacağım. Yolun zemini çok kötü, eğer kayarsam aşağı-

ya düşeriz. Seni kollarıma aldığımda tamamen hareketsiz durmalısın. Anlıyor musun?"

Yavaşça derin bir nefes aldı. Bunu onay olarak kabul ettim. Dizlerimin üzerine çöktüm, kollarımı vücudunun altına soktum. Doğrulduğumda sırtımdaki ok izi sızladı. Yüzümden ter fışkırdığını hissettim. Kollarımda Soytarı, acımı zapt etmeye ve dengemi bulmaya çalışırken bir an dizlerimin üzerinde durdum. Altımdaki ayağımı alabilmek için bir bacağımı hareket ettirdim. Yavaşça ayağa kalkmaya çalıştım, ama bu arada taşlar da benim yanımdan yuvarlanarak geçmeye başlamışlardı. Soytarı'nın bana tutunmasını sağladıktan sonra koşma isteğiyle mücadele ettim. Gevşek kayaların ve taşların yuvarlanıp dağılması devam etti. Sonunda bittiğinde, tamamen hareketsiz durmaya çalışmaktan titriyordum. Bileğim gevşek bir taş yığınının dibine girmişti.

"FitzChivalry?"

Kafamı yavaşça çevirdim. Kettricken ve Kettle yetişmişti. Benim biraz üst tarafımda, gevşek kayaların bulunduğu yerde duruyorlardı. Benim halime sersemlemiş bir şekilde bakıyorlardı. Kendini ilk toplayan Kettricken oldu.

"Kettle ve ben senin yanından yukarıya doğru geçeceğiz. Olduğun yerde dur ve olabildiğin kadar hareketsiz kal. Starling ve jeppalar karşıya geçebildiler mi?" Başımla küçük bir işaret vermeyi başardım. Konuşacak halim yoktu.

"Ben ip alıp geri geleceğim. Güvenli olacak kadar çabuk geleceğim."

Başımla bir işaret daha verdim. Onları izlemek için vücudumu çevirmem gerekiyordu, bu yüzden izleyemedim. Rüzgar esip geçti, ayağımın altındaki taş takırdadı, Soytarı'nın yüzüne baktım. Büyümüş bir adam için fazla ağır değildi. Her zaman hafif ve küçük kemikli olmuştu, kendini savunmak için diline yumruğundan ya da kaslarından daha çok güvenirdi. Ama onu kollarımda tutmuş

beklerken giderek daha fazla ağırlaşıyordu. Sırtımdaki acı da yayılmaya başladı, kollarım da ağrımaya başlamıştı.

Kucağımda kımıldadığını hissettim. "Hareketsiz dur," diye fısıldadım.

Gözlerini açtı ve bana baktı. Dili dudaklarını ıslatmaya çalıştı. "Ne yapıyoruz biz?" diye mırıldandı.

"Bir heyelanın tam ortasında, tamamen hareketsiz duruyoruz," diye fısıldadım. Boğazım o kadar kuruydu ki, konuşmak çok zordu.

"Sanırım, ayakta durabilirim," diye güçsüzce önerdi.

"Hareket etme!" diye emrettim.

Yavaşça daha derin bir nefes aldı. "Ben böyle durumlarda kaldığımda niye hep yanımda sen oluyorsun?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Ben de aynı soruyu sana sorabilirim," diye haksızca sitem ettim.

"Fitz?"

Ketrricken'a bakmak için sızlayan belimi çevirdim. Gökyüzünün altında bir siluet olarak görünüyordu. Baş jeppayla beraber gelmişti. Omzunda bir tomar ip asılıydı. Öteki ucu jeppanın boş koşum çantasına bağlıydı.

"İpi sana doğru atacağım. Tutmaya çalışma, bırak yanından geçsin. Sonra onu yerden al ve kendine sar. Anladın mı?"

"Evet."

Cevabımı duymuş olamazdı, ama kafasını cesaret verici bir şekilde salladı. Bir anda ip uçarken açılarak yanımdan geçti. Çok az taşı yerinden oynatmıştı, ama onların hızlı hareketleri beni huzursuz etmeye yetti. İpin uzunluğu ayağımdan sadece bir kol boyu uzakta bir kayanın üzerinde kalmaya yetti. İpe doğru baktım ve umutsuzluğa kapıldım. Gücümü topladım.

"Soytarı, sen bana tutunabilir misin? İpi yerden almaya çalışmam gerek."

"Sanırım ayakta durabilirim." diye önerdi tekrar.

"Bunu yapmak zorundasın," diye istemeyerek kabullendim. "Her şeye hazırlıklı ol. Ama bana tutun."

"Eğer sen ipi tutmaya söz verirsen."

"Elimden geleni yapacağım," diyerek ümitsizce söz verdim.

Kardeşim, dün gece kamp yaptığımız yerde durdular. Altı adamdan...

Şimdi değil, Gecegözleri!

Üçü sizin gibi aşağıya doğru gitti, diğer üçü de atlarla kaldı.

Şimdi değil!

Soytarı omuzlarıma garip bir biçimde tutunmak için kollarını hareket ettirdi. Onu saran lanet battaniyeler olmalarını istemediğim her yerdeydiler. Soytarı'yı sol kolumla tutup hâlâ onun altında olan sağ elimi ve kolumu açığa çıkardım. İçimden gelen gülme isteğiyle mücadele ettim. Bütün olup biten aptalcasına garip ve tehlikeliydi. Ölebileceğimi düşündüğüm şekillerin arasında bu hiç aklıma gelmemişti. Soytarı'nın gözlerini yakaladığımda onda da aynı panik dolu gülmeyi gördüm. "Hazır," dedim ve ipe doğru yukarıya tırmanmaya başladım. Vücudumun gerilmiş her kası çığlıklar koparıyordu.

Parmaklarım çok kısa bir mesafeyle ipe dokunmayı becerememedi. Kettricken ve jeppanın gerginlik içinde bekledikleri yere doğru baktım. Bir anda, ipi aldığımda ne yapacağımı bilmediğimi fark ettim. Ama kaslarım durup soru soramayacak kadar kasılmışlardı. Sağ ayağımın kaydığını fark etmiş olsam da elimi ipe doğru uzattım.

Her şey bir anda oldu. Ayaklarımızın altındaki bütün toprak hareket etmeye başladığında Soytarı beni daha sıkı tuttu. İpe uzandım, ama hâlâ aşağıya doğru kayıyorduk. İyice gerilmeden ipi belime bir kat sarmayı başardım. Kettricken jeppayı saldı. Ağırlığımız yüklenince hayvanın sendelediğini gördüm. Ayağını yere gömdü ve kaygan alanda hareket etmeye devam etti. İp elimi ve belimi acıtacak kadar gerildi. Tutundum.

Ayağımı altımdan nasıl çıkardım bilmiyorum, ama yaptım. Ayaklarımın altından kayan tepenin üzerinde yürüyormuş gibi durdum. Gergin ip, kayarak geçen taşların üzerinde kalmam için yeterli direnci sağlarken kendimi yavaş bir sarkaç gibi sallanırken buldum. Bir anda zeminin daha sıkı olduğunu fark ettim. Botlarım küçük taşlarla doluydu, ama ipe tutunup kayan alandan yavaşça çıktığım için bunu umursamadım. Şimdi seçtiğim asıl yolun çok aşağısındaydık. Aşağıya bakmak ve kenara ne kadar yaklaştığımızı görmek istemedim. Garip bir şekilde düşüncelerimi Soytarı'yı tutmaya, ipe ve ayaklarımı hareket ettirmeye yoğunlaştırdım.

Birdenbire tehlikeden kurtulmuştuk. Kendimi daha büyük kayaların olduğu, nerdeyse hayatımıza mal olacak gevşek taşlardan uzakta bir yerde buldum. Üstümüzde Kettricken sakince hareket etmeye devam ediyordu, biz de aynısını yaptık, sonra yolun muhteşem düz yatağına doğru aşağıya iniyorduk. Birkaç dakika içinde hepimiz karlı, düz zemindeydik. Yavaşça ipi bıraktım, Soytarı'yla birlikte yere çöktüm. Gözlerimi kapattım.

"Al. Biraz su iç." Bu Kettle'ın sesiydi. Kettricken ve Starling kollarımdaki Soytarı'yla ilgilenirken, bana bir su matarası uzatıyordu. Biraz su içtim ve bir süre titredim. Her tarafım, sanki dayak yemiş gibi ağrıyordu. Toparlanmak için otururken aklıma bir şey geldi. Birden sendeledim.

" Altı kişi, üçü benim yaptığım gibi aşağıya gitmiş, dedi o."

Bütün gözler bana ve ağzımdan çıkan sözlere döndü. Kettle, Soytarı'ya su içiriyordu, ama o daha iyi görünmüyordu. Ağzı endişe ve hoşnutsuzlukla kapalı duruyordu. Neden korktuğunu biliyordum. Ama kurdun bana verdiği korku çok daha etkiliydi.

"Sen ne dedin?" diye yavaşça sordu Kettricken, aklımın yine gezdiğini düşündüklerini fark ettim.

"Gecegözleri onları takip ediyordu. Atlı altı adam ve bir sürü hayvan. Bizim eski kamp yerimizde durdular. Üçünün benim gi-

bi aşağı gittiğini söyledi."

"Yani şehre mi?" diye Starling yumuşakça sordu. "Kettle bize yol işaretinin irfan eğitimi aldığın için sadece sana gözüktüğünü söyledi. Geri kalan kimseyi etkilemedi."

"Onlar İrfanlı olmalılar," dedi Kettle yavaşça ve sorgular gibi bana baktı.

Tek bir cevap vardı. "Regal'in grubu," dedim ve tüylerim ürperdi. Dehşetin rahatsızlığı içimde yükseldi. Korku verici biçimde yakındaydılar ve beni nasıl mahvedeceklerini çok iyi biliyorlardı. Çok baskın bir acı korkusu zihnimi kapladı. Panikle mücadele ettim.

Kettricken kolumu garip bir şekilde dürttü. "Fitz. O uçurumu o kadar kolay geçemeyecekler. Okumla onları geçtikleri gibi toplarım." Bu sözleri söyleyen Kettricken'dı. Kraliçemin bir kraliyet suikastçısına onu korumayı önermesinde gülünç bir acılık vardı. Okunun beni gruptan koruyamayacağını bilsem de beni rahatlattı.

"Bana saldırmaları için buraya gelmelerine gerek yok. Ya da Verity'ye." Derin bir nefes aldım ve bir anda sözcüklerimde bir tane daha gerçek duydum. "Bize saldırmaları için bizi fiziksel olarak takip etmeleri gerekmiyor. O zaman niye bütün bu yolu gelsinler?"

Soytarı bileğinin üzerinde doğruldu. Solgun yüzünü ovdu. "Belki de tam olarak seni takip etmek için gelmiyorlar," dedi yavaşça. "Belki de başka bir şey istiyorlar."

"Ne?" diye sordum.

"Verity buraya niye geldi?" diye o bana sordu. Sesi zayıftı, ama çok dikkatli düşünüyormuş gibi görünüyordu.

"Elderlinglerin yardımı mı? Regal hiçbir zaman onlara inanmadı. Onu sadece Verity'yi yolundan çekmenin bir aracı olarak gördü."

"Belki. Ama Verity'nin ölümüyle ilgili yaydığı hikayenin tamamen kendi uydurması olduğunu biliyordu. Sen de grubunun beklediğini ve seni gözetlediğini söyledin. Verity'nin nerelerde olduğunu bulmak için değilse, ne amaçla? Şu anda, en az kraliçe ka-

dar Verity'nin neden dönmediğini merak ediyorlardır. Regal de piçin onu öldürmekten vazgeçip yola devam etmesini sağlayan bu kadar önemli işin ne olduğunu mutlaka merak ediyordur. Arkana bak Fitz. Arkanda kan ve kargaşa izleri bıraktın. Regal mutlaka bütün bunların nereye gittiğini merak ediyor."

"Neden şehre insinler?" diye sordum ve daha kötü bir soru daha, "Nasıl şehre inileceğini nerden biliyorlardı? Ben aptalca içine çekildim, ama onlar nasıl biliyorlardı?"

" Belki İrfan konusunda senden daha güçlüdürler. Belki yol işareti onlara dile gelmiştir, veya buraya zaten senin bildiğinden daha fazlasını bilerek gelmişlerdir." dedi Kettle dikkatlice, ama sesinde hiç "belki" yoktu.

Bir anda her şey benim için açıklığa kavuştu. "Buraya neden geldiklerini bilmiyorum. Ama onları Verity'ye ulaşmadan veya benim başıma daha fazla bela olmadan öldüreceğimi biliyorum." Ağırlığımı ayaklarıma verdim.

Starling bana bakarak oturdu. Sanırım tam o anda benim ne olduğumu anladı. Eninde sonunda kahramanca bir iş yapacak olan sürgündeki romantik bir genç prens değil de bir katil olduğumu. Hattâ çok da başarılı olamayan bir katil olduğumu.

"Önce biraz dinlen," diye önerdi Kettricken. Sesi rahat ve onaylayıcıydı.

Kafamı salladım. "Keşke yapabilsem. Ama bana verdikleri fırsat şimdi. Ne kadar süre içinde şehirde olacaklarını bilmiyorum. Umarım orada biraz zaman geçirirler. Onlarla karşılaşmak için aşağıya gitmiyorum, anlıyor musun? İrfanda onlara eş değilim. Zihinleriyle baş edemem. Ama bedenlerini öldürebilirim. Eğer atlarını, bekçilerini ve erzaklarını arkalarında bıraktılarsa, onlardan bunları alabilirim. Geri geldiklerinde tuzağa düşerler. Yemek yok, barınak yok. Nasıl avlanacaklarını hatırlasalar bile avlayacak bir hayvan da yok çevrede. Bunun kadar iyi bir şans önüme çıkmaz

bir daha."

Kettricken duraksayarak başını sallıyordu. Starling hasta görünüyordu. Soytarı döşeğine uzanmıştı. "Seninle gelmem gerek," dedi sessizce.

Ona baktım ve şaşkınlığımı sesimden atmaya çalıştım.

" Sadece içimde bir his var . . . seninle gelmem gerektiğini söyleyen. Senin yalnız gitmemen gerektiğini söyleyen."

"Yalnız olmayacağım. Gecegözleri beni bekliyor." Kısaca onu araştırdım ve yoldaşımı buldum. Beline kadar kara gömülmüş bekçilerin ve atların arka tarafındaydı. Küçük bir ateş yakmışlardı, üzerinde yemek pişiriyorlardı. Bu, kurdu acıktırıyordu.

Bu gece at yiyelim mi?

Göreceğiz, dedim ona. Kettricken'a döndüm. "Yayını alabilir miyim?"

Duraksayarak verdi. "Kullanabilir misin?" diye sordu.

Çok nazik bir silahtı. "Çok iyi değil, ama yeterince iyi. Üzerlerinde kayda değer kıyafetler yok ve bir saldırı beklemiyorlar. Eğer şansım varsa, benim ortalıkta olduğumu fark bile edemeden bir tanesini öldürebilirim."

"Bir tanesini mi mücadele etmeden öldüreceksin?" diye sordu yorgunca.

Gözlerindeki ani hayal kırıklığına baktım. Gözlerimi kapadım, bunun yerine görevime odaklandım. *Gecegözleri?*

Atları uçurumdan yukarıya doğru mu süreyim, yoksa sadece yoldan aşağıya mı? Beni şimdiden hissettiler ve kaygılanmaya başladılar. Ama adamlar önemsemiyor.

Taşıdıkları erzakları istiyorum, eğer yapabilirsem. Neden bir atı öldürmek bir adamı öldürmekten daha çok rahatsız ediyor beni?

Göreceğiz, diye yanıtladı Gecegözleri yargılarcasına. *Et ettir*, diye de ekledi.

Kettricken'ın ok torbasını sırtıma astım. Rüzgar daha çok kar

getirmeyi vaat ederek tekrar vurmaya başladı. Uçurum alanından bir daha geçme düşüncesi sırtımı ter içinde bıraktı. "Başka seçenek yok," diye hatırlattım kendime. Starling'in benden uzaklaşmasını izlemek için ona baktım. Anlaşılan bu ifademi, bir yanıt olarak kabul etmişti. Pekala, bu da iş görürdü. "Eğer başarısız olursam, peşinizden gelirler," dedim dikkatli bir şekilde. "Elinizden geldiği kadar buradan uzağa gitmelisiniz, artık bir şey göremeyecek kadar uzaklaşmalısınız. Her şey yolunda giderse, kısa sürede size yetişiriz." Soytarı'nın yanına çömeldim. "Yürüyebilir misin?" diye sordum.

"Bir yere kadar," dedi alçak sesle.

"Zorunlu kalırsak onu taşıyabilirim," dedi Kettricken açık bir kesinlikle. O uzun kadına baktım ve inandım. Başımla hafif bir onay işareti verdim.

"Bana şans dileyin," dedim onlara ve uçurum tarafına doğru döndüm.

"Ben de seninle geliyorum," dedi Kettle birdenbire. Botlarını bağlayıp ayağa kalktı. "Yayı bana ver ve bastığım yeri izle."

Bir an için konuşamadım. "Neden?" diye sordum en sonunda.

"Çünkü o kayayı geçerken ne yaptığımı biliyorum. Ve okta 'yeterince iyiden' daha iyiyim. Bahse girerim, onlar daha nerede olduğumuzu anlamadan iki tanesini düşürürüm."

"Ama . . ."

"Uçurumda çok iyiydi," dedi Kettricken sakince. "Starling, jeppaları al. Ben Soytarı'yı getireceğim." Bize anlaşılmaz bir şekilde baktı. "Olabildiğince çabuk bize yetişin."

Kettle'ı bir kere daha arkamda bırakmaya çalışmış olduğumu hatırladım. Eğer benimle geliyor olsaydı, yanımda olmasını isterdim, beklemediğim bir anda arkamdan çıkmasını değil. Ona öfkeyle baktım, ama başımı salladım.

"Ok," diye hatırlattı.

"Gerçekten vurabilir misin?" diye istemeyerek sordum okları teslim ederken.

Komik bir gülümseme yüzünü değiştirdi. Eğri parmaklarına baktı. "Bir şeyi yapamıyorsam yapabildiğimi söylemem. Bazı eski yeteneklerim hâlâ var," dedi sakince.

Parçalanıp dökülen kayaya tırmanmak için tekrar yola çıktık. Kettle elinde kazmayla önden gitti, ben de dediği gibi biraz arkasından gittim. Ayaklarının altındaki yolla, bizi götürmek istediği yer arasında bir ileri bir geri bakarken bana tek bir kelime etmedi. Yolunu neyin belirlediğini anlayamadım, ama gevşek kayalar ve kristal karlar kısa adımlarının altında sakin duruyorlardı. O kadar kolay gözükmesini sağlamıştı ki, kendimi aptal hissetmeye başladım.

Yemek yiyorlar şimdi. Ve kimse nöbet tutmuyor.

Bu bilgiyi Kettle'a verdim, o da bana ümitsizce başını salladı. Kendi kendime kaygılandım ve onun yapılması gereken şeyi yapıp yapamayacağını merak ettim. Okta iyi olmak başka, huzur içinde yemeğini yiyen bir adamı vurmak başka bir şeydi. Starling'in karşı çıkışını düşündüm ve ne tip bir adamın diğer üçünü öldürmeye çalışmadan önce ortaya çıkıp meydan okumayacağını merak ettim. Küçük kılıcımın kabzasına dokundum. İşte, bu bana Chade'in çok önce söylediği bir sözdü. Kralım için, savaş alanındaki askerin ne onuru, ne de şöhretini taşımadan öldürmek. Savaş anılarımın hiçbirinde böyle şeref ve şöhret yoktu.

Birdenbire kendimizi uçurum alanındaki gevşek kayalardan aşağı sessiz ve dikkatlice inerken bulduk. Kettle çok yumuşak bir şekilde konuştu. "Varmamıza biraz daha var. Ama oraya vardığımızda bana yerimi belirleyip ilk atışı yapmam için izin ver. Adam düşer düşmez kendini göster ve dikkatlerini çek. Beni aramayabilirler, bir tane daha temiz atış yapabilirim."

"Daha önce hiç böyle bir şey yaptın mı?" diye sordum yumuşakça.

"Bu bizim oyunumuzdan çok da farklı değil, Fitz. Buradan sessizce devam edelim."

O zaman daha önce bir adam öldürmüşse bile, hiç böyle öldürmediğini anladım. Oku ona vermenin akıllıca bir şey olup olmadığından şüphe etmeye başladım. Aynı zamanda onun yol arkadaşlığından bencilce memnundum. Cesaretimi kaybediyor muyum diye merak ettim.

Belki de bir sürünün böyle şeyler için en iyisi olduğunu öğreniyorsundur.

Belki de.

Yolun üzeri çok az kaplıydı. Bizim aşağımızda ve yukarımızda dağın yamacı dimdik yükseliyordu. Yol düz ve çıplaktı. Dağın bir yamacını döndük, kampları karşımıza çıktı. Üç bekçi de hâlâ ateşin başında yemek yiyip konuşarak rahatça oturuyordu. Atlar kokumuzu aldı ve küçük homurtular çıkardılar. Ama kurt onları daha önceden rahatsız etmiş olduğu için adamlar kafalarını takmadılar. Kettle yürürken yayına bir ok yerleştirdi ve hazır olarak taşımaya başladı. Sonunda basit bir işti. Çirkin, akılsız bir katliam, ama basit. Adamlardan biri bizi fark ettiğinde okunu attı. Ok adamı göğsünden vurdu. Diğer ikisi ayağa fırladılar, bizi görmek için döndüler ve silahlarına koştular. Ama bu kısa zaman aralığında, Kettle bir tane daha ok aldı ve biçare adam kılıcını çıkarırken attı. Birdenbire Gecegözleri son adamı düşürmek için arkadan geldi ve ben işini bir kılıçla bitirmek için koşuncaya kadar onu tuttu.

Çok hızlı bir şekilde ve nerdeyse sessizce olmuştu. Karın üzerinde üç tane ölü adam yatıyordu. Altı tane terleyen, huzursuz at ve bir tane kayıtsız katır. "Kettle. Atların üzerinde taşıdıkları yemeklere bak," dedim, korkunç bakışına bir son vermek için. Bakışını bana çevirdi ve yavaşça başını salladı.

İncelemek için cesetlerin yanına gittim. Regal'in renklerini giymiyorlardı, ama iki tanesinin kökeni yüzlerinden ve elbiselerinin

kesiminden çok belliydi. Farrowluydular. Üçüncüsü, ona doğru döndüğümde nerdeyse kalbimi durduracaktı. Onu Buckkeep'ten biliyordum. Çok iyi değil, ama isminin Tallow olduğunu bilecek kadar iyi. Cansız suratına bakarak isminden başka bir şey hatırlamamanın utancıyla eğildim. Regal sarayı Tradeford'a taşıdığında, öteki köleler gibi oraya gittiğini tahmin etim. Kendime onun nereden geldiğinin değil, şu an burada olmasının önemli olduğunu anlatmaya çalıştım. Kalbimin itirazlarını susturdum ve işimi yaptım.

Cesetleri kayalığın kenarına yığdım. Kettle erzaklara göz gezdirip ikimizin geriye taşıyabileceklerini çıkartırken, ben de atların koşum takımlarını ve nallarını söktüm. Çantalarına bir göz gezdirdim, sıcak tutacak elbiseler dışında hiçbir şey yoktu. Katır sadece çadırı ve benzeri şeyleri taşıyordu. Hiç kağıt yoktu. Grubun üyeleri yazılı bilgilere neden ihtiyaç duysunlardı ki?

Atları yoldan aşağı sal. Kendi kendilerine gelebileceklerinden şüpheliyim.

Bu kadar et ve sen hepsini bırakmamı mı istiyorsun?

Birini burada öldürürsek, yiyebileceğimizden yada taşıyabileceğimizden daha fazla olur. Bıraktığımız kısımlar da geri döndüklerinde bu üçünü doyurur. Kuru et ve peynir taşıyorlardı. Bu gece karnının dolu olacağını anlıyorum.

Gecegözleri hoşnut değildi, ama beni dinledi. Sanırım atları gerçekten gerekenden daha uzağa ve daha hızlı biçimde kovaladı, ama en azından onları canlı bıraktı. Dağlarda ne kadar şansları olduğunu bilmiyordum. Muhtemelen bir kar aslanının karnında hayatları son bulacak ya da kuzgunlar için ziyafet olacaklardı. Birden bütün bu olup bitenden korkunç derecede yorulmuştum.

"Devam edecek miyiz?" diye Kettle'a gereksizce sordum ve o da başını salladı. Taşımamız için hazırladığı yemek iyi bir ganimetti, ama midemizin onu kaldırıp kaldırmayacağını merak etmeye başladım. Ne bizim, ne de kurdun taşıyamadığı az miktardaki

şeyi de aşağıya yuvarladık. Çevreye bakındım. "Dokunmaya cesaret etsem, bu sütunu da aşağıya atardım," dedim Kettle'a.

Sanki ondan bunu yapmasını istemişim gibi bana baktı. "Ben de ona dokunmaya korkuyorum," dedi sonunda, ikimiz birden arkamızı döndük.

Yoldan yukarıya çıktığımız sırada akşam dağların üzerinden süzülmeye başladı, sonra yamaçlara gece indi. Yarı karanlıkta Kettle'ı ve kurdu takip ettim. Hiçbiri korkmuş gözükmüyordu, bu uzun yolda hayatta kalıp kalamayacağımı düşünemeyecek kadar yorgun hissettim kendimi. "Aklının gezinmesine izin verme," diye azarladı beni Kettle tam bir taş yığının üzerinden yola indiğimizde. Kolumu tuttu ve sertçe sıktı. Bir süre nerdeyse karanlığın içinde, dağın yamacını geçen önümüzdeki düz yolu takip ederek yürüdük. Kurt bizim önümüzden gidiyor, ama sürekli bizi kontrol etmek için geri geliyordu. *Kamp çok uzak değil,* diye beni cesaretlendirdi.

"Ne zamandır bunu yapıyorsun?" diye sordu Kettle bir süre sonra.

Soruyu yanlış anlamışım gibi davranmadım. "Aşağı yukarı on iki yaşımdan beri," dedim ona.

"Kaç adam öldürdün?"göründüğü kadar soğuk bir soru değildi. Onu ciddi bir biçimde cevapladım. "Bilmiyorum. Benim . . . öğretmenim hesap tutmamamı önerdi. İyi bir fikir olmadığını söyledi." Sözcükleri tam böyle değildi. Çok iyi hatırlıyordum. "Bir taneden sonra kaç tane olduğu önemli değildir," demişti Chade. "Ne olduğumuzu biliyoruz. Sayı seni ne daha iyi, ne de daha kötü yapar."

Bununla ne demek istediğini düşünüyordum ki, Kettle karanlığa, "Ben daha önce bir tane öldürdüm."dedi.

Cevap vermedim. İsterse anlatmasına izin verdim, ama aslında bilmek istemiyordum.

Benimkini tutan kolu yavaşça titremeye başladı. "Onu öldürdüm, kızgınlıkla. Yapabileceğimi düşünmüyordum, o her zaman daha güçlü olmuştu. Ama ben yaşadım, o öldü. Bu yüzden beni yaktılar ve attılar. Beni sonsuza dek sürgüne gönderdiler." Eli benimkini buldu ve sıkıca tuttu. Yürümeye devam ettik. Önümüzde küçük bir ışık gördüm. Çadırın içinde yanan mangala benziyordu.

"Benim yaptığımı yapmak, çok akla gelmez bir şeydi," dedi Kettle yorgun bir şekilde. "Daha önce hiç olmamıştı. Oh, gruplar arasında, tabii ki, kırk yılda bir, kralın iyiliği için rekabet. Ama ben grubumun bir üyesiyle İrfan düellosu yaptım ve onu öldürdüm. Bu affedilmez bir şeydi."

29

HOROZLU TAÇ

Dağ halkı arasında oynanan bir oyun vardır. Bu, öğrenmesi karmaşık, ustalaşması zor bir oyundur. Bir takım kartlar ve üzerine işaretler oyulmuş yassı markalarla oynanır. Genellikle insan eli büyüklüğünde ve açık renk herhangi bir ahşap türünden yapılmış on yedi kart vardır. Bu kartların her birinin üzerinde, Yaşlı Dokumacı ya da İz süren Kadın gibi geleneksel Dağ kültüründen alınan bir şekil bulunur. Değişmez bir tarzla oluşturulan bu şekiller genellikle yakılmış çizgilerin üzerine boyayla yapılır. Üzerlerine taş, su, çimenlik ve benzerlerini ifade eden işaretler oyulmuş otuz bir yassı marka ise Dağlar'a özgü gri bir taştan yapılır. Kartlar ve taşlar, genellikle üç kişiden oluşan oyunculara elde hiç kart ve taş kalmayıncaya kadar dağıtılır. Kartların ve taşların farklı kümeler halinde bir araya getirilerek oynandığında değişen geleneksel ağırlıkları vardır. Bu oyun eskiliğiyle ünlüdür.

* * *

Çadıra giden yolun kalanını sessizce yürüdük. Bana anlattığı şey o kadar büyüktü ki, söyleyecek bir söz bulamıyordum. İçimden yükselen yüzlerce soruyu dile getirmek aptallık olurdu. Yanıtları biliyordu ve bunları bana ne zaman söyleyeceğini o seçecekti. Bunu şimdi anlıyordum. Gecegözleri sessiz ve gizlice yanıma döndü. Hemen ardıma sokuldu.

Sürüsünden birini mi öldürmüş?

Öyle görünüyor.

Olur böyle şeyler. İyi değildir, ama olur. Bunu söyle ona.

Şimdi olmaz.

Çadıra girerken kimse pek bir şey söylemedi. Kimse soru sormak istemiyordu. Bu yüzden sessizce, "Muhafızları öldürüp, atlarını uzaklaştırdık, erzaklarını uçurumdan aşağı attık," dedim.

Starling anlamayarak gözlerini üzerimize dikti sadece. Gözleri kuşların gözleri gibi iri ve koyu renkteydi. Kettricken bizim için kupalara çay koydu ve getirdiğimiz yiyecekleri tükenmekte olan erzakımıza ekledi sessizce. "Soytarı biraz daha iyi," dedi sohbeti açmak için.

Battaniyelerinin içinde uyuyan Soytarı'ya baktım ve bundan şüphe ettim. Gözleri çukura kaçmış gibi görünüyordu. Güzel saçları terden kafasına yapışmış, huzursuz uykuyla karmakarışık olmuştu. Elimi yüzüne koyduğumda, soğuktu. Battaniyeyle daha sıkı sardım onu. "Bir şeyler yedi mi?" diye sordum Kettricken'a.

"Biraz çorba içti. İyileşecek sanırım, Fitz. Mavi Göl'deyken bir kez daha hasta olmuştu böyle bir iki gün. Aynı böyleydi, yüksek ateş, güçsüzlük. O zaman bunun bir hastalık değil, sadece bir tür değişiminden geçme olabileceğini söylemişti."

"Dün hemen hemen aynı şeyi bana da söyledi," diye katıldım ona. Kettricken bir kase sıcak çorba tutuşturdu elime. Bir an için kokusu bayağı iyiydi. Sonraysa panik içindeki muhafızların karlı yola döktükleri çorbanın kalanı gibi koktu. Dişlerimi sıktım.

"Grup üyelerini gördün mü peki?" diye sordu Kettricken.

Başımı iki yana salladım, sonra kendimi konuşmaya zorladım. "Hayır. Ama büyük bir at vardı orada, çantalarının örtüsü de Burl'ünkine uyuyor. Başka bir yerde de Carrod'un sevdiği mavi giysilerden vardı. Bir de tam Will'e göre olan ağırbaşlı şeyler."

Aksi bir şekilde söyledim onların adlarını, sanki onlara bir isim vermekten korkar, onları çağırıyor olmaktan çekinir gibi. Başka

bir şekilde öldürmüş olduklarımın ismini söylüyordum. İrfanlı ya da değil, Dağlar onları tüketecekti. Yine de yapmış olduğum şeyle gurur duymuyordum. Onların kemiklerini görene dek buna tam anlamıyla inanmayacaktım. Şimdilik tek bildiğim, bana bu gece saldıracak gibi görünmemeleriydi. Yemek, ateş ve barınak bulmayı umarak sütuna geri döndüklerini hayal ettim bir an için. Bulacakları şey soğuk ve karanlık olacaktı. Karın üzerindeki kanı görmeyeceklerdi.

Çorbanın soğuduğunu fark ettim. Tadını almak istemeyerek kolayca yutabileceğim ağız dolusu kaşıklar alarak kendimi içmeye zorladım. Tallow kaval çalardı. Bulaşıkhanenin arka merdivenlerinde oturup birkaç mutfak hizmetçisine kaval çalışını hatırladım birden. Onun hakkında kötü bir şey hatırlayabilmeyi boşu boşuna dileyerek gözlerimi yumdum. Sanırım tek suçu yanlış efendiye hizmet etmek olmuştu.

"Fitz," diyerek hemen sarstı beni Kettle.

"Aklım dağılmadı," diye sızlandım.

"Ama dağılacak yakında. Bugün korku senin dostun. Odaklanmanı sağlar. Ama bu gece biraz uyumalısın, uyuduğunda da zihnini iyi bir şekilde korumalısın. Sütuna geri döndüklerinde, marifetini tanıyacaklar ve seni avlamaya gelecekler. Sen de böyle düşünmüyor musun?"

Bunu ben de biliyordum, ama yine de yüksek sesle dile getirildiğini duymak hâlâ endişe vericiydi. Kettricken ve Starling'in bizi dinleyip görmüyor olmasını dinledim.

"Pekala. Yeniden biraz oyun oynayacağız, değil mi?" diye tatlı tatlı ikna etti beni Kettle.

Dört şans oyunu oynadık. İki kez kazandım. Sonra Kettle neredeyse hepsi beyaz parçalardan oluşan bir oyun kurdu ve bana kazanacak olan siyah bir taş verdi. Daha önce işe yaradığını bilerek zihnimi oyuna odaklamaya çalıştım, ama sadece çok yorgundum.

Bir ceset olarak Buckkeep'ten ayrılmamın üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmiş olduğunu düşünürken buldum kendimi. Benim diyebileceğim gerçek bir yatakta yatmayalı bir yıldan fazla olmuştu. Lezzetli yemekler yemeyeli bir yıldan fazla olmuştu. Molly'yi kollarımın arasına almayalı bir yıldan fazla olmuş, Molly'nin onu sonsuza kadar yalnız başına bırakmamı sağlamasının üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmişti.

"Fitz. Hayır."

Gözlerimi oyun bezinin üzerinden kaldırdığımda Kettle'ın beni yakından izlediğini fark ettim.

"Kendini kaptıramazsın. Güçlü olmak zorundasın."

"Güçlü olmak için fazla yorgunum."

"Düşmanların bugün dikkatsizdi. Onları bulmanı beklemiyorlardı. Bir daha dikkatsiz olmayacaklardır."

"Umarım ölürler," dedim hissetmediğim bir neşeyle.

"O kadar kolay değil," diye karşılık verdi Kettle, sözlerinin cesaretimi nasıl kırdığını bilmeden. "Aşağıda, şehirde havanın daha ılık olduğunu söylemiştin. Erzakları olmadığını anladıklarında, yeniden şehre gideceklerdir. Orada su bulmuşlardır ve eminim ki, günün kalanı için yanlarına en azından biraz almışlardır. Onları henüz gözden çıkarabileceğimizi sanmıyorum. Sen ne dersin?"

"Sanmam."

Gecegözleri, heyecanlı bir sızlamayla yanıma oturdu. Kendi umutsuzluğumu bastırıp onu susturdum. "Sadece," dedim sessizce, "bir süre uyuyabilmeyi diliyorum. Zihnimde yalnız başıma, kendi rüyalarımı görerek nereye gideceğimden ya da kimin bana saldırabileceğinden korkmadan. İrfana karşı duyduğum açlığın beni yenmesinden korkmadan. Sadece basit bir uyku." Ne dediğimi iyice anladığını bilerek onunla açıkça konuştum.

"Sana bunu veremem," dedi Kettle sakince. "Sana verebileceğim tek şey oyun. Güven buna. İrfan kullanıcıları tarafından nesillerdir

böyle tehlikeleri uzakta tutmak için kullanılmıştır bu oyun."

Oyun tahtasının üzerine bir kez daha eğilip zihnime kazıdım oyunu ve o gece Soytarı'nın yanına uzandığımda, gözlerimin önünde tuttum.

O gece uykuyla uyanıklık arasında bir yerde, bir nektar kuşu gibi dolandım havada. Uykunun az olduğu bir yere ulaşabildim, Kettle'ın oyununu düşünerek orada tuttum kendimi. Birçok kez yeniden uyanıklığa sürüklendim. Mangaldan gelen soluk ışığı ve yanımda yatmış uyuyan şekilleri fark ettim. Birçok kez uzanıp Soytarı'yı kontrol ettim. Her seferinde teni daha soğuk ve uykusu daha derindi. Kettricken, Starling ve Kettle o gece sırayla nöbet tuttu. Kurdun Kettricken'ın nöbetini paylaştığını fark ettim. Hâlâ bir nöbet süresince tetikte olabileceğime güvenmiyorlardı, ben de bencilce buna minnettardım.

Şafağa az kala, bir kez daha uyandım ve her şeyi yine sessiz, sakin bir halde buldum. Soytarı'yı yokladım, sonra sırt üstü yatıp dinlenecek birkaç dakika daha bulma umuduyla gözlerimi kapattım. Ancak bunun yerine, sanki kendi gözlerimi kapatmam bunu açmış gibi korkunç ayrıntılarıyla kocaman bir göz gördüm. Gözlerimi yeniden açmaya çabaladım, uyanmak için umutsuzca çırpındım, ama tutulmuştum. Zihnimde bir anaforun bir yüzücüyü emerek çekmesi gibi korkunç bir çekim vardı. Tüm irademle buna direndim. Uyanıklığın, sanki bir dokunabilsem içine girebileceğim bir balon gibi hemen üstümde olduğunu hissedebiliyordum. Ama dokunamıyordum. Suratımı buruşturarak, söz dinlemez gözlerimi açmaya çalışarak mücadele ettim.

Göz beni izliyordu. Koyu renkli, kocaman, tek bir göz. Will'in değil. Regal'in gözü. Bana baktı, mücadele etmemden zevk aldığını biliyordum. Beni cam bir kabın altındaki sinek gibi orada tutmak için çaba harcamıyor gibi görünüyordu. Panik içindeyken bile, eğer beni tutmaktan fazlasını yapabilecek durumdaysa, bunu

yapacağını biliyordum. Duvarlarımı geçmişti, ama beni tehdit etmekten fazlasını yapacak gücü yoktu. Kalbimi dehşet içinde güm güm attırmak için bu da yeterliydi.

"*Piç*," dedi sevecen bir şekilde. Bu söz, soğuk bir okyanus dalgası gibi zihnimde kırıldı. Tehdidi beni sırılsıklam bırakmıştı. "*Piç, çocuktan haberim var. Ve kadınından. Molly. Göze göz, dişe diş, Piç.*" Sözlerine ara verdi ve benim dehşetim arttıkça, onun zevki büyüyordu. "*Şimdi, söylesene. Molly'nin memeleri güzel mi, Piç? Onu eğlenceli bulur muyum?*"

"HAYIR!"

Bir an için Carrod'u, Burl'ü ve Will'i hissederek şiddetle çekilip ondan kurtuldum. Kendimi fırlatarak serbest kaldım.

Birden uyandım. Döşeğimden sürünüp botsuz ve pelerinsiz bir halde dışarı kaçtım. Gecegözleri hırlayarak hemen beni izledi. Gökyüzü siyahtı ve üzerine yıldızlar saçılmıştı. Hava soğuktu. Onun titreten nefesinin ardından içimdeki hasta korkuyu sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım."Ne oluyor?" diye sordu Starling korkuyla. Çadırın dışında nöbetteydi.

Korkumu dile getiremeyerek sadece ona bakıp başımı iki yana salladım. Bir süre sonra dönüp, yeniden içeri girdim. Sanki zehirlenmişim gibi vücudumdan aşağı terler boşalıyordu. Karmakarışık olmuş battaniyelerimin içine oturdum. Hızlı hızlı nefes alıp vermeyi kesemiyordum. Korkumu dindirmek için ne kadar çok çabalarsam, korkum da o kadar büyüyordu. *Çocuktan haberim var. Ve kadınından.* Bu sözler içimde yankılanıp duruyordu. Kettle döşeğinin içinde kımıldandı, sonra kalkıp yanıma oturmak için çadırın bu tarafına geçti. Ellerini omuzlarıma koydu. "Zorla içine girdiler, değil mi?"

Başımla onayladım, kurumuş boğazımla yutkunmaya çalıştım.

Kettle, mataraya uzanıp bana verdi. Neredeyse boğularak bir yudum aldım, sonra yeniden yutkunmayı başardım. "Oyunu düşün,"

diye zorladı beni Kettle. "Zihnini oyun dışındaki her şeyden arındır."

"Oyun!" diye bağırdım vahşice, Soytarı'nın da Kettricken'ın da sıçrayarak uyanmasına neden oldum. "Oyun mu? Regal, Molly'yi ve Nettle'ı biliyor. Onları tehdit ediyor. Ve ben güçsüzüm! Acizim." İçimde paniğin, odaksız bir hiddetin yeniden geliştiğini hissettim. Kurt sızlandı, sonra derin derin homurdandı.

"Onlarla irfanlanamaz mısın, bir şekilde uyaramaz mısın onları?" diye sordu Kettricken.

"Hayır!" diyerek kesip attı Kettle. "Hatta onları düşünmemesi gerek."

Kettricken, özrün dürüstlükle karıştığı bir bakış attı bana. "Chade ve benim haklı olmamızdan korkuyoruz. Prenses, Dağ Krallığı'nda daha güvende olacaktır. Chade'in planının gidip onu almak olduğunu unutmayın. Metin ol. Belki Nettle, Regal'in ulaşamayacağı bir yerde, güvende olma yolunda onunla birliktedir şimdi."

Kettle, bakışlarımı kraliçeden uzaklaştırdı. "Fitz. Oyuna odaklan. Sadece oyuna. Tehditleri onlara ihanet etmen için, seni kandırmak için numara olabilir. Onlar hakkında konuşma. Onları düşünme. Buraya. Buraya bak." Titrek yaşlı elleri battaniyemi çekip aldı ve oyun bezini yaydı. Taşları eline boşalttı ve problemi yeniden ortaya çıkarmak için beyazları ayırdı. "Çöz bunu. Buna odaklan, sadece buna."

Bu nerdeyse imkansızdı. Beyaz taşlara baktım, bunun tamamen aptalca bir iş olduğunu düşündüm. Hangi oyuncu oyunun böylesine bir beyaz taş karmaşasına inmesine izin verecek kadar beceriksiz ve öngörüden uzak olabilirdi ki? Bu çözmeye değecek bir problem değildi. Ama yatıp uyuyamıyordum da. O gözü yeniden görürüm korkusuyla gözlerimi kırpmaya bile cesaret edemiyordum. Eğer Regal'in tüm yüzü ya da iki gözü olsaydı, belki de bu kadar korkunç görünmezdi. Ama bedeninden ayrılmış bu göz her şeyi görür gibi bakıyordu ve sürekli, kaçınılmaz gibi gözükü-

yordu. Beyaz taşlar, çizgilerin birleşim yerlerinin üzerinde yüzer gibi görünene dek oyun taşlarına diktim gözlerimi. Bu kaostan kazanacak bir düzen çıkaracak tek bir siyah taş. Siyah taşı elime aldım, başparmağımla ovmaya başladım.

Sonraki gün dağın yamacına doğru aşağı inen yolu takip ederken, taşı çıplak elimde tuttum hep. Öteki kolum Soytarı'nın belinde, onun kolu ise benim boynumdaydı. Bu iki şey, zihnimi odaklanmış halde tuttu.

Soytarı, daha iyi gözüküyordu. Ateşi artık yüksek değildi, ama yemeği, hatta çayı midesi kaldıramıyordu. Kettle, tek bir laf etmeden başını iki yana sallayarak geri çevirene dek ona su içirmeye çalıştı. Benim kadar konuşmaktan rahatsız görünüyordu. Starling ve değneğiyle Kettle yorgun küçük kafilemize yol gösterdiler. Soytarı ve ben jeppaları takip ederken, Kettricken hazır tuttuğu okuyla arkamızı kolladı. Kurt durup dinlenmeden koşturarak yol boyunca bir aşağı bir yukarı, sessiz ve gizli bir biçimde gidip geldi.

Gecegözleri'yle benim aramda yeniden bir çeşit sözsüz bağ gelişti. Düşünmek istemeyişimi anlıyor ve zihnimi dağıtmamak için elinden geleni yapıyordu. Yine de Kettricken'la iletişim kurmak için İzan kullanmaya çalışmasını hissetmek cesaret kırıcıydı. *Arkamızda birileri olduğuna dair bir iz yok*, diyecekti ona, koşup sonu gelmez gezilerinden biri biterken. Sonra sırf Kettricken'a geri dönüp önümüzün açık olduğuna dair ona güvence vermek için jeppaların ve Starling'in bir hayli önüne koşturacaktı. Kettricken'ın Gecegözleri'nin gözcülük gezilerinde yanlış giden bir şey bulduğu takdirde bunu bana da söyleyeceğine inanmaya çalıştım. Ancak Kettricken'ın ona gittikçe daha çok uyum sağladığından şüphelendim.

Yol, bizi bayağı hızlı bir şekilde aşağılara götürüyordu. Aşağıya indikçe, arazi de değişiyordu. Öğleden sonranın geç vakitlerinde yolun yukarısındaki eğim hafifledi, bükülmüş ağaçların ve

yosun tutmuş kayaların yanından geçmeye başladık. Kar seyrelmiş ve yamacın üzerinde parça parça kalmışken, yol kuru ve siyahtı. Kuru çimen kümelerinin dipleri yol kenarının hemen dışında yeşil yeşil görünüyordu. aç jeppaların ilerlemeye devam etmesini sağlamak güçtü. İleride daha iyi otlaklar olduğunu öğrenmeleri için çabaladım zayıf bir İzanla, ancak onlara üzerlerinde kalıcı bir etki bırakacak kadar yakın olduğumdan kuşkuluydum. Bu gece yakacak odunun daha bol olacağı gerçeğiyle düşüncelerimi sınırlamaya ve yol bizi aşağılara götürdükçe hava daha ılıklaşacağı için mutlu olmaya çalıştım.

Bir seferinde, Soytarı, üzerindeki küçük tomurcuklarıyla kısa boylu bir bitkiyi işaret etti. "Çoktan ilkbahar gelmiştir Buckkeep'e," dedi alçak sesle ve sonra hemen, "Üzgünüm. Benimle ilgilenme, üzgünüm," diye ekledi.

"Daha iyi hissediyor musun kendini?" diye sordum ona, bahar çiçeklerini, arıları ve Molly'nin mumlarını düşünmediğime güvenerek azimle.

"Birazcık." Sesi titredi ve hızlı bir nefes aldı. "Keşke daha yavaş yürüyebilseydik."

"Kısa süre içinde kamp kuracağız," dedim ona, yürüyüş tempomuzu şimdi yavaşlatamayacağımızı bilerek. Artan bir sıkıştırma hissettim ve bunun Verity'den geldiğini düşündüm. Bu ismi de zihnimden attım. Gün ışığında geniş yoldan aşağı yürürken bile, Regal'in gözünün bir göz kırpma mesafesi ötede olmasından ve bu şöyle bir gözüme iliştiği takdirde beni bir kez daha egemenlik altında tutacaklarından korktum. Bir an için Carrod, Will ve Burl'ün üşümüş ve aç olduğunu umut ettim, ama sonra onları da güvenli bir şekilde düşünemeyeceğimi fark ettim.

"Daha önce de böyle hastalanmışsın," dedim Soytarı'ya, başka bir şey düşünüyor olmak için.

"Evet. Mavi Göl'de. Kraliçem yağmurda kalmamam için ye-

mek parasını bir odaya harcadı." Soytarı, bana bakmak için başını çevirdi. "Sence neden bu olabilir mi?"

"Neye?"

"Çocuğunun ölü doğmasına..."

Sesi tıkandı. Sözcükleri düşünmeye çalıştım. "Buna tek bir şeyin neden olduğunu sanmıyorum, Soytarı. Hamileyken çok fazla talihsizlik geldi başına, çok fazla şeyden mustarip oldu."

"Burrich onunla gitmeli, beni bırakmalıydı. O, Kettricken'a daha iyi bakardı. İyi düşünemiyordum o zaman..."

"O zaman ben ölürdüm," dedim. "Soytarı, geçmişle bu oyunu oynamaya çalışmak anlamlı değil. Bugün buradayız ve hamlelerimizi buradan yapabiliriz sadece."

O anda Kettle'ın probleminin çözümünü kavradım birdenbire. Çözüm o an için öyle açıktı ki, daha önce nasıl olup da göremediğimi merak ettim. Sonra anladım. Oyun tahtasına her baktığımda, bu kadar kötü bir duruma nasıl getirileceğini merak etmiştim. Tüm gördüğüm, benim hamlelerimi önceleyen anlamsız hamlelerdi. Ama siyah taşı elime aldım mı, bu hamlelerin bir anlamı yoktu artık. Hafif bir gülümsemeyle büzdüm dudaklarımı. Başparmağımla siyah taşı ovdum.

"Bugün olduğumuz yer," diye tekrar etti Soytarı, ruh halinin benimkini yakından takip ettiğini hissettim.

"Kettricken senin gerçekten hasta olmayabileceğini söyledi. Bu... senin türüne özgü bir durum olabilirmiş." Bu konu hakkında bir soru sormaya bu kadar yaklaşmak beni rahatsız etti.

"Olabilir. Sanırım. Bak." Eldivenini çıkardı sonra elini yukarı uzattı ve tırnaklarını yanağından aşağı kaydırdı. Tırnaklarının değdiği yerlerde kuru beyaz izler oluştu. Yanağını ovdu ve teni ellerinin altında pudrası alınmış gibi oldu. Teni elinin içinde sanki kabarmış da soyulmuş gibiydi.

"Güneş yanıklarının soyulması gibi. Hava yüzünden olabilir

mi sence?"

"Bu da mümkün. Bunun dışında, eğer geçen seferki gibi olursa, kaşınıp derimin her bir zerresini dökerim ve birazcık daha renklenirim. Gözlerim değişiyor mu?"

Onunla göz göze gelerek dediğini yaptım. Onu ne kadar yakından tanısam da kolay bir iş değildi. Bu renksiz küreler birazcık daha koyulaşmış mıydı acaba? "Belki biraz daha koyulaşmış olabilirler. Işığa kaldırılan biradan daha fazla değil. Ne olacak sana? Ateşlenmeye devam edip, renklenecek misin?"

"Belki de. Bilmem," diye itiraf etti birkaç dakika sonra.

"Nasıl bilmezsin?" diye sordum. "Yaşlılarınız nasıldı?"

"Senin gibiydi, aptal çocuk. İnsandı. Soy ağacımın gerilerinde bir yerde, bir Ak vardı. Nadiren olduğu gibi, bu eski kan bende yeniden form buldu. Ama ben insan olduğumdan daha Ak değilim. Benim gibilerin halkım arasında yaygın olduğunu mu düşünüyordun? Sana anlatıyordum. Ben sıradışıyım, hatta benimle aynı karışık soy ağacına sahip olanların arasında bile. Ak Kahinlerin her nesil doğduğunu mu sanıyordun? Öyle olsaydı, pek ciddiye alınmazdık. Hayır. Yaşadıkça, tek Ak Kahin benim."

"Ama hocaların tuttuklarını söylediğin tüm o kayıtlarla ne bekleyeceğine dair bir şey söyleyemiyorlar mı?"

Soytarı gülümsedi, ama sesi amansızdı. "Hocalarım ne bekleneceği konusunda gayet eminler. Bilmem gerektiğini düşündükleri şeyi, bilmem gerektiğini düşündükleri zaman ortaya çıkarmak için öğrenme sürecimi düzenlemeyi planlıyorlardı. Kehanetlerim onların planladıkları gibi olmayınca, pek memnun kalmadılar. Kendi sözlerimi bana tercüme etmeye çalıştılar! Başka Ak Kahinler de olmuştu, bilirsin. Ama onlara Ak Kahin'in ben olduğumu anlatmaya çalıştığımda, bunu kabul edemediler. Böyle bir şey konusunda ısrar etmenin küstahlık olduğuna beni ikna etmeye çalışmak için parşömen üstüne parşömen gösterdiler. Ama ben ne

kadar okursam, bundan o kadar emin oluyordum. Onlara zamanımın yakın olduğunu anlatmaya çalıştım. Onların bana tavsiye edebilecekleri tek şeyse, beklemem ve emin olmak için daha fazla çalışmamdı. Oradan ayrıldığımda aramız pek de iyi değildi. Bu konuda yıllar önce kehanette bulunmuş olsam da onları o kadar küçük bir yaşta terk ettiğimi fark ettiklerinde kesinlikle korkmuşlardır diye düşünüyorum." Tuhaf bir şekilde, özür diler gibi gülümsedi bana. "Belki de eğitimimi tamamlamak için orada kalmış olsaydım, dünyayı nasıl kurtaracağımızı daha iyi biliyor olurduk."

Midemde ani bir sancı hissettim. Soytarı'nın en azından neyle karşı karşıya olduğumuzu bildiğine inanmaya çok fazla bel bağlamıştım. "Ne olacağını gerçekten ne kadar biliyorsun?"

Derin bir nefes aldı sonra oflayarak geri verdi. "Sadece bunu birlikte yaptığımızı, Piç Fitzcik. Sadece birlikte yaptığımızı."

"Tüm o parşömenleri ve kehanetleri incelemiş olduğunu sanıyordum..."

"İnceledim. Daha küçükken, birçok rüya ve hatta geleceğe dair görüntüler gördüm. Ama daha önce de söylediğim gibi, hiçbir şey bire bir uymaz. Sen söyle, Fitz. Eğer sana bir parça yün, bir dokuma tezgahı ve bir makas gösterseydim, bunlara bakıp, Ah, işte bu günün birinde giyeceğim kaban, der miydin? Ama o kabanı bir kez üstüne giydin mi, geriye bakıp bunlar bu kabanı daha önceden haber vermişti demek kolay."

"Bunun ne yararı var o halde?" diye sordum nefretle.

"Yararı mı?" diye tekrarladı Soytarı. "Ah. Bunu daha önce hiç bu kavramlarla düşünmemiştim. Yararı!"

Bir süre sessizce yürüdük. Yürüyüş temposuna ayak uydurmak için ne kadar çaba sarf ettiğini görebiliyordum. Yararsız bir şekilde keşke atlardan birini elde tutmanın ve eğimli araziyi onunla geçmenin bir yolu olsaydı diye düşündüm.

"Hava işaretlerini okuyabilir misin Fitz? Ya da hayvan izlerini?"

"Hava için bazılarını. Hayvan izleri konusunda daha iyiyim."

"Ama haklı olduğundan emin misindir her zaman?"

"Hiçbir zaman. Sonraki gün şafak sökene kadar ya da hayvanı köşeye sıkıştırana kadar gerçekten bilemezsin."

"Benim geleceği okumam için de durum böyle. Hiçbir zaman bilemem... lütfen, biraz duralım, sadece biraz. Biraz soluklanmam ve bir yudum su içmem lazım."

İsteksizce ona uydum. Yolun hemen dışında yosun tutmuş bir kaya vardı, Soytarı oraya oturdu. Yolun az ilerisinde, benim bilmediğim türde, her zaman yeşil kalan ağaçlardan vardı. Yeniden ağaçlara bakmak gözlerimi dinlendirdi. Yoldan ayrılıp Soytarı'nın yanına oturdum ve birden bir değişiklik fark ettim. Arı vızıltısı gibi kolayca fark edilmeyen bu ses yolun işiydi, ama birden kaybolduğunda bunu hissettim. Kulaklarıma baskı yapmak için esnedim ve aniden daha iyi düşünüyormuş gibi hissettim kendimi.

"Yıllar önce geleceğe dair bir görüntü görmüştüm," dedi Soytarı. Biraz daha su içti ve sonra matarayı bana uzattı. "Parlak siyah bir taştan yapılma bir yataktan siyah bir geyiğin yükseldiğini gördüm. Buckeep'in sular üzerinde yükselen siyah duvarlarını ilk gördüğümde, kendime 'Ah, demek bundan bahsediyormuş!' dedim. Şimdiyse siyah taştan yapılmış bir yolun üzerinde yürüyen, mührü de bir geyik olan genç bir piç görüyorum. Belki de rüyanın işaret ettiği şey buydu. Bilmiyorum. Ama rüyam olması gerektiği şekilde kaydedildi ve bir gün, gelecek yıllarda, bilgeler neye işaret ettiği konusunda bir anlaşmaya varacaklar. Belki de biz öldükten uzun zaman sonra."

Uzun zamandır beni rahatsız eden bir şeyi sordum ona. "Kettle, çocuğum... Katalizör'ün çocuğu hakkında bir kehanet olduğunu söylüyor..."

"Doğru," diye doğruladı Soytarı sakin bir şekilde.

"O halde sen de Molly ve benim Altı Dükalık tahtı için Nett-

le'ı kaybetmeye mahkum edildiğimizi mi düşünüyorsun?"

"Nettle. Biliyorsun, onun adını sevdim. Hem de çok, gerçekten."

"Sorumu yanıtlamadın, Soytarı."

"Yirmi yıl içinde bunu bana yeniden sor. Geriye bakıldığında bu işler daha kolay olur." Gözünün ucuyla bana bakması, bu konu hakkında daha fazlasını söylemeyeceğini anlatıyordu. Yeni bir hareket tarzı denedim.

"O halde tüm o yolu Altı Dükalık Kızıl Gemiler'in eline geçmesin diye geldin."

Tuhaf bir şekilde baktı bana, sonra da sanki şaşırmış gibi sırıttı. "Böyle mi görüyorsun? Tüm bunları Altı Dükalık'ını kurtarmak için yaptığımızı mı?" Ben başımla onayladığımda, o başını iki yana salladı. "Fitz, Fitz. Ben dünyayı kurtarmaya geldim. Altı Dükalık'ın Kızıl Gemiler'in eline geçmesi sadece çığın içindeki ilk çakıl taşı olur." Yeniden derin bir nefes aldı. "Kızıl Gemiler'in senin için yeteri kadar felaket olduğunu biliyorum. Ancak halkına verdikleri üzüntü dünyanın poposundaki sivilceden fazla değil. Hepsi bu olsaydı, sadece bir başkasının topraklarını ele geçiren bir grup barbar olsalardı, bunun dünyanın sıradan işleyişinden bir farkı olmazdı. Hayır. Onlar bir akıntıya karışan zehrin ilk lekeleri. Fitz, bunu sana anlatmaya cesaret edebilir miyim? Eğer başarısız olursak, yayılım hızlı olur. İşlenmek, asiller arasında bir davranış biçimi, hayır, bir eğlence olarak kök salıyor. Regal'e ve onun 'Kral Adaleti'ne bak. O buna çoktan yenik düştü. Vücudunu haplarla memnun edip ruhunu vahşi eğlencelerle uyutuyor. Evet, kan dökmeyen bir yetenek yarışması onları tatmin etmeyene, oyunlar sadece hayatlar bahis konusu edildiği takdirde eğlenceli gelinceye kadar, hastalığı çevresindekilere de bulaştırıyor. Hayatın değeri düşüyor. Kölelik yaygınlaşıyor, çünkü birini eğlenmek için öldürmek kabul edilir bir şeyse, hayatını kar elde etmek için kullanmak ne kadar daha akıllıcadır?"

Konuşurken sesindeki güç ve tutku artıyordu. Şimdi birden nefesini tuttu ve öne, dizlerinin üzerine eğildi. Elimi omzuna koydum, ama o sadece başını sallamakla yetindi. Bir süre sonra doğrıldu. "Üstüne basa basa söylüyorum, seninle konuşmak yürümekten daha yorucu. Sözüme güven, Fitz. Kızıl Gemiler ne kadar kötü olurlarsa olsunlar, amatör ve deneyci. Başarılı oldukları dönemde dünyanın ne hale geleceğini gördüm. Yemin ederim ki, o dönem, bu dönem olmayacak."

İçini çekerek ayağa kalkmaya çabaladı, kolunu dışarı doğru büktü. Koluna girdim ve yeniden yürümeye başladık. Bana düşünecek çok şey vermişti. Az konuştum. Üzerinde yürümektense, yolun yanından yürümek için ılımanlaşan kırdan yararlandım. Soytarı, düz olmayan zeminden şikayet etmedi.

Yol vadinin derinliklerine inerken, gün daha da ısındı ve yapraklar çoğaldı. Akşam olduğunda, toprak o kadar yumuşamıştı ki, çadırımızı sadece yolun hemen dışına değil bir hayli uzağına kurabildik. Yatmadan önce Kettle'a oyunu için bulduğum çözümü gösterdim, çok memnun olmuş gibi başını salladı. Zaman geçirmeden yeni bir bilmece hazırlamaya başladı. Onu durdurdum.

"Bu gece buna ihtiyacım olacağını sanmıyorum. Gerçek bir uykuyu dört gözle bekliyorum."

"Öyle mi? O halde yeniden uyanmayı dört gözle beklememelisin."

Şaşkın şaşkın baktım ona.

Taşlarını yerleştirmeye başladı yeniden. "Üçe karşı birsin ve bu üçü bir grup," dedi daha nazik bir şekilde. "Büyük bir ihtimalle bu üçlü dört kişi oldu. Eğer Regal'in kardeşleri irfanlanabiliyorsa, onun da bazı yeteneklere sahip olması muhtemel gözüküyor. Diğerlerinin de yardımıyla gücünü başkalarına vermeyi öğrenebilir." Daha yakınıma eğildi ve herkes kamp işleriyle meşgul olsa da sesini alçalttı. "Biliyorsun, İrfanla birini öldürmek mümkün. O

sana bundan daha azını yapmak ister mi?"

"Ama eğer yolun dışında uyursam," diye başladım.

"Yolun gücü, her şeyin üzerinde benzer biçimde esen bir rüzgar gibi. Bir grubun kötü dilekleri, sadece seni hedefleyen bir ok gibi. Bunun dışında, uyuyup da kadını ve çocuğu merak etmemenin bir yolu yok. Onları her düşündüğünde, grubun onları senin gözlerinden görmesi mümkün. Onları zihninden çıkmaya zorlamalısın."

Başımı oyun bezinin üzerine eğdim.

Sonraki sabah çadır bezinin üzerine hızlı hızlı vuran yağmura uyandım. Bir süre bunu dinleyip gün boyunca karda değil de yağmurda yürümekten korkmaya minnet duyarak uzandım. Çevremde uyanan diğerlerini, günlerdir sahip olmadığım bir kesinlikle algıladım. Neredeyse dinlenmişim gibi hissediyordum. Çadırın karşı tarafından, "Dün kıştan bahara yürüdük," dedi Starling uykulu bir şekilde.

Yanımda yatan Soytarı hareket edip kaşınarak, "Tipik bir ozan. Her şeyi abartıyor," diye mırıldandı.

"Görüyorum ki, daha iyi hissediyorsun kendini," diye çıkıştı Starling.

Gecegözleri başını çadırdan içeri itti, ağzından kanlı bir tavşan sarkıyordu. *Av da daha iyiydi.*

Soytarı, battaniyelerinin içinde oturdu. "Bunu paylaşmayı teklif ediyor mu?"

Benim avım senin avındır, küçük kardeşim.

Soytarı'ya "kardeşim" diye seslendiğini duymak bir şekilde acı vericiydi. *Özellikle bu sabah çoktan iki tane yiyince, değil mi?* diye sordum ona iğneleyici şekilde.

Şafak boyunca yatakta kalmaya kimse zorlamıyor seni.

Bir süre sessiz kaldım. *Son zamanlarda sana pek eşlik edemedim,* diyerek özür diledim.

Anlıyorum. Artık sadece ikimiz değiliz. Şimdi bir sürüyüz.

Haklısın, dedim mütevazı bir şekilde. *Ama bu akşam, seninle avlanmak istiyorum.*

Eğer isterse, Kokusuz da gelebilir. Denerse, iyi bir avcı olabilir, çünkü kokusu onu hiç ele vermez.

"Eti paylaşmayı teklif etmekle kalmıyor, seni bu akşam bizimle avlanmaya da davet ediyor."

Soytarı'nın bunu geri çevirmesini ummuştum. Buck'ta bile avlanmaya karşı herhangi bir eğilim göstermemişti. Ama Soytarı başını ciddi bir tavırla Gecegözleri'ne eğdi ve "Onur duyarım," dedi.

Çadırı çabucak sökerek kısa süre sonra yola koyulduk. Önceden de olduğu gibi, üzerinde yürümektense yolun yanından yürüdüm ve bu sayede zihnimin daha açık olduğunu hissettim. Soytarı, kahvaltısını doymak bilmeden yapmıştı, şimdi hemen hemen eskisi gibiydi. Yolun üzerinde, ama seslenilecek uzaklıkta yürüdü ve tüm gün benimle neşeli bir sohbet tutturdu. Gecegözleri her zamanki gibi bir öne bir geriye koşturuyor, sıklıkla çok hızlı gidiyordu. Hepimiz daha ılıman olan havanın verdiği rahatlıktan etkilenmiş görünüyorduk. Hafif yağmur kısa süre içinde yerini çizgi çizgi yayılan güneş ışığına bıraktı ve toprak güzel kokular saçarak buram buram tüttü. Sadece benim Molly'nin güvenliğine dair daimi sıkıntım ve her an Will ile arkadaşlarının zihnime saldırabilecek olmasına dair beni yiyip bitiren bir korku, bugünü güzel bir gün olmaktan alıkoydu. Kettle, grubun ilgisini çekerim korkusuyla zihnimi problemle meşgul etmem için beni uyardı. Böylece ben de azimle kendime yapabileceğim bir şey olmadığını söyleyerek korkumu soğuk siyah bir taş gibi içimde taşıdım.

Gün boyunca, garip düşünceler gelip durdu aklıma. Bir çiçek tomurcuğuna Molly'nin bunu koku ya da renk için kullanıp kullanmadığını merak etmeden bakamadım. Kendimi, Burrich'in odun baltasını kullanmakta savaş baltasını kullandığı kadar iyi olup olmadığını ve bunun onları kurtarmak için yeterli olup ol-

mayacağını merak ederken buldum. Eğer Regal'in onlardan haberi varsa, peşlerinden asker gönderirdi. Nerede olduklarını tam olarak bilmeden de onlardan haberdar olabilir miydi?

"Kes şunu!" diye sert bir şekilde azarladı beni Kettle, yürüyüş değneğiyle hafifçe vurarak. Sıçrayarak tamamen uyandım. Soytarı merakla bize bakıyordu.

"Neyi keseyim?" diye sordum.

"Bunları düşünmeyi. Neden bahsettiğimi biliyorsun. Başka bir şey düşünüyor olsaydın, arkanda yürüyemezdim. Kendine hakim ol."

Öyle yaptım ve odaklanmak için önceki geceki oyunu su yüzüne çıkardım azimle.

"Böylesi daha iyi," dedi Kettle sessiz bir onayla.

"Senin ne işin var burada?" diye sordum birden. "Senin ve Starling'in jeppalara yol gösterdiğinizi sanıyordum."

"Yolun çatallandığı bir yere geldik. Bir başka sütun daha var. İlerlemeden önce, Kettricken'ın bunu görmesini istedik."

Kettle kavşaktan bahsetmek için arkadan gelen Kettricken'a giderken, Soytarı'yla beraber yanından ayrılarak ileri koşturduk. Starling'i yol kenarında hoş görünümlü bir taşın üzerinde oturur halde bulduk. Jeppalarsa bu esnada iştahla otluyorlardı. Yol kavşağı açık otlaklar tarafından çevrelenmiş, ortasında tek parça taştan başka bir anıt olan, kaldırım taşlarıyla kaplı kocaman bir daire ile işaretlenmişti. Bu sütunun yosunla kaplanmış, likenlerle lekelenmiş olması beklenirdi. Oysa rüzgar ve yağmurun biriktirdiği tozlar dışında pürüzsüz ve temizdi. Soytarı taşın çevresinde dolanırken, ben gözlerimi dikip işaretleri inceleyerek önünde durdum. Bu taşın üzerindeki işaretlerin herhangi birinin haritaya geçirdiğim işaretlerden birine uyup uymadığını merak ediyordum ki, Soytarı, "Bir zamanlar burada bir köy varmış!" diye bağırdı. Elleriyle geniş işareti yaptı.

Ben de bir göz attığımda neden bahsettiğini anladım. Otlakta, bodur çimenlerin eski, taşla döşeli kaldırımları örttüğü yerlerde çukurlar vardı. Bir zamanlar belki de bir cadde olan geniş, düz yol otlağın içinden geçiyor, ağaçların aşağısında kayboluyordu. Yosun ve asmalar tarafından örtülen kabartılar, kulübelerden ve bu kulübeler boyunca sıralanan dükkan duvarlarından geriye kalan tek şeydi. Bir zamanlar şöminelerin yakıldığı ve insanların yemek yediği yerlerde ağaçlar bitmişti. Soytarı büyük bir taş kütlesi buldu, çevreyi incelemek için üzerine çıktı. "Büyük bir kasaba olabilir burası."

Bu mantıklıydı. Bu yol, İrfan görüşümle görmüş olduğum ticaret yoluysa, her kavşakta bir kasaba ya da pazar olması doğaldı. Parlak bir bahar günü, çiftçilerin kasabaya taze yumurta ve yeşillikler getirdiğini, dokumacıların müşteri çekmek için mallarını dışarılara astığını hayal edebiliyordum.

Bir an için sütunun çevresi insan kaynadı. Bu görüntü kaldırım taşlarında başlayıp orada son buluyordu. Sadece siyah taşın etki alanı içinde insanlar gülüyor ve birbirleriyle işaretleşip mallarını takas ediyorlardı. Başına birbirine dolanmış yeşil asmalardan bir taç takan küçük bir kız, omzunun üzerinden arkasındaki birine bakarak kalabalığın içinden sıyrıldı. Yemin ederim ki, bana bakıp gözünü kırptı. Adımın söylendiğini sanıp başımı çevirdim. Bir kürsünün üzerinde altın iplikten yapılma, ışıl ışıl, dökümlü bir giysi giymiş bir şekil duruyordu. Başında, ustaca oyulmuş, üzerine horoz başı ve kuyruk tüyleri çizilip boyanmış, yaldızlı, ahşap bir taç vardı. Asası toz almak için ucuna tüyler takılmış bir sopadan başka bir şey değildi, ancak birtakım emirler verirken, bu asayı bir kraliçeye yakışır şekilde doğrultuyordu. Çevremdeki dairede insanlar neşeyle kükredi. Bense sadece onun buz beyazı tenine ve renksiz gözlerine bakabildim. Kadın doğruca bana çevirdi gözlerini.

Starling sert bir tokat attı bana. Bu darbenin gücüyle başım

boynumun üzerinde gitti geldi. Şaşkınlıkla ona baktım. Dişlerimin yanağımı kestiği yerden, ağzıma kan doluyordu. Starling sıktığı yumruğunu yeniden havaya kaldırdı, yediğim darbenin tokat olmadığını fark ettim. Hemen geri çekildim ve yeniden yumruk atarken, bileğini tuttum. Kes şunu!" diye bağırdım öfkeyle.

"Sen... kes şunu!" diye soludu. "Ona söyle, o da kessin!" Taşın üzerine tüneyip bir heykeli ustaca taklit eder gibi hareketsiz duran Soytarı'yı işaret etti. Soytarı ne nefes alıyor, ne de gözünü kırpıyordu. Ama ben ona bakarken, o bir taş gibi düşerek yavaşça yuvarlandı.

Düşerken, Kral Shrewd'un sarayını eğlendirdiği sırada sıklıkla yaptığı gibi bir anda ayaklarının üzerine konmak için bunu bir taklaya çevirmesini bekledim. Oysa boylu boyunca yere serilip hareketsiz kaldı.

Bir an sersem gibi kalakaldım. Sonra onun yanına koşturdum. Kollarıma aldım, hem siyah daireden, hem de üzerine çıktığı siyah taştan uzağa çektim. İçinden bir his onu gölgeye götürmemi ve canlı bir meşe kütüğüne yaslamamı söyledi. "Su getir!" diye bağırdım Starling'e, dırdırları ve çırpınmaları kesildi, yüklü jeppalara koştu ve bir su matarası aldı.

Parmaklarımı Soytarı'nın boğazına koydum, nabzının orada durmadan attığını gördüm. Gözleri yarı kapalıydı,sersemlemiş bir adam gibi yatıyordu. Starling, suyu getirene dek ona seslenip hafifçe yanağına vurdum. Mataranın tıpasını çıkardım, soğuk suyu yüzünden aşağı akıttım. Bir süre hiç tepki vermedi. Sonra birden nefesini tutarak gürültülü bir şekilde burnuna kaçan suları çıkardı, birden dimdik oturdu. Gözleri bomboştu. Sonra göz göze geldik, vahşice sırıttı. "Böylesine bir halk ve böylesine insanlar! Bu Realder'ın ejderhasının duyurulmasıydı ve o beni uçuracağına dair söz vermişti..." birden kaşlarını çattı ve kafası karışmış bir halde etrafına bakındı. "Yitiyor, bir rüya gibi yitiyor, ardında sadece

gölgesini bırakarak..."

Kettricken ve Kettle da bize katılmıştı. Ben Soytarı'ya su içmesi için yardım ederken, Starling onlara olanları yetiştirdi. Sözünü bitirdiğinde, Kettricken ciddi görünüyordu ancak Kettle üzerimize yürüdü. "Ak Kahin ve Katalizör!" diye bağırdı iğrenerek. "Onları oldukları gibi çağırmak daha iyi, Soytarı ve Gerizekalı! Yapılacak ne kadar aptalca iş varsa, onlara sorun! Eğitimi yok ki, kendini gruptan nasıl korusun?"

"Ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum Kettle'a lafını yarıda keserek.

"Ben... şey, tabii ki hayır. Ama tahmin edebiliyorum. Üzerine tırmandığı taş, yolla ve sütunlarla aynı maddeden yapılmış bir İrfan taşı olmalı. Yol bu kez gücüyle sadece seni değil, ikinizi de ele geçirmiş."

"Bunun olabileceğini biliyor muydun?" Karşılık vermesini beklemedim. "Bizi neden uyarmadın?"

"Bilmiyordum!" diye çıkıştı Kettle ve sonra suçlu suçlu, "Sadece şüphelenmiştim ve ikinizden birinin... bu kadar aptal olabileceği hiç aklıma gelmedi."

"Boşver!" diye araya girdi Soytarı. Aniden bir kahkaha attı, kolumu iterek ayağa kalktı. "Ah, bu! Bu yıllardır, çocukluğumdan beri hissetmediğim bir şeydi. O kesinlik, o güç. Kettle! Ak Kahin'in söylediklerini duyacak mısın? O halde kulak ver ve benim kadar memnun ol. Sadece olmak zorunda olduğumuz yerde değil, olmak zorunda olduğumuz zamandayız. Tüm kavşaklar birleşiyor, ağın merkezine gittikçe yaklaşıyoruz. Sen ve ben." Birden başımı ellerinin arasına aldı ve alnını alnıma koydu. "Hatta biz olmak zorunda olduğumuz kişileriz!" Birden bıraktı beni ve döndü. Daha önce beklemiş olduğum taklayı attı, ayaklarının üzerine kondu, reverans yaptı ve yeniden yüksek sesle, neşeyle güldü. Hepimiz aptal aptal ona bakıyorduk.

"Büyük bir tehlike içindesin!" dedi ona Kettle ciddi bir şekilde.

"Biliyorum," diye yanıtladı Soytarı, samimi gibiydi. Sonra, "Söylediğim gibi. Tam olarak nerede olmamız gerekiyorsa," diye ekledi. Duraksadı, sonra birden bana, "Tacımı gördün mü? Muhteşem değil miydi? Acaba bu tacı hafızamda kaldığı kadarıyla yontabilir miyim diye merak ediyorum."

"Horozlu tacı gördüm," dedim yavaşça. "Ama bunlar ne anlama geliyor, bilmiyorum."

"Öyle mi?" Başını kaldırıp bana baktı, sonra acıyarak gülümsedi. "Ah, Fitzy-fitz, açıklayabilseydim açıklardım. Sır saklamak istediğimden değil, ama bu sırlar kelimelerle anlatılmaya karşı çıkıyor. Bir his, doğruluğun kavranışı gibi bunlar. Bu konuda bana güvenebilir misin?"

"Yeniden canlandın," dedim endişeyle. Kral Shrewd'u kahkahayla kükrettiği günlerden beri gözlerinde böylesine bir ışık görmemiştim.

"Evet," dedi nazikçe. "Bitirdiğimizde, senin de aynı şekilde olacağına eminim."

Üç kadın kızgın kızgın bakarak dışlanmış gibi duruyorlardı. Starling'in yüzündeki hiddet ifadesine, Kettle'ın azarlayan bakışına ve Kettricken'ın öfkeli yüzüne ve birden sırıtmak zorunda kaldım. Soytarı, arkamda kıs kıs gülüyordu. Gücümüz yettiğince çabalasak da tam olarak ne olduğunu onları tatmin edecek kadar açıklayamadık. Yine de bunun için uğraşarak bir hayli zaman harcadık.

Kettricken haritaların her ikisini de alıp inceledi. Haritamın üzerindeki işaretleri anıttakilerle karşılaştırmak için merkezdeki taşın yanına giderken, Kettle eşlik etmem için ısrar etti. Ortak bir çok işaret vardı, ama Kettricken'ın tanıdığı tek işaret zaten daha önce adlandırmış olduğu işaretti. Taş. Bu sütunun beni diğeri gibi başka bir yere taşıyıp taşıyamayacağını görmeyi isteksizce teklif ettiğimde, Kettricken sertçe reddetti. İtiraf etmekten utanıyo-

rum, ama bu beni çok rahatlattı. "Birlikte başladık ve benim birlikte bitirmeye niyetim var," dedi kasvetle. Soytarı ve benim ondan bir şey sakladığımızdan şüphelendiğini biliyordum.

"Öyleyse ne öneriyorsun?" diye sordum mütevazı bir şekilde.

"İlk önerdiğimi. Ağaçların arasında kaybolan bu eski yolu izleyeceğiz. Burada işaretlenene uyuyor gibi gözüküyor. Yolun sonuna varmak iki günden fazla zamanımızı almaz. Tabii şimdi başlarsak."

Başka bir şey söylemeden kalktı, jeppalara seslendi. Lider jeppa hemen geldi, diğerleri de itaatkar şekilde arkasında sıralandı. Kettricken, onları gölgeli yoldan aşağı götürürken, uzun, düz adımlarını izledim.

"Pekala, ilerleyin bakalım, ikiniz de!" diye çıkıştı Kettle, Soytarı ve bana. Değneğini salladı, bizi sürüden ayrılmış koyunlar gibi gütmeyi istediğinden şüphelendim neredeyse. Ama Soytarı ve ben, Kettle ve Starling'i bizi izlemeleri için bırakarak boyun eğmiş bir şekilde jeppaların ardına düştük.

O gece Soytarı ve ben çadırdan ayrılarak Gecegözleri'yle beraber gittik. Hem Kettle, hem de Kettricken bunun akıllıca olduğundan şüpheliydi, ama onlara çok dikkatli davranacağım konusunda güvence vermiştim. Soytarı da beni gözünün önünden ayırmayacağına dair söz vermişti. Kettle bunu duyunca gözlerini çevirdi, ama bir şey demedi. Açıkça ikimizin de aptal olduğundan kuşkulanılıyordu hâlâ, ancak yine de gitmememize izin verdiler. Starling, somurtup susuyordu, ama konuşmasak da ben onun dargınlığının başka bir nedeni olduğunu düşünüyordum. Mangalın yanından ayrılırken, Kettricken sessizce, "Onlara göz kulak ol, kurt," dedi ve Gecegözleri kuyruğunu sallayarak karşılık verdi.

Gecegözleri bizi hızla çimenlik yoldan uzağa, ağaçlıklı tepelerin içlerine doğru, yukarı götürdü. Yol bizi durmadan aşağı, daha korunaklı araziye yöneltmişti. İçlerinden ilerlediğimiz korular, aralarında geniş otlaklar olan açık meşeliklerdi. Vahşi domuzlara

dair işaretler gördüm, ama hiçbiriyle karşılaşmayınca rahatladım. Bunun yerine kurt aşağı koşup iki tavşan öldürdü ve nazik bir şekilde tavşanları onun için taşımama izin verdi. Dolambaçlı bir yoldan kampa geri giderken, bir dereyle karşılaştık. Suyu buzlu ve tatlıydı, bir yanda kalın kalın gelişmiş tereler vardı. Soytarı ve ben, ellerimiz ve kollarımız soğuk sudan uyuşana kadar balık tutmaya uğraştık. Son balığı dışarı çektiğimde, çırpınan kuyruğu meraklı kurdun gözüne çarptı. Gecegözleri geriye sıçradı, sonra çıkışır gibi üstüme atıldı. Soytarı neşeyle bir avuç dolusu balık daha çıkardı ve ona attı. Gecegözleri karşılık vermek için ağzını kocaman açarak sıçradı. Bir süre sonra üçümüz de bir su savaşına katılmıştık, ancak kurt üzerime atladığı için suya düşen tek kişi bendim. Ben sırılsıklam ve üşümüş bir halde yalpalaya yalpalaya dışarı çıkarken, Soytarı ve kurt gülmekten katılıyordu. Ben de güldüm. Bu kadar basit bir şeye yüksek sesle, bu kadar rahat bir şekilde en son ne zaman gülmüş olduğumu hatırlayamadım. Kampa geç gittik, ama paylaşacak taze et, balık ve su teresi vardı yanımızda.

Çadırın dışında küçük bir karşılama ateşi yanıyordu. Kettle ve Starling yemek için çoktan bir lapa hazırlamıştı, ama Kettle taze etin hatırı için yeniden yemek pişirmeye gönüllüydü. Kettle yemeği hazırlarken, ben "Ne var?" diye sorana kadar Starling gözlerini bana dikti.

"Hepiniz nasıl bu kadar ıslandınız?" diye sordu.

"Ah. Balık tuttuğumuz dere yüzünden. Gecegözleri beni dereye itti." Çadıra doğru ilerleyen Gecegözleri'ni yanımdan geçerken dizimle dürttüm. O da şakacıktan vurdu bacağıma.

"Soytarı da mı dereye düştü?"

"Birbirimize su atıyorduk," diye itiraf ettim aksi bir şekilde. Sırıttım, ama o gülümsemedi. Bunun yerine hoşnutsuzlukla homurdandı. Ben de omuz silkip çadıra girdim. Kettricken başını haritadan kaldırıp bana baktı, ama bir şey söylemedi. Çıkınımı karış-

tırdım ve temiz olmasa da kuru kıyafetler buldum. Kettricken'ın sırtı dönüktü, çabucak üzerimi değiştirdim. Böyle şeyleri görmezden gelme konusunda birbirimize güvenmeye alışmıştık.

"FitzChivalry," dedi birden Kettricken, onunla ilgilenmemi buyuran bir sesle.

Gömleğimi başımdan aşağı çektim ve iliklediim. "Evet, Kraliçem?" Harita hakkında bir şey danışacağını düşünerek gidip yanına çömeldim. Haritayı bir kenara bırakarak bana döndü. Mavi gözlerini gözlerime dikti.

"Biz herkesin birbirine bağımlı olduğu küçük bir grubuz," dedi birden bana. "Grubumuz içindeki herhangi bir kavga düşmanlarımızın işine yarar."

Bekledim, ancak daha fazla bir şey söylemedi. "Bunu bana neden söylediğinizi anlamıyorum," dedim sonunda mütevazı biçimde.

Kettricken içini çekti ve başını iki yana salladı. "Ben de bundan korkuyordum. Belki de bunu konuşmakla yarardan çok zararım dokunuyor. Starling, Soytan'ya olan ilginden rahatsız oluyor."

Şaşkınlıktan dilim tutuldu. Kettricken mavi gözlerini üzerime dikti, sonra bakışlarını kaçırdı yeniden. "Starling, Soytarı'nın bir kadın olduğuna ve bu gece onunla yalnız kalmak istediğin için ava çıktığına inanıyor. Onu küçük görmen üzüntü veriyor Starling'e."

Dilim çözüldü. "Leydim, Ozan Starling'i küçük görmüyorum." Öfkem beni resmileştirmişti. "İşin aslı, benimle dost olmaktan kaçınan ve İzanlı olduğumu, kurtla aramda bir bağ bulunduğunu öğrendiğinden beri mesafeli davranan kendisi. Ben de onun isteklerine saygı duyarak dostum olması için baskı yapmadım. Soytarı hakkında söylediklerine gelince, siz de bunu kesinlikle benim kadar saçma bulmalısınız."

"Öyle mi?" diye sordu Kettricken yumuşak bir şekilde. "Bu konuda gerçekten söyleyebileceğim tek şey diğer erkekler gibi olmadığıdır."

"Bunu reddedemem," dedim sessizce. "Tanıdığım tüm insanlar arasında onun bir eşi daha yok."

"Ona birazcık da olsa nezaket gösteremez misin, FitzChivalry?" diye patladı birden Kettricken. "Senden ona kur yapmanı istemiyorum, sadece kıskançlıktan kendini paralamasına izin verme."

Kibar bir yanıt bulmak için duygularımı zorlayarak dudaklarımı kıvırdım. "Kraliçem, ona her zamanki gibi dostum olmasını önereceğim. Bırakın bundan daha fazlasını, son zamanlarda bunu bile istediğine dair en küçük işaret vermedi. Ama bu konuya gelince, onu ya da başka bir kadını hor görmüyorum. Benim kalbim başkasına ait. Starling'i hor gördüğümü söylemek, sözün gelişi sizin kalbiniz Lord Verity ile dolu olduğu için beni hor gördüğünüzü söylemekten daha doğru değil."

Kettricken, tuhaf, irkilmiş bir bakış yöneltti bana. Bir an için telaşlanmış gibi göründü. Sonra hâlâ elinde tutmakta olduğu haritasına çevirdi gözlerini. "Korktuğum gibi. Seninle konuşmakla durumu daha da kötüleştirdim sadece. Çok yorgunum, Fitz. Ümitsizlik kalbimi sıkıştırıyor sürekli. Starling'in huysuzlanması benim için ayrıca can sıkıcı. Yine de aranızı düzeltmeye çalıştım. İşine karışmışsam özür dilerim. Ama sen hâlâ yakışıklı bir gençsin ve böyle ilgilerin sonuncusu da olmayacak."

"Yakışıklı mı?" diye hem inanmayarak, hem de buruk bir şekilde yüksek sesle güldüm. "Yaralı yüzüm ve darmadağın vücudumla mı? Molly'nin beni görünce, korkuyla başını çevireceğine dair kabuslar görüyorum sürekli. Yakışıklı, demek." Bakışlarımı Kettricken'dan başka yöne çevirdim, birden konuşamayacak kadar soluğum tıkanmıştı. Görüntümün yasını. Molly'nin bir gün yaralarıma bakmak zorunda kalmasından korktuğumdan daha fazla tutmuyordum

"Fitz," dedi Kettricken sessizce. Sesi birden bir kraliçe gibi değil de bir dost gibi çıkmıştı. "Sana bir kadın olarak söylüyorum.

Yara izlerine rağmen, inanıyor göründüğün kadar acayip olmaktan uzaksın. Sen yüzünle ilgili olmayan bir çok yönden hâlâ yakışıklı bir gençsin. Şayet kalbim Lord Verity ile dolu olmasaydı, seni hor görmezdim." Elini uzattı ve sanki dokunuşuyla silebilirmiş gibi yanağımın altındaki eski yara izinin üzerinde gezdirdi soğuk parmaklarını. Kalbim durdu, Verity'nin ona karşı duyduğu gömülü tutkunun yankısı, Kettricken'ın bana böyle bir şey söylemesi karşısında duyduğum minnetle beraber arttı.

"Siz Lordumun aşkını hak ediyorsunuz," dedim masum bir inançla.

"Ah, onun gözleriyle bakma bana," dedi kederle. Haritayı bir kalkan gibi göğsüne bastırarak birden ayağa kalktı ve çadırdan dışarı çıktı.

30

TAŞ BAHÇE

Buck kıyısında çok küçük bir mülk olan Dimity Burcu, Regal'in kendini Altı Dükalık Kralı ilan etmesinden kısa bir süre önce kaybedildi. Bu korkunç dönemde birçok köy harap oldu ve kayıpların sayısı hiçbir zaman tam olarak belirlenemedi. Dimity gibi küçük burçlar, Kızıl Gemiler için yaygın birer hedefti. Stratejileri, tüm savunma hattını zayıflatmak için küçük köylere ve daha küçük mülklere saldırmaktı. Dimity Burcu'nun emanet edildiği Lord Bronze yaşlı bir adam olmasına rağmen, küçük kalesini savunurken adamlarına komuta etti. Ne yazık ki, tüm sahil şeridinin korunması için alınan yüksek vergiler kaynaklarını tüketmişti ve Dimity Burcu'nun savunması zayıf durumdaydı. Lord Bronze, çarpışmada ilk ölenlerden biri oldu. Kızıl Gemiler, burcu neredeyse kolayca aldılar, ateş ve kılıçla onu bugünkü taş yığınına çevirdiler.

* * *

İrfan yolundan farklı olarak ertesi gün üzerinde yolculuk ettiğimiz yol, zamanın tüm yıkımlarını yaşamıştı. Bir zamanlar şüphesiz geniş bir caddeyken, zorla içine giren orman tarafından küçük bir patika haline gelecek kadar daraltılmıştı. Beni her an zihnimi çalmakla tehdit etmeyen bir yoldan aşağı yürümek, neredeyse dertsiz gelse de diğerleri tümsekler, yüzeydeki kökler, düşmüş dallar ve gün boyunca uğraştığımız öteki zorluklar yüzünden ho-

murdanıyorlardı. Düşüncelerimi kendime sakladım, bir zamanlar taş kaplı olan yolu örten kalın yosun tabakasının, yolun üzerine eğilen yaprakları tomurcuklu ağaçların dallı gölgesinin ve ara sıra ağaçların dibindeki çalılıkların içinden gelen kaçışan hayvan seslerinin zevkini çıkardım.

Gecegözleri yine en iyi yaptığı işi yapıyor, ileri gidip sonra bir süre de Kettricken'ın yanında yürümek için koşturarak yanımıza geri geliyordu. Sonra yine gidip dolanacaktı. Bir seferinde bu gece vahşi domuz avlayacağımızı, çünkü izlerin çok olduğunu söylemek için dili dışarıda bir halde Soytarı'yla benim yanımıza geldi. Ben de bunu Soytarı'ya aktardım.

"Hiç vahşi domuz kaybetmedim. Bu yüzden, avlanmayacağım," dedi kibirle. Ben de onunla aynı duyguları paylaşıyordum. Burrich'in üzerinde yara izi olan bacağı, azı dişleri büyük olan hayvanlara karşı temkinli olmaktan daha fazlasını öğretmişti bana.

Tavşanlar diye önerdim Gecegözleri'ne. Haydi tavşan avlayalım.

Tavşanlar, tavşanlar içindir, diye homurdandı hor görerek ve yeniden koşup uzaklaştı.

Bu aşağılamayı umursamadım. Gün, yürümek için hoş bir serinlikteydi, orman kokuları bana eve dönüş hissi veriyordu. Kettricken kendi düşüncelerine dalmış bir halde yol gösterirken, Kettle ve Starling sohbet ederek bizi izliyordu. Kettle hâlâ daha yavaş yürümeye çalışıyordu. Oysa yaşlı kadın yolculuğumuz başladığından beri daha dayanıklı ve güçlü görünüyordu. Ancak Soytarı'ya, "Starling'in senin kadın olduğuna inanmasına neden izin veriyorsun?" diye sorduğumda, bir hayli gerimizdeydiler.

Soytarı bana döndü, kaşlarını hareket ettirdi ve bana bir öpücük gönderdi. "Değil miyim, yakışıklı prens?"

"Ben ciddiyim," diye çıkıştım ona. "Senin bir kadın olduğunu ve bana aşık olduğunu düşünüyor. Dün gece de yalnız kalmak istediğimizi düşünmüş."

"Kalmadık mı, utangaç erkeğim?" Edepsizce, yandan bir bakış attı bana.

"Soytarı," dedim tehditkar biçimde.

"Ah." Birden içini çekti. "Belki de işin gerçeği, bundan sonra göreceği tüm erkeklerin onu hayal kırıklığına uğratmasından çekindiğim için kanıtımı göstermekten korkmamdır." İmalı şekilde kendine işaret etti.

Aklını başına toplayana kadar, dik dik baktım ona. "Onun ne düşündüğünün ne önemi var? Bırak kendi için inanması en kolay olan neyse ona inansın."

"Yani?"

"Güvenecek birine ihtiyacı vardı ve bir süre için beni seçti. Belki de bir kadın olduğuma inandığı takdirde bunu yapmak onun için daha kolaydı." Yeniden içini çekti. "Senin halkının arasında yaşadığım tüm o yıllarda suçlanmadığım tek şey buydu. Cinsiyete çok önem veriyorsunuz."

"Şey, önemli..." diye başladım.

"Saçmalık!" diye bağırdı. "Hepsi hepsi bir pompalama işi. Neden önemli?"

Ne diyeceğimi bilmeyerek ona baktım. Bir şey söylemenin gereksiz olduğu çok açık görünüyordu. Bir süre sonra, "Ona bir erkek olduğunu söyleyip sadece konuyu kapatamaz mısın?"

"Bunu yapmak, konuyu pek de kapatmayacaktır, Fitz," diye cevap verdi ölçülü bir şekilde. Yere düşmüş olan ağacın üzerine tırmandı ve onu takip etmemi bekledi. "Çünkü sonra bir erkek olarak onu arzulamayışımın nedenini bilmek isteyecektir. Bu ya bendeki bir kusur yüzünden ya da onda kusur olarak gördüğüm bir şey yüzünden olmalı. Hayır. Bence bu konu hakkında söylenecek bir şey yok. Starling, ozanlara özgü bir hataya düşüyor. Dünyadaki her şeyin ne kadar özel olduğu hiç önemli değil, tartışma konusu olması gerektiğini düşünüyor. Ya da daha iyisi gü-

nün birinde bir şarkı olmasını. Ah, evet!"

Patikanın ortasında birden poz verir gibi durdu. Duruşu, şarkı söylemeye hazırlanan Starling'in halini o kadar ustaca anımsatıyordu ki, korktum. Soytarı aniden hisli bir şarkı söylemeye başladığında arkaya, Starling'e baktım.

"Ah, Soytarı işediğinde,
Nedir açısı, yalvarırım söyle?
İndirdik mi biz onun donunu
Bakalım yarık mı, sarkıyor mu?"

Gözlerim Starling'den Soytarı'ya döndü çabucak. Starling'in gösterilerinin sonunda sıklıkla yaptığı gibi dikkatli ve süslü bir şekilde başıyla selam verdi. Aynı anda hem yüksek sesle gülmek, hem de yerin dibine girmek istedim. Starling kıpkırmızı kesilmiş bir halde tam ileri atılacakken, Kettle'ın onu kolundan tutup ciddi bir şeyler söylediğini gördüm. Sonra her ikisi de kızgın kızgın bana baktılar. Soytarı'nın yaramazlıklarından birinin beni ilk utandırışı değildi bu, ama en acımasızlarından biriydi. Onlara elimden bir şey gelmediğini anlattım işaretle, sonra Soytarı'ya döndüm. Önümde, patikadan aşağı oynayıp zıplıyordu. Ona yetişmek için hızlandım.

"Hiç onun duygularını incitebileceğini düşündün mü?" diye sordum öfkeyle.

"Onun böyle bir iddiayla benim duygularımı incitebileceğini düşündüğü kadar." Parmağını sallayarak aniden bana döndü. "Kabul et. Bunun beni incitebileceğini hiç düşünmeden sordun bu soruyu. Senden erkek olduğuna dair bir kanıt istesem, sen nasıl hissederdin kendini? Ah!" Omuzları birden düştü ve sanki tüm gücü tükenmiş gibi göründü. "Karşı karşıya kalmak zorunda olduğumuz onca şeye ek olarak sözcüklerimizi böyle bir konuya harcamak. Boşver Fitz, ben de öyle yapacağım. Bırak bana iste-

diği kadar 'kadın' desin. Bunu görmezden gelmek için elimden geleni yapacağım."

Bu konuya hiç girmemeliydim. Ama bunu yapmadım. "Sadece senin beni sevdiğini düşünüyor," diye açıklamaya çalıştım.

Tuhaf bir bakış attı bana. "Seviyorum."

"Bir kadın ve erkek arasındaki aşktan bahsediyorum."

Soytarı bir nefes aldı. "Nasıl yani?"

"Demek istediğim..." Anlamıyormuş gibi gözükmesi beni biraz sinirlendirmişti. "Yatmak için..."

"Bir erkek bir kadını böyle mi sever yani?" diye sözümü böldü birden. "Onunla yatmak için?"

"Bu da bir parçası!" Birden kendimi savunmaya geçmiş gibi hissettim, ama nedenini bilmiyordum.

Bana bakarak kaşlarından birini kaldırdı ve sakin bir şekilde, "Pompalamakla aşkı karıştırıyorsun yine," dedi.

"Pompalamaktan daha fazlası!" diye bağırdım. Bir kuş gaklayarak uçup gitti birden. Kafaları karışmış gibi birbirlerine bakan Kettle ve Starling'e çevirdim bakışlarımı.

"Anlıyorum," dedi. Ben patikada onun önünden ilerlerken, biraz düşündü. Sonra arkamdan, "Söyle bana, Fitz, Molly'yi mi seviyordun, yoksa eteğinin altındakini mi?" diye seslendi.

Aşağılanma sırası bendeydi şimdi. Ama onun beni şaşırtıp susturmasına izin vermeyecektim. "Molly'yi ve onun her parçasını seviyorum," dedim. Yanaklarımdan yükselen sıcaklıktan nefret ediyordum.

"İşte, şimdi söyledin," diye karşılık verdi Soytarı sanki onu haklı çıkarmışım gibi. "Ben de seni ve her parçanı seviyorum." Başını yukarı kaldırdı, sözlerinde bir meydan okuma vardı. "Sen de bana aynı şekilde karşılık vermeyecek misin?"

Bekledi. Bense umutsuzca bu konuşmayı hiç başlatmamış olmayı diledim. "Seni sevdiğimi biliyorsun," dedim en sonunda.

"Aramızda geçen onca şeyden sonra, bunu nasıl sorabilirsin? Ama seni bir erkeğin bir başka erkeği sevdiği gibi seviyorum..." Soytarı, alaycı bir şekilde yandan bir bakış attı bana. Sonra aniden gözleri parladı, bana korkunç bir şey yapacağını biliyordum.

Yere düşmüş bir kütüğün tepesine sıçradı. O yükseklikten Starling'e zafer kazanmış gibi bakarak dramatik bir şekilde bağırdı, "Beni sevdiğini söyledi! Ben de onu seviyorum!" sonra vahşice gülüp bağırarak aşağı atladı ve patikada önüme koşturdu.

Parmaklarımı saçlarımın içinden arkaya doğru geçirdim, sonra yavaşça kütüğün üzerine oturdum. Kettle'ın güldüğünü ve Starling'in öfkeli yorumlarını duydum. Keşke ağzımı kapalı tutacak kadar aklım olsaydı diye düşünerek ormanın içinden yürüdüm sessizce. Starling'in öfkeden köpürdüğüne emindim. Son zamanlarda benimle neredeyse hiç konuşmaması yeterince kötüydü zaten. İzanımı nefret edilecek bir şey olarak gördüğünü kabullenmiştim. Bundan korkan ilk kişi o değildi. En azından bana biraz hoşgörü göstermişti. Ama şimdi taşıdığı öfke buna daha kişisel bir keskinlik katacaktı. Elimde kalan azıcık şeyden küçük bir kayıp daha. Bir yanım bir süre onunla paylaştığımız yakınlığa büyük bir özlem duyuyordu. Arkamda uyumasının ya da yürürken birden koluma girmesinin insancıl rahatlığını özledim. Kalbimi bu tür ihtiyaçlara kapamış olduğumu sanıyordum, ama birden bu basit sıcaklığı özlediğimi fark ettim.

Sanki bu düşünce duvarlarımda bir gedik açmış gibi, birden Molly'yi düşündüm. Ve Nettle'ı. İkisi de benim yüzünden tehlikedeydi. Onları düşünmemek zorundaydım. Yapabileceğim hiçbir şey olmadığını hatırlattım kendime. Onlara ihanet etmeden, onları uyarabilmemin bir yolu yoktu. Regal'in adamlarından önce onlara ulaşmam mümkün değildi. Tek yapabileceğim, Burrich'in güçlü sağ koluna güvenmek ve Regal'in onların nerede olduğunu gerçekten bilmediğini umut ederek bu inanca sarılmaktı.

İnce bir çizgi halinde akan küçük bir derenin üzerinden atladım ve Soytarı'yı karşı kıyıda beni beklerken buldum. Yanıma gelip yürürken hiçbir şey söylemedi. Neşesi onu bırakmış gibi görünüyordu.

Molly ve Burrich'in nerede olduğunu tam olarak bilmediğimi hatırlattım kendime. Ah, yakınlarındaki bir köyün adını biliyordum, ama bunu kendime sakladığım sürece onlar güvendeydiler.

"Senin bildiklerini ben de bilebilirim."

"Ne dedin?" diye sordum Soytarı'ya kendimi zorlayarak. Sözleri benim düşüncelerime o kadar kesin bir karşılık olmuştu ki, tüylerim diken diken oldu.

"Senin bildiklerini ben de bilebilirim, dedim," diye tekrarladı düşünmeden.

"Neden?"

"Kesinlikle benim düşüncem. Senin bildiklerini niye bilmek isteyeyim?"

"Hayır. Bunu neden söyledin demek istedim."

"İşin aslı, Fitz, hiçbir fikrim yok. Sözcükler aklıma geliverdi, ben de söyledim. Üzerinde iyice düşünmediğim şeyleri sık sık söylerim ben." Son sözleri neredeyse bir özürdü.

"Benim gibi," diye katıldım ona. Daha fazlasını söylemedim, ama bu beni rahatsız etti. Sütunun oradaki kazadan beri, Buckkeep'ten hatırladığım Soytarı'ya daha çok benziyor gibiydi. Güvenindeki ve canlılığındaki artışı mutlulukla karşılıyordum, ama olayların gerektiği gibi gelişmesine çok fazla inanmasından endişe ediyordum. Aynı zamanda sivri dilinin çatışmaları çözmekten çok, onları ortaya çıkarmaya yatkın olduğunu hatırladım. Ben de onun sivri dilinin keskinliğini birçok kez hissetmiştim, ama Kral Shrewd'un sarayında bu beklenen bir şeydi. Burada, böylesine küçük bir grubun içinde daha da keskin gibi görünüyordu. Onun keskin mizah anlayışını yumuşatabilecek bir yol olup olmadığını

merak ettim. Başımı iki yana salladım, sonra azimle Kettle'ın son problemini yeniden ortaya çıkardım ve harap olup dağılmış orman kalıntılarının üzerinden geçip sarkan dallardan sakınırken bile bu problemi zihnimde tuttum.

Akşama doğru patikamız bizi vadinin daha da derinlerine götürdü. Bir noktada eski yol bize aşağıdaki manzarayı görme imkanı sundu. Söğütlerin yeşil boncuklu yerden bitme dallarının yapraklanışını ve her tarafı çimenlerle kaplı bir otlağa bakan kayınların açık pembe gövdelerini gördüm. Çimenlerin ve eğrelti otlarının gür ve sağlıklı bir şekilde her yere yayılmış olması da en az suyun yeşil kokusu kadar kesin bir şekilde bataklığı haber veriyordu. Dolanıp duran kurt da böğrüne kadar ıslanmış bir halde geri gelince, haklı olduğumu anladım.

Kısa bir süre sonra, güçlü bir akarsuyun uzun zaman önce bir köprüyü yutup yolu kestiği yere vardık. Bu akarsu şimdi çakıllı bir yataktan gümüşi bir renkte parlayarak ince bir çizgi halinde akıyordu. Ancak her iki yakasındaki devrik ağaçlar, taştığı zamanki hiddetini gösteriyordu. Bir kurbağa korosu yaklaşmamızla beraber bir anda sustu. Taştan taşa zıplayarak ayaklarım ıslanmadan geçtim suyun üzerinden. Oradan çok fazla uzaklaşmamıştık ki, bir akarsu daha kesti yolumuzu. Islak ayaklarla ıslak botlar arasında bir seçim yapmak gerektiğinde, ben ilkini seçtim. Su buz gibiydi. Tek iyi yönü, ayaklarımı uyuşturduğu için zeminindeki taşları hissetmememdi. Karşı tarafta botlarımı yeniden giydim. Küçük grubumuz, yol daha çetin bir hal aldıkça birlik olmuş, dayanışma içine girmişti. Şimdi sessizce beraber yürümeye devam ediyorduk. Karatavuklar ötüyor, böcekler vızıldıyordu.

"Burada ne kadar çok canlı var böyle," dedi Kettricken yumuşak bir şekilde. Sözcükleri, mis gibi kokan durgun havada asılı kalmış gibiydi. Başımı sallayarak onayladığımı fark ettim. Etrafımızda hem bitki, hem de hayvan olmak üzere birçok canlı vardı.

Bu İzan duyumu doldurdu ve havada asılı kalmış bir sis gibi göründü. Dağların çorak kayalıkları ve terk edilmiş İrfan yolundan sonra, bu hayat bolluğu sarhoş ediciydi.

Sonra ejderhayı gördüm.

Olduğum yerde kalakaldım ve hareket etmeyin, sessiz olun der gibi kollarımı birden yukarı kaldırdım. Herkes de uyarımı dinledi. Dostlarımın hepsinin bakışları benimkileri takip etti. Starling birden nefesini tuttu, kurdun ense tüyleri dimdik yukarı kalktı. Gözlerimizi onun kadar hareketsiz şekilde ejderhaya diktik.

Altın sarısı ve yeşil. Ejderha, ağaçların alaca ışıklı gölgesinin altında uzanmıştı. Yolun bir hayli uzağındaydı. Öyle ki, onu ağaçların arasından parça parça görebiliyordum, ama bu bile fazlasıyla etkileyiciydi. Bir at kadar büyük başını yosunların üzerine yaslamış dinleniyordu. Görebildiğim tek gözü kapalıydı. Gökkuşağı rengindeki tüylü, pullu kocaman ibiği kayıtsızca yana sarkmıştı. Gözlerinin üzerindeki kaşa benzer perçemler, bu kadar büyük ve ilginç bir hayvanın herhangi bir şeyi komik olmasa da öyle görünüyordu. Pullarla kaplı bir omuz ve iki ağacın arasında sarılıp kıvrılmış bir kuyruk parçası gördüm. Kuru yapraklar bir yuva gibi çevresinde kümelenmişti.

Nefes kesen uzun bir andan sonra birbirimize baktık. Kettricken gözlerini bana çevirerek kaşlarını kaldırdı, ben de hafifçe omuz silkerek ona uydum. Ne tür tehlikeler barındırabileceği ya da bu tehlikelere nasıl karşı koyulacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çok yavaş ve sessizce kılıcımı çektim. Kılıcım birden çok aptal bir silah gibi göründü gözüme. Bir ayıya yemek bıçağıyla karşı koymak gibi. Bu tablo ne kadar devam etti bilmiyorum. Sonsuz bir zaman gibi görünüyordu. hareketsiz kalmanın gerginliğiyle kaslarım acımaya başlamıştı. Jeppalar sabırsızca kımıldanıyordu, ancak Kettricken liderlerini sakinleştirene kadar onları sırada tuttum. Sonunda, Kettricken küçük, sessiz bir hareket yaptı ve

grubu yavaşça, yeniden ileri yöneltti.

Uyuyan canavarı artık göremez hale gelince, biraz daha rahat nefes almaya başladım.. Silahımın kabzasını tutmaktan elim acıyordu ve kaslarım birden lastik gibi oldu. Terli saçlarımı geri atarak yüzümü sildim. Rahatlayarak Soytarı'ya bakmak için döndüm, ama onu inanmayan gözlerle ileriye bakarken buldum. Hızla döndüm, bir araya toplanan kuşlar gibi diğerleri de bu hareketimi taklit etti. Sessizce, yeniden durduk ve gözlerimizi uyuyan ejderhaya diktik.

Bu ejderha yeşil ağaçların koyu gölgesine uzanmıştı. İlki gibi yosun ve orman kalıntılarından bir yuvaya gömülüydü. Ama başka bir benzerlik yoktu aralarında. Uzun dolambaçlı kuyruğu, bir çelenk gibi etrafını sarmıştı ve pürüzsüz pullarla kaplı bakır rengi derisi göz alıcı bir ışıltıyla parlıyordu. Dar gövdesinde sıkıca katladığı kanatlarını görebiliyordum. Uzun boynu, uyuyan bir kaz gibi sırtının üzerine uzanmıştı, başının şekli de şahin benzeri gagasıyla kuşu andırıyordu. Yaratığın alnında yukarı doğru kıvrımlı, ucu korkunç derecede keskin bir boynuz yükseliyordu. Altına kıvırdığı dört bacağı, aklıma bir kertenkeleden çok bir geyiği getirdi. Gördüğümüz her iki yaratığa da ejderha demek çelişkili görünüyordu, ama yine de böyle canlılar için bildiğim başka bir sözcük yoktu.

Yeniden sessizce gözlerimizi ejderhaya dikerken, jeppalar durmadan kımıldandı. Kettricken birden konuşmaya başladı. "Canlı olduklarını sanmıyorum. Bence bunlar ustaca yontulmuş taşlar."

İzan duyum bana aksini söylüyordu. "Canlılar!" diye fısıldayarak uyardım. Zihnimle birine yönelmeye başladım, ama Gecegözleri neredeyse paniğe kapıldı. Zihin temasımı geri çektim. "Çok derin uyuyorlar, sanki soğuk hava yüzünden hâlâ kış uykusundaymışlar gibi. Ama canlı olduklarını biliyorum."

Kettricken ve ben konuşurken, Kettle buna kendi karar ver-

mek için yola koyuldu. Kettricken'ın gözlerinin kocaman açıldığını gördüm, uyanmasından korkarak yeniden ejderhaya baktım. Kettle'ın kavruk elini yaratığın hareketsiz alnına koyduğunu gördüm. Dokunurken eli titriyor gibiydi, ama sonra nerdeyse üzgün bir halde gülümsedi ve elini kıvrımlı boynuzun üst kısımlarına doğru uzattı. "Çok güzel," dedi. "Çok ustaca yapılmış."

Yanımıza geri döndü. "Bakın, geçen yılın asmaları nasıl da kuyruğunun ucuna dolanmış. Kim bilir kaç yıl önce düşmüş yaprakların içine, nasıl da gömüldüğünü bir görseniz. Belki de yüzlerce yıllık... Yine de küçük pullarının her biri hâlâ parlıyor, ne kadar mükemmel yapılmış!"

Starling ve Kettricken, merak ve zevk çığlıkları atarak ilerlemeye başladılar, heykelin yanına çömelip ustalıkla yapılmış detayları peş peşe birbirlerine göstermeye başladılar. Her iki kanadın ayrı ayrı her bir puluna, kuyruğun pürüzsüz zarafetteki kıvrımlarına ve sanatçının tasarımındaki diğer tüm harikalara hayran olundu. Yine de onlar aç gözlülükle ejderhayı işaret edip ona dokunurken, kurt ve ben geride durduk. Gecegözleri'nin sırtındaki tüyler dimdikti. Hırlamıyordu, bunun yerine neredeyse ıslık çalıyormuş gibi yüksek sesle inledi. Bir süre sonra, Soytarı'nın da diğerlerine katılmamış olduğunu fark ettim.Onu hayal edebileceğinden daha büyük bir altın yığınına bakan bir cimri gibi ejderhayı uzaktan incelerken buldum. Gözlerinde de böyle bir irilik vardı. Hatta solgun yanakları da pembeleşmiş gibiydi.

"Fitz, gel de gör! Bu sadece gerçekmiş gibi görünecek kadar iyi yontulmuş soğuk bir taş. Bak! Geyik boynuzlu, insan yüzlü bir tane daha var!" Kettricken işaret etmek için elini kaldırdı, ormanın zemininde uzanmış, uyuyan bir şekil daha gördüm. Güzelliği ve detayları karşısında çığlıklar atarak bu yeni şekli incelemek için hepsi ilk heykelin yanından ayrıldı.

Ağır ağır ilerledim. Kurt sıkıca yanıma yapıştı. Boynuzlu hey-

kelin yanında dururken, toynaklı ayaklarından birinin boşluğuna eklenen örümcek ağlarının tüylü keselerini görebildim. Yaratığın kaburgası, ciğerlerinin pompalamasıyla hareket etmiyordu, herhangi bir vücut ısısı da hissetmiyordum. Sonunda soğuk, oyulmuş taşın üzerine elimi koymak için kendimi zorladım. "Bu bir heykel," dedim yüksek sesle, sanki kendimi İzan duyumun inkar ettiği şeye inandırmaya zorlar gibi. Etrafıma bakındım. Starling'in hâlâ hayran hayran baktığı öküz-adamı geçerek Kettle ve Kettricken'ın bir başka heykelin başında gülümseyerek durduğu yere çevirdim gözlerimi. Heykelin domuza benzer vücudu yana uzanmıştı ve çıkıntılı burnundan çıkan azı dişleri en az benim boyumdaydı. Büyüklüğü ve yanlara katladığı kanatları dışında her yönden Gecegözleri'nin avlamış olduğu orman domuzuna benziyordu.

"Bunlardan en azından bir düzine kadar gördüm," dedi Soytarı. "Şu ağaçların ardında, daha önce gördüğümüze benzer bir sütun daha buldum." Heykelin derisinin üzerine merakla elini koydu. Sonra bu soğuk dokunuştan neredeyse ürküp uzaklaştı.

"Cansız taşlar olduklarına inanamıyorum," dedim ona.

"Ben de öyle, bir yontuda hiç bu kadar gerçekçi detaylar görmemiştim," diye katıldı bana.

Beni yanlış anladığını ona söylemeye çabalamadım. Bunun yerine düşünerek durdum. Burada hayat hissediyordum, ama elimin altında sadece soğuk taş vardı. İşlenmişler karşısında tam tersi olmuştu, vahşi hayat açık bir şekilde vücutlarını diri tutmuştu, ama yine de benim İzan duyum onları soğuk taşlar olarak algılamıştı. Bağ kurmanın bir yolunu aradım, ama sadece tuhaf bir karşılaştırma buldum.

Çevreme bakındım, dostlarımın heykelden heykele geçerek ve sarmaşıkların altında kalmış ya da devrik ağaçlar tarafından yutulmuş yeni heykeller buldukça zevkle birbirlerini çağırarak ormana yayıldıklarını olduklarını gördüm. Yavaş yavaş arkalarından

sürüklendim. Haritada işaretli varış yeri burası olabilirmiş gibi geldi bana. Eğer eski haritacının ölçeği doğruysa, hemen hemen kesinlikle burasıydı. Yine de neden? Bu heykellerin önemi neydi? Bir kez görmüş olduğum şehrin önemi, Elderlinglerin esas yerleşim yeri olması olabilirdi. Ama bu?

Kettricken'ın arkasından koşturdum. Onu kanatlı bir boğanın yanında buldum. Boğa, bacaklarını altına kıvırmış, güçlü omuzları toplanmış, çıkıntılı burnu dizlerinin üzerine düşmüş vaziyette uyuyordu. Boynuzlarının geniş kavsinden, topladığı kuyruğuna kadar her yönüyle mükemmel bir boğa taklidiydi. Ayrık toynakları orman kilinin altına gömülüydü, ama orada olduklarından kuşkum yoktu. Kettricken boğanın boynuzlarının kavisini ölçmek için kollarını iki yana açmıştı. Diğerleri gibi boğanın da geniş siyah sırtında katlanmış kanatları vardı.

"Haritaya bakabilir miyim?" diye sordum Kettricken'a, daldığı düşten sıyrıldı.

"Çoktan kontrol ettim haritayı," dedi sessizce. "İşaretli yerin burası olduğuna eminim. İki taş köprü kalıntısını geçtik. Bu haritada gösterilene uyuyor. Soytarı'nın bulduğu sütunun üzerindeki işaret, senin şehirde kopya ettiğin haritadaki varış işaretini tutuyor. Sanırım, bir zamanlar bir nehrin kıyısı olan bir yerin üzerindeyiz. Ben haritayı bu şekilde okuyorum ya da."

"Bir nehrin kıyıları." Verity'nin haritasının bana göstermiş olduğu şeyi düşünerek kendi kendime başımı salladım. "Olabilir. Belki de toprakla dolup, bir bataklığa dönmüştür. Ama öyleyse, tüm bu heykeller ne anlama geliyor?"

Ormanı göstererek belirsiz bir işaret yaptı. "Bir bahçe ya da bir çeşit park belki de?"

Etrafımıza bakındım ve başımı iki yana salladım. "Gördüğüm bahçelere benzemiyor. Heykeller rastgele dağılmış görünüyor. Bir bahçenin belli bir birliğe ve temaya sahip olması gerekmez mi?

En azından Patience bana böyle öğretti. Burada sadece uzanmış heykeller görüyorum, hiç patika ya da çiçeklikler ya da... Kettricken? Tüm heykeller uyuyan canlıları mı gösteriyor?"

Kettricken bir an için kendi kendine kaşlarını çattı. "Sanırım. Hepsi de kanatlı galiba."

"Belki de burası bir mezarlıktır," demeye cesaret ettim. "Belki de bu yaratıkların altında mezarlar vardır. Belki de bu farklı ailelerin gömülme yerlerini gösteren garip bir işaretleme biçimidir."

Kettricken düşünerek çevremize bakındı. "Belki de öyledir. Ama bu neden haritada işaretli olsun?"

"Bir bahçe neden işaretlenir?" diye karşı çıktım.

Öğleden sonra kalan zamanı bölgeyi inceleyerek geçirdik. Birçok hayvan daha bulduk. Her çeşitte ve birçok biçimdeydiler, ama hepsi uyuyordu ve kanatlıydı. Çok uzun zamandır buradaydılar. Daha yakından inceleyince, bu büyük ağaçların heykellerin çevresinde geliştiklerini gördüm, heykeller onların çevresine yerleştirilmemişti. Bazıları yosun ve çürük yaprakların istilasına uğramıştı. Bir tanesinden geriye bataklığa benzeyen zeminden yukarı uzanan dişli bir burun dışında görülecek bir şey kalmamıştı. Görünen dişler gümüş renginde parlıyordu ve uçları sivriydi.

"Küçük bir kırığı ya da çatlağı olan tek bir heykel bile bulamadım. Hepsi yapıldıkları günkü gibi mükemmel görünüyordu. Taşların nasıl renklendirildiğine de karar veremiyorum. Boyanmış gibi bir izlenim bırakmıyor, yıllar onları değiştirmiş gibi de görünmüyor."

O akşam kamp ateşinin çevresinde otururken düşüncelerimi diğerlerine açıkladım. Kettricken'ın tarağıyla ıslak saçlarımı taramaya çalışıyordum. Öğleden sonra, Jhaampe'den ayrıldığımızdan beri ilk kez iyice bir yıkanmak için diğerlerinden uzağa sıvışmıştım. Kıyafetlerimden bazılarını da yıkamaya çalıştım. Kampa döndüğümde, diğerlerinin de aynı fikri paylaştığını fark ettim. Kettle, ıslak çamaşırlarını kurutmak için söylenerek bir ejderhanın üzeri-

ne seriyordu. Kettricken'ın yanakları her zamankinden pembeydi ve ıslak saçlarını sıkıca örmüştü. Starling, bana duyduğu öfkeyi unutmuş gibiydi. Aslında hepimizi tamamen unutmuş gibi görünüyordu. Yüzünde derin düşüncelere daldığını gösteren bir ifadeyle gözlerini kamp ateşinin alevlerine dikmişti, o uygun şekilde bir araya toplamaya çalışırken, karmakarışık bir halde ilerleyen sözlerini ve notalarını neredeyse görebiliyordum. Bunun nasıl bir şey olduğunu, Kettle'ın benim için kurduğu problemleri çözmeye benzeyip benzemediğini merak ettim. Zihninde bir şarkının ortaya çıktığını bilerek onun yüzünü seyretmek garipti.

Gecegözleri gelip, başını dizime yasladı. *Bu canlı taşların ortasında konaklamaktan hoşlanmadım,* dedi bana.

"Sanki her an uyanabilirlermiş gibi geliyor gerçekten," diye düşüncemi açıkladım ben de.

Kettle bir of çekerek yanıma, yere oturmuştu. Yaşlı başını yavaşça salladı. "Sanmıyorum," dedi sessizce. Sesi sanki kederlenmiş gibi çıkmıştı.

"Pekala, madem gizemlerini çözemiyoruz ve yoldan geriye kalanlar burada bitiyor, yarın onları bırakıp yolculuğa devam edelim," dedi Kettricken.

"Ne yapacaksın," diye sordu Soytarı sessizce, "eğer Verity haritadaki son varış noktasında değilse yani?"

"Bilmiyorum," dedi Kettricken sessizce. "Gerçekleşene dek bunun için endişelenmeyeceğim. Hâlâ geriye kalan, girişebileceğim bir iş var. Yapabileceklerim tükenene kadar umutsuzluğa düşmeyeceğim."

Sanki geriye hâlâ zafere götürme ihtimali olan son bir hamlenin kaldığı bir oyunu düşünüyormuş gibi konuşması beni etkiledi. Sonra Kettle'ın oyunlarına odaklanarak çok fazla zaman geçirmiş olduğuma karar verdim. Saçımdan karmakarışık son bir tutam daha çektim ve arkadan kuyruk yaptım.

Son ışık da kaybolmadan benimle avlanmaya gel, diye önerdi kurt.

"Bu gece Gecegözleri'yle ava çıkacağım," diye ilan ettim ayağa kalkıp gerinirken. Soytarı'ya bakarak kaşımı kaldırdım, ama o düşüncelere dalmış gibi görünüyordu, tepki vermedi. Ateşin yanından uzaklaşırken, Kettricken, "Yalnız başına güvende olur musun?" diye sordu.

"İrfan yolundan bayağı uzağız. Ne zamandır yaşadığım en huzurlu gün. Birçok yönden."

"İrfan yolundan uzak olabiliriz, ama bir zamanlar İrfan kullanıcılarının oturduğu bir bölgenin hâlâ tam kalbindeyiz. Her yere dokunuşlarını bırakmışlar. Bu tepelerde yürürken güvende olduğunu söyleyemezsin. Yalnız gitmemen lazım."

Gecegözleri gitmek için sabırsızlanarak sızlandı. Ben de onunla avlanmaya, sezdirmeden hayvanlara yaklaşmaya, onları kovalamaya, insansı düşünceler olmadan gecenin içinde ilerlemeye can atıyordum. Ama Kettle'ın uyarısını görmezden gelmeyecektim.

"Ben onunla giderim," diye önerdi Starling aniden. Ayağa kalktı, kalçalarına sürterek ellerindeki tozları temizledi. Eğer benden başkası bunun garip olduğunu düşünmüşse bile, kimse belli edecek bir şey yapmadı. En azından Soytarı'dan alaylı bir güle güle beklemiştim, ama o karanlığa bakmaya devam etti. Yeniden hasta olmamasını umdum.

Onun da bizimle gelmesinin bir sakıncası var mı? diye sordum Gecegözleri'ne.

Kabullenerek içini çekti ve ateşin başından hızla uzaklaştı. Ben de yavaşça onu izledim, Starling de beni.

"Ona yetişmemiz gerekmiyor mu?" diye sordu bana birkaç dakika sonra. Orman ve koyulaşan sis etrafımızı sarıyordu. Gecegözleri görebildiğim bir yerde değildi, ama sonra onu görmeme gerek kalmadı.

Fısıldayarak değil de çok alçak bir sesle konuştum. "Avlanırken, birbirimizden bağımsız hareket ederiz. İçimizden biri avı harekete geçirdiğinde, diğeri hızla hayvanı durdurmaya ya da kovalamaya katılmaya gider."

Gözlerim karanlığa alışmıştı. Araştırmamız bizi heykellerin ötesine, insanların işlerinden uzak orman gecesine götürdü. İlkbahar kokuları güçlüydü, kurbağa ve böcek şarkıları her yanımızı sarmıştı. Kısa süre içinde bir hayvan yolu buldum ve izlemeye başladım. Starling ise sessizce denilemese de, beceriksizce de denilemeyecek bir şekilde arkamdan geliyordu. Biri gece ya da gündüz bir ormanın içinde ilerlerse, bunu ya onunla beraber ya da ona karşı yapar. Bazıları bunu yapmayı içgüdüsel olarak bilir, diğerleriyse hiçbir zaman öğrenemez. Gecenin içinden yolumuza devam ederken, Starling dalların altında eğilerek ve diğerlerin yanından dolaşarak ormanla beraber hareket ediyordu. Rast geldiğimiz çalılıkların içinden geçmeye çalışmıyor, ince dallara yakalanmaktan sakınarak vücudunu döndürüyordu.

Onunla o kadar çok meşgulsün ki, üstüne bassan bile bir tavşanı göremeyeceksin! diye azarladı beni Gecegözleri.

O anda yürüdüğüm patikanın tam yanındaki çalılıktan bir tavşan fırladı. Onu izlemek için hızla dönüp arkasından atıldım. Benden çok daha hızlıydı, ama büyük bir ihtimalle daire çizeceğini biliyordum. Gecegözleri'nin de onu kıstırmak için hızla hareket edeceğini biliyordum. Straling'in arkamdan koştuğunu duyuyordum, ama ağaçların çevresinden çalıların altına kaçan tavşanı gözümün önünde tutarken Starling'i düşünecek zamanım yoktu. İkinci kez hızla döndüğünde, doğruca kurdun ağzına koşturdu. Gecegözleri sıçradı, pençeleriyle onu yere yapıştırdı, sonra küçük kafatasını dişleriyle kavradı. Kalkarken, onu sertçe silkeleyerek boynunu kırdı.

Starling bize yetiştiğinde, ben tavşanın karnını yarıp kurt için

iç organlarını çıkarıyordum. Gecegözleri, zevkle bağırsakları kaptı. *Haydi bir tane daha bulalım*, diye önerdi ve hızla ilerleyerek gecenin içinde kayboldu.

"Hep böyle eti sana mı bırakır?" diye sordu Starling bana.

"Etten vazgeçmiyor. Taşımama izin veriyor. Şu anın avlanmak için en iyi zaman olduğunu biliyor ve yeniden çabucak avlanmayı umut ediyor. Eğer öyle olmazsa, onun için eti güvende tutacağımı, sonra bölüşeceğimizi biliyor." Ölü tavşanı kemerime koyarak emniyete aldım. Gecenin içine yürümeye başladım. Adım attıkça, tavşanın sıcak vücudu hafifçe kalçama çarpıp ses çıkarıyordu.

"Oh." Starling beni takip etti. Kısa bir süre sonra, sanki söylediğim bir söze karşılık verir gibi, "Kurtla aranızdaki İzan bağını rahatsız edici bulmuyorum," dedi.

"Ben de öyle," diye yanıtladım sessizce. Sözcük seçimi beni kızdırmıştı. Yol boyunca gözlerim ve kulaklarım tetikte, gizli gizli ilerlemeye devam ettim. Gecegözleri'nin soluma ve önüme geçerken çıkardığı yumuşak ayak seslerini duyabiliyordum. Avı bana doğru gelecek şekilde korkutmasını umdum.

Kısa süre sonra, Starling, "Soytarı'ya 'kadın' demeyi de keseceğim. Tüm şüphelerime rağmen," diye ekledi.

"İyi olur," dedim ona yargılamadan. Yürüyüş tempomu yavaşlatmadım.

Bu gece daha iyi bir avcı olacağından gerçekten kuşkuluyum.

Bu bana bağlı değil.

Biliyorum.

"Özür dilememi de ister misin?" diye sordu Starling alçak, zoraki bir sesle.

"Ben... uf," diye kekeledim ve özrün ne için olduğuna emin olmadan, sessiz kaldım.

"Tamam o zaman," dedi soğuk ve kararlı bir sesle. "Özür dilerim, Lord FitzChivalry."

Ona doğru döndüm. "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum. Sıradan bir ses tonuyla konuşuyordum. Gecegözleri'ni hissedebiliyordum. Çoktan tepenin üzerine çıkmış, yalnız avlanıyordu.

"Kraliçem grupta huzursuzluk çıkarmayı kesmemi emretti. FitzChivalry'nin sırtında benim bilmediğim birçok yük olduğunu, bir de benim kınamalarımı hak etmediğini söyledi," diye dikkatle bilgi verdi.

Tüm bunların ne zaman olduğunu merak ettim, ama sormaya cesaret edemedim. "Bunların hiçbirine gerek yok," dedim sessizce. Öteki çocuklar pes edene kadar surat asan şımarık bir çocuk gibi tuhaf bir şekilde utandığımı hissetim. Derin bir nefes aldım. Sadece dürüstçe konuşmaya ve ardından ne geleceğini görmeye karar verdim. "Sana İzanımdan bahsetmem dışında benimle dostluğu kesmene neyin neden olduğunu bilmiyorum. Soytarı hakkındaki şüphelerini de, bunların seni neden sinirlendirdiğini de anlamıyorum. Aramızdaki bu tatsızlıktan nefret ediyorum. Eskiden olduğumuz gibi dost olabilmemizi dilerdim.

"Benden nefret etmiyorsun o halde? Molly'nin çocuğunun senden olduğunu söylediğim için?"

Bu kayıp duygu için içimi yokladım. Bunu düşünmeyeli çok olmuştu. "Chade'in haberi vardı zaten onlardan," dedim sessizce. "Sen olmasaydın da bir yolunu bulurdu. O çok... beceriklidir. Ayrıca senin benimle aynı kurallara bağlı olarak yaşamadığını anlamaya başladım."

"Öyleydi," dedi yumuşak bir şekilde. "Çok uzun zaman önce. Burcun yağmalanmasından ve benim ölüme terk edilmemden önce. Ondan sonra kurallara inanmak zordu. Her şeyim elimden alındı. İyi, güzel ve doğru olan her şey kötülük, şehvet ve hırs tarafından yok edildi. Hayır. Şehvet ve hırstan daha da alçak, benim anlayamadığım bir güdü tarafından. Hatta Akıncılar bana tecavüz ederken bile, bundan zevk alıyor gibi görünmüyorlardı. En azın-

dan, o tür bir zevk... Benim acımla ve mücadelemle eğleniyorlardı. İzleyen diğerleri, beklerken gülüyorlardı." Bakışlarını benden alıp geçmişin karanlığına yöneltti. Bana anlattığı kadar kendine de anlattığına, herhangi bir anlama meydan okuyan bir şeyi kavramaya çalıştığına inanıyordum. "Sanki buna zorlanmış gibiydiler, ama onları zorlayan şey, doyurulabilecek bir şehvet ya da hırs değildi. Bu bana yapabilecekleri bir şeydi, onlar da yaptılar. Belki de her zaman çocukça inanmıştım; kurallara uyarsanız, korunursunuz, böyle şeyler başınıza gelmez. Sonrasında kandırılmış... hissettim. Aptal gibi. Saf. Öyle ki, ideallerin beni koruyabileceğini düşünmüştüm. Onur, nezaket ve adalet... bunlar gerçek değil, Fitz. Öyleymiş gibi yapıyoruz ve birer kalkan gibi tutuyoruz onları. Ama bunlar sadece aynı kalkanları taşıyan insanlardan koruyor bizi. Bunlardan kurtulmuş olanlara karşı kalkan bile değil bunlar, sadece kurbanlarına karşı kullanabilecekleri ek silahlar.

Bir an sersemlemiş gibi hissettim kendimi. Bir kadının böyle bir şeyden bu kadar sakin bir şekilde bahsettiğini hiç duymamıştım. Çoğunlukla bu pek konuşulmazdı. Bir akın esnasındaki tecavüzler, bunları takip eden hamilelikler, hatta Altı Dükalık kadınlarının Kızıl Gemiler'in Akıncılarından olma çocukları nadiren konuşulurdu. Birden uzun süredir hareket etmeden durduğumuzu fark ettim. Bahar gecesinin soğuğu bana ulaşıyordu. "Haydi kampa geri gidelim," diye önerdim aniden.

"Hayır," dedi Starling cansız bir şekilde. "Henüz değil. Ağlayacağımdan korkuyorum ve ağlayacaksam, bunu karanlıkta yapmayı tercih ederim."

Hava neredeyse kapkaranlık oluyordu. Ama onu daha geniş bir patikaya götürdüm, üzerine oturabileceğimiz bir kütük bulduk. Çevremizde, kurbağalar ve böcekler çiftleşme şarkılarıyla geceyi dolduruyorlardı.

"İyi misin?" diye sordum ona, bir süre sessizce oturduktan sonra.

"Hayır. İyi değilim," dedi kısaca. "Anlamanı sağlamam gerek. Ucuz bir şekilde senin çocuğunu satmadım ben, Fitz. Sana kayıtsızca ihanet etmedim. Öncelikle bu durumu hiç böyle düşünmedim bile. Kim kızının bir prenses ve sonra da bir kraliçe olmasını istemez ki? Kim çocuğunun güzel kıyafetleri, güzel bir evi olsun istemez ki? Senin ya da kadınının bunu çocuğunuzun başına gelen bir talihsizlik olarak göreceğinizi düşünmedim."

"Molly benim eşim," dedim sessizce, ama onun beni duyduğuna inanmadım gerçekten.

"Sonra, hatta bunun hoşuna gitmeyeceğini öğrendikten sonra, yine de yaptım bunu. Bunun bana burada, senin yanında bir yer, her ne yapacaksan... buna şahit olma şansı kazandıracağını bilerek. Bugünkü heykeller gibi, hiçbir ozanın daha önce şarkısını söylemediği garip manzaralar görmek. Çünkü bu bir geleceğim olması için tek şansım. Bir şarkım olmalı, bana ozanlar arasında onurlu bir yer verilmesini sonsuza dek sağlama bağlayan bir şeye şahit olmalıyım. Burçtan burca yolculuk edemeyecek kadar yaşlandığımda, bana çorba ve şarap kazandıracak bir şey."

"Hayatını paylaşacağın bir adam ve çocuklar tatmin edemez miydi seni?" diye sordum sessizce. "Bana öyle geliyor ki, bir erkeğin dikkatini çekmekte herhangi bir sorun yaşamıyorsun. Eminim öyle biri..."

"Hiçbir erkek kısır bir kadınla evlenmek istemez," dedi. Sesi ahengini yitirerek yavanlaştı. "Dimity Burcu düşerken, Fitz, beni ölüme terk ettiler. Yaşamaya devam etmeyi hayal bile edemeyerek, kısa sürede öleceğimden emin bir halde, ölülerin arasında yattım. Çevremde binalar yanıyor, yaralı insanlar çığlık atıyordu, kavrulan etin kokusunu alabiliyordum..." Starling konuşmayı kesti. Yeniden başladığında, sesi biraz daha pürüzsüzdü. "Ama ölmedim. Vücudum irademden daha güçlüydü. İkinci gün kendimi suya doğru sürükledim. Kurtulanlardan bazıları buldular beni. Yaşa-

dım ve çoğundan daha iyi durumdaydım. İki ay sonrasına dek. O zaman bana yaptıkları şeyin beni öldürmelerinden daha kötü olduğuna emin oldum. Babası o yaratıklardan biri olan bir çocuk taşıyordum karnımda.

"Bu yüzden bir şifacıya gittim. O da bana işe yaramayan bitkiler verdi. Yeniden gittim ve kadın, eğer bitkiler işe yaramamışsa, bu işi oluruna bırakmanın daha iyi olduğunu söyleyerek beni uyardı. Ama ben başka bir şifacıya gittim. O da bana farklı bir karışım verdi. Bu karışım... kanamama neden oldu. Çocuğu düşürdüm, ama kanamam durmadı. Yeniden şifacılara gittim, her ikisine de, ama bana yardım edemediler. Zamanla kendi kendine duracağını söylediler. Ama biri bana büyük bir ihtimalle bir daha çocuğum olmayacağını anlattı." Sesi gerildi, sonra kalınlaştı. "Biliyorum, erkeklerle birlikte olma şeklimi dikkatsizce buluyorsun. Ama bir kez buna zorlanınca, bu... farklı. Her zaman. Kendime dedim ki, pekala, bunun bana her an olabileceğini biliyorum. Durum böyleyse, en azından kiminle, ne zaman olacağına ben karar veririm. Benim hiç çocuğum olmayacak ve bu yüzden hiçbir zaman kalıcı bir erkeğim de olmayacak. O halde neden sahip olabileceklerim arasından istediğimi seçmeyeyim? Sen bunu bir süre sorgulamama neden oldun, biliyorsun. Moonseye'a kadar. Moonseye bana haklı olduğumu gösterdi yeniden. Kendi başıma hayatta kalacağımdan emin olmak için ne yapmam gerekiyorsa, onu yapmakta özgür olduğumu bilerek geldim Moonseye'dan Jhaampe'ye. Çünkü yaşlandığımda bana bakacak bir adam ya da çocuklar olmayacaktı." Sesi kırılganlaşıp pürüzlenerek, "Bazen beni İşleselerdi daha iyi olurdu diye düşünüyorum..."dedi.

"Hayır. Sakın, asla söyleme bunu. Asla." Ona dokunmaktan korkuyordum, ama o birden dönüp yüzünü bana yasladı. Kolumu ona doladım ve titrediğini fark ettim. Aptallığımı itiraf etmek zorunda hissettim. "Anlamamıştım. Burl'ün askerleri kadınlardan

bazılarına tecavüz etti dediğinde... Senin de bu acıyı yaşadığını bilmiyordum."

"Oh." Sesi çok alçaktı. "Senin bunu önemsiz saydığını düşünmüştüm. Farrow'da tecavüzün sadece bakireleri ve evli kadınları rahatsız ettiğinin söylendiğini duydum. Senin de benim gibi biri için böyle düşündüğünü, bunu hak ettiğimi düşündüğünü sandım."

"Starling!" Bu kadar kalpsiz olabileceğime inanabildiği için, mantıksız bir öfke ateşi hissettim içimde. Sonra geçmişi düşündüm. Yüzündeki morlukları görmüştüm. Neden tahmin edemedim? Burl'un onun parmaklarını nasıl kırdığını bile hiç konuşmadım onunla. Burl'ün ona daha büyük bir zarar verme tehdidiyle elimi kolumu bağlamasının beni ne kadar rahatsız ettiğini anladığını sanmıştım. Benimle dostluğu kesmesinin nedeni olarak kurdu düşünmüştüm. O benim uzaklığım için nelere inanmıştı acaba?

"Senin hayatına çok fazla acı getirdim," diye itiraf ettim. "Bir ozanın ellerinin değerini bilmediğimi sanma. Ya da bedenine zarar verilmesini önemsemediğimi. Eğer bundan bahsetmek istersen, ben dinlemeye hazırım. Bazen konuşmanın yardımı dokunur."

"Bazen de dokunmaz," diye karşı çıktı. Beni daha sıkı kavradı. "Hepimizin önünde durup ayrıntılarıyla Regal'in sana yapmış olduklarını anlattığın o gün. O gün içim kan ağladı senin için. Bu sana yapılanları değiştirmedi. Hayır. Bundan bahsetmek ya da bunu düşünmek istemiyorum."

Elini kaldırdım ve benim hesabıma kırılan parmaklarını öptüm hafifçe. "Sana yapılanlarla kim olduğunu birbirine karıştırmıyorum." dedim. "Sana bakınca, Ozan Starling Birdsong'u görüyorum."

Bana yasladığı başını salladı ve tahmin ettiğim gibi olduğunu anladım. Bu korkuyu ikimiz de paylaşıyorduk. Kurbanlar olarak yaşamayacaktık.

Bundan fazlasını söylemeden orada oturdum. Verity'yi bulsak ve onun dönüşü savaşın seyrini mucize eseri değiştirip bizim ga-

lip çıkmamızı sağlasa bile, bazıları için zafer çok geç kalmış gibi hissettim yeniden. Benimki uzun ve yorucu bir yoldu, ama hâlâ sonunda kendi seçimime bağlı bir hayat yaşayabileceğime inanmaya cesaret ediyordum. Starling buna bile sahip değildi. Ülkenin ne kadar içlerine kaçarsa kaçsın, savaştan kurtulamayacaktı. Onu daha sıkı tuttum ve acısının bana aktığını hissettim. Bir süre sonra titremesi kesildi.

"Hava kapkaranlık oldu," dedim sonunda. "En iyisi kampa geri dönelim biz."

İçini çekti, ama doğruldu. Elimi tuttu. Onu kampa geri götürmek için yola koyulacaktım ki, elimi geriye çekti. "Benimle ol," dedi basitçe. "Sadece şu an, burada. Nezaket ve dostlukla. Bana bu kadarını ver kendinden."

Onu istedim. Aşkla hiçbir ilgisi olmayan, hatta sanırım, sadece birazcık şehvet barındıran bir ümitsizlikle istedim onu. Sıcak ve canlıydı, hoş ve basit bir insan rahatlığı olacaktı bu. Onunla birlikte olup bu işten kendime dair düşüncelerim ve Molly'ye karşı hislerim değişmeden çıkabilseydim, yapardım. Ama Molly için hissettiklerim sadece birlikte olduğumuz zamanlar için geçerli olan şeyler değildi. Molly'ye söz vermiştim; bir süre ayrı kaldık diye bunu yok sayamazdım. Starling'e Molly'yi seçerek onu reddetmediğimi anlatabileceğim sözcükleri bulamıyordum. Bunun yerine, "Gecegözleri geliyor. Bir tavşanla beraber," dedim.

Starling bana bir adım daha yaklaştı. Elini göğsümden boynuma doğru gezdirdi. Parmaklarını çeneme sürdü, dudaklarımı okşadı. "Gönder onu buradan," dedi sessizce.

"Paylaştığımız şeyleri bilemeyeceği kadar uzağa gönderemem onu," dedim açık bir şekilde.

Yüzümde gezinen eli birden durdu. "Her şeyi mi?" diye sordu. Sesi dehşetle doluydu.

Her şeyi. Gecegözleri gelip, yanımıza oturdu. Ağzından başka

bir tavşan sarkıyordu.

"Biz İzanla bağlıyız birbirimize. Her şeyi paylaşırız."

Elini yüzümden çekti ve yanımdan uzaklaştı. Gözlerini kurdun karanlık şekline dikti. "O halde sana söylediklerim..."

"Kendine göre anladı onları. Ama başka bir insanın anlayacağı gibi değil..."

"Molly ne hissediyordu bu konuda?" diye sordu birden.

Sert bir şekilde bir nefes aldım. Konuşmanın bu yöne sapacağını beklememiştim. "Hiç bilmedi," dedim ona. Gecegözleri kampa doğru yürümeye başladı. Ben de daha yavaş bir biçimde onu takip ettim. Starling de ardımdan geliyordu.

"Ya öğrendiğinde?" diyerek ısrar etti Starling. "Bu paylaşımı kabul edecek mi?"

"Büyük bir ihtimalle hayır," diye mırıldandım isteksizce. Neden Starling hep düşünmekten sakındığım şeyleri düşündürtüyordu bana?

"Ya seni kendisiyle kurt arasında seçim yapmaya zorlarsa?"

Bir an için yürümeyi kestim. Sonra yeniden, ama daha hızlı devam ettim. Bu soru etrafımı sarmış, bekliyordu, ama ben bunu düşünmeyi reddediyordum. Böyle bir şey olamazdı, bu aşamaya gelemezdi. Yine de içimden bir ses, "Eğer Molly'ye gerçeği söylersen, bu iş buraya varır. Varmak zorunda," diye fısıldıyordu.

"Ona söyleyeceksin, değil mi?" diye, yanıtlamaktan kaçtığım o soruyu sordu Starling acımasızca.

"Bilmiyorum," dedim keyifsizce.

"Oh," dedi Starling. Bir müddet sonra, "Bir erkek bunu söylüyorsa, bu genellikle, 'Hayır, yapmayacağım, ama zaman zaman bunu düşünüyorum. Öyle ki, sonunda bunu yapmayı istiyormuşum gibi davranabileyim' demektir."

"Lütfen susar mısın sen?" Sözcüklerimin hiçbir gücü yoktu.

Starling sessizce takip etti beni. Bir süre sonra, "Kime acıya-

yım bilmiyorum. Sana mı ona mı," dedi.

"Her ikimize de belki de," diye önerdim soğuk bir biçimde. Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyordum.

Kampa geri döndüğümüzde Soytarı nöbetteydi. Kettle ve Kettricken uyuyordu. Biz yaklaşırken, "Av iyi geçti mi?" diye sordu Soytarı arkadaşça.

Omuz silktim. Gecegözleri taşımış olduğu tavşanı çoktan kemirmeye başlamıştı bile. Tatminkar bir biçimde Soytarı'nın ayaklarının dibine uzanmıştı. "Yeteri kadar iyiydi." Öteki tavşanı havaya kaldırdım. Soytarı tavşanı aldı ve kayıtsızca çadır direğine astı.

"Kahvaltı," dedi sakince. Gözlerini Starling'in yüzüne çevirdi birden, ama Starling'in ağlamış olduğunu anladıysa bile, bunu gösteren bir hareket yapmadı. Benim yüz ifademden ne anladığını bilmiyorum, çünkü yorumda bulunmadı. Starling benimle birlikte çadıra geldi. Botlarımı çıkardım ve minnetle yatağıma gömüldüm. Starling'in bir süre sonra arkama yerleştiğini hissettiğimde, şaşırmadım. Bunun, beni affettiği anlamına geldiğine karar verdim. Yine de bu uykuya dalmamı kolaylaştırmadı.

Ama sonunda uyudum. Duvarlarımı ördüm, ama yine de kendime dair bir rüya görmeyi başardım. Molly'nin yatağının yanında oturduğumu, o ve Nettle uyurken onlara göz kulak olduğumu gördüm. Kurt ayağımın dibindeydi. Soytarı da bacanın olduğu köşede bir taburede oturuyor ve halinden memnun bir şekilde kendi kendine başını sallıyordu. Kettle'ın oyun bezi masanın üzerine yayılmıştı, ama taş yerine, bezin üzerinde siyah ve beyaz renklerde birbirinden farklı küçük ejderha heykelleri vardı. Kızıl taşlar gemilerdi ve hamle sırası bendeydi. Oyunu alabilecek taşı elimde tutuyordum, ancak ben sadece Molly'nin uyumasını izlemek istiyordum. Hemen hemen huzurlu bir rüyaydı.

31

CİNKABUĞU

Katalizör'ün uğradığı ihanete dair birçok eski "Ak Kehanet" bulunur. Ak Sütun, bu olaydan "Aşkı yüzünden ihanete uğradı ve aşkı da ona ihanet etti," şeklinde bahseder. Daha az bilinen bir katip ve kahin olan Ak Garıt ise daha çok ayrıntıya girer. "Katalizör'ün kalbi güvendiği birine açıldı. Tüm sırlar ifşa edildi. Katalizör'ün çocuğu, sevgisi ve sadakati tartışılmaz olan tarafından düşmanlarının ellerine verildi." Diğer kehanetler daha dolaylıdır, ama hepsinden Katalizör'ün mutlak anlamda güvendiği birinin ihanetine uğradığı anlamı çıkar.

• • •

Ertesi sabahın erken saatlerinde, kızarmış tavşan etinin bir kısmını yerken, Kettricken'le ben yeniden onun haritasını inceledik. Aslında buna pek de ihtiyacımız yoktu, çünkü ikimizde haritayı çok iyi biliyorduk. Ama yine de aramıza koyup bir şeyleri tartışırken üzerine işaret etmek için kullandığımız bir şeydi bu harita. Kettricken harap durumdaki kağıdın üzerindeki soluk bir çizgiyi takip etti. "Taş dairedeki sütuna geri dönüp sonra biraz daha ilerisi için İrfan yolunu takip etmek zorunda kalacağız. Son varış noktamıza ulaşmak için dümdüz yukarısına, sanırım."

"O yolda yürümek için büyük bir istek duymuyorum," dedim ona dürüst bir şekilde. "Yanından yürümek bile beni geriyor. Ama sanırım yapacak bir şey yok."

"Görebildiğim kadarıyla yok."

Hislerimi paylaşmayı teklif edemeyecek kadar çok meşgul bir zihni. Ona baktım. Bir zamanlar ışıl ışıl parlayan sarı saçlar, şimdi kısa, pasaklı bir örgü halini almıştı. Soğuk ve rüzgar dudaklarını çatlatıp gözlerinin ve ağzının kenarlarına görünür çizgiler çizerek yüzünü yıpratmıştı. Alnında ve kaşlarının arasındaki daha derin keder çizgilerden bahsetmeye bile gerek yoktu. Kıyafetleri yolculuk esnasında lekelenmiş ve yıpranmıştı. Altı Dükalık'ın kraliçesi, Tradeford'da bir hizmetçi olarak bile kabul edilmezdi. Birden elimi ona doğru uzatmak istedim. Bunu yapmak için bir yol bulamadım. Bu yüzden sadece, "Oraya ulaşacağız ve Verity'yi bulacağız," dedim.

Yüzüme bakmak için gözlerini kaldırdı. "Evet, bulacağız," derken bakışlarına ve sesine inanç katmaya çalıştı. Bense sadece cesaret duyabildim.

Kampımızı çok sık toparlayıp taşıdığımız için artık bu pek de mesele olmuyordu. Bir birim, neredeyse tek bir canlı olarak ilerliyorduk. Bir grup gibi, diye düşündüm kendi kendime.

Bir sürü gibi, diye düzeltti beni Gecegözleri. Gelip başını elime bastırdı. Durdum, kulaklarını ve boğazını kaşıdım iyice. O da zevkle gözlerini kapatıp kulaklarını arkaya yatırdı. *Eğer eşin beni uzaklaştırmana neden olursa, bunu çok özleyeceğim.*

Bunun olmasına izin vermem.

Sana seçim şansı bırakacağına inanıyorsun.

Şu an bunu düşünmeyi reddediyorum.

Ah! Yana düştü, sonra karnını kaşıyabilmem için sırtını çevirdi. Kurt gibi gülerek dişlerini gösterdi. Şimdide yaşıyorsun ve gelecekte olabilecekleri düşünmeyi reddediyorsun. Ama ben, olabilecekler dışında çok az şey düşünebildiğimi fark ettim. *Bunlar benim için güzel zamanlar, kardeşim. Diğerleriyle yaşamak, birlikte avlanmak, eti paylaşmak. Ama dün gece uluyan Dişi Köpek bu-*

nu tam anlamıyla yaptı. Genç hayvanlar sürü olmak zorundadır. Ve senin hayvanın...

Bunu düşünemem şimdi. Bugün hayatta kalmak ve eve gitmeyi umabilmek için önce ne yapmak zorundayım, bunu düşünmeliyim sadece.

"Fitz? İyi misin?"

Dirseğimden tutup beni hafifçe sarsan Starling'di. Dalgınlığımdan sıyrılıp ona baktım. Uluyan dişi köpek. Sırıtmamaya çalıştım. "İyiyim. Gecegözleri'yle birlikteydim."

"Oh." Starling, kurda baktı, ne paylaştığımızı anlamak için mücadele ettiğini gördüm. Sonra omuz silkti. "Yola çıkmaya hazır mısın?"

"Herkes hazırsa."

"Öyle görünüyorlar."

Son jeppanın üzerine bir şeyler yüklerken Kettricken'a yardım etmeye gitti. Soytarı'yı arayarak etrafıma bakındım ve çıkınının üzerinde sessizce oturduğunu gördüm. Elini hafifçe taş ejderhalardan birine koymuştu, yüzünde dalgın bir ifade vardı. Yumuşak bir şekilde yanına yürüdüm. "İyi misin?" diye sordum sessizce.

.Sıçramadı. Hiç irkilmedi. Sadece gözlerime bakmak için solgun bakışlarını çevirdi. Yüzünde her zamanki keskin nüktedanlığından iz taşımayan yitik bir özlem vardı. "Fitz. Bir şey hatırladığını, ama emin olmaksızın bu şeyin peşine düştüğünde hiçbir şey bulamadığını hissettin mi hiç?"

"Bazen," dedim. "Sanırım bu herkesin başına geliyordur."

"Hayır. Bu farklı," diye ısrar etti sessizce. "Geçen gün bu taşın üzerine oturup birden burada var olmuş o eski dünyayı görene dek... sürekli eskiden kalma yarım anılar hatırlıyorum. Onun gibi." Nazikçe ejderhanın başına vurdu. Takoz şeklindeki kertenkele başını okşadı bir sevgili gibi. "Onu tanıdığımı hatırlıyor gibiyim." Yalvaran bir ifadeyle beni durdurdu. "Ne gördün, o zaman?"

Hafifçe omuz silktim. "Etrafında dükkanlar olan ve mallarını

satmaya çalışan insanların doldurduğu bir pazar yeri gibiydi. Hareketli bir gündü."

"Beni gördün mü?" diye sordu sessizce.

"Emin değilim." Bu konuda konuşmak birden rahatsız etti beni. "Olduğun yerde, başka biri vardı. Bir kadın. Sana benziyordu, ama biraz. Renksizdi ve sanırım, bir soytarı gibi davranıyordu. Onun tacından bahsettin, üzerine horoz başı ve kuyruk tüyleri çizilmiş olan tacından."

"Öyle mi? Fitz, hemen sonrasında ne söylediğimi çok zor hatırlayabiliyorum. Sadece o duyguyu ve hızla nasıl da belirsizleştiğini hatırlıyorum. Kısacası, her şeye bağlanmıştım. Her şeyin parçasıydım. Bu muhteşemdi. Aşkın kabardığını hissetmek gibi. Ya da bir anda görüvermek gibi mükemmel derecede güzel ya da..." Doğru sözcükleri bulmakta zorlandı.

"İrfan böyle bir şey işte," dedim ona yumuşak bir şekilde. "Hissettiğin İrfanın çekimiydi. Bu, sürüklenme korkusuyla İrfan kullanıcılarının daima direnmek zorunda olduğu şeydir."

"O halde bu irfanlanmaktı," dedi kendi kendine.

"Bundan ilk çıktığında, vecd halindeydin. Birinin ejderhasını takdim etmen hakkında bir şeyler söyledin. Pek anlamlı gelmedi. Bir düşüneyim. Realder'ın ejderhası. Ve o seni uçuracağına söz vermiş."

"Ah. Dün geceki rüyam. Realder. Bu senin adın." Konuşurken heykelin başını okşuyordu. Bunu yaptığında, çok garip bir şey oldu. Heykel izan duyumu dalgalandırdı ve Gecegözleri sırtındaki bütün tüyler havaya dikilmiş bir halde sıçrayarak yanıma geldi. Benim boynumun arkasındaki tüylerde havaya kalkmıştı, heykelin bir anda canlanmasını bekleyerek geri çekildim. Soytarı, kafasının karıştığını gösteren bir bakış attı bize. "Ne var?"

"Heykel canlıymış gibi geldi bize. Hem Gecegözleri'ne, hem bana. Sen o ismi söylediğinde, neredeyse kımıldamış gibiydi."

"Realder," diye tekrar etti Soytarı denemek için. O bunu söy-

lerken, nefesimi tuttum, ama hiçbir tepki hissetmedim. Soytarı bana baktı, başımı iki yana salladım. "Sadece taş, Fitz. Soğuk ve güzel bir taş. Belki de sinirlerin bozulmuştur." Eşlik eder gibi koluma girdi, heykellerden uzaklaştık, silinip gitmiş patikaya geri döndük. Diğerleri çoktan gözden yitmişti. Sadece Kettle değneğine yaslanarak duruyor, kızgın bir şekilde arkaya, bize bakıyordu. Adımlarımı hızlandırdım. Bizi beklediği yere varınca, o da öteki koluma girdi, sonra Soytarı'ya önümüze geçmesini işaret etti. Daha yavaş adımlarla onu izledik. Soytarı bir hayli önümüzde kaldığında, Kettle kolumu sıkıca kavradı ve "Eee?" diye sordu.

Bir an için boş boş baktım ona. Sonra, "Henüz çözemedim," diyerek özür diledim.

"Orası belli," dedi ciddi bir şekilde. Bir süre dilini dişlerine bastırdı, bana bakarak kaşlarını çattı, konuşacak oldu, sonra hızlı hızlı başını salladı kendi kendine. Kolumu bırakmadı.

Günün geri kalanında, Kettle'ın yanında sessizce yürürken, oyunu düşündüm.

Bir yere varma konusunda ümitsiz kalınca, gelinen yoldan geri gitmekten daha sıkıcı bir şey olduğunu sanmıyorum. Şimdi biz de artık yüzeyi örten bitkiler yüzünden neredeyse görünmez olan eski bir yolu değil, bataklıklı ormandan, tepelerin içlerine doğru ayağımızın altında ezilen kendi yolumuzu izliyorduk ve gelişimizden daha hızlı ayrılıyorduk buradan. Mevsim değişimiyle birlikte gün ışığından daha uzun süre yararlanıyorduk, Kettricken da alacakaranlığa kadar sürdürdü yürüyüşümüzü. Böylece, o gece kamp kurduğumuzda, kendimizi siyah taşın alanından sadece bir tepe uzaklıkta bulduk kendimizi. Sanırım Kettricken, eski yolun üzerinde kamp kurmayı başka bir geceye bırakırken benim iyiliğimi düşünüyordu. Bu kavşaklara zorunda kaldığımdan daha yakın bir yerde uyumayı istemiyordum.

Avlanalım mı? diye sordu Gecegözleri, barınağımız kurulur

kurulmaz.

"Ben ava gidiyorum," dedim diğerlerine. Kettle, onaylamayarak gözlerini kaldırdı.

"İrfan yolundan uzak dur," diye uyardı beni.

Soytarı, ayağa kalkarak beni şaşırttı. "Ben de onlarla gidiyorum. Eğer kurt için sorun olmazsa."

Kokusuz'u memnuniyetle karşılıyorum.

"Memnuniyetle karşılandı bizimle gelmen. Ama kendini bu kadar güçlü hissettiğine emin misin?"

"Yorulursam, geri dönebilirim," dedi Soytarı.

Biz oradan ayrılıp koyulaşan alacakaranlığın içlerine ilerlerken, Kettricken haritasını inceliyor, Kettle da nöbet tutuyordu. "Gecikmeyin yoksa gelir, sizi bulurum," diye uyardı beni ayrılırken. "Ve İrfan yolundan uzak dur," diye tekrar etti.

Ağaçların üzerinde bir yerde, dolunay süzülüyordu. Işığı yeni yapraklanan dalların arasından gümüşi demetler halinde sessizce ilerleyip aşağı kıvrılarak yolumuzu aydınlatıyordu. Bir süre sadece korunun seyrek ağaçlarının arasında yürüdük beraberce. Kurdun duyuları, benimkilere ekleniyordu. Büyümekte olan bitkilerin kokuları, küçük kurbağa ve gece böceklerinin bağırışlarıyla gece canlıydı. Geceyle birlikte hava gündüze göre daha serin bir hale gelmişti. Bir hayvan patikası bulduk ve izledik. Soytarı, tek bir söz bile etmeden adımlarımıza ayak uyurdu. Derin bir nefes alıp bıraktım. Her şeye rağmen, içimden, *Bu iyi*, dediğimi duydum.

Evet. Öyle. Özleyeceğim bunu.

Starling'in geçen gece söylemiş olduğu şeyleri düşündüğünü biliyordum. Belki de hiç gelmeyecek olan yarınları düşünmeyelim. *Şimdi avlanalım sadece*, diye önerdim, öyle yaptık. Soytarı ve ben patikayı izledik. Kurt da hayvanı geriye, bize doğru korkutmak için korunun içlerine döndü. Sessizce süzülerek her duyumuz tetikte, ormanla beraber hareket ettik. Gecenin içinde yu-

varlanan bir kirpiye rastladım, ama bırakın yiyebilmemiz için dikkatli bir şekilde derisini yüzmeyi, öldürmek için ona vurmak gelmedi içimden. Bu gece etimiz basit olsun istiyordum. Büyük bir zorlukla Gecegözleri'ni başka bir av aramaya ikna ettim. *Eğer başka bir şey bulamazsak, kirpi için geri gelebiliriz her zaman. Ayakları hızlı değildir ki, bu hayvanların*, dedim ona.

Gönülsüzce katıldı bana, yeniden dağıldık. Gündüzden kalma sıcaklığın hâlâ hissedildiği açık bir yamaçta, hızla hareket eden bir kulak ve parlak bir gözün ışıltısını fark etti. İki sıçrayışta tavşanın üzerindeydi. Bu hareketi, başka bir tavşanın tepenin zirvesine doğru kaçmaya başlamasına da neden oldu. Takibe başladım, ama Soytarı geri döndüğünü söyledi bağırarak. Tepeye çıkan yolun yarısına geldiğimde, onu yakalayamayacağımı anladım. Yürümekle geçen uzun gün beni yormuştu ve tavşan canının derdindeydi. Ben tepenin zirvesine ulaşana kadar, tavşan gözden kaybolmuştu. Nefes nefese kalarak durdum. Gece rüzgarı, ağaçların arasından hafifçe ilerliyordu. Bu rüzgar bana hem yabancı, hem de tuhaf şekilde tanıdık olan bir koku taşıdı. Tanıyamadım, ama çağrıştırdığı her şey kötüydü. Bu kokuyu saptamak için burun deliklerim açılmış bir halde orada dikilirken, Gecegözleri sessiz adımlarla yanıma koştu. Küçül! diye emretti bana.

Bir an bile durup düşünmeden, olduğum yere çöküp tehlike için etrafıma bakarak itaat ettim.

Hayır! Zihninde küçül.

Bu kez birden anladım ne dediğini ve panik içinde İrfan duvarlarımı yükselttim. Gecegözleri'nin keskin burnu, havadaki zayıf kokuyla Burl'ün eyer çantasındaki kıyafetlerin kokusu arasında bir ilişki kurmuştu hemen. Çömelip kendimi küçültebileceğim kadar küçülttüm ve onun burada olmasının neredeyse imkansız olduğu gerçeğine yalvararak zihnimin etrafına sınırlarımı yeniden kurup durdum.

Korku, zihin için güçlü bir dürtü olabilir. Birden daha önce de açıkça görülmesi gereken şeyi kavradım. Kavşaktaki alandan ve oradaki siyah yol işaretinden çok uzak değildik. Yol işareti sütunlarına oyulan işaretler sadece bitişik yolların nereye gittiğini değil, aynı zamanda yol işaretlerinin birini nereye taşıyabileceğini de gösteriyordu. Eğer bir yerde bir sütun varsa, biri oradan bir sonraki sütuna aktarılabilirdi. Eski şehir, işaretli herhangi bir yere bir adım uzaklıktaydı. Üçü de şimdi bana sadece bir adım uzaklıktaydı.

Hayır. Sadece bir kişi ve o da çok yakın değil bize. Beynini kullanamıyorsan, burnunu kullan, diyerek iğneleyici bir şekilde yatıştırdı beni Gecegözleri. *Onu öldürmemi ister misin?*, diye sordu bana kayıtsızca.

Lütfen. Ama kendine dikkat et.

Gecegözleri nefretle homurdandı yavaşça. *Öldürdüğüm vahşi domuzdan çok daha şişman. Yokuş aşağı inerken bile soluk soluğa kalıp terliyor. Ben işini bitirirken, kardeşim, sen sessizce uzan.* Ölüm kadar sessiz bir şekilde ormanın içlerinde kayboldu.

Bir hırlama, bir çığlık, çalılıkların içinde koşan birinin gürültülerini duymayı bekleyerek sonsuza dek çömeldim. Hiçbir şey yoktu. Burun deliklerimi açtım, ama hiçbir koku alamadım. Birden artık çömelip beklemeye dayanamayacak hale geldim. Ayağa kalktım ve onun kadar öldürücü bir sessizlikle kurdu takip ettim. Ava çıktığımızda, nereye gittiğimize pek önem vermemiştim. Şimdi anlıyordum ki, İrfan yoluna tahmin ettiğimden daha fazla yakınlaşmıştık. Kamp alanımız da yola o kadar uzak değildi.

Uzaktan gelen bir müziğin melodileri gibi, birden irfanlanmalarının farkına vardım.olduğum, yerde durdum ve kıpırdamadan dikildim. Zihnimi sakinleştirmeye çalıştım ve tepki vermeden İrfanlarının duyularımı yalayıp geçmesine izin verdim.

Yakınım. Burl'dü bu, heyecan ve korkudan nefes nefese kamıştı. Belirsiz bir halde beklediğini algıladım. *Onu hissediyorum, ya-*

kınlaşıyor. Bir duraksama. Oh, burayı sevmedim. Hiç sevmedim.

Sakin ol. Sadece bir dokunuş yetecek. Sana gösterdiğim gibi dokun ona, duvarları düşecektir. Konuşan Will'di. Efendi çırağıyla konuşuyordu.

Ya bıçağı varsa?

Kullanacak zamanı olmayacak. İnan bana. Kimsenin duvarları bu dokunuşa dayanamaz, emin ol bundan. Tek yapman gereken ona dokunmak. Senin aracılığınla ben de oraya geleceğim ve kalanını halledeceğim.

Neden ben? Sen ya da Carrod değil?

Carrod'un görevini yapmayı mı tercih ederdin yoksa? Bunun dışında, Piç'i ele geçiren ve onu bir kafeste tutmaya çalışacak kadar aptal olan da sendin. Git ve uzun zaman önce bitirmiş olman gereken görevi tamamla. Yoksa kralımızın öfkesini mi tatmak istersin yeniden?

Burl'ün titrediğini hissettim. Onu hissettiğim için ben de titredim. Regal. Bu düşünceler Will'indi, ama bir şekilde, bir yerlerde, bunları Regal de duymuştu. Burl'ün, Piç'i öldürse de öldürmese de Regal'in ona yeniden acı vermekten hoşlanacağını benim kadar açık bir şekilde bilip bilmediğini merak ettim. Burl'e işkence yapmanın hatırası o kadar zevkliydi ki, Regal'in artık bunun onu nasıl da tatmin ettiğini hatırlamadan Burl'ü düşünmesi imkansızdı.

Kısacası, Burl'ün yerinde olmadığım için mutluydum.

Orada! Bu Piç'ti! Bulun onu.

O an ölmem gerekirdi, kesinlikle. Will beni, havada dolanan ihtiyatsız düşüncemi fark etmişti. Burl'le kurduğum kısacık duygudaşlık buna mal olmuştu. Patikamın üzerinde bir av köpeği gibi uludu. *Buldum onu!*

Bir an için belirsiz bir gerginlik oldu. İzanla etrafımı ararken, kalbim bir çekiç gibi göğsümü dövüyordu. Yakınımda bir fareden daha büyük bir şey yoktu. Gecegözleri'ni tepenin aşağısında, hız-

lı bir gizlilikle ilerlerken buldum. Yine de Burl bana yaklaştığını söylemişti. Kendini İzan duyumdan koruyabileceği bir yol mu bulmuştu? Bunu düşününce dizlerimin bağı çözüldü.

Tepenin bir hayli aşağısında bir yerlerde, bir vücudun çalılıklara çarptığını ve birinin haykırdığını duydum. Kurt onun üzerinde, diye düşündüm.

Hayır, kardeşim, ben değilim.

Kurdun düşüncelerini çok zor anlayabildim. Bir İrfan etkisiyle sersemledim, ama kaynağını hissedemedim. Sanki suya dalmışım da kum hissetmişim gibi duyularım birbirleriyle çelişiyordu. Ne yaptığımı bilmeden, ayaklarımı sürüye sürüye tepeden aşağı koşmaya başladım.

Bu o değil! Bu Will'di, korkunç derecede sinirli ve kaygılıydı. *Ne bu böyle? Kim bu?*

Şaşkınlıkla duraksadı. *Bu o hilkat garibesi, Soytarı!* Sonra büyük bir öfke. *Piç nerede? Burl, seni beceriksiz aptal! Hepimizi ele verdin.*

Ama Burl'ü yere yıkan ben değildim, Gecegözleri'ydi. Olduğum yerden bile, hırlamalarını duyabiliyordum. Aşağıdaki karanlık koruda, bir kurt kendini Burl'ün üzerine atmıştı ve yüzüne doğru gelen o kudurmuş ağzı görünce attığı İrfan çığlığı, Will'in zihnini başka yöne çekmişti. O anda duvarlarımı hızla kapatarak Burl'e karşı düzenlediği fiziksel saldırıda kurduma katılmak için koşmaya başladım.

Hüsrana uğradım. Düşündüğümden daha uzaktaydılar. Kurdun gözlerinden görmek dışında Burl'ü seçemiyordum bile. Kurt onun şişman ve beceriksiz olduğunu düşünse de Burl kurt peşindeyken mükemmel bir koşucu olduğunu ispatladı. Eğer öyle daha fazla uzaklaşacak olsaydı bile Gecegözleri onu yere yıkardı. Gecegözleri ilk sıçrayışında Burl dönerken sadece pelerinini tutabildi. İkinci saldırısı, tozluğunu ve etini sıyırdı ancak Burl sanki hiç yara almamış gibi kaçtı. Gecegözleri, onun siyah taş döşeli alana ulaştığını ve bir elini yalvarır gibi uzatarak sütuna doğru

koştuğunu gördü. Avuç içi parlak taşa dokundu ve Burl birden sütunun içinde kayboldu. Kurt durmak için bacaklarını sıkıca yere bastırdı; ayakları taşın üzerinde kayarcasına ilerledi. Gecegözleri sanki Burl alev alev yanan bir ateşin içine atlamış gibi taştan geri çekildi. Sadece öfkeyle değil, aynı zamanda vahşi bir korkuyla hırlayarak taşa birkaç adım kala durdu. Onların bir yamaç uzağında, karanlığın içinde koşup tökezlesem de hepsini biliyordum.

Birden bir İrfan dalgası vuku buldu. Fiziksel herhangi bir belirti yoktu, ama yine de bu etki beni yere fırlatıp nefesimi benden aldı. Bana sahip olmak isteyeceklerin kolayca ele geçirebilecekleri bir acizlik içinde, uğuldayan kulaklarla sersemlemiş halde bıraktı. Oraya uzandım, midem bulanıyor, başım dönüyordu. Belki de beni kurtaran buydu. Öyle ki, o an içimde İrfana dair herhangi bir iz hissetmedim kesinlikle.

Ama diğerlerini duydum. İrfanlanmalarında bir mantık yok; sadece dehşetli bir korku vardı. Sonra sanki İrfan nehri onları yok etmiş gibi uzakta silinip gittiler. Hissettiğim şeyin şaşkınlığı içinde neredeyse ben de onların peşinden gidecektim. Parçalara bölünmüş gibiydiler. Yavaş yavaş azalan hayretleri beni yalayıp geçti. Gözlerimi yumdum.

Sonra Kettle'ın çılgınlar gibi beni çağıran sesini duydum. Sesinde panik vardı.

Gecegözleri!

Ben yola çıktım zaten. Yetiş bana! dedi bana vahşice. Ben de bana söyleneni yaptım.

Kampa vardığımda vücudumda çizikler vardı, kirlenmiştim ve pantolonumun bir bacağı dizden yırtılmıştı. Kettle dışarıda durmuş, beni bekliyordu. Ateş, işaret ateşi gibi yakılmıştı. Kettle'ı görünce güm güm atan kalbim nedense yavaşladı. Onlara saldırıldığı da gelmişti aklıma. Hızla ona doğru ilerlerken "Ne var?" diye sordum.

"Soytarı," dedi ve "Bir çığlık duyduk ve dışarı koşturduk. Sonra

ben kurdun hırladığını duydum. Sese doğru gittik ve Soytarı'yı bulduk," diye devam etti. "Ona ne olduğunu bilmiyorum gerçekten."

Onu geçip tam çadırdan içeri girecektim ki, beni kolumdan tuttu. Yaşlı bir kadın için şaşırtıcı derecede güçlüydü. Ona bakmam için beni durdurdu. "Saldırıya mı uğradın?" diye sordu.

"Öyle de denebilir." Kısaca olanları anlattım ona. İrfan dalgasından bahsettiğimde gözleri kocaman açıldı.

Bitirdiğimde, acımasızca şüphelerinin doğruluğunu görerek kendi kendine başını salladı. "Sana ulaşmaya çalıştılar, ama senin yerine onu yakaladılar. Kendini nasıl koruyacağına dair en küçük bir fikri bile yoktu. Tek bildiğim, hâlâ ona sahipler."

"Ne? Nasıl?" diye sordum uyuşmuş gibi.

"Orada, alanda. Siz ikiniz, taşın ve senin kimliğinin gücüyle zaman bakımından kısa da olsa İrfan yoluyla bağlıydınız birbirinize. Bu... bir çeşit yol bırakıyor. Bu ikisi ne sıklıkla birbirine bağlı olursa, o kadar güçleniyor. Tekrarlarla grup bağı gibi bir bağ halini alıyor. Aradıkları takdirde İrfanlı olan diğerleri görebilir bu tür bağları. Bunlar genellikle arka kapılar, İrfanlı olanın zihnine giden savunmasız yollar gibidir. Bu sefer senin yerine Soytarı'yı bulduklarını söyleyebilirim."

Yüz ifadem kolumu bırakmasına neden oldu. Kendime yol açarak çadıra girdim. Mangalda cılız bir ateş yanıyordu. Kettricken, Soytarı'nın yanına çömelmiş, alçak sesle ve kararlı bir biçimde onunla konuşuyordu. Starling, solgun bir halde gözlerini Soytarı'ya dikerek kıpırdamadan döşeğinde oturuyordu. Bu esnada kurt, durup dinlenmeden kalabalık çadırın içinde dolanıyordu sessizce. Ensesindeki tüyle hâlâ dimdikti.

Hemen gidip Soytarı'nın yanına çömeldim. Ona bakar bakmaz irkilerek geri çekildim. Baygın bir halde, ölü gibi yattığını düşünmüştüm. Oysa dimdikti, gözleri açıktı ve sanki bizim şahit olamadığımız bir mücadeleyi izler gibi bize bakarak gözlerini kırpıştırı-

yordu. Koluna dokundum. Kaslarının katılığı ve vücudunun soğukluğu bana bir cesedi anımsattı. "Soytarı?" diye sordum ona. Beni duyduğuna dair bir işaret vermedi. "Soytarı!" daha yüksek sesle bağırdım ve üzerine eğildim. Önce hafifçe, sonra da vahşi bir biçimde sarstım onu. Bir etkisi olmadı.

"Dokun ona ve irfanlan onunla," diye yönlendirdi beni Kettle huysuz bir biçimde. "Ama dikkatli ol. Eğer hâlâ onların elindeyse, kendini de riske atarsın."

Bir an için kaskatı kesildiğimi söylemekten utanıyorum. Soytarı'yı çok seviyorsam da Will'den hâlâ korkuyordum. Sonunda bir saniye ve hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir süre sonra elimi alnına koymak için uzandım.

"Korkma," dedi Kettle gereksiz bir şekilde. Sonra beni neredeyse felce uğratarak, "Eğer ona sahiplerse ve hâlâ ellerinde tutuyorlarsa, seni de almak için aranızdaki bağı kullanmaları sadece an meselesi. Tek şansın onun zihninden onlarla savaşmak. Devam etmek, şimdi," diye ekledi.

Elini omzuma koydu, ürkütücü bir an için omzumdaki el sanki Shrewd'un eliydi ve İrfan gücümü benden çekiyordu. Sonra bana güven verir gibi hafifçe vurdu Kettle. Elimin altında Soytarı'nın alnını hissederek gözlerimi kapattım. İrfan duvarlarımı indirdim.

İrfan nehri gürül gürül aktı ve ben içine düştüm. Bir anda anladım konumumu. Will ve Burl'ü algımın hemen ucunda hissettiğimde bir an dehşete düştüm. Bir şey için büyük bir endişe duyuyorlardı. Sanki sıcak bir sobaya dokunmuşum gibi irkilerek geri çekildim ve odağımı daralttım. Soytarı, Soytarı, sadece Soytarı. Onu aradım, onu neredeyse buldum. Oh, bilinmez olanı geçiyor, bilinmezin ötesine gidiyordu. Yabani otlarla kaplı bir havuzdaki altın renkli parlak bir sazan, güneş yüzünden kamaşan gözlerin önünde dans eden zerrecikler gibi sıçradı ve benden kaçtı. Bu parlak zihni yakalamaya çalışmak gece yarısı durgun bir gölün

yüzeyindeki ayın yansımasını tutmak gibiydi. Kavrayışımın en kısa parıltılarında onun güzelliğini ve gücünü biliyordum. Bir an içinde ona dair her şeyi anladım ve büyülendim, bir sonraki an ise bu anlayışı unutmuştum.

Sonra taş oyununa layık bir kavrayışla ne yapmam gerektiğini bildim. Onu yakalamaya çalışmak yerine onu çevreledim. Onu ele geçirmek ya da yakalamak için çaba sarf etmedim. Sadece ona dair gördüklerimi kuşattım ve zararlı olandan ayrı tuttum. Bu bana İrfan öğrenmeye başladığım zamanları hatırlattı. Bunu genellikle İrfan akımının beni dünyaya yayma tehdidine karşı, kendime sahip olmama yardım etmek amacıyla benim için Verity yapardı. Kendine dönmek için toparlanırken Soytarı'yı sakinleştirdim.

Birden bileğimi sıkan bir soğukluk hissettim. "Durdur şunu," diye yalvardı nazikçe. "Lütfen," diye ekledi ve bu söze ihtiyacı olduğunu düşünmesi beni yaraladı. Arayışımdan vazgeçtim ve gözlerimi açtım. Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım, sonra beni saran soğuk terlerle titrediğimi görerek şaşırdım. Soytarı'nın her zamankinden daha solgun görünmesi imkansızdı, ama gözlerinde ve dudaklarında sanki uyanık olup olmadığından emin değilmiş gibi bir tereddüt ifadesi vardı. Gözlerim onun gözleriyle buluştu ve onun farkında olmanın sarsıcı etkisini hissettim neredeyse. Bir İrfan bağı bir iplik kadar ince, ama yine de mevcuttu. Eğer onun peşinden gidişim sinirlerimi bu kadar hassas hale getirmeseydi, büyük bir ihtimalle bunu pek de hissetmezdim.

"Bundan hoşlanmadım," dedi sessizce.

"Affedersin," dedim ona kibarca. "Seni yakalamış olduklarını sandım ve seni aramaya çıktım."

Hafifçe elini salladı. "Oh, seni değil. Diğerlerini kastetmiştim." Midesi bulanmış gibi yutkundu. "İçimdeydiler. Zihnimde, anılarımda. Şeytan gibi, kanun tanımaz çocuklar gibi parçalayıp zarar veriyorlardı. Onlar..." Gözleri cam gibi oldu.

"Burl müydü?" dedim nazikçe.

"Ah, evet. Bugünlerde pek hatırlamasa da adı bu. Will ve Regal kendi çıkarları için onu ele geçirmişler. Seni bulduklarını sanarak onun vasıtasıyla benim içime girdiler..." Sesi tıkandı. "Ya da öyle görünüyor. Böyle bir şeyi nereden bileyim ki ben?"

"İrfan tuhaf kavrayışlar getirir beraberinde. Kendi zihinlerini göstermeden senin zihnini ele geçiremezler," diye aksi aksi bilgi verdi Ketle. Mangaldan kaynar suyla dolu küçük kabı aldı. Bana hitaben, "Cinkabuğunu ver," dedi.

Cinkabuğunu çıkarmak için elimi çıkınıma uzattım hemen, ama "Bu otun yararlı olmadığını söylediğini sanıyordum," diye sormadan edemedim çocuk gibi.

"Değil," dedi Kettle kısaca. "İrfan kullanıcıları için yararlı değil. Ama ona kendi başına sağlayamadığı savunmayı verebilir. Bunu yeniden deneyeceklerinden şüphem yok. Eğer onu ele geçirirlerse, bir an için bile olsa, onu seni bulmak için kullanırlar. Bu eski bir numaradır."

"Bu numarayı hiç duymamıştım," dedim cinkabuğu paketini ona uzatarak. Paketi sallayarak bir bardağın içine biraz döktü, üzerine kaynar su ekledi. Sonra sakin bir şekilde ot paketimi kendi çıkınına koydu. Bu yanlışlıkla yapılmış bir şey değildi kesinlikle ve geri istemek yarasız olacağı için üstünde fazla durmadım.

"İrfan hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" diye sordu Soytarı. Biraz canlanmıştı.

"Belki de sürekli kişisel sorular sormak yerine, dinleyerek öğrenmişimdir," diye çıkıştı ona Kettle. "Şimdi, bunu içeceksin," diye ekledi sanki bu konuya kapanmış gözüyle bakıyormuş gibi. Eğer o kadar heyecanlı olmasaydım, Soytarı'nın bu kadar kolayca susturulduğunu görmek eğlenceli olurdu.

Soytarı bardağı aldı, ama bardağın üzerinden bana baktı. "Neydi o, son olan şey? Beni tuttular, sonra birden, aynı anda hem deprem,

hem sel, hem de yangın oldu." Alnını kırıştırdı. "Sonra gitmiştim, paramparçaydım. Kendimi bulamadım. Ardından sen geldin..."

"Biri bana bu gece ne olduğunu açıklama zahmetine katlanır mı lütfen?" diye sordu Kettricken biraz öfkeli bir biçimde.

Kettle'ın yanıt vermesini bekledim, ama sessiz kaldı.

Soytarı çay bardağını indirdi. "Bu açıklanması zor bir şey, Kraliçem. Sanki iki kabadayı yatak odanıza dalmış, sizi yatağınızdan çekip çıkarmış ve sarsmış, tüm bunları yaparken de size başkasının ismiyle seslenmiş gibi. Benim Fitz olmadığımı keşfettiklerinde, bana sinirlendiler. Sonra deprem oldu ve düştüm. Merdivenlerden aşağı. Mecazi konuşuyorum tabii ki."

"Gitmene izin mi verdiler?" diye sordum zevkle. Birden Kettle döndüm. "Senin korktuğun kadar zeki değiller o halde!"

Kettle bana bakarak somurttu. "Sen de umduğum kadar zeki değilmişsin," diye mırıldandı aksi aksi. "Onun gitmesine izin mi verdiler? Ya da bir İrfan rüzgarı onları sarsıp Soytarı'yı serbest bırakmalarına mı neden oldu? Eğer böyleyse, bu kimin gücüydü?"

"Verity," dedim ani bir kesinlikle. Kavrayış gücü yalayıp geçti beni. "Bu gece Verity'ye de saldırdılar! O da onları bozguna uğrattı!"

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu Kettricken kraliçe ses tonuyla. "Kim saldırdı kralıma? Soytarı'ya saldıran diğerleri hakkında Kettle ne biliyor?"

"Kişisel bir bilgi değil, leydim, emin olun!" diye açıkladım aceleyle.

"Oh, kapa çeneni!" diye çıkıştı bana Kettle. "Kraliçem, ben bir öğrencinin bilgisine sahibim, bu konuyu çalışan, ama bir şey yapamayan birinin bilgisine. Kahin ve Katalizör o alanda birleştiği andan beri İrfan kullanıcılarının onlara karşı kullanabileceği bir bağı paylaşmalarından korkuyordum. Ama ya grup bunu bilmiyor ya da bu gece bir şey onları ayırdı. Belki de Fitz'in bahsettiği İrfan dalgasıdır bu."

"Bu İrfan dalgası... bunun Verity'nin işi olduğuna mı inanıyorsun?" Kettricken'ın soluk alış verişi birden hızlandı, teninin rengi arttı.

"Böylesine bir gücün şimdiye kadar sadece ondan geldiğini hissettim," dedim ona.

"O halde yaşıyor," dedi yumuşak bir şekilde. "Yaşıyor."

"Belki," dedi Kettle aksi aksi. "İrfanla böylesine esmek öldürebilir adamı. Bu Verity de olmayabilir pekala. Will ve Regal'in Fitz'i yakalamak için giriştikleri başarısız bir çaba olabilir."

"Hayır. Anlattım sana. Rüzgarda kalan samanlar gibi dağıldılar."

"Ve ben de sana anlattım. Seni öldürmeye çalışırken kendilerini yok etmiş olabilirler."

Kettricken'ın onu azarlayacağını düşünmüştüm, ama o da, Starling de Kettle'ın İrfan bilgisine dair ani iddiasına şaşırarak gözlerini kocaman açmış ona bakıyorlardı. "Her ikinizin de beni bu kadar iyi uyarmanız ne incelik," dedi Soytarı öfkeli bir nezaketle.

"Bilmiyordum..." diyerek karşı çıkmaya başlamıştım ki, Kettle yeniden umursamadı beni.

"Seni uyarmanın zihnini bununla meşgul etmenin dışında bir faydası yoktu. Bu kıyaslamayı yapabiliriz. Fitz'i İrfan yolunda hem bir şeye odaklanmış, hem de aklı başında tutmak hepimizin ortak çabasıyla oldu. Eğer duyuları cinkabuğuyla uyuşmuş olmasaydı, şehre yaptığı yolculuktan da sağ çıkamazdı. Yine de ötekiler bu yoldan gittiler ve İrfan işaretlerini özgürce kullandılar. Açıkçası Fitz'den bir hayli güçlüler. Ah, ne yapmalı, ne yapmalı?"

Kettle'ın kendi kendine sorduğu soruya kimse yanıt vermedi. Birden Soytarı'ya ve bana suçlayan gözlerle baktı. "Bu doğru olamaz. Bu kesinlikle doğru olamaz. Kahin ve Katalizör, siz çocuktan farksızsınız. Erkeklik konusunda toy, İrfan konusunda eğitimsiz, kaba şakalarla ve sevda kederleriyle dolusunuz. Dünyayı kurtarmak için gönderilenler bunlar mı?"

Soytarı ve ben birbirimize baktık, cevap vermek için Soyta-

rı'nın derin bir nefes aldığını gördüm. Ama o an Starling parmaklarını şaklattı. "İşte şarkının esası bu!" diye bağırdı birden, zevkten yüzünün şekli değişti. "Kahramanlara özgü güçlerin ve kaslı savaşçıların şarkısı değil. Hayır. Sadece dostluğun gücüyle onurlandırılan iki kişinin şarkısı. Her ikisi de inkar edilmeyecek bir krala sadıklar. Ve nakaratta... 'Toy erkekler' böyle bir şey, ah..."

Soytarı gözlerini gözlerime dikti, sonra manalı bir şekilde kendi vücudunun alt kısmına baktı. "Toy erkek? Gerçekten göstermeliydim ona," dedi sessizce. Her şeye rağmen, hatta kraliçemin öfkeli bakışlarına rağmen, bir kahkaha patlattım.

"Oh, kesin şunu," diye azarladı Kettle bizi. Sesi o kadar cesaret kırıcıydı ki, birden ciddileştim. "Şimdi ne şarkıya, ne de düzenbazlığa zaman var. İkiniz de içinde bulunduğunuz tehlikeyi göremeyecek kadar aptal mısınız? Savunmasızlığınızla hepimizi içine attığınız tehlikeyi?" Kettle cinkabuğumu isteksizce çıkınından çıkarıp çaydanlığını kaynaması için mangala geri koyarken onu izledim. "Aklıma gelen tek şey bu," diye özür diledi Kettricken'dan.

"Ne?" diye sordu Kettricken.

"Soytarı'yı en azından cinkabuğuyla uyuşturmak. Bu onu ötekilere karşı sağırlaştıracak ve düşüncelerini onlardan saklayacaktır."

"Cinkabuğu bu işe yaramaz!" diye karşı çıktım kızmış bir halde.

"Öyle mi?" diye bana döndü vahşice. "O halde sadece bu amaçla yıllardır geleneksel olarak niye kullanıldı? Yeteri kadar cinkabuğu genç bir kraliyet piçine verilince, bu İrfan kullanımı için gerekli herhangi bir potansiyeli de yok edebilir. Çok sık alınırsa da olan budur."

Başımı iki yana sallayarak karşı çıktım. "Bunu, irfanlandıktan sonra güç kazanmak için yıllardır kullanıyorum. Verity de öyle. Ve hiçbir zaman...."

"Tatlı Eda merhamet etsin!" diye bağırdı Kettle. "Lütfen, yalan söylediğini söyle bana!"

"Bu konuda neden yalan söyleyeyim? Cinkabuğu kullandıktan sonra melankolik hisler getirse de insanın gücünü yeniler. Verity'ye onu güçlü tutmak için İrfan kulesindeyken sıklıkla cinkabuğu çayı götürürdüm." Kem küm etmeye başladım. Kettle'ın yüzündeki dehşet ifadesi çok içtendi. "Ne?" diye sordum yumuşak bir şekilde.

"Cinkabuğu İrfanlılar arasında sakınılması gereken bir şey olarak bilinir," dedi sessizce. Çadırın içindekiler nefes bile almıyor gibi göründüklerinden söylediği her sözcüğü duydum. "Bu insanı irfanlanamayacak kadar zayıflatır. Böylece cinkabuğu kullanan ne kendisi İrfan kullanabilir, ne de diğerleri onunla irfanlanabilmek için bunun sisinden ona ulaşabilir. Cinkabuğunun gençken kullanıldığında İrfan yeteneğinin gelişmesini durduğu ya da bu yeteneği yok ettiği, yaşlı İrfan kullanıcılarında ise ilerlemeyi engellediği söylenir." Gözlerinde bir acıma ifadesiyle bana baktı. "Hâlâ biraz İrfana sahip olduğuna göre çok yetenekli olmalısın."

"Mümkün değil..." dedim hafifçe.

"Düşün," diye emretti bana. "Bunu kullandıktan sonra İrfan gücünün arttığını hissettin mi hiç?"

"Ya Lordum Verity?" diye sordu Kettricken aniden.

Kettle isteksizce omuz silkti. Bana döndü. "Verity ne zaman başladı bunu kullanmaya?"

Zihnimi onun sözcüklerine odaklamak benim için güçtü. Birçok şey birden başka bir şekilde göründü. Cinkabuğu her zaman ağır irfanlanmaların beraberinde getirdiği baş ağrılarını geçirmişti. Ama cinkabuğu kullandıktan hemen sonra irfanlanmayı denememiştim hiç. Verity denemişti, bunu biliyordum. Ama ne kadar başarılı olmuştu, bilmiyorum. İrfanlanma konusundaki düzensiz yeteneğim... cinkabuğu kullanmam yüzünden olabilir miydi? Chade'in Verity ve bana cinkabuğu vermekle hata yaptığını bilmek aydınlatıcı bir alev gibiydi. Chade bir hata yapmıştı. Chade'in yanılması ya da hata yapması bir şekilde hiç aklıma gelmezdi. Cha-

de benim efendimdi, Chade tüm eski bilgiyi okumuş, çalışmış ve anlamıştı. Benim gibi piçti, irfanlanmak ona hiç öğretilmemişti.

"FitzChivalry!" Kettricken'ın emri beni kendime getirdi.

"Bildiğim kadarıyla Verity bunu savaşın ilk yıllarında kullanmaya başladı. Bizimle Kızıl Gemiler arasında duracak tek İrfan kullanıcısı o iken. Sanırım İrfanı ne o ölçüde yoğun kullanmış, ne de bununla tükenmişti. Bu yüzden Chade ona cinkabuğu vermeye başladı. Gücünü yerinde tutmak için."

Kettle birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Kullanılmadığında İrfan ilerlemez," dedi neredeyse kendi kendine konuşur gibi. "Kullanıldığında, gelişir ve varlığını hissettirir, insan neredeyse güdüsel olarak bunun sınanabileceği bir çok yararı öğrenir." Kendimi onun yumuşak sözleri karşısında hafifçe başımı sallarken buldum. Birden yaşlı gözlerini kaldırarak bana baktı. Şüpheye yer vermeyen şekilde konuşuyordu. "Büyük bir ihtimalle körelmişsindir, her ikiniz de. Cinkabuğu yüzünden. Verity, yetişkin olduğu için kurtarılabilir. Ottan uzak durduğunda İrfanının arttığını anlayabilir. Senin de göreceğin gibi. Yolla yalnız olarak baş etmiş gibi görünüyor." İçini çekti. "Ama diğerlerinin bunu kullandığından şüpheliyim, yetenekleri ve İrfan kullanımları gelişmiş, seninkini geçmiş. Bu yüzden seçim senin FitzChivalry ve bunu sadece sen başarabilirsin. Soytarı'nın bu uyuşturucuyu kullanarak kaybedeceği bir şey yok. O irfanlanamaz, bunu kullanarak grubun onu yeniden bulmasını engelleyebilir. Ama sen... Sana bunu verebilirim, İrfanın zayıflar. Sana ulaşmaları daha güçleşir ve senin de dışarı ulaşman daha zor bir hal alır. Bu yolla daha güvende olabilirsin. Ama bir kez daha yeteneğine engel olursun. Yeteri kadar cinkabuğu bunu tamamen yok edebilir. Buna sadece sen karar verebilirsin."

Ellerime baktım. Sonra da gözlerimi kaldırarak Soytarı'ya baktım. Gözlerimiz bir kez daha buluştu. Tereddüt ederek İrfanımla onu yokladım. Hiçbir şey hissetmedim. Belki de bu sadece beni

yeniden aldatan kendi düzensiz yeteneğimdendi. Ama Kettle haklı olabilir gibi geldi bana, Soytarı'nın hemen az önce içmiş olduğu cinkabuğu onu bana kapatmıştı.

Kettle konuşurken, çaydanlığı ateşten almıştı. Soytarı bir şey söylemeden bardağını ona uzattı. Kettle ekşi kabuktan ona birazcık daha verdi ve bardağını yeniden suyla doldurdu. Sonra sessizce bekleyerek bana baktı. Beni seyreden yüzlere baktım, ama yardım alamadım. Yığılı duran çanak çömleklerin içinden bir bardak aldım. Kettle'ın yaşlı yüzünün karardığını, dudaklarının gerildiğini gördüm, ama bana hiçbir şey söylemedi. Sadece cinkabuğu paketine uzandı, parmaklarıyla paketin dibine, kabuğun toz haline gelinceye kadar parçalandığı yere ulaşmaya çalıştı. Bekleyerek boş bardağın içine baktım. Yeniden Kettle'a göz attım. "İrfan rüzgarının onları yok etmiş olabileceğini söylemiştin değil mi?"

Kettle yavaşça iki yana salladı başını. "Bu güvenilecek bir şey değil."

Güvenebileceğim hiçbir şey yoktu zaten. Hiçbir şey kesin değildi.

Sonra bardağı yere koydum ve battaniyelerime süründüm. Birden çok yorgun hissettim kendimi. Ve korkmuş. Will'in oralarda bir yerde beni aradığını biliyordum. Kendimi cinkabuğuyla saklayabilirdim, ama bu onu bertaraf etmeye yetmezdi. Bu belki de sadece ona karşı zaten körelmiş savunmamı zayıflatırdı. Birden o gece uyuyamayacağımı anladım. "Nöbeti ben alırım," dedim ve yeniden ayağa kalktım.

"Yalnız kalmamalı," dedi Kettle suratsız bir biçimde.

"Kurdu da onunla nöbet tutar," dedi Kettricken ona güvenle. "Bu yalancı gruba karşı kimse kurttan çok yardım edemez ona."

Bunu nasıl bildiğini merak ettim, ama sormaya cesaret edemedim. Bunun yerine pelerinimi aldım ve suçlu bir adam gibi bekleyip izlemek için gittikçe azalan ateşin yanında dışarıda dikilmeye gittim.

32

CAPELIN KUMSALI

İzan, daha çok hor görülerek kabul edilir. Bu büyüyü kazanmak için hayvanlarla çiftleşen ya da dört ayaklı hayvanların ve kuşların dilini konuşma yeteneğine sahip olmak için çocukları kurban etmeyi teklif eden İzanlılar hakkında anlatılan hikayelerle birlikte birçok bölgede bir sapkınlık olarak görülür. Bazı hikaye anlatıcıları dünyanın kadim şeytanlarıyla yapılan pazarlıklardan da bahseder. Aslında, benim inancıma göre İzan insanların üzerinde hak iddia edebileceği kadar doğal bir büyüdür. Uçan bir kuş sürüsünün birden tek vücut halinde dönmesini ya da bir balık sürüsünün hızla akan bir derede bir arada kalmasını sağlayan İzandır. Bir anneyi bebeği tam uyanırken onun başucuna gönderen de İzandır. İnanıyorum ki, sözcükler olmadan kurulan tüm iletişimlerin merkezinde bu vardır ve farkında olsunlar ya da olmasınlar, tüm insanlar buna dair küçük de olsa bir yeteneğe sahiptir.

* * *

Ertesi gün bir kez daha İrfan yoluna vardık. Yolu izleyip ürkütücü taş sütunun yanından geçerken, ona doğru çekildiğimi hissettim. "Verity belki de sadece bir adım uzağımda," dedim sessizce.

Kettle homurdandı. "Ölüm de öyle. Aklını mı kaçırdın sen? Tek bir İrfan kullanıcısının eğitimli bir gruba karşı durabileceğini mi sanıyorsun?"

"Verity yaptı bunu," diye cevap verdim Tradeford'da olanları ve beni nasıl kurtardığını düşünerek. Kettle öğleye kadar yüzünde düşünceli bir ifadeyle yürüdü.

Onu yeniden konuşturmaya çalışmadım, çünkü kendi derdim bana yetiyordu. İçimde dırdır eden bir kayıp duygusu gelişiyordu. Bu hemen hemen, bir şeyi unuttuğunu düşünüp de ne olduğunu hatırlayamamanın verdiği o sinir bozucu histi. Geride bir şey bırakmıştım. Ya da yapmaya niyetlendiğim önemli bir şeyi yapmayı unutmuştum. Öğleden sonranın ilerleyen saatlerinde mide kasılmasıyla beraber neyin eksik olduğunu kavradım.

Verity.

Benimle olduğunda, varlığından nadir olarak emin olurdum. Onu açmayı bekleyen saklı bir tohum gibi düşünmüştüm. İçimde defalarca aramıştım ve bulmayı başaramamak birden hiçbir şey ifade etmedi. Bu bir şüphe ya da merak değildi. Bu artan bir kesinlikti. Verity bir yıldan fazla süredir benimleydi. Ve şimdi gitmişti.

Bu öldüğü anlamına mı geliyordu? Emin olamadım. Hissetmiş olduğum büyük İrfan dalgası o olabilirdi. Ya da herhangi başka bir şey, onu içine çekilmeye zorlamış olan başka bir şey. Büyük bir ihtimalle olan buydu. Onun üzerimdeki İrfan dokunuşunun bu kadar devam etmesi bir mucizeydi. Birçok kez Kettle'a ya da Kettricken'a bundan bahsedecek oldum. Her seferinde bunun için geçerli bir neden bulamadım. Ne söyleyecektim ki. Bundan önce Verity'nin benimle olup olmadığına dair bir şey söyleyemezdim, şimdi de onu hissedemiyorum mu diyecektim? Gece ateşin yanında Kettricken'ın yüzündeki çizgileri inceledim ve onu daha fazla endişelendirmenin ne anlamı var diye sordum kendime. Bu yüzden endişelerimi bastırıp sessiz kaldım.

Sürekli sıkıntı çekmek günleri birbirinden farksız hale getirdi. Hava dengesiz, rüzgarlı ve yağmurluydu. Erzaklarımız tehlikeli denecek kadar azdı. Bu yüzden yürürken topladığımız otlar ve

Gecegözleri'yle benim geceleri getirebildiğimiz etler bizim için önemliydi. Yolun üzerinde yürümek yerine yanından gidiyordum, ama sanki yanımda mırıldanan bir nehir varmış gibi yolun İrfan mırıltılarının daima farkındaydım. Soytarı cinkabuğu çayı içmeye devam etti. Kısa sürede cinkabuğunun etkisiyle sınırsız bir güç taşımaya başladı, ama karanlık bir ruh haline büründü. Soytarı'nın durumunda bu, İrfan yolu boyunca ilerlerken, sonu gelmez hoplama zıplama numaraları yapmak, sert, kaba, kızgın bir şekilde konuşmaktı. Sürekli olarak arayışımızın yararsızlığıyla alay ediyor, cesaretlendirici sözlere vahşi bir acımasızlıkla yanıt veriyordu. İkinci günün sonunda kötü huylu bir çocuktan başka bir şeyi hatırlatmaz hale geldi. Kimsenin, hatta Kettricken'ın bile azarlarına kulak asmıyor, sessizliğin bir erdem de olabileceğini hatırlamıyordu. Bitip tükenmez konuşmaları ve sivri dilli şarkılarının grubu bize getireceğinden, sürekli gürültüsünün grubun gelişini örteceğinden endişelendiğim kadar korkmuyordum. Sessiz olması için yalvarmalarım, çenesini kapatması için kükremelerim kadar az fayda sağladı. Onu boğmayı hayal edene dek çıldırttı beni, bunu yapmayı tek isteyenin ben olduğumu da sanmıyordum.

İrfan yolunu takip ettiğimiz o uzun günlerde kafilemizin ilerlemesini kolaylaştıran tek şey yumuşak havaydı. Yağmur hafiflemiş ve daha seyrek yağmaya başlamıştı. Yol kenarındaki mevsimlik ağaçlar yapraklanmış, çevremizdeki tepeler yeşermişti. Jeppaların sağlığı otlakların artmasıyla beraber düzelmişti, Gecegözleri bir sürü av buluyordu. Uyku saatlerinin kısalması beni kötü etkiliyordu, ama kurdun yalnız avlanmasına izin vermek bunu çözmezdi. Uyumaktan korkuyordum. Daha da kötüsü, Kettle uyumama izin vermekten korkuyordu.

Yaşlı kadın kendiliğinden benim zihnimin sorumluluğunu üstlenmişti. Bundan hoşlanmadım, ama direnecek kadar aptal da değildim. Kettricken da, Starling de onun İrfan bilgisini kabul etmiş-

ti. Artık tek başıma ya da sadece Soytarı'nın refakatinde dışarı çıkmama izin verilmiyordu. Geceleri kurtla beraber ava çıktığımızda, Kettricken da bizimle geliyordu. Starling'le nöbeti paylaşıyorduk. Kettle'ın tavsiyesiyle Starling'in repertuarındaki şarkı ve hikayeleri ezbere öğrenmek, nöbet süresince zihnimi meşgul etti. Kısa uyku saatlerimde Kettle gerekirse boğazımdan aşağı döküp İrfanımı söndürmek için yanı başında hazır tuttuğu, yavaş yavaş kaynayan koyu cinkabuğuyla birlikte bana göz kulak oluyordu. Tüm bunlar rahatsız ediciydi, ama en kötüsü gün boyu birlikte yürüdüğümüz zamanlardı. Verity'den, gruptan ya da ucu onlara dokunan herhangi bir şeyden bahsetmeme izin yoktu. Bunların yerine oyunlarla uğraştık, akşam yemeği için yol kenarındaki otlardan topladık ya da Starling'in hikayelerini ezberden okudum. Zihnimin tamamen onunla meşgul olmadığından her şüphelendiğinde, yürüyüş değneğiyle sertçe vuruyordu. Birkaç kez onun geçmişine dair sorularla sohbeti değiştirmeyi denediğimde, kendini beğenmiş bir edayla bunun bizi sakınmamız gereken konulara götüreceğini söyledi.

Bir şeyi düşünmekten kaçınmak kadar kaypak bir iş yoktu. Zaman öldürmek için girişiğim işlerin ortasında, yol kenarındaki bir çiçeğin kokusu aklıma Molly'yi getiriyordu ve oradan da beni ondan uzağa çağıran Verity'ye geçmek sadece bir düşünce sekmesiydi. Ya da bazen Soytarı'nın gevezelikleri, Kral Shrewd'un onun şakaları karşısındaki hoşgörüsünü getiriyordu aklıma ve bana kralımın nasıl, kimin ellerinde öldüğünü hatırlatıyordu. En kötüsü Kettricken'ın sessizliğiydi. Artık Verity hakkındaki endişelerinden bahsedemiyordu bana. Verity'yi bulmaya nasıl da can attığını hissetmeden göremiyordum onu, sonra Verity'yi düşündüğüm için kendimi azarlıyordum. Böylece yolculuğumuzun uzun günleri geçip gitti.

Gittikçe etrafımızdaki kırsal arazi de değişiyordu. Vadinin dö-

nemeçlerini dolandıktan sonra kendimizi daha derinlerine inerken bulduk. Bir süre bulanık, gri bir nehre paralel ilerledik. Bu nehrin yükselip inişleri, bazı yerlerde yolu yan yan atılan bir adımın ancak sığdığı bir patika halini alacak kadar kemirmişti. Bir süre sonra kocaman bir köprüye geldik. Uzaktan bakınca, köprünün örümcek ağına benzer inceliği bana kurumuş kemikleri anımsattı, köprüyü bir uçtan diğerine uzanan keresteleri kıymık haline gelmiş bir halde bulacağımızdan korktum. Ama nehrin üzerinde olsa olsa yapanın keyfi böyle istediğinden dedirtecek kadar gereksiz bir yükselişle kavislenen bir köprüden geçtik. Yol siyah siyah parlıyordu, köprü açıklığının üstünü ve altını süsleyen kemer toz grisi rengindeydi. Metalden mi, yoksa bilmediğim bir taştan mı yapıldığını anlamadım. Çünkü dövülmüş metal ya da yontulmuş kayadan çok, bükülmüş ipliğe benziyordu. Zarafet ve süsü Soytarı'yı bile bir süre susturdu.

Köprüden sonra, sırf yeniden inişe geçmek için bir sıra küçük tepeyi tırmandık. Bu kez vadi dar, derin ve sanki uzun zaman önce bir devin savaş baltasını toprağa indirerek açtığı dik yamaçlı bir yarıktı. Yol, vadinin bir yanına tutunuyor ve yarığı takip ederek sürekli aşağıya iniyordu. Nereye gittiğimizi pek göremiyorduk, çünkü vadi bulutlarla ve yeşilliklerle dolu gibiydi. İlk sıcak su akıntısı yolumuzu kesene dek bu aklımı karıştırdı. Dere, hemen yolun yanındaki bir kaynaktan buharlar çıkararak kaynayıp yükseliyordu, ama artık var olmayan bir ustanın suyu zapt etmek için yaptığı, süslü bir şekilde yontulmuş taş duvarları ve boşaltma kanalını uzun zaman önce hor görmüştü. Soytarı, derenin pis kokusu ve bu kokunun çürük yumurtaya mı, toprağın kendi gazına mı atfedilmesi gerektiği hakkında büyük bir gösteri sundu. Bu kez kabalığı bile beni güldüremedi. Hokkabazlığı çok uzun süre devam etmiş, neşesi kaçmış, geriye sadece kabalığı ve zalimliği kalmış gibi geldi bana.

Öğleden sonra üzerinden buharlar çıkan gölcüklerin olduğu bir yere vardık. Sıcak su dayanılmayacak kadar ayartıcıydı, Kettricken kampı erken kurmaya izin verdi. Soytarı kokusu yüzünden hor görse de sıcak suyun yorgun bedenlerimizi içine bırakabileceğimiz rahatlığını uzun süredir özlüyorduk. Bana göre, Jhaampe'deki banyoları dolduran kaynar sulardan daha kötü kokmuyordu, yine de bu sefer bana eşlik etmesini istemem gerekmediği için memnundum. Soytarı içme suyu bulmak için gittiğinde, kadınlar en büyük gölcüğü aldı, ben de aynı şekilde kendi mahremiyetim için biraz daha uzakta, daha küçük bir kaynak aramaya çıktım. Bir süre suyun içinde kaldım, sonra giysilerimi de yıkamaya karar verdim. Sudaki mineral kokusu, vücudumun giysilerde bıraktığı kokudan daha kötü değildi. İşim bitince, kuruması için giysilerimi çimenlerin üzerine yaydım ve bir kez daha suyun içine uzanmaya gittim. Gecegözleri, gelip kenarda oturdu, kuyruğunu bacaklarının arasına sokarak kafası karışmış bir halde beni izledi.

İyi geliyor, dedim gereksiz yere, çünkü aldığım zevki hissedebildiğini biliyordum.

Kürkünün olmamasıyla ilgili herhalde, diye karar verdi sonunda.

Suya gir, ovalayıp yıkarım seni. Kış tüylerini dökmene yardımcı olur, diye önerdim.

Aşağılayarak homurdandı. *Sanırım az az kazıyıp dökmeyi tercih ederim.*

Pekala, oturup beni izleyerek sıkılmana gerek yok. İstersen ava çıkabilirsin.

Yapardım, ama büyük dişi köpek seni izlememi istedi. Bu yüzden izleyeceğim.

Kettricken mı?

Onu böyle çağırıyorsunuz.

Nasıl istedi bunu senden?

Kafası karışmış gibi baktı bana. *Senin gibi. Bana baktı ve ben de zihninden geçenleri anladım. Yalnız olmandan endişe duyuyordu.*

Senin onu duyduğunu biliyor mu? Seni duydu mu?

Hemen hemen, zaman zaman. Birden çimenlerin üzerine uzandı ve pembe dilini kıvırarak gerindi. *Eşin beni uzak tutmanı söylediğinde, ona bağlanırım belki.*

Komik değil.

Bana karşılık vermedi, ama sırtının üzerine döndü ve sırtını kaşıyarak yuvarlanmaya devam etti. Molly meselesi şimdi aramızda huzursuzluğun eşiği, benim yaklaşmaktan korktuğum, onunsa saplantılı bir şekilde içine baktığı bir yarıktı. Birden bir zamanlar olduğumuz gibi, sadece şimdiyi yaşayan bir bütün olmamızı istedim. Başımı gölcüğün kıyısına koyarak vücudumun yarısı suyun içinde, yarısı dışarıda arkama yaslandım. Gözlerimi yumdum ve hiçbir şey düşünmedim.

Gözlerimi yeniden açtığımda, Soytarı dikilmiş bana bakıyordu. Açıkça korkup irkildim. Gecegözleri de aynı şekilde korkup homurdanarak ayağa sıçradı. "Bir çeşit muhafız," dedim Soytarı'ya.

Kokusu yok ve yağan kardan daha yumuşak yürüyor! diye sızlandı kurt.

"Hep seninle, değil mi?" dedi Soytarı.

"Öyle ya da böyle," diye onayladım onu, yeniden suyun içine uzandım. Kısa süre sonra sudan çıkmak zorundaydım. Öğleden sonra artık akşama dönüyordu. Havaya eklenen serinlik sıcak suyu daha yumuşatıyordu. Bir süre sonra Soytarı'ya döndüm. Hâlâ durmuş bana bakıyordu. "Bir sorun mu var?" diye sordum.

Karasız bir hareket yaptı, sonra hantal bir şekilde gölün kıyısına çöktü. "Senin şu mum yapan hatunu düşünüyordum," dedi birden.

"Öyle mi?" diye sordum sessizce. "Ben düşünmemek için elimden geleni yapıyorum."

Bir süre düşündü bunu. "Eğer ölürsen, ne olacak ona?"

Karnımın üzerinde döndüm ve dirseklerime dayanarak Soytarı'ya bakmak için doğruldum. Bunun yeni bir şakaya varmasını bekledim, ama yüz ifadesi ciddiydi. "Burrich ona bakar," dedim sessizce. "Yardıma ihtiyaç duyduğu müddetçe. Molly yetenekli biri, Soytarı." Biraz düşündükten sonra, "Yıllarca kendine baktı... Soytarı, ben aslında hiç bakmadım ona. Onun yanındaydım, ama hep kendi ayakları üzerinde durdu," diye ekledim. Bunu söylerken hem gurur duymuş, hem de utanmıştım. Utanmıştım, çünkü bela dışında ona bir şey verememiştim ve böyle bir kadının benden hoşlanması da gururlandırmıştı beni.

"Ama en azından ona haber vermemi istemez misin?"

Yavaşça başımı iki yana salladım. "Benim öldüğüme inanıyor. Her ikisi de. Eğer gerçekten ölürsem, Regal'in zindanlarında öldüğüme inanmasına seve seve izin veririm. Çünkü başka türlü olduğunu öğrenmesi, sadece beni daha da kötü görmesine neden olur. Neden derhal ona gitmediğimi nasıl açıklayabilirsin? Hayır. Eğer bana bir şey olursa, ona hikayeler anlatılmasını istemem." Umutsuzluk beni bir kez daha kıskacına aldı. Ya hayatta kalır ve ona geri dönersem? Bunu düşünmek de bir o kadar kötüydü. Onun karşısında durup bir kez daha kralımı ondan önemli tuttuğumu nasıl açıklayacağımı hayal etmeye çalıştım. Bunu düşününce sımsıkı yumdum gözlerimi.

"Yine de her şey tamamlanıp bittiğinde, onu yeniden görmek isterim," dedi Soytarı.

Gözlerimi açtım. "Sen mi? Sizin bir kez bile konuştuğunuzu bilmiyordum."

Soytarı, bunu duyunca şaşırmış göründü. "Ama, bu, senin iyiliğini kastetmiştim. Ona iyi bakıldığını kendim de görmek istemiştim."

Tuhaf bir şekilde içimin sızladığını hissettim. "Ne söylemem gerektiğini bilmiyorum," dedim ona.

"Hiçbir şey söyleme o halde. Bana sadece onu nerede bulabileceğimi söyle," dedi gülümseyerek.

"Bunu ben de tam olarak bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Chade biliyor. Eğer... eğer yapmak zorunda olduğumuz şeyden sağ çıkamazsam, ona sorarsın." Kendi ölümümden bahsedince kendimi şanssız hissettim, "Hayatta kalacağımızı her ikimiz de biliyoruz. Bu öngörülmüştü değil mi?" diye ekledim.

Tuhaf bir bakış attı bana. "Kim tarafından?"

Kalbim sıkıştı. "Ak Kahin ya da bir başkası tarafından, diye ummuştum," dedim mırıldanarak. Soytarı'ya hayatta kalacağım öngörülmüş müydü diye hiç sormamışım gibi geldi. Savaş kazanan herkes hayatta kalmazdı. Cesaretimi topladım. "Katalizör'ün yaşadığı öngörüldü mü?"

Düşüncelere gark olmuş gibi göründü. Birden, "Chade tehlikeli bir hayata yöneliyor. Onun sağ kalacağının da garantisi yok. Kızın nerede olduğu hakkında bir fikrin olmalı. Bana söylemeyecek misin?" dedi.

Yanıtlamadığı sorum bir anda yanıtlanmış oldu. Katalizör sağ kalmayacaktı. Bu, soğuk ve tuzlu bir su dalgasıyla yıkılmak demekti. Bu soğuk bilginin içine düşmüşüm de boğuluyormuşum gibi hissettim. Kızımı hiçbir zaman kucağıma alamayacaktım, Molly'nin sıcaklığını bir daha hiç hissedemeyecektim. Neredeyse fiziksel bir acı gibiydi ve beni sersemletti.

"FitzChivalry?" diye yüklendi bana Soytarı. Daha fazla konuşamamalıymış gibi sıkıca ağzını kapatmak için elini kaldırdı birden. Öteki eli de bileğini kavramak için kalktı. Hasta görünüyordu.

"Sorun değil," dedim belli belirsiz. "Belki de ne olacağını bilmem daha iyidir." İçimi çektim ve derin derin düşündüm. "Bir köyden bahsettiklerini duymuştum. Burrich oraya alışverişe gidiyor. Uzak olamaz. Oradan başlayabilirsin."

Soytarı bana cesaret verir gibi hafifçe başını salladı. Gözleri

dolmuştu.

"Capelin Kumsalı," dedim sessizce.

Bir süre daha gözlerini bana dikmiş bir halde oturdu. Sonra birden yana düşüp yuvarlandı.

"Soytarı?"

Tepki yoktu. Ayağa kalktım, sıcak sular üzerimden akıyordu, ona baktım. Uyur gibi yan dönüp sere serpe uzanmıştı. "Soytarı!" diye bağırdım öfkeyle. Yine tepki vermeyince, bata çıka sudan fırlayıp ona doğru ilerledim. Çimenlerle kaplı kıyıda uzanmış, derin bir uykuya dalmış gibi yapıyor, hatta öyle nefes alıp veriyordu. "Soytarı?" diye sordum yeniden, az da olsa sıçrayıp yüzüme bakmasını bekledim. Oysa sanki rüyasını bölmüşüm gibi belirsiz bir hareket yaptı. Buna sözcüklerle ifade edilmeyecek kadar sinirlendim. Ciddi sözlerden bu kadar ani bir biçimde bir çeşit dalavereye geçebiliyordu. Yine de birkaç günden beri bu olağan tutumuydu. Sıcak suyun ne rahatlığı, ne de huzuru kalmıştı. Üzerimden sular damlaya damlaya giysilerimi toplamaya başladım. Silkinerek suyu vücudumdan atarken ona bakmayı reddettim. Üzerime geçirdiğim giysiler hâlâ nemliydi. Ondan uzaklaşıp kampa doğru yürürken Soytarı uyumaya devam ediyordu. Gecegözleri hemen peşimden geldi.

Bu bir oyun mu? diye sordu bana yürürken.

Bir çeşit, sanırım, dedim ona kısaca. *Benim eğlenmediğim bir oyun.*

Kadınlar çoktan kampa dönmüştü. Kettricken haritasını inceliyor, Kettle jeppalara kalan tahıldan küçük paylar veriyordu. Starling ateşin yanına oturmuş, saçlarını taramaya çalışıyordu, ama ben ona doğru yaklaşırken, gözlerini yukarı kaldırdı. "Soytarı temiz su bulmuş mu?" diye sordu.

Omuz silktim. "Onu son gördüğümde bulmamıştı. Bulmuşsa bile, yanında taşımıyordu."

"Mataralarda idare edecek kadar var. Ben sadece çay için taze su olsun istemiştim."

"Ben de." Yemek ateşinin yanına oturdum ve onu izledim. Parmakları başında dans ederek ıslak parlak saçlarını düzgün örgülerle bağlarken, hiç düşünmüyor gibi görünüyordu. Örgüleri başına doladı ve sıkıca alttan bağladı.

"Islak saçların yüzüme değmesinden nefret ediyorum," dedi. Sonra imalı bir şekilde, "Tarağımı ödünç almak ister misin?" diye ekledi.

Elimi darmadağın saçlarıma daldırdım. "Sanırım iyi olur," diye mırıldandım.

"Haklısın," diyerek katıldı bana, ama tarağı vermedi. Bunun yerine gelip arkama çömeldi. "Nasıl bu hale getirdin bunları?" diye yüksek sesle dile getirdi merakını, tarağı saçlarımın arasından aşağı çekmeye başlarken.

"Böyle oluyor," diye mırıldandım. Nazik dokunuşu, kafatasımdaki yumuşak çekilme hissi kendimi inanılmaz derecede iyi hissetmemi sağladı.

"Çok güzel saçların var, sorun bu. Hiç saçları güzel olan Bucklı bir adam görmemiştim."

Kalbimin çarptığını hissettim. Rüzgarlı bir günde bir Buck kumsalı ve gömleğinin bir iki düğmesi açık olarak kırmızı battaniyenin üzerinde, yanımda oturan Molly. Bana Burrich'ten beri ahırlardan çıkan en iyi şey olarak görüldüğümü anlatmıştı. "Sanırım saçın yüzünden. Bucklı erkeklerin çoğununki gibi kaba değil." Cilve taşıyan iltifatlar, havadan sudan konuşmalar ve açık gökyüzünün altında o tatlı dokunuşu için kısa bir hazırlık. Nerdeyse gülümsedim. Ama birlikte geçen zamanlarımızın çoğunda olduğu gibi, o günün de kavgalar ve gözyaşlarıyla sona erdiğini hatırlıyordum. Boğazım tıkandı ve anıları uzaklaştırmaya çalışarak başımı iki yana salladım.

"Hareket etmeden otur," diye azarladı beni Starling saçıma daha sert asılarak. "Hemen hemen bitti. Sabırlı ol, bu son düğüm." Saçımı yukarıda tuttu ve neredeyse hissetmediğim hızlı bir çekişle düğümü açtı. "Bağı ver bana," dedi, saçımı arkadan topladı.

Kettle jeppaları besledikten sonra geri geldi. "Et var mı?" diye sordu bana imalı bir şekilde.

İçimi çektim. "Henüz yok. Birazdan olur," diye söz verdim. Yorgun argın ayağa kalktım.

"Göz kulak ol ona, kurt," dedi Kettle Gecegözleri'ne. Gecegözleri de haffiçe kuyruğunu salladı, sonra beni kamptan uzağa götürdü.

Kampa döndüğümüzde hava kararmıştı. Ama halimizden memnunduk, çünkü tavşan değil küçük bir oğlağa benzeyen, ama postu daha yumuşak, çatal ayaklı bir hayvan getirmiştik beraberimizde. Hem iç organlarını Gecegözleri'ne vermek için, hem de taşırken daha hafif olsun diye hayvanın karnını avladığımız yerde yarmıştım. Eti omzuma atmış, ama bir süre sonra bundan pişman olmuştum. Taşıdığı haşere her neyse boynuma geçmekten memnun olmuştu. Bu gece yeniden yıkanmalıydım.

Kettle beni karşılamaya gelirken, ona sırıttım, incelemesi için oğlağı omzumdan alıp yukarı kaldırdım. Ama tebrik etmek yerine "Daha cinkabuğu var mı?" diye sordu.

"Hepsini sana verdim," dedim ona. "Niye? Bitti mi? Soytarı'yı ne hale getirdiğini düşününce bu habere neredeyse sevineceğim."

Tuhaf bir bakış attı bana. "Tartıştın mı?" diye sordu. "Ona vurdun mu?"

"Ne? Tabii ki, hayır!"

"Onu senin yıkandığın gölcüğün kenarında bulduk," dedi sessizce. "Rüya gören bir köpek gibi kasılıyordu uykusunda. Uyandırdım, ama uyanıkken bile açık seçik düşünemiyor gibiydi. Onu buraya getirdik, ama sadece battaniyelerini aradı. O zamandan

beri ölü gibi uyuyor."

Yemek ateşine varmıştık, oğlağı ateşin yanına bırakıp çadıra koştum. Gecegözleri önümde kendine yol açıyordu.

"Canlandı, ama sadece birazcık," diye devam etti Kettle. "Sonra yeniden uykuya daldı. Büyük bir yorgunluktan ya da uzun süren bir hastalıktan çıkmış gibi davranıyor. Onun için korkuyorum."

Onu zar zor duyuyordum. Çadıra girer girmez Soytarı'nın yanına çömelmiştim. Yana yaslanmış, bir top gibi büzülmüş halde yatıyordu. Kettricken yanına çömelmişti, yüzü endişeyle kaplıydı. Soytarı bana sadece uyuyan biri gibi göründü. İçimde rahatlama hissiyle öfke mücadele ediyordu.

"Ona neredeyse cinkabuğunun tümünü verdim," diye devam ediyordu Kettle. "Kalanı da verirsem, grup ona saldırdığı takdirde kullanmak için kalmayacak."

"Başka ot yok mu..." diye başladı Kettricken, ama onun sözünü kestim.

"Neden uyumasına izin vermiyoruz? Belki de bu sadece diğer hastalığının sonucudur. Ya da cinkabuğunun etkisidir. Kuvvetli uyuşturucularla vücut uzun süre kandırılır, ama sonra gerçek ihtiyacı ortaya çıkar."

"Bu doğru," dedi Kettle isteksizce. "Ama hiç ona göre değil..."

"Cinkabuğunu kullanmasının üçüncü gününden beri, zaten kendisi gibi davranmıyordu," dedim. "Dili çok sivri, alayları çok inciticiydi. Bana sorarsanız, bugünlerde uyanık olmasından çok uyumasını tercih ettiğimi söylerim."

"Pekala. Belki de dediğin gibidir. Uyumasına izin verelim o halde," diyerek kabul etti Kettle. Bir şey daha söyleyecekmiş gibi nefes aldı, ama konuşmadı. Oğlağı pişirmeye hazırlamak için dışarı çıktım. Starling de beni takip etti.

Bir süre oturup oğlağın derisini yüzmemi izledi. O kadar da

büyük bir hayvan değildi. "Ateşi yakmama yardım et, hepsini kızartacağız. Bu havada pişmiş et daha iyi dayanır."

Hepsini mi?

Senin için ayrılan büyük porsiyon hariç. Bıçağımı diz bağına soktum, baldırı ayırıverdim ve kıkırdağın kalanını kestim.

Kemikten fazlasını istiyorum, diye hatırlattı bana Gecegözleri.

Güven bana, dedim. Bitirdiğimde, hayvanın kafası, postu, dört baldırı ve bir budun çeyreği onun olmuştu. Bu şekilde parçalamak eti şişe geçirmeyi zorlaştırmıştı, ama üstesinden geldim. Genç bir hayvandı, fazla yağlı olmasa da etinin yumuşak olacağını umuyordum. En zoru pişmesini beklemekti. Alevlerin ucu eti yalıyor, yakıyor ve kızaran etin iştah açıcı kokusu benimle alay ediyordu.

"Çok kızdın mı Soytarı'ya?" diye sordu Starling sessizce.

"Ne?" omzumun üzerinden ona baktım.

"Birlikte yolculuk ettiğimiz sürede, nasıl anlaştığınızı anladım.. Kardeşten de yakınsınız. Onun yanına oturup hastalandığı zaman yaptığın gibi somurtmanı beklerdim. Ama sen hiçbir sorunu yokmuş gibi davranıyorsun."

Ozanlar belki de çok açık görüyorlardı. Saçımı yüzümden geriye atıp düşündüm. "Bugün yanıma geldi, konuştuk. Eğer Molly'ye dönecek kadar yaşayamazsam, onun için ne yapacağı hakkında." Starling'e baktım ve başımı iki yana salladım. Boğazımın gerilmesi şaşırttı beni. "Hayatta kalmamı beklemiyor. Bir kahin böyle bir şey söylediğinde, tersine inanmak güçtür."

Starling'in yüzündeki korku ifadesi rahatlatıcı değildi. Bu ifade, "Kahinler her zaman haklı çıkmazlar. Kesin bir şekilde ölümünü gördüğünü söyledi mi?" diye ısrar ederken sözlerine yalanlar ekledi.

"Soruma cevap vermedi," diye karşılık verdim.

"Böyle bir meseleyi söz konusu etmemeliydi," diye bağırdı

birden Starling öfkeyle. "Ölümüne neden olacağını bildiğinde, yapmak zorunda oldukların için cesur davranmanı nasıl bekleyebilir şimdi?"

Sessizce omuz silktim. Avlanırken bunu düşünmek istememiştim. Uzaklaşmak yerine, duygularım daha da gelişmişti. Birden hissettiğim mutsuzluk beni pençesine almıştı. Evet, bir de öfke. Bunu bana söylediği için Soytarı'ya çok kızgındım. Düşünmek için kendimi zorladım. "Haberler onun suçu değil. Niyetini de kınayamam. Ama insanın bir gün, bir yerde karşılaşacağı bir son olarak değil, büyük bir ihtimalle bu yaz yeşilliğini yetirmeden yüzleşeceğini bilerek ölümü kabullenmesi zor." Başımı kaldırdım, etrafımızı saran taze, vahşi otlara baktım.

Son kez olduğunu düşünerek bakınca her şeyin bu kadar farklı görünmesi şaşırtıcıydı. Her dalın her bir yaprağı, yeşilin birçok tonuyla göze çarpıyordu. Kuşlar birbirlerine meydan okurcasına ötüyor ya da parlak renkli kanatlarıyla uçuyorlardı. Pişen etin kokusu, toprağın kokusu, hatta bir kemiği dişlerinin arasında kıran Gecegözleri'nin çıkarttığı sesler birden özel ve değerli hale gelmişti. Bir kasabaya vardığımda sadece bir kupa bira içmek isteyerek ya da yalnızca bugün hangi atın nallanması gerek diye düşünerek kör gibi kaç gün yürümüştüm? Soytarı uzun zaman önce Buckkeep'te, her günü önemliymiş gibi, sanki dünyanın kaderi yaptıklarıma bağlıymış gibi yaşamam gerektiği konusunda beni uyarmıştı. Şimdi birden söylemeye çalıştığı şeyi kavramıştım. Kalan günlerim sayılacak kadar azalmıştı.

Starling ellerini omuzlarıma koydu. Eğildi ve yanağını yanağıma yapıştırdı. "Üzgünüm, Fitz," dedi sessizce. Sözlerini güçlükle duyuyor, sadece ölümüme olan inancını işitiyordum. Alevlerin üzerinden pişmekte olan ete diktim gözlerimi. Bir zamanlar bu oğlak da yaşıyordu, hayattaydı.

Her zaman şimdinin kıyısındadır ölüm. Gecegözleri'nin bu

konudaki fikri yumuşaktı. *Ölüm gizli ve sinsice hareket eder bizimle ve her zaman avının farkındadır. Üzerinde durulacak bir konu değildir ölüm, ama hepimizin tüm benliğimizle, canımız kanımızla bildiğimiz bir şeydir. İnsanlar hariç hepimizin.*

Şaşırmadan, Soytarı'nın zaman hakkında bana öğretmeye çalıştığı şeyleri anlayıverdim. Birden geri dönmek, her günü yeniden yaşamak istedim. Zaman. Zamanın içine tutsak edilmiş, etkileyebildiğim tek zaman olan şimdinin küçük bir parçasıyla çevrilmiştim. Planladığım tüm sonralar ve yarınlar, her an benden alınabilecek olan silik şeylerdi. Niyetler hiçbir şeydi. Sahip olduğum tek şey şimdiydi. Birden ayağa kalktım.

"Anladım," dedim yüksek sesle. "Beni harekete geçirmek için bunu söylemek zorundaydı. İşleri yoluna koyabileceğim bir yarın varmış gibi davranmayı kesmek zorundayım. Bunun şimdi, hemen şimdi, yarını düşünmeden yapılması gerek. Yarın için korkmamak gerek."

"Fitz?" Starling birazcık geri çekildi. "Sanki aptalca bir şey yapacakmış gibi konuşuyorsun." Koyu renk gözleri endişeyle dolmuştu.

"Aptalca," dedim kendi kendime. "Soytarı kadar aptalca. Evet. Ete bakar mısın, lütfen?" diye sordum Starling'e mütevazı şekilde.

Cevap vermesini beklemedim. Starling yerimi alırken, ayağa kalkıp çadıra gittim. Kettle, Soytarı'nın yanında oturuyor, uyurken onu izliyordu. Kettricken botunu onarıyordu. İçeri girdiğimde, ikisi de başlarını kaldırıp bana baktı. "Onunla konuşmam gerek," dedim basitçe. "İzin verirseniz, yalnız."

Şaşkın bakışlarını görmezden geldim. Şimdiden Soytarı'nın bana anlattıklarını Starling'e söylememiş olmayı istemiştim. Şüphesiz diğerlerine de anlatırdı, ama ben şimdilik bunu onlarla paylaşmak istemiyordum. Soytarı'ya anlatacak önemli şeylerim vardı, bunu şimdi yapacaktım. Çadırdan çıkmalarını izlemeyi bekleme-

dim. Soytarı'nın yanına oturdum. Yanağının soğukluğunu hissederek yumuşak bir şekilde Soytarı'nın yüzüne dokundum. "Soytarı," dedim sessizce. "Seninle konuşmam gerek. Anladım. Sanırım sürekli bana öğretmeye çalıştığın şeyi anladım sonunda."

Kımıldanıp uyanması için birkaç kez daha çabalamam gerekti. Sonunda Kettle'ın endişelerinin bazılarına ben de ortak oldum. Bu bir adamın gün sonundaki basit uykusu değildi. Ama Soytarı nihayet gözlerini açtı, sıkıntıyla bana baktı. "Fitz? Sabah oldu mu?" diye sordu.

"Akşam, ve kızaran taze etimiz var, kısa süre içinde pişer. Sanırım iyi bir yemek iyileşmene yardımcı olur." Tereddüt etmeye başlamıştım, sonra yeni kararlılığımı hatırladım. Şimdi. "Bana söylediklerin yüzünden önce kızdım sana. Ama şimdi nedenini herhalde anlıyorum. Haklısın, geleceğe sığınıp günleri harcıyorum." Bir nefes aldım. "Burrich'in küpesini sana vermek, sana emanet etmek istiyorum. So... sonra küpeyi ona götür. Benim bir çoban kulübesinin dışında ölmediğimi, kralıma ettiğim yemini tuttuğumu söyle. Bu onun için bir anlam ifade edecektir, benim için yaptığı onca şeyin karşılığını biraz da olsa ödeyecektir. O bana erkek olmayı öğretti. Bunun söylenmemesini istemem."

Kancasını açıp küpeyi kulağımdan çıkardım. Soytarı'nın gevşek eline koyarak avcunu kapattım. Yan yatmış, sessizce dinliyordu, yüzü çok ciddiydi. Ona bakarak başımı iki yana salladım.

"Molly'ye, çocuğumuza gönderecek bir şeyim yok. Shrewd'un uzun zaman önce bana verdiği iğne onda, başka bir şey yok." Kararlılığımı sesime yansıtmaya çalışıyordum, ama sözlerimin önemi beni boğuyordu. "Regal'in zindanlarından sonra yaşadığımı söylememek en doğrusu olacaktır. Olursa tabii. Burrich böylesi bir gizliliği anlayacaktır. Bir kez yasımı tuttu Molly, ona tersini söylemenin bir anlamı yok. Onu arayacağın için mutluyum. Nettle'a oyuncaklar yap." İrademe rağmen, gözlerim yaşlarla dolmuştu.

Soytarı doğrulup oturdu, yüzü endişeliydi. Yumuşak bir şekilde omzumu tuttu. "Eğer Molly'yi bulmamı istiyorsan, iş oraya varırsa, bunu yapacağımı bil. Ama niye böyle şeyler düşünüyoruz şimdi? Neden korkuyorsun?"

"Ölümden korkuyorum," diye itiraf ettim. "Ama korku buna engel olmayacaktır. Bu yüzden elimden geldiği kadar hazırlık yapıyorum. Uzun zaman önce yapmam gerektiği gibi." Dumanlı gözlerine baktım doğrudan. "Söz ver bana."

Soytarı elindeki küpeye baktı. "Söz veriyorum. Neden benim şansımın senden daha yüksek olduğunu düşündüğünü bilmememe rağmen. Onları nasıl bulacağımı da bilmiyorum, ama bulacağım."

Büyük bir rahatlık hissettim. "Daha önce anlatmıştım sana. Sadece kulübelerinin Capelin Kumsalı diye bir köye yakın olduğunu biliyorum. Buck'ta Capelin Kumsalı diye anılan birden fazla yerin olduğu da bir gerçek. Ama onları bulacağım diyorsan, bunu yapacağına inanırım."

"Capelin Kumsalı mı?" Soytarı'nın gözleri çok uzaklara gitti. "Sanırım hatırlıyorum... Bunu rüyamda gördüğümü sanmıştım." Başını iki yana salladı ve gülümser gibi oldu. "Yani şimdi Buck'ın en gizli sırlarından birini bilenlerden biri oldum. Chade, Burrich'in Molly'yi nereye saklamış olduğunu tam olarak kendisinin bile bilmediğini söylemişti. Sadece Burrich'e haber bıraktığı bir yer vardı, çağırınca Burrich onun yanına gidiyordu. 'Bir sırrı ne kadar az kişi bilirse, o kadar az kişi ifşa edebilir,' dedi bana. Yine de bu ismi daha önce duymuşum gibi geliyor. Capelin Kumsalı. Ya da düşümde gördüm belki."

Kalbim buz kesti. "Ne demek istiyorsun? Capelin Kumsalı'na dair zihinsel bir görüntü mü?"

Soytarı başını iki yana salladı. "Hayır, zihinsel bir görüntü değildi. Birçoğundan daha pürüzlü bir kabustu. Öyle ki, Kettle beni bulup uyandırdığında, aslında hiç uyumamışım da birkaç saat-

liğine hayatımdan uzaklaşmışım gibi hissettim." Yeniden yavaşça başını salladı ve esneyerek gözlerini ovdum. "Dışarıda yatıp uyuduğumu bile hatırlamıyorum. Ama beni orada bulmuşlar."

"Ters giden bir şeyler olduğunu bilmeliydim," diye özür diledim. "Sıcak su kaynağının yanındaydın, benimle Molly ve... diğer şeyler hakkında konuştun. Sonra birden yatıp, uyudun. Benimle dalga geçtiğini düşündüm," diye itiraf ettim mahcup olarak.

Muazzam şekilde esnedi. "Seni aradığımı bile hatırlamıyorum," dedi. Sonra birden havayı kokladı. "Et mi kızartıyoruz demiştin?"

Başımı sallayarak onayladım. "Kurtla beraber bir oğlak avladık. Genç bir hayvan, eti yumuşak olmalı."

"Eski ayakkabıları bile yiyecek kadar açım," dedi. Döşekten kalkıp çadırdan çıktı. Ben de onu izledim.

Yemekte, günlerdir olmadığı kadar iyi vakit geçirdik. Soytarı yorgun ve dalgın görünüyordu, ama o sivri mizahını terk etmişti. Et yağlı bir kuzu kadar yumuşak olmasa da haftalardır yediklerimizin hepsinden çok daha iyiydi. Yemeğin sonunda Gecegözleri'nin uykulu tokluğuna ortak oldum. Kurt nöbeti paylaşmak için dışarıda Kettricken'ın yanına kıvrılırken, ben çadırın içinde battaniyelerimi aradım.

Öğleden sonra bu kadar çok uyuduktan sonra, Soytarı'nın ayakta olacağını ummuştum. Oysa ben daha botlarımı çıkarmadan battaniyelerin içine girip derin bir uykuya ilk dalan o olmuştu. Kettle oyun bezini yaydı, bana düşünmem için bir problem verdi. Kettle uykuma göz kulak olurken, elimden geldiği kadar dinlenmek için döşeğe uzandım.

Ama o gece çok az dinlenebildim. Uykuya dalmamın üzerinden kısacık bir süre bile geçmemişti ki, Soytarı uykusunda kasılıp bağırmaya başladı. Gecegözleri bile ne olduğunu görmek için başını çadırın kapısından içeri uzattı. Kettle'ın onu uyandırmak için birkaç kez denemesi gerekti. Soytarı yeniden uykuya daldı-

ğında, o gürültülü rüyalarına geri döndü. Bu kez onu silkmek için ben uzandım. Ama omzuna dokunduğumda, bir an için onun gece korkusunu ben de paylaştım. "Soytarı, uyan!" diye bağırdım, sanki bu emre yanıt verir gibi Soytarı doğrulup oturdu.

"Bırak, bırak!" diye bağırdı ümitsizce. Sonra etrafa bakıp kimsenin onu tutmadığını anlayarak döşeğine geri düştü. Gözlerini çevirip gözlerime baktı.

"Ne görüyordun rüyanda?" diye sordum ona.

Düşündü, sonra başını iki yana salladı. "Geçti artık." Titreyerek derin bir nefes aldı. "Ama gözlerimi kapattığımda, beni beklemesinden korkuyorum. Kettricken'ın birine ihtiyacı var mı, bir bakacağım. Rüyalarımda karşıma çıkan her neyse, onunla karşılaşmak yerine uyanık kalmayı tercih ederim."

Onun çadırdan çıkmasını izledim. Sonra battaniyelerin arasına girdim yeniden. Gözlerimi yumdum. Onu buldum, gümüşi renkte parlayan bir ip kadar silikti. Aramızda bir İrfan bağı vardı.

Ah. Bu, o mu? diye şaşırdı kurt.

Sen de hissedebiliyor musun?

Sadece bazen. Verity ile aranda olan gibi.

Sadece daha zayıf.

Zayıf mı? Sanmam. Gecegözleri düşünüp taşındı. *Daha zayıf değil, kardeşim. Ama farklı. İrfan birlikteliğinden çok İzan bağı gibi.*

Gözlerini kaldırıp çadırdan çıkan Soytarı'ya baktı. Bir süre sonra Soytarı kendi kendine somurtarak Gecegözleri'ne baktı.

Görüyorsun, dedi kurt. *Hissediyor beni. Açıkça değil, ama yine de hissediyor. Merhaba, Soytarı. Kulaklarım kaşınıyor.*

Çadırın dışında, Soytarı elini birden aşağı uzatıp kurdun kulaklarını kaşıdı.

33

TAŞ OCAĞI

Dağ halkı arasında, büyü yapma yeteneğine sahip ve artık insanlar için sonsuza dek yitik olan birçok şeyi bilen kadim bir ırka dair efsaneler anlatılır. Bu hikayelerle Altı Dükalık'ta anlatılan eski hikayeler arasında birçok yönden benzerlikler bulunur. Bazı durumlarda bu hikayeler birbirine o kadar benzer ki, bunlara ancak aynı hikayelerin başka bir halk tarafından uyarlanmış halleri denilebilir. Bunun en açık örneği Dulun Oğlunun Uçan Sandalyesi adlı hikayedir. Dağ halkı arasında bu Buck hikayesi Öksüz Oğlanın Uçan Kızağı olur. Hangisinin daha eski olduğunu kim söyleyebilir?

Dağ Krallığı halkı, ormanlarında karşılaşılabilecek tuhaf anıtların bazılarından bu kadim ırkın sorumlu olduğunu söyleyecektir. Aynı şekilde, Dağ çocuklarının hâlâ oynamakta olduğu strateji oyunlarının bazıları ve insanın ciğerlerinden gelen havayla değil de şişmiş bir torbanın içine hapsedilen nefesle çalışan, çok farklı bir üflemeli çalgı benzeri daha önemsiz eserler de bu ırka atfedilir. Bu hikayelerde dağların gerisinde bir zamanlar bu varlıkların yurdu olan kadim şehirlerden de bahsedilir. Ancak ben sözlü ya da yazılı edebiyatta bu insanların nasıl ortadan yok olduğuna dair bir açıklama bulamadım.

* * *

Üç gün sonra taş ocağına vardık. Bu üç gün, aniden ısınan ha-

vada yürüyerek geçmişti. Hava, açan yaprakların ve çiçeklerin kokularıyla, kuş cıvıltılarıyla ve böcek vızıltılarıyla doluydu. İrfan yolunun her iki yanında da yaşam tomurcuklanmıştı. Duyularım açık, yaşadığımdan hiç olmadığım kadar emin bir halde yürüdüm aralarında. Soytarı benim için öngördüğü şeyler hakkında daha fazla konuşmamıştı. Buna minnettardım. Gecegözleri'nin haklı olduğunu anlamıştım. Bunu bilmek yeterince zordu. Üzerinde durmayacaktım.

Sonra taş ocağına vardık. İlk başta bize sadece bir çıkmaza ulaştık gibi geldi. Yol, Buckkeep Şatosu'nun iki katı kadar büyük bir alanı kaplayan, çıplak taştan sarp bir vadiye doğru iniyordu. Vadinin duvarları büyük siyah taş blokların çıkarıldığı yerlerin dik, düz ve çıplak izleriyle doluydu. Birkaç yerde taş ocağının kenarından bir çavlan gibi aşağı akan yeşillikler oyulmuş kayalıkları örtüyordu. Çukurun dibinde yağmur suları birikmiş, su yemyeşil kesilmişti. Başka bitki yoktu, çünkü toprak çok azdı. İrfan yolunun bittiği yeri geçtikten sonra, ayağımızın altında yolun yapılmış olduğu ham, siyah taş vardı. Yukarı, karartı şeklinde karşımızda beliren yamaçlara baktığımızda, gümüş damarlı siyah taşlar gördük. Ocağın zeminine, moloz ve toz yığınlarının ortasına bir sürü, kocaman taş blok bırakılmıştı. Dev bloklar bir binadan daha büyüktü. Bırakın nasıl taşındığını, bunların nasıl kesildiğini bile tasavvur edemiyordum. Blokların yanında, bana kuşatmalarda kullanılan tekerlekli kuleleri hatırlatan büyük kalıntılar vardı. Ahşapları çürümüş, metalleri paslanmıştı. Kalıntılar, çürüyen kemikler gibi eğilip bir araya toplanmıştı. Taş ocağını sessizlik kaplamıştı.

Buraya dair iki şey hemen dikkatimi çekmişti. Birincisi, karşımıza çıkan siyah sütuna daha önce de rastlamış olduğumuz eski işaretler kazınmıştı. İkincisiyse, burada kesinlikle canlı hayvan yaşamından iz olmamasıydı.

Sütunun yanına gidip durdum. İrfanımla uzanıp araştırdım,

kurt da arayışıma ortak oldu. Soğuk taş.

Belki de artık kayaları yemeyi öğrenmeliyiz, değil mi? diye önerdi kurt.

"Bu gece başka bir yerde avlanmak zorundayız," diyerek katıldım ona.

"Ve temiz su bulmalıyız," diye ekledi Soytarı.

Kettricken da sütunun yanında durmuştu. Jeppalar umutsuzca yeşil bir şeyler arayarak çoktan etrafta dolanmaya başlamışlardı. İrfan ve İzan sahibi olmak, diğer halka dair algılarımı keskinleştirmişti. Ama o an için Kettricken'dan hiçbir duyum alamadım. Yüzü durgun ve boştu. Sanki gözlerimin önünde yaşlanmış gibi, yüzüne bir kayıtsızlık gelmişti. Gözleri cansız taşın üzerinde gezindi, tesadüfen bana döndü. Zayıf bir gülümseme yayıldı dudaklarına.

"Burada değil," dedi. "Bu kadar yol geldik ve o burada değil."

Ona söyleyecek bir şey bulamadım. Araştırmamızın sonunda gerçekleşmesini beklediklerimi düşününce, terk edilmiş bir taş ocağı hiç aklımdan geçmeyen bir şeydi. Söyleyecek iyimser bir şey düşünmeye çalıştım. Hiçbir şey yoktu. Burası, haritamızın üzerine işaretlenen son yer ve kesinlikle İrfan yolunun son durağıydı. Kettricken sütunun tabanındaki düz taşa oturmak için yavaşça çöktü. Sadece oturup kaldı. Ağlayamayacak kadar yorgun ve cesaretsizdi. Kettle ve Starling'e baktığımda, sanki bir cevabım olmalıymış gibi gözlerini bana diktiklerini gördüm. Bir cevabım yoktu. Sıcak günün harareti sıkıyordu beni. Bunun için gelmiştik bu kadar uzaklara.

Leş kokusu alıyorum.

Ben almıyorum. Bu, şimdi düşünmek istediğim son şeydi.

O burunla koku yu almanı ben de beklemiyordum zaten. Ama buraya fazla uzak olmayan bir yerde ölü bir şey var.

"O halde git ve oyalan onunla," dedim biraz sert bir şekilde.

"Fitz," diye azarladı beni Kettle, Gecegözleri kararlı adımlarla

koşarak uzaklaşırken.

"Kurtla konuşuyordum," dedim pek de inandırıcı olamayan bir şekilde. Soytarı da nerdeyse boş bulunarak başını sallayıp onayladı beni. Pek kendinde değildi. Kettle, elde kalan küçük stok yüzünden az miktardaki otu tekrar tekrar demleyip durmak zorunda kalsa da cinkabuğu içmesi için ısrarlı davranmıştı. Zaman zaman aramızdaki İrfan bağına dair kısa ipuçları yakaladığımı sanıyordum. Ona baktığımda, kampın karşısında bile olsa, dönüp bakışlarıma karşılık veriyordu. Daha fazlası yoktu. Ona bundan bahsettiğimde, bazen kendisinin de bir şeyler hissettiğini, ama ne olduğundan emin olmadığını söyledi. Kurdun bana anlattıklarından söz etmedim. Cinkabuğu çayından ya da değil, ciddi ve uyuşuk kalmaya devam etti. Gece uykusu onu dinlendirmiş gibi görünmüyordu, rüyasında inleyip mırıldandı. Bana uzun bir hastalık döneminden çıkan birini anımsatıyordu. Azar azar, yeniden güç topluyordu. Az konuşuyordu, hatta aksi neşesi bile kaybolmuştu. Bu, sırtıma bir endişe daha yüklüyordu.

Bu bir adam!

Gecegözleri'nin burnu cesedin iğrenç kokusu yoğun olarak alıyordu. Nerdeyse kusacaktım. Sonra dehşet içinde, "Verity," diye fısıldadım kendi kendime. Kurdun gittiği yöne doğru koşmaya başladım. Soytarı da yavaşça, rüzgarda sürüklenen bir tüy gibi arkamdan geliyordu. Kadınlar, anlamadan gidişimizi izliyorlardı.

Ceset, kocaman iki taş blokun arasına sıkışmıştı. Sanki ölürken saklanmaya çalışmış gibi büzülmüştü. Kurt, ensesindeki tüyler dimdik olmuş bir halde durmadan cesedin çevresinde dönüyordu. Biraz uzakta durup gömleğimin kolunu elime kadar çektim. Elimi kaldırıp ağzımı ve burnumu örttüm. Bunun bir parça yardımı oldu, ama hiçbir şey bu kokuyu tam anlamıyla bastıramazdı. Ne yapmam gerektiğini bilerek kendimi toplayıp biraz daha yaklaştım. Cesede iyice yaklaştığımda, elimi aşağı uzattım, fi-

yakalı pelerinini tuttum ve çektim.

"Hiç sinek yok," dedi Soytarı neredeyse rüya görür gibi.

Haklıydı. Sinek de, kurt da yoktu. Sadece ölümün sessiz çürümüşlüğü etkilemişti adamın yüzünü. Yüzü esmerdi, saban süren bir köylünün teni gibi, ama daha koyuydu. Korku yüz hatlarını buruşturmuştu, ama bunun Verity olmadığını biliyordum. Yine de onu tanımadan önce gözlerimi bir süre daha üzerinde gezdirdim. "Carrod," dedim sessizce.

"Regal'in grubundaki mi?" diye sordu Soytarı, sanki etrafta başka Carrod olabilirmiş gibi.

Başımla onayladım. Yanına çömelirken gömleğimin kolunu ağzımın ve burnumun üzerinde tuttum.

"Nasıl ölmüş?" diye sordu Soytarı. Kokudan rahatsız değilmiş gibi görünüyordu, ama ben ağzımı açıp konuşabileceğimi sanmıyordum. Omuz silktim. Cevap vermek için nefes almam gerekecekti. Kıyafetlerinden ihtiyatla tutup onu çektim. Ceset hem katıydı, hem de yumuşuyordu. İncelemek zordu, ama bir şiddet izi bulamadım. Hafifçe nefes aldım, içimde tuttum, sonra iki elimi de kullanarak kemerini çözdüm. Kemerini, hâlâ üzerinde duran kesesi ve bıçağıyla birlikte çekip aldım ve hemen geri çekildim.

Ben keseyi açarken Kettricken, Kettle ve Starling bize yaklaşıyorlardı. Ne bulmayı umdum bilmiyorum, ama hayal kırıklığına uğradım. İçinde bir avuç madeni para, bir çakmaktaşı ve bir bileme taşı vardı sadece. Keseyi yere fırlattım, elimi pantolonumun paçasına sildim. Sanki ölünün kokusu üzerime yapışıp kalmıştı.

"Carrod," dedi Soytarı diğerlerine. "Sütun vasıtasıyla gelmiş olmalı."

"Ne öldürmüş onu?" diye sordu Kettle.

Gözlerine baktım. "Bilmiyorum. İrfan yüzünden sanırım. Her neyse ondan saklanmaya çalışmış. Bu kayaların arasına. Haydi uzaklaşalım bu kokudan," diye önerdim. Sütunun yanına gittik

yeniden. Gecegözleri ve ben en arkadan, daha yavaş yürüdük. Kafam karışmıştı. İrfan duvarlarımı güçlü tutmak için elimden gelen her şeyi seferber ettiğimi fark ettim. Carrod'un öldüğünü görmek beni şaşkınlığa uğratmıştı. Bir grup üyesi daha eksildi, dedim kendime. Ama o buradaydı, öldüğünde tam burada, taş ocağındaydı. Eğer onu İrfanıyla Verity öldürdüyse, bu belki Verity'nin burada bulunmuş olduğu anlamına gelirdi. Ya taş ocağında bir yerlerde tesadüfen Burl ve Will'e rastlarsak, ya onlar da Verity'ye saldırmak için buraya gelmişlerse, diye endişelendim. Şüphelerimin en zayıfı ise Verity'nin cesedini bulacak gibi görünmemizdi. Ama Kettricken'a bu düşüncelerin hiçbirini söylemedim.

Sanırım kurt ve ben bunu eşzamanlı olarak hissettik. "Orada canlı bir şey var," dedim sessizce. "Taş ocağının derinlerinde."

"Ne?" diye sordu Soytarı.

"Bilmiyorum." Bir ürperme geçti üzerimden. Orada her ne varsa, buna dair İzan hissim çekilip aktı. Ne olduğunu hissetmek için ne kadar çok çabalarsam, o kadar kaçtı bu şey benden.

"Verity mi?" diye sordu Kettricken. Gözlerinde umudun bir kez daha canlandığını görmek yüreğimi yaraladı.

"Hayır," dedim nazikçe. "Sanmıyorum. İnsan hissi vermiyor. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor." Durdum ve "Kurtla ben gidip ne olduğuna bakarken, hepinizin burada beklemesi sanırım daha iyi olur," diye ekledim.

"Hayır." Konuşan Kettricken değil, Kettle'dı, ama kraliçeme baktığımda, onun da kesinlikle aynı fikirde olduğunu gördüm.

"Eğer bir şey varsa, biz araştırırken sen ve Soytarı'nın arkada kalması gerek," dedi ciddi bir şekilde. "Burada risk altında olan sizsiniz. Eğer Carrod buradaysa, Burl ve Will geri dönebilir."

Sonunda hep birlikte büyük bir ihtiyatla oraya yaklaşmaya karar verdik. Bir yelpaze gibi yayıldık, ocağın öteki tarafına ilerledik. Onlara bu canlıyı tam olarak nerede hissettiğimi söyleyeme-

dim, bu yüzden hepimiz gergindik. Taş ocağı etrafa dağılmış kocaman oyun küpleriyle bir çocuk odasının zemini gibiydi. Kısmen oyulmuş bir taş blokun yanından geçtik. Taş bahçede gördüğümüz oymaların inceliği yoktu bu blokta. Hantal, kaba ve sanki müstehcendi. Erken doğmuş ya da düşük kurbanı bir tayı çağrıştırdı bana. Tiksindiriciydi, çevreyi daha iyi görebileceğim bir yer bulmak için elimden geldiğince hızla yanından geçip gittim.

Diğerleri de oradan oraya ilerleyerek aynı şeyi yapıyordu ve hepimiz içimizden en az birini görüş mesafesinde tutmaya çalışıyorduk. Bu kaba taş işçiliğinden daha rahatsız edici bir şey göremem diye düşünmüştüm, ama yanından geçtiğimiz bir sonraki blok karşısında içim burkuldu. Biri, insanın yüreğini yaralayacak kadar ayrıntılı biçimde, çamura saplanmış bir ejderha yontmuştu. Ejderha kanatlarını yarı açmış ve hafifçe kapalı olan gözlerini acı içinde yukarı kaldırmıştı. Genç bir kadın ata biner gibi üzerine oturmuştu. Kadın ejderhanın dalga dalga olan boynuna tutunmuş, yanağını da ejderhanın boynuna yaslamıştı. Yüzü bir acı maskesi gibiydi, ağzı açık, yüzünün çizgileri gergindi, boğazındaki kaslar dışarı çıkmıştı. Kadının da, ejderhanın da renkler,, çizgileri ayrıntılı bir şekilde çalışılmıştı. Kadının kirpiklerini, altın başının üzerindeki her bir saç telini, ejderhanın gözlerinin çevresindeki zarif yeşil pulları, hatta acıdan büzülen dudaklarına yapışan tükürük damlalarını bile seçebiliyordum. Ama ejderhanın muazzam ayaklarının ve kırbaç gibi kuyruğunun olması gereken yerde, sanki bu ikisi bir katran çukuruna batmış da kaçamıyormuş gibi, çamura benzetilmiş siyah taş vardı.

Sadece bir heykel olmasına rağmen, iç parçalayıcıydı. Kettle'ın yüzünü çevirdiğini ve gözlerinden yaşlar boşaldığını gördüm. Ama Gecegözleri ve benim cesaretimi kıran şey, bu heykelden gelen acı dolu İzan hissiydi. Bahçedeki heykeller karşısında hissettiğimizden daha silikti, ama çok daha kederliydi. Tuzağa düş-

müş bir canlının ölüm anındaki son sancıları gibiydi. Bir heykele böylesi canlı ayrıntıları katan yeteneği merak ettim. Eserin sanat değerini takdir ederken bile, bunu onayladığımdan emin değildim. Ama içimdeki bu duygu, İrfan sahibi bu eski ırkın yaptığı birçok şey için geçerliydi. Heykelin yanından geçerken, kurdun ve benim hissetmiş olduğumuz şeyin bu olup olmadığını merak ettim. Soytarı'nın dönüp de alnını rahatsızlık içinde kırıştırarak gözlerini yeniden heykele dikmesi tüylerimi diken diken etti. Eşzamanlı olmasa bile, açıkça o da hissetmişti bunu. *Belki de hissettiğimiz şey buydu, Gecegözleri. Belki de taş ocağında canlı bir şey yok, sadece bu yavaş ölüm heykeli var aslında.*

Hayır. Bir koku alıyorum.

Burun deliklerimi açtım, soluğumu sessizce dışarı vererek burnumu temizledim, sonra yavaşça derin bir nefes aldım. Burnum Gecegözleri'nin burnu kadar güçlü değildi, ama kurdun duyuları da benimkilere ekleniyordu. Ter ve keskin kan kokusu aldım. Her ikisi de tazeydi. Birden kurt gelip bana yanaştı, tek bir vücut halinde, sessiz ve gizlice neredeyse iki kulübe büyüklüğünde olan taş blokun ucunu dolandık.

Köşeden çevreye bakındım sonra öne doğru ihtiyatla ilerledim. Gecegözleri, kayar gibi önüme geçti. Soytarı'nın taşın öteki ucunu dolandığını gördüm, diğerlerinin de yaklaştığını hissettim. Kimse konuşmuyordu.

Bu başka bir ejderhaydı. Bir gemi büyüklüğündeydi. Tamamen siyah taştan yapılmıştı ve içinden çıktığı taş blokun üzerine yayılmış uyuyordu. Taş kırıkları, kısa, kalın parçalar, ufalanmış taşlar, kaya tozları blokun etrafındaki zemini kaplamıştı. Uzaktan bile etkilemişti bu heykel beni. Uyuyor olmasına rağmen, yaratığın her bir çizgisi güç ve asaletten bahsediyordu. Yanlara katlanmış kanatları açılmış yelkenler gibiydi ve güçlü boynunun kavsi bir savaş atını anımsattı bana. Heykelin yanına yayılarak oturan

küçük, gri şekli görene dek bir süre baktım ejderhaya. Gözlerimi bu erkek şekline diktim ve hissettiğim titrek yaşamın ondan mı, yoksa taş ejderhadan mı geldiğine karar vermeye çalıştım.

Kırık taş parçaları, hemen hemen ejderhanın içinden çıktığı bloka kadar yükselen bir rampa gibiydi. Ayak seslerim karşısında şeklin kımıldanacağını, sandım ama hareket etmedi. Zayıf bile olsa, soluk aldığına dair bir hareket de hissedemedim. Diğerleri arkada duruyor, rampadan çıkışımı izliyordu. Sadece ense tüyleri dimdik olmuş bir halde Gecegözleri eşlik etti bana. Bir kol boyu kadar yaklaşmıştım ki, birden sıçrayarak kalktı, karşıma dikildi.

Yaşlı ve zayıftı. Saçı da, sakalı da ağarmıştı. Paçavraya dönmüş giysileri taşların tozundan grileşmiş ve yanaklarından biri de gri bir lekeyle kaplanmıştı. Pantolonunun yırtıklarından görünen dizleri, kırık taşların üzerine diz çökmekten kanamış, kabuk bağlamıştı. Ayakları sargılıydı. Gri bir zırh eldiveni taktığı elinde ağzı çentiklenmiş bir kılıç vardı, ama kılıcını kaldırmamıştı, elinde tutmak için bile çok fazla güç harcadığını hissediyordum. İçimden gelen bir hisle üzerimde silah taşımadığımı göstermek için iki yana açtım kollarımı. Bir süre anlamsızca baktıktan sonra, gözlerini yavaşça yüzüme kaldırdı, gözlerimizi birbirimize diktik. İyi göremiyormuş, hafif körmüş gibi yönelttiği bakışlar Harper Josh'ı hatırlattı bana. Sonra sakalı oynadı, şaşırtıcı derecede beyaz olan dişlerini göstererek ağzını açtı. "Fizt?" dedi tereddüt ederek.

Pasına rağmen, tanıyordum bu sesi. Bu, Verity olmalıydı. Ama donakalmış bir halde attığım tüm o çığlıklar, onun bu hale, bu insan enkazına dönüşmüş olmasındandı. Arkamdan hızlı ayak sesleri geldiğini duydum, döndüğümde Kettricken'ın ufalanmış taş rampadan yukarı çıktığını gördüm. Umut ve korkunun mücadelesi okunuyordu yüzünde, ama yine de "Verity!" diye bağırdı Kettricken. Sadece aşk vardı bu sözde. Kollarını uzatarak ileri atıldı, yanımdan geçip öne fırlarken güçlükle tutabildim onu.

"Hayır!" diye bağırdım. "Hayır, dokunma ona!"

"Verity," diye bağırdı Kettricken yeniden, "Bırak beni, bırak ona gideyim," diye bağırarak elimden kurtulmaya çabaladı. Onu geride tutmak için tek yapabildiğim buydu.

"Hayır," dedim sessizce. Bazen olduğu gibi, emrimin yumuşaklığı mücadelesini durdurdu. Yüzüme soru sorar gibi baktı.

"Elleri ve kolları büyüyle kaplı. Sana dokunduğunda ne olacağını bilmiyorum."

Ben onu sıkıca kucaklarken, kocasına bakmak için başını çevirdi. Verity durmuş bizi izliyordu. Yüzünde yumuşak, oldukça şaşkın bir gülümseme vardı. Sanki bizi inceliyormuş gibi başını yana eğdi, sonra eğilip dikkatle kılıcını bıraktı. Benim daha önce görmüş olduğum şeyi o an fark etti Kettricken. Aldatıcı gümüşi bir parıltı kollarını ve parmaklarını örtüyordu. Elindeki zırh eldiveni değildi, kollarının ve ellerinin etine saf güç nüfuz etmişti. Yüzündeki leke toz değildi, kendine dokunmuş olduğu yere geçen gücün lekesiydi.

Diğerlerinin de arkamızdan geldiğini duydum. Ayak sesleri taşın üzerinde yavaşça çıtırdıyordu. Gözlerini bize diktiklerini hissetmem için dönememe gerek yoktu. Sonunda Soytarı yumuşak bir şekilde, "Verity, Kralım, geldik," dedi.

Nefes nefese kalmakla hıçkırmak arası bir ses duydum. Bunun üzerine başımı çevirdim ve Kettle'ın batan bir gemi gibi çöktüğünü gördüm. Dizlerinin üzerine çökerken bir elini göğsüne, diğerini de ağzına kapatmıştı. Verity'nin ellerine bakarken gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Starling hemen onun yanındaydı. Kettricken, kollarımdan kurtulmak için hafifçe itiyordu beni. Istırap çeken yüzüne baktım ve onu serbest bıraktım. Her seferinde yavaş bir adım atarak Verity'ye doğru ilerledi, Verity de onun yaklaşmasını izledi. Yüzü kayıtsız değildi, ama onu tanıdığına dair bir belirti de göstermiyordu. Verity'ye bir kol boyu kala Kettricken durdu. Ses-

sizlik. Bir süre baktı Verity'ye, sonra sanki bir soruya karşılık verir gibi yavaşça başını iki yana salladı. "Lordum, kocam, beni tanımıyor musun?"

"Koca," dedi Verity belli belirsiz. Alnı daha da kırıştı, bir zamanlar ezberleyerek öğrendiği bir şeyi hatırlayan bir adamınki gibiydi tavrı. "Dağ Krallığı Prensesi Kettricken. Bana eş olarak verildi. İnce yapılı, ufak tefek, küçük bir kız; vahşi bir dağ kedisi, sarı saçlı. Onu bana getirdikleri güne kadar onun hakkında hatırlayabildiklerimin hepsi buydu." Hafif bir gülümseme yüz ifadesini yatıştırdı. "O gece ipekten daha ince olan sarı saçlarını akan bir nehir gibi çözdüm. O kadar güzeldi ki, nasırlı ellerime takılır da kopar korkusuyla dokunmaya cesaret edemedim."

Kettricken, ellerini kaldırıp, saçlarına dokundu. Verity'nin ölüm haberi ona ulaştığında, saçlarını kısacık kesmişti. Saçları şimdi hemen hemen omuzlarına geliyordu, ama ipeksi inceliği gitmiş; güneş, yağmur, yolun tozu yüzünden kabalaşmıştı. Ama Kettricken saçlarını toplayan iri örgüyü çözdü ve başını sallayıp saçlarını yüzünün çevresine dağıttı. "Lordum," dedi yumuşak bir şekilde. Bana baktıktan sonra gözlerini Verity'ye çevirdi. "Size dokunamaz mıyım?" diye yalvardı.

"Oh..." Verity bu isteği düşünüyor gözüktü. Gümüşi parmaklarını bükerek kollarına ve ellerine baktı. "Oh, korkarım olmaz. Hayır. Hayır. Olmasa daha iyi olur." Pişmanlık duyar gibi konuşuyordu, ama bunun Kettricken'ın isteğini reddetmek zorunda kalması yüzünden olduğuna dair bir his vardı içimde, yoksa pişmanlığı ona dokunamamaktan değildi.

Kettricken kesintili bir nefes aldı. "Lordum," diye başladı ama sonra sesi tıkandı. "Verity, çocuğumuzu kaybettim. Oğlumuz öldü."

Bu haberi vermek zorunda olduğunu bilerek kocasını aramanın onun için nasıl bir yük olduğunu o ana kadar anlamamıştım. Sanki Verity'nin öfkelenmesini bekler gibi gururlu başını eğdi.

Ama başına gelen daha kötüydü.

"Oh," dedi Verity. "Bir oğlumuz mu vardı? Hatırlamıyorum..."

Sanırım Kettricken'ı o anda yaralayan, dünyayı sarsan haberlerin Verity'yi ne öfkelendirdiğini, ne de üzdüğünü, sadece kafasını karıştırdığını keşfetmekti. Kettricken aldatılmış gibi hissetmiş olmalıydı kendini. Buckkeep Şatosu'ndan ümitsizce kaçışı, doğmamış çocuğunu korumak için katlandığı tüm o zorluklar, hamileliğinin yalnız geçen uzun ayları, çocuğunun ölü doğmasıyla kederinin doruk noktasına ulaşması ve lorduna onu nasıl düş kırıklığına uğrattığını söylemek zorunda olmasının yarattığı dehşet. Geçen yıl hayatının bütün gerçekliği bunlar olmuştu. Şimdi kocasının, kralının önünde duruyordu, ama Verity onu hatırlamıyor, çocuğunun ölümü karşısında sadece "Oh," diyordu. Kraliçeye bakıp yorgun bir şekilde gülümseyen bu titrek ihtiyar adına utandım.

Kettricken ne bağırdı, ne de ağladı. Sadece dönüp yavaşça yürüyerek uzaklaştı. Bu geçişte çok ağır bir denetim hissettim. Kettle'ın yanına çömelen Starling, kraliçe yanından geçerken gözlerini kaldırıp ona baktı. Tam ayağa kalkıp onu izleyecekti ki, Kettricken bunu önlemek için eliyle hafif bir hareket yaptı. Büyük taş kürsüden yalnız başına indi ve yürüyüp gitti.

Onunla gideyim mi?

Lütfen. Ama onu sıkma.

Ben aptal değilim.

Gecegözleri, bir gölge gibi Kettricken'i izlemek için yanımdan ayrıldı. Uyarıma rağmen, yanına yaklaşıp koca kafasını onun bacağına bastırmak için dosdoğru Kettricken'a gideceğini biliyordum. Kettricken birden bir dizinin üzerine çöküp yüzünü ona bastırarak gözyaşlarıyla Gecegözleri'ni kucakladı. Gecegözleri de dönüp onun elini yaladı. *Çekil buradan*, diye azarladı beni, ben de ilgimi üzerlerinden çektim. Tüm bu süre içinde Verity'ye bakıyor olduğumu fark edip gözlerimi kırpıştırdım. Verity gözlerini

gözlerime dikti.

Boğazını temizledi. "FitzChivalry," dedi ve konuşmak için bir nefes aldı. Sonra aldığı nefesin bir kısmını bıraktı. "Ben çok yorgunum," dedi hazin bir şekilde. "Ve yapılacak çok şey var hâlâ." Arkasındaki ejderhayı gösterdi. Heykelin yanına oturmak için hantal bir biçimde çöktü. "Çok uğraştım," dedi kimseye hitap etmeden.

Soytarı benden önce toparlandı. "Lordum, Prens Verity," diye başladı, sonra durdu. "Kralım. Benim, Soytarı. Size hizmet edebilir miyim?"

Verity karşısında duran ince, solgun adama baktı. "Gurur duyarım," dedi bir süre sonra. Başı boynunun üzerinde sallandı. "Hem babama, hem de kraliçeme bu kadar iyi hizmet eden birinin sadakat ve hizmetini kabul etmekten gurur duyarım." Bir an için eski Verity'ye dair bir şey çarptı gözüme. Sonra yüzündeki bu kesinlik yeniden silindi .

Soytarı öne doğru ilerledi, sonra birden onun yanında diz çöktü. Hafifçe Verity'nin omzuna vurdu, küçük bir toz bulutu kalktı üzerinden. "Ben size bakarım," dedi. "Babanıza baktığım gibi." Birden ayağa kalktı, bana döndü. "Ben yakacak odun ve temiz su bulmaya gidiyorum," dedi. Bakışlarını benden kadınlara çevirdi. "Kettle iyi mi?" diye sordu Starling'e.

"Neredeyse bayılacaktı," diye başladı Starling. Ama Kettle birden onun sözünü keserek "Çok şaşırdım Soytarı. Ayağa kalkmak için biraz zamana ihtiyacım var. Ama Starling ne gerekiyorsa yapabilir."

"Ah. İyi." Soytarı durumun tüm kontrolünü eline almış gibi görünüyordu. Sanki bir çay düzenliyor gibiydi. "O halde, zahmet olmazsa, Ozan Starling, çadırın kurulmasıyla meşgul olur musunuz? Ya da iki çadırın da, tabii mümkünse. Elimizde ne kadar yiyecek kalmış bir bakın ve yemek hazırlayın. Zengin bir yemek olsun, çünkü hepimizin buna ihtiyacı var sanırım. Ben kısa süre sonra odun ve suyla dönerim. Şansım yaver giderse, yeşilliklerle." Bana

şöyle bir bakış attı. "Krala göz kulak ol," dedi alçak sesle. Sonra uzun adımlarla uzaklaştı. Starling'in ağzı açık kalmıştı. Sonra kalktı ve dolanıp duran jeppaları aramaya gitti. Kettle da daha yavaş bir şekilde onu izledi.

O kadar zaman ve yoldan sonra, kralımın karşısında yalnız kalmıştım. "Bana gel," demişti ve söylediğini yapmıştım. Bu sesin sonunda susmuş olduğunu fark etmek, bir anlık bir huzur vermişti. "Şey, buradayım, Kralım," dedim sessizce, ona değil de daha çok kendi kendime söyler gibi.

Verity karşılık vermedi. Bana sırtını döndü ve kılıcıyla heykeli yontmaya devam etti. Çömeldi, kılıcını kabzasından ve ucundan tutarak ejderhanın ön ayağı boyunca gezdirip taşı kazıdı. Kaidenin siyah kayasını nasıl çizdiğini izlemek için ona yaklaştım. Yüzü çok azimli, hareketleri çok kesindi. Öyle ki, ne yapacağımı bilemedim. "Verity, ne yapıyorsun?" diye sordum nazikçe.

Bana bakmadı bile. "Bir ejderha yontuyorum," diye yanıtladı.

Birkaç saat sonra hâlâ aynı işle meşguldü. Kılıcın taşı tekdüze hareketlerle kazıyıp durması dişlerimi kamaştırmış, tüm sinirlerimi lime lime etmişti. Onunla birlikte kaidenin üzerinde kalmıştım. Starling ve Soytarı çadırımızı kurmuşlar, artık fazla gelen kışlık battaniyeleri bir araya getirerek küçük bir çadır daha yapmışlardı. Bir ateş yakılmıştı. Kettle kaynayan bir çaydanlığın başındaydı. Soytarı, topladığı yeşillik ve kökleri ayıklıyor, Starling çadırların döşeklerini düzenliyordu. Kettricken da kısa bir süre için bize katılmış, ama bunu sadece jeppanın sırtındaki çıkından yayını ve ok torbasını almak için yapmıştı. Gecegözleri'yle ava çıkacağını söylemişti. Gecegözleri koyu gözleriyle bana muzip bir bakış atmış, bense dilime hakim olmuştum.

Verity'yi ilk bulduğumuzda, zaten biliyor olduklarıma pek fazla bir şey eklenmedi. İrfan duvarları yüksek ve sıkıydı. Ondan nerdeyse hiç İrfan hissi almadım. İrfanımla onu aradığımda bul-

duğum şey daha da cesaret kırıcıydı. Ona dair İzan hissimin dalgalandığını fark ettim, ama buna bir anlam vermedim. Sanki varlığı ve bilinci, vücuduyla büyük ejderha heykeli arasında gidip geliyordu. Böyle bir şeyle en son ne zaman karşılaşmış olduğumu hatırladım. İzanlı bir adamla ayısı arasında da aynı şey vardı. Aynı yaşam akışını paylaşıyorlardı. Birinin İrfanıyla kurt ve beni aramış olması durumunda aynı şeyi keşfedeceğinden şüphelendim. Çok uzun zamandır zihinlerimizi paylaşıyorduk. Öyle ki, bazı yönlerden tek vücut gibiydik. Ama bu bana Verity'nin bir heykele nasıl bağlanabildiğini, kılıcıyla heykeli kazıma konusunda neden ısrarcı davrandığını açıklamıyordu. Kılıcın kabzasını tutup Verity'nin elinden almaya can atıyordum, ama kendime hakim oldum. Aslında kendini yaptığı işe o kadar kaptırmış görünüyordu ki, onu engellemekten neredeyse korktum.

Başlarda ona soru sormaya çalışmıştım. Onunla bırakılanlara ne olduğunu sorduğumda, yavaşça başını iki yana sallamıştı. "Bir kartalın yakasını bırakmayan karga sürüsü gibi rahatsız ettiler bizi. Yaklaştılar, cıyaklayıp gagaladılar ve biz onlara saldırmak için döndüğümüzde kaçtılar."

"Kargalar mı?" diye sordum boş boş.

Aptallığım karşısında başını iki yana salladı. "Kiralık askerler. Bazen karşımıza çıkıp saldırdılar. Bazen geceleri geldiler yanımıza. Adamlarımdan bazıları grubun İrfanı yüzünden şaşkına döndü. Hassas olanların zihinlerini koruyamadım. Sezdirmeden yaklaşıp onları yakalasın diye gece korkuları ve onları birbirine düşüren şüpheler gönderdiler. Bu yüzden ben de onlara geri dönmelerini emrettim, onları başka emirlerden korumak için kendi İrfan emrimi dayadım zihinlerine." Bu gerçekten cevap verdiği tek soruydu belki de. Sorduğum öteki soruların bazılarını yanıtlamayı istemedi, verdiği yanıtlar ya ilgisiz ya da kaçamaktı. Ben de vazgeçtim bu işten. Bunun yerine kendimi ona rapor verirken buldum. Bu uzun

bir açıklamaydı, çünkü onun atına atlayıp uzaklaşmasını izlemiş olduğum günden başlamıştım. Ona anlattıklarımın çoğunu zaten bildiğinden emindim, ama yine de tekrar ettim. Eğer korktuğum gibi aklı karışıksa, anılarını tazelemesine yarayabilirdi. Ama kralımın zihni bu tozlu tavrın altında her zamanki kadar keskinse, olayların belli bir bakış açısı ve düzenle aktarılmasının zararı yoktu. Ona ulaşabileceğim başka bir yol düşünemiyordum.

Sanırım onun burada olmak için başımızdan geçen her şeyi fark etmesini sağlamaya çalışmak için girişmiştim bu işe. Aynı zamanda, o burada ejderhasıyla oyalanırken krallığında ne olup bittiği konusunda uyarmak istemiştim. Belki de içinde halkına karşı yeniden bir sorumluluk hissi uyandırmayı umdum. Ben konuşurken, o sakin görünüyor, ama bazen sanki onun gizli korkularını haklı çıkarmışım gibi ciddiyetle başını sallıyordu. Bütün bu süre içinde bıçağının ucu siyah taşın üzerinde ilerledi, taşı kazıdı durdu.

Kettle'ın ayağını sürüyerek çıkardığı sesleri duyduğumda hava tamamen kararmak üzereydi. Harap olmuş şehirdeki maceralarımı anlatmayı kestim, bakmak için arkaya döndüm. "Size sıcak çay getirdim," dedi Kettle.

"Teşekkürler," dedim ve kupamı aldım. Ama Verity gözlerini kazıma işinden kaldırarak şöyle bir bakmakla yetindi sadece.

Kettle bardağı Verity'ye uzatarak dikildi bir süre. Konuştuğunda, amacı çayı hatırlatmak değildi. "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu nazik bir sesle.

Kazıma işi durdu birden. Verity dönüp gözlerini Kettle'a dikti, sonra sanki benim de bu saçma soruyu duyup duymadığımı anlamak ister gibi bana baktı. Takındığım sorgulayan bakışa hayran olmuş gibi göründü. Boğazını temizledi. "Bir ejderha yontuyorum."

"Kılıcınızla mı?" diye sordu Kettle. Sesinde sadece merak vardı.

"Sadece kaba yerlerini," dedi Verity. "İnce işçilik için bıçağımı kullanıyorum. Hepsinden daha çok incelik isteyen yerlerde de

parmaklarımı ve tırnaklarımı." Dev heykeli inceleyerek yavaşça başını çevirdi. "Neredeyse bittiğini söylemek isterdim," dedi bocalayarak. "Ama hâlâ yapılacak bu kadar çok şey varken, bunu nasıl söyleyebilirim ki? Yapılacak çok şey var... ve çok geç olacağından korkuyorum. Eğer hâlâ çok geç olmamışsa tabii."

"Ne için geç?" diye sordum, sesim Kettle'ınki kadar nazikti.

"Ne için?... Altı Dükalık halkını kurtarmak için çok geç olmadan." Sanki safmışım gibi baktı bana. "Başka neden yapayım ki, bunu? Niçin toprağımı ve kraliçemi bırakıp buraya geleyim ki?"

Anlatmakta olduğu şeyleri anlamaya çalıştım, ama karşı koyamadığım bir soru çıkıverdi ağzımdan. "Tüm bu ejderhayı sen mi yonttun, buna mı inanıyorsun?"

Verity düşündü. "Hayır. Tabii ki, hayır." Demek aklını tamamen kaçırmamış diye bir rahatlık hissedecektim ki, "Henüz bitmedi," diye ekledi. Eskiden en iyi haritaları için takındığı sevecen, gururlu tavırla ejderhasına baktı yeniden. "Ama bu kadarı bile çok zamanımı aldı. Çok uzun bir zaman."

"Çayınızı sıcakken içseniz, efendim," dedi Kettle, bardağı bir kez daha uzatarak.

Verity, sanki yabancı bir nesneymiş gibi baktı bardağa. Sonra ciddiyetle aldı çayı Kettle'ın elinden. "Çay. Neredeyse unutmuştum çayı. Cinkabuğu değil, değil mi? Eda merhamet etsin, nasıl da nefret ederim acı demden!"

Kettle, Verity'nin cinkabuğundan bahsetmesinden neredeyse ürktü. "Hayır, efendim. Size kesin olarak söyleyebilirim ki, cinkabuğu değil. Yol kenarındaki otlardan yapıldı, ne yazık ki. Çoğunlukla ısırgan, biraz da nane."

"Isırgan çayı. Annem ilkbaharda ısırgan otu çayı verirdi bize eskiden." Kendi kendine gülümsedi. "Bunu da koyacağım ejderhama. Annemin ısırgan çayını." Çayından bir yudum aldı, sonra şaşırmış gibi göründü. "Bu sıcak... sıcak bir şeyler yemeye ayıra-

cak zamanım olmayalı çok oldu."

"Ne kadar çok?" diye sordu Kettle söyleşir gibi.

"Çok... uzun zaman," dedi Verity. Çayından bir yudum daha aldı. "Taş ocağının dışındaki nehirde balık var. Ama bırakın pişirmeyi, onları tutmak için zaman ayırmak bile yeterince zor. Aslında unuttum. Ejderhaya bir çok şey koydum... belki de bu da onlardan biri."

"Peki en son ne zaman uyudunuz?" diye sıkıştırdı Kettle onu.

"Hem çalışıp, hem uyuyamam," dedi Verity ona. "Bu iş yapılmalı."

"Elbette yapılacak," diyerek söz verdi Kettle ona. "Ama bu gece yiyip içmek için sadece birazcık ara vereceksiniz. Sonra da uyumak için. Gördünüz mü? Aşağıya bakın. Starling size bir çadır yaptı, içinde de sıcak, yumuşak bir döşek olacak. Yıkanmanız için sıcak su. Bir de elimizden geldiği kadarıyla yeni kıyafetler."

Verity gümüş ellerine baktı. "Kendimi yıkayabilir miyim, bilmiyorum." diye açıldı ona.

"O halde FitzChivalry ve Soytarı yardım eder size," dedi Kettle neşeyle.

"Teşekkürler. Bu iyi olur. Ama..." gözleri bir süre için uzaklara daldı. "Kettricken. Burada değil miydi o, az önce? Yoksa rüyamda mı gördüm onu? En güçlü olanlar ona dairdi, bu yüzden ejderhaya koydum bunları. Sanırım, oraya koyduklarım içinde en çok onu özledim." Durdu ve sonra, "Ne özlediğimi hatırlayabildiğim anlarda."

"Kettricken burada," diye rahatlattım onu. "Ava çıktı, ama birazdan döner. O döndüğünde mi yıkanıp yeni giysiler giymek istersiniz?" Konuşmalarının anlamlı olan kısımlarına karşılık vermeye ve öteki kısımları sorgulayarak onu üzmemeye karar vermiştim.

"Bu, böylesi şeylerin ötesini görür," dedi bana, gururlu bir sesle. "Yine de iyi olurdu... ama yapılacak çok iş var."

"Ama bugün artık çalışamayacak kadar karardı hava. Yarına kadar bekleyin. Bitecektir," diye garanti verdi ona Kettle. "Yarın ben de yardım ederim size."

Verity yavaşça başını iki yana salladı. Çayını biraz daha yudumladı. Bu azıcık içecek bile onu güçlendirmiş gibi görünüyordu. "Hayır," dedi sessizce. "Korkarım ki, yardım edemezsiniz. Anlayacağınız gibi bunu kendim yapmak zorundayım."

"Yarın, göreceksiniz. Sanırım, o zamana kadar yeteri kadar güç toplarsanız, size yardım etmem mümkün olabilir. Ama o zamana kadar dert etmeyelim bunu."

Verity içini çekti ve boş kupayı ona geri uzattı. Kettle ise hızla onu kolundan tutup çekti. Bu kadar yaşlı bir kadın için çok güçlüydü. Kılıcını elinden almaya çalışmadı, ama Verity kılıcını yere düşürdü. Kılıcı kaldırmak için öne eğildim. Sanki Kettle'ın kolunu tutması, bu basit hareketi, Verity'i iradesinden mahrum etmiş gibi söz dinleyerek onu izledi. Ben de onların peşinden ilerlerken, gözlerim Hod'un gururu olan kılıca gitti. Krallara yaraşır böyle bir silahı alıp da bir taş oyma aletine çevirmek için Verity'nin nasıl bir kuvvetin etkisinde kalmış olduğunu merak ettim. Böyle kullandığı için kılıcın kenarları dönmüş, çentik çentik olmuştu, ucu da bir kaşıktan daha sivri değildi. Kılıcı da ona benzemiş diye düşündüm, kampa kadar onları izledim.

Ateşin yanına ulaştığımızda, Kettricken'ın dönmüş olduğunu görmek beni çok şaşırttı. Ateşin yanına oturmuş, kayıtsızca bakıyordu. Gecegözleri ayaklarının dibine uzanmıştı. Ben ateşe yaklaşırken kulaklarını bana doğru kaldırdı, ama kraliçenin yanından ayrılmak için herhangi bir harekette bulunmadı.

Ketle, Verity'yi doğruca onun için kurulan geçici çadıra götürdü. Soytarı'ya bakarak başını salladı Soytarı da tek söz etmeden kaynayan su tasını ateşten alıp onu izledi. Ben de küçük çadırdan içeri girmeye cüret ettiğimde, Soytarı beni de, Kettle'ı de oradan

gönderdi. "Hizmet ettiğim ilk kral değil o," diye hatırlattı bize. "Onu bana emanet edin."

"Ellerine ve kollarına dokunma!" diye uyardı onu Kettle kesin bir dille. Buna biraz şaşırmış gibi göründü Soytarı, ama sonra başını sallayarak onayladı. Ben oradan ayrılırken, Verity'nin eski yeleğini kapatan düğmeli bağı çözüyor, bu esnada önemsiz şeylerden bahsediyordu. Verity'nin "Charim'i özledim. Benimle gelmesine izin vermemeliydim, ama bana çok uzun süre hizmet etmişti... Çok acı çekerek yavaş yavaş öldü. Onun ölümünü izlemek benim için çok zor oldu. Ama o da ejderhaya girdi. Bu şarttı," dediğini duydum.

Ateşin yanına geri döndüğümde kendimi beceriksiz hissettim. Starling, kabarcıklanan yahni tasını neşeyle karıştırıyordu. Şişe geçirilmiş büyük bir et parçasından ateşin içine yağlar damlıyor, alevlerin sıçrayıp tıslamasına neden oluyordu. Etin kokusu açlığımı hatırlatınca karnım guruldadı. Kettle, sırtını ateşe vermiş oturuyor, karanlığa bakıyordu. Kettricken'ın gözleri kararsız hareketlerden sonra bana yöneldi.

"Pekala," dedim birden. "Av nasıldı?"

"Gördüğün gibi," dedi Kettricken yumuşak bir şekilde. Tası işaret etti, sonra elini kesilmiş domuza doğru uzattı. Hayvana bakıp hayran kaldım. Küçük bir av değildi.

"Tehlikeli bir av," dedim. Kraliçemin böyle bir hayvanla yalnız başına uğraşmasından korkmuşum gibi değil de öylesine konuşuyormuşum gibi görünmeye çalıştım.

"Böyle bir şey avlamam gerekiyordu," dedi Kettricken, sesi hâlâ yumuşaktı. Çok iyi anlıyordum onu.

Çok iyi bir avdı. Bu kadar az çabayla bu kadar çok et almamıştım hiç, dedi Gecegözleri. Başını gerçek bir sevgiyle Kettricken'ın bacağına sürttü. Kettricken da elini uzatıp kulaklarını çekti. Gecegözleri zevkle inledi ve hantal bir biçimde onun üzerine eğildi.

"Şımartacaksın onu," diye şaka yollu uyardım onu. "Bana bu kadar az bir çabayla hiç bu kadar çok et almadığını söyledi."

"Gecegözleri çok zeki. Yemin ederim, avı bana doğru sürdü. Çok da cesur. İlk okum hayvanı yere yıkmayınca, yayıma başka bir ok takarken hayvanı köşeye kıstırdı." Sanki aklında bundan başka bir şey yokmuş gibi konuşuyordu. Ben de onun sözlerine başımı sallayıp sohbetin bu şekilde sürmesine razı oldum. Ama birden, "Nesi var onun?" diye sordu bana.

Kurttan bahsetmediğini biliyordum. "Emin değilim," dedim nazikçe. "Büyük bir yoksunluk yaşadı. Belki de zihnini... zayıflatacak kadar. Ve..."

"Hayır." Kettle'ın sesi haşindi. "Hiç de öyle değil. Yorgun olduğunu kabul edebilirim. Onun kendi başına yaptıklarını kim yapsa yorulurdu. Ama..."

"O ejderhanın hepsini onun yonttuğuna inanıyor olamazsın!" diye kestim sözünü.

"İnanırım," diye karşılık verdi yaşlı kadın kesin bir şekilde. "Sana anlattığı gibi. Bunu kendi başına yapmak zorunda. O da öyle yaptı." Başını yavaşça iki yana salladı. "Böyle bir şey duymamıştım hiç. Kral Wisdom bile grubundan ya da buraya ulaştığında grubundan geriye her ne kalmışsa ondan yardım almıştı."

"Kimse o heykeli kılıcıyla yontamaz," dedim inatla. Kettle'ın sözleri anlamsızdı.

Karşılık olarak ayağa kalkıp karanlığa doğru yürüdü Kettle. Döndüğünde, ayaklarımın dibine iki nesne attı. Biri bir zamanlar keskiydi. Başı bir yumru halini almış, ucu bitip tükenmişti. Diğeri biraz daha yeni, ahşap bir tutacağa takılı demirden yapılma eski bir tokmak başıydı. "Etrafa saçılmış başka aletler de var. Bunları büyük bir ihtimalle şehirde buldu. Ya da buralara atılmış halde," dedi ben sorularımı yöneltemeden.

Harap durumdaki aletlere baktım ve Verity'nin olmadığı ayla-

rı düşündüm. Bunun için mi? Taştan bir ejderha yontmak için mi?

"Anlamıyorum," dedim belli belirsiz.

Sanki yavaş anlıyormuşum gibi tane tane konuştu Kettle. "Bir ejderha yontuyor ve tüm anılarını onun içinde topluyor. Aklının bu kadar karışmış görünmesinin nedenlerinden biri de bu. Ama dahası da var. Carrod'u öldürmek için İrfan kullandığına ve bunu yaparken keder verici bir yara aldığına inanıyorum." Üzgün bir şekilde başını salladı. "Bitirmesine bu denli az kala, yenilmek. Regal'in grubunun ne kadar kurnaz olduğunu merak ediyorum. Verity'nin İrfanıyla öldüreceğini, böylece kendi kendini yenilgiye uğratacağını bilerek mi gönderdiler birini üzerine?"

"O gruptan kimsenin kendini kurban etmeye gönüllü olacağını sanmıyorum."

Kettle buruk bir şekilde gülümsedi. "Gönüllü olarak gönderildiğini söylemedim. Arkadaşlarının niyetini bildiğini de söylemedim. Bu taş oyunu gibi, FitzChivalry. Her taş oyunda üstünlük sağlamak için oynanır. Amaç kazanmaktır, diğerinin taşlarını biriktirmek değil."

34

EJDERHANIN ÜZERİNDEKİ KIZ

Kızıl Gemiler'e direnişimizin başlarında, Altı Dükalık'ta daha kimse buna bir savaş demeye başlamadan önce, Kral Shrewd ve Prens Verity kendilerini bekleyen görevin ne kadar büyük olduğunun farkındaydılar. Ne kadar İrfanlı olursa olsun, hiç kimse Kızıl Gemiler'i sahillerimizden püskürtmek için tek başına düşmanın karşısına çıkamazdı. Kral Shrewd, İrfan ustası Galen'i huzuruna çağırdı ve onu Verity'nin çabalarına yardım edecek bir grup oluşturmaya yöneltti. Galen, özellikle eğitmesi gerekenlerden birinin bir kraliyet piçi olduğunu fark ettiğinde bu fikre direndi. İrfan ustası ona sunulan öğrencilerin hiçbirinin eğitilmeye değer olmadığını ilan etti. Ama Kral Shrewd, ona elinden geleni yapmasını söyleyerek ısrar etti. Galen isteksizce boyun eğdiğinde, kendi ismini taşıyan grubu kurdu.

Prens Verity kısa süre içinde grubun iç işleyiş açısından birliktelik gösterse de kendisiyle birlikte çalışmadığını fark etti. Daha sonra da Galen öldü, Buckkeep'te İrfan ustalığı mertebesine bir halef bırakmayarak. Verity, ona yardıma gelebilecek İrfan eğitimi almış kişiler aradı ümitsizlik içinde. Kral Shrewd'un saltanatının huzur içinde geçen yıllarında hiçbir grup kurulmuş olmasa da Verity daha önce eğitilen kadın ve erkeklerin hâlâ hayatta olabileceklerini düşündü. Grup üyelerinin uzun yaşamaları her zaman efsanevi olmamış mıydı? Belki de ona yardım edecek ya da

diğerlerini İrfan konusunda yetiştirecek birini bulabilirdi.

Ama Prens Verity'nin bu konudaki çabaları bir sonuç vermedi. Kayıtlardan ve anlatılanlardan İrfan kullanıcısı oldukları belirlenenler ya ölmüş ya da gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Bu nedenle Prens Verity kendi savaşını kendi başına vermek zorunda kaldı.

* * *

Ben daha Kettle'ı yanıtlarını açıklamaya zorlayamadan Verity'nin çadırından bir çığlık yükseldi. Hepimiz ayağa sıçradık, ama çadırın kapısına ilk giden Kettle oldu. Soytarı, sol bileğini sağ eliyle tutarak dışarı fırladı. Dosdoğru su kovasına gitti ve elini içine soktu. Yüzü acıdan ya da korkudan, belki de her ikisi yüzünden buruşmuştu. Kettle, Soytarı'nın eline bakmak için peşinden koşturdu.

Öfke içinde başını salladı iki yana. "Seni uyardım! Çıkar elini sudan, bunun bir yararı olmaz. Hiçbir şeyin bir faydası olmaz. Dur. Bir düşün. Bu gerçek acı değil, sadece daha önce hissetmediğin bir his. Bir nefes al. Rahatla. Kabul et bunu. Kabul et. Derin derin nefes al, derin derin."

Konuşurken, Soytarı isteksizce elini sudan çekene kadar onun koluna asıldı. Kettle hemen devirdi kovayı ayağıyla. Etrafa saçılan suyun üzerinde taş tozu ve çakıl döktü. Tüm bu esnada Soytarı'nın kolunu tutuyordu. Kettle'ı atlayıp Soytarı'yı görebilmek için boynumu uzattım. Sol elinin ilk üç parmağının ucu artık gümüştendi. Titreyerek baktı parmaklarına. Soytarı'yı hiç bu kadar yılgın görmemiştim.

Kettle kesin bir dille konuştu. "Yıkanınca çıkmaz bu. Silininçe çıkmaz. Artık seninle, kabul et bunu. Kabul et."

"Acıtıyor mu?" diye sordum heyecan içinde.

"Ona bunu sorma!" diye çıkıştı Kettle bana. "Ona şimdilik hiçbir şey sorma. Sen kralla ilgilen FitzChivalry, Soytarı'yı bana bırak."

Soytarı için endişelenirken, kralı tamamen unutmuştum. Çadırdan içeri girmek için eğildim. Verity katlı duran iki battaniyenin üzerinde oturuyordu. Gömleklerimden birini bağlamaya çalışıyordu. Starling'in ona temiz kıyafetler bulmak için çıkınların hepsini karıştırmış olduğunu anladım. Verity'nin benim gömleklerimden birini giyecek kadar zayıfladığını görmek içimi acıttı.

"İzin verin, Kralım," diye önerdim.

Verity sadece ellerini çekmekle kalmayıp arkasına koydu. Ben düğüm olmuş bağlarla savaşırken "Soytarı çok incinmiş mi?" diye sordu bana. Neredeyse benim eski Verity'm gibi çıkmıştı sesi.

"Sadece parmak uçlarından üçü gümüşle kaplanmış," dedim ona. Soytarı'nın bir tarak ve saç bağı bırakmış olduğunu gördüm. Verity'nin arkasına geçtim ve saçını taramaya başladım. Aceleyle öne çekti ellerini. Saçındaki griliğin bir kısmı taş tozuymuş, ama tümü bundan ibaret değildi. Savaşçı kuyruğu artık siyah çizgili bir griydi ve at kuyruğu kadar sertti. Kuyruğu düzleştirmeye çalıştım. Saç bağını takarken, "Nasıl bir his veriyor?" diye sordum.

"Bunlar mı?" diye sordu, ellerini kaldırıp parmaklarını oynatarak. "Oh. İrfan gibi. Sadece daha fazla, ellerim ve kollarımda."

Sorumu yanıtlamış olduğunu düşündüğünü gördüm. "Neden yaptın bunu?" diye sordum.

"Şey, taşla uğraşmak için, bilirsin. Bu güç ellerimde olduğunda, taş İrfanın emrine uymak zorundadır. Fevkalade olan taş tabii. Buck'taki Şahit Taşları gibi, bunu biliyor muydun? Sadece buradakiler kadar saf değiller. Elbette eller taşla uğraşmak için zayıf aletler. Ama bir kez fazlalıkları attın mı, bir dokunuşun uyandırabilir ejderhayı. Ellerimi taşın üzerinde gezdirdim ve bunun bir ejderha olduğunu hatırladım. Ejderha olmayan her şey parça parça ayrıldı. Çok yavaş bir şekilde tabii ki. Sadece gözlerini ortaya çıkarmak bile bir günümü aldı."

"Anlıyorum," diye mırıldandım kafam karışmış bir halde. O

çıldırmış mıydı, yoksa ona inanmış mıydım bilmiyordum.

Alçak çadırda doğrulabildiği kadar doğruldu. "Kettricken kızgın mı bana?" diye sordu birden.

"Lordum, Kralım, bunu söylemek bana düşmez..."

"Verity," diye kesti sözümü yorgun bir şekilde. "Verity de bana ve Eda'nın hatırı için soruya cevap ver, Fitz."

O kadar eskisi gibiydi ki, ona sarılmak istedim. Ama bunun yerine, "Kızgın olup olmadığını bilmiyorum. Kesinlikle incinmiş ama. Kötü haberler taşıyarak seni bulmak için uzun ve yorucu bir yoldan geldi. Sen ilgilenmiş görünmedin."

"Bunu düşündüğümde ilgilendim ben de," dedi ciddi bir şekilde. "Bunu düşündüğümde, kederlendim. Ama düşünmem gereken çok şey var ve hepsini aynı anda düşünemem. Çocuğun öldüğünü biliyordum, Fitz. Nasıl bilmem? Onu da, tüm hissettiklerimi de koydum ejderhaya."

Yavaşça yürüyerek benden uzaklaştı, ben de çadırın dışına kadar izledim onu. Dışarıda, dik bir şekilde durdu, ama omuzları öne doğru eğilmeye devam etti. Verity artık yaşlı bir adamdı, hatta bir şekilde Chade'den çok daha yaşlıydı. Buna bir anlam veremedim, ama doğru olduğunu biliyordum. Verity yaklaşırken Kettricken ona doğru baktı. Sonra yeniden ateşe çevirdi gözlerini ve neredeyse gönülsüzce ayağa kalkıp uyuyan kurdun yanından uzaklaştı. Kettle ve Starling, Soytarı'nın parmaklarına bez şeritler bağlıyordu. Verity doğrudan Kettricken'ın yanına gitti, "Kraliçem," dedi ciddiyetle. "Eğer yapabilseydim, sizi kucaklardım. Ama gördüğünüz gibi bir dokunuşum..." Soytarı'yı işaret etti ve sözünü yarım bıraktı.

Kettricken Verity'ye çocuklarının ölü doğduğunu söylediğinde yüzündeki ifadeyi görmüştüm. Verity onu nasıl incitmişse, Kettricken'ın da Verity'yi aynı şekilde incitmek için arkasını dönmesini bekledim. Ama Kettricken'ın yüreği bundan daha genişti. "Oh,

kocacığım," dedi ve sesi tıkandı. Verity gümüşi kollarını kocaman açtı ve Kettricken yaklaşıp onu kucakladı. Verity, kırlaşmış başını onun saçlarının kaba sarısına eğdi, ama elinin ona dokunmamasına dikkat etti. Gümüş yanağını da öte yana çevirdi. "Ona, oğlumuza bir isim verdin mi? "diye sorarken sesi kuru ve kırıktı.

"Ona senin topraklarının geleneklerine göre bir isim verdim." Kettricken bir nefes aldı. O kadar yumuşak söyledi ki, güçlükle duyabildim. "Sacrifice," diye fısıldadı. Sımsıkı sarıldı ona ve Verity'nin zayıf omuzlarının ağlamaktan sarsıldığını gördüm.

"Fitz!" diye tısladı bana Kettle sert bir şekilde. Döndüğümde, kaşlarını çatmış, bana baktığını gördüm. "Yalnız bırak onları," diye fısıldadı. "Bir işe yara. Soytarı'ya bir tabak getir."

Gözlerimi onlara dikmiş, durmuştum. Öylece, aptal aptal bakmış olmaktan utanarak, ama kederle olsa bile kucaklaştıklarını görmekten memnun bir halde oradan uzaklaştım. Kettle'ın emrettiği şeyleri yaptım ve bu arada kendime de yiyecek aldım. Tabağı Soytarı'ya götürdüm. Yaralı elini kucağında tutmuş oturuyordu.

Yanına otururken bana baktı. "Sildiğim şeylerin üzerine geçmiyor," diye hayıflandı. "Neden gelip, benim parmaklarıma yapıştı?"

"Bilmiyorum."

"Çünkü sen canlısın," dedi Kettle kısaca. Sanki denetlenmeye ihtiyacımız varmış gibi karşımıza oturdu.

"Verity üzerlerinde İrfan olduğu için taşa parmaklarıyla şekil verebildiğini söyledi," dedim ona.

"Senin dilin ortadan menteşelendiği için mi, her iki uçtan da hareket ediyor? Çok konuşuyorsun!" diye azarladı beni Kettle.

"Belki sen birazcık daha çok konuşsaydın, ben bu kadar konuşmazdım," diye karşılık verdim ona. "Taş canlı değil."

Bana baktı. "Bunu biliyorsun, değil mi? Pekala, sen zaten her şeyi biliyorsun, benim konuşmamın ne anlamı var?" Sanki ona karşı bir suç işlemiş gibi yemeğine saldırdı.

Starling de bize katıldı. Yanıma oturup tabağını dizlerine koyarak, "Ellerindeki bu gümüşi şeyleri anlamadım hiç. Nedir bu?" diye sordu.

Kettle kızgın bir şekilde ona bakınca, Soytarı yaramaz bir çocuk gibi tabağına bakıp kıs kıs güldü. Ama ben Kettle'ın bu kaçamaklı hallerinden sıkılmıştım. "Nasıl bir his?" diye sordum Soytarı'ya.

Sargılı parmaklarına baktı. "Acı gibi değil. Çok hassas. Sargıdaki iplerin dokusunu hissedebiliyorum." Gözleri uzaklara dalar gibi oldu. Gülümsedi. "Bu sargıyı dokuyan adamı görebiliyorum ve ipi büken kadını tanıyorum. Yamaçtaki koyunları, kalın yünlerinin üzerine düşen yağmurları, yedikleri çimenleri... yün çimenden geliyor, Fitz. Çimenden dokunmuş bir gömlek. Hayır, fazlası var. Toprak, siyah, zengin ve..."

"Kes şunu!" dedi Kettle sert bir biçimde. Öfkeyle bana döndü. "Sen de ona soru sormayı kes, Fitz. Eğer çok ileri gidip sonsuza dek kaybolmasını istemiyorsan." Sert bir biçimde dürttü Soytarı'yı. "Yemeğini ye."

"İrfan hakkında nasıl bu kadar çok şey bilebiliyorsun?" diye birden sordu Starling.

"Sen de başlama!" dedi Kettle öfkeyle. "Artık özel hayat diye bir şey kalmadı mı?"

"Bizim aramızda mı? Pek sayılmaz," diye cevap verdi Soytarı, ama Kettle'a bakmıyordu. Kendisi ve Verity için yemek alan Kettricken'ı izliyordu. Kettricken'ın yüzü ağlamaktan şişti hâlâ. Eski, lekeli giysileri, kaba saçları, kuru, çatlak elleri, kocası için giriştiği basit, sade iş onu herhangi bir kadın gibi göstermeliydi. Ama ona baktığımda Buckkeep'in görmüş olduğu belki de en güçlü kraliçeyi gördüm.

Verity'nin onun elinden basit ahşap tabak ve kaşığı alırken hafifçe ürküp geri çekilmesini izledim. Bu nesnelerin tarihinin çeki-

mine karşı mücadele vererek bir an için kapattı gözlerini. Sakinleşip, ağız dolusu bir lokma aldı yemekten. Kampın karşı tarafında olsam da basit açlığın ani uyanışını hissettim. Uzun zamandır mahrum olduğu sıcak yemek ihtiyacı değildi bu sadece; her türlü katı gıda da buna dahildi. İçini titreten bir nefes aldı ve açlıktan ölen bir kurt gibi yemeye başladı.

Kettle da onu izliyordu. Yüzüne bir acıma ifadesi yayıldı. "Hayır. Hepimizin çok az mahremiyeti kaldı," dedi üzgün bir şekilde.

"Onu ne kadar kısa sürede Jhaampe'ye geri götürürsek, o kadar kısa sürede iyileşir," dedi Starling yatıştırıcı bir şekilde. "Yarın çıkalım yola, ne dersiniz? Ya da gücünü toplamak için birkaç gün daha yemek yiyip dinlensin?"

"Onu Jhaampe'ye geri götürmeyeceğiz," dedi Kettle, sesinde gizli bir kederle. "Bir ejderhaya başlamış. Bırakamaz bunu." Dik dik baktı bize. "Şimdi onun için yapabileceğimiz tek şey burada kalıp bitirmesine yardım etmek."

"Kızıl Gemiler, Altı Dükalık'ın tüm sahil şeridini yakıp yıkarken ve Farrow Dağlar'a saldırırken, burada kalıp kralın ejderha yontmasına yardım mı etmeliyiz yani?" Starling buna inanmamıştı.

"Evet. Eğer Altı Dükalık'ı ve Dağlar'ı kurtarmak istiyorsak, yapmamız gereken şey kesinlikle bu. Şimdi affınızı istiyorum. Sanırım biraz daha et pişirmem gerek. Kralımız bunu da silip süpürebilir gibi görünüyor."

Boş tabağımı bir kenara bıraktım. "Sanırım hepsini pişirsek iyi olur. Bu havada, et çabuk bozulur," dedim düşünmeden.

Sonraki saati domuzu tüm gece ateşin üzerinde tütsüleyebileceğimiz parçalara ayırmakla geçirdim. Gecegözleri de uyanıp karnı şişene dek artıklardan kurtulmama yardım etti. Kettricken ve Verity oturmuş sessizce konuşuyorlardı. Onları izlememeye çalıştım, yine de Verity'nin bakışlarının sık sık Kettricken'dan ejderhasının çömeldiği yere, kürsüye kaydığını fark ediyordum. Alçak çı-

kan sesi tereddüt içindeydi ve çoğunlukla Kettricken'ın bir sonraki sorusuna cevap verene dek hepten kesiliyordu.

Soytarı, İrfanlı parmaklarıyla çevresindeki nesnelere, bir kaba, bir bıçağa, gömleğinin kumaşına dokunarak kendini eğlendiriyordu. Kettle'ın somurtmalarını iyi huylu bir gülümsemeyle karşılıyordu. "Dikkat ediyorum," dedi ona bir keresinde.

"Nasıl dikkat edileceğini bilmiyorsun ki," diye sızlandı Kettle. "Dönemeyeceğin yere gidene kadar yolunu kaybettiğini bilmeyeceksin." Homurdanarak kesim işinin başından kalktı ve parmaklarını yeniden sarmak için Soytarı'ya ısrar etti. Bundan sonra Starling'le birlikte odun getirmeye gittiler. Kurt da inleyerek kalkıp peşlerine takıldı.

Kettricken, çadırın içinde Verity'ye yardım ediyordu. Bir süre sonra, asıl çadıra gitmek için yeniden göründü. Döşeğini taşıyarak çadırdan dışarı çıktı. Ona yöneltip hemen çektiğim bakışlarımı yakaladı ve dosdoğru gözlerime bakarak beni utandırdı. "Çıkınından uzun eldivenlerini aldım Fitz," dedi bana sakin bir şekilde. Sonra küçük çadırda Verity'ye katıldı. Soytarı ve ben birbirimize bakmak dışında her yere baktık.

Et kesmeye devam ettim. Bundan sıkılmıştım. Domuzun kokusu birden taze et kokusundan çok ölü bir şeyin kokusuna döndü ve dirseklerime kadar yapış yapış kan bulaşmış, gömleğimin eski manşetleri kanla ıslanmıştı. İnatla devam ettim işime. Soytarı da gelip yanıma çömeldi.

"Parmaklarım Verity'nin koluna değince, bildim onu," dedi birden. "Takipçisi olacağım değerli bir kral olduğunu, babası kadar değerli olduğunu anladım. Niyetini anladım," diye ekledi daha alçak bir sesle. "Önce kavrayamayacağım kadar fazlaydı bu benim için, ama oturup düşündüm. Realder hakkındaki rüyamla da örtüşüyor."

Soğukla bir ilgisi olmayan bir titreme geçti üzerimden. "Ne?"

diye sordum.

"Ejderhalar, Elderlingler," dedi Soytarı yumuşak bir şekilde. "Ama Verity uyandıramadı onları. Bu yüzden kendi ejderhasını yonttu, bitince uyandıracak ejderhayı, sonra da Kızıl Gemiler'le savaşmaya gidecek. Yalnız başına."

Yalnız başına. Bu sözcükler sarstı beni. Verity bir kez daha Kızıl Gemiler'e karşı yalnız başına savaşmayı bekliyordu. Ama kavrayamadığım çok şey vardı hâlâ. "Bütün Elderlingler ejderha mıymış?" diye sordum. Zihnim görmüş olduğum tüm o hayalperest çizim ve dokumalara gitti. Bazıları ejderha gibiydi, ama...

"Hayır. Elderling dedikleri ejderhalar. Taş bahçedeki yontulmuş canlılar. Onlar Elderlingler. Kral Wisdom kendi döneminde, kendi emelleri için onları uyandırmayı başarmış. Onun için hayata dönmüşler. Ama şimdi ya çok derin uyuyorlar ya da ölüler. Verity aklına gelen her yolu deneyip onları kaldırmaya çalışarak gücünün çoğunu harcadı. Başaramadığında, kendi Elderlingini yapmak ve hayata döndürmek, Kızıl Gemiler'le savaşmak için de bunu kullanmak zorunda olduğuna karar verdi."

Sersemlemiş bir halde oturdum. Kurt ve benim hissettiğimiz, taşların içinde sürünen İzanlı hayatı düşündüm. Ani bir sancıyla taş ocağındaki ejderhanın üzerinde oturan kız heykelinin kıstırılmış ıstırabını hatırladım. Kapana kısılmış ve sonsuza dek uçamayacak canlı bir taş. Tüylerim ürperdi. Bu da başka bir zindandı.

"Nasıl yapılıyor?"

Soytarı başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Verity'nin bildiğini de sanmıyorum. Beceriksizce hareket edip duruyor, kör gibi, el yordamıyla arıyor. Taşı şekillendiriyor ve ona kendi anılarını veriyor. Ve bu iş bitince, dirilecek. Sanırım."

"Ne söylediğini farkında mısın sen?" diye sordum ona. "Taş ayağa kalkacak ve Kızıl Gemiler'e karşı Altı Dükalık'ı savunacak. Ya Regal'in birlikleri ve Dağ Krallığı ile sınır çatışmaları? Bu 'ej-

derha' bunları da uzaklaştıracak mı?" Yavaş yavaş bir öfke büyüyordu içimde. "Bu yüzden mi geldik bunca yolu? Bir çocuğun bile inanmasını beklemediğim bir hikaye için mi?"

Soytarı biraz incinmiş gibiydi. "İnanıp inanmamak senin elinde değil. Ama ben Verity'nin buna inandığını biliyorum. Yanılmıyorsam, Kettle da inanıyor. Yoksa neden burada kalmak ve Verity'nin ejderhayı bitirmesine yardım etmek zorunda olduğumuz konusunda ısrarcı davransın?"

Bir süre bunu düşündüm. Sonra, "Realder'ın ejderhası hakkındaki rüyan. Ne hatırlıyorsun?"

Soytarı aciz bir şekilde omuz silkti. "Daha çok hisleri. Coşkun ve neşeliydim. Sadece Realder'ın ejderhasını ilan ettiğim için değil, aynı zamanda beni ejderhasıyla uçuracağı için de. Ona biraz aşık olmuşum gibi hissediyordum kendimi, bilirsin. O tip bir yürek çarpıntısı. Ama..." Kem küm etti. "Realder'a mı, yoksa ejderhasına mı aşıktım hatırlayamıyorum. Rüyamda iç içe girmişlerdi... sanırım. Rüyaları hatırlamak çok zordur. İnsan uyanır uyanmaz aklında tutmalı ve ayrıntıları güçlü tutmak için hemen kendi kendine tekrar etmelidir onları. Yoksa çok hızlı bir şekilde silinir giderler."

"Ama rüyanda taştan bir ejderha mı uçuyordu?"

"Rüyamda bir ejderhayı ilan ediyordum ve üzerinde uçacağımı biliyordum. Yine de görmedim onu rüyamda."

"O halde belki de bunun Verity'nin yaptığıyla hiçbir ilgisi yoktur. Belki de rüyanın geldiği zamanda gerçek ejderhalar vardı, etten kemikten ejderhalar."

Soytarı merak içinde baktı bana. "Bugün gerçek ejderhaların var olduğuna inanmıyorsun, değil mi?"

"Hiç görmedim."

"Şehirde," dedi sessizce.

"O başka bir zamana ait zihinsel bir görüntüydü. Sen bugün dedin."

Solgun ellerinden birini ateşin ışığına doğru kaldırdı. "Benim türüm gibiler sanırım. Nadir ama efsanevi. Bunun dışında, eğer etten kemikten ve ateşten ejderhalar yoksa, bu taş heykelleri yapma fikri nereden geliyor?"

Yorgun bir şekilde başımı iki yana salladım. "Bu konuşma döngüsel bir hal alıyor. Bilmecelerden, tahminlerden, inançlardan sıkıldım. Gerçeği bilmek istiyorum. Tüm bu yolu neden geldiğimizi ve ne yapmamız gerektiğini bilmek istiyorum."

Ama Soytarı'nın buna verecek cevabı yoktu. Kettle ve Starling yakacak odunla beraber geri döndüklerinde, Soytarı ateşi yayıp eti ısının yağı çekeceği yere koymama yardım etti. Pişmeye koyamadığımız etleri, domuz derisine sarıp, kenara kaldırdık. Koca bir kemik ve artık yığını vardı. Önceden ne kadar tıkınmış olursa olsun Gecegözleri oturup bir bacak kemiğini kemirmeye başladı. Bir yerlere kusmuştur herhalde diye düşündüm.

Bir kenara koyacak kadar çok ete sahip olmak gibisi yoktur, dedi bana halinden memnun bir şekilde.

Kettle'ı iğneleyerek benimle konuşmasını sağlamaya çalıştım birkaç kez, ama bu, Soytarı'ya artık daha ne kadar çok dikkat etmek zorunda olduğuma dair bir derse döndü. Sadece Regal'in grubuna karşı değil, aynı zamanda nesnelerin zihnini dağıtacak İrfan çekimine karşı da korunmalıydı. Bu nedenle birlikte nöbet tutmamızı istedi. Soytarı'nın açıkta kalan parmaklarını yukarı çevirerek herhangi bir şeye dokunmayacak şekilde sırt üstü yatıp uyuması konusunda ısrar etti. Soytarı genellikle bir top gibi kıvrılıp uyuduğu için buna pek memnun olmadı. Ama sonunda gece için yerlerimize geçtik.

Şafaktan önce nöbetim yoktu. Ama şafağa az kala, kurt gelip burnuyla yanağımı itti ve ben gözlerimi açana dek başımı dürttü.

"Ne var?" diye sordum yorgun argın.

Kettricken ağlayarak kendi başına dolanıyor.

Kettricken'ın ona eşlik etmemi isteyeceğinden kuşkuluydum. Aynı zamanda yalnız olmasının doğru olup olmadığından da kuşkum vardı. Gürültü etmeden kalktım ve kurdu çadırın dışına dek takip ettim. Dışarıda Kettle ateşin yanına oturmuş, ümitsizce eti dürtüyordu. Kraliçenin ayrıldığını görmüş olmak zorunda olduğunu biliyordum. Bu yüzden amacımı ondan saklamadım.

"Gidip Kettricken'ı bulacağım."

"Bu iyi bir fikir olabilir," dedi sessizce. "Verity'nin ejderhasına bakmaya gideceğini söyledi bana, ama bundan daha uzun sürdü."

Daha fazla konuşmamıza gerek yoktu. Koşarak ateşin yanından uzaklaşırken Gecegözleri'ni takip ettim. Ama beni Verity'nin ejderhasına değil, taş ocağının içlerine geri götürdü. Ay çok az aydınlatıyordu etrafı, bütün ışığı da karşıma dikilen siyah taş bloklar yutuyordu sanki. Gölgeler yer değiştirerek, her yöne düşüyor gibiydi. Kurdun peşinden giderken tedbirli davranmak gereği taş ocağını kocaman bir yer haline getiriyordu.

Sütuna doğru gittiğimizi fark ettiğimde tenime binlerce iğne battı sanki. Ama oraya ulaşmadan bulduk Kettricken'ı. Ejderhanın üzerindeki kızın yanında taş gibi hareketsiz duruyordu. Ejderhanın saplandığı taş blokun üzerine çıkmıştı ve elini kızın bacağına koymuştu. Ay ışığının oyunuyla kızın taş gözleri ona doğru çevrilmiş gibiydi. Işık, taş gözyaşının üzerinde parladı gümüş renginde ve Kettricken'ın yüzündeki yaşları parlattı. Gecegözleri yumuşak adımlarla yukarı doğru yürüdü, ağırlığı yokmuş gibi kürsünün üzerine sıçradı ve hafif bir inliltiyle başını Kettricken'ın bacağına dayadı.

"Sus," dedi Kettricken ona yumuşak bir sesle. "Dinle. Ağlamasını duyabiliyor musun kızın? Ben duyuyorum."

Bundan şüphe etmedim, çünkü şimdiye kadar ondan geldiğini hiç hissetmediğim kadar güçlü bir İzanla onu aradığını hissedebiliyordum.

"Leydim," dedim sessizce.

Kettricken ürktü, bana dönerken eli hızla ağzına kapandı.

"Özür dilerim. Sizi korkutmak istemedim. Ama burada yalnız kalmamalısınız. Kettle grubun hâlâ tehlike yarattığından korkuyor ve sütunun uzağında değiliz."

Kettricken buruk bir şekilde gülümsedi. "Nerede olursam olayım, yalnızım ben. Benim kendime yapmış olduğum şeyden daha kötü bir şey yapabileceklerini sanmıyorum bana."

"Bunu benim kadar iyi bilmediğiniz için böyle konuşuyorsunuz. Lütfen, Kraliçem, benimle kampa dönün."

Kettricken kıpırdadı, aşağı adım atıp yanıma geleceğini sandım. Oysa oturup ejderhaya yaslandı. Ejderha-kızın acısına dair İzan hissim Kettricken'ınkiyle yankılanıyordu. "Sadece onun yanında yatmak istedim," dedi sessizce. "Onu kucaklamak için. Kucaklanmak için, Fitz. Güvende olduğumu hissetmek için değil. Hiçbirimizin güvende olmadığını biliyorum. Ama değerli hissetmek için. Sevildiğimi hissetmek için. Bundan fazlasını beklemedim. Ama yapmadı. Bana dokunamayacağını söyledi. Ejderhası dışında canlı herhangi bir şeye dokunmaya cesaret edemediğini." Başını yana çevirdi. "Elleri ve kollarını eldiven örtse de bana dokunmadı."

Kendimi kürsüye çıkarken buldum. Onu omuzlarından tuttum ve ayağa kaldırdım. "Yapabilseydi, yapardı," dedim ona. "Eminim. Yapabilseydi, yapardı."

Kettricken yüzünü örtmek için ellerini kaldırdı ve sessizce akan gözyaşları birden hıçkırıklara döndü. Bu hıçkırıkların arasından konuşuyordu. "Sen... ve İrfanın. Ve o. Onun ne hissettiğini kolaylıkla bilerek konuşuyorsun. Aşkından. Ama ben... ben buna sahip değilim. Ben sadece... bunu hissetmeye ihtiyacım var, Fitz. Kollarının beni sardığını hissetmeye, ona yakın olmaya ihtiyacım var. Beni sevdiğine inanmaya. Benim onu sevdiğim gibi. Birçok yönden onu hayal kırıklığına uğrattıktan sonra. Nasıl inanabilirim... hele reddettiğinde..." kollarımı ona doladım. Gecegözleri de

her ikimize yaslanmış, hafifçe ağlayıp sızlıyordu.

"Seni seviyor," dedim. "Seni gerçekten seviyor. Ama kader bu yükü ikinizin sırtına birden yükledi. Bu yük taşınmalı."

"Kurban," diye fısıldadı. Ama ben çocuğunun ismini mi söylüyor kendi hayatını mı tanımlıyor anlamadım. Hıçkırmaya devam etti, ben onu tutup saçını okşayarak her şeyin düzeleceğini, bir gün her şeyin daha iyi olmak zorunda olduğunu, tüm bunlar bittiğinde onların yeni bir hayata ve çocuklara, Kızıl Gemiler'in ya da Regal'in kötü hırslarından uzakta, güven içinde büyüyen çocuklara sahip olacaklarını söyledim. Zamanla sakinleştiğini hissettim, bunun sözlerim kadar ona ilettiğim İzandan olduğunu fark ettim. Ona karşı hislerim kurdunkilere karıştı ve bize katıldı. İrfan bağından daha nazik, daha sıcak ve doğaldı. Onu kollarımın arasında tuttuğum kadar kalbimde de tutuyordum. Gecegözleri ona sokuldu, onu koruyacağını, kendi etinin onu eti olacağını, güçlü olan hiçbir şeyden korkması gerekmediğini, çünkü bizim bir sürü olduğumuzu ve hep öyle olacağımızı söyledi.

Bu kucaklaşmayı bitiren Kettricken oldu. Titreyerek içini çekti son bir kez, sonra yanımdan ayrıldı.Elini kaldırıp yanaklarındaki ıslaklığı sildi. "Oh, Fitz," dedi, üzüntüyle. Hepsi buydu. Bir süre birlikte olduğumuz yerde kalan soğuk ayrılığı hissederek hareketsiz bir halde dikildim öylece. Kaybın yarattığı ani bir sancı çullandı üstüme. Kaynağını fark ettiğimde de bir korku titremesi. Ejderhanın üzerindeki kız da ortak olmuştu birlikteliğimize, İzan ıstırabı kısa bir süre için yakınlığımızla teselli bulmuştu. Şimdi birbirimizden ayrılırken, taşın uzak, soğuk feryadı yeniden, daha yüksek sesle ve daha güçlü bir şekilde yükselmişti. Hafifçe kürsüden sıçramayı denedim, ama yere indiğimde sendeleyip neredeyse düşüyordum. Bu birliktelik bir şekilde zayıflatmıştı beni. Korku vericiydi, ama kampa dönüş sırasında sessizce Kettricken'a eşlik ederken huzursuzluğumu maskeledim.

Tam Kettle'ın nöbeti bittiğinde varmıştık kampa. O ve Kettricken, Soytarı'yı benimle nöbet tutmaya göndereceklerine söz vererek uyumaya gittiler. Kurt da bana özür diler gibi bakarak, Kettricken'ın peşinden çadıra girdi. Onayladığıma dair güvence verdim ona. Bir süre sonra, elleriyle gözlerini ovup sol elini göğsüne doğru kıvırıp sakınarak Soytarı çıktı dışarı. Ben hangi parçaların çevrilmesi gerektiğini anlamak için ete bakarken, Soytarı da karşıma geçip bir taşın üzerine oturdu. Bir süre sessizce beni izledi. Sonra eğildi, sol eliyle bir parça odun aldı. Onu azarlamam gerektiğini biliyordum, ama bunun yerine onun kadar merakla bekledim. Bir an sonra odunu ateşe attı ve doğruldu. "Sessiz ve sevecen," dedi. "Kırk yıl kadar büyümüş, kışlar, yazlar, fırtınalar, güzel havalar. Bundan önce de başka bir ağacın yemişi olarak dünyaya gelmiş. Böyle sürekli geriye gidiyor işte. Doğal şeylerden korkmama gerek olduğunu sanmıyorum. Sadece insanların yaptığı şeylerden sakınmalıyım. Öyle olunca ipler söküldükçe sökülüyor. Ama ağaçlara dokunmak güzel, sanırım."

"Kettle canlı şeylere dokunmaman gerektiğini söyledi," diye hatırlattım ona geveze bir çocuk gibi.

"Kettle bununla yaşamak zorunda değil. Ama ben zorundayım. Bana koyduğu sınırları bulmam gerek. Sol elimle ne yapıp ne yapamayacağımı ne kadar kısa sürede öğrenirsem, o kadar iyi olur." Haince sırıttı ve manalı bir şekilde kendini işaret etti.

Ona bakarak başımı iki yana salladım ama gülmeden edemedim.

O da kahkahalarıyla bana katıldı. "Ah, Fitz," dedi sessizce, bir süre sonra. "Seni hâlâ güldürebiliyor olmanın benim için taşıdığı anlamı bilemezsin. Eğer bu seni güldürecekse, kendim de gülerim."

"Her şeye rağmen şaka yapabilmen şaşırttı beni," diye karşılık verdim.

"Hem ağlayıp, hem gülebileceksen, gülmelisin," diye cevap verdi. Aniden, "Çadırdan erken çıktığını duydum. Sen yokken...

ne olduğuna dair bir şeyler hissedebildim. Nereye gittin? Anlamadığım çok şey var," diye sordu.

Düşünerek sessiz kaldım. "Aramızdaki İrfan bağı belki de zayıflayacağına güçleniyordur. Bunun iyi bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Hiç cinkabuğu kalmadı. Sonunu iki gün önce içtim. İyi ya da kötü, olan bu. Şimdi ne olduğunu açıkla bana."

Reddetmek için bir neden göremedim. Bu nedenle açıklamaya çalıştım. Bir sürü soru sorarak lafımı böldü, sorularının birkaçını yanıtlayabildim sadece. Bunu sözcüklerin aktarabildiği kadar anladığına karar verdiğinde, bana bakarak tuhaf bir şekilde gülümsedi. "Haydi gidip ejderhanın üzerindeki kıza bakalım," diye önerdi.

"Neden?" diye sordum dikkatle.

Sol elini kaldırdı ve kaşını kaldırıp, gümüş parmak uçlarını bana doğru salladı.

"Hayır," dedim kesin bir dille.

"Korkuyor musun?" diye iğneledi beni.

"Burada nöbet tutuyoruz," dedim ona ciddiyetle.

"O halde yarın gideriz," dedi.

"Bu akıllıca değil, Soytarı. Seni nasıl etkileyeceğini kim bilebilir?"

"Ben değil. Bunu tam da bu yüzden yapmak istiyorum. Bunun dışında, Soytarı'nın akıllı olduğunu kim söylüyor ki?"

"Hayır."

"O halde yalnız gitmek zorunda kalacağım," dedi şakadan içini çekerek.

Yeme gelmeyi reddettim. Bir süre sonra, "Kettle hakkında benim bilmediğim ne biliyorsun?" diye sordu.

Rahatsız bir ifadeyle baktım ona. "Onun senin hakkında bilmediği, ama benim bildiğim şeyler kadar."

"Ah. İyi söyledin. Bu sözler benden çalınmış olabilir," diye kabul etti. "Grubun bize neden yeniden saldırmaya çalışmadığını bi-

liyor musun?" diye sordu sonra.

"Bu senin talihsiz sorular sorma gecen mi?"

"Bu saatte başka soru bulamıyorum."

"En azından, Carrod'un ölümünün onları zayıflattığını ummaya cesaret ediyorum. Grubun bir üyesini yitirmek büyük bir şok olmalı. İzan hayvanını kaybetmek kadar kötüdür herhalde."

"Ya sen neden korkuyorsun?" diye yüklendi Soytarı.

Bu, kendimden uzak tuttuğum bir soruydu. "Neden korkuyorum? En kötüsünden elbette. Verity'nin gücünü dengelemek için bir şekilde bize karşı daha büyük bir güç topladıklarından korkuyorum. Ya da bize bir tuzak hazırlıyorlar. İrfanlarını Molly'yi bulmaya yöneltmelerinden korkuyorum." Son cümlemi büyük bir isteksizlikle ekledim. Bırakın söylemeyi, bunu düşünmek bile çok kötü geliyordu.

"İrfanlanıp, uyaramaz mısın onu bir şekilde?"

Sanki bu aklıma hiç gelmemiş gibi. "Ona ihanet etmeden yapamam bunu. Hiçbir zaman Burrich'e ulaşmayı başaramadım İrfanla. Bazen onları görebiliyorum, ama beni fark etmelerini sağlayamıyorum. Bunu denemenin bile, onu gruba göstermeye yeteceğinden korkuyorum. Varlığını biliyor olabilir, ama nerede olduğunu bilmiyor. Bana Chade'in bile onun nerede olduğunu bilmediğini söyledin. Regal'in birliklerini gönderip dikkatini yönelteceği bir çok yer var. Buck, Farrow'dan uzakta ve Kızıl Gemiler orayı yakıp yıkıyor. Bir kızı bulacağım diye bu kargaşanın içine birliklerini Kesinlikle göndermez."

"Bir kızı ve bir Farseer çocuğunu," diye hatırlattı bana Soytarı ciddiyetle. "Fitz, seni üzmek için konuşmuyorum. Sadece seni uyarıyorum. Sana olan öfkesini bastırdım. O gece, beni yakaladıklarında..." Yutkundu, gözleri uzaklara daldı gitti. "Bunu unutmak için çok uğraştım. Eğer bu anılara bir dokunursam, kurtulamadığım bir zehir gibi içimde köpürür, yanarlar. Regal'in varlığını his-

sediyorum içimde. Sana karşı duyduğu nefret, çürümüş etin içindeki kurtçuklar gibi kıvranıyor içinde." Bunu hatırlamaktan rahatsız olarak başını iki yana salladı. "Adam çıldırmış. Düşünebildiği tüm kötülükleri sana atfediyor. İzanını nefret ve dehşetle karşılıyor. Yaptıklarını, Verity için yaptıklarını anlayamıyor. Ona göre, Buckkeep'e geldiğinden beri hayatını ona zarar vermeye adamışsın. Sen ve Verity'nin Dağlar'a Buck'ı savunmaları için Elderlingleri uyandırmaya değil, ona karşı kullanabileceğiniz bir İrfan hazinesi ya da güç bulmaya geldiğinize inanıyor. Tek şansının aradığınız şeyi bulup size çevirmek için ilk harekete geçen olmak olduğuna inanıyor. Bunun için de tüm kaynaklarını ve azmini bu işe yönlendiriyor."

Soytarı'yı kanımı donduran bir dehşetle dinledim. İşkence anılarını hatırlayan bir adam gibi dikmişti gözlerini. Soluklanmak için durduğunda, "Bundan daha önce neden bahsetmedin bana?" diye sordum ona nazik bir şekilde. Kollarındaki tüyler dimdik havaya kalkıyordu.

Gözlerini benden kaçırdı. "Bu hatırlamaktan hoşlandığım bir şey değil." Hafifçe titriyordu. "Ele geçiremedikleri şeyleri kırıp döken kötü, tembel çocuklar gibilerdi benim zihnimde. Onlardan hiçbir şey saklayamadım. Ama benimle pek de ilgilendikleri yoktu. Bir köpekten değersizdim gözlerinde. Sen olmadığımı anladıkları an sinirlendiler. Sen olmadığım için neredeyse yok edeceklerdi beni. Sonra beni sana karşı nasıl kullanabileceklerini düşündüler." Öksürdü. "Eğer o İrfan dalgası gelmeseydi..."

"Şimdi bunu onlara geri döndüreceğim. Kendilerini sana açmadan böyle köle gibi ellerinde tutamazlar seni. Elinden geldiği kadar, o ana geri dönmeni ve bana hatırlayabildiğin her şeyi anlatmanı istiyorum," derken sessizce, kendimi Chade gibi hissettim.

"Benden ne istediğini bilseydin, buna niyetlenmezdin."

Bildiğimi sanıyordum, ama bunu söylemekten kaçındım. Bu-

nun yerine, sessiz kalıp iyice düşünmesine izin verdim. Şafak gökyüzünü grileştiriyordu, o konuşmaya başladığında ben kampın çevresinde tur atmaktan yeni dönmüştüm.

"Senin hakkında hiçbir şey bilmediğin İrfan kitapları vardı. Galen'in Solicity ölürken onun odasından aldığı kitap ve parşömenler. Bunların taşıdıkları bilgiler sadece İrfan ustası içindi ve bazıları kilit altına alınmıştı. Galen yıllarca bu kilitleri açmaya çalıştı. Bir kilit dürüst bir adamı dürüst tutmaktan fazla işe yaramaz bilirsin. Galen orada anlamadığı bir çok şey buldu. Ama aynı zamanda İrfan eğitimi almış olanların listelendiği .parşömenler de vardı. Galen bulabildiği kadarını bulup, onları sorguladı. Sonra başkaları da onlara aynı soruları sorar diye onlardan kurtuldu. Galen bu parşömenlerde çok şey buldu. İnsan nasıl uzun yaşayabilir ve sağlıklı olmanın keyfini sürer; dokunmadan İrfan yoluyla nasıl acı verilir öğrendi. Ama en eski parşömenlerde Dağlar'da İrfanı güçlü birini bekleyen büyük bir gücün ipuçlarını buldu. Eğer Regal Dağlar'a hükmedebilseydi, kimsenin karşısında duramayacağı bir güç kazanacaktı. Bu nedenle Kettricken hiçbir zaman onun eşi olmayacağı için onu Verity'ye almanın yollarını aradı. Amacı Verity öldüğünde, onu kendine almak ve Kettricken'ın mirasına konmaktı."

"Anlamadım," dedim nazikçe. "Dağlarda amber var, kürk var..."

"Hayır. Hayır." Soytarı başını iki yana salladı. "Böyle bir şey değil. Galen sırrının tümünü açıklamazdı Regal'e, çünkü o zaman üvey kardeşi üzerinde bir otoritesi kalmazdı. Ama Galen öldüğünde, Regal'in zaman kaybetmeden o parşömen ve kitapları alıp incelemeye başladığından emin olabilirsin. Eski dillere hakim değil, ama sırrı önce onlar keşfederler korkusuyla diğerlerinden yardım almaktan da çekiniyor. Sonunda çözdü ve bunu yaptığında, dehşete kapıldı. Çünkü bundan önce Verity'yi aptalca bir keşifte

ölmesi için Dağlar'a göndermişti. Sonunda Galen'in onun için aramış olduğu gücün Elderlinglerin gücü olduğunu çözdü. Verity'nin bu gücü bulmak için seninle birlikte bir komplo hazırlamış olduğuna karar verdi. Regal'in bu kadar uzun zamandır elde etmeye çalışmış olduğu böyle bir hazineyi çalmaya nasıl cüret edebilirdi ki! Regal'i böylesine aptal yerine koymaya nasıl cesaret edebilirdi!" Soytarı zayıf bir şekilde gülümsedi. "Ona göre, Elderlingler üzerindeki egemenliği onun doğuştan hakkı. Sen bunu ondan çalmaya çalıştın. Seni öldürmeye çalışarak doğru ve adil olanı savunduğuna inanıyor."

Oturup başımı salladım. Bütün parçalar yerli yerine oturuyordu. Regal'in amaçlarını anlamaya çalışırken karşılaştığım boşluklar doluyor, beni korkunç bir resimle karşı karşıya bırakıyordu. Adamın hırslı olduğunu biliyordum. Kontrol edemediği herkesten ve her şeyden korkup şüphelendiğini de biliyordum. Ben onun için iki kat tehlikeliydim. Ne anlayabildiği, ne de yok edebildiği tuhaf İzan yeteneğim vardı ve babasının sevgisi için rakibiydim. Regal için dünyadaki herkes ya bir araç ya da bir tehditti. Tüm tehditler de yok edilmeliydi.

Ondan istediğim tek şeyin kendi başıma bırakılmak olduğunu hiçbir zaman düşünmemişti herhalde.

35

KETTLE'IN SIRLARI

Buckkeep yakınındaki tepenin üzerinde duran Şahit Taşları'nı kimin diktiğinden bahsedilmez hiçbir yerde. Bu taşlar Buckkeep Şatosu'ndan bile çok daha eski olabilir. Varsayılan güçlerinin Eda ya da El'e tapınmakla bir ilgisi yok gibidir, ancak halk buna da aynı derecede güçlü dini bir tutkuyla inanır. Tanrıların varlığından şüphe ettiklerini söyleyenler bile Şahit Taşları'nın önünde küfür etmeye tereddüt eder. Bu yüksek taşlar simsiyah ve hava şartlarının etkilerine açık bir halde dikili dururlar. Üzerlerinde herhangi bir işaret varsa bile, rüzgar ve yağmur bunları silmiştir.

* * *

O sabah ilk kalkan Verity'ydi. Günün ilk gerçek ışıkları dünyayı yeniden renklendirirken, sendeleyerek çadırından çıktı. "Ejderham!" diye bağırdı, ışıkta gözlerini kırpıştırıp durarak. "Ejderham!" Sanki bütün dünya başına yıkılmıştı.

Ona ejderhasının iyi olduğuna dair garanti verdiğimde bile şımarık bir çocuk gibiydi. Ejderha üzerindeki çalışmalarına hemen başlamak istedi. Çok büyük bir zorlukla bir bardak ısırgan ve nane çayı içmeye, şişte yavaş yavaş pişen etten yemeye ikna ettim. Lapanın kaynamasını beklemedi, ama ateşin yanından elinde eti ve kılıcıyla ayrıldı. Kettricken'dan hiç bahsetmedi. Kılıcın ucu tam vaktinde siyah taşı kazıyıp durmaya başladı yeniden. Verity'nin dün gece görmüş olduğum gölgesi sabahla birlikte kaçıp gitmişti.

Yeni bir günü selamlayıp zaman geçirmeden eşyalarımızı toparlamayışımız garip geliyordu. Kimsenin neşesi yerinde değildi. Kettricken şiş gözlerle sessizdi. Kettle aksi ve ketumdu. Kurt hâlâ bir önceki gün yediği etleri sindiriyor ve sadece uyumak istiyordu. Starling, arayışımızın böyle kafa karıştırıcı bir hayal kırıklığıyla son bulması sanki bizim suçumuzmuş gibi her şeye sinirleniyordu. Yemek bittikten sonra, Starling, jeppalara bakacağını ve Soytarı'nın bulduğu derede biraz çamaşır yıkayacağını söyledi. Kettle gözleri sık sık Verity'nin ejderhasına kaysa da asık suratla onun güvenliği için Starling ile gitmeyi kabul etti. Kettricken da kürsünün üzerindeydi ve Verity siyah taşı oyarken üzgün bir şekilde kocasını, kralını izliyordu. Ben de ateşte kurutulmuş eti alıp sararak ve yavaş yavaş yanan ateşi yeniden besleyip etin kalanını üzerinde kurumaya bırakarak kendimi oyaladım.

"Haydi gidelim," diye davet etti beni Soytarı işim biter bitmez.

"Nereye?" diye sordum, biraz uyumayı özleyerek.

"Ejderhanın üzerindeki kıza," diye hatırlattı bana. Arkasından gelip gelmediğime bile bakmadan yola koyuldu. Onunla gitmek zorunda olduğumu biliyordu.

"Bu aptalca bir fikir bence," diye seslendim arkasından.

"Kesinlikle," diye yanıtladı sırıtarak ve büyük heykele yaklaşana dek başka bir şey söylemedi.

Ejderhanın üzerindeki kız bu sabah daha durgun görünüyordu. Belki de burada hissettiğim kapana kısılmış İzan huzursuzluğuna daha fazla alışıyordum sadece. Soytarı tereddüt etmedi ve hemen heykelin yanındaki iskeleye tırmandı. Ben de daha yavaşça onu takip ettim. "Bugün daha farklı göründü gözüme," dedim sessizce.

"Nasıl?"

"İfade edemeyeceğim." Kızın eğik başını inceledim, taştan göz yaşları yanaklarında kaskatı kesilmişti. "Sana da farklı geldi mi?"

"Dün bu kadar yakından bakmamıştım aslında ona."

Şimdi gerçekten buradaydık ve Soytarı'nın şakasının tadı kaçmış gibiydi. Bir hayli tedbirli davranarak elimi ejderhanın sırtına koydum. Pullarının her biri büyük bir ustalıkla işlenmişti, hayvanın vücudunun kavsi o kadar doğaldı ki, vücudunun nefes alıp vererek inip kalkmasını bekledim. Soğuk, sert taştı. Nefesimi tuttum, cesaretimi topladım ve sonra İzanımla taşı aradım. Daha önce yaptığım hiçbir arayışa benzemiyordu verdiği his. Beni yönlendirecek çarpan bir kalp, hızlı bir soluma ya da fiziksel herhangi bir yaşam belirtisi yoktu. Sadece kıstırılmış ve ümitsiz bir yaşama dair İzan hissim vardı. Bir süre benden sakındı, sonra ona değip geçtim, geriye dönüp o da beni aradı. Tenin üzerindeki rüzgar hissini, pompalanan kanın sıcaklığını, oh, yaz günlerinin güzel kokularını, tenime değen giysilerimin verdiği hissi, özlemini çektiği yaşam deneyimlerinin parçalarını aradı. Bana varışının yoğunluğundan korkarak elimi geri çektim. Ona katılmam için beni içine çekebileceğini sandım neredeyse.

"Tuhaf," diye fısıldadı Soytarı, çünkü o da bana bağlanmış, deneyimimin küçük dalgalarını hissetmişti. Gözlerini gözlerime çevirdi, bir süre öylece baktı. Sonra çıplak parmak ucunu kıza uzattı.

"Bunu yapmamalıyız," dedim, ama sözlerimde herhangi bir baskı yoktu. Ejderhanın üzerine binen zarif genç kız kolsuz kısa bir giysi, tozluk ve sandalet giymişti. Soytarı parmağıyla kızın koluna dokundu.

Acılı ve öfkeli bir İrfan çığlığı doldurdu taş ocağını. Soytarı heykelin kaidesinden geriye fırlayıp sertçe aşağıdaki taşın üzerine sırt üstü düştü. Baygın bir halde sere serpe uzandı oraya. Dizlerim büküldü, ben de ejderhanın yanına düştüm. Hissettiğim İzan öfkesinin selinden, yaratığın çılgına dönmüş bir at gibi beni ayaklarının altında çiğnemesini bekledim. İçgüdüsel olarak kollarımla başımı korudum, dertop oldum.

Bir an içinde olmuştu, ama yine de o çığlığın yankıları çevremizdeki kaygan, siyah taş duvarlara ve bloklara sonsuza dek çarpıp geri dönecek gibiydi. Ben Soytarı'ya bakmak için sallanarak aşağı inerken, Gecegözleri koşturarak yanımıza geldi. *Neydi o? Kim tehdit ediyor bizi?* Soytarı'nın yanına çöktüm. Başını çarpmıştı, siyah taşın üzerine kan sızıyordu, ama bu yüzden bayıldığını sanmıyordum. "Bunu yapmamak gerektiğini biliyordum. Neden izin verdim bunu yapmana?" diye sordum kendime, onu kampa geri götürmek için yerden kaldırırken.

"Çünkü ondan daha aptalsın. Ben de sizi yalnız bırakıp mantıklı davranacağınıza güvendiğim için herkesten daha aptalım. Ne yaptı?" Kettle aceleyle yanımıza koştuğu için hâlâ nefes nefeseydi.

"Ejderhanın üzerindeki kıza dokundu. Parmağındaki İrfanla."

Konuşurken heykele şöyle bir baktım. Kızın tunç rengi kolunda çevresi kırmızı, parlak gümüşi bir parmak izi vardı. Kettle da bakışlarımı takip etti ve birden nefesini tuttuğunu duydum. Üzerime eğildi, eklemleri şiş, derisi çatlak elini sanki bana vuracakmış gibi havaya kaldırdı. Sonra elini sıkıp yumruk yaparak titreyen yumruğunu yanına vurdu. "Bir zamanlar sevmiş olduğu herkesten koparılıp sonsuza dek acı içinde, yalnız başına oraya kısılıp kalması yetmez mi? Siz ikiniz buraya gelip ona yeni bir acı daha vermek zorundaydınız değil mi! Nasıl bu kadar kötü olabildiniz?"

"Onu incitmek istemedik. Bilmiyorduk..."

"Cehalet, vahşice meraklı olanların kullandığı bir bahane olmuştur her zaman!" diye hırladı Kettle.

Benim öfkem de birden kabarıp onunkine uydu. "Tek yaptığın bilgimi arttırmayı reddetmekken, cehaletim yüzünden azarlama beni, kadın. İmalarda bulunuyorsun, uyarıyorsun, uğursuz sözler söylüyorsun, ama bize yardımı dokunacak şeylerden bahsetmeyi reddediyorsun. Hata yaptığımızda, bize saldırıyor, daha iyisini yapmamız gerektiğini söylüyorsun. Nasıl? Daha iyisini bi-

len kişi bilgisini bizimle paylaşmayı reddederken, nasıl bilebiliriz daha iyisini?"

Soytarı kollarımda hafifçe kımıldandı. Kurt ayaklarımın çevresinde dolanıyordu sessizce. Şimdi de inleyerek yaklaşıp Soytarı'nın öne düşen başını kokladı.

Dikkat et! Parmaklarının sana değmesine izin verme!

Ne ısırdı onu?

Bilmiyorum. "Hiçbir şey bilmiyorum," dedim yüksek sesle, acı acı. "Karanlıkta bastığım yeri bilmeden yürüyüp duruyorum, bunu yaparken de sevdiğim herkesi incitiyorum."

"Müdahale etmeye kalkışmamalıyım," diye bağırdı bana Kettle. "Ya sözlerim seni yanlış bir yöne götürürse? Tüm o kehanetlere ne olur o zaman? Kendi yolunu bulmak zorundasın, Katalizör."

Soytarı gözlerini açıp boş boş bana baktı. Sonra gözlerini yeniden yumup başını omzuma yasladı. Ağırlaşmaya başlamıştı, nesi olduğunu anlamam gerekiyordu. Onu silkip kaldırarak daha sıkı tuttum kollarımda. Starling'in Kettle'ın ardından geldiğini gördüm, kolları ıslak çamaşırlarla doluydu. Dönüp her ikisinden de uzaklaştım. Soytarı'yla beraber kampa doğru giderken, omzumun üzerinden, "Belki de bu yüzden buradasındır. Belki de oyunun bir parçası olarak çağırıldın buraya. Belki senin kahrolası kehanetini yerine getirmemiz, cehaletimizin artmasına bağlı. Belki de sessiz kalarak karşı çıkıyorsun buna. Ama," dedim ve sözlerimi omzumun üzerinden vahşice savurmak için durdum. "Bence kendi sebeplerin yüzünden sessiz kalıyorsun. Çünkü utanıyorsun!"

Yüzündeki kaygı ifadesinden çektim bakışlarımı. Onunla öfkeli konuşmak için utancımı gizledim. Bu bana yeni bir irade gücü verdi. Herkesin gerektiği gibi davranmasını sağlamaya karar verdim birden. Bu genellikle başımı belaya sokan, çocuksu çözümlerdendi, ama bir kez kalbim buna yakalandı mı, öfkem de sıkıca yapışırdı.

Soytarı'yı büyük çadıra taşıyıp döşeğine yatırdım. Paçavraya dönmüş gömleklerden birinin kolunu yırttım, soğuk suyla ıslattım, sıkıca başının arkasına bastırdım. Kanama yavaşlayınca, kontrol ettim. Büyük bir yara değildi, ama hatırı sayılır bir şişliğin üzerindeydi. Hâlâ bayılmasının nedeninin bu olmadığını hissediyordum. "Soytarı?" dedim önce sessizce, sonra da daha ısrarlı bir şekilde. "Soytarı?" Yüzünü suyla sıvazladım. Uyanıp gözlerini açtı. "Soytarı?"

"İyi olacağım, Fitz," dedi zayıf bir şekilde. "Haklıydın. Ona dokunmamalıydım. Ama dokundum. Bir daha unutamayacağım bunu."

"Ne oldu?" diye sordum.

Başını yanlara salladı. "Henüz konuşamam bunu," dedi sessizce.

Başımı çadırın tepesine vurup çadırı neredeyse yıkarak ayağa fırladım. "Bu gruptaki kimse hiçbir şey hakkında konuşamaz zaten!" dedim öfkeyle. "Ben hariç. Ben her şey hakkında konuşmaya niyetliyim."

Soytarı'yı dirseğine dayanmış, arkamdan bakarken bırakıp gittim. Yüz ifadesi eğlenmiş gibi miydi, şaşırmış gibi miydi, bilmiyorum. Umursamadım. Çadırdan hızla çıktıktan sonra Verity'nin ejderhasını yonttuğu kürsüye çıkan yığına tırmandım. Kılıcının ucuyla taşı sürekli, bıkmadan usanmadan yontması ruhumu törpülüyordu. Kettricken yanına oturmuştu, gözleri bomboştu ve sessizdi. İkisi de birazcık da olsun dikkatini bana vermedi.

Bir süre durdum ve nefes alış verişimi kontrol altına aldım. Saçımı yüzümden geriye taradım ve savaşçı kuyruğumu yeniden bağladım. Tozluklarımı temizledim, leke içindeki gömleğimden geriye kalanları çekip düzelttim. İleri doğru üç adım attım. Resmi bir şekilde verdiğim selama Kettricken'ı da dahil ettim.

"Lordum, Kral Verity. Leydim, Kraliçe Kettricken. Krala verdiğim raporu bitirmeye geldim. İzin verirseniz."

Her ikisinin de beni görmezden gelmesini beklemiştim aslın-

da. Ama Kral Verity'nin kılıcı taşı iki kez daha yonttuktan sonra durdu. Omzunun üzerinden bana baktı. "Devam et, FitzChivalry. İşimi bırakamam, ama dinleyeceğim."

Sesinde ciddi bir nezaket vardı. Bu beni cesaretlendirdi. Kettricken birden daha dik oturmaya başladı. Gözlerinin önüne düşen saçlarını geriye taradı, sonra başını sallayarak bana izin verdi. derin bir nefes aldım, bana öğretildiği gibi rapor vermeye, harap durumdaki şehre yaptığım ziyaretten beri gördüğüm ya da yaptığım her şeyi anlatmaya başladım. Bu uzun hikayenin bir yerinde, kılıcın taşı kazıması yavaşladı, sonra da kesildi. Verity kasvetle ilerleyip Kettricken'ın yanına oturdu. Tam onun ellerini tutacaktı ki, kendini tutup ellerini önünde kavuşturdu. Ama Kettricken bu küçük hareketi gördü, ona birazcık daha yaklaştı. Baldırı çıplak hükümdarlarım soğuk taştan tahtlarında, arkalarında taştan bir ejderha, yana yana oturup beni dinlediler.

Birer ikişer diğerleri de gelip bize katıldı. Önce kurt, sonra Soytarı ve Starling, en sonra da yaşlı Kettle, yarım bir daire halinde arkama sıralandılar. Boğazım kurumaya, sesim çatlamaya başladığında, Kettricken elini kaldırdı ve Starling'i su getirmeye gönderdi. Starling de hepimize çay ve et getirdi. Çaydan büyük bir yudum aldım, diğerleri etrafımda piknik yaparken anlatmaya devam ettim.

Çözümümden vazgeçmedim, bu beni utandırsa da her şeyden sade bir dille bahsettim. Korkularımı ya da aptallıklarımı dışarıda bırakmadım. Verity'ye Regal'in muhafızını onu uyarmadan, hatta tanımış olduğu bir adamın adını hatırlatarak nasıl öldürdüğümü anlattım. Ne de bir zamanlar yaptığım gibi İzan deneyimlerimi teğet geçtim. Orada sadece Verity ile ikimiz varmışız gibi açık açık konuştum. Eğer Regal onları bulup öldürmezse, Chade'in taht için çocuğumu alması da dahil olmak üzere, Molly ve çocuğum için duyduğum korkulardan bahsettim. Konuşurken, elimden gelen

her yolu deneyerek sadece sesimle değil, aynı zamanda İzan ve İrfanımla Verity'ye erişmeye, ona dokunmaya ve kimliğini yeniden uyandırmaya çalıştım. Bu varışı hissettiğini biliyordum, ama gücüm yettiğince denesem de ondan bir tepki alamadım.

Soytarı'yla beraber ejderhanın üzerindeki kıza yaptıklarımızı anlatarak bitirdim konuşmamı. Verity'nin yüzünü seyrettim, ifadesinde herhangi bir değişiklik olup olmadığını anlamak için, ama böyle bir şey göremedim. Ona her şeyi anlattığımda, beni sorgulaması umuduyla sessizce karşısında durdum. Eski Verity, her olay hakkında sorular sorup gözlemlerimi, ne düşünmüş olduğumu ya da neden şüphelendiğimi bilmek isteyerek tüm hikayeyi baştan anlattırırdı bana. Ama kır saçlı bu yaşlı adam sadece başını salladı birkaç kez. Sanki kalkar gibi yaptı.

"Kralım!" diye yalvardım ona ümitsizce.

"Ne var, oğlum?"

"Bana soracak ya da söyleyecek bir şeyiniz yok mu?"

Bana baktı, ama beni gerçekten gördüğünden emin değildim. Boğazını temizledi. "Carrod'u İrfanımla öldürdüm. Bu doğru. O zamandan beri diğerlerini hissetmedim, ama öldüklerine inanmıyorum. Sadece onları hissedebilecek İrfanım kalmadı. Dikkatli olmalısın."

Ağzım açık bir halde ona bakakaldım. "Hepsi bu mu? Dikkatli mi olmalıyım?" Sözleri beni iliklerime kadar dondurmuştu.

"Hayır. Daha kötüsü de var." Soytarı'ya baktı. "Korkarım Soytarı'yla konuştuğunda, , Regal'in kulaklarıyla dinliyor. O gün yanına gelen, Soytarı'nın diliyle konuşup Molly'yi soran da herhalde Regal'di."

Ağzım kurudu. Dönüp Soytarı'ya baktım. Endişeli görünüyordu. "Hatırlamıyorum... Hiç söylemedim ki..." Yarım bir nefes aldı, sonra birden bayılarak yana düştü.

Kettle telaş içinde ona doğru gitti. "Nefes alıyor," dedi bize.

Verity başını sallayarak onayladı. "Onu sonradan bıraktıkları-

na dair şüphelerim vardı. Belki de. Bunun doğru olduğuna güvenme." Gözleri yeniden bana çevrildi. Ayakta kalmaya çalışıyordum. Soytarı'yı kaçırdıklarında hissetmiştim bunu. Birden kopan ipek bir ip gibi hissetmiştim. Onu güçlü bir şekilde tutmuyorlardı, ama bu da yeterli olmuştu. Karımı ve çocuğumu öldürmeleri için gerekli olan her şeyi ifşa etmeme yetmişti. O zamandan beri, her gece Soytarı'nın rüyalarını talan edip işlerine yarayacak her şeyi çalmalarına yetmişti.

Soytarı'nın yanına gittim. İrfanlı olmayan elini tutup ona ulaşmaya çalıştım. Yavaşça gözlerini açtı ve doğruldu. Bir süre anlamadan bize baktı. Gözlerini yeniden gözlerime çevirdi. Gözlerinin dumanlı derinliklerinden utanç akıyordu. "'Onu en çok seven, en acımasız şekilde ihanet edecektir ona. Kendi kehanetim. On bir yaşından beri biliyordum bunu. Chade, demiştim kendi kendime, çocuğunu almak istediğinde. Sana ihanet eden Chade'di." Üzüntüyle başını salladı. "Ama bendim. Bendim." Yavaşça ayağa kalktı. "Üzgünüm. Çok üzgünüm."

Yüzünden süzülen yaşları gördüm. Sonra döndü ve yavaşça bizden uzaklaştı. Kendimi toplayıp peşinden gidemedim, ama Gecegözleri sessizce kalkıp onu izledi.

"FitzChivalry." Verity bir nefes aldı ve sonra sessizce konuştu. "Fitz, ejderhamı bitirmeye çalışacağım. Gerçekten tek yapabildiğim bu. Sadece bunun yeterli olacağını umuyorum."

Ümitsizlik cesaretimi arttırmıştı. "Kralım, benim için bunu yapmayacak mısınız? Regal onları bulmadan önce Capelin Kumsalı'ndan kaçmaları için Burrich ve Molly'yi İrfanla uyarmayacak mısınız?"

"Oh, oğlum," dedi Verity acıyarak. Bana doğru bir adım attı. "Buna yeltensem bile, artık korkarım ki, gücüm yok." Gözlerini kaldırdı ve sırayla hepimize baktı. Bakışları en çok Kettricken'ın üzerinde oylandı. "Hepsi beni hayal kırıklığına uğratıyor. Vücudum, zihnim, İrfanım. Çok yorgunum ve benden geriye çok az

şey kaldı. Carrod'u öldürdüğümde, İrfanım bıraktı beni. İşim o zamandan beri bir hayli yavaşladı. Ellerimdeki saf güç bile zayıfladı ve sütun bana kapandı, büyüyü yenilemek için geçemiyorum artık içinden. Korkarım, kendimi yenilgiye uğrattım. Korkarım, işimi bitiremeyeceğim. Sonunda hepinizi hayal kırıklığına uğratabilirim. Hepimizi ve Altı Dükalık'ın tümünü."

Kettricken başını eğip ellerinin arasına aldı. Ağlayacağını düşündüm. Ama gözlerini yeniden kaldırdığında, tüm hislerinin içinde parlayan aşkının gücünü gördüm. "Eğer bunu yapman gerektiğine inanıyorsan, bırak da yardım edeyim sana." Ejderhayı gösterdi. "Bitirmene yardım etmek için yapabileceğim bir şeyler olmalı. Taşın nerelerden kesileceğini göster bana, sen de ayrıntılarla uğraşırsın."

Verity üzgün bir şekilde başını salladı. "Yapabilmeni isterdim. Ama kendi başıma yapmalıyım. Sadece benim yapmam lazım."

Kettle birden ayağa fırladı. Gelip yanımda durdu, sanki her şey benim yüzümden olmuş gibi kötü bir bakış attı bana. "Lordum, Kral Verity," diye başladı. Bir an için cesaretini yitirmiş gibi göründü, sonra daha yüksek sesle yeniden konuştu. "Kralım, yanılıyorsunuz. Sadece birkaç ejderha tek bir kişi tarafından yaratılmıştır. En azından Altı Dükalık ejderhaları değil. Diğerleri, gerçek Elderlingler kendi başlarına ne yapabiliyordu, bilmiyorum. Ama Altı Dükalık eliyle yapılan ejderhaların tek bir kişi tarafından değil, genellikle birlikte çalışan bir grup tarafından yapıldığını biliyorum."

Verity sessiz bir şekilde ona dikti gözlerini. Sonra, "Ne söylüyorsun?" dedi titreyen bir sesle.

"Bildiklerimi söylüyorum. Diğerlerinin hakkımda ne düşündüğüne aldırmadan." Sanki hoşçakalın der gibi çevresine, bize baktı. Sonra sırtını bize dönerek sadece krala hitap etti. "Kralım. Adım Bucklı Kestrel. Bir zamanlar Stanchion'un grubundaydım. Ama bir adamı kıskandığım için İrfanımla kendi grubumun üyelerinden

birini öldürdüm. Bu büyük bir ihanetti, çünkü biz kraliçenin gücüydük. ben bunu yok ettim. Bu yüzden Kraliçenin Adaleti gereğince cezalandırıldım. İrfanım yakılıp kül edilerek benden alındı, şu an gördüğünüz halde bırakıldım. Kendi vücudumun duvarlarının ötesine ulaşamayarak, değer verdiklerimin dokunuşlarına karşılık veremeyerek kendi içime mühürlendim. Bu bana kendi grubum tarafından yapıldı. Cinayet içinse kraliçe beni süresiz olarak Altı Dükalık'tan sürdü. Hiçbir İrfanlı baştan çıkıp da bana acımasın, beni özgür bırakmaya çalışmasın diye beni uzağa gönderdi. Daha kötü bir ceza düşünemediğini söyledi bana. Öyle ki, bu tecrit yüzünden bir gün ölmeye can atacaktım." Kettle sert taşın üzerinde diz çöktü. "Kralım, kraliçe haklıydı. Sizden merhamet diliyorum. Ya beni öldürün. Ya da..." Yavaşça başını kaldırdı. "Ya da beni yeniden İrfana açmak için gücünüzü kullanın. Ben de bu ejderhanın yontulmasında size katılarak hizmet edeyim."

Bir süre çıt çıkmadı. Verity konuştuğunda, işler biraz karıştı. "Stanchion diye bir grup bilmiyorum."

"Ben yok ettim bu grubu Lordum. Ama beş kişiydik. Eylemim sadece üç kişinin İrfanını canlı bıraktı ve onlar da bir üyenin fiziksel ölümünü ve benim... kendimi yakışımı yaşadı. Çok zayıfladılar. Kraliçenin hizmetinden alındıklarını ve bir zamanlar Jhaampe kasabasından başlayan yolu aramaya çıktıklarını duydum. Hiç geri dönmediler. Bu yolun zorluklarından sağ çıktıklarını sanmıyorum. Bir zamanlar düş kurmak için kullandığımız ejderhalardan yaptıklarını da düşünmüyorum," diye itiraf ederken, Kettle'ın sesi titredi.

Verity konuştuğunda, onun sözlerine karşılık verir gibi görünmüyordu. "Ne babam, ne de eşlerinin kendilerine bağlı grupları yoktu. Ne de büyükannemin." Alnını kırıştırdı. "Sen hangi kraliçeye hizmet ettin, kadın?"

"Kraliçe Diligence, Kralım," dedi Kettle sessizce. Hâlâ sert ta-

şın üzerinde diz çöküyordu.

"Kraliçe Diligence iki yüz yıldan fazla bir zaman önce hüküm sürdü," dedi Verity.

"İki yüz yirmi üç yıl önce öldü," diye araya girdi Starling.

"Teşekkürler, ozan," dedi Verity soğuk bir şekilde. "İki yüz yirmi üç yıl önce. Ve onun grubundan olduğuna inanmamı bekliyorsun."

"Öyleydim, Lordum. Gençliğimi ve güzelliğimi elimde tutmak istediğim için İrfanımı kendime çevirmiştim. Pek uygun görülmese de İrfanlıların çoğu bir yere kadar bunu yapar. Vücuduma hakim olmam bir yıldan fazla bir zamanımı aldı. Ama işimi iyi yaptım. Bugüne kadar hızla iyileştim. Birçok hastalık yanıma yaklaşmadı." Sesine karışan gururu zapt edemedi.

"Grup üyelerinin efsanevi uzun ömürlülüğü," dedi Verity yumuşak bir şekilde kendi kendine. İçini çekti. "Chivalry ve benim haberdar olmadığımız birçok şey olmalı Solicity'nin kitaplarında."

"Çok fazla şey." Kettle artık kendine daha fazla güvenerek konuşuyordu. "Sizin ve FitzChivalry'nin bu kadar az bir eğitim aldığı düşünüldüğünde, bu kadar uzağa tek başınıza gelmeyi başarabilmeniz beni şaşırttı. Bir de ejderhayı tek başına oymak mı? Bu tam şarkılara göre bir kahramanlık."

Verity yeniden ona baktı. "Oh, kadın, otur. Diz çöktüğünü görmek bana acı veriyor. Bana söyleyebileceğin ve söylemen gereken çok şey var kesinlikle." Huzursuz bir şekilde kımıldandı ve ejderhasına şöyle bir göz attı yeniden. "Ama biz konuşurken, çalışamıyorum ki."

"O halde size söylenmesi en gerekli olanı söyleyeceğim," diye bir teklifte bulundu Kettle. Acı çekerek ayağa kalktı. "Ben İrfanı güçlü biriydim. İrfanımla öldürecek kadar güçlüydüm ki, bunu çok az kişi yapabilir." Sesi kalınlaştı, sözlerine ara verdi. Nefes alarak devam etti. "Bu güç hâlâ içimde. Sadece İrfanı güçlü biri beni yeniden İrfana açabilir. Şu an buna hükmedemiyor olsa-

nız da sizin bu güce sahip olduğunuza inanıyorum. İrfanınızla birini öldürdünüz ve bu iğrenç bir şey. Bu grup üyesi size sadık olmasa da eskiden onunla birlikte çalışmıştınız. Onu öldürerek bir parçanızı da öldürmüş oldunuz. Bu yüzden İrfanınızın kalmadığını hissediyorsunuz. Eğer İrfan sahibi olsaydım, kendinizi iyileştirmenize yardım edebilirdim."

Verity hafifçe güldü. "Benim İrfanım yok, senin İrfanın yok. Ama eğer olsaydı, birbirimizi iyileştirebilirdik. Kadın, bu ucu olmayan karmakarışık bir ip yumağı gibi. Bir kılıç dışında, bu düğüm neyle çözülür?"

"Kılıcımız var, Kralım. FitzChivalry. Katalizör."

"Ah. Bu eski efsane. Babam buna bayılırdı." Dikkatle bana baktı. "Sence Fitz güçlü mü yeterince? Kuzenim August'un İrfanı da yanıp tükenmişti ve o hiç iyileşmedi. Onun için, bunun bir lütuf olduğunu düşünürüm bazen. İrfan ona uygun olmayan bir yola sürüklüyordu onu. Bu olaydan sonra Galen'in gruba bir şey yaptığından şüphelendim sanırım. Ama yapacak çok işim vardı. Her zaman çok işim vardı."

Kralımın zihninin dağıldığını hissettim. Kararlı bir tavırla öne çıktım. "Lordum, benden denememi istediğiniz şey nedir?"

"Hiçbir şey denemeni istemiyorum. Yapmanı istiyorum. İşte. Chade hep böyle derdi bana. Chade. Onun çoğu da ejderhada şimdi, ama bu dışarıda bıraktığım bir parça. Bunu da ejderhaya koymalıyım."

Kettle ona biraz daha yaklaştı. "Lordum, İrfanımı özgür bırakmama yardım edin. Ben de ejderhayı doldurmanıza yardım edeyim."

Bu sözleri ifade etme şeklinde bir şey vardı. Bunu hepimizin önünde, yüksek sesle söylemişti, ama yine de onun ne dediğini gerçekten bir tek Verity'nin anladığını hissettim. Sonunda, bir hayli isteksiz biçimde başını sallayarak onayladı Verity. "Başka bir yol göremiyorum," dedi kendi kendine. "Başka yolu yok."

"Ne olduğunu bile bilmediğim bir şeyi nasıl yaparım?" diye sızlandım. "Kralım," diye de ekledim Kettricken azarlar gibi bakınca bana.

"Biz ne kadar biliyorsak, sen de o kadar biliyorsun," diye çıkıştı bana Verity sessizce. "Kestrel'in zihni, hayatının geri kalanında tecride mahkum olduğu için kendi grubu tarafından İrfanla yakılmış. Bu lekeyi yarmak için elinden gelen her yolu deneyerek sahip olduğun İrfanı kullanmalısın."

"Nasıl başlayacağıma dair hiçbir fikrim yok," diye söze girdim. Kettle dönüp bana baktı. Yaşlı gözlerinde bir rica ifadesi vardı. Kayıp ve yalnız. Onu içten kemirme derecesine varan bir İrfan açlığı. İki yüz yirmi üç yıl, diye düşündüm kendi kendime. Bu, birinin yurdundan sürgün edilmesi için uzun bir süreydi. Birinin kendi bedeninin içine hapsedilmesi içinse imkansız bir süreydi. "Ama deneyeceğim," diye değiştirdim sözlerimi. Elimi ona uzattım.

Kettle önce tereddüt etti, ama sonra elini elimin içine koydu. Ellerimiz kenetlenmiş bir halde birbirimize bakarak ayakta dikildik. İrfanla ona ulaşmaya çalıştım, ama herhangi bir tepki hissetmedim. Ona baktım, onu tanıdığımı, Kettle'a ulaşmanın kolay olması gerektiğini kendime söylemeye çalıştım. Zihnimi bir düzene koydum ve bu sinirli yaşlı kadın hakkında bildiğim her şeyi belleğime geri çağırdım. Sabrını, azmini, sivri dilini ve becerikli ellerini düşündüm. Bana İrfan oyunları öğretmesini ve başımızı oyun bezinin üzerine eğerek bu oyunları kaç kez oynamış olduğumuzu hatırladım. Kettle, dedim kendime kesin bir dille. Kettle'a ulaşmaya çalış. Ama İrfanım hiçbir şey bulamadı orada.

Ne kadar zamanın geçtiğini bilmiyordum. Tek bildiğim çok fazla susamış olduğumdu. "Bir bardak çaya ihtiyacım var," dedim ona ve elini bıraktım. Kettle hayal kırıklığını saklamayı başararak başını salladı. Güneşin dağların zirvelerine yükselmiş olduğunu, onun elini bırakınca fark ettim. Verity'nin kılıcının çıkardığı bit-

mez tükenmez yontma seslerini yeniden duymaya başladım. Kettricken oturmuş, sessizce onu seyrediyordu hâlâ. Diğerlerinin nereye gitmiş olduğunu bilmiyordum. Beraberce ejderhanın yanından ayrılıp hâlâ için için yanmakta olan ateşin başına gittik. Kettle çaydanlığı doldururken ben de odunları parçalara ayırdım. Su ısınırken çok az konuştuk. Starling'in çay için önceden toplamış olduğu otlardan vardı. Solmuşlardı, ama biz yine de kullandık onları, sonra oturup birlikte çayımızı içtik. Arka planda Verity'nin kılıcının taşı kazırken çıkardığı gürültü vardı. Bu ses böcek sesine benzemiyor da değildi. Yanımda oturan yaşlı kadını inceledim.

İzan hissim bana onun içinde güçlü ve canlı bir hayatın olduğunu söylüyordu. Elimin içinde onun yaşlı kadın elini, şişmiş kemikli parmaklarının çalışmaktan nasır tutmuş yerleri dışında yumuşak etini hissetmiştim. Yüzünde, gözlerinin çevresinde ve ağzının kenarındaki çizgileri gördüm. Yaşlıyım, dedi bana bedeni. Yaşlı. Ama İzan hissim, orada oturanının benim yaşlarımda, canlı, asi, aşka, maceraya ve hayatın sunabileceği her şeye susamış bir kadın olduğunu söyledi. Susamış, ama kısılıp kalmış. Kettle'ı değil, Kestrel'i görmek istedim. Canlı canlı gömülmeden önce kimdi o? Gözlerim gözleriyle buluştu. "Kestrel kim?" diye sordum aniden.

"Bendim," dedi sessizce ve kederi hâlâ tazeydi. "Ama o artık yok, yıllardır yok."

Adını söylediğimde, neredeyse hissetmiştim onu. Anahtarı elimde tuttuğumu, ama kilidin nerede olduğunu bilmediğimi hissettim. İzanımın eşiğinde bir hafif bir hareket oldu. Akışı kesen bu engele sinirlenerek gözlerimi yukarı kaldırdım. Bu, Gecegözleri ve Soytarı'ydı. Soytarı acı çekiyor gibi görünüyordu, onun için üzüldüm. Ama benimle konuşmak için daha kötü bir zaman seçemezdi. Sanırım bunu o da biliyordu.

"Uzakta durmaya çalıştım," dedi sessizce. "Starling ne yaptığını söyledi bana. Ben yokken konuşulan her şeyi anlattı. Beklemem

gerektiğini, yaptığın şeyin hayati önem taşıdığını biliyorum. Ama... bekleyemedim." Göz göze geldiğimizde birden bocaladı. "Sana ihanet ettim," diye fısıldadı yumuşak bir şekilde. "Hain benim."

Bağlı olduğumuz için hislerinin derinliğini biliyordum. Ne hissettiğimi hissetmesini sağlamak için bu yolla ona ulaşmaya çalıştım. Bana karşı kullanılmıştı, evet, ama bu onun işi değildi. Ama ona ulaşamadım. Utancı, suçluluk duygusu ve vicdan azabı girmişti aramıza ve onu affettiğimi anlamasının yolunu tıkamıştı. Kendini affetmesinin yolunu da tıkayarak.

"Soytarı!" diye bağırdım birden. Ona gülümsedim. Gülümseyebilmem, en azından ona gülümseyebilmem korkutmuştu onu. "Hayır, sorun değil. Bana yanıtı verdin. Yanıt sensin." Bir nefes aldım ve dikkatli bir şekilde düşünmeye çalıştım. Yavaşça ilerle, dikkat et, diye uyardım kendimi ve sonra, hayır, diye düşündüm. Şimdi. Bunu yapabileceğim tek zaman şimdiydi. Sol bileğimi açtım. Avucumu yukarıda tutarak ona uzattım. "Dokun bana," diye emrettim. "Parmaklarındaki İrfanla dokun bana ve ihanet ettiğini hissediyor muyum, gör."

"Hayır!" diye bağırdı Kettle şaşkın bir halde. Ama Soytarı rüya gören bir adam gibi çoktan uzatmıştı elini bana. Sağ elinin içine aldı elimi. Sonra yukarı bakan bileğime üç gümüş parmak izi kondurdu. Onun parmaklarının soğuk yakıcılığını bileğimde hissettiğimde, elimi uzatıp Kettle'ın elini tuttum. "KESTREL!" diye bağırdım. Onun heyecanını hissettim ve onu içimize çektim.

Ben Soytarı'ydım, Soytarı da bendi. O Katalizör'dü ve ben de gerçekten öyleydim. Bir bütünün iki yarısıydık, ayrı düşmüştük ve yeniden birleştik. Bir an bütünlüğü içinde bildim onu, tam ve büyülü, sonra benden ayrıldı, gülüyordu, içimde bir kabarcık, ayrı ve bilinmez, yine de benimle bir. *Beni gerçekten seviyorsun!* İnanamıyordum. Daha önce gerçekten hiç inanmamıştı buna. *Bundan önce sadece sözler vardı. Hep kaynağının acıma duygu-*

su olmasından korktum bunun. Ama gerçekten dostumsun benim. Bu, bilmek. Benim için hissettiklerini hissetmek. Yani İrfan bu. Bir süre bu basit farkına varışın tadını çıkardı.

Birden, başka biri de katıldı bize. *Ah, küçük kardeş, sonunda duyabildin! Avım, senin avındır her zaman ve bir sürü olacağız sonsuza dek!*

Soytarı, kurdun dostane hücumundan ürküp geri çekildi. Daireyi kıracağını sandım. Sonra birden içine eğildi. *Bu? Bu Gecegözleri mi? Bu güçlü savaşçı, bu koca yürek?*

Bu an nasıl tarif edilebilir? Gecegözleri'ni o kadar uzun zamandır, o kadar iyi tanıyordum ki, küçük Soytarı'nın onu böyle tanımış olması beni bir hayli şaşırttı.

Tüylü? Beni böyle mi görüyordun? Tüylü ve ağzından salyası akar halde?

Affedersin. Bunu söyleyen Soytarı'ydı ve çok samimiydi. *Seni olduğun gibi tanımaktan onur duydum. İçinde böylesine bir asalet barındırdığından hiç şüphe etmemiştim.* Karşılıklı onayları engel tanımayacak derecede güçlüydü.

Sonra dünya etrafımızdaki yerini aldı yeniden. *Bir görevimiz var*, diye hatırlattım onlara. Soytarı, tenimin üzerine üç gümüş nokta bırakarak bileğimdeki parmaklarını kaldırdı. Hava bile bu izin üzerine çok ağır bir şekilde bastırdı. Bir süre başka bir yerdeydim. Şimdiyse, bir kez daha kendi bedenimdeydim. Sadece birkaç dakika sürmüştü bu.

Yeniden Kettle'a döndüm. Sadece kendi gözlerimle bakmak için çaba sarf etmem gerekiyordu. Elini hâlâ tutuyordum. "Kestrel?" dedim sessizce. Bakışlarını bana doğru kaldırdı. Ona baktım ve onu bir zamanlar olduğu gibi görmeye çalıştım. Aramızdaki o minnacık İrfandan sonradan bile haberdar olduğunu sanmıyorum. Soytarı'nın bana dokunmasıyla yaşadığı şaşkınlık anında, onu sıkıştırıp savunmasını geçmiştim. Savunma hattı çok güçlüydü. Ama

artık ona ulaşmanın yolunu neyin tıkadığını biliyordum. "Hep o suçluluk, utanç ve vicdan azabı, Kestrel. Anlamıyor musun? Seni bunlarla yakmışlar. Sen de yıllar boyunca bunu arttırmışsın. Duvarı kendin yapmışsın. İndir onu. Affet kendini. Dışarı çık."

Soytarı'yı bileğinden yakalayıp yanımda tuttum. Bir yerlerde Gecegözleri'ni de hissediyordum. Kendi zihinlerine dönmüşlerdi, ama onlara kolayca ulaşabiliyordum. Dikkatle ve yavaşça güç aldım onlardan. Güçlerini ve sevgilerini alıp Kettle'a yönelttim, zırhındaki minik çatlaktan içine sokmaya çalışarak bunları.

Çizgilerle kaplı yanaklarından aşağı yaşlar süzülmeye başladı. "Yapamam. En zoru bu. Yapamam. Beni cezalandırmak için yaktılar beni. Ama bu yeterli değildi. Hiçbir zaman da yeterli olmayacaktır. Kendimi asla affedemem."

Anlamamı sağlamaya çalışarak bana ulaşmaya gayret ederken, İrfan sızmaya başladı ondan. Elini uzattı, elimi ellerinin arasına aldı. Acısı bu tutuştan bana aktı. "Kim affedebilir seni o zaman?" diye sorarken buldum kendimi.

"Gull. Kız kardeşim Gull!" Bu isim yüreğinden koptu ve bırakın söylemeyi, yıllardır bunu düşünmeyi reddetmiş olduğunu hissettim. Kız kardeşi, sadece grup arkadaşı değil, kız kardeşi. Stanchion'la birlikte bulduğunda, hiddetle onu öldürmüştü. Stanchion, grubun lideri mi?"

"Evet," diye fısıldadı, artık aramızda sözlere gerek olmasa da. Yanık duvarı geçtim. Güçlü, yakışıklı Stanchion. Onunla sevişmek, hiçbir şeye benzemeyen bir birlikti: Beden ve İrfanla. Ama sonra onları bulmuştu, onu ve Gull'u, birlikte ve o..."

"Daha akıllı olmalıydı," diye bağırdım öfkeyle. "Siz kardeştiniz ve onun grubunun üyeleriydiniz. Bunu sana nasıl yapabildi? Nasıl?"

"Gull!"diye bir çığlık attı Kettle ve bir an için gördüm onu. İkinci duvarın arkasındaydı. Her ikisi de. Kestrel ve Gull. İki küçük kız, kumları yalayan buzlu dalgaların erişebileceği yerin he-

men dışında, bir sahilden aşağı koşuyorlar yalın ayak. İki küçük kız, bir elmanın iki yarısı gibi, babalarının neşesi, ikizler, kumsala yanaşan küçük kayığı karşılamaya koşuyorlar, babaları o gün ne tutmuş bakmak için acele ediyorlar. Çığlıklar atarak koşarlarken tuzlu rüzgarın, iç içe geçmiş peltemsi yosunun iyot kokusunu aldım. İki küçük kız, Gull ve Kestrel, içindeki bir duvarın arkasına kapanıp saklanmış. Ama o göremese de gördüm onları.

Görüyorum onu, biliyorum onu. O da seni biliyor, kesinlikle. Şimşek ve gök gürültüsü, anneniz size sesleniyor, bir an öfken alevleniyor ve geçiyor; Gull kinini haftalarca taşıyabilir. Ama sana karşı değil, Kestrel. Hiçbir zaman sana karşı değil ve yıllarca değil. Seni seviyor, sizin Stanchion'u sevdiğinizden daha fazla. Senin de onu sevdiğin kadar. Seni affedecektir. Bunu çekmeni asla istemez.

Bilmiyorum.

Evet, biliyorsun. Ona bak. Kendine bak. Affet kendini. İçinde taşıdığın ona ait parça, bırak yaşasın yeniden. Kendine de izin ver yeniden yaşamak için.

Gull içimde mi?

Kesinlikle. Onu görüyorum, hissediyorum. Öyle olmalı.

Ne hissediyorsun? İhtiyatlı.

Sadece sevgi. Kendin bak. Onu zihninin derinliklerine, reddetmiş olduğu yerlere ve anılara götürdüm. Onu en çok yaralamış olan şey, grubunun ona zorla kabul ettirdiği yanık duvarlar değildi. Kendisi ile bir öfke anında yitirdiği şeyin anısı arasına koyduklarıydı. İki kız, daha büyükler şimdi, babalarının onlara attığı ipi tutmak için yürüyorlar bata çıka ve yüklü kayığı sahile çekmesine yardım ediyorlar. İki Buck kızı, hâlâ bir elmanın iki yarısı gibi benziyorlar birbirlerine, babalarına İrfan eğitimine seçildiklerini ilk söyleyen kendileri olmak istiyorlar.

Babam bizim iki bedende tek ruh olduğumuzu söylerdi.

Aç, o halde ve dışarı bırak onu. Yaşamak için ikinizin de dışarı çıkmasına izin ver.

Sessiz kalıp bekledim. Kestrel öteki insanların ömürlerinden daha uzun bir zamandır reddetmiş olduğu anılarının bir parçasındaydı. Şiddetli bir rüzgarın, kız çocuklarına özgü bir neşenin ve karşılıklı konuşmaya ihtiyaç bile duymayacak kadar kendine benzeyen bir kız kardeşin diyarındaydı. İrfan, doğdukları andan beri aralarında var olmuştu.

Ne yapmam gerektiğini anlıyorum artık. Onun neşe ve azmindeki karşı konulmaz artışı hissettim. *Onu dışarı bırakmalıyım, onu ejderhaya koymalıyım. Ejderhanın içinde sonsuza dek yaşayacak planladığımız gibi. İkimiz yeniden beraber olacağız.*

Kettle, şoktan bağırmama neden olacak kadar ani bir şekilde ellerimi bırakarak ayağa kalktı. Yeniden kendi bedenimde buldum kendimi. Oraya çok uzaktan düşmüşüm gibi hissettim. Soytarı ve Gecegözleri hâlâ yanımdaydı, ama artık dairenin bir parçası değillerdi. Onları güçlükle hissediyordum, çünkü hissettiğim başka bir şeydi. İrfan. Bir gelgit gibi içimde koşturuyordu. İrfan. Bir demircinin ocağından yükselen ısı gibi yayılıyordu Kettle'dan. İrfanla parlıyordu. Ellerini sıktı ve düzelen parmaklarına bakıp gülümsedi.

"Gidip dinlensen iyi olur Fitz," dedi bana nazikçe. "Haydi. Uyumaya git."

Nazik bir öneri. Kendi İrfan gücünü bilmiyordu. Sırt üstü uzandım, başka bir şey bilmiyorum.

* * *

Uyandığımda, karanlık olmuştu. Bana yaslanan kurdun ağırlığı ve sıcaklığı rahatlık vericiydi. Soytarı, üzerime bir battaniye örtmüştü, kendinden geçmiş bir halde gözlerini ateşe dikmiş, yanımda oturuyordu. Kımıldandığımda, ani ve derin bir nefes alarak omzumu kavradı.

"Ne?" diye sordum. Duyduğum ya da gördüğüm hiçbir şeye bir anlam veremiyordum. Ejderhanın yanındaki taş kürsünün üzerinde ateşler yakılmıştı. Taşa vuran metalin sesini ve bir sohbetten yükselen sesleri duydum. Arkamdaki çadırda Starling'in harpla çalmayı denediği notaları duydum.

"En son böyle uyuduğunu gördüğümde, sırtından bir oku henüz çıkarmıştık ve iltihap yüzünden öldüğünü sanmıştım."

"Çok yorgun olmalıyım," diye gülümsedim ona, anladığına güvenerek. "Sen yorgun değil misin? Senden ve Gecegözleri'nden güç aldım."

"Yorgun mu? Hayır. İyileşmiş hissediyorum." Tereddüt etmedi, ama "Hain grubun bedenimden uzaklaşması kadar, senin benden nefret etmediğini bildiğim için sanırım. Sonra kurt. Şimdi, o bir harika. Onu hâlâ hemen hemen hissedebiliyorum," diye ekledi. Yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi. İrfanıyla Gecegözleri'ni aradığını hissettim. Kendi başına doğru şekilde İrfan ya da İzan kullanacak gücü yoktu. Ama bunu denediğini hissetmek cesaret kırıcıydı. Gecegözleri kuyruğunu yavaşça bir kez kaldırıp indirdi.

Uykum var.

Dinlen o zaman, kardeşim. Elimi omzunun kalın tüylerine koydum. O güvenebileceğim dostluk, yaşam ve güçtü. Kuyruğunu yavaşça bir kez daha salladı ve başını yeniden indirdi. Soytarı'ya baktım, Verity'nin ejderhasına doğru başımı salladım.

"Ne var ne yok orada?"

"Çılgınlık ve neşe. Sanırım, Kettricken hariç. Galiba kıskançlıktan içi içini yiyor, ama oradan ayrılmayacak."

"Ne var ne yok orada?" diye yineledim sabırla.

"Benden çok şey biliyorsun bu konuda," diye çıkıştı Soytarı. "Kettle'a bir şey yaptın. Bir kısmını anlayabildim, ama hepsini değil. Sonra uyuya kaldın. Kettle oraya gitti ve Verity'ye bir şey yaptı. Ne olduğunu bilmiyorum, ama Kettricken bunun ikisini de ağ-

layıp titrer halde bıraktığını söyledi. Sonra Verity, Kettle'a bir şey yaptı. İkisi de gülmeye, bağırmaya, işe yarayacak diye çığlıklar atmaya başladılar. Keskiler, tokmaklar, kılıçlar ve yardımı olacak diğer şeylerle ejderhanın çevresindeki taşa saldırmaya başlamalarını izleyecek kadar çok kaldım orada. Kettricken ise bir gölge kadar sessiz oturuyor, keder içinde onları seyrediyordu. Yardım etmesine izin vermeyecekler. Sonra buraya geldim, seni baygın buldum. Ya da uyurken. Hangisini tercih edersen. Uzun süredir burada oturuyor, sana bakıyor ve seslenip isteyenlere çay yapıyor ya da et götürüyorum. İşte şimdi de uyandın."

Verity'ye rapor verişimin parodisini yaptığını anladım ve gülümsemek zorunda kaldım. Kettle'ın Verity'nin İrfanını açmasına yardım etmiş olduğuna ve ejderha üzerindeki çalışmaların ilerleme kaydettiğine karar verdim. Ama Kettricken. "Kettricken'ı üzen ne?" diye sordum.

"Kettle'ın yerinde olmak istiyor," diye açıkladı Soytarı, bir aptalın bile bunu anlayabileceğini söyleyen bir ses tonuyla. Bana bir tabak et ve bir bardak çay verdi. "Bu kadar uzun ve yorucu bir yoldan gelip de kocan işine yardım etmesi için başka birini seçse, sen nasıl hissederdin? Verity ve Kettle saksağanlar gibi konuşup duruyorlar. Her çeşit önemsiz sohbet. Çalışıp parçalar kesiyorlar ya da bazen Verity elini ejderhaya bastırıp sadece kımıldamadan öyle duruyor. Ona annesinin kedisi Hisspit'ten ve kuledeki bahçede yetişen kekikten bahsediyor. Tüm bu süre içinde Kettle da ara vermeden onunla konuşup Gull şunu yaptı, Gull bunu yaptı, Gull ve ben şunu, bunu yaptık diyor. Güneş batınca işi bırakacaklarını sandım, ama Verity bir tek o zaman hatırlar gibi oldu Kettricken'ın canlı olduğunu. Ondan odun getirmesini ve ışık için ateş yakmasını istedi. Oh, sanırım bir iki keskiyi bilemesine de izin verdi."

"Ya Starling," dedim aptal aptal. Kettricken'ın ne hissediyor

olduğunu düşünmek istemiyordum. Düşüncelerimi bundan uzaklaştırdım.

"Verity'nin ejderhası hakkında bir şarkı üzerinde çalışıyor. Sanırım kayda değer bir şey yapmamızdan umudu kesti."

Kendi kendime gülümsedim. "Önemli bir şey yaptığımda etrafta olmuyor ki hiç. Bugün yaptığımız şey, Soytarı, şimdiye kadar girdiğim tüm savaşlardan iyiydi. Ama hiçbir zaman anlayamayacak bunu." Başımı çadıra doğru kaldırdım. "Harpının sesi hatırladığımdan daha yumuşakmış," dedim kendime.

Karşılık olarak Soytarı kaşlarını kaldırıp parmaklarını bana doğru salladı.

Gözlerim açıldı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Deney. Tüm bunlardan sağ çıkarsam, kuklalarım efsanevi şeyler olur sanırım. Oduna bakıp ortaya çıkarmak istediğim şeyi görebilirim her zaman. Bunlar," yeniden bana doğru salladı parmaklarını, "çok daha kolaylaştırıyor işi."

"Dikkatli ol," diye yalvardım ona.

"Ben mi? Dikkat benim içimde yok. Olmadığım biri olamam. Nereye gidiyorsun?"

"Ejderhayı görmeye, yukarı," diye cevap verdim. "Eğer Kettle ejderhanın üzerinde çalışabiliyorsa, ben de yapabilirim. İrfanım o kadar güçlü olmasa da Verity'ye çok daha uzun süredir bağlıyım."

36

İZAN VE KILIÇ

Dışadalılar her zaman Altı Dükalık sahil şeridine akınlar düzenlemiştir. Farseer hükümdarlığının kurucusu da aslında deniz yaşamından yorulan bir akıncıdan başka biri değildir. Taker'ın mürettebatı Buck Nehri'nin ağzındaki ahşap kalenin asıl sahiplerini yenip burayı ele geçirmiştir. Birçok nesil sonra, Buckkeep Şatosu'nun siyah taş duvarları bu kalenin yerini almış ve Dışadalı akıncılar buranın yerli halkı ve hükümdarı olmuştur.

Ticaret, akınlar ve korsanlık Altı Dükalık ve Dışadalar arasında her zaman eşzamanlı olarak var olmuştur. Ancak Kızıl Gemi akınlarının başlamasıyla beraber bu rahatsız edici ve kârlı değiş tokuşta bir değişim yaşanmıştır. Akınların barbarlığı ve yıkımı önceden tahmin edilememiştir. Bazıları bunu, kanlı bir intikam yemini etmiş zalim bir liderin Dışadalar'da tahta çıkmasına bağlar. Onun izinden gidenlerin en vahşileri Kızıl Gemi mürettebatı ve Akıncı olmuştur. Daha önce tek bir lider altında bir araya gelmeyen diğer Dışadalılar *ise, onu reddedenlerin ve ailelerinin İşleneceği tehdidiyle bağlılık yemini etmeye zorlanmıştır. O ve akıncıları Altı Dükalık sahillerine kötücül kinlerini getirmiştir. Öldürmek, tecavüz etmek ve yok etmek dışında bir niyeti varsa bile, o bunu hiç göstermemiştir. Onun adı Kebal Rawbread'dir.*

* * *

"Beni neden reddettiğini anlamıyorum," dedim sert bir şekilde.

Verity, ejderha üzerindeki sonu gelmez yontma işini kesti. Dönüp bana bakmasını beklemiştim, ama taş kırıklarını ve tozları süpürmek için sadece biraz daha çömeldi. Kaydetmiş olduğu ilerlemeye inanamıyordum. Ejderhanın pençeli sağ ayağının tümü taşın üzerinde duruyordu artık. İnce ayrıntılardan yoksun olsa da bacak bitmişti. Verity, ejderhanın ayak parmaklarından birinin üzerine dikkatle koydu elini. Hareket etmeksizin eserinin yanında oturdu, ama İrfan'ın iş başında olduğunu hissedebiliyordum. Eğer ona ulaşmaya çalışsaydım, taşın küçük çatlakları izleyerek parça parça kırıldığını hissedebilirdim. Sanki ejderha taşın içine saklanmış gibiydi gerçekten, Verity'nin görevi de her seferinde parlak bir puluyla onu ortaya çıkarmaktı.

"Fitz. Kes şunu." Sesindeki sıkıntıyı duyabildim. Onunla İrfan ortağı olmamın, işini bölmemin sıkıntısını.

"Bırak da yardım edeyim," diye yalvardım ona yeniden. Bu işte beni çeken bir şeyler vardı. Ejderha, Verity kılıcıyla taşı kazırken, taş oymacılığının takdire değer bir örneği olarak görünmüştü. Ama şimdi Verity de, Kettle da güçlerini kullanırken, onda bir İrfan ışıltısı vardı. Ağaçların arasından azıcık görünen bir derenin göze takılması ya da yeni pişen ekmeğin kokusunun açlık uyandırması gibi çok çekiciydi. Ellerimi üzerine koyup bu güçlü yaratığa şekil vermeye yardım etmek için can atıyordum. Onların çalıştığını görmek içimde hiç bilmediğim türde bir İrfan açlığı uyandırdı. "Herkesten daha çok bağlıyım sana İrfanla. *Rurisk*'te kürek çektiğim günlerde, bana senin grubun olduğumu söylemiştin. Şimdi neden geri çeviriyorsun beni, yardım edebileceğim halde ve senin de yardıma bu kadar çok ihtiyacın varken, neden?"

Verity içini çekti ve topuklarının üzerinde arkaya doğru sallandı. Ayak parmağı bitmemişti, ama şimdi üzerindeki pulların silik hatlarını ve günahkarca kıvrılan pençenin ucunu görebiliyordum. Bunun bir şahin pençesi gibi çizgili olacağını hissedebiliyordum.

Elimi uzatıp taşa bu çizgileri çekmeye can attım.

"Bunu düşünmeyi kes," diye emretti Verity sert bir dille. "Fitz. Fitz, bana bak. Beni dinle. Senden güç aldığım ilk seferi hatırlıyor musun?"

Hatırlıyordum, zayıf düşmüştüm. "Kendi gücümü daha iyi biliyorum artık," diye yanıt verdim.

Bunu duymazdan geldi. "Bana Kralın Adamı olduğunu söylediğinde, ne teklif ettiğini bilmiyordun. Ne yaptığını bildiğini düşünerek sana güvendim. Ama bilmiyordun. Şimdi basitçe, benden ne istediğini bilmediğini söylüyorum sana. Neyi reddettiğimi de çok iyi biliyorum. Hepsi bu."

"Ama Verity..."

"Bu konuda, Kral Verity daha fazla 'ama' duymayacak FitzChivalry." Eskiden de nadiren yaptığı gibi aramıza bir sınır çekti.

Bir nefes aldım, hayal kırıklığımın öfkeye dönmesine engel oldum. Verity yeniden elini dikkatle ejderhanın ayak parmağına koydu. Bir süre Kettle'ın ejderhanın kuyruğunu taştan çıkarmaya çalışan keskisinin sonu gelmez tıkırtılarını dinledim. Çalışırken eski bir aşk şarkısı söylüyordu.

"Lordum, Kral Verity, eğer size yardım etme konusunda ne bilmediğimi söylerseniz bana, belki de kendim karar verebilirim, eğer..."

"Karar senin değil, oğlum. Eğer gerçekten yardım etmek istiyorsan, birkaç dal bulup bir süpürge yap. Taş kırıklarını ve tozları süpür. İnsan çömelemiyor bunların içine."

"Sana gerçekten yardım etmeyi tercih ederdim," diye umutsuzca mırıldandım, dönüp giderken.

"FitzChivalry!" Verity'nin sesinde çocukluğumdan beri duymadığım bir sertlik vardı. Dehşet içinde döndüm.

"Haddini aştın," dedi bana açık açık. "Kraliçem ateşleri besliyor, benim için keskileri biliyor. Kendini bu işlerin üstünde mi

görüyorsun?"

Böyle zamanlarda, kısa yanıt vermek en iyisidir. "Hayır, efendim."

"O halde bana bir süpürge yapacaksın. Yarın. Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de şimdi hepimiz en azından bir süre dinlenmeliyiz." Yavaşça ayağa kalktı, sallandı, sonra doğruldu. Ejderhanın kocaman omzuna gümüş bir el koydu sevgiyle. "Şafakla beraber," diye söz verdi ona.

Kettle'ı çağırmasını beklemiştim, ama Kettle çoktan ayağa kalkmış, geriniyordu. İrfan bağı, diye düşündüm kendi kendime. Sözcüklere ihtiyaç yoktu artık. Ancak kraliçesi için bu geçerli değildi. Ateşlerden birinin başında oturan Kettricken'ın yanına gitmek için ejderhasının çevresini dolandı. Kettricken bir keskinin ucunu biliyordu. İşinin çıkardığı kaba sesler, yumuşak ayak seslerimizi ondan gizledi. Bir süre çömelip bu angaryayla uğraşan kraliçesine baktı Verity. "Leydim, bir süre uyuyalım mı?" diye sordu ona sessizce.

Kettricken döndü. Tozdan grileşen eliyle gözlerinin önüne düşen saçları itti. "Nasıl isterseniz, Lordum," diye karşılık verdi. Tüm acısını sesinden uzak tutmayı başarıyordu.

"Ben o kadar yorgun değilim, Kralım. İzin verirseniz, çalışmaya devam edeceğim." Kettle'ın neşeli sesi kulak tırmalayıcıydı. Kettricken'ın dönüp ona bakmadığını fark ettim. Verity ise sadece, "Bazen yorulmadan dinlenmek daha iyidir. Hava karanlıkken uyursak, gün ışığında daha iyi çalışırız," dedi.

Kettricken sanki eleştirilmiş gibi ürktü. "Ateşleri daha büyük yakabilirim, Lordum, eğer istediğiniz buysa," dedi dikkatli bir şekilde.

"Hayır. Senin yanında dinlenmek istiyorum. Eğer istersen, Kraliçem."

Bu onun sevgisinin kemiklerinden başka bir şey değildi, ama Kettricken hemen üzerine atladı. "İsterim, Lordum." Bu kadarcık şeyle mutlu olması beni yaraladı.

Mutlu değil, Fitz, onun acısını fark etmediğimi sanma. Elimden gelen her şeyi verdim ona. Güvenli bir şekilde verebileceğim her şeyi verdim.

Kralım hâlâ çok kolay bir şekilde okuyordu içimi. Dersimi alarak onlara iyi geceler diledim ve çadıra gittim.

Avlandın mı?

Geride bu kadar et kalmışken, neden avlanayım? Çevresine saçılmış domuz kemiklerini sonradan fark ettim. Yeniden kemiklerin arasına yattı boylu boyunca, bir kurdun olabileceği kadar zengindi. Onun tatminini kıskandım bir an için.

Starling, çadırın dışında, ateşin yanına oturmuş, harpı kucağında nöbet tutuyordu. Selam verip yanından geçecektim, ama harpına bakmak için durdum. Halinden memnun bir gülümsemeyle incelemem için harpını yukarı kaldırdı.

Soytarı, tüm yeteneğini kullanmıştı. Bir harpı diğerlerinden ayırdığı söylenen yaldızlar ya da süslü kıvrımlar, fildişi ya da abanoz kakmalar yoktu. Bunların yerine sadece yontulmuş ahşabın ipeksi parıltısını ve dokusunu en iyi şekilde ortaya çıkaran usta bir işçiliği vardı. Dokunmayı istemeden bakamadım harpa, elime aldım. Ahşap eli kendine çekiyor, ateşin ışıkları üzerinde dans ediyordu.

Kettle da harpa bakmak için durdu. Dudakları kıvrıldı. "Dikkat etmiyor. Bir gün ölümüne neden olacak bu," dedi uğursuzca. Sonra çadıra girerken önümden yürüdü.

Derin uykudan yeni kalkmış olamama rağmen, neredeyse yatar yatmaz uykuya daldım. Dışarıdan gelen gizlemeye çalışılan sesleri fark etmeden önce uzun bir süre uyuduğumu sanmıyorum. İzanımla sesi aradım. Adamlar. Dört kişi. Hayır, beş, kulübeye doğru yamaçtan yukarı çıkıyorlar usulca. Avcılar gibi, gizlice, usulca gelmelerinden başka bir şey bilmiyorum onlar hakkında. Loş odanın içinde Burrich sessizce doğruldu. Yalın ayak kalktı ve Molly'nin yata-

ğının yanına gitmek için kulübenin diğer tarafına geçti. Yanına çömeldi ve sonra yumuşak bir şekilde onun koluna dokundu.

"Burrich?" İsmini söylerken nefesini tuttu, sonra merak içinde bekledi.

"Ses çıkarma," diye fısıldadı Burrich. "Kalk. Ayakkabılarını giy ve Nettle'ı iyice sar ama onu uyandırmamaya çalış. Dışarıda birileri var, niyetlerinin iyi olduğunu da sanmıyorum."

Molly ile gurur duydum. Hiç soru sormadan hemen doğruldu. Geceliğinin üzerine elbisesini geçirip ayakkabılarını giydi. Nettle'ı yatak örtüsüne sardı. Öyle ki, Nettle bir battaniye yumağından başka bir şeye benzemiyordu. Bebek uyanmadı.

Bu arada Burrich de botlarını giymiş, eline kısa bir kılıç almıştı. Molly'ye pencereyi işaret etti. "Söyleyince, Nettle'la bu pencereden dışarı çık. Ama ben söylemeden değil. Sanırım beş kişiler."

Molly, ateşin ışığında başıyla onayladı. Kemerindeki bıçağı çekti ve çocuğuyla tehlikenin arasında durdu.

Burrich, kapının bir tarafında durdu. Saldırganların gelmesini sessizce beklerlerken sanki bütün bir gece geçti.

Kapının sürgüsü yerindeydi, ama böyle eski bir kapı çerçevesi üzerinde bunun pek bir anlamı yoktu. Burrich adamların kapıya iki kere yüklenmesine izin verdi, sonra sürgü esnemeye başlayınca, bir tekme atarak sürgüyü yerinden çıkardı. Böylece bir sonraki hamlede kapı fırlayıp açıldı. İki adam direncin birden kaybolmasına şaşırmış halde, sendeleyerek içeri daldı. Biri düştü, diğeri de onun üzerine kapaklandı, Burrich, üçüncü adam kapıya gelmeden kılıcını ikisinin bedenlerine de sokup çıkarmıştı.

Üçüncü adam iri, kızıl kafalı, kızıl sakallı bir adamdı. Kükreyerek kapıya geldi, yaralı iki adamı çiğneyip geçti. Adamlar, üçüncü adamın botları altında kıvrandılar. Uzun bir kılıç, güzel bir silah, taşıyordu. İriliği ve kılıcı yüzünden kolu, Burrich'in kol uzunluğunun neredeyse iki katıydı. Arkasından, gürbüz bir adam,

"Kral adına, İzanlı Piç'in fahişesi için geldik! Silahını indir ve kenara çekil!" diye bağırdı.

Burrich'in öfkesini daha da alevlendirmemek için daha akıllı davranmış olabilirdi. Neredeyse rastgele olarak Burrich kılıcını indirip yerdeki adamlardan birinin işini bitirdi, geri çekip kızıl sakallı muhafıza kaldırdı. Kızıl sakal geri çekilip kılıcına üstünlük sağlamak için yer kazanmaya çalıştı. Burrich'in onu takip etmekten başka seçeneği yoktu, çünkü adam kılıcını özgürce sallayabileceği bir yere erişirse, Burrich'in çok az bir şansı olurdu. Gürbüz adam ve bir kadın hemen kapıya ilerledi. Burrich onlara şöyle bir göz attı. "Molly! Haydi!"

Molly, korku içinde ağlamaya başlamış olan Nettle'ı sıkıca tutarak çoktan pencerenin yanına varmıştı. Bir sandalyenin üzerine sıçradı, kepenkleri çekip açtı, bacağını pencereden çıkardı. Kadın arkasından koşup bıçağı sırtına sapladığında, Burrich kızıl sakalı oyalıyordu. Burrich boğuk bir sesle bağırdı ve çılgın gibi uzun kılıcı savuşturdu. Molly, diğer bacağını da pencereden dışarı attığı sırada gürbüz adam o tarafa sıçradı ve Nettle'ı Molly'nin kollarından kaptı. Molly'nin dehşet ve hiddet dolu haykırışını duydum.

Sonra karanlığın içine koşup uzaklaştı.

İnanmayış. Burrich'in inanmayışını kendiminki kadar açık hissedebiliyordum. Kadın bıçağını onun sırtından çekti, yeniden saldırmak için havaya kaldırdı. Burrich öfkesiyle acısının üstesinden geldi, dönüp kadının göğsünü yardı ve kızıl sakala yöneldi. Ama kızıl sakallı geri adım atmıştı. Kılıcı hâlâ saldırıya hazırdı, ama gürbüz adam, "Çocuğu aldık. Kılıcını bırak, yoksa bebek şimdi, burada ölür," derken, hareket etmeden durdu. Gözlerini göğsünü tutan kadına çevirdi. "Kadının peşinden git. Hemen!"

Kadın, kızgınlıkla adama baktı, ama sızlanmadan gitti. Burrich onun çıkışını bile seyretmedi. Gözü sadece gürbüz adamın kucağında ağlayan bebekteydi. Burrich'in silahının ucu yavaşça yere

inerken kızıl sakal sırıttı. "Neden?" diye sordu Burrich şaşkınlık içinde. "Size ne yaptık da saldırıp kızımı öldürmekle tehdit ediyorsunuz beni?"

Gürbüz adam, kollarında çığlıklar atan kırmızı yüzlü bebeğe baktı. "Bebek senin değil," dedi dudak bükerek. "İzanlı Piç'in piçi. Onu almaya yetkimiz var." Nettle'ı sanki yere atacakmış gibi havaya kaldırdı. Gözlerini Burrich'e dikti. Burrich biraz hiddetle, biraz yalvararak uyumsuz sesler çıkardı. Kılıcını bıraktı. Kapının yanındaki yaralı adam inledi ve doğrulmaya çalıştı.

"O daha minnacık bir bebek," dedi Burrich boğuk bir sesle. Sanki benimmiş gibi, Burrich'in sırtından ve kalçasından aşağı inen kanın sıcaklığını hissettim. "Bırak bizi. Yanılıyorsun. Sana söylüyorum, o benim kanımdan, kralın için tehdit değil. Lütfen. Altınım var. Seni altınımın olduğu yere götürürüm. Ama bırak bizi."

Her zaman ayakta kalıp, küfredip ölümüne savaşan Burrich, kılıcını bıraktı ve çocuğum için yalvardı. Kızıl sakallı kükreyerek güldü, ama Burrich dönüp bakmadı bile. Gülmeye devam ederek adam masanın yanına geldi ve oradaki mumları yaktı. Darmadağın olan odayı incelemek için ışığı havaya kaldırdı. Burrich gözlerini Nettle'dan ayıramıyordu. "Bebek benim," dedi sessizce ve neredeyse ümitsizce.

"Yalanı bırak," dedi gürbüz adam hor görerek. "İzanlı Piç'in dölü. Onun kadar lekeli."

"Doğru. Öyle."

Tüm gözler kapıya döndü. Molly bir hayli solgun bir halde, güçlükle nefes alarak orada duruyordu. Sağ eli kandan kıpkırmızı olmuştu. Göğsünde büyük tahta bir kutu tutuyordu sıkıca. Kutudan uğursuz vızıltılar geliyordu. "Peşimden gönderdiğin sürtük öldü," dedi Molly sert bir şekilde. "Silahlarınızı indirip çocuğumu ve adamı bırakmazsanız, kısa süre içinde siz de onun gibi öleceksiniz." Gürbüz adam inanmayarak sırıttı. Kızıl sakal kılıcını kaldırdı.

"Çocuk elbette İzanlı. Ben de öyleyim. Arılarım bize zarar vermez. Ama birimize zarar verirseniz, uçup takip eder, hareket edecek yer bırakmazlar. Bir milyon yakıcı iğneyle öleceksiniz. İzanlı arılarıma karşı kılıçlarınızın bir işe yarayacağını mı düşünüyorsunuz?" diye eklerken, sesi bir parça titredi. Ağır tahta kovanı kavrarken, gözleri öfke ve tehditle parlayarak tek tek adamların yüzlerine baktı. Arılardan biri kovandan kaçarak sinirli bir şekilde odanın içinde vızıldadı. "İnanmıyorum!" diye bağırırken bile Kızıl sakalın gözleri arıyı takip etti.

Molly, yumuşak, neredeyse çekingen bir biçimde, "Öyle mi?" diye sorarken, Burrich'in gözleri kılıcının uzaklığını ölçüyordu. Kovanı yere indirirken, Molly tuhaf bir şekilde gülümsedi. Kovanın kapağını kaldırırken Kızıl sakalla göz göze geldi. Elini kovanın içine uzattı ve gürbüz adam yüksek sesle nefesini tutarken, hareket eden arılarla kaplı elini dışarı çıkardı. Kovanın kapağını kapatıp durdu. Elini örten arılara baktı ve sessizce, "Kızıl sakallı olan, ufaklıklar," dedi. Sonra sanki onlara bir hediye sunuyormuş gibi elini dışarı uzattı.

Bütün arılar bir anda uçmaya başladı ve şaşmadan Kızıl sakalı aradılar. Önce biri, sonra diğeri vızıldayarak yanından geçti, sonra bir daire çizip geri gelirken, kızıl sakal korkuyla geri çekildi. "Onları geri çağır, yoksa çocuğu öldürürüz!" diye bağırdı birden. Elinde tuttuğu mumla boşu boşuna vurdu onlara.

Molly bunun yerine birden öne eğilip kovanı elinden geldiğince yukarı kaldırdı. "Onu her şekilde öldüreceksiniz nasıl olsa!" diye bağırdı, sesi tıkanıyordu. Kovanı salladı ve arıların telaşlı vızıltıları bir kükremeye döndü. "Ufaklıklar, bu adamlar çocuğumu öldürecekler! Sizi serbest bıraktığımda, intikamımızı alın!" Yere çarpmaya hazır halde, kovanı daha da yukarı kaldırdı. Ayağının dibindeki yaralı adam yüksek sesle inledi.

"Dur!" diye bağırdı gürbüz adam. "Çocuğunu sana vereceğim!"

Molly olduğu yerde kaldı. Hepsi, Molly'nin kovanın ağırlığını daha fazla taşıyamayacağını görebiliyordu. Sesi gergindi, ama "Bebeğimi adamıma verin. İkisinin de yanıma gelmesine izin verin. Yoksa hepiniz kesinlikle en korkunç şekilde ölürsünüz," diye sakin bir şekilde emretti. Gürbüz adam kuşkuyla kızıl sakala baktı. Bir elinde mumları, diğerinde kılıcını tutan kızıl sakal masanın yanından çekilmişti, ama arılar karmakarışık bir halde onun etrafında vızıldamaya devam ediyorlardı. Onları uzaklaştırma çabaları, arıları sadece daha azimli kılıyor gibiydi. "Başarısız olursak, öldürür bizi Kral Regal!"

"O halde arılar yüzünden öl," diye söylendi Molly. "Burada yüzlerce arı var," diye ekledi alçak sesle. "Gömleklerinizin ve pantolonlarınızın içine girecekler. Sokarken saçlarınıza yapışacaklar. Kulaklarınızın ve burnunuzun içlerine girip sokacaklar. Çığlık attığınızda, düzinelerce yumuşak tüylü vücut, dilinizi ağzınızın içine sığmayacak hale gelinceye kadar sokmak için ağzınıza doluşacak. Boğularak öleceksiniz!" derken sesi neredeyse ayartıcıydı.

Yaptığı tasvir adamların karar vermelerini sağlamış görünüyordu. Gürbüz adam Burrich'in olduğu tarafa geçti, bağırmaya devam eden bebeği onun kucağına doğru uzattı. Kızıl sakal, kızgın kızgın baktı, ama bir şey söylemedi. Burrich, Nettle'ı aldı, eğilip kılıcını almayı da ihmal etmedi. Molly öfke içinde kızıl sakallıya baktı. "Sen. Oraya, onun yanına git. Burrich. Nettle'ı dışarı çıkar. Onu dün nane topladığımız yere götür. Eğer beni harekete geçmek zorunda bırakırlarsa, Nettle'ın bunu görmesini istemem. Hizmetkarı olan arılar korkutabilir onu."

Burrich itaat etti. O gece görmüş olduğum onca şeyin içinde, en şaşırtıcı olan bu gibi geldi. Burrich dışarı çıkar çıkmaz, Molly yavaşça kapıya döndü. "Takip etmeyin," diye uyardı onları. "İzanlı arılarım hemen kapının dışında benim için nöbet tutacak." Kovanı son bir kez salladı. Homurtulu vızıltı arttı ve sinirli bir şekil-

de vızıldayarak odanın içine birkaç arı daha kaçtı. Gürbüz adam kımıldamadan durdu, ama kızıl sakal sanki bu onu koruyabilirmiş gibi kılıcını kaldırdı. Yerdeki adam bir çığlık attı ve Molly arkasını dönüp dışarı çıkarken, sürünerek ondan uzaklaştı. Molly kapıyı çarparak kapattı, kovanı kapının arkasına dayadı. Kapağını çıkardı ve dönüp gecenin içlerine doğru koşmadan önce kovana bir tekme attı. "Burrich!" diye seslendi sessizce. "Geliyorum." Yola doğru gitmeyip koruya daldı. Arkasına bakmadı.

"Uzaklaş, Fitz." Bu İrfan değil, Verity'nin yakından gelen yumuşak sesiydi. "Güvende olduklarını gördün. Daha fazla izleme, yoksa diğerleri senin gözlerinle görüp nereye gittiklerini öğrenir. Bunu sen de bilmesen iyi olur. Uzaklaş."

Gözlerimi çadırın loşluğuna açtım. Sadece Verity değil, Kettle da yanımda oturuyordu. Kettle'ın düz bir çizgi halini alan dudaklarında bir onaylamama ifadesi vardı. Verity'nin yüz ifadesi sertti, ama bu yüzde anlayış da vardı. Ben konuşmaya fırsat bulamadan o konuştu. "Eğer bunu aramış olduğuna inansaydım, çok sinirlenirdim. Şimdi sana açıkça söylüyorum. Onlar hakkında hiçbir şey bilmemen daha iyi. Hiçbir şey. Bunu sana ilk öğütlediğimde beni dinleseydin, hiçbiri bu geceki gibi tehdit edilmezdi."

"İkiniz de mi izliyordunuz?" diye sordum sessizce. Bir an içim sızladı. İkisi de bu kadar çok önemsiyordu çocuğumu.

"O benim de varisim," dedi Verity acımasızca. "Ona zarar verecek olsalardı, bir kenarda durup hiçbir şey yapmayacağımı mı düşünüyorsun?" Bana bakarak başını iki yana salladı. "Uzak dur onlardan Fitz. Hepimizin yararı için. Anlıyor musun?"

Başımı evet anlamında salladım. Sözleri bana acı veremezdi. Molly ve Burrich'in Nettle'ı nereye götürdüğünü bilmemeyi seçmeye çoktan karar vermiştim. Ama Nettle, Verity'nin varisi olduğu için değil. Kettle ve Verity ayağa kalkıp çadırdan çıktı. Kendimi yeniden battaniyelerin arasına attım. Dirseğine dayanan Soyta-

rı da döşeğine yattı. "Yarın anlatırım sana," dedim ona. Gözleri solgun yüzünde iri iri açılmış halde, sessizce başını salladı. Sonra sırt üstü yattı yine. Sanırım uykuya daldı. Gözlerimi karanlığa diktim. Gecegözleri gelip yanıma uzandı.

Yavrunu, kendi yavrusu gibi koruyacaktır, dedi sessizce. *Bu bir sürü.*

Bunları beni rahatlatmak için söylemişti. Bu sözlere ihtiyacım yoktu. Elimi uzatıp tüylerinin üzerine koydum. *Karşılarına dikilip onları nasıl alaşağı ettiğini gördün mü?* diye sordum gururla.

Mükemmel bir dişi, diye onayladı Gecegözleri.

Starling, nöbet için Soytarı ve beni uyandırdığında, hiç uyumamışım gibi hissettim. Gerinip esneyerek ve nöbet tumanın aslında gerekli olmadığından şüphelenerek çadırdan çıktım. Ama gece hoş bir yumuşaklığa sahipti, Starling de et suyunu ateşin kenarına kaynamaya bırakmıştı. Soytarı nihayet dışarı çıkıp beni izlerken bir bardak et suyunu yarılamıştım.

"Starling dün gece harpını gösterdi bana," dedim onu karşılarken.

Keyifli bir şekilde sırıttı. "Acemice yapılmış bir parça. 'Ah, bu ilk eserlerinden biri,' diyecekler bir gün bu harp için," diye ekledi zorlama bir alçakgönüllülükle.

"Kettle hiç dikkatli olmadığını söyledi."

"Değilim, Fitz. Ne yapıyoruz burada?"

"Ben mi? Bana söyleneni. Nöbetim bitince, süpürge dalları toplamak için tepelere çıkacağım. Böylece, taş kırıklarını Verity'nin yolundan süpüreceğim."

"Ah. Bir Katalizör için ne yüce bir görev. Ya kahinin ne yapmasını önerirsin?"

"Bu ejderhanın ne zaman biteceğine dair kehanetlerde bulunabilirsin. Bitene dek başka bir şey düşünmeyeceğiz korkarım."

Soytarı hafifçe salladı başını.

"Ne?" diye sordum.

"Buraya süpürge ya da harp yapmak için çağrılmışız gibi hissetmiyorum. Bu bana geçici bir sessizlik gibi geliyor, dostum. Fırtına öncesi sessizlik."

"Ne neşeli bir düşünce," dedim suratsız bir şekilde. Ama içten içe, haklı olup olmadığını merak ettim.

"Gece ne olduğunu anlatacak mısın bana?"

Sözlerim bittiğinde, Soytarı sırıtarak oturdu. "Becerikli kadın," dedi gururla. Sonra bana bakarak başını kaldırdı. "Bebeğin İzanlı olacağını düşünüyor musun? Ya da irfanlanabileceğini?"

Bunu düşünmeden geçen bir anım olmamıştı ki. "Umarım olmaz," dedim hemen. Sonra kendi sözlerime şaştım.

Verity ve Kettle şafak sökmeden hemen önce kalktı. İkisi de birer bardak et suyu içip ejderhaya giderken, kurutulmuş et aldılar yanlarına. Kettricken da Verity'nin çadırından çıkmıştı. Gözleri içine göçmüş, dudaklarına bir yenilgi ifadesi yerleşmişti. Yarım bardak et suyu içip kenara bıraktı. Çadıra gitti ve bohça haline getirilmiş bir battaniyeyle geri döndü.

"Yakacak odun," diye cevapladı yavan bir şekilde, kaşımı kaldırdığımı görünce.

"O zaman Gecegözleri ve ben de seninle geliriz. Benim de süpürge dalları ve bir değnek bulmam gerek. Gecegözleri de uyuyup şişmanlamanın dışında bir şeyler yapmalı."

Ve ben olmadan koruya gitmeye korkuyorsun.

Eğer koru bunun gibi domuzlarla doluysa, kesinlikle haklısın.

Belki Kettricken yayını da getirir?

Ama ben arkama dönüp bunu önermeden, Kettricken yayını almak için yeniden çadırına girmişti bile. "Başka bir domuzla daha karşılaşırsak diye," dedi bana, çadırdan çıkarken.

Ama sefer olaysız geçti. Taş ocağının dışındaki kırsal arazi tepelik ve güzeldi. Suyundan içip yıkanmak için derenin yanında durduk. Suda parıldayan küçük bir balık gördüm, kurt balık av-

lamak istedi hemen. Süpürgemi toparladıktan sonra dedim ona. Bu yüzden isteksizce de olsa peşimden ayrılmadı. Süpürgem için dal toplayıp sapı için uzun, düz bir değnek buldum. Sonra Kettricken'ın bohçasını odunla doldurduk. Elleri boş kalsın da yayını kullanabilsin diye bohçayı taşımak için ısrar ettim. Kampa dönerken, derenin kenarında durduk. Bitkilerin kıyıya tutunduğu bir yer aradım ve böyle bir yer bulmakta gecikmedik. Sonra balıkları ürküterek niyet ettiğimden fazla zaman harcadık. Kettricken daha önce hiç görmemişti bunu, ama biraz sabırsızlandıktan sonra işi öğrendi. Hiç bilmediğim türde alabalıklardı bunlar, karınları hafif pembeydi. On tane balık tuttuk, hemen orada temizledik. Ben balıkların içini çıkarır çıkarmaz Gecegözleri kapıyordu. Kettricken balıkları bir söğüt dalına geçirdi, kampa geri döndük.

Taş ocağının girişini koruyan siyah sütunu görene dek, bu sakin gezintinin sinirlerimi nasıl yatıştırdığını fark etmemiştim. Sütun her zamankinden daha uğursuz görünüyordu. Şimdi her şey süt liman olsa da fırtına yaklaşıyor diyerek beni uyarmak için azarlar gibi kaldırılmış siyah bir parmağa benziyordu. Yanından geçerken hafifçe omuz silktim. İrfan hassasiyetim yeniden artıyor gibi görünüyordu. Sütun kontrol altına alınmış bir güç yayıyordu ayartıcı bir biçimde. Neredeyse irademe karşı gelerek durup üzerine oyulmuş karakterleri inceledim.

"Fitz? Geliyor musun?" Kettricken bana seslendi, ne zamandır aptal aptal baktığımı o an fark ettim. Onları yakalamak için hızlandım, tam ejderhanın üzerindeki kızın yanından geçerken onlara katıldım.

Soytarı ona dokunduğundan beri özenle uzak duruyordum buradan. Kızın kusursuz teninin üzerinde parlamaya devam eden gümüş parmak izine baktım suçluluk duyarak. "Kimdin sen, neden böylesine acıklı bir heykel yaptın?" diye sordum ona. Ama taş gözleri, yaşlarla noktalanan yanaklarının üzerinden yalvararak

baktı bana sadece.

"Belki ejderhasını bitirememiştir," diye bir tahminde bulundu Kettricken. "Ayağı ve kuyruğu hâlâ nasıl da taşın içinde kalmış görüyor musun? Belki bu yüzden bu kadar üzgündür."

"Başlarken de acıklı yontmuş olmalı bunu, görmüyor musun? Bitirse de bitirmese de üst kısmı aynı kalacaktır."

Kettricken eğlenerek baktı bana. "Verity'nin ejderhasının bittiğinde uçacağına inanmıyorsun değil mi hâlâ? Ben inanıyorum. Bundan başka inanacak pek fazla şeyim de yok artık."

Ona bunun çocuklar için söylenen bir ozan hikayesi olduğunu düşündüğümü söyleyecektim ki, son sözleri beni susturdu.

Ejderhanın yanına dönünce, süpürgemi yaptım ve ortalığı hınçla süpürmeye başladım. Güneş hafif ve hoş melteme eşlik ederek parlak, mavi gökyüzünde yükselmişti. Tümüyle güzel bir gündü ve önemsiz işimle uğraşırken her şeyi unuttum bir süreliğine. Kettricken yakacak odunları boşalttı, kısa süre sonra yenilerini getirmeye gitti. Gecegözleri de onun peşinden ayrılmadı. Starling ve Soytarı'nın kendi bohçalarıyla onun peşinden koşturduğunu fark ettim onaylayarak. Ejderha, taş kırıkları ve tozlardan temizlenince, Verity ve Kettle'ın kaydettiği ilerlemeyi daha iyi görebildim. Ejderhanın siyah taş sırtı o kadar parlaktı ki, neredeyse gökyüzünün maviliğini yansıtıyordu. Bunu Verity'ye de söyledim, karşılık vermesini beklemeyerek. Zihni ve kalbi tamamen ejderhaya odaklanmıştı. Diğer konularda zihni belirsiz ve dalgındı, ama bana ejderhasından ve şekillenişinden bahsederken, Kral Verity'e dönüşüyordu.

Ejderhanın ayağının yanında çömelen Verity, bir süre sonra topukları üzerinde arkaya sallandı. Ayağa kalktı ve gümüşi elini ejderhanın sırtında gezdirdi. Nefesim kesildi, çünkü elini sürdüğü yerler birden renklendi. Gümüş çerçeveli her bir pulla beraber parlak bir türkuvaz Verity'nin parmağını izledi. Renk orada bir sü-

re parlayıp sonra soldu. Verity, tatmin olduğunu gösteren küçük bir ses çıkardı. "Ejderha dolduğunda, renk kalacak," dedi bana. düşünmeden, elimi ejderhaya uzattım, ama Verity birden kenara itti beni. "Dokunma ona," diye uyardı beni neredeyse kıskanç bir biçimde. Yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olmalı, çünkü üzgün göründü. "Ona dokunmak senin için güvenli değil, Fitz. O, çok..." Sesi tıkandı ve doğru sözcüğü ararken gözleri uzaklara daldı. Sonra görünüşe göre beni tümden unuttu çünkü yaratığın ayağındaki işine geri dönmek için yeniden çömeldi.

Birini böyle davranmaya kışkırtmak için ona bir çocuk gibi muamele etmek gibisi yoktu. Kalan yerleri süpürmeyi bitirdim, süpürgemi bir kenara bıraktım ve dolaşmaya çıktım. Kendimi yeniden ejderhanın üzerindeki kıza bakarken bulduğumda çok şaşırmadım. Heykeli "Ejderhanın-üzerindeki-Kız" olarak görmeye başlamıştım, çünkü ayrı varlıklarmış gibi gelmiyordu bana. Bir kez daha kızın yanındaki kürsüye çıktım, bir kez daha İzanlı yaşamın girdabını hissettim. Bu, sis gibi yükseldi ve açlıkla bana ulaşmaya çalıştı. Kapana kısılmış mutsuzluk, çok fazla. "Senin için yapabileceğim bir şey yok," dedim ona üzüntüyle ve sözlerime tepki verdiğini hisseder gibi oldum. Uzun süre onun yanında kalmak çok üzücüydü. Ama aşağı inerken, beni telaşlandıran bir şey fark ettim. Biri ejderhanın arka ayaklarından birinin battığı taşın çevresini yontmuştu. Yakından incelemek için aşağı atladım. Taş kırıkları ve tozlar kesilen yerden temizlenmişti ama kesiğin kenarları yeni ve keskindi. Soytarı, dedim kendi kendime, gerçekten hiç dikkatli davranmıyor. Hemen onu arama niyetiyle ayağa kalktım.

FitzChivalry. Bir kez daha dön bana, lütfen.

İçimi çektim. Büyük bir ihtimalle süpürülecek daha fazla taş kırığı vardı. Bu yüzden o kendi başının çaresine bakarken, Molly'den uzak kalmak zorundaydım. Ejderhanın yanına dönerken, Molly'ye dair yasak düşüncelere kaptırdım kendimi. Sığına-

cak bir yer bulup bulmadıklarını ve Burrich'in yarasının ne kadar kötü olduğunu merak ettim. Sırtlarındaki elbiselerden başka bir şeyleri olmadan kaçmışlardı. Nasıl hayatta kalacaklardı? Ya da Regal'in adamları yeniden saldırmış mıydı onlara? Onu ve bebeği Tradeford'a götürmüş müydüler? Burrich bir yerlerde çamurun içinde ölü mü yatıyordu?

Bunun olabileceğine ve senin bunu bilmeyeceğine inanıyor musun gerçekten? Ayrıca, Molly kendine ve bebeğe bakabilir gözüküyor. Bu durumda Burrich'e de. Onları düşünmeyi bırak. Kendine acımaya boyun eğmeyi de kes. Sana verecek bir görevim var.

Ejderhanın yanına döndüm ve süpürgemi aldım. Verity beni fark etmiş görünmeden önce bir süre yerleri süpürdüm. "Ah, Fitz, gelmişsin." Ayağa kalktı, gerindi, ağrısını almak için sırtını büktü. "Benimle gel."

Kamp ateşine kadar izledim onu. Verity ısınsın diye suyu ateşe koymakla meşgul oldu bir süre. Bir parça et aldı, ete baktı ve üzgün bir şekilde, "Sara'nın taze ekmeğinin bir parçası için neler vermezdim. Oh, pekala," dedi. Bana döndü. "Otur Fitz, seninle konuşmak istiyorum. Çok düşündüm bana söylediklerini ve sana verecek bir görevim var."

Kendi kendime başımı iki yana sallayarak ateşin yanındaki taşlardan birinin üzerine oturdum yavaşça. Bir an için sözleri hiçbir şey ifade etmedi benim için, sonra çok uzun zamandır akıl hocam olan adamın sesini duyuyormuşum gibi geldi. Düşüncelerimi toparlayacak zaman vermedi bana.

"Fitz, buraya gelirken ejderhaların mekanını ziyaret ettin. Sen ve kurdun bu ejderhaların içinde yaşam hissettiğinizi anlattın. İzanlı yaşam, dedin buna. Ve o ejderha, Realder'ın ejderhası, onu adıyla çağırdığında neredeyse uyanır gibi görünmüş."

"Taş ocağındaki, ejderhanın üzerindeki kızdan da aynı yaşam hissini alıyorum," diye onayladım onu.

Verity üzgün bir şekilde başını iki yana salladı. "Zavallı, onun için yapılacak hiçbir şey yok, korkarım. İnsan biçimini sürdürmeye çalışmakta ısrar etti ve bu yüzden ejderhasını doldurmaktan çekindi. İşte orada ve sonsuza dek orada kalacak gibi görünüyor. Ondan aldığım ders içime işledi, en azından hatasının böyle bir yararı dokundu. Ejderhayı doldururken, hiçbir şey bırakmayacağım geride. Bu kadar uzaklara gelip birçok özveride bulunup çamura saplanmış bir ejderhayla kalakalmak kötü bir son olur, değil mi? En azından bu hataya düşmeyeceğim." Kurutulmuş etten bir parça ısırdı ve düşüncelere dalarak çiğnedi.

Ben sessiz kaldım. Beni yeniden unuttu. Bazen yapabildiğim tek şey, düşünceleri onu ne dediğinin anlaşıldığı bir konuya geri getirene dek beklemekti. Alnının üstünde gümüşi yeni bir leke olduğunu fark ettim. Sanki düşünmeden terini silmişti. Yutkundu. "Çay yapacak ot kaldı mı?" diye sordu ve sonra "Ejderhaların olduğu yere dönmeni istiyorum. Onları uyandırmak için İrfanınla beraber İzanını da kullanabilir misin, bir bakmanı istiyorum. Ben oradayken, elimden geldiği kadar denedim ama hiçbirinde bir yaşam belirtisi saptayamadım. Çok uzun süredir uyuyup geriye hiçbir şey kalmayana dek sadece kendi rüyalarıyla beslenerek kendilerini ölümüne aç bırakmış olmalarından korkuyorum."

Starling bir avuç solmuş ısırgan ve nane bırakmıştı. Bunları dikkatle çaydanlığa koyup üzerine sıcak su ekledim. Çay demlenirken, ben de düşüncelerimi toparladım.

"Ejderha heykellerini uyandırmak için İzan ve İrfan kullanmamı istiyorsun. Nasıl?"

Verity omuz silkti. "Bilmiyorum. Kestrel'in anlattığı onca şeye rağmen, İrfan bilgimde hâlâ büyük boşluklar var. Galen Solicity'nin kitaplarını çalıp Chivalry ve benim eğitimimizi sona erdirince, bu bizim için büyük bir darbe oldu. Hâlâ dönüp dolaşıp bunu düşünüyorum. Tahtı üvey kardeşi için güvenceye almayı

bundan sonra mı planlamıştı, yoksa sadece güce mi açtı? Bunu hiçbir zaman bilemeyeceğiz."

Daha önce hiç dile getirmediğim bir şeyden bahsettim bundan sonra. "Anlamadığım bir şey var. Kettle, Carrod'u İrfanla öldürmenin sana da zarar verdiğini söylüyor. Yine de Galen'i zayıflatıp tükettin ve bundan kötü bir biçimde etkilenmedin gibi görünüyor. Aynı şekilde ne Serene, ne de Justin kralı güçsüz bıraktıkları için zarar görmüş gibi değillerdi."

"Birinin İrfanını tüketmek, birini bir İrfan fırtınasıyla öldürmeye eş değildir." aksi bir neşeyle hafifçe homurdandı. "Her ikisini de yapmış biri olarak aralarındaki farkı iyi biliyorum. Sonuç olarak Galen tüm gücünü bana teslim etmek yerine ölmeyi seçti. Babamın da aynı seçimi yapmış olmasından kuşkulanıyorum. Bunu, nerede olduğumu onlardan saklamak için yapmış olmasından kuşkulanıyorum. Galen'in ölürken beraberinde götürdüğü sırlara dair bir ipucu var elimizde şimdi." Elindeki ete baktı ve bir kenara koydu. "Ama şimdi bizi ilgilendiren şey Elderlingleri uyandırmak. Sen etrafına bakıyor ve güzel bir gün görüyorsun, Fitz. Ben, Kızıl Gemiler'i kıyılarımıza getirecek fırtınasız denizler ve sabit bir rüzgar görüyorum. Ben yontup, kazıyıp çalışırken, Altı Dükalık halkı ölüyor ya da İşleniyor. Regal'in birliklerinin sınır boyundaki Dağ köylerini yakıp yıkmasından bahsetmiyorum bile. Kendi kraliçemin babası halkını kardeşimin ordularından korumak için savaşa koşuyor. Nasıl da dert oluyor içime tüm bunlar! Savunma için ejderhaları uyandırabilirsen, hemen şimdi havalanabilirler."

"Ne yapmam gerektiğini bilmediğim bir görevi üstlenmeye istekli değilim," diye başladım ama Verity sırıtarak durdurdu beni.

"Daha dün yapmak için yalvardığın şey buydu gibi geliyor bana, FitzChivalry."

Beni yakaladı. "Gecegözleri ve ben yarın sabah çıkarız yola," diye cevap verdim.

Bana bakarak kaşlarını çattı. "Ertelemek için bir neden görmüyorum. Senin için uzun bir yolculuk değil bu, sütunla sadece bir adımlık yol. Ama kurt taştan geçemez. Burada kalmak zorunda kalacak. Şimdi gitmeni istiyorum."

Çok sakin bir biçimde, kurdum olmadan gitmemi söyledi bana. Çok kısa süre içinde çırılçıplak kalacaktım. "Şimdi mi? Hemen mi?"

"Neden olmasın? Birkaç dakika içinde orada olursun. Ne yapabileceksin bir bak. Eğer başarılı olursan, anlarım. Olamazsan, bu gece sütunla geri dön yanımıza. Deneyerek kaybedecek bir şeyimiz yok."

"Grubun artık tehlike olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Orada, burada olduğundan daha fazla tehlike oluşturmazlar senin için. Git şimdi."

"Diğerlerinin dönüşünü bekleyip nereye gittiğimi söylemem gerekmez mi?"

"Ben söylerim onlara, FitzChivalry. Yapacak mısın bu işi benim için?"

Böyle bir soruya verilecek tek bir yanıt olabilirdi. "Yapacağım. Şimdi gidiyorum." Son bir kez tereddüt ettim. "Sütunu nasıl kullanacağımı tam olarak bilmiyorum."

"Bir kapıdan daha karmaşık değil, Fitz. Elini üzerine koy, sütun içindeki İrfanı kullanır. İşte, bu işaret." Toza parmağıyla çizdi. "Bu, ejderhaların olduğu yer için. Sadece elini bu işaretin üzerine koy ve içinden geç. Bu," bir çizim daha, "taş ocağının işareti. Seni buraya geri getirir." Koyu renk gözlerini kaldırıp gözlerimden hiç ayırmadan bana baktı. Bu gözlerde bir sınama ifadesi mi vardı?

"Bu akşam döneceğim," diye söz verdim ona.

"Güzel. İyi şanslar," dedi bana.

Hepsi buydu. Ayağa kalktım ve sütuna doğru yürüyüp ateşi ardımda bıraktım. Ejderhanın-üzerindeki-Kız'ın yanından geçerken, onun çekimine girmemeye çalıştım. Dışarıda, korunun için-

de bir yerlerde diğerleri odun topluyor, Gecegözleri de çevrelerinde koşturuyordu.

Gerçekten bensiz mi gidiyorsun?

Çok kalmayacağım, kardeşim.

Geri gelip sütunun yanında seni bekleyeyim mi?

Hayır, istersen, kraliçeye göz kulak ol.

Zevkle. Bugün bir kuş vurdu benim için.

Hayranlığını ve samimiyetini hissettim. Bu kadar ustaca avlanan bir dişiden daha iyi ne olabilirdi ki?

Paylaşan bir dişi.

Bana da ayır biraz bir şeyler.

Balığı alabilirsin, diyerek güvence verdi bana cömert bir şekilde.

Şimdi önümde beliren siyah sütuna baktım. İşaret oradaydı işte. Verity'nin söylediği gibi bir kapı kadar basitti. İşarete dokun ve geç. Belki. Ama heyecan içindeydim ve yapmam gereken tek şey elimi kaldırıp parlayan siyah taşa koymaktı. Avcum işaretle birleşti, soğuk bir İrfan çekimi hissettim.

Parlak gün ışığından, serin ve benekli bir gölgeye geçtim. Adımımı yüksek siyah sütundan sık çimenli yeryüzüne attım. Hava nem ve bitki kokularıyla doluydu. Burayı son gördüğümde yaprak tomurcuklarıyla boncuklanmış olan dallar şimdi yapraklarla gürleşmişti. Beni bir böcek ve kurbağa korosu karşıladı. Etrafımı saran ormandan yaşam fışkırıyordu. Taş ocağının boş sessizliğinden sonra, bu neredeyse karşı konulmaz derecede güzeldi. Bir süre sadece uyum sağlamaya çalışarak orada durdum.

Dikkatle İrfan duvarlarımı indirdim ve ihtiyatlı bir şekilde İrfanımla araştırmaya koyuldum. Arkamdaki sütun hariç, hiçbir İrfan hissetmedim. Biraz rahatladım. Belki de Verity'nin Carrod'un ölümüyle gruba verdiği zarar fark ettiğinden daha fazlaydı. Belki de ona doğrudan meydan okumaya korkuyorlardı şimdi. Yola koyulup bereketli toprakların içine girmeden önce içimi bu düşünceyle ısıttım.

Kısa süre sonra dizlerime kadar ıslandım. Ayağımın altında su olduğu için değil, aralarından zorlukla yürüyüp geçtiğim azgın, düzensiz çayır nemle doluydu. Başımın üzerinde birbirine girmiş asmalardan ve aşağı sarkan yapraklardan damlalar düşüyordu. Aldırmadım. Taş ocağının çıplak taşları ve tozundan sonra ferahlatıcı geliyordu bunlar. Biz buradayken basit bir patika olan yer şimdi bitkilerin eğilip yayıldığı dar bir koridora dönmüştü. Çağlayarak akan sığ bir dereye vardım, dere kenarından bir avuç biberli tere koparıp yürürken kemirdim. Akşam vakti kampa da biraz götürmeyi düşündüm ve sonra yeniden görevimi hatırlattım kendime . Ejderhalar. Neredeydi ejderhalar?

Çevrelerindeki yeşillikler eskisinden daha fazla uzamış olsa da ejderhalar hareket etmemişti. Hatırımda kalan, yıldırımın tahrip ettiği kütüğü fark ettim ve oradan Realder'in ejderhasını buldum. Bunun başlamak için en ümit verici ejderha olduğuna zaten karar vermiştim, çünkü kesinlikle içinde güçlü bir İzan yaşamı hissetmiştim. Sanki fark edermiş gibi, heykeli asmalardan, rutubetten, üzerine yapışan çimlerden temizlemekle uğraştım birkaç dakika. Bunu yaparken, bir şey derinden etkiledi beni. Uyuyan yaratığın yere yayılma şekli, altındaki zeminin sınır çizgisini takip ediyordu. Oyulup da buraya konulmuş bir heykele benzemiyordu. Dinlenmek için kendini yere atmış ve bir daha hiç kımıldamamış canlı bir yaratık gibiydi.

Kendimi inanmaya zorlamaya çalıştım. Bunlar gerçekten Kral Wisdom'ın çağrısıyla uyanan Elderlinglerdi. Büyük kuşlar gibi sahile uçmuşlar, akıncıları yenip kıyılarımızdan sürmüşlerdi. Müretteba-tı dehşetten çılgına çevirerek ya da kanatlarının büyük rüzgarıyla gemileri alabora ederek göklerden gemilerin üzerine inmişlerdi. Eğer onları uyandırabilirsek, aynı şeyi yeniden yapacaklardı.

"Deneyeceğim," dedim yüksek sesle ve sonra, "Onları uyandıracağım," diye tekrar edip sesimde kuşkuya yer vermemeye çaba-

ladım. Nasıl başlayacağıma karar vermeye çalışarak yavaşça Realder'in ejderhasının çevresinde dolandım. V şeklindeki sürüngen başından dikenli kuyruğuna, bu tek parça taş ejderhaydı tüm o efsanelere konu olan. Parlayan pullarının üzerindeki dolaştırmak için elimi uzattım hayranlıkla. İzanın içinde duman gibi tembel tembel halkalandığını hissedebiliyordum. İçinde yaşam barındırdığına inanmaya çalıştım. Bir sanatçı bu kadar kusursuz bir iş çıkarabilir miydi? Kanatlarının en üstünde kazlarınkilere benzer kemik yumruları vardı. Bununla bir adamı yere çarpabileceğinden kuşkum yoktu. Kuyruğunun dikenleri hâlâ keskin ve tehlikeliydi. Yelkenleri tutan halatların, zincirlerin ya da kürekçilerin arasından şaklayan kuyruğunun kestiğini, dilimlediğini, yakaladığını hayal edebiliyorum. "Realder," diye haykırdım ona. "Realder!"

Herhangi bir tepki hissetmedim. Ne İrfan kımıldanışı, ne de İzanında azıcık da olsa bir değişim. Pekala, dedim kendime, bu kadar kolay olmasını beklememiştim zaten. Sonraki birkaç saatte, bu hayvanı uyandırmak için aklıma gelen her yolu denedim. Yüzümü ejderhanın pullu yanağına dayadım ve elimden geldiğince derin bir biçimde araştırdım taşı. Bir solucanın bana vereceği tepkiden daha az tepki aldım ondan. Bu soğuk taş yılanın yanında vücudumu gerdim ve kendimi onunla bir olmaya zorladım. İçindeki tembel İzan kımıldanışıyla bir bağ kurmaya çalıştım. Ona doğru sevgi yaydım. Kararlı bir tavırla emrettim ona. Eda bana yardım etsin, eğer emirlerime itaat etmek için uyanmazsa, korkunç sonuçlarla karşılaşacağı konusunda tehdit etmeye bile çalıştım onu. Hiçbiri hiçbir yarar sağlamadı. Umutsuz çarelere sarılmaya başladım. Ona Soytarı'yı hatırlattım. Hiçbir şey. Soytarı ve benim paylaşmış olduğumuz İrfan rüyasını hatırlamaya çalıştım. Horozlu taçlı kadının hatırlayabildiğim her ayrıntısını aklıma getirdim. Ejderhaya kadını önerdim. Tepki yoktu. Temel şeyleri denedim. Verity belki de çok aç kalmış olabileceklerini söylemişti. Se-

rin, tatlı su havuzları, yenmeyi bekleyen iri, gümüşi balıklar getirdim gözümün önünde. Realder'ın ejderhasının daha büyük bir ejderha tarafından yendiğine dair bir görüntü oluşturdum İrfanımla ve bu resmi ona sundum. Tepki yok.

Kralıma ulaşmaya cesaret ettim. *Eğer bu taşların içinde hayat varsa bile, benim ulaşamayacağım kadar küçük ve dibe batmış.*

Verity'nin yanıt vermekle bile uğraşmaması biraz canımı sıktı. Ama belki o da bunu başarı şansı az olan bir çaresizlik önlemi olarak görmüştü. Realder'in ejderhasının yanından ayrılıp bir taş hayvandan diğerine geçerek bir süre dolandım. Onları yokladım, İzanlı yaşam kıvılcımı diğerlerinden daha güçlü olanı aradım. Bir keresinde böyle birini bulmuş olduğumu sandım, ama daha yakından kontrol edince, bir tarla faresinin ejderhanın göğsünün altına yuva yapmış olduğu gördüm.

Geyik gibi boynuzlu bir ejderha seçtim ve Realder'in ejderhasının üzerinde denemiş olduğum tüm taktikleri yeniden denedim, ama yine çok az bir sonuç aldım. Günışığı azalıyordu. Ağaçların arasından sütuna dönerken, Verity gerçekten herhangi bir başarı beklemiş miydi diye merak ettim. Sütuna dönüş yolunda her biri için son bir kez çabalayarak bir ejderhadan diğerine gittim inatla. Büyük bir ihtimalle beni kurtaran da bu oldu. Bir sonrakinden güçlü bir İzanlı yaşam hissi aldığımı düşünerek ilkinden uzaklaştım. Ama sonrakinin, kıvrık, keskin dişli hantal kanatlı domuzun yanına gittiğimde, İzanın onun ilerisinden geldiğini algıladım. Gözlerimi kaldırdım ve daha çok bir geyik ya da vahşi bir domuz görmeyi umarak ağaçların arasına baktım. Bunların yerine kılıcını çekmiş, sırtı bana dönük bir adam gördüm.

Domuzun arkasına kıvrıldım. Birden ağzım kurudu, kalbim güm güm atıyordu. Bu adam Verity ya da Soytarı değildi. Bir anlık bir bakışla bu kadarını anladım. Benden daha kısaydı, saçları kum gibi sarımsı bir kahve rengiydi ve kılıcı nasıl kullanacağını

bilir gibi tutuyordu. Altın sarısı ve kahverengiydi üzerindeki kıyafetler. Ne iri Burl, ne de ince esmer Will'di. Başka biriydi, ama Regal'in adamıydı.

Bir an içinde her şey açıklığa kavuştu benim için. Nasıl bu kadar aptal olabilirdim? Will ve Burl'ün adamlarını, atlarını ve erzaklarını yok etmiştim. Regal'le irfanlanıp ihtiyaçlarını bildirmekten başka ne yapacaklardı ki? Dağ sınırlarındaki daimi çarpışmalar arasından başka bir grup muhafızın içeri süzülmesi, Jhaampe'yi es geçerek İrfan yolundan yolculuk etmesi marifet sayılmazdı. Geçmiş olduğumuz heyelanlı alan zor bir engeldi, ama başa çıkılmaz değildi. Adamlarının hayatlarını riske atmak Regal'in uzman olduğu bir konuydu. Kaçının geçmeye çalışıp kaçının başardığını merak ettim. Şimdi Will ve Burl'ün bir kez daha rahat yaşayacak kadar erzağa sahip olduğundan emindim.

Sonra daha korkutucu bir fikir geldi aklıma. Adam İrfanlanmış olabilirdi. Will'i başkalarını da eğitmekten alıkoyan bir şey yoktu. Solicity'nin kitaplarının ve parşömenlerini tümü ondaydı, bunlardan yararlanabilirdi. İrfan potansiyeli yaygın olmasa da çok nadir de değildi. Birkaç dakikada hayal gücüm tek adamı, hepsi en azından birazcık İrfanlı, hepsi Regal'e aşırı derecede sadık bir orduya kadar büyütmüştü. Taş domuza yaslanıp içimden korku boşalsa da hafifçe nefes almaya çalıştım. Bir an için ümitsizlik beni esir aldı. Sonunda Regal'in bize karşı kullanabileceği kaynakların büyüklüğünü fark etmiştim. Bu ikimizin arasındaki bir kan davası değildi, hain olarak niteledikleri yok etmek için dışarı saldığı orduları ve güçleriyle bir kraldı o. Önceleri Regal'in ellerini bağlayan tek şey Verity'nin ölmemiş olduğu öğrenilirse, duyacağı olası sıkıntıydı. Şimdi bu uzak yerde korkacak bir şeyi yoktu. Kardeşini ve kuzenini, yengesini ve tüm şahitleri ortadan kaldırmak için askerlerini kullanabilirdi. Sonra grubu da askerlerin işini bitirebilirdi.

Bu düşünceler, şimşeğin kapkaranlık bir geceyi aydınlatması gi-

bi geçtiler zihnimden. Bir parıltıyla birden tüm ayrıntıları gördüm. Ardından sütuna ulaşmak ve Verity'yi uyarmak için taş ocağına dönmek zorunda olduğumu anladım. Eğer çok geç olmamışsa.

Bir amacım olur olmaz kendimi sakin hissettim. Verity'ye irfanlanmayı düşündüm, ama hemen reddettim bu fikri. Düşmanımı daha iyi tanımadan, kendimi ona gösterme riskini almayacaktım. Bunu; sanki Kettle'ın oyunlarından biriymiş gibi gördüğümü fark ettim. Alınacak ya da yok edilecek taşlar. Adam, sütunla aramda duruyordu. Bu, beklenen bir şeydi. Şimdi öğrenmem gereken, başkalarının da olup olmadığıydı. Bıçağımı çektim, kılıç bu kadar sık çalılarda kullanılacak silah değildi. Sakinleşmek için derin bir nefes aldım ve domuzun yanından gizlice uzaklaştım.

Araziyi kabaca tanıyordum. Ejderhadan ağaç gövdesine, oradan da yaşlı kütüğe ilerlerken, işime yaradı. Karanlık tam olarak çökmeden, üç kişi olduklarını ve sütunu koruyor gibi göründüklerini biliyordum. Buraya beni avlamak için geldiklerini sanmıyordum. Daha çok Regal'in grubu dışında, başkalarının sütunu kullanmasına engel olmak için gelmişlerdi. İrfan yolundan geçerken bıraktıkları izleri buldum. İzler tazeydi, adamlar yeni gelmişti. Arazinin durumunu onlardan iyi bilmeme güvenebilirdim. Sütun yerine yoldan geldikleri için İrfanlı olmadıklarına inanmaya karar verdim. Ama büyük bir ihtimalle çok yetenekli askerlerdi. Aynı zamanda, Will ve Burl'ün de yakınlarda olabileceğine inanmam gerektiğine karar verdim. Sütundan geçip buraya gelebilirlerdi bir anda. Bu yüzden İrfan duvarlarımı yüksek ve sağlam tuttum. Bekledim. Dönmezsem, Verity bir şeylerin ters gittiğini anlardı. Onun beni aramak için sütundan geçecek kadar ihtiyatsız olacağını düşünmedim. Aslında ejderhasını bu kadar uzun bir süre yalnız bırakabileceğini düşünmedim. Bu güç durumdan kendim çıkacaktım.

Karanlık çökerken, böcekler yuvalarından dışarı çıktı. Yüzlerce sokan, ısıran, sürüler halinde uçuşan böcek ve hep tam kulağı-

mın dibinde vızıldamakta ısrar eden bir tanesi. Yerden sis yükselmeye başladı ve kıyafetlerimi nemden sırılsıklam ederek vücuduma yapıştırdı. Muhafızlar küçük bir ateş yakmışlardı. Ocakta pişen kekin kokusunu aldım ve onlar keki bitirmeden hepsini öldürüp öldüremeyeceğimi merak ederken buldum kendimi. Acımasızca kendi kendime sırıttım ve gizlice daha da yaklaştım. Gece, ateş ve yemek genellikle sohbet demekti. Bu adamlar az konuşuyorlardı, konuşmaların çoğu ise alçak sesleydi. Bu görev için endişelenmiyorlardı. Uzun siyah yol, adamlardan bazılarını çıldırtmıştı. Ama bu gece onları sıkan gelmiş oldukları uzun yol değil, taş ejderhaların kendileriydi. Tahmin etmiş olduğum şeyi doğrulamaya yetecek kadarını da duydum. Bu üç adam bu sütunu koruyordu. Soytarı'nın kehanet rüyası gördüğü meydandaki sütunu da bir düzine asker koruyordu. Askerlerin esas kısmı, taş ocağına gönderilmişti. Grup, Verity'nin kaçış yollarını kapatmaya çalışıyordu.

Bizim ekip taş ocağına ne kadar sürede ulaşmışsa, onların oraya varmalarının da o kadar sürecek olması içimi rahatlattı biraz. En azından bu gece Verity ve diğerleri saldırı tehlikesiyle karşı karşıya değillerdi. Ama bu sadece an meselesiydi. Olabildiğince çabuk bir şekilde sütundan geri dönme kararlılığım pekişti. Onlarla savaşmak gibi bir niyetim yoktu. Geriye tuzak kurarak onları tek tek öldürmek kalıyordu ki, bu Chade'in bile başarabileceğinden kuşku duyduğum bir işti. Ya da onları benim sütuna koşmama yetecek kadar dışarı çekmemi sağlayacak bir şaşırtmaca yaratmalıydım.

Adamlardan gizlice uzaklaşıp duyulmayacak kadar uzak olduğuna karar verdiğim bir yere geçtim ve kuru odun toplamaya başladım. Bu kadar verimli ve yeşillik bir yerde kolay iş değildi bu, ama sonunda bir kucak dolusu odun bulabildim. Planım basitti. Kendime ya işe yarar ya da yaramaz dedim. İkinci bir şansa sahip olacağımdan kuşkuluydum, bunun için fazla ihtiyatlı olacaklardı.

Taş ocağının işaretinin sütunun neresinde olduğunu düşündüm ve dolanıp sütunun karşı tarafındaki ejderhalara gitmeye çalıştım. Ejderhalardan, buraya ilk gelişimde gözüme çarpmış olan, kulakları tüylü, en vahşi görüneni seçtim. Güzel bir gölge yapacaktı. Arkasında kalan bir yeri, ıslak çimlerden ve yapraklardan temizleyip ateşimi orada yaktım. Sadece küçük bir ateşe yetecek kadar yakacağım vardı ama bundan fazlasına ihtiyacım olmayacağını umut ettim. Aydınlatmadan, gizemli olmaya yetecek kadar ışık ve duman istiyordum. Ateşin iyi yandığından emin oldum ve sonra oradan gizlice uzaklaşıp karanlığa girdım.Çimlerin içinde yüzükoyun, cesaret edebildiğim kadar sütuna yaklaşmaya çalışarak ilerledim. Muhafızlar ateşimi fark edene kadar sadece beklemem gerekiyordu şimdi. En azından adamlardan birinin ateşe bakmaya gitmesini ve diğer ikisinin onun nereye gitmiş olduğunu izlemesini umdum. Sonra sessiz bir koşu, sütuna bir şaplak ve gitmiş olacaktım.

Muhafızların ateşimi fark etmemesi hariç tabii. Benim bulunduğum yerden, ateş göz kamaştıracak kadar açık görünüyordu. Ejderhanın bazı hatlarını açığa çıkararak ağaçların arasından duman ve kırmızımsı bir parlaklık yükseliyordu. Bunun ilgilerini çekmesini ummuştum. Oysa sütun, yaktığım ateşin görünmesini de engelliyordu. Doğru yere atılmış birkaç taşın onların ilgisini ateşime çekebileceğine karar verdim. Ellerimle yoklayınca, kalın kilin içinde büyüyen bereketli bitkiler buldum sadece. Sonu gelmez bir bekleyişten sonra ateş iyice zayıfladı, muhafızlar hiç de fark etmemişlerdi . Bir kez daha duyulmayacak kadar uzaklaştım gizlice. Bir kez daha kuru dallar topladım karanlıkta. Sonra burnum kadar gözlerim de için için yanan ateşime yöneltti beni.

Kardeşim, gideli uzun zaman oldu. Her şey yolunda mı? Gecegözleri'nin zayıf düşüncesinde endişe vardı.

Beni avladılar. Sessiz ol. Elimden geldiğince çabuk geleceğim.

Nazik bir biçimde uzaklaştırdım kurdu düşüncelerimden ve karanlığın içinden yavaş yavaş azalan ateşimin yanına gittim,.

Ateşi besledim ve tutuşmasını bekledim. Tahminlerde bulunarak seslerinin yükseldiğini duyduğumda tam da ateşin başından uzaklaşıyordum. Dikkatsiz olduğumu sanmıyorum. Sadece şanssızlık. Ejderhanın yanından ağacın arkasına geçerken, muhafızlardan biri meşalesini yukarı kaldırıp gölgemi apaçık bir kabartma gibi ortaya çıkardı. "Orada! Bir adam!" diye bağırdı biri ve ikisi bana doğru atıldı. Islak çalılıkların arasından geçerek uzaklaştım yılan balığı gibi.

Asmaların olduğu yerde birinin takıldığını ve düştüğünü duydum, ama ikincisi hızlı ve atikti. Bir anda arkamda belirdi ve yemin ederim, kılıcını ilk sallayışının rüzgarını hissettim. Öne atılıp hamlesinden kaçtım, biraz sıçrayıp biraz tırmanarak taş domuzun üzerinde buldum kendimi. Dizimi domuzun taş sırtına çarptım, canım acıyarak diğer tarafta yere düştüm. Hemen ayağa kalkamaya çabaladım. Takipçim öne sıçrayıp eğer bacağı kıvrımlı, keskin dişe takılmamış olsaydı beni kesinlikle ikiye bölecek kadar güçlü bir darbe savurdu. Sendeledi ve domuzun kırmızı ağzından bir hançer gibi dışarı çıkan ikinci dişin üzerine oturdu. Adamın çıkardığı ses yüksek değildi. Kalkmak için mücadele etmeye başladığını gördüm, ama dişin kıvrımı bir kanca gibi adamı içten yakalamıştı. Beni kovalayan ikinci adamı düşünerek ayağa sıçradım ve karanlığın içlerine kaçtım. Arkamdan uzun ve acı bir haykırış yükseldi.

Dönüp dolaşacak kadar aklım başımdaydı. İrfanın yoklayan dönüşünü hissettiğimde neredeyse sütuna varmıştım. Böyle bir şey hissettiğim son defayı hatırladım. Verity, taş ocağında saldırıya mı uğramıştı yoksa? Sütunu koruyan bir adam vardı hâlâ, ama kralıma dönmek için adamın kılıcıyla karşılaşma riskini almaya karar verdim. Ağaçların olduğu yerden fırlayıp sütuna doğru koştum. Bu esnada muhafız gözlerini yaktığım ateşe ve düşen adamın haykırışla-

rına dikmişti. Başka bir İrfan titreşimi yalayıp geçti beni.

Kralım çentik çentik olmuş gri kılıcını parlayan gümüş elleriyle kavramış, sütundan geçerken, "Hayır," diye haykırdım, "kendini riske atma!" Verity nöbette kalan muhafızın arkasında belirdi. Aptalca çığlığım adamı sütuna döndürmüştü ve adam, yüzü dehşetini ele verse de kılıcını kaldırarak kralımın üzerine yürüdü.

Ateşin ışığında Verity masaldan fırlamış bir şeytana benziyordu. Yüzüne, ellerinin dikkatsiz dokunuşlarından gümüş lekeler sıçramıştı, elleri ve kolları sanki cilalanmış gümüştenmiş gibi parlıyordu. Kuru yüzü ve paçavraya dönmüş giysileri, gözlerinin mutlak karalığı herkesi korkuturdu. Regal'in muhafızına bunu açıklamak zorundayım: Yerini aldı, kralın ilk hamlesini yakaladı ve çevirdi. Ya da öyle düşündü. Bu Verity'nin eski numaralarından biriydi. Oysa kılıcı diğerini sardı. Bu kesik adamın elini kolundan ayırmalıydı, ancak kılıcın körleşmiş ağzı kemikte durdu. Yine de adam kılıcını düşürdü. Yarasını tutarak dizlerinin üzerine çökerken, Verity'nin kılıcı adamın boğazına doğru yeniden savruldu. İkinci bir İrfan titreşimi hissettim. Yalnız kalan muhafız ağaçların arasından bize doğru koşuyordu. Gözleri Verity'ye sabitlendi ve dehşet içinde bağırdı. Olduğu yerde kalakaldı. Verity ona doğru bir adım attı.

"Kralım, yeter! Gidelim artık!" diye bağırdım. Kendini benim için tehlikeye atmasını istemiyordum yeniden.

Oysa Verity, kılıcına baktı. Kaşlarını çattı. Birden sol eliyle kılıcı kabzasının hemen altından kavradı, parlayan avcunun içinde hareket ettirdi. Gördüklerim karşısında nefesimi tuttum. Salladığı kılıç şimdi parlıyordu ve kusursuz bir hale gelmişti. Meşale ışığında bile, keskin yüzünde kat kat metalinin titreşen çalkantılarını görebiliyordum. Kral bana baktı. "Bunu yapabileceğimi bilmem gerekirdi." Neredeyse gülümsedi. Sonra diğer adamın gözlerine doğru kaldırdı kılıcını. "Hazır olduğunda," dedi sessizce.

Bundan sonra olan şey beni serseme çevirdi.

Asker, kılıcını önündeki çimlerin içine atarak dizlerinin üzerine çöktü. "Kralım. Siz beni tanımasanız da ben tanıyorum sizi." Karmakarışık ilerleyen sözlerini sade bir Buck aksanıyla söylüyordu. "Lordum, bize öldüğünüz söylendi. Kraliçeniz ve Piç, size komplo kurduğu için öldüğünüz. Bize kraliçenin ve Piç'in burada bulunabileceği söylendi. Buraya biraz da bunun intikamını almak için geldim. Size Buck'ta hizmet ettim, Lordum, eğer siz hayattaysanız, ben de hâlâ kralımın hizmetindeyim."

Verity, titrek meşale ışığında adama baktı. "Sen Tig'sin, değil mi? Reaver'ın oğlu?"

Verity'nin onu tanımış olması karşısında askerin gözleri kocaman açıldı. "Tag, Lordum. Benden önce babamın da olduğu gibi kralımın hizmetindeyim." Sesi titriyordu biraz. Verity'nin ona doğrulttuğu kılıcın ucundan hiç ayrılmadı koyu renk gözleri.

Verity kılıcını indirdi. "Doğruyu mu söylüyorsun, delikanlı? Yoksa sadece postunu kurtarmaya mı çalışıyorsun?"

Genç asker gözlerini kaldırıp Verity'ye baktı ve gülümsemeye cesaret etti. "Korkmama gerek yok. Hizmet ettiğim prens diz çökmüş, silahsız bir adama vurmaz. Kralın da aynı şekilde davranacağını söyleyebilirim."

Belki bundan başka bir şey söylese inandıramazdı Verity'yi. Yorgunluğuna rağmen, gülümsedi. "Git o halde, Tag. Gidebildiğin kadar hızlı, gidebildiğin kadar sessiz git, çünkü seni kullananlar, bana sadık olduğunu öğrenirlerse, öldürürler seni. Buck'a dön. Oraya giderken ve oraya vardığında karşılaştığın herkese döneceğimi söyle. İyi ve sadık kraliçemi de tahta çıkması için beraberimde getireceğimi, benden sonra da varisimin tahta çıkacağını söyle. Buckkeep Şatosu'na vardığında, kendini kardeşimin karısına takdim et. Leydi Patience'a seni onun hizmetine verdiğimi söyle."

"Peki, Kralım. Kral Verity?"

"Ne var?"

"Daha fazla birlik geliyor. Biz sadece öncüyüz..." Durakladı. Yutkundu. "Kimseyi hıyanetle suçlamıyorum, özellikle de kardeşinizi. Ama..."

"Bu seni kaygılandırmasın, Tag. Senden yapmanı istediğim şey benim için önemli. Hemen git ve yolda kimseye meydan okuma. Senden istediğim gibi bu haberleri götür."

"Peki, Kralım."

"Hemen," diye emretti Verity.

Tag ayağa kalktı, kılıcını aldı, kınına soktu ve hızla yürüyüp karanlığın içinde kayboldu.

Verity döndü, gözleri zaferle parlıyordu. "Yapabiliriz!" dedi bana sessizce. Sert bir biçimde sütunu işaret etti bana. Avucumu işaretin üzerine koymak için uzandım ve İrfan beni yakalamaya çalışırken kendimi toparlamaya fırsat bulamadan düştüm. Verity de hemen ardımdan geldi.

37

EJDERHAYI BESLEMEK

O son yılın yaz ortalarına kadar, Altı Dükalık'ın durumu ümitsiz bir hal almıştı. Akıncıların uzun süre uzak durduğu Bucckeep Şatosu ani bir kuşatmaya maruz kaldı. Antler Adası ve gözetleme kuleleri kışın ortalarından beri Akıncıların elindeydi. Adını alan cezanın kurbanı olan ilk köy Forge, uzun zamandan beri Kızıl Gemiler'in su ikmal durağıydı. Yakalanması imkansız olan "Beyaz Gemi"nin birkaç kez görüldüğü de dahil olmak üzere, Dışadalılara ait yelkenli gemilerin Scrim Adası'nın açığında demir attığına dair söylentiler çıkmıştı bir ara. İlkbaharın büyük bir bölümünde, Buck Limanı'na giren ya da limandan çıkan gemi olmamıştı. Ticarete getirilen bu baskı, sadece Buck'ta değil, Buck, Bear ve Vin nehirlerindeki tüm ticaret merkezlerinde de hissedildi. Kızıl Gemiler, Tilth ve Farrow tüccarları ve lordları için aniden bir gerçeklik haline gelmişti.

Ama yazın doruk noktasında, Kızıl Gemiler Buckkeep kasabasına geldiler. Birkaç hafta süren aldatıcı bir sessizlikten sonra gecenin kör ünde gelmişlerdi. Mücadele, köşeye kıstırılmış bir halkın vahşi savunmasına dayanıyordu, ama bu halk aynı zamanda aç ve muhtaç bir halktı. Kasabanın neredeyse bütün ahşap yapıları temellerine kadar yakıldı. Öyle ki, kasaba sakinlerinin sadece dörtte birinin Buckkeep Şatosu'na giden dik tepelere kaçabildiği tahmin edilir. Lord Bright şatoyu yeniden güçlendirip ihtiyaçlarını karşılamaya çabalamış olsa da haftalarca süren baskı vergileri kesmişti. Buckke-

ep Şatosu'nun derin kuyuları onlara iyi bir taze su stoku garanti ediyordu, ama bunun dışında neredeyse hiçbir şeyleri yoktu.

Mancınıklar ve diğer savaş araçları, Buck Nehri'nin ağzını korumak için yıllardır yerlerindeydi, ama Lord Bright bunları Buckkeep Şatosu'nun savunmasına çevirdi. Kızıl Gemiler, herhangi bir engelle karşılaşmadan bir damarı izleyerek kalbe yayılan bir zehir gibi savaşlarını ve İşleme büyülerini Altı Dükalık'ın içlerine taşıyarak Buck Nehri'nde yol aldılar.

Kızıl Gemiler Tradeford'u tehdit edince, Farrow ve Tilth lordları Altı Dükalık ordularının büyük bir bölümünün ülkenin uzak içlerine, Mavi Göl ve ötesine, Dağ Krallığı sınırlarına gönderilmiş olduğunu öğrendiler. Bu dükalıkların soyluları onlarla ölüm ve yıkım arasında duran tek şeyin kendi muhafızları olduğunu fark ettiler birden.

* * *

Sütundan, çılgına dönmüş insanların oluşturduğu bir halkanın içine çıktım. İlk olarak kurt tüm gücüyle göğsüme vurup beni arkaya itti. Öyle ki, Verity sütundan çıkınca, üzerime düştü.

Beni anlamasını sağladım, senin tehlikede olduğunu bilmesini sağladım ve o da arkandan onu gönderdi. Beni anlamasını sağladım, beni anlamasını sağladım. Gecegözleri, yavru köpekler gibi delice bir coşkunluk içindeydi. Burnunu yüzüme vurdu, burnumu ısırmaya çalıştı ve sonra kendini yere, yanıma, biraz da kucağıma attı.

"Bir ejderhayı kımıldattı! Tam olarak uyandıramadı, ama birinin kımıldadığını hissettim! Hepsini uyandırabiliriz belki bir gün!" Konuşan Verity'di, sakin bir şekilde üzerimizden geçerken gülüyor ve bağırarak diğerlerine bu güzel haberleri veriyordu. Aya meydan okuyormuş gibi parlayan kılıcını havaya salladı. Neden bahsettiğine dair bir fikrim yoktu. Yere oturdum, gözlerimi onlara diktim. Soytarı, solgun ve yorgun görünüyordu, her zaman kralının aynası olan

Kettricken, onun sevinci karşısında gülümsedi. Starling, her bir ayrıntıyı ezberleyerek hırslı ozan gözleriyle baktı hepimize. Ve Kettle, dirseklerine kadar gümüş olan kolları ve elleriyle dikkatli bir şekilde yanıma çömelip "İyi misin FitzChivalry?" diye sordu.

Büyüyle kaplı ellerine ve kollarına baktım. "Ne yaptın?" diye sordum ona.

"Sadece yapmak zorunda olduğum şeyi. Verity, şehirdeki ırmağa götürdü beni. İşimiz daha hızlı ilerleyecek artık. Sana ne oldu?"

Ona yanıt vermedim. Bunun yerine kızgın bir bakışla Verity'yi iğneledim. "Sizi takip etmemem için gönderdin beni! Ejderhaları uyandıramayacağımı biliyordun, ama yolundan çekilmemi istedin!" Hissettiğim öfke ve aldatılmışlığı gizleyemiyordum.

Verity tüm pişmanlıkları inkar eden eski sırıtışlarından biriyle karşılık verdi bana. Özür dilemek için sadece, "Birbirimizi çok iyi tanıyoruz, değil mi?" dedi . Sonra sırıtışı genişledi. "Evet, seni gönderdiğim iş, aptalca bir ayak işiydi. Ama aptal olan benim, çünkü sen bunu başardın. Birini uyandırdın ya da en azından kımıldattın."

Ona bakarak başımı iki yana salladım.

"Evet, yaptın. Benim sana ulaşmamdan hemen önceki İrfan dalgasını hissetmiş olmalısın. Ne yaptın, nasıl kımıldattın onu?"

"Taş domuzun dişinin üzerinde bir adam öldü," dedim kısaca. "Belki de bu ejderhalar böyle uyandırılıyordur. Ölümle." Hissettiğim incinmişliği anlatamam. Benim olması gerekeni almış, Kettle'a vermişti. Bu İrfan yakınlığını bana borçluydu, başkasına değil. Başka kim bu kadar uzağa gelip onun için bu kadar çok şeyden vazgeçmişti? Ejderhasını yontmamı nasıl reddedebilirdi?

Bu saf ve yalın İrfan açlığıydı, ama o zaman bilmiyordum bunu. O sırada hissedebildiğim tek şey, Verity ve Kettle'ın ne kadar kusursuz bir biçimde birbirlerine bağlanmış oldukları ve Verity'nin benim bu bağa katılmamı ne kadar kesin bir biçimde reddettiğiydi. Beni sanki Regal'mişim gibi, onu nasıl bir kararlılıkla duvarlarının dışın-

da bırakacaksa, öyle bir kararlılıkla dışarıda bıraktı. Karımdan, çocuğumdan vazgeçmiş, ona hizmet etmek için Altı Dükalık'ı boydan boya geçmiştim ve şimdi beni geri çeviriyordu. Beni nehre götürmeli, bu deneyimi yaşarken yanımda olmalıydı. Böylesi bir kıskançlığa düşebileceğimi bilmezdim hiç. Gecegözleri, Kettricken'ın çevresinde hoplayıp zıpladıktan sonra yanıma dönüp başını kolumun altına itti. Boğazını kaşıdım, onu kucakladım. En azından o benimdi.

Beni anladı, diye tekrar etti heyecanla. *Anlamasını sağladım ve ona gitmek zorunda olduğunu söyledi.*

Kettricken gelip yanımda durdu ve "Yardıma ihtiyacın olduğuna dair güçlü bir his doğdu içime. Çok ısrar etmem gerekti ama Verity sonunda ejderhasının yanından ayrıldı ve seni aramaya çıktı. Çok canın yandı mı?"

Yavaşça ayağa kalktım ve üzerimdeki tozları silkeledim. "Sadece kralım bana bir çocukmuşum gibi davrandığı için gururum kırıldı. Kettle'ın eşliğini seçtiğini bilmeme izin verebilirdi."

Kettricken'ın gözlerindeki parıltı bana kiminle konuştuğumu anımsattı. Ama o benim gözlerimden eş incinmişliğini iyi sakladı ve sadece "Bir adam öldürüldü dedin, değil mi?"

"Benim tarafımdan değil. Karanlıkta taş domuzun dişinin üzerine düştü ve iç organları parçalandı. Ancak ejderhaların kımıldadığını görmedim."

"Ölümle değil, saçılan hayatla," dedi Kettle, Verity'ye. "Bu yüzden olabilir. Taze et kokusunun ölümüne aç kalan bir köpeği kaldırması gibi. Ejderhalar açlar, Kralım, ama kalkamayacak durumda değiller. Tabii onları beslemenin bir yolunu bulmazsanız."

"Kulağa hiç de hoş gelmiyor bu," diye bağırdım.

"Beğenmek ya da beğenmemek bize düşmez," dedi Verity sert bir biçimde. "Bu, ejderhaların doğası. İçlerinin doldurulması gerek ve onları dolduran şey yaşam. Bir ejderha yaratmak için isteyerek verilmeli yaşam. Ama ejderhalar, bir kez havalandılar mı, güçlü kalmak

için neye ihtiyaçları varsa, onu alacaklar. Kızıl Gemiler'i yenmeleri karşılığında Kral Wisdom'ın onlara ne önerdiğini sanıyordun?"

Kettle, Soytarı'ya bakarak azarlar gibi parmağını salladı. "Dikkatini ver, Soytarı, neden bu kadar yorgun olduğunu anla artık. O kıza İrfanla dokunduğunda, ona bağlandın. Şimdi seni kendine çekiyor ve sen acıdığın için gittiğini sanıyorsun. Ama uyanmak için neye ihtiyacı varsa senden alacak. Bu tüm yaşamın olsa bile."

"Kimse akıllıca şeyler söylemiyor," diye açıkladım. Sonra, oraya buraya dağılmış aklım başıma geldiğinde, "Regal asker göndermiş. Buraya geliyorlar. En çok birkaç günlük yolları var. Kendilerini zorlayarak hızlı ilerlediklerinden şüpheleniyorum. Sütunları kollayan adamlar Verity'nin kaçışını önlemek için yerleştirilmiş oralara," diye haykırdım.

Olan biteni o gecenin ilerleyen saatlerinde çözdüm. Kettle ve Verity gerçekten neredeyse ben oradan ayrılır ayrılmaz gitmişlerdi nehre. Şehre inmek için sütunu kullanmışlardı ve Kettle'ın kollarını büyüyle yıkayıp Verity'nin gücünü yenilemişlerdi. Kettle'ın kollarının gümüşiliğini her görüşümde, içimde neredeyse bir ihtirasa bürünen bir İrfan açlığı uyanıyordu. Bu kendimden gizlediğim ve Verity'den saklamaya çalıştığım bir şeydi. Buna kandığına inanmıyorum, ama bununla yüzleşmeye zorlamadı beni. Kıskançlığımı başka mazeretlerle gizledim. İkisine de orada grupla karşılaşmamış olmalarının büyük bir şans olduğunu söyledim öfkeyle. Verity sakin bir biçimde, bu riski bildiğini ve göze aldığını söyleyerek cevap vermişti. Öfkemin bile ona dokunmaması beni her şeyden çok incitti.

Soytarı'nın Ejderhanın-üzerindeki-Kız'ın saplandığı taşı kazıdığını dönerken fark etmişlerdi. Soytarı, ayaklardan birinin çevresindeki alanı temizlemiş ve diğer ayağa başlamıştı. Ayak, şekilsiz bir taş parçası olarak kalmıştı, ama Soytarı, ayağı taşın içinde sağlam olarak hissedebildiği konusunda ısrarcıydı. Kızın ondan istediği tek şeyin ejderhayı saplandığı yerden çıkarması olduğu konusunda da

kendinden emindi. Onu bulduklarında, yorgunluktan titriyordu. Kettle ona hemen yatağa gitmesini söylemişti ısrarla. Birçok kez kaynatılan cinkabuğunun son parçasını almış, iyice öğütmüş ve ona çaydan son bir doz yapmıştı. İlaca rağmen, Soytarı dalgın ve yorgun kalmış, bana ne olduğunu bile güçlükle sorabilmişti. Yoğun bir huzursuzluk hissettim onun için.

Regal'in adamlarıyla ilgili haberlerim herkesi hareketlendirdi. Yemekten sonra Verity, nöbet tutmaları için Starling, Soytarı ve kurdu taş ocağının girişine gönderdi. Ben şişmiş, rengi değişmiş dizimde soğuk, ıslak bir bezle bir süre ateşin başında oturdum. Yukarıda, ejderhanın kürsüsünün üzerinde, Kettricken ateşlerin yanmaya devam etmesini sağlıyor, Verity ve Kettle ise taşla uğraşıyordu. Starling, Kettle'ın daha fazla cinkabuğu aramasına yardım ederken, Chade'in bana vermiş olduğu carris tohumlarını bulmuştu. Kettle, tohumları ayırmış ve Verity ile paylaştıkları uyarıcı bir içeceğin içinde demlemişti. Çalışırken çıkardıkları sesler, korkutucu bir tempoya ulaşmıştı.

Çok uzun zaman önce cinkabuğunun yerine kullanabilirim belki diye almış olduğum günyüzü tohumlarını da bulmuşlardı. Starling, sinsi bir sırıtışla bu tohumları neden yanımda taşıdığımı sordu. Açıkladığımda, neşeyle homurdandı ve sonunda bunların afrodizyak olarak kullanıldığını söyledi. Satıcının sözlerini hatırladım ve başımı iki yana salladım kendi kendime. Bir yanım bunun gülünçlüğünü anladı, ama gülümseyemedim.

Yemek ateşinin yanında bir süre yalnız oturduktan sonra, Gecegözleri'ni yokladım İzanımla. *Nasıl gidiyor?*

İçini çekti. *Ozan harpını çalıp söylemeyi tercih ederdi. Kokusuz o heykeli yontmayı tercih ederdi. Ben de avlanmayı tercih ederdim. Eğer yaklaşan bir tehlike varsa, buraya ulaşmasına daha çok var.*

Bırak da uzakta kalmasını umalım. Sen nöbetini tut, kardeşim.

Kamptan ayrıldım, ejderhanın kürsüsüne giden gevşek taşları tır-

mandım. Ejderhanın ayaklarından üçü özgürdü artık, Verity sona kalan ön ayağın üzerinde çalışıyordu. Bir süre onun yanında durdum, ama o beni fark etmeye tenezzül etmedi. Bunun yerine kesip kazımaya devam etti. Bunları yaparken, kendi kendine eski ninniler ya da meyhane şarkıları mırıldandı. Kayıtsızca ateşlere göz kulak olan Kettricken'ın yanından geçerek ellerini ejderhanın kuyruğunun üzerinde gezdirip düzelten Kettle'ın yanına gittim topallayarak. Kettle, pulları çağırıp sonra ayrıntılarını derinleştirip onlara doku eklerken, gözleri uzaklardaydı. Kuyruğun bir kısmı da taşın içinde saklı kalmıştı. Zedelenen dizimin ağırlığını vermek için kuyruğun kalın kısmına tam yaslanacaktım ki, Kettle hemen doğrulup bana tısladı. "Yapma bunu! Dokunma ona!"

Toparlanıp ejderhadan uzaklaştım. "Daha önce de dokundum ona," dedim öfkeyle. "Hiç zararı olmadı."

"Bu öncedendi. Şimdi tamamlanmasına daha az kaldı." Gözlerini kaldırıp gözlerime baktı. Ateşin yaydığı ışıkta bile, kaya tozunun yüz hatlarını ne kadar kalın bir örtü halinde kaplayıp kirpiklerine yapıştığını seçebiliyordum. Korkunç derecede yorgun görünüyordu, ama yine de yakıcı bir güç ona can veriyordu. "Verity'ye bu kadar yakın olduğun için ejderha sana ulaşmaya çalışır. Hayır diyecek kadar güçlü değilsin. Seni tamamen içine çeker. Bu kadar güçlü işte o, bu kadar ihtişamlı bir güce sahip." Son sözleri ellerini yeniden kuyruktan aşağıya gezdirirken, mırıldanır gibi söyledi. Bir an için ellerinin geçtiği yerlerin hemen ardında rengin parladığını gördüm.

"Biri açıklayacak mı bunları bana?" diye sordum sinirle.

Kettle şaşırmış gibi baktı bana. "Ben deniyorum. Verity deniyor. Ama sözcüklerin ne kadar sıkıcı olduğunu herkesten çok senin bilmen gerekir. Sana anlatmaya çalışıp durduk ve hâlâ aklın almadı bunu. Bu senin suçun değil. Sözcükler yeteri kadar büyük değil. Ve şu an seni irfanlanmamıza dahil etmemiz çok tehlikeli."

"Ejderha bittikten sonra anlamamı sağlayabilecek misiniz?"

Kettle bana baktı ve yüzünden acımaya benzer bir ifade geçti. "FitzChivalry. Sevgili dostum. Ejderha bittiğinde mi? Daha doğrusu Verity ve ben bittiğimiz zaman, ejderha başlayacak."

"Anlamıyorum!" diye hırladım hayal kırıklığı içinde.

"Ama Verity sana anlattı. Soytarı'yı uyardığımda, ben de söyledim yeniden. Ejderhalar yaşamla beslenir. İsteyerek verilen tüm yaşamla. Bir ejderhayı hayata döndürmenin bedeli budur. Genellikle sadece biri değil. Eski zamanlarda, bilgeler Jhaampe kasabasını arayıp bulduklarında, bir grup, parçalarının toplamından başka bir şey olmayan bir bütün olarak gelmişler ve hepsini ejderhaya aktarmışlardı. Eda biliyor ki, payıma düşenden fazla yaşadım ve bu bedende devam etmeye hiç niyetim yok. Bu Verity için zor, çok daha zor. Tahtını, güzel, sevgi dolu karısını, elleriyle bir şeyler yapma arzusunu ardında bırakıyor. İyi bir ata binmeyi, geyik avlamayı, kendi halkının arasında dolanmayı ardında bırakıyor. Ah, hepsini şimdiden ejderhanın içinde hissediyorum. Bir haritanın dikkatli bir şekilde mürekkeple renklendirilmesi, ellerinin altındaki boş parşömenin verdiği his. Mürekkeplerinin kokularını bile biliyorum, artık. Hepsini ejderhaya koydu. Bu, zor onun için. Ama yapıyor ve bunun ona verdiği acı da ejderhanın içine koyduğu şeylerden biri. Ejderha canlandığında, Kızıl Gemiler'e duyacağı öfkeyi tutuşturacak bu. Aslında ejderhasıyla paylaşmaktan kaçındığı bir şey var. Amacını gerçekleştirmesine engel olacak bir şey."

"Nedir bu?" diye sordum isteksizce.

Yaşlı gözlerini, gözlerime dikti. "Sen. Senin ejderhaya koyulmana izin vermeyi reddediyor. Bunu yapabilir, biliyorsun, sen istesen de istemesen de. İrfanıyla kolayca sana ulaşıp içine çekebilir. Ama reddediyor bunu. Senin hayatını çok sevdiğini, bunu senden almayacağını söylüyor. Sana karşılığında sadece acı ve cefa veren bir kral için, zaten hayatının çok büyük bir bölümünü feda ettiğini söylüyor."

Sözleriyle Verity'yi yeniden bana verdiğini biliyor muydu Kettle?

Sanırım. İrfan paylaşımımız sırasında onun geçmişinin çoğunu görmüştüm. Deneyimin her iki yöne de akmak zorunda olduğunu biliyordum. Verity'yi ne kadar çok sevmiş olduğumu ve buraya vardığımda, onu bu kadar uzak bulmanın beni nasıl incitmiş olduğunu biliyordu. Hemen kalkıp onunla konuşmaya gittim.

"Fitz!" diye seslendi Kettle arkamdan. Ona döndüm. "Ne kadar acı olsa da bilmeni istediğim iki şey var."

Hazırlandım. "Annen seni sevdi," dedi sessizce. "Onu hatırlayamadığını söylüyorsun. Aslında onu unutamıyorsun. Ama o seninle, orada, hatıralarında. Uzun boylu, kumral bir Dağ kadını. Ve seni sevdi. Senden ayrılmak onun seçimi değildi."

Sözleri beni sinirlendirdi ve sersemletti. Bana sunduğu bilgiyi kabul etmedim. Beni doğuran kadına dair anılarım olmadığını biliyordum. Tekrar tekrar sorgulamıştım kendimi ve ondan bir ize rastlamamıştım. Hiçbir şey. "Ya ikincisi," diye sordum ona soğuk bir biçimde.

Öfkem karşısında, acımak dışında tepki vermedi. "Bu da kötü, belki daha kötü. Yine bu da zaten bildiğin bir şey. Sana, yaşayan ölümü ölen yaşama çeviren Katalizör'e sunabileceğim armağanların, zaten sahip olduğu şeyler olması üzücü. Ama öyle ve ben de söylüyorum. Yeniden sevmek için yaşayacaksın. Baharının genç kadını, Molly'ni rüzgarda savrulan kahverengi saçları ve kırmızı peleriniyle kumsalda kaybettiğini biliyorsun. Çok uzun süre ayrı kaldın ondan, her ikinizin başından da çok şey geçti. Senin sevdiğin, her ikinizin de aslında sevdiği şey birbiriniz değilsiniz. Hayatınızın o dönemi. Hayatınızın baharı, içinizden gürül gürül akan yaşam, eşiğinizde savaş, güçlü, kusursuz bedenleriniz. Dürüstçe bak geçmişe. Sevişmeleriniz, öpüşmeleriniz kadar kavga ve gözyaşı hatırladığını da fark edeceksin. Fitz. Akıllı ol. Bırak gitsin ve bu anılara dokunma. Ona dair koruyabildiğin kadarını koru ve onun da sevdiği o vahşi, cesur çocuğa dair saklayabildiği kadarını saklamasına izin ver.

Çünkü o çocuk ve o neşeli küçük hanım artık anıdan başka bir şey değil." Başını iki yana salladı. "Anıdan başka bir şey değil."

"Yanılıyorsun!" diye bağırdım öfkeyle. "Yanılıyorsun!"

Haykınşlarımın gücü Kettricken'ın ayağa kalkmasına neden olmuştu. Korku ve endişeyle gözlerini bana dikti. Ben ona bakamadım. Uzun ve kumral. Annem uzun boylu ve kumraldı. Hayır. Ona dair bir şey hatırlamıyordum. Dizimin her adım atışımda bana verdiği acıya aldırmadan hızla yürüyüp yanından geçtim. Attığım her adımda onu lanetleyerek ve ne hissettiğimi algılaması için ona meydan okuyarak ejderhanın çevresini dolandım. Sol ön ayakla uğraşan Verity'nin yanına vardığımda, yanına çömeldim ve vahşi bir fısıltıyla konuştum.

"Kettle, bu ejderha bittiğinde öleceğini söylüyor. Her şeyini içine koyacağını. Ya da buna benzer bir şey de zayıf kavrayışımla sözlerini böyle anladım. Bana yanıldığımı söyle."

Verity topuklarının üzerinde arkasına yaslandı ve gevşettiği parçalara bir darbe indirdi. "Yanılıyorsun," dedi hafifçe. "Süpürgeni alıp bunları temizler misin?"

Süpürgemi getirdim ve neredeyse kullanmaktan çok süpürgeyi kafasında kırmayı düşünerek onun yanına çıktım. Fokur fokur kaynayan öfkemi hissettiğini biliyordum, ama yine de çalışma alanını süpürmemi işaret etti bana. Hiddetle bir kez süpürerek dediğini yaptım. "Şimdi," dedi nazik bir biçimde. "İçindeki öfke iyi. Güçlü ve işe yarar. Sanırım, bunu ejderha için alabilirim."

Bir kelebek kanadının değip geçmesi kadar yumuşak bir biçimde İrfanının öpücüğünü hissettim. Öfkem benden alındı, ruhumdan tamamen çekildi ve ona geçti...

"Hayır. Takip etme." Verity hafifçe itti beni İrfanıyla ve yeniden vücuduma geçtim. Bir an sonra, kendimi tüm evren başımın etrafında dönüp savrulur bir halde taşın üzerinde oturur buldum. Yavaşça öne kıvrılıp başını dayamak için dizlerimi kaldırdım. Kendimi peri-

şan hissediyordum. Öfkem gitmiş, yerini yorucu bir hissizlik almıştı.

"İşte," diye devam etti Verity. "İstediğini yaptım. Sanırım, artık ejderhanın içine bir şey koymanın ne olduğunu daha iyi anlıyorsundur. Onu kendinle daha fazla beslemek ister misin?"

Sessizce başımı iki yana salladım. Ağzımı açmaya korktum.

"Ejderha bittiğinde ölmeyeceğim, Fitz. Tükeneceğim doğru. Kesinlikle. Ama devam edeceğim. Ejderha gibi."

Sesimi yeniden buldum. "Ya Kettle?"

"Kestrel benim bir parçam olacak. Ve kardeşi Gull. Ama ejderha ben olacağım." Rezil taş yontma işine geri dönmüştü.

"Nasıl yapabilirsin bunu?" Sesim suçlama doluydu. "Bunu Kettricken'a nasıl yapabilirsin? Buraya, sana gelmek için her şeyden vazgeçti. Sen onu kolayca terk mi edeceksin, yalnız ve çocuksuz?"

Öne eğildi, alnı ejderhaya yaslandı. Sonu gelmez yontmaları kesildi. Bir süre sonra kalın bir sesle konuşmaya başladı. "Çalışırken, burada durup benimle konuşmanı istemeliyim senden, Fitz. Ben ne zaman güçlü duyguları kaçırdığımı düşünsem, bunları içimde yeniden canlandırıyorsun." Bana bakmak için yüzünü kaldırdı. Gözyaşları yüzündeki gri tozlarda iki yol açmıştı. "Başka ne seçeneğim var?"

"Sadece bırak ejderhayı. Altı Dükalık'a geri dönelim ve halkı bir araya getirip Kızıl Gemiler'e karşı daha önce yaptığımız gibi kılıç ve İrfanla savaşalım. Belki de..."

"Belki Jhaampe'ye bile ulaşmadan hepimiz ölürüz. Kraliçem için daha iyi bir son mu bu? Hayır. Onu Buckkeep'e geri taşıyıp sahilleri temizleyeceğim ve o kraliçe olarak uzun bir süre hüküm sürecek. İşte. Ben ona bunu vermeyi seçiyorum."

"Ya bir varis?" diye sordum sert bir biçimde.

Verity yorgun argın omuz silkti ve keskisini yeniden eline aldı. "Olması gerekeni biliyorsun. Kızın varis olarak yetiştirilecek."

"HAYIR! Eğer beni yeniden bununla tehdit edersen, riski ne

olursa olsun, onunla kaçması için Burrich'e irfanlanırım."

"Burrich'e irfanlanamazsın," diye görüş bildirdi Verity tatlılıkla. Ejderhanın ayak parmağı için ölçü alıyor gibi görünüyordu. "Chivalry, Chivalry'ye karşı kullanılmaması için zihnini yıllar önce İrfana kapattı. Soytarı'nın sana karşı kullanılması gibi."

Başka bir gizem daha toprağa gömüldü. Benim için yaptığı onca iyiliğe rağmen. "Verity, lütfen. Sana yalvarıyorum. Bunu bana yapma. Ejderhanın içinde tükenmem çok daha iyi. Sana bunu öneriyorum. Yaşamımı al ve ejderhayı bununla besle. Benden istediğin her şeyi veririm. Ama kızımın Farseer tahtı için kurban edilmeyeceğine dair söz ver bana."

"Böyle bir söz veremem sana," dedi Verity ciddi bir biçimde.

"Eğer benim için biraz da olsa bir şeyler hissediyorsan," diye başladım, ama sözümü kesti.

"Sana ne kadar anlatılsa da anlayamıyor musun, benim de hislerim var. Ama bunları ejderhanın içine koydum."

Ayağa kalkmayı becerdim. Topallayarak uzaklaştım. Ona söyleyecek daha fazla şey yoktu. Kral ya da sıradan bir adam, amca ya da dost, onun kim olduğuna dair tüm bilgimi kaybetmiş gibiydim. Ona doğru irfanlandığımda, sadece duvarlarıyla karşılaştım. İzanla onu yokladığımda, yaşamının onunla taş ejderha arasında gidip gelerek titrediğini fark ettim. Ve sonunda Verity'nin değil, ejderhanın içinde daha parlak yanacak gibi görünüyordu.

Kampta kimse yoktu, ateş hemen hemen sönmüştü. Ateşe daha fazla odun attım, sonra yanına oturup kurutulmuş etten yedim. Domuzun bitmesine çok az kalmıştı. Kısa süre sonra yeniden avlanmamız gerekecekti. Ya da daha ziyade Gecegözleri ve Kettricken yeniden avlanmalıydı. Gecegözleri'ne göre Kettricken avı kolayca öldürüyor gibi görünüyordu. Kendime acımamın da tadı kaçıyordu, ama bu hissi boğmak için biraz brendim olmasını dilemekten daha iyi bir çözüm bulamadım. Birkaç ilginç seçenekten sonra, yatmaya gittim.

Yarım yamalak uyudum. Ejderhalar rüyalarımda sürekli rahatsız etti beni ve Kettle'ın oyunu, ben Molly'yi yakalamak için kırmızı taşın yeteri kadar güçlü olup olmadığına karar vermeye çalışırken tuhaf anlamlar kazandı. Rüyalarım dağınık ve uyumsuzdu, sık sık uyanıp çadırın içindeki karanlığa diktim gözlerimi. Starling ve Soytarı sırayla uyurlarken, küçük ateşin civarında gizli gizli dolanan Gecegözleri'nin olduğu yeri yokladım bir kez. Nöbet yerini altlarında kıvrılan İrfan yolunun manzarasına hakim olabilecekleri bir tepenin kenarına taşımışlardı. Dışarı çıkıp onlara katılmalıydım. Ama bunun yerine döşeğimde dönüp yeniden rüyalarımın içine daldım. Regal'in birliklerinin geldiğini, bizi dikey siyah duvarlara sıkıştırıp öldürmek için beş on ya da elli altmış değil, yüzlerce altın sarısı ve kahverengi muhafızın taş ocağına aktığını gördüm rüyamda.

Beni dürten kurdun burnunun soğukluğuyla uyandım sabah. *Avlanmaya ihtiyacın var*, dedi bana ciddi bir biçimde, ben de onunla aynı fikirdeydim. Çadırımdan çıkarken, Kettricken'ın kürsüden henüz indiğini gördüm. Şafak söküyordu, ateşlere daha fazla ihtiyaç yoktu. Uyuyabilirdi, ama yukarıda, ejderhanın yanında, bitmez tükenmez şıkırtı ve kazıma sesleri devam ediyordu. Ben ayağa kalkerken, Kettricken'le göz göze geldik. Gecegözleri'ne baktı, sonra Kettricken.

"Ava mı çıkıyorsunuz?" diye sordu her ikimize de. Kurt yavaşça kuyruğunu salladı. "Gidip yayımı alayım," dedi ve çadırının içinde kayboldu. Bekledik. Kettricken üzerinde daha temiz bir yelek ve elinde yayıyla dışarı çıktı. Yanından geçerken Ejderhanın-üzerindeki-Kız'a bakmayı reddettim. Sütunun yanından geçerken ise, "Eğer adamımız olsaydı, nöbet tutmaları için iki kişiyi buraya, iki kişiyi de yola yukarıdan bakan bir yere koymamız gerekirdi." dedim.

Kettricken onaylayarak başını salladı. "Tuhaf. Bizi öldürmeye geldiklerini biliyorum ve bu yazgıdan kaçma ihtimalimizin ne kadar az olduğunu görüyorum. Yine de et için ava çıkıyoruz hâlâ. Sanki

yemek en önemli şeymiş gibi."

Öyle. Yemek yaşamaktır.

"Yine de yaşamak için yemek yemek gerekir," diye tekrar etti Kettricken Gecegözleri'nin düşüncesini.

Onun ok atmasına değecek bir hayvan görmedik. Kurt bir tavşan kovaladı ve Kettricken parlak renkli bir kuş vurdu. Alabalıkları ürkütüp en azından bugün bizi doyuracak kadar balık yakalayarak bitirdik avı. Balıkları derenin kenarında temizledim, sonra yıkanmak için burada kalıp kalamayacağımı sordum Kettricken'a.

"Aslında hepimize iyilik yapmış olursun," diye cevap verdi, sataşmasına değil de hâlâ böyle davranabiliyor olmasına gülümsedim. Kısa sürede, derenin yukarısında çıkarttığı şıkırtıları duydum. Bu esnada Gecegözleri kamı balıkların iç organlarıyla dolu, dere kenarında kestiriyordu.

Kampa dönüş yolunda Ejderhanın-üzerindeki-Kız'ın yanından geçerken, Soytarı'yı kızın yanındaki kürsünün üzerinde kıvrılmış halde, uyuyormuş gibi sesler çıkarırken bulduk. Kettricken onu uyandırdı ve ejderhanın kuyruğunun çevresindeki taze keski izleri yüzünden onu azarladı. Soytarı, pişman olduğunu iddia etmedi, sadece Starling'in akşama kadar nöbet tutacağını söylemiş olduğunu, kendisinin de burada uyumayı tercih ettiğini anlattı. Bizimle kampa dönmesi için ısrar ettik.

Çadıra dönerken aramızda konuşuyorduk. Kettricken birden durdurdu bizi. "Susun!" diye bağırdı. Sonra, "Dinleyin!"

Olduğumuz yerde kalakaldık. Starling'in çığlıklar atarak bizi uyardığını duymayı ummuştum biraz. Kulaklarımı zorladım, ama taş ocağındaki rüzgarın ve uzaklardan gelen kuş sesleri dışında hiçbir şey duyamadım. Bunun önemini kavramam bir an sürdü. "Verity!" diye bağırdım. Balıkları Soytarı'nın kucağına attım ve koşmaya başladım. Kettricken önüme geçti.

Yokluğumuzda Regal'in grubunun onlara saldırmış olmasından,

her ikisini de ölü bulmaktan korkmuştum. Bulduğum şey hemen hemen bu kadar tuhaftı. Kettle ve Verity yan yana dikilmiş, ejderhaya bakıyordu. Ejderha öğleden sonra güneşinin ışığında iyi bir çakmak taşı gibi simsiyah, pırıl pırıl parlıyordu. Bu büyük hayvan bitmişti. Her bir pulu, her bir çizgisi, her bir pençesi en ince ayrıntısına dek kusursuzdu. "Taş Bahçe'de gördüğümüz bütün ejderhaları geçer," dedim. İki kez dolanmıştım ejderhanın çevresinde ve attığım her adımda ejderha daha olağanüstü görünüyordu. İzanlı yaşam güçlü bir şekilde, Verity ya da Kettle'ın içindekinden çok daha kuvvetli bir biçimde yanıyordu artık içinde. Göğsünün bir nefesle kabarmaması, uykusunda kımıldanmaması nerdeyse şaşırtıcıydı. Göz ucuyla Verity'ye baktım ve hâlâ içimde barındırdığım öfkeye rağmen, gülümsemek zorunda kaldım.

"Kusursuz," dedim sessizce.

"Başarısız oldum," dedi ümitsizce. Yanında duran Kettle da başını sallayarak onayladı onu perişan bir halde. Yüzündeki çizgiler derinleşmişti. İki yüzyıllık yaşamının her bir parçasını gösteriyordu. Verity de aynı şekilde.

"Ama bitmiş, Lordum," dedi Kettricken sessizce. "Yapmak zorunda olduğunuzu söylediğiniz şey bu değil miydi? Ejderhayı bitirmek?"

Verity yavaşça iki yana salladı başını. "Yontma işi bitti. Ama ejderha bitmedi." Çevresine, onu izleyen bizlere baktı ve kelimelerin anlatmak istediği şeyi karşılamasını sağlamak için nasıl mücadele ettiğini görebiliyordum. "Tüm varlığımı koydum onun içine. Kalbimin atmaya, nefesimin vücudumda dolanmaya devam etmesini sağlayacak kadarı hariç, her şeyi. Kettle da aynı şekilde. Tüm verebildiğimiz bu. Ama yine de yeterli olmayacak."

Yavaşça öne doğru yürüyüp ejderhasına dayandı. Yüzünü ince kollarının üzerine yasladı. Verity'nin çevresinde, vücudunun taşa yaslandığı yerde, ejderhanın derisinin üzerinde bir renk alanı dalga-

landı. Kenarları gümüşle çevrili, türkuvaz pullar günışığında parladı birden belirsizce. İrfanının ejderhanın içine aktığını hissedebiliyordum. İrfan bir sayfanın içine geçen mürekkep gibi Verity'den taşın içine sızdı.

"Kral Verity," dedim yumuşak bir şekilde uyarır gibi.

Bir iniltiyle uzaklaştı Verity eserinden. "Korkma, Fitz. Çok fazla almasına izin vermem. Nedensiz yere ona bırakmam hayatımı." Başını kaldırdı ve bize baktı. "Tuhaf," dedi hafifçe. "Bunun İşlenmek gibi hissettirip hissettirmediğini merak ediyorum. Bir zamanlar ne hissettiğini hatırlayabilmek, ama bunu artık hissedememek. Sevgilerim, korkularım, kederlerim. Hepsi ejderhaya gitti. Hiçbir şey sakınmadım. Yine de yeterli olmadı. Yeterli olmadı."

"Lordum Verity." Kettle'ın yaşlı sesi çatladı. Tüm ümidini yitirmişti. "FitzChivalry'yi almak zorunda kalacaksınız. Başka yolu yok." Bir zamanlar pırıl pırıl olan gözleri, bana baktığında kuru kara çakıllara benziyordu. "Bunu sen teklif ettin," diye hatırlattı bana. "Tüm yaşamını."

Başımı sallayarak onayladım. "Eğer çocuğumu almazsanız," diye ekledim sessizce. Ciğerlerime derin bir nefes çektim. Yaşam. Şimdi, sahip olduğum tek yaşam, gerçekten vazgeçebileceğim tek zamandı. "Kralım. Artık pazarlık peşinde değilim. Ejderhanın uçabilmesi için hayatımı almak zorundaysanız, hayatımı sunuyorum."

Verity olduğu yerde hafifçe sallandı. Bana baktı. "Neredeyse yeniden hissetmemi sağladın. Ama," Gümüşi parmaklarından birini kaldırdı ve suçlar gibi yöneltti. Bana değil, Kettle'a doğru. "Olmaz. Sana söyledim bunu. Hayır. Bir daha bahsetmeyeceksin ona bundan. Yasaklıyorum," derken emri ejderhasının taşı kadar sertti. Yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, sonra ejderhasının yanına oturdu. "Carris tohumlarına lanet olsun," dedi alçak sesle. "İnsanı gücüne en ihtiyaç duyduğu anda bırakıyor hep. Lanet şeyler."

"Dinlenmelisiniz şimdi," dedim aptal gibi. İşin aslı, yapabileceği

başka bir şey yoktu. Carris tohumu insanı böyle bırakırdı. Boş ve tükenmiş. Bunu çok iyi biliyordum.

"Dinlenmek," dedi Verity aksi bir biçimde, sesi sözcüğün üzerinde kaldı. "Evet. Dinlenmek. Kardeşimin askerleri beni bulup boğazımı kestiğinde çok iyi dinleneceğim. Grubu gelip ejderhamı sahiplenmeye çalışınca da öyle. Hata yapma, Fitz. Yapmaya çalıştıkları şey bu. İşe yaramayacak, tabii ki. En azından, ben öyle düşünüyorum..." Aklı dağılmıştı şimdi. "Mümkün olmasına rağmen," dedi nefeslerin en siliğiyle. "İrfanla bağlıydılar bana bir süre. Beni öldürüp onu almaları için yeterli olabilir belki bu." Korkmuş gibi gülümsedi. "Bir ejderha olarak Regal. Buckkeep Şatosu'nda taş üstünde taş bırakacağını mı sanıyorsun?"

Arkasında, Kettle vücudunu katlamış, yüzünü dizlerine koymuştu. Ağladığını sandım, ama yavaşça yana devrildiğinde, yüzü gevşek ve durgun, gözleri kapalıydı. Ya ölmüştü ya da carris tohumunun tüketen uykusuna dalmıştı. Verity'nin bana söylemiş olduğu şeylerden sonra, bu pek de önemli gözükmüyordu. Kralım vücudunu çıplak kumlu kürsünün üzerine bıraktı. Ejderhasının yanında uykuya daldı.

Kettricken gidip yanına oturdu. Başını dizlerine eğdi ve ağladı. Sessizce değil. Onu sarsan şiddetli hıçkırıklar taş ejderhayı bile uyandırabilirdi. Ama uyandırmadı. Baktım ona. Yanına gitmedim, ona dokunmadım. Bunun bir yararı olmayacağını biliyordum. Bunun yerine Soytarı'ya baktım. "Battaniyeleri getirip biraz daha rahat etmelerini sağlasak iyi olur," dedim aciz bir biçimde.

"Ah. Tabii. Ak Kahin ve Katalizör'ü için daha iyi başka ne görev olabilir ki? Koluma girdi. Dokunuşu aramızdaki İrfan bağını canlandırdı. Acı. İçinde kanıyla beraber acı dolanıyordu. Altı Dükalık düşecekti. Dünyanın sonu gelecekti.

Battaniyeleri getirmeye gittik.

38

VERITY'NİN PAZARLIĞI

Bütün kayıtlar dikkate alındığında, ülkenin içlerine, Turlake'e kadar ilerleyen Kızıl Gemiler'in sayısının yirmiyi aşmadığı ve bunların sadece on iki tanesinin Turlake'i geçip Tradeford'a bağlı köyleri tehdit ettiği açıkça görülür. Güvertelerinde yüzlerce Akıncıyla onlarca gemi olduğuna bizi inandıran ise ozanlardır. Şarkıda o yaz Buck ve Vin ırmak boylarının kan ve ateşle kızıla boyandığı anlatılır. Ancak bu yüzden ozanlar tenkit edilmemelidir. O günlerin dehşeti ve sefaleti hiçbir zaman unutulmamalıdır. Eğer bir ozan tümüyle hatırlamamız için gerçeği süslüyorsa, bırakın bunu yapsın ve kimsenin onun yalan söylediğini iddia etmesine izin vermeyin. Gerçeklik genellikle olaylardan daha büyüktür.

* * *

Starling o akşam Soytarı'yla birlikte döndü. Kimse ona neden daha fazla nöbette kalmadığını sormadı. Hatta hiç kimse, belki de Regal'in adamları bizi orada köşeye sıkıştırmadan taş ocağından kaçmamız gerektiğini söylemedi. Kalacak, bekleyecek ve dövüşecektik. Taştan bir ejderhayı korumak için.

Ve ölecektik. Bunu söylemeden biliyorduk. Hiçbirimizin dile getirmediği bir bilgiydi bu.

Kettricken tükenmiş bir halde uykuya dalınca onu aşağıya, Verity ile paylaştığı çadıra taşıdım. Battaniyelerinin üzerine yatırdım ve üzerini iyice örttüm. Eğildim, uykudaki çocuğumu öper gibi onun

çizgili alnını öptüm. Bir çeşit vedaydı. Bir şeyler yapmak daha iyi olacak diye düşündüm. Kesinlikle sahip olduğum tek şey o andı.

Alacakaranlık çökerken, Starling ve Soytarı ateşin yanına oturdu. Starling ağzını açmadan yavaşça harpını çaldı ve alevlere baktı. Arkasında, toprağın üzerinde kılıfsız bir bıçak duruyordu. Bir süre ayakta durdum ve ateşin ışımasının yüzüne nasıl dokunduğunu izledim. Son gerçek Farseer Kral ve Kraliçesi'nin son ozanı, Starling Birdsong. Birilerinin hatırlayacağı bir şarkı yazamayacaktı.

Soytarı hareketsizce oturuyor ve dinliyordu. Bir tür arkadaşlık kurmuşlardı. Kendi kendime Starling'in harpını çalabileceği son gece buysa Soytarı'nın ona verebileceği daha güzel bir şey olamaz diye düşündüm. Güzelce dinlemek ve ustalığı karşısında müziğinin onu dinlendirmesine izin vermek.

Onları orada otururken bıraktım ve dolu bir matara aldım. Ejderhaya doğru yavaşça yokuşu tırmandım. Gecegözleri beni izledi. Önceden kürsüde bir ateş yakmıştım. Onu Kettricken'ın odunlarından arta kalanlarla besledim, sonra yanına oturdum. Verity ve Kettle uyuyordu. Bir seferinde Chade iki gün üst üste **carris** tohumu almıştı. Fenalaştığında kendine gelmesi neredeyse bir hafta sürmüştü. Tek istediği uyumak ve su içmekti. İkisinin de yakında uyanacaklarından kuşkuluydum. Bu normaldi. Onlara söyleyecek bir şey kalmamıştı zaten. Ben de Verity'nin yanına oturdum ve kralımın üzerinden gözcülüğe devam ettim.

Kötü bir gözcüydüm. Adımı fısıldamasıyla uyandım. Hemen doğruldum ve yanımda getirdiğim mataraya uzandım. "Kralım," dedim sessizce.

Ama Verity taşın üzerinde zayıf ve yardıma muhtaç bir halde yatmıyordu. Başımda ayakta duruyordu. Kalkıp onu takip etmemi işaret etti. Öyle yaptım, onun kadar sessizce hareket ederek. Ejderha'nın kürsüsünün yanında bana döndü. Tek söz etmeden matarayı ona uzattım. İçindekinin yarısını içti, biraz durdu, kalanı

da içti. Bitince matarayı bana geri uzattı. Boğazını temizledi. "Bir yol var, FitzChivalry." Benimkilere benzeyen siyah gözleri doğrudan gözlerimi yakaladı. "Yol sensin. Yaşamla ve özlemle dolu.Tutkulardan paramparça."

"Biliyorum," dedim. Sözcükler cesurca çıkmıştı ağzımdan. Daha önce hiç korkmadığım kadar korkmuştum. Regal zindanında beni kötü korkutmuştu. Ama o acıydı. Şimdikiyse ölüm. Birden anladım. Hain ellerim tuniğimin önünü çekiştiriyordu.

"Bundan hoşlanmayacaksın," diye uyardı beni. "Benim de hoşuma gitmiyor. Fakat başka bir yol göremiyorum."

"Hazırım," diye yalan söyledim. "Sadece... Molly'i bir kere daha görmek istiyorum. Onun ve Nettle'ın güvende olduklarını bilmek için. Ve Burrich'in."

Bana baktı. "Önerdiğin pazarlığı hatırlıyorum. Nettle'ı taht için almayacağıma dair olan." Gözlerini benden uzak bir yere dikti. "Benim senden isteyeceğim daha kötüsü olacak. Hayatın. Bedeninin tüm canlılığı ve gücü. Ben bütün tutkularımı harcadım, görüyorsun. Hiçbir şeyim kalmadı. Eğer kendi içimdeki duyguları bir gece daha tutuşturabilseydim... bir kadını arzulamanın, sevdiğim kadını kollarıma almanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayabilseydim..." Sesi güçsüzleşerek benden uzaklaştı. "Bunu senden istemek beni utandırıyor. Sen daha masum bir çocuktan başka bir şey değilken, senden güç çekmiş olduğum zamankinden daha fazla utandırıyor." Tekrar göz göze geldik, sözcüklerle mücadele ettiğini biliyordum. Kusurlu sözcükler. "Ama sen bunu bile anlıyorsun. Hissettiğim utancı, bunu sana yapmanın acısını... bana sunduğun bu olsa bile. Hatta ejderhanın içine koysam bile." Başka bir yere baktı. "Ejderha uçmalı, Fitz. Uçmak zorunda."

"Verity. Kralım." Uzakta bir yere bakıyordu. "Dostum." Gözleri tekrar benimkileri buldu. "Bunlar sorun değil. Fakat... Molly'i tekrar görmek isterdim. Çok kısa olsa da."

"Bu tehlikeli. Sanırım Carrod'a yaptığım şey onlarda gerçek bir korku uyandırdı. Ondan beri güçlerini bize karşı kullanmadılar, sadece kurnazlıkları vardı. Fakat..."

"Lütfen." Küçük kelimeyi sessizce söyledim.

Verity içini çekti. "Tamam, çocuk. Ama kalbim beni şüpheye düşürüyor."

Dokunmadı. Nefes bile almadı. Verity tükenirken bile, bu onun İrfanının gücüydü. Orada, onlarlaydık. Verity'nin çekilip orada yalnız olduğum yanılsamasını verdiğini hissettim.

Bir han odasıydı. Temiz ve iyi döşenmiş. Masanın üzerinde bir ekmek ve elmalarla dolu bir tasın ardında yanan bir sıra mum vardı. Burrich yatağın kendi tarafında gömleksiz yatıyordu. Bıçak yarasının etrafında pıhtılaşmış kan, kalın bir tabaka oluşturmuş ve Burrich'in pantolonunun belini sırılsıklam etmişti. Göğsü uykunun yavaş, derin ritimleriyle hareket ediyordu. Nettle'a sarılmıştı. Nettle ona yaslanmış, derin bir uykudaydı, Burrich'in koruyucu sağ kolu onun üzerindeydi. Ben izlerken Molly onların üzerine eğildi ve Burrich'in kolunun altından bebeği ustaca çekti. Köşedeki bir sepete götürüp battaniyelerin arasına koyarken Nettle hiç hareket etmedi. Küçük pembe ağzı, sıcak süt hatıralarıyla kıpırdıyordu. Parlak siyah saçlarının altında düz bir alnı vardı. Katlandığı onca şeyden sonra hiç de kötü görünmüyordu.

Molly odada hızla hareket etti. Bir leğene su doldurdu ve katlanmış bir bez çıkardı. Dönüp Burrich'in yatağının yanına çömeldi. Su dolu leğeni yere koydu ve paçavrayı içine daldırdı. İyice sıkıp suyunu süzdü. Onu sırtına koyduğunda Burrich silkinip soluk soluğa uyandı. Saldıran bir yılan kadar hızlı bir biçimde Molly'nin bileğini yakaladı.

"Burrich! Bırak, temizlenmesi gerekiyor." Molly ona kızmıştı.

"Oh senmişsin." Sesi rahatlama ile kalınlaşmıştı. Onu bıraktı.

"Tabii ki, benim. Başka kimi bekliyordun?" Yarayı nazikçe te-

mizledi ve sonra bezi tekrar suya daldırdı. Elindeki bez ve leğendeki su kana bulanmıştı.

Burrich'in elleri yanını, yatağın üzerini dikkatle aradı. "Bebeğime ne yaptın?" diye sordu.

"Bebeğin iyi. Sepette uyuyor. Orada." Burrich'in sırtını tekrar sildi ve sonra kendi kendine başını salladı. "Kanama durdu. Ve temiz görünüyor. Sanırım tuniğinin derisi kanamanın hızını kesti. Doğrulursan onu sarabilirim."

Burrich yavaşça hareket edip doğruldu. Hafifçe nefesini tuttu, ama doğrulurken Molly'e gülümsüyordu. Yüzüne düşen saçlarını geriye doğru itti. "İzanlı arılar," dedi hayranlıkla. Başını Molly'e doğru salladı. Bunu ilk söyleyişi olmadığını tahmin edebiliyordum.

"Aklıma gelen tek şey buydu," dedi Molly. O da kendini gülümsemekten alıkoyamadı. "İşe yaradı, öyle değil mi?"

"Harikaydı," diye onayladı Burrich. "Ama kızıl sakallının ardından gideceklerini nasıl bildin? Onları kandıran bu oldu ve lanet olsun, nerdeyse beni de kandırıyordu."

Molly başını salladı. "Şanstı. Bir de ışık. Mumlar ondaydı ve ocağın yanında duruyordu. Kulübe karanlıktı. Işık arıları çeker. Aynı kelebekler gibi."

"Hâlâ kulübede olup olmadıklarını merak ediyorum." Molly'nin kanlı bez ve suyu götürmek için doğrulmasını izlerken gülümsedi.

"Arılarımı kaybettim," diye hatırlattı Molly üzgünce.

"Daha fazlasını bulmaya gideriz," diye onu teselli etti Burrich.

Molly üzgünce başını salladı. "En çok bal yapan, bütün yaz çalışan bir kovandır." Köşede duran bir masadan, bir top temiz sargı bezi ve bir kap merhem aldı. Düşünceli düşünceli merhemi kokladı. "Senin yaptığın gibi kokmuyor," dedi.

"Muhtemelen aynı işi görür," dedi Burrich. Yavaşça odaya bakınırken, kaşları çatıldı ve alnı buruştu. "Molly. Tüm bunları nasıl

ödeyeceğiz?"

"Ben ilgilenirim." Molly ona yüzünü dönmemişti.

"Nasıl?" diye şüpheyle sordu Burrich.

Molly dönüp ona baktığında dudakları ince bir çizgi halini almıştı. Bu yüzle tartışmamak gerektiğini biliyordum. "Fitz'in iğnesi. Bu odayı tutmak için hancıya onu gösterdim. Bugün öğleden sonra ikiniz de uyurken, onu bir mücevherciye götürdüm ve sattım." Burrich ağzını açtı, ama Molly konuşmasına fırsat vermedi. "Pazarlık etmesini bilirim ve tüm karşılığını aldım."

"Onun değeri paradan daha fazlaydı. O iğne Nettle'ın olmalıydı," dedi Burrich. Onun dudakları da Molly'ninkiler gibi dümdüzdü.

"Nettle'ın sıcak bir yatağa ve yiyecek lapaya, içinde yakut olan gümüş bir iğneden daha fazla ihtiyacı vardı. Fitz bile bunu anlayabilirdi."

Tuhaf biçimde anlamıştım. Ama Burrich sadece, "Onu Nettle için geri almak günlerce çalışmamı gerektirecek," dedi.

Molly sargıları aldı. Burrich'in gözlerine bakmadı. "Sen inatçı bir adamsın ve eminim ki, bu konuda da nasıl istiyorsan öyle davranacaksın," dedi.

Burrich sessizdi. Bunun tartışmayı kazandığı anlamına gelip gelmediğini anlamaya çalıştığını hemen hemen anlayabiliyordum. Molly, yatağa geri geldi. Sırtındaki merhemi yaymak için Burrich'in arkasına oturdu. Burrich dişlerini sıktı, sesini çıkarmadı. Sonra Molly gelip önüne çömeldi. "Kollarını kaldır ki, bunu sarabileyim," diye komut verdi. Burrich bir nefes aldı ve kollarını havaya, bedeninden uzağa kaldırdı. Molly becerikli bir biçimde hareket ederek topu çözdükçe bezi Burrich'in bedenine sardı. Belinin üzerinde bağladı ve "Daha iyi mi?" diye sordu.

"Çok." Burrich gerinmeye başladı, sonra daha da iyi olduğunu düşündü.

"Yiyecek var," dedi Molly masaya doğru giderken.

"Bir dakika." Bakışlarının karardığını gördüm. Molly de gördü. Ona döndü ağzı küçülmüştü. "Molly." Burrich içini çekti. Yeniden denedi. "Nettle, Kral Shrewd'un büyük torunu. Bir Farseer. Regal onu kendisi için bir tehdit olarak görüyor. Seni öldürmeyi tekrar deneyecektir. İkinizi de. Aslında bunu yapacağından eminim." Sakalını ovdu. Molly'nin sessizliği karşısında, "Belki de ikinizi de korumanın tek yolu sizi gerçek kralın koruması altına almaktır. Tanıdığım bir adam var... belki Fitz sana ondan bahsetmiştir. Chade?"

Molly hayır anlamında başını salladı sessizce. Gözleri gittikçe kararıyordu.

"O Nettle'ı güvenli bir yere götürebilirdi.Ve size iyi bakılmasını sağlayabilirdi." Sözler ağzından yavaşça ve isteksizce çıktı.

Molly hemen cevap verdi. "Hayır. O bir Farseer değil. O bana ait. Ve ben onu satmayacağım. Ne para, ne de güvenlik için." Burrich'e baktı ve neredeyse tükürür gibi konuştu. "Bunu isteyeceğimi nasıl düşünebildin!"

Burrich onun öfkesi karşısında gülümsedi. Yüzünde suçlu bir rahatlama gördüm. "İsteyeceğini düşünmüyordum. Ama bunu teklif etmem gerektiğini hissettim." Sonraki sözleri daha da tereddütlüydü. "Başka bir yol düşünmüştüm. Sen ne dersin bilmiyorum.Yine de buradan uzaklaşmak, tanınmadığımız bir kasaba bulmak zorundayız." Birden gözlerini yere indirdi. "Eğer oraya gitmeden evlenirsek, insanlar Nettle'ın benim çocuğum olup olmadığını hiçbir zaman sorgulamazlar..."

Molly taş kesilmiş gibi hareketsiz kaldı. Sessizlik uzadı. Burrich gözlerini kaldırıp Molly'nin gözlerine yalvarır gibi baktı. "Yanlış anlama. Senden o tür bir beklentim yok. Ama bunun için olsa da benimle evlenmek zorunda değilsin. Kevdor'da Şahit Taşları var. Oraya bir ozanla gidebilirdik. Taşların önünde durup Nettle'ın benim olduğuna dair yemin edebilirdim. Kimse bunu sorgulamazdı."

"Şahit Taşları'nın önünde yalan mı söyleyecektin?" diye sordu Molly inanamayarak. "Bunu yapacaktın? Nettle'ın güvende olması için?"

Burrich yavaşça başını öne eğdi. Gözlerini Molly'nin yüzünden hiç ayırmadı.

Molly başını iki yana doğru salladı. "Hayır Burrich, bunu kabul etmeyeceğim. Böyle bir şey yapmak uğursuzlukların en büyüğü olur. Yalan söyleyerek Şahit Taşları'na saygısızlık yapanların başına neler geldiğini anlatan hikayeleri herkes bilir."

"Bu riski alacağım." Sertçe konuştu. Nettle hayatına girmeden önce bu adamın yalan söylediğini hiç görmemiştim. Şimdi yalan yere yemin etmeyi öneriyordu. Molly'nin onun kendisine ne teklif ettiğini bilip bilmediğini merak ettim.

Biliyordu. "Hayır yalan söylemeyeceksin." Kararlılıkla konuşmuştu.

"Molly. Lütfen."

"Sessiz ol!" dedi Molly büyük bir kesinlikle. Başını kaldırdı ve bir bilmeceyi çözmeye çalışır gibi Burrich'e baktı. "Burrich?" diye sordu kararsız bir ses tonuyla "Duymuştum ki... Lacey senin bir zamanlar Patience'ı sevdiğini söyledi." Bir nefes aldı. "Onu hâlâ seviyor musun?"

Burrich neredeyse kızmış görünüyordu. Gözlerini kaçırana dek, Molly yalvaran gözlerle izledi onu. Sözlerini güçlükle duyabildi. "Ona dair hatıralarımı seviyorum. Onun o zamanki halini, benim o zamanki halimi. Belki de senin Fitz'i hâlâ sevdiğin kadar."

Ürkme sırası Molly'deydi. "Bazı şeyler hatırlıyorum... evet." Kendine bir şeyler hatırlatıyormuş gibi başını salladı. Sonra yukarı baktı ve Burrich'le göz göze geldi. "Ama o öldü." Bu sözlerinde tuhaf bir kesinlik vardı. Sonra yalvaran bir sesle ekledi. "Beni dinle. Sadece dinle. Bütün hayatım boyunca... Önce babam. Bana her zaman beni sevdiğini söyledi. Ama bana vurduğunda ve lanetler savurdu-

ğunda, bu bana hiç sevgi gibi görünmezdi. Sonra Fitz. Beni sevdiğine yemin etti ve bana nazikçe dokundu. Ama onun yalanları bana hiç de sevgiymiş gibi görünmedi. Şimdi sen... Burrich, sen bana hiç sevgiden söz etmezsin. Bana öfkeyle ya da arzuyla dokunduğun hiç olmadı. Ama senin sessizliğin ve bakışın bana onların sözlerinden ve dokunuşlarından daha sevgi dolu görünüyor." Bekledi. Burrich konuşmuyordu. "Burrich" diye sordu Molly umutsuzca.

"Sen gençsin," dedi Burrich yumuşak bir sesle. "Ve güzel. Yaşamla dolu. Daha iyisini hak ediyorsun."

"Burrich. Beni seviyor musun?" Çekinerek sorulmuş basit bir soruydu bu.

Burrich çalışmaktan yara bere içinde kalmış ellerini kucağına topladı. "Evet." Ellerini birbirine doladı. Titremelerini durdurmak için mi?

Molly'nin gülümsemesi, bulutların arasından güneş gibi göründü. "O zaman benimle evleneceksin. Sonra istersen Şahit Taşları'nın önünde durunum, herkesin önünde seninle evlenmeden önce de beraber olduğumuzu kabul ederim. Ve onlara çocuğu gösteririm."

Burrich sonunda gözlerini kaldırıp Molly'nin gözlerine baktı. Şüphe doluydu. "Benimle evleneceksin? Bu halimle? Yaşlı? Fakir? Yara bere içinde?"

"Benim için hiç de öyle değilsin. Benim için sen sevdiğim adamsın."

Burrich başını iki yana salladı. Molly'nin cevabı onu iyice şaşırtmaya yaramıştı. "Uğursuzlukla ilgili az önce söylediklerinden sonra? Şahit Taşları'nın önünde duracak ve yalan söyleyeceksin?"

Molly, Burrich'e başka tür bir gülümsemeyle baktı. Uzun zamandır görmediğim bir gülümseme. Kalbimi kıran bir gülümseme. "Yalan olmasına gerek yok," dedi sessizce.

Ayağa kalkarken, Burrich'in burun delikleri bir aygırınkiler gi-

bi kabarmıştı. Aldığı nefes göğsünü şişirdi.

"Bekle," dedi Molly ve Burrich durdu. Molly başparmağını ve işaret parmağını ağzında ıslattı. Hızlı bir biçimde biri hariç bütün mumları parmaklarının arasında söndürdü. Sonra kararan odanın içinden Burrich'in kollarına yürüdü.

Kaçtım.

"Ah oğlum. Çok üzgünüm."

Sessizce başımı salladım. Gözlerim sıkıca kapalıydı. Ama gözyaşlarım bir biçimde sızıyordu. Sesimi buldum. "Burrich onun için uygun olacak. Ve Nettle. Onun hak ettiği türden bir adam o. Hayır, Verity. Bunun için sevinmeliyim. Burrich'in onunla olacağını ve her ikisine de bakacağını bildiğim için."

Rahatlama. Bunda hiçbir rahatlama göremiyordum. Sadece acı.

"Öyle görünüyor ki, sana çok kötü bir pazarlık teklif etmişim" Verity benim için gerçekten üzülmüş görünüyordu.

"Hayır. Sorun yok." Nefesimi tuttum. "Şimdi, Verity. Çabucak yapılmasını isterdim."

"Emin misin?"

"Senin gibi."

Hayatımı benden aldı.

* * *

Daha önceden gördüğüm bir rüyaydı bu. Yaşlı bir adamın bedeninde olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Önceki seferinde yumuşak gece elbiseleri içinde ve temiz bir yatakta Kral Shrewd olmuştum. Bu sefer daha zordu. Bedenimin her eklemi sızlıyordu. İçimde bağırsaklarım yanıyordu. Ellerimle yüzümü de yakmıştım. Bu bedende hayatta olduğundan daha fazla acı vardı. Neredeyse dibine kadar yanmış bir mum gibi. Yapış yapış olmuş gözlerimi açtım. Soğuk kumlu taşın üzerinde oturdum. Kurt oturmuş, beni izliyordu.

Bu yanlış, dedi bana.

Buna diyecek hiçbir şey bulamadım. Kesinlikle iyi bir his değildi. Bir süre sonra, ellerimin ve dizlerimin üzerinde doğruldum. Ellerim yaralı. Dizlerim yaralı. Kendimi yukarı çekip etrafa bakarken bedenimdeki tüm eklemler gıcırdadı ve sızladı. Gece sıcaktı, ama yine de titredim. Üzerimdeki kürsüde bitmemiş bir ejderha uyuyordu.

Anlamıyorum. Gecegözleri bir açıklama istiyordu.

Anlamak istemiyorum. Bilmek istemiyorum.

Ama istesem de istemesem de biliyordum. Yavaşça yürüdüm ve kurt hemen ardımdan geldi. Yürüyerek iki çadırın arasında sönmekte olan ateşi geçtik. Kimse nöbette değildi. Kettricken'ın çadırından küçük sesler geliyordu. Karanlıkta gördüğü Verity'nin yüzüydü. Verity'nin siyah gözleri onunkilere bakıyordu. Kocasının sonunda ona geldiğini sandı.

Aslında gelmişti.

Duymak istemedim. Bilmek istemedim. Yaşlı adamımın adımlarıyla yavaşça yürüdüm. Etrafımızda büyük siyah taş blokları belirdi. Önümüzde bir şey küçük bir ses çıkarıp çatırdadı. Sivri uçlu taşların gölgelerinin içinden geçip ay ışığına geri döndüm.

Bir kez benim bedenimi paylaşmıştın. Bu da onun gibi mi?

"Hayır." Yüksek sesle konuştum ve sesimin tınısında küçük bir telaş fark ettim. *Bu da ne?*

Gidip bakacağım. Kurt gölgelere karıştı. Hemen döndü. *Sadece Kokusuz. Senden saklanıyor. Seni tanımıyor.*

Onu nerede bulacağımı biliyordum. Acele etmedim. Bu bedenin bırakın hızlı hareket etmeyi, hareket etmek için bile tüm gücünü kullanması gerekiyordu. Ejderhanın-üzerindeki-Kız'ın yanına geldiğimde kürsüye tırmanmak korkunç derecede zordu. Yukarı çıktığımda, her yerde yeni taş kırıkları olduğunu görebildim. Bedenimi soğuk taşa doğru ihtiyatla eğip ejderhanın ayağının yanına oturdum. Eserine baktım. Kızı hemen hemen kurtarmıştı. "Soytarı?" Gecenin içinde hafifçe seslendim.

Gölgelerin arasından yavaşça gelip önümde gözleri yerde durdu. "Kralım," dedi yumuşak bir sesle. "Denedim. Fakat kendime söz geçiremiyorum. Onu burada bırakamam..."

Konuşmadan, yavaşça başımı eğdim. Kürsünün kaidesinde Gecegözleri inledi. Soytarı aşağıya ona baktı, sonra yukarıya, tekrar bana. Bir şaşkınlık yüzünde dolaştı. "Lordum?" diye sordu.

Aramızdaki İrfan bağının tellerine uzandım ve onu buldum. Anlayabilmek için uğraşırken Soytarı'nın yüzü iyice hareketsizleşti. Gelip arkama oturdu. Verity'nin derisinin içinden görebilirmiş gibi bana baktı. "Bundan hoşlanmadım," dedi sonunda.

"Ben de," diye onayladım.

"Siz neden..."

"Bilmesen daha iyi," dedim kısaca.

Bir süre sessizce oturduk. Sonra Soytarı ejderhanın ayağının etrafındaki yeni taş kırıklarını süpürmek için elini arkaya uzattı. Gözlerime baktı, sinsice gömleğinden bir keski çıkardı. Çekiç yerine bir taş parçası kullanıyordu.

"Bu Verity'nin keskisi."

"Biliyorum. Artık buna pek ihtiyacı yok ve benim bıçağım da kırık."

Keskinin kenarını dikkatli bir şekilde ejderhaya dayadı. "Daha çok işe yarıyor." Küçük bir parçayı daha taştan ayırırken onu izledim. Düşüncelerimi onunkilere uydurdum.

"Senin gücünü alıyor," dedim sessizce.

"Biliyorum." Bir parça daha taştan ayrıldı. "Merak ettim. Dokunuşum onu incitti." Keskisini yeniden yerleştirdi. "Ona borçlu olduğumu hissediyorum."

"Soytarı. Ona sunduğun her şeyi alabilir ve bu yine de yeterli olmayacaktır."

"Nereden biliyorsun ki?"

Omuz silktim. "Bu beden biliyor." Sonra İrfan parmaklarını

yontmuş olduğu yere koyarken onu izledim. Ürküp geri çekildim, ama kızdan bir acı belirtisi gelmedi. Soytarı'dan bir şeyler almıştı. Ama Soytarı'nın onu kendi elleri ile şekillendirecek İrfanı yoktu. Ona verdiği şey sadece, ona işkence etmeye yetiyordu.

"Bana büyük ablamı hatırlatıyor," dedi geceye. "Altın sarısı saçları vardı."

Sersemletici bir sessizlikle oturdum. "Onu yeniden görmek isterdim. Beni çok fazla şımartırdı. Tüm ailemi yeniden görmek isterdim," diye eklerken bana bakmadı. Parmaklarını yontulmuş taşın üzerinde amaçsızca dolaştırırken sesinde özlemden başka bir şey yoktu.

"Soytarı? Ben de deneyebilir miyim?"

Neredeyse kıskanç denebilecek bir bakış fırlattı bana. "Seni kabul etmeyebilir," diye uyardı beni.

Ona gülümsedim. Verity'nin sakalının içinden Verity'nin gülüşüyle. "Aramızda bir bağ var. İp gibi ince ve ne cinkabuğu, ne de senin yorgunluğun yardım ediyor buna. Ama var. Elini omzuma koy."

Bunu neden yaptım bilmiyorum. Belki de bana daha önce özlediği ablasından ya da ailesinden bahsetmediği içindir. Durup merak etmek istemedim. Düşünmek daha kolay olduğu için ya da hissetmek hepsinden kolay olduğu için değil. İrfanlı olmayan elini omzuma değil, boynumun yanına koydu. Sezgisel olarak haklıydı. Teni tenime değince onu daha iyi tanıdım. Verity'nin gümüşi ellerini gözlerimin önüne kaldırdım ve hayran oldum bu ellere. Göze gümüş, duyulara yanık ve saf. Fikrimi değiştirmeden aşağıya uzandım, ejderhanın biçimsiz ön ayağını iki elimle kavradım.

O an ejderhayı hissedebildim. Neredeyse taşın içinde kıpırdanıyordu. Her bir pulunun kenarını, her bir kötücül pençesini ucunu ve onu yontmuş olan kadını tanıdım. Kadınları. Bir grup, çok uzun zaman önce. Salt'ın grubu. Ama Salt çok gururlu davranmıştı. Yontulan yüz onun hatlarını taşıyordu, grubunun yonttuğu ejderhanın

üzerine kendini yontup kendi biçimini korumaya çalışmıştı. Amaçlarına büyük ölçüde sadık kalmışlardı ve neredeyse başarılı olmuştu. Ejderha bitmiş, hemen hemen dolmuştu. Grup ejderhanın içine emilirken ejderha canlanıp havalanmaya başladı. Ancak Salt sadece yontulmuş kızın içinde kalmaya çabalamıştı. Kendini ejderhadan çekmişti. Ejderha tam olarak havalanamadan düşüp yeniden taşın içine gömülerek sonsuza kadar saplanıp kaldı. Grubu ejderhanın, Salt'ı da kızın içinde kapana kısılmış bırakarak.

Tüm bunları yıldırımdan daha hızlı bir biçimde öğrendim. Ejderhanın açlığını ben de duydum. Doyurulmak için yalvararak bana tutundu. Soytarı'dan birçok şey almıştı. Işık ve gölge, Soytarı'nın ona vermiş olduğu her şeyi hissetim. Küçükken Buckkeep'te onunla alay eden bahçıvanlar ve hizmetçiler. Baharda pencerenin dışındaki elma dalının çiçekleri. Bana dair bir görüntü, kısa bacaklarımı Burrich'in uzun adımlarına uydurmaya çalışarak avluda onun peşinden koşturuken açılıp kapanan yeleğim. Şafak vakti sessiz bir gölette yukarı sıçrayan gümüşi bir balık.

Ejderha beni ısrarla sürükledi. Beni buraya çeken şeyin ne olduğunu anladım birden. *Anneme dair anılarımı ve onlarla kaybolan hislerimi al. Onları artık bilmek istemiyorum. Molly'yi düşündüğümde boğazımda oluşan ağrıyı al. Onunla beraber hatırladığım parlak renkli tüm günlerimi al. Işıltılarını al ve beni gördüklerimin ve hissettiklerimin gölgeleriyle bırak. Bırak, keskinlikleriyle kendimi parçalamadan hatırlayabileyim onları. Regal'in zindanlarında geçen günlerimi ve gecelerimi al benden. Bana yapılanları bilmek yeter. Al sende kalsın ve izin ver artık taş zeminin üzerindeki yüzümü hissetmeden, burnumun kırılış sesini duymadan, kendi kanımın kokusunu ve tadını almadan yaşayabileyim. Babamı hiç tanımamış olmanın acısını, sadece büyük salon boş olduğunda ve yalnızken portresine bakarak geçirdiğim saatlerimi al. O kulenin tepesine...*

Fitz. Kes. Çok fazla şey verdin ona, sende bir şey kalmayacak. Soytarı'nın içimde yankılanan sesi, cesaret etmiş olduğum şey karşısında dehşete düşmüştü.

...çıplak, rüzgar vurgunu Kraliçe Bahçesi'ne ve başımda dikilen Galen'e dair anılarımı al. Molly'nin Burrich'in kollarına istekle koşan görüntüsünü al benden. Al onu, söndür, bir daha canımı yakamayacak kadar uzaklara mühürle. Al...

Kardeşim. Yeter.

Gecegözleri birden benimle ejderhanın arasına girmişti. Bu pullu ön ayağı tutmaya devam ettiğimi biliyordum, ama Gecegözleri hırlayıp benden daha fazlasını almaması için ona meydan okudu.

Hepsini alsa bile, umurumda değil dedim Gecegözleri'ne.

Ama benim umurumda. İşlenmiş birine bağlı olmak istemem. Geri çekil. Hem ruhumda, hem de yanımda hırladı.

Ejderhanın boyun eğmesine şaşırdım. Dostum omzumu dişleriyle hafifçe yokladı. *Bırak. Uzaklaş ondan!*

Ejderhanın ayağını bıraktım. Gözlerimi açtım ve hâlâ gece olduğunu görerek şaşırdım.

Soytarı kolunu Gecegözleri'ne dolamıştı. "Fitz," dedi sessizce. Kurdun boynunu çevreleyen tüylerin içinden konuşuyordu, ama onu açık bir şekilde duyabiliyordum. "Fitz, üzgünüm. Ama tüm acını atamazsın. Eğer acı duymayı bırakırsan..."

Söylediklerinin gerisini dinlemedim. Gözlerimi ejderhanın bacağına diktim. Biçimsiz taşın ellerimi koyduğum kısmında şimdi iki el izi vardı. Bu şekillerin içindeki her bir pul güzel ve kusursuz duruyordu. Hepsi, diye düşündüm. Hepsi beni bu kadar ejderhalaştırmıştı. Sonra Verity'nin ejderhasını düşündüm. Kocamandı. Nasıl yapmıştı bunu? Böylesine bir ejderhayı şekillendirmeye yetecek kadar ne tutmuştu bunca sene içinde?

"Amcan çok fazla şey hissediyor. Büyük aşklar. Derin bir sadakat. Bazen iki yüz yıldan fazla süren yaşamımın, onun kırk kü-

sur yılda hissettiklerinin yanında sönük kaldığını düşünüyorum."

Üçümüz de Kettle'a döndük. Şaşırmadım. Geldiğini biliyordum ve umursamamıştım. Ağırlığını tutunduğu bir değneğe veriyordu ve yüzü kafatasının kemiklerine asılmış gibiydi. Gözlerime baktı ve her şeyi bildiğini biliyordum. Verity'ye İrfanla bağlı olduğu için her şeyi biliyordu. "İnin oradan. Kendinize zarar vermeden, hepiniz."

Yavaşça dediğini yaptık. Ben hepsinin en yavaşıydım. Verity'nin eklemleri ağrıyordu ve vücudu yorgundu. Sonunda onun yanına vardığımda Kettle bana kötü kötü baktı. "Eğer bunu mutlaka yapacaksan, anılarını bunun yerine Verity'nin ejderhasının içine koymalısın."

"Bana izin vermeyecektir. Sen de izin vermezsin."

"Hayır izin vermeyiz. Sana bir şey söylememe izin ver Fitz. Verdiklerini özleyeceksin. Bu hislerden bazılarını geri kazanacaksın elbette. Bütün anılar bağlıdır birbirine ve insanın derisi gibi iyileşebilirler. Zamanla kendi kendilerine seni incitmeyi bırakacaktır bu anılar. Bir gün bu acıyı hatırlamayı dileyebilirsin."

"Sanmıyorum," dedim sakin bir biçimde, kendi şüphemi gizlemek için. "Bende daha çok acı var."

Kettle yaşlı yüzünü geceye döndü. Burnundan uzun bir nefes aldı. "Şafak yaklaşıyor," dedi, sanki kokusunu almış gibi. "Ejderhanın yanına geri dönmelisin. Verity'nin ejderhasının yanına. Siz ikiniz," Soytarı ve Gecegözleri'ne bakmak için başını çevirdi. "Gözetleme yerine çıkıp Regal'in birlikleri görüş mesafesine girmiş mi bir bakın. Gecegözleri, gördüklerini Fitz de bilsin. Haydi, gidin. Ve Soytarı. Artık Ejderhanın-Üzerindeki-Kız'ı rahat bırak. Tüm yaşamını ona vermek zorunda kalacaksın. Versen bile, yeterli olmayabilir. Böyleyken kendine eziyet etmeyi bırak. Ona da. Haydi şimdi!"

Gittiler, ama arkalarına bakmadan değil. "Haydi," diye emretti Kettle bana kısaca. Geldiği yoldan dönmeye koyuldu topallayarak.

Ancak onun kadar dik yürüyerek taş ocağına dağılmış blokların siyah ve gümüşi gözlerinin arasından onu izledim. İki yüz küsur yılın her bir izini taşıyordu. Kendimi ondan bile yaşlı hissettim. Tutulmuş, gıcırdayan eklemleriyle sızlayan bir beden. Elimi kaldırıp kulağımı kaşıdım. Sonra irkilip elimi geri çektim. Verity artık gümüş bir kulağa sahip olmalıydı. Şimdiden derisi yanmıştı. Uzaktaki gece böcekleri artık daha yüksek sesler çıkarıyordu.

"Üzgünüm, bu arada. Molly ve diğerleri hakkında. Sana anlatmaya çalıştım aslında."

Kettle üzgün görünmüyordu. Ama bunu anlıyordum artık. Duygularının neredeyse tümü ejderhanın içindeydi. Hissedeceğini bir zamanlar bildiği şeylerden bahsediyordu. Bana hâlâ acıyordu, ama artık bununla kıyaslayabileceği kendi acılarını hatırlamıyordu. Sadece, "Artık mahrem bir şey kalmadı mı?" diye sordum sessizce.

"Sadece kendimizden sakladığımız şeyler," diye karşılık verdi üzgün bir biçimde. Beni süzdü. "Bu gece iyi bir iş yaptın. Yardımsever bir davranış." Dudakları gülümsemeye başlamıştı ki, gözleri yaşardı. "Ona gençliğin ve tutkuların son bir gecesini sunman." Beni, yüzümdeki sabit ifadeyi inceledi. "Daha fazla bahsetmeyeceğim bundan artık."

Yolun kalan kısmında sessizce yanında yürüdüm.

Geceki ateşin sıcak korlarının yanında oturup şafağın söküşünü izledim. Gece böceklerinin haykırışları gittikçe uzaktaki kuşların meydan okumalarına döndü. Şimdi onları çok iyi duyabiliyordum. Tuhaftı. Oturup kendimi beklemeyi düşündüm. Kettle hiçbir şey söylemedi. Gece şafağa dönerken değişen kokularla dolu havadan derin bir nefes aldı ve aydınlanan gökyüzünü hırslı gözlerle seyretti. Ejderhanın içine koymak için hepsini biriktirerek.

Taşa çarpan ayak seslerini duydum ve gözlerimi kaldırdım. Kendi gelişimi izledim. Adımlarım kendinden emin ve çevik, başım dikti. Yüzüm yeni yıkanmış, ıslak saçlarım alnımdan arkaya,

bir savaşçı kuyruğu halinde toplanmıştı. Bedenim Verity'ye yakışmıştı. İlk ışıklarla göz göze geldik. Verity değer biçer gibi kendi bedenini süzerken, gözlerimin kısıldığını gördüm. Ayağa kalktım ve düşünmeden, elbiselerimi silkelemeye başladım. Sonra ne yaptığımı fark ettim. Bu ödünç aldığım bir *gömlek* değildi. Alışık olduğumdan daha yüksek sesle bir kahkaha koyuverdim. Verity, bana kendi başımı salladı.

"Boşver, oğlum. Onu güzelleştirmenin bir yolu yok. Ve onunla işim neredeyse bitti zaten." Elimin ayasıyla hafifçe göğsüme vurdu. "Bir zamanlar benim de böyle bir vücudum vardı," diye anlattı bana, sanki bilmiyormuşum gibi. "Bunun nasıl bir his olduğunu unutmuşum. Hem de çok." Ona kendi gözleriyle baktığımı fark edince, yüzündeki gülümseme silindi. "Ona dikkat et, Fitz. Sadece bir bedenin olacak. Bir şekilde, elinde tutmak için."

Baş döndürücü bir dalga. Görüşüm, uç kısımlarından başlayarak karardı ve dizlerimi kırıp düşmemek için çömeldim.

"Üzgünüm," dedi Verity sessizce, kendi sesiyle.

Gözlerimi yukarı kaldırdığımda, Verity'nin bana baktığını fark ettim. Sessizce onu izledim. Tenimde Kettricken'ın kokusunu duyabiliyordum. Bedenim çok yorgundu. Bir an korkunç bir öfke hissettim. Sonra sanki bunu hissetmek çok fazla çaba gerektiriyormuş gibi azalıp kayboldu. Verity'nin gözleri gözlerimle buluştu ve hissettiğim her şeyi kabul etti.

"Ne özür dileyeceğim, ne de teşekkür edeceğim. Hiçbiri yeterli olmaz." Kendi kendine başını iki yana salladı. "Aslında üzgün olduğumu nasıl söyleyebilirim ki? Üzgün değilim." Başımın üzerinden başka bir yere baktı. "Ejderham uçacak. Kraliçem dünyaya bir çocuk getirecek. Kızıl Gemiler'i kıyılarımızdan kovacağım." Derin bir nefes aldı. "Hayır. Anlaşmamız için üzgün değilim." Gözlerini yeniden bana çevirdi. "FitzChivalry. Sen üzgün müsün?"

Yavaşça ayağa kalktım. "Bilmiyorum." Karar vermeye çalıştım.

"Kökler çok derine gidiyor," dedim sonunda. "Geçmişimi silmeye nereden başlayayım? Ne kadar geriye gitmeliyim, bunu değiştirmek için ne kadarını değiştirmem gerekir ya da şimdi üzgün olmadığımı söylemek için?"

Aşağımızdaki yol boş, diye konuştu Gecegözleri zihnimde.

Biliyorum. Kettle da biliyor. Ama o Soytarı'yı meşgul edecek bir şeyler aradı ve seni de onu güvende tutman için gönderdi. Geri gelebilirsin artık.

Oh. Sen iyi misin?

"FitzChivalry. Sen iyi misin?" Verity'nin sesinde endişe vardı. Ama sesindeki zafer havasını tamamen gizleyemiyordu bu.

"Tabii ki, hayır," dedim ikisine de. "Tabii ki, hayır." Ejderhanın yanından uzaklaştım.

"Onu uyandırmaya hazır mıyız?" diye hırsla sorduğunu duydum Kettle'ın ardımdan.

Verity'nin yumuşak sesi kulaklarıma ulaştı. "Hayır. Henüz değil. Kısa bir süre daha bu anıları kendime saklamak istiyorum. Kısa bir süre daha bir insan olarak kalayım."

Kampın içinden geçerken, Kettricken çadırından çıktı. Bir gün önce üzerinde olan yolculuktan yıpranmış tunik ve tozlukları giyiyordu. Saçları yüzünden geriye doğru kısa kalın bir örgü halinde toplanmıştı. Alnında ve dudaklarının kenarında hâlâ çizgiler vardı. Ama yüzünde en güzel incilerin sıcak parıltıları dolaşıyordu. Yenilenen inancın ışıltısını taşıyordu. Sabah havasından derin bir nefes aldı ve neşeyle gülümsedi bana.

Hızla yanından geçtim.

Derenin suyu çok soğuktu. Bir tarafta at kuyruğu kadar kaba otlar yetişmişti. Onlardan avuç avuç alıp kendimi ovaladım. Islak elbiselerimi derenin diğer tarafındaki çalıların üzerine asmıştım. Günün sıcağı onların birazdan kurumasını sağlayacaktı. Geçegözleri, kenarda oturup kaşlarını çatarak beni izledi.

Anlamıyorum. Kötü kokmuyorsun.

Gecegözleri. Ava çık. Lütfen.

Yalnız kalmak mı istiyorsun?

Bu artık ne kadar mümkünse.

Gecegözleri kalktı ve dizlerini bükerek bana selam verir gibi gerindi. *Bir gün sadece sen ve ben olacağız. Avlanacağız, yiyeceğiz ve uyuyacağız. Ve sen iyileşeceksin.*

İkimiz de bunu görecek kadar yaşarız umarım, diye katıldım ona tüm kalbimle.

Kurt ağaçların arasında kayboldu. Denemek için Soytarı'nın bileğime bıraktığı parmak izlerini ovdum. Çıkmadılar, ama eğrelti otlarının yaşam döngüsüne dair birçok şey öğrendim. Vazgeçtim. Tüm derimden sıyrılabilsem bile, olanlardan kurtulamayacağıma karar verdim. Yürürken üzerimdeki sudan kurtulmak için silkelenerek dereden çıktım. Elbiselerim tekrar giyilecek kadar kurumuştu. Botlarımı giymek için derenin kenarına oturdum. Neredeyse Molly ve Burrich'i düşünecektim, ama bu görüntüyü çabucak zihnimden uzaklaştırdım. Bunun yerine Regal'in askerlerinin ne kadar zamanda geleceğini ve Verity'nin onlar gelmeden ejderhayı bitirip bitiremeyeceğini düşündüm. Belki de şu an bile bitmiş olabilirdi. Bunu görmek isterdim.

Daha fazla yalnız kalmak istedim.

Çimenlerin üzerine sırtüstü uzandım ve üzerimdeki mavi gökyüzüne baktım. Bir şeyler hissetmek istedim. Korku, heyecan, öfke. Nefret. Aşk. Bunların yerine kafamın karıştığını hissettim. Yorgundum. Bedenen ve ruhen yorgundum. Gökyüzünü parlaklığına karşı gözlerimi kapattım.

Harp notaları akan derenin sesleriyle ilerliyordu. Ona karışıyor ve sonra dansa ederek ayrışıyordu. Gözlerimi açtım ve kısarak Starling'e baktım. Derenin kenarında oturmuş, harpını çalıyordu. Saçlarını salmış, sırtına inen buklelerini güneşte kurutuyordu.

Ağzında bir yeşil ot sapı vardı ve çıplak ayaklarını yumuşak otların üzerine koymuştu. Göz göze geldik, ama o bir şey söylemedi. Tellerin üzerinde dolanan ellerini izledim. Son iki parmağının hareketsizliğini telafi etmek için sol eli daha çok çalışıyordu. Buna dair bir şeyler hissetmem lazımdı. Ne olduğunu bilmiyordum.

"Duygular ne kadar güzeldir?" Bunu yüksek sesle dile getirene dek aklımda böyle bir soru olduğunu bilmiyordum.

Parmaklarını tellerin üzerinde tuttu. Bana bakarak kaşlarını çattı. "Bu sorunun bir yanıtı olduğunu sanmıyorum."

"Son zamanlarda pek çok şeye yanıt bulamıyorum. Neden onların ejderhayı tamamlamalarını izlemek için taş ocağına dönmedin? Eminim, bundan bir şarkı çıkar."

"Çünkü burada seninleyim," dedi sadece. Sonra da sırıttı. "Çünkü diğer herkes meşgul görünüyor. Kettle uyuyor. Kettricken ve Verity ise... Ben ayrıldığımda Kettricken, Verity'nin saçlarını topluyordu. Daha önce Kral Verity'nin güldüğünü görmüş olduğumu sanmıyorum. Güldüğünde özellikle gözleri sana oldukça benziyor. Neyse. Beni özleyeceklerini sanmıyorum."

"Ya Soytarı?"

Starling başını iki yana salladı. "O Ejderhanın-üzerindeki-Kız'ın çevresindeki taşları yontuyor. Bunu yapmaması gerek, biliyorum, ama vazgeçebileceğini de sanmıyorum. Ne de onu buna zorlamanın bir yolunu düşünebiliyorum."

"Soytarı'nın ona yardım edebileceğini sanmıyorum. Ancak bunu denemeden edemeyeceğini de biliyorum. Tüm o hazırcevaplığına rağmen yumuşak bir doğası var."

"Biliyorum. Artık. Birçok yönden onu çok iyi tanımaya başladım. Ama birçok yönden de benim için her zaman bilinmez kalacak."

Bunu onaylayarak sessizce başımı salladım. Sessizlik bir süre devam etti. Sonra bu sessizlik fark edilmeyecek biçimde başka türden bir sessizliğe dönüştü. "Aslında," dedi Starling tereddüt

ederek "Seni bulmamı Soytarı söyledi."

İnledim. Soytarı'nın ona ne kadarını anlattığını merak ettim.

"Molly hakkında duyduklarıma üzüldüm..." diye başladı.

"Ama şaşırmadın," diye tamamladım onun yerine. Kolumu kaldırdım ve güneş ışığını kesmek için gözlerimin önüne koydum.

"Hayır," dedi sessizce. "Şaşırmadım." Söyleyecek bir şeyler aradı. "En azından onun güvende olduğunu ve ona bakacak biri olduğunu biliyorsun," dedi.

Biliyordum. Bunun beni bu kadar az rahatlatmış olmasından utanç duydum. Onu ejderhanın içine koymak, hastalıklı bir uzvu kesmeye benzer bir yardımda bulunmuştu. Ondan kurtulmak, onu iyileştirmekle bir değildi. İçimdeki boşluk kaşınıyordu. Belki de incitmek istiyordum. Kolumun gölgesinden Starling'i izledim.

"Fitz," dedi sessizce. "Bir kez istedim bunu, senin için. Kibarca ve arkadaşça. Bir anıyı kovmak için."

Gözlerini benden ayırıp çerede parlayan güneş ışığına baktı. "Şimdi bunu öneriyorum," dedi alçak gönüllükle.

"Ama seni sevmiyorum," dedim dürüst bir biçimde. Aniden, bunun o anda söyleyebileceğim en kötü şey olduğunu anladım.

Starling içini çekip harpını yanına koydu. "Biliyorum. Sen de biliyorsun. Ama bu şimdi, söylenmesi gereken bir şey değil."

"Farkındayım. Artık. Sadece söylenmiş ya da söylenmemiş hiçbir yalan istemediğim için..."

Üzerime eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırarak beni susturdu. Bir süre sonra yüzünü hafifçe kaldırdı. "Ben bir ozanım. Yalan söylemek hakkında senin hiçbir zaman öğrenemeyeceğin kadar çok şey biliyorum. Ozanlar bilir ki, bazen bir insanın en çok ihtiyaç duyduğu şey yalanlardır. Onlardan yeni bir gerçeklik yaratmak için.

"Straling," diye başladım.

"Sadece yanlış şeyi söyleyeceksin, biliyorsun," dedi bana.

"Öyleyse neden bir süre sessiz kalmıyorsun? İşi karmaşıklaştırma. Düşünmeyi bırak, sadece bir süre için."

Aslında uzun bir süreydi.

Uyandığımda, hâlâ sıcacık yanımda yatıyordu. Gecegözleri günün sıcağı yüzünden soluk soluğa kalmış bir halde tepemizde dikilmiş, bana bakıyordu. Gözlerimi açtığımda, kulaklarını arkaya kıvırdı ve kuyruğunu yavaşça salladı. Bir damla sıcak salya düştü koluma.

"Git buradan."

Diğerleri seni çağırıyor. Seni arıyorlar. Bana bakarak başını kaldırdı ve *Kettricken'a seni nerede bulabileceğini gösterebilirim*, dedi.

Doğruldum, göğsümün üzerindeki üç sineği ezdim. Kanlı lekeler bıraktılar üzerime. Gömleğime uzandım. *Bir sorun mu var?*

Hayır. Ejderhayı uyandırmaya hazırlar. Verity sana hoşçakal demek istiyor.

Starling'i hafifçe sarstım. "Uyan. Yoksa Verity'nin ejderhayı uyandırmasını kaçıracaksın."

Tembelce kıpırdandı. "Bunun için kalkacağım. Beni yerimden oynatacak başka hiçbir şey düşünemiyorum. Ayrıca bu bir şarkı için son şansım olabilir. Kader öyle ki, sen ne zaman ilginç bir şeyler yapsan, ben başka bir yerde oluyorum."

Buna gülmek zorumda kaldım. "Öyleyse bütün bunlardan sonra Chivalry'nin Piç'i hakkında bir şarkı yazmayacaksın," diye takıldım ona.

"Belki bir tane. Bir aşk şarkısı." Bana son bir gizli gülümseme gönderdi. "En azından bu bölümü ilginçti."

Kalktım, onu da ayağa kaldırdım, öptüm. Gecegözleri sabırsızlıkla sızlandı ve Starling kollarımın arasında hızla döndü. Gecegözleri gerindi, başını öne eğdi. Starling yeniden bana döndüğünde, gözleri kocamandı.

"Seni uyarmıştım," dedim ona.

Sadece güldü ve elbiselerimizi toplamak için eğildi.

39

VERITY'NİN EJDERHASI

Altı Dükalık birliklerinin Mavi Göle doluşup diğer tarafa ve Dağ Krallığı'na geçmek için gemilere bindiği günlerde, Kızıl Gemiler de Vin Nehri'nden Tradeford'a ilerliyordu. Tradeford hiçbir zaman olası bir saldırıya karşı kulelerle ya da hisarla güçlendirilmiş bir şehir olmamıştı. Gemilerin geldiğine dair haberler, hızlı haberciler vasıtasıyla onlardan önce ulaşsa da genel bir küçümseme ile karşılandı. On iki barbar gemisi, Tradeford gibi büyük bir şehir için nasıl bir tehlike oluşturabilirdi ki? Şehir Muhafızları alarma geçirildi ve liman tarafındaki tüccarlardan bazıları suya yakın depolardaki mallarının yerlerini değiştirmek için harekete geçtiler, ama genel tavır, Kızıl Gemiler'in nehrin yukarısına, Tradeford'a kadar ulaşabilmesi durumunda, okçuların Akıncılar gerçek bir zarar veremeden onları kolayca teker teker vuracağı yönündeydi. Herkes gemilerin Altı Dükalık Kralı'na bir anlaşma teklifi getiriyor olması gerektiği fikrinde birleşiyordu. Sahil dükalıklarının ne kadarının onlara verilmesini isteyecekleri ve Buck Nehri'nden aşağı akan ticareti yenilemekle beraber Dışadalılarla yeniden ticaret yapmanın olası değeri gibi konularda birçok tartışma yaşanıyordu.

Bu, sadece düşmanının ne istediğini bildiğini düşünüp buna göre davranılınca yapılan hatalardan biriydi. Tradeford halkı kendi duydukları refah ve bolluk isteğini Kızıl Gemiler'e de atfet-

mişlerdi. Kızıl Gemiler'e dair yorumlarını böyle bir varsayıma dayamaları elim bir hataydı.

* * *

Verity, onu öpüp hoşçakal diyene dek, Kettricken'ın ejderhanın canlanması için Verity'nin ölmesi gerektiği fikrini kabul etmiş olduğunu sanmıyorum. Verity ellerini ve kollarını kocaman açıp ondan uzak tutarak ve gümüşi bir lekenin yüzüne dokunmaması için başını kaldırarak çok dikkatli bir biçimde öptü onu. Buna rağmen, yumuşak, özlem dolu ve oyalanılarak verilen bir öpücüktü bu. Bir süre daha sarıldı ona Kettricken. Sonra Verity hafifçe bir şeyler söyledi. Kettricken da ellerini karnına koydu hemen. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu, gözyaşları yanaklarından süzülürken.

"Biliyorum," dedi Verity kesin bir biçimde. "Bu nedenle ilk işim seni Jhaampe'ye geri götürmek olmalı. Bu dönem boyunca güvende olmalısın."

"Benim yerim Buckkeep Şatosu," diye karşı çıktı Kettricken.

Verity'nin tartışacağını düşünmüştüm. Ama, "Haklısın. Öyle. Seni oraya taşıyacağım. Elveda, aşkım," dedi.

Kettricken yanıt vermedi. Yüzünde derin bir anlamama ifadesiyle Verity'nin uzaklaşmasını izledi.

Sırf bunun için mücadele etmekle geçirmiş olduğumuz onca güne rağmen, sonunda aceleye gelmiş ve düzensiz görünüyordu. Kettle dik bir şekilde ejderhanın yanında yürüdü. Dalgın bir havayla vedalaşmıştı hepimizle. Şimdi,bir hız yarışından sanki yeni çıkmış gibi nefes alarak ejderhanın yanında dolanıyordu. Sürekli parmak ucuyla okşayıp elini gezdirerek ejderhaya dokunuyordu. Elinin değdiği yerlerde renk dalgalanıyor, bir süre kalıyor ve yavaşça soluyordu.

Verity vedalarına daha fazla özen gösterdi. Straling'e, "Leydime iyi bak. Şarkılarını güzel ve doğru söyle, kimsenin onun taşıdığı ço-

cuğun benden olduğundan şüphelenmesine izin verme. Seni bu gerçekten sorumlu tutuyorum, ozan," diyerek nasihatte bulundu.

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım, Kralım," diye karşılık verdi Starling ciddiyetle. Kettricken'ın yanına gitti. Ejderhanın geniş sırtında kraliçeye eşlik edecekti. Nemlenen ellerini tuniğinin önüne silip harpını koyduğu bohçanın sırtında emniyette olduğundan emin olmak için arkasını kontrol etmeye devam etti. Sinirli bir şekilde gülümsedi bana. İkimizin de bundan daha fazla bir vedaya ihtiyacı yoktu.

Kalmaya karar vermem grup içinde kargaşaya neden olmuştu. Yine de, "Her geçen an, Regal'in birlikleri biraz daha yaklaşıyor," diye hatırlattı bana Verity yeniden.

"O halde acele etmelisiniz ki, onlar geldiğinde, ben bu taş ocağında olmayayım," diye hatırlattım ona.

Sözlerim karşısında kaşlarını çattı. "Eğer yol üzerinde Regal'in birliklerini görürsem, buraya ulaşmamalarını sağlarım," dedi.

"Yanınızda kraliçem varken risk almayın," diye hatırlattım ona.

Kalma mazeretim Gecegözleri'ydi. Bir ejderhanın üzerine binmeye dair hiçbir isteği yoktu. Onu bırakmayacaktım. Verity'nin asıl sebepleri bildiğinden eminim. Buck'a dönmem gerektiğini sanmıyordum. Starling'ten şarkıda benden bahsedilmeyeceğine dair çoktan söz almıştım. Bu, bir ozandan alınması kolay bir söz olmamıştı. Ama ısrar etmiştim. Ne Burrich'in, ne de Molly'nin hâlâ yaşadığımı bilmesini asla istemiyordum. "Bu durumda, sevgili dostum, sen Sacrifice oluyorsun," demişti Kettricken sessizce. Bana daha büyük bir iltifat edemezdi. Ağzından bana dair hiçbir sözün çıkmayacağını biliyordum.

Zorluk çıkaran kişi Soytarı olmuştu. Hepimiz onu kraliçe ve Starling'le gitmeye zorladık. O ise sürekli reddetti. "Ak Kahin Katalizör'le kalacak," dedi sadece. Ben kendi adıma, bunun daha çok Ejderhanın-üzerindeki-Kız'la kalmak istemesi yüzünden olduğunu

inanıyordum. Saplantılı biçimde aklını ona takmıştı ve bu beni korkutuyordu. Regal'in birlikleri taş ocağına varmadan ondan ayrılmak zorundaydı. Özellikle söylemiştim bunu, o da dalgın bir ifadeyle kaygısız bir biçimde başını sallamıştı. Kendine ait planları olduğundan kuşkum yoktu. Onunla tartışarak zaman kaybetmiştik.

Öyle bir an geldi ki, Verity'nin oyalanması için hiçbir neden kalmadı artık. Çok az şey söylemiştik birbirimize, ama söyleyebileceğimiz çok az şey olduğunu hissediyordum. Olup biten her şey bana kaçınılmaz geliyordu artık. Soytarı'nın dediği gibiydi. Geriye baktığımda, kehanetlerinin çok uzun zaman önce, bizi bu tünelin neresine sürüklemiş olduğunu görebiliyordum. Kimse suçlanamazdı. Kimse suçsuz olamazdı.

Dönüp ejderhaya doğru yürürken başını eğerek bana selam verdi. Sonra birden durdu. Arkasını dönerken, kılıcını taktığı yıpranmış kemerin tokasını çözüyordu. Kemeri gevşekçe kılıcın kınına dolayarak. bana doğru geldi. "Kılıcımı al," dedi aniden. "İhtiyacım olmayacak. Sana son verdiğim kılıcı kaybetmiş gibi görünüyorsun." Yeniden düşünüyormuş gibi, adımını atarken birden durdu. Aceleyle kılıcını kınından çekti. Son bir kez, gümüşi elini kılıcın keskin ağzında gezdirip dokunuşuyla onu ışıl ışıl yaptı. "Bunu körelmiş halde vermek Hod'un yeteneğine saygısızlık olur. Ona benden daha iyi bak, Fitz," derken, sesi boğuktu. Kılıcı yeniden kınına soktu ve bana verdi. Ben kılıcı alırken, gözlerime baktı. "Kendine benden daha iyi bak. Seni gerçekten sevdim, biliyorsun," dedi sert bir biçimde. "Yaptığım onca şeye rağmen, sevdim seni."

Önce buna verecek karşılık bulamadım. Sonra ejderhasına ulaşıp ellerini onun alnına koyarken, *Bundan hiç kuşku duymadım. Seni sevdiğimden de hiç kuşku duymadım,* dedim ona.

Omzunun üzerinden bana son bir kez gülümsemesini hiçbir zaman unutacağımı sanmıyorum. Gözleri son kez kraliçesine çevirdi. Ejderhanın yontulmuş başına sıkıca bastırdı ellerini. Gider-

ken Kettricken'ı izledi. Bir an için Kettricken'ın dudaklarımın üzerindeki dudaklarının tadını, ellerimle kavradığım çıplak omuzlarının pürüzsüz sıcaklığını ve teninin kokusunu alabildim. Sonra bu silik anı, Verity ve Kettle kayboldu. İzan ve İrfanım için sanki İşlenmişler gibi tümden yittiler. Cesaret kırıcı bir an içinde, Verity'nin boş bedenini gördüm. Sonra ejderhanın içine aktı. Kettle, heykelin omzuna dayanmıştı. Boydan boya pulların üzerine türkuvaz ve gümüş rengi saçılarak Verity'den daha hızlı gitti. Renk, yaratığın her yerine yayıldı. Hafifçe inleyen Gecegözleri hariç, herkes nefesini tuttu. Yaz güneşinin altında büyük bir sessizlik vardı. Kettricken'ın boğuk bir şekilde bir kez hıçkırdığını duydum.

Sonra ani bir rüzgar gibi kocaman, pullu beden ciğerlerine hava çekti. Açtığında, gözleri siyah ve parlaktı. Bir Farseer'ın gözleri. Verity'nin bu gözlerden baktığını biliyordum. Kıvrık boynunun üzerine kaldırdı büyük başını. Omuzlarını eğip çevirerek ve pençelerini yayarak bir kedi gibi gerindi. Ayaklarını geriye çekerken, keskin pençeleri siyah taşı derin bir şekilde çizdi. Birden rüzgar yakalayan bir yelkenli gibi, kocaman kanatları açıldı. Tüylerini düzelten bir şahin gibi kanatlarını çırptı ve düzgün bir biçimde yeniden katladı. Kuyruğu kaya tozlarını ve küçük taş parçalarını havalandırarak bir kez şakladı. Gözleriyle bu yeni kimliğini de eskisini sevdiğimiz kadar sevmemizi isteyerek kocaman başını çevirdi.

Ejderha Verity kendini kraliçesine takdim etmek için öne çıktı. Ona eğdiği baş, Kettricken'ı minnacık gösterdi. Onun tüm yansımasını ejderhanın parlayan siyah gözünde gördüm. Sonra onu üzerine binmeye çağırarak omzunu alçalttı.

Bir an için Kettricken'ın yüzünü keder kapladı. Sonra bir nefes aldı ve kraliçe oldu. Korkmadan öne yürüdü. Elini Verity'nin parlak mavi omzuna koydu. Pulları kaygandı, omzuna çıkarken birazcık kaydı, sonra bacaklarını atıp boynunda oturabileceği bir yere doğru süründü. Starling dehşet ve şaşkınlık dolu bir bakış at-

tı bana ve daha yavaş bir biçimde Kettricken'ı takip etti. Kraliçenin arkasında yerini aldığını, bir kez daha harp bohçasının sırtında emniyette olup olmadığını kontrol ettiğini gördüm.

Kettricken bize veda etmek için kolunu kaldırdı. Bir şeyler söyledi bağırarak, ama ejderhanın açılan kanatlarının rüzgarında sözleri bana ulaşmadı. Hissetmek ister gibi bir kez, iki kez, üç kez çırptı kanatlarını. Havalanan kaya tozları ve taş parçaları canımı acıtarak yüzüme çarptı, Gecegözleri bacağıma daha sıkı yaslandı. Ejderha bacaklarını altında toplarken çömeldi. Geniş türkuvaz kanatlarını yeniden çırptı ve birden yukarı sıçradı. Zarif bir kalkış değildi bu, birazcık da yalpaladı. Starling'in ümitsizce Kettricken'a tutunduğunu, ama Kettricken'ın cesaretini haykırıp ejderhanın boynuna doğru öne eğildiğini gördüm. Dört kez çırptığı kanatları onu taş ocağının yarı yüksekliğine çıkarmıştı. Yükseldi, taş ocağını çevreleyen tepelerin ve ağaçların üzerinde döndü. Kanatlarını eğip taş ocağına giden İrfan yolunu incelemek için döndüğünü gördüm. Sonra kanatlarını düzenli bir biçimde çırpmaya başladı ve gittikçe daha da yükseldi. Karnı, bir kertenkeleninki gibi mavimsi beyazdı. Onu görmek için yaz göğüne karşı gözlerimi kıstım. Sonra mavi, gümüşi bir ok gibi Buck'a doğru hızla yol alarak kayboldu. Görüş mesafesinden çıktıktan uzun süre sonra bile ardından baktım.

Sonunda bıraktım nefesimi. Titriyordum. Gözlerimi koluma sildim ve Soytarı'ya döndüm. Gitmişti.

"Gecegözleri! Soytarı nerede?"

İkimiz de nereye gittiğini biliyoruz. Bağırmaya gerek yok.

Haklı olduğunu biliyordum. Yine de hissettiğim aceleyi reddedemiyordum. Boş kürsüyü ardımda bırakarak taş rampadan aşağı koştum. "Soytarı?" diye bağırdım çadıra vardığımda. Hatta belki yanımıza almamız gerekenleri toparlıyordur umuduyla durup içeri bile baktım. Böylesine aptalca bir umuda niye kapıldım, bilmiyorum.

Gecegözleri beklememişti. Ejderhanın-üzerindeki-Kız'ın yanına vardığımda, o çoktan oradaydı. Kuyruğunu düzgün bir biçimde ayaklarının çevresine dolamış, Soytarı'ya bakarak sabırla oturuyordu. Onu görünce yavaşladım. Tehlikeye dair önsezim silinip gitti. Ayaklarını sarkıtıp başını ejderhanın ayağına dayamış, kürsünün kenarında oturuyordu. Kürsünün zemini bugünkü çalışmadan çıkan taş kırıklarıyla dolmuştu. Ona doğru yürüdüm. Gözlerini gökyüzüne kaldırmıştı, yüzündeki ifade hüzünlüydü. Ejderhanın parlak yeşil derisiyle karşılaştırılınca Soytarı artık beyaz değil, altın sarısının en açık tonuydu. İpek gibi güzel saçları bile altın sarısı uçlar vermişti. Bana çevirdiği gözler soluk sarıydı. Bana bakarak çok yavaş bir şekilde başını iki yana salladı, ama ben kürsüsüne dayanana dek konuşmadı.

"Umut etmiştim. Umut etmeden edememiştim. Ama bugün bir ejderhanın uçması için içine ne konulması gerektiğini gördüm." Daha güçlü bir biçimde salladı başını. "Ona verecek İrfanım olsaydı bile, ona verecek kadar olmazdı. Tümü varlığımı tüketseydi bile, yeterli olmazdı."

Bunu bildiğimi söylemedim. Başından beri bundan şüphelenmiş olduğumu bile söylemedim. Starling Birdsong'tan bir şeyler öğrenmiştim sonunda. Bir süre sessiz kalmasına izin verdim. Sonra, "Gecegözleri'yle beraber iki jeppa getirmeye gideceğiz. Döndüğümde, çabucak toparlanıp gidersek iyi olur. Verity'nin bir şeyler kovaladığını görmedim. Belki de bu Regal'in birliklerinin hâlâ uzakta olduğu anlamına geliyordur. Ama işi şansa bırakmak istemiyorum," dedim.

Soytarı derin bir nefes aldı. "Bu akıllıca olur. Bu Soytarı'nın akıllı olma zamanı geldi. Döndüğünde, toparlanmana yardım ederim."

Verity'nin kılıcını hâlâ kınında tuttuğumu bundan sonra fark ettim. Basit kısa kılıcımı çıkarıp yerine Hod'un Verity için yaptığı kılıcı koydum. Garip biçimde ağır geldi bana. kısa kılıcı Soytarı'ya

vermek istedim. "İster misin?"

Kafası karışmış gözükerek bana baktı. "Ne için? Ben bir soytarıyım, katil değil. Bunlardan birini kullanmayı bile öğrenmedim hiç."

Veda etmesi için onu orada bıraktım. Jeppaları otlattığımız yere gitmek için taş ocağının dışından koruya doğru yürürken, kurt burnunu kaldırıp havayı kokladı.

Carrod'dan geriye kötü bir kokudan başka şey kalmamış, dedi cesedin olduğu yerden geçerken.

"Sanırım onu gömmeliydim," dedim ona söylediğim kadar kendime de.

Çoktan çürümüş eti gömmenin bir anlamı yok, dedi aklı karışarak.

Siyah sütunu geçtim, ama hafifçe titremeden edemedim. Etrafa dağılmış jeppalarımızı bir yamacın üzerindeki otlakta buldum. Umduğumdan daha isteksizdiler yakalanmaya. Gecegözleri onları toparlamaktan, onların ya da benim aldığımdan daha fazla zevk alıyordu. Lider jeppayı ve bir diğerini seçtim, ama onları götürürken, diğerleri de peşimizden gelmeye karar verdi. Bunu tahmin etmem gerekirdi. Daha çok diğerlerinin kalıp deliye döneceğini ummuştum. Jhaampe'ye dönerken peşimde altı jeppa olması fikrinden hoşlanmadım. Sütunun yanından geçip onları taş ocağına götürürken aklıma yeni bir fikir geldi.

Jhaampe'ye dönmek zorunda değildim.

Burada avlanmak da her yerdeki kadar iyi.

Soytarı'yı da kendimiz kadar düşünmemiz gerek.

Onun aç kalmasına izin vermem.

Ya kış gelince?

Kış gelince de... Saldırıya uğradı!

Gecegözleri beni beklemedi. Hızla koşup pençeleri taş ocağının siyah taş zeminini çizerek gri ve kısa bir gölge gibi beni geçti. Jeppaları bıraktım ve peşinden koştum. Kurdun burnu bana

havada insan kokusu olduğunu söylüyordu. Bir an sonra onlara doğru uçarken bile Burl'ü tanımıştı.

Soytarı, Ejderhanın-üzerindeki-Kız'ın yanından ayrılmamıştı. Burl onu orada bulmuştu. Sessizce gelmiş olmalıydı, çünkü Soytarı'yı gafil avlamak kolay değildi. Belki de takıntısı ona ihanet etmişti. Durum her neyse, Burl ilk kesiğini açmıştı. Soytarı'nın kolundan kanlar akıyor, parmak uçlarından damlıyordu. Ejderhanın üzerine tırmanırken geçtiği yerlere kan bulaştırmıştı. Şimdi ayağını kızın omzuna basmış, bir eliyle de ejderhanın açık ağzının alt kısmını tutarak yapışıp kalmıştı. Boştaki elinde bıçağını tutuyordu. Burl'e bekleyerek baktı. Burl'ün içinde İrfan kaynıyordu. Burl iskelenin üstüne çıkmıştı, şimdi de yukarı uzanıp Soytarı'ya İrfanıyla dokunmaya çabalayarak ejderhanın üzerine tırmanmaya çalışıyordu. Ejderhanın pürüzsüz pullarla kaplı derisi çabalarını boşa çıkarıyordu. Soytarı'nın yapışıp kaldığı, Burl'ün erişemeyeceği yerdeki bu tüneğe sadece Soytarı kadar çevik biri tırmanabilirdi. Burl hayal kırıklığıyla kılıcını çekti ve Soytarı'nın taşa sımsıkı bastığı ayaklarına salladı. Kılıcın ucu Soytarı'nın ayaklarını ucu ucuna ıskaladı ve keskin kısmı kızın sırtına çarptı. Soytarı kılıç onu yaralamış gibi yüksek sesle bir çığlık attı ve daha yukarı tırmanmaya çalıştı. Kanının ejderhanın derisini kayganlaştırmış olduğu yerden elinin kaydığını gördüm. Derken kızın ejderhanın sırtındaki oturağının arkasına doğru dönüp çılgıncasına yukarı tırmanmaya çalıştı, ancak aşağı kaymaya başladı. Başının kızın omzuna çarpıp sektiğini gördüm. Biraz sersemlemiş görünüyordu, olduğu yere sımsıkı tutunup kıpırdamadan kaldı.

Burl, Soytarı'nın bacağını vücudundan kolayca ayırabilecek bir darbe savurmak için kılıcını bir kez daha kaldırdı. Kurt, ancak nefretin verebileceği sessizlikle iskelenin üzerine çıktı ve Burl'ü arkadan yakaladı. Gecegözleri'nin darbesi Burl'ü öne itip Ejderhanın-üzerindeki-Kız'a çarpmasına neden olurken, ben hâlâ onlara

doğru koşuyordum. Burl, heykelin önünde dizlerinin üzerine çöktü. Kılıç darbesi Soytarı'yı ıskalayıp tekrar ejderhanın parlak yeşil derisine çarptı. Metalin taşa çarpmasıyla durgun bir göle atılan bir çakıl taşının oluşturduğu küçük dalgalar gibi renk dalgacıkları kabardı.

İskeleye vardığımda Gecegözleri başını ileri doğru savurdu. Ağzı Burl'ü arkadan, omzuyla başının arasından yakalayarak kapandı. Burl bir çığlık attı, sesi şaşırtıcı derecede tizdi. Kılıcını bıraktı ve kurdun kudurmuş ağzını tutmak için ellerini kaldırdı. Gecegözleri çenesiyle onu bir tavşanmış gibi kavramıştı. Ardından ön ayaklarını Burl'ün geniş sırtına dayadı ve onu daha sıkı kavradı.

Bazı şeyler iyi anlatılamayacak kadar hızlı gerçekleşir. Burl'ün kanı vahşi damlalar halinde fışkırmaya başladığında Will'i arkamda hissettim. Gecegözleri'nin parçaladığı şah damarından Burl'ün yaşamı parlak, kırmızı damlalar halinde dışarıya akıyordu. *Senin için, kardeşim!* dedi Gecegözleri Soytarı'ya. *Bu av senin için!* Gecegözleri Burl'ü hâlâ bırakmamıştı, avını yeniden sarstı. Burl çoktan öldüğünü bilmeden çırpınırken, kanı bir fıskiyeden fışkırır gibi etrafa sıçradı. Ejderhanın parlak derisine sıçrayan, kan aşağı süzülüp ayaklarıyla kuyruğunu serbest bırakmak için Soytarı'nın yontarken açtığı oluklarda birikti ve kaynar suyun bir buz parçasını yok etmesi gibi taşı yiyip yutarak buharlaştı. Ejderhanın ön ayaklarının pullarıyla pençeleri açıldı, kırbaca benzer kuyruğu açığa çıktı. Gecegözleri, Burl'ün cansız bedenini iskeleden aşağı fırlattığında ejderhanın kanatları açıldı.

Ejderhanın-üzerindeki-Kız bunu yapmak için çok uzun zamandır güç biriktiriyormuş gibi bir anda gökyüzüne yükseldi. Hiç çaba sarf etmeden gerçekleştirilen bu kalkışla sanki sadece uzağa sürüklenmiş, Soytarı'yı da kendisiyle birlikte alıp götürmüştü. Soytarı'nın öne eğilip içgüdüsel olarak önündeki kızın yumuşak beline tutunduğunu fark ettim. Yüzünü çevirince bir an için kızın

tatlı gözlerini ve hareketsiz ağzını gördüm. Gözleri görüyordu belki, ama ejderhanın kuyruğu ya da kanatlarından daha farklı bir parçası değildi artık; gitgide yükselirken Soytarı'nın tutunduğu bir başka parçasıydı sadece.

Tüm bunları durup izlemeden, kısa bakışlarla kurdun gözlerinden gördüm. Kendi bakışlarımıysa arkamda yukarı koşan Will'e çevirdim. Elinde kınından çıkarılmış bir kılıçla koşuyordu. Dönerken Verity'nin kılıcını çektim ve kendi kısa kılıcımdan daha uzun sürede kınından çıktığını fark ettim.

Verity'nin kılıcının ucu tam kınından çıkarken, Will'in İrfanı tokat gibi çarpan bir dalgayla vurdu bana. Geriye sendeledim ve duvarlarımı yükselttim. Beni iyi tanıyordu. İlk dalga sadece korkudan değil, aynı zamanda özel korkulardan da oluşmuştu. Bu acılar özellikle benim için hazırlanmıştı. Burnumun kırılmasının şokunu yaşadım yeniden, yanağımdan aşağı sıcak kan damlaları akmasa da yarılan yüzümün yandığını hissettim. Bir kalp atımı süresince tek yapabildiğim, bu yaralayan acıya karşı duvarlarımı yerinde tutabilmekti. Elimdeki kılıç birden kurşundan yapılmış gibi ağırlaştı, eğildi, ucu yere doğru büküldü.

Burl'ün ölümü kurtardı beni. Gecegözleri onun cansız bedenini aşağı fırlattığı an, cesedin Will'in kucağına düştüğünü gördüm. Will'in gözleri bu çarpmanın etkisiyle kapanır gibi oldu. Grubunun son üyesi de ölmüştü. Will'in aniden zayıfladığını hissettim. Bunun nedeni sadece Burl'ün İrfanının artık onun İrfanına eklenmemesi değildi, keder de akıp geçti üzerinden. Zihnimde Carrod'un çürüyen cesedine dair bir görüntü buldum ve bunu ona fırlattım. Sendeleyerek geri çekildi.

"Başarısız oldun, Will!" dedim. "Verity'nin ejderhası çoktan havalandı. Şimdiden Buck'a kanat çırpıyor. Kraliçesi de onunla gidiyor ve onun varisini taşıyor. Gerçek kral tacını ve tahtını talep edecek, kıyılarını Kızıl Gemiler'den, Dağlar'ı Regal'in birliklerin-

den temizleyecek. Senin burada ne yaptığının bir önemi yok, yenildin." Ağzım tuhaf bir gülümsemeyle çarpıldı. "Ben kazandım." Gecegözleri hırlayarak yanıma doğru koştu.

Sonra Will'in yüzü değişti. Onun gözlerinden bana bakan Regal'di. Will ölünce de Burl'ün ölümü karşısında olduğu kadar acımasız olacaktı. Keder değil, sadece gücünün azalması yüzünden duyduğu öfkeyi hissettim. "Belki de," dedi Will'in sesiyle, "belki de bundan sonra, uğraşmam gereken tek şey seni öldürmektir, Piç. Bedeli ne olursa olsun." Sallanan zarların ne geleceğini zarlar düşmeden bilen bir adamın gülüşüyle gülümsedi bana. Bir an için bir şüphe ve korku hissettim. Will'in sinsi taktiklerine karşı duvarlarımı daha sıkı bir biçimde yükselttim.

"Tek gözlü bir adamın benim kılıcım ve kurdum karşısında dövüşü kazanma şansı olduğunu gerçekten düşünüyor musun Regal? Yoksa kayıtsız bir biçimde grubun geri kalanı gibi onun hayatını da mı ziyan etmek istiyorsun?" İkisi arasında bir anlaşmazlık yaratmaya dair zayıf bir umutla öne attım bu soruyu.

"Neden olmasın?" diye sakin bir biçimde sordu Regal bana, Will'in sesiyle. "Yoksa gerçekten bir grupla yetinerek kardeşim kadar aptal olduğumu mu düşünmüştün?"

Dimdik çarpan bir dalganın gücüyle bir İrfan dalgası sarstı beni. Dalganın önünde geriye doğru sendeledim, sonra yeniden kendimi toplayıp Will'e saldırdım. Onu hızla öldürmem lazımdı. Regal, Will'in İrfanının kontrolünü elinde tutuyordu. Bunun Will'e ne kadar zarar vereceğini, beni bir İrfan fırtınasıyla öldürürse, bunun onu nasıl yakacağını umursamıyordu. İrfan gücünü içine çektiğini hissedebiliyordum. Kendimi Will'i öldürmeye bütünüyle vermiş olsam da Regal'in sözleri içimi kemirdi. Başka bir grup mu?

Tek gözlü ya da değil, Will hızlıydı. İlk hamlemi karşılayıp çevirirken kılıcı onun bir parçası gibiydi. Hırpalanmaktan eskimiş kılıcımın verdiği tanıdıklık hissini aradım bir an için. Sonra yarar-

sız oldukları için bu düşünceleri bir kenara bırakıp sadece savunmasını yarmayı düşündüm. Kurt, Will'in kör tarafından Regal'e yaklaşmak için karnını eğip hızla yanımdan geçti.

"Üç yeni grup!" Will'in sesi, kılıcımı yeniden savuştururken, sarf ettiği çabayla nefes nefeseydi. Yana kayıp hamlesinden uzaklaştım ve kılıcını sarmaya çalıştım. Bunun için fazla hızlıydı.

"Genç, güçlü İrfan kullanıcıları. Benim ejderhalarımı oymak için." Rüzgarını hissettiğim sert bir vuruş. "Emrime amade, bana sadık ejderhalar. Kanıyla, pullarıyla Verity'yi öldürecek ejderhalar." Döndü ve kılıcını Gecegözleri'ne savurdu. Kurt, vahşi bir biçimde uzağa sıçradı. Yay gibi fırladım, ama kılıcı çoktan kılıcımı bulmak için geri dönmüştü. İnanılmaz bir hızla çarpıştı. İrfanın başka bir yararı mı? Ya da bana zorla kabul ettirdiği bir İrfan yanılsaması mı?

"Sonra da Kızıl Gemiler'i temizleyecekler. Benim için. Ve Dağ geçitlerini açacaklar. Bir kahraman olacağım. Kimse karşı çıkamayacak bundan sonra bana." Kılıcı sert bir biçimde kılıcıma vurdu, sarsıntısını omzumda hissettim. Sözleri de sarstı beni. Doğruluk ve azimle çınlıyorlardı. İrfanla dolmuş bir halde, ümitsizliğin katı gücüyle çarpıyorlardı bana. "İrfan yoluna hükmedeceğim. Eski şehir benim başkentim olacak. İrfan kullanıcılarımın hepsi nehrin büyüsüyle sırılsıklam olacaklar."

Gecegözleri'ne bir hamle daha. Bu hamle Gecegözleri'nin omzundan bir tutam kılı kazıyıp götürdü. Yeniden gelen bu fırsat hantal kılıcım için çok hızlı bir biçimde geçti. Omzuma kadar suya girmişim de kılıcı bir kamış kadar hafif olan bir adamla savaşıyormuşum gibi hissettim. "Aptal Piç! Hamile bir fahişeyle, kanatlanmış bir ejderhayı umursadığımı mı sandın gerçekten? Gerçek ödül benim için savunmasız bıraktığınız taş ocağının kendisi. Bir, hayır, yüz ejderhanın canlanacağı taş!"

Nasıl bu kadar aptal olabilmiştik? Regal'in aslında ne aradığı-

nı nasıl görememiştik? Altı Dükalık halkını, korunmak için kralla-rının askeri kuvvetlerine ihtiyaç duyan çiftçi ve balıkçıları düşün-müştük tüm kalbimizle. Ya Regal? O sadece İrfanın ona ne kazan-dıracağını düşünmüştü. O daha sözlerini savurmadan ne diyece-ğini biliyordum. "Bingtown ve Chalced'da önümde diz çökecek-ler. Ve Dışadalar'da, adımı duyunca korkudan sinecekler."

Diğerleri de geliyor! Yukarıdalar!

Gecegözleri'nin bu uyarısı neredeyse ölümüme neden oluyor-du. Gözlerimi kaldırdığım anda, Will üzerime sıçradı. Geri çekilip kılıcından sakınmak için sadece geri geri koştum. Sonra taş ocağı-nın ağzından, kılıçlarını sallayarak bir düzine adam bize doğru koş-tu. Uygun adım yürümüyorlardı, ama sıradan bir birliğin başarama-yacağı kadar bütünleşmiş bir biçimde, tek vücut halinde hareket ediyorlardı. Bir grup. Bir fırtınayı önceleyen güçlü rüzgarlar gibi yaklaşırlarken İrfanlarını hissettim. Will ilerleyişini durdurdu bir-den. Kurdum dişlerini gösterip hırlayarak orları karşılamaya koştu.

Gecegözleri! Dur! Tek bir zihnin yönettiği on iki kılıçla sava-şamazsın!

Will kılıcını indirdi, sonra kayıtsızca kınına soktu. Omzunun üzerinden gruba seslendi. "Onlarla uğraşmayın! Bırakın okçular bitirsin onların işini!"

Taş ocağının dimdik yükselen duvarlarına baktığımda bunun bir blöf olmadığını anladım. Altın sarısı ve kahverengi giymiş asker-ler yerlerini alıyordu. Birliklerin bunun için olduğunu anladım. Ve-rity'yi yenmek için değil, bu taş ocağını ele geçirmek içindiler. Üze-rimden bir başka aşağılanma ve ümitsizlik dalgası geçti. Sonra kılı-cımı kaldırdım ve Will'e saldırdım. En azından onu öldürecektim.

Durmuş olduğum yerin üzerine bir ok düşüp kuru, gürültülü bir ses çıkardı. Bir diğeri de Gecegözleri'nin tam bacaklarının ara-sından ilerledi kayarcasına. Taş ocağının duvarlarından, batıdan bir haykırış yükseldi. Sırtında Soytarı, ağzında acıdan kıvranan al-

tın sarısı ve kahverengi üniformalı bir okçuyla Ejderhanın-üzerindeki-Kız alçaktan uçarak süratle üzerimden geçti. Adam birden kayboldu, ejderhanın geçişinin rüzgarıyla bir duman ya da buhar nefesi dağıldı etrafa. Kanatlarını bir tarafa eğdi, yeniden alçalıp bir okçuyu daha kaptı ve bir diğerinin de ondan kaçmak için taş ocağına atlamasına neden oldu. Başka bir duman nefesi.

Taş ocağının zemininde, hepimiz ağzımız açık bir halde yukarı bakarak kaskatı kesilmiştik. Will benden çabuk kendine geldi. İrfanla çınlayan öfkeli bir haykırışla seslendi okçularına. "Ejderhaya nişan alın! Öldürün!"

Neredeyse o an bir ok sürüsü vızıldayarak ona yöneldi. Bazıları daha ona ulaşamadan kavis yapıp düştü. Diğerlerini ise kanatlarını güçlü bir biçimde tek bir kez çırparak o savuşturdu. Onun şiddetli rüzgarının içinde birden yalpaladı oklar ve kamışlar gibi düşüp taş ocağının zemininde parçalandılar. Ejderhanın-üzerindeki-Kız ansızın öne doğru eğildi ve Will'e doğru dalışa geçti.

Will kaçtı. En azından böyle bir karar vermişse Regal'in onu terk ettiğine inandım. Koştu ve bir an için onunla grup arasındaki mesafeyi neredeyse kapatmış olan kurdu kovalıyor gibi göründü. Gruptakiler de Will'in havada arkasından gelen bir ejderhayla onlara doğru kaçtığını fark edince, topuklarının üzerinde dönüp kaçtı. Bir an için Gecegözleri'nin on iki silahşorun onun hamlesine karşılık veremeyecek olmasından duyduğu zafer hoşnutluğunu gördüm. Sonra Ejderhanın-üzerindeki-Kız hepimizin üzerine alçalırken, Gecegözleri de yere sindi.

Hissettiğim sadece onun geçişinin sert rüzgarı değil, aynı zamanda bir anda aklımda tutmuş olduğum her düşünceyi kapan, sersemletici bir İrfan savuruşuydu. Sanki dünya kısacık bir süre içinde mutlak karanlığa gömülmüş de sonra tüm parlaklığı ile bana geri verilmişti. Koşarken tökezledim ve bir an için neden kınından çıkarılmış bir kılıç taşıdığımı ya da kimi kovaladığımı ha-

tırlayamadım. Önümde, ejderhanın gölgesi üzerini kaplarken Will sendeledi, sonra sıra gruba gelince onlar da tökezledi.

Geçerken, ejderhanın pençeleri Will'i kapmaya çalıştı, ancak başaramadı. Oraya buraya dağılmış siyah taş bloklar kurtarmıştı onu, çünkü kanatları böylesine geniş olan ejderhadan taşların arasındaki labirentin darlığından yararlanarak kurtardı paçasını. Ejderha, bozguna uğrayan bir şahinin vahşi çığlığıyla haykırdı hüsranını. Yükseldi ve ikinci bir hamle için kanatlarını yana yatırdı, vızıldayarak uçuşan okların tam içine dalarken ben nefesimi tuttum. Sanki okçular taş ocağının siyah taşlarını hedef almışlar gibi atılan oklar yararsız bir biçimde ejderhanın derisinde, kuru gürültüler çıkardı. Sadece Soytarı ürküp sindi oklar karşısında. Ejderhanın-Üzerindeki-Kız ansızın yön değiştirip okçuların üzerinde uçtu alçaktan ve ortalarından birini kapıp bir anda yuttu.

Gölgesi yeniden üzerimden geçti ve yeniden yaşamımın bir anı benden alındı. Gözlerimi açtığımda, Will'in gittiğini fark ettim. Sonra bir an için gördüm onu, bir şahinden kaçarken yoldan çıkan bir tavşan gibi taş blokların arasından koşarak kaçarken, yön değiştiriyordu. Artık grubu göremiyordum, ama birden Gecegözleri taş bloklarından birinin gölgesinden sıçrayıp yanıma koştu.

Oh, kardeşim, Kokusuz iyi avlanıyor! dedi sevinçle. *Onu sürüye katmakla akıllık etmişiz.*

Will benim avım! diye bildirdim ona.

Senin avın benim avım, dedi, oldukça ciddi bir biçimde. *Bu bir sürü. Ve onu bulmak için etrafa dağılmazsak kimsenin avı olmayacak.*

Haklıydı. Önümüzden haykırışlar geldiğini duydum ve taş bloklarının arasındaki geniş yere koşan adamların altın sarısı ve kahverengi anlık görüntülerini yakaladım tek tük. Ancak adamların çoğu ejderhadan korunmanın tek yolunun kocaman taş bloklara yapışmak olduğunu anlamıştı çabucak.

Sütuna koşuyorlar. Eğer görebileceğimiz bir yere varırsak, onu orada bekleyebiliriz.

Bu mantıklı gözüktü. Sütundan kaçmak ejderhadan kurtulmayı umabilecekleri tek yoldu. Ejderhanın peşinden yağan okların tıkırtısını hâlâ ara sıra duyabiliyordum. Ancak okçuların taş ocağının duvarlarını çevrelemiş olan büyük bir bölümü, çevredeki ormanın korumasına çekilmişti.

Gecegözleri ve ben Will'i bulmak için çabalamayı tümden bıraktık, doğruca sütuna gittik. Regal'in okçularının bazılarının disiplinini kabul etmek zorundaydım. Her şeye rağmen, saklandığımız yerden çıkıp bir iki adım atar atmaz "İşte oradalar" diye bağıran birini duyuyordum ve birkaç dakika sonra durmuş olduğumuz yere oklar yağıyordu.

Sütuna vardığımızda Regal'in yeni grubundan iki kişinin koşarak ağaçsız alanı geçip ellerini uzattığını, dokunur dokunmaz karanlık sütuna daldığını gördük. Seçtikleri işaret Taş Bahçe'ninkiydi, ama belki de sütunun ellerini koyabilecekleri en yakın tarafı burası olduğu için bu işarete dokunmuşlardı. Bizi oklardan koruyan büyük blokun köşesinden ayrılmadık.

Çoktan geçti mi yoksa sütundan?

Belki de. Bekle.

Sanki birkaç sonsuzluk geçti aradan. Will'in bizi atlattığından emindim. Üstümüzde Ejderhanın-Üzerindeki-Kız taş ocağının duvarlarına gölgesini yayıyordu. Kurbanlarının çığlıkları artık daha seyrek duyuluyordu. Okçular kendilerini korumak için ağaçların altına sığınıyordu. Kısa bir süre onun yükselişini, taş ocağının üstünde, yükseklerde daireler çizişini izledim. Kanatlarının üzerinde salınarak mavi gökyüzünün yükseklerine parlak bir yeşil asmıştı. Soytarı için ona binmenin nasıl bir his olduğunu merak ettim. En azından tutunmak için elinde ejderhanın kız tarafı vardı. Aniden Ejderhanın-üzerindeki-Kız yana yattı, gökyüzünde kaydı, sonra

kanatlarını toplayıp bize doğru dalmaya başladı. Bunu yaptığı anda Will saklandığı yerden çıkıp sütuna koştu.

Gecegözleri ve ben arkasından atıldık. İşkence edercesine yakındık ona. Hızlı koştum, ama kurt daha hızlıydı ve en hızlı kaçan Will oldu. Sütuna parmak uçları ile değeceği anda kurt son bir sıçrayışla öne atıldı. Pençeleri Will'in sırtına çarpıp onun sütuna önce başıyla ulaşmasını sağladı. Onun sütuna karışmasını izlerken, haykırıp Gecegözleri'ni uyarmaya çalıştım ve kürkünden kavrayıp onu geri çekmeye çabaladım. Will bizden uzak bir yere taşınırken onun baldırlarından birini yakalamıştı. Dişleri Will'in etine yapıştığı anda, ejderhanın gölgesi üzerimizden geçti. Dünyaya tutunamadım ve karanlığa düştüm.

Efsaneler, yeraltında karanlık düşmanlarla boğuşan kahramanlarla doludur. Bazıları arkadaşlarını ya da aşıklarını kurtarmak için isteyerek karanlık bilinmeyene girenlerden bahseder. Zamansız bir anda, açıkça bir seçim yapmam gerekti. Will'i yakalayıp içindeki hayatı koparabilirdim. Ya da Gecegözleri'ni kendime bağlayıp kurdun zihniyle varlık arasındaki bağları koparan tüm güçlere karşı onu yanımda tutabilirdim. Verilecek bir karar da yoktu aslında.

Serin gölgelerin ve çiğnenmiş otların içine çıktık. Bir an sadece karanlık ve geçiş vardı, sonra nefes aldık ve yeniden hissettik. Ve korktuk. Hâlâ Verity'nin kılıcına sahip olup olmadığımı merak ederek ayağa kalkmaya çalıştım. Gecegözleri uğraşıp doğruldu, iki adım atıp sendeledikten sonra düştü. *Hastayım. Zehirlendim. Bütün dünya sallanıyor.*

Hareketsiz uzan ve nefes al. Önünde durdum ve gözlerimi kaldırıp etrafımıza bakındım. Sadece Will değil, Regal'in yeni grubunun çoğu da bu bakışa karşılık verdi. Pek çoğu hâlâ güçlükle nefes alıyordu, biri bizi görünce bağırarak etrafını uyardı. Will bağırdığında bir grup Farrow muhafızı da koşarak geldi. Yayılıp etrafımızı sardılar.

Sütundan geçip geri dönmeliyiz. Tek şansımız bu.

Ben yapamam. Seni git. Gecegözleri'nin başı pençelerine doğru düştü ve gözleri kapandı.

Bu sürüye yakışmaz, dedim ona sertçe. Verity'nin kılıcını kaldırdım. Demek böyle ölecektim. Soytarı bana anlatmadığı için memnundum. Muhtemelen ilk kendimi öldürtürdüm.

"Öldürün," diye emretti Will. "Onunla yeterince zaman harcadık. Onu ve kurdu öldürün. Sonra bana ejderhanın üzerindeki bir adamı vurabilecek bir okçu bulun." Regal, Will'in sırtını bana döndü ve uzun adımlarla uzaklaşırken emirler vermeye devam etti. "Siz üçüncü grup. Bana başkasının tamamladığı bir ejderhanın uyandırılıp kullanılamayacağını söylemiştiniz. Güzel, az önce İrfansız Soytarı'nın tam da bu işi yaptığını gördüm. Bunun nasıl yapıldığını öğreneceksiniz. Hemen başlayın. Piç İrfanını kılıçlara karşı denesin."

Kılıcımı kaldırdım ve Gecegözleri kendini zorlayıp ayağa kalktı. Etrafımızdaki asker çemberi daralırken Gecegözleri'nin halsizliği korkumu artırdı. Güzel, burada ölmem gerekiyorsa, artık korkulacak bir şey yok demektir. Belki de kılıçlarına karşı İrfanımı denerim. Duvarlarımı yıkıp hor görerek bir kenara attım. İrfan etrafımı coşkuyla saran bir ırmaktı, burada hep taşan bir ırmak. Kendimi onunla doldurmak, nefes almak kadar kolaydı. İkinci bir nefes, bedenimin yorgunluğunu ve acılarını alıp götürdü. Güçle kurduma ulaşmaya çalıştım.. ,Gecegözleri yanımda şöyle bir silkindi. Tüylerini kabartması ve dişlerini çıkartması onu iki kat büyük gösterdi. Gözlerim etrafımızı saran kılıçları dolaştı. Sonra daha fazla beklemeyip onlarla karşılaşmak için atıldık. Benimkiyle karşılaşmak için kılıçlar çekildikçe Gecegözleri onların altından ileri atılıyor, sonra dönüp bir adamın bacağını arkadan kesiyordu.

Gecegözleri hız, diş ve tüyden bir yaratığa dönüştü. Isırıp koparmaya çalışmıyordu. Bunun yerine ağırlığını kullanarak adam-

lara çarpıp dengelerini bozuyor, tökezleyerek birbirlerine çarpmalarına yol açıyor ya da yapabildiğinde ısırmaktan çok dişlerinin keskinliğini kullanarak onların diz bağlarını kopartıyordu. Benim için esas mücadele oraya buraya koştururken, ona çarpmamak oldu. Kılıçlarına karşı koymaya hiç çalışmadı. Bir adam ona dönüp ilerlediğinde kaçıyor, benimle karşılaşmak isteyen adamların bacaklarına çarparak geçiyordu.

Bense Verity'nin kılıcını böyle bir silahta daha önce hiç sahip olmadığım bir ustalıkla ve zarafetle kullanıyordum. Hod'un dersleri ve eseri sonunda benim için bir araya gelmişti. Eğer böyle bir şey mümkünse, kılıç ustasının ruhunun silahta olduğunu ve onu kullanırken bana şarkı söylediğini söyleyebilirdim. Beni içine aldıkları çemberi kıramadım, ama onlar da muhafızımı aşıp küçük hasarlardan fazlasını veremediler.

Savaşın bu ilk aşamasında, iyi savaşmıştık, ama hiç şansımız yoktu. Kılıcımla adamları geri çekilmeye zorlayabilir ve üzerlerine yürüyebilirdim, ama sonra dönüp arkamdan yaklaşan diğerleriyle dövüşmem gerekirdi. Etrafımdaki savaş çemberini hareket ettirebilirdim, ama ondan kurtulamazdım. Yine de Verity'nin kılıcının hayatta kalmamı sağlayan uzun menzilini kutsadım. Yeni adamlar koşarak savaşın gürültüsüne ve bağrışmalarına katılıyordu. Gelenler Gecegözleri'yle aramda bir set oluşturdular, onu daha da uzağa sürüklediler.

Onlardan kurtul ve kaç. Kaç. Yaşa, kardeşim.

Cevap olarak koşup onlardan uzaklaştı, sonra dönüp geri geldi ve tam ortalarına saldırdı. Regal'in adamları onu durdurmak için nafile bir çabayla birbirlerini yaraladılar. Bir adamın yarı boyunda ve ondan iki kat hızlı olan bir düşmana alışık değillerdi. Pek çoğu kurdun toprakta bıraktığı izlerde yarıklar açmaktan başka bir işe yaramayan kesici darbeler savurmaya çalıştılar. Kurt bir anda onları geçiyor ve bir kez daha sık ormana dalıyordu. Adam-

lar vahşice etraflarına bakıyor bir dahaki sefer nerden çıkacağını merakla bekliyorlardı.

Ama kavganın en kızgın anında bile yaptığımız şeyin umutsuzluğunu biliyordum. Regal kazanacaktı. Bütün meselelerde kazanmıştı. Daima kazanacağını bilmiyor muydum? En başından beri Regal'in hükmetmeye yazgılı olduğunu bilmiyor muydum?

Birden öne doğru bir adım atıp adamlardan birinin kolunu dirseğinden ayırdım ve bu vuruşun hızını bir kavis yaparak kılıcın geri dönüp başka bir adamın yüzüne saplanması için kullandım. İkisi birbirlerine dolanarak düşünce, çemberde küçük bir gedik açıldı. Adımımı bu küçük aralığa attım, İrfanımı odakladım ve Will'in zihnimdeki sinsi kavrayışını tuttum. Bu esnada, sol omzumda hafif bir kılıç darbesi hissettim. Bana saldıran adamın kılıcıyla buluşmak için döndüm, sonra bir an için kontrolü bedenime bıraktım ve Will'i iyice kavradım. Will'in bilincinin içinde kıvrılarak Regal'i buldum, bir geyiğin yüreğine delik açan bir kurtçuk gibi onun içinde döndüm. Bunu yapmayı düşünebilmişse bile, Will ondan kurtulamamıştı. Bana öyle geldi ki, kendisi için bir düşünce üretebileceği kadar bile bir şey kalmamıştı Will'den geriye. Will, Regal'in kullanması için İrfanı elinde tutan bir vücut, etten, kandan bir kaptı. Ona güç veren gruptan yoksun olunca, o korkunç silah da değildi pek. Daha değersizdi. Kullanılabilir ve azıcık vicdan azabı duyulmadan kenara atılabilir biriydi.

Aynı anda iki tarafta da savaşamazdım. Will'in zihnindeki kavrayışımı devam ettirdim, düşüncelerini benimkilerden uzağa ittim ve aynı zamanda vücudumu kontrol etmeye de çalıştım. Hemen sonra biri sol baldırıma, diğeri sağ koluma, iki kesik aldım. Bunu sürdüremeyeceğimi biliyordum. Gecegözleri'ni göremiyordum. *En azından onun şansı vardı. Kurtul buradan, Gecegözleri. Her şey bitti!*

Daha yeni başlıyor! diye karşı çıktı bana. Bir ısı dalgası gibi

içimde yükseldi. Kampın başka bir tarafından, Will'in haykırdığını duydum. Bir yerlerde, İzanlı bir kurt bedenini parçalamıştı. Regal'in zihnini Will'inkinden çözmeye çalıştığını hissedebiliyordum. İkisi üzerindeki kavrayışımı daha da sıktım. ***Kal ve yüzleş bununla, Regal!***

Bir kılıcın ucu kalçama isabet etti. Geriye sıçradım ve bir taşa çarpıp tökezledim, yeniden ayağa kalkarken taşın üzerine kanlı bir el izi bıraktım. Bu Realder'in ejderhasıydı, savaşı bu kadar uzağa çekmiştim. Minnetle sırtımı ona dayadım ve bana saldıran adama yüzümü döndüm. Gecegözleri ve Will hâlâ savaşıyorlardı, Regal'in İzanlılara yaptığı işkencelerden bir şeyler öğrendiği açıktı. Eskiden olacağı kadar savunmasız değildi kurda karşı. İrfanıyla zarar veremezdi kurda, ama onu üst üste yığılan korku tabakalarıyla sarabilirdi. Gecegözleri'nin kalbi birden güm güm attı kulaklarımda. Gözlerimi bir kez daha açtım İrfana, kendimi doldurdum ve daha önce hiç denememiş olduğum bir şey yaptım. Gecegözleri'ne İzan olarak İrfan gücü gönderdim. Senin için, kardeşim. Gecegözleri'nin Will'i püskürttüğünü, bir an için ondan ayrıldığını hissettim. Will bu anı her ikimizden de kaçmak için kullandı. Onu kovalamaya can atıyordum, ama arkamda Realder'in ejderhasının İzanının karşılık vererek kımıldandığını hissettim. Derisinin üzerindeki kanlı el izim kötü bir koku yayarak tüttü bir anda. Ejderha kımıldandı. Uyanıyordu. Ve acıkmıştı.

Güçlü bir rüzgar ormanın hareketsiz kalbine ilerlerken, birden dallar çatırdadı ve kopan yapraklardan bir fırtına koptu. Ejderhanın-üzerindeki-Kız sütunun yanındaki küçük ağaçsız alan indi ansızın. Kamçı gibi çarpan kuyruğu, çevresindeki alanı adamlardan temizledi. "Oraya!" diye bağırdı Soytarı ona ve bir anda bana saldıran adamlardan birini korkunç ağzıyla yakalamak için başı yılan gibi dışarı uzandı. Adam bir duman nefesiyle yok oldu, ejderhanın İrfanının tükettiği yaşamlarla arttığını hissettim.

Arkamdaki V şeklinde sürüngen baş kalktı birden. Gölgesi üzerimden geçerken her şey karardı bir an için. Sonra baş, saldıran bir yılanın başından daha hızlı bir biçimde fırlayıp en yakınımızda duran adamı kaptı. Adam kayboldu ve az önce çıkan kötü kokudan bir buhar geçti yanımdan. Ejderhanın homurtusu beni sağır etti.

Kardeşim?

Hayattayım, Gecegözleri.

Ben de, kardeşim.

BEN DE KARDEŞİM. VE AÇIM!

Çok büyük bir etoburun İzan sesiydi bu. Eski Kan gerçekten. Sesin gücü kemiklerimde titredi. İzanıyla karşılık veren Gecegözleri'ydi.

Beslen o halde iri kardeşim. Avımızı kendinin bil, hoşgeldin. Bu bir sürü.

Realder'in ejderhasını yeniden davet etmeye gerek yoktu. Realder her kimse, ejderhasının içine iyi bir iştah koymuştu. Pençeli kocaman ayaklarını yosunlardan ve topraktan çıkardı, geçerken küçük bir ağacı devirerek kuyruğu kamçı gibi özgürce şakladı.

Kan ve İzan! Gereken buymuş. Kan ve İzan. Ejderhaları uyandırabiliriz.

Kan ve İzan mı? Şu an her ikisine de batmış durumdayız. Gecegözleri hemen anlamıştı beni.

Kıyımın ortasında Gecegözleri ve ben çılgın bir çocuk oyunu oynadık. Kimin daha çok ejderha uyandırabileceğini görmeye dayanan bir yarıştı bu ve kurt kolayca kazanmıştı. Bir ejderhanın yanına sıçrıyor, kürkündeki kanı onun üzerine silkeliyor, sonra da *Uyan, kardeşim, beslen. Sana et getirdik*, diyordu. Kocaman bedenlerin her biri kurdun sıçrattığı kanla ıslanıp kımıldanınca, *Biz bir sürüyüz*, diye hatırlatıyordu.

Kral Wisdom'ı buldum. Boynuzlu ejderha oydu. Uykusundan,

Buck! Buckkeep için! Eda ve El aşkına, ama açım! diye bağırarak uyandı.

Buck kıyısının açığında birçok Kızıl Gemi var, Lordum. Sadece sizin vahşi ağzınızı bekliyorlar, dedim ona. Tüm sözlerine rağmen, insan olmaya dair bir şey kalmamıştı onda. Gerçek ejderhalar haline gelmek için, taş ve ruhlar birbirine girmişti. Etoburlar gibi anladık birbirimizi. Eskiden bir sürü olarak avlanmışlardı ve bunu iyi hatırlıyorlardı. Diğer ejderhaların çoğunun insana dair bir şeyi yoktu. İnsanlar tarafından değil, Elderlingler tarafından şekillendirilmişlerdi, kardeş olmamız ve onlara et getirmemiz dışında birbirimizi pek anlamıyorduk. Gruplar tarafından yapılmış olanlar, Buck ve Farseer krallarının donuk hatıralarıydı. Onları bana bağlayan bu hatıralar değil, onlara yiyecek vaat etmemdi. Bu tuhaf zihinlere bu kadarını bile işleyebilmeyi lütuf olarak gördüm.

Öyle bir an geldi ki, artık çalıların altında daha fazla ejderha bulamadım. Arkamda, Regal'in askerlerinin kamp kurduğu yerden ejderhaların avladığı adamların çığlıkları ve et değil, yaşam için yarışan ejderhaların homurtuları geliyordu., Buğday saplarını kesen bir tırpan gibi şaklayan kuyrukları ağaçlar ve çalılar arasında onlara yol açtı. Ellerimden birini dizime dayayıp, diğeriyle Verity'nin kılıcını tutmaya devam ederek soluklanmak için durdum. Nefesim sert ve kuruydu. Acı, vücuduma yüklemiş olduğum İrfanı yarmaya başlamıştı. Parmaklarımdan kan damlıyordu. Bu kanı verecek bir ejderha olmadığından, elimi yeleğimin altına sildim.

"Fitz?"

Soytarı bana doğru koşarken arkama döndüm. beni kollarının arasına alarak sıkıca sarıldı.

"Hâlâ hayattasın! Tanrılara şükürler olsun! Kız, rüzgar gibi uçuyor ve seni nerede bulacağını bildi. O kadar mesafeden bir şekilde hissetti bu savaşı." Nefes almak için durdu ve "Açlığı tatmin edilemez. Fitz, benimle gelmelisin, hemen. Avları bitiyor. Benim-

le onun üzerine binmelisin ve onları beslenebilecekleri bir yere götürmelisin, yoksa ne yaparlar bilmiyorum."

Gecegözleri de bize katıldı. *Bu büyük ve aç bir sürü. Onları doyurmak için çok fazla ava ihtiyaç var.*

Biz de gidelim mi onlarla, avlarına?

Gecegözleri tereddüt etti. *Birinin sırtında mı? havadan?*

Onlar böyle avlanıyor.

Ama bu kurdun yöntemi bu değil. Eğer beni bırakmak zorundaysan, anlarım.

Seni bırakmam, kardeşim. Seni bırakmam.

Soytarı aramızda geçenleri hissetmişti sanırım, çünkü ben daha konuşmadan, başını iki yana sallamaya başlamıştı. "Onları sen götürmelisin. Ejderhanın-üzerindeki-Kız'ın üzerinde. Onları Buck'a ve Verity'ye götür. Seni dinleyeceklerdir çünkü, sen de bizimle aynı sürüdensin. Bu onların anlayabileceği bir şey."

"Fitz, yapamam. Ben bunun için, bu kıyım için yaratılmadım! Bu cinayetler için gelmedim. Hiç görmedim bunu, hiçbir düşümde görmedim, hiçbir parşömende de okumadım. Zamanı çarpıtmaktan korkuyorum."

"Hayır. Bu doğru bir iş. Hissedebiliyorum. Ben Katalizör'üm ve her şeyi değiştirmeye geldim. Kahinler savaşçı olacak, ejderhalar kurtlar gibi avlanacak." Konuşurken kendi sesimi tanıyamıyordum. Bu sözlerin nereden geldiğine dair en küçük bir fikrim yoktu. Soytarı'nın inanmayan gözlerine baktım. "Olması gerektiği gibi. Git."

"Fitz, ben..."

Ejderhanın-üzerindeki-Kız hantal bir biçimde bize doğru ilerledi., Havalı zarafeti yerde onu terk etmişti. Ağır bir ayı ya da koca boynuzlu bir boğa gibi azametle yürüyordu. Pullarının yeşili güneş ışığında koyu renk zümrütler gibi parlıyordu. Sırtındaki kız, boş yüz ifadesine rağmen nefes kesici güzellikteydi. Ejderha başını kaldırdı ve ağzını açarak havanın lezzetini almak için dilini

dışarı fırlattı. *Başka?*

"Acele et," dedim Soytarı'ya.

Nerdeyse sarsarak kucakladı beni ve dudaklarımdan öpünce, neye uğradığımı şaşırdım. Döndü, Ejderhanın-üzerindeki-Kız'ın yanına koştu. Ejderhanın kız olan kısmı aşağı eğildi ve elini uzatarak arkasına oturması için onu yukarı çekti. Yüzündeki ifade hiç değişmedi. Sadece ejderhanın başka bir kısmıydı.

"Bana gelin!" diye bağırdı, çoktan etrafımıza toplanan ejderhalara. Bana gönderdiği son bakış, alaylı bir gülümsemeydi.

Kokusuzu izleyin! diye emretti onlara Gecegözleri ben bunu daha düşünemeden. *O güçlü bir avcı ve sizi daha çok ete götürecek. Onu dinleyin çünkü o da bizim sürüden.*

Ejderhanın-üzerindeki-Kız yukarı sıçradı, kanatlarını açtı ve güçlü bir biçimde çarptığı kanatları onu hemen yukarı taşıdı. Soytarı, arkasından ona tutunmuştu. Veda etmek için elini kaldırdı, sonra yeniden kızın beline tutunmak için hemen geri koydu. Bu onu son görüşümdü. Diğer ejderhalar daha çok yırtıcı kuşların haykırışlarına benzese de bana iz süren tazıları hatırlatan çığlıklar atarak onu izledi. Kanatlı domuz bile havaya sıçrarken olduğu kadar kaba bir biçimde yükseldi. Kanatlarının çarpışı öyle güçlüydü ki, kulaklarımı kapattım. Gecegözleri ise yanımda yere büzüldü. Ejderhaların bu büyük geçişinden ağaçlar sallandı ve hem ölü, hem de yeşil yapraklarını döktü. Gökyüzü bir süre bu yeşil, kırmızı, mavi ve sarı mücevherlerle süslü yaratıklarla kaplandı. Gölgeleri üzerimden her geçtiğinde, bir karaltı kapladı içimi. Ama gökyüzündeki bu büyük sürüyü seyretmek için gözlerim açıldı ve sonuncu ejderhayı, Realder'in ejderhasının kalkışını izledi. Ağaçların kubbesi kısa sürede onları görüşümden sakladı. Haykırışları gittikçe zayıfladı.

"Ejderhaların geliyor, Verity," dedim bir zamanlar tanımış olduğum adama. "Elderlingler, Buck savunması için havalandı. Aynı senin söylediğin gibi."

40

REGAL

Katalizör her şeyi değiştirmeye gelir.

* * *

Ejderhaların ayrılışının ardından sadece ormanın zeminine yavaşça düşen birkaç yaprağın fısıltısıyla kırılan büyük bir sessizlik oldu. Ne bir kurbağa ses çıkardı, ne de bir kuş öttü. Ejderhalar ayrılırken ormanın kubbesini yarmıştı. Benim yaşamımdan daha uzun süredir gölgelenen toprağın üzerinde kocaman dik güneş ışıkları parladı. Ağaçlar köklerinden sökülmüş ya da kırılmıştı ve ejderhaların iri vücutlarının geçişiyle ormanın zemininde kocaman yarıklar açılmıştı. Pullu omuzlar, kadim ağaçların kabuklarını soymuş, alttaki saklı, beyaz dokuyu açığa çıkarmışlardı. Yarılmış toprak ve ağaçlar, çiğnenmiş otlar güçlü kokularını sıcak öğleden sonraya katıyorlardı. Gecegözleri ile bu yıkımın ortasında durdum ve yavaşça etrafa baktım. Sonra su aramaya gittik.

Kampın içinden geçtik. Tuhaf bir savaş alanıydı. Ortalığa dağılmış silahlar, birkaç miğfer, ezilmiş çadırlar, oraya buraya saçılmış takımlar vardı, ama hepsi buydu. Ortada kalan cesetler, sadece Gecegözleri ve benim öldürmüş olduklarıma aitti. Ejderhaların ölü etle bir ilgisi yoktu, canlı bedenden kaçan yaşamla besleniyorlardı.

Hatırladığım dereyi buldum, susuzluğumun sanki sonu yokmuş gibi içmek için kendimi suya attım. Gecegözleri de diliyle şapırdatarak sudan içtikten sonra derenin yanındaki serin otların içi-

ne yattı. Ön pençesindeki kesiği yavaşça ve dikkatle yalamaya başladı. Kesik derisini yarmıştı, dikkatle temizleyerek dilini bu açıklığa bastırdı. Yara iyileşince, kaynaşmış koyu renkli tüysüz bir deri olarak kalacaktı. *Sadece bir iz daha,* diyerek geçiştirdi düşüncemi. *Şimdi ne yapacağız?*

Yavaşça gömleğimi derimden sıyırdım. Kuruyan kan gömleği yaralarıma yapıştırmıştı. Dişimi sıktım ve gömleği çektim. Derenin üzerine eğilip aldığım kılıç yaralarının üzerine soğuk su çarptım. Sadece birkaç iz daha, dedim kendime moralim bozuk bir halde. Ve ne yapacaktık şimdi? *Uyuyalım.*

Kulağa bundan daha iyi gelebilecek tek şey yemek yemektir.

"Şimdi başka bir şeyi öldürmeyi kaldırmaz midem," dedim ona.

İnsanları öldürmenin sorunu da bu. O kadar uğraş, karşılığında yiyecek bir şey olmasın.

Yorgun bir biçimde ayağa kalktım. "Haydi gidip çadırlarına bakalım. Yaralarımı sarmak için bir şeyler bulmam gerek. Mutlaka yiyecekleri de vardır."

Eski gömleğimi düştüğü yerde bıraktım. Başka bir tane bulurdum. Şimdi onun ağırlığını bile taşımak çok fazla rahatsızlık verecekmiş gibiydi. Çoktan kınına sokmuş olmasaydım, büyük bir ihtimalle Verity'nin kılıcını da bırakırdım. Kılıcı kınından yeniden çekmek çok büyük bir dertti. Birden bu kadar yorgun düşmüştüm işte.

Ejderhaların avı esnasında çadırlar çiğnenip dümdüz olmuştu. Bir tanesi yemek pişirmek için yakılan ateşin üzerine devrilmişti ve için için yanıyordu. Çadırı ateşten uzağa çekip ayaklarımın altında çiğnedim. Sonra kurtla beraber düzenli bir şekilde ihtiyacımız olan şeyleri kurtarmaya başladık. Kurdun burnu çabucak buldu onların yiyecek stoklarını. Biraz kurutulmuş et olsa da erzakın çoğu yol ekmeğiydi. Seçici olamayacak kadar açtık. Çok uzun zamandır çeşidi ne olursa olsun, ekmek yememiş olduğum için ekmeğin tadı güzel geldi. Bir matara şarap da buldum, ama bir kez tadınca, içmek ye-

rine yaralarımı temizlemek için kullanmaya karar verdim. Bir Farrowlunun gömleğinin kahverengi keteniyle yaralarımı sardım. Hâlâ biraz şarabım kalmıştı. Yeniden tattım şarabı. Sonra Gecegözleri'ni yaralarını temizlememe izin vermesi için ikna etmeye çalıştım, ancak zaten acıdıklarını söyleyerek karşı çıktı.

Vücudum tutulmuş, ağrımaya başlamıştı, ama ayağa kalkmak için kendimi zorladım. Askerlerin birinin çıkınını buldum, işime yaramayan şeylerin tümünü attım. İki battaniyeyi rulo yapıp sıkıca bağladım. Soğuk akşamlarda giymek için altın sarısı ve kahverengi bir pelerin de buldum. Her köşeyi arayıp biraz daha ekmek aldım ve çıkına koydum.

Ne yapıyorsun? Gecegözleri kestirmiş, neredeyse uyuyordu.

Bu gece burada uyumak istemiyorum. Bu yüzden yolculukta ihtiyaç duyacağım şeyleri toparlıyorum.

Yolculuk mu? Nereye gidiyoruz?

Bir an hareket etmeden öylece dikildim. Molly ve Buck'a geri mi? Hayır. Bir daha asla. Jhaampe'ye mi? Neden? O uzun ve yorucu siyah yoldan neden gideyim yeniden? İyi sebepler bulamadım. *Pekala, yine de bu gece burada uyumak istemiyorum. Yeniden dinlenmeden önce bu sütundan bir hayli uzak olmak istiyorum.*

Öyle olsun. Sonra, *Bu da ne?*

Tüm duyularımız karıncalanmış bir halde kaskatı kesildik. "Haydi, gidip bakalım," diye önerdim sessizce.

Öğleden sonra akşama dönüyor, ağaçların altındaki gölgeler koyulaşıyordu. Duymuş olduğumuz ses, kurbağaların ve böceklerin seslerine, gündüz kuşlarının azalan ötüşlerine ait değildi. Savaş meydanından gelmişti.

Will'i karnının üzerinde, kendini sütuna doğru çekerken bulduk. Daha doğrusu, önceden çekmişti. Onu bulduğumuzda, hareketsizdi. Bacaklarından biri yoktu, ısırılarak koparılmıştı. Yarılmış etten kemiği fırlamıştı. Kalan kısmın çevresine bir gömleğin

kolunu bağlamıştı, ama yeterince sıkı değildi. Sargıdan hâlâ kan sızıyordu. Ben ona dokunmak için öne doğru eğilirken, Gecegözleri dişlerini çıkardı. Will yaşıyordu, hemen hemen. Regal'in ona yardım edebilecek diğer adamlarını bulmak için sütundan kayıp geçmeyi ummuş olduğu şüphesizdi. Regal onun hâlâ hayatta olduğunu biliyor olmalıydı, ancak onun için kimseyi geri göndermemişti. Ona bu kadar uzun süre hizmet etmiş bir adama sadık olacak kadar bile görgüsü yoktu.

Gömlek kolunu gevşettim ve daha sıkı sardım. Sonra başını kaldırıp ağzına birazcık su damlattım.

Neden uğraşıyorsun? diye sordu Gecegözleri. *Ondan nefret ediyoruz ve neredeyse ölmüş. Bırak ölsün.*

Henüz değil. Daha değil.

"Will? Beni duyabiliyor musun, Will?"

Tek işaret nefes alış verişindeki değişimdi. Ona biraz daha su verdim. Suyun bir kısmını içti, nefes almaya çalıştı, sonra bir yudum daha içti. Daha derin bir nefes aldı ve bıraktı.

Kendimi açtım ve İrfan topladım.

Kardeşim, bırak onu. Ölmesine izin ver. Bu, ölen bir şeyi didiklemek leş yiyici kuşların işi.

"Peşinde olduğum Will değil, Gecegözleri. Bu Regal'e ulaşmak için son şansım olabilir. Bu şansı değerlendireceğim."

Gecegözleri yanıt vermedi, ama yanımda yere uzandı. Ben içime daha fazla İrfan çekmeye devam ederken, beni izledi. Öldürmek için ne kadar İrfan gerektiğini merak ettim. Yeteri kadarını toplayabilir miydim?

Will o kadar güçsüzdü ki, utandım neredeyse. İleri doğru atılarak hasta bir çocuğun elini kenara itmek kadar kolay bir biçimde savunmasını geçtim. Sadece kan kaybı ve acı değildi. Carrod'ın ölümünden kısa süre sonra Burl'ün de ölmesiydi. Ve Regal'in onu terk etmesinin şokuydu. Regal'e sadakat ona İrfanla işlenmişti.

Regal'in ona gerçek bir bağlılık hissetmemiş olmasını kavrayamazdı. Bunu onun içinde görebilmem utandırdı onu. *Öldür beni artık, Piç. Haydi. Öyle ya da böyle öleceğim zaten.*

Seninle ilgisi yok, Will. Hiçbir zaman öyle olmadı. Bunu açıkça görüyordum şimdi. Sanki bir yaranın içinde bir ok başı arıyormuş gibi içini yokladım. İstilama karşı güçsüz bir biçimde mücadele etti, ama bunu görmezden geldim. Anılarını karıştırdım, ama işe yarar pek bir şey bulamadım. Evet, Regal'in grupları vardı, ama genç ve acemiydiler, İrfanlanabilme potansiyeline sahip bir grup insandan başka bir şey değillerdi. Taş ocağında görmüş olduklarım bile şüpheliydi. Regal ondan büyük gruplar yapmasını istemişti. Böylece daha fazla gücü bir araya getirebilirlerdi. Regal bu yakınlığın zorlanamayacağını ya da bu kadar çok insan tarafından paylaşılamayacağını anlamamıştı. İrfan yolunda dört genç İrfan kullanıcısını kaybetmişti. Ölmemişler ancak gözleri bomboş kalmış, zihinleri dağılmıştı. Bunların dışında iki kişi de onunla sütundan geçmiş, ancak sonrasında İrfanlanma yeteneklerini tümden kaybetmişlerdi. Gruplar o kolay yapılmazdı.

Daha derinlere indim, Will ben içindeyken ölmekle tehdit etti beni, ancak ona bağlıydım ve zorla içine güç verdim. *Ölmeyeceksin. Henüz değil,* dedim ona vahşice. Orada, içinin derinliklerinde, sonunda aradığım şeye ulaştım. Regal'e bir İrfan bağı. Narin ve zayıftı, Regal onu terk etmiş, Will'i arkada bırakmak için elinden geleni yapmıştı. Ancak şüphelenmiş olduğum gibiydi. Kolayca çözülemeyecek kadar güçlü bir biçimde, çok uzun bir süre bağlı kalmışlardı birbirlerine.

İrfanımı topladım, kendimi merkeze aldım ve mühürledim. Kendimi hazırladım, sonra sıçradım. Ani bir yağmurun toplanıp yaz boyunca kuru kalmış bir dere yatağını doldurması gibi Will'le Regal arasındaki İrfan bağından aktım. Son anda kendimi geri çektim. Yavaşça dağılan bir zehir gibi Regal'in zihnine sızıp, onun

kulaklarıyla dinleyip onun gözleriyle gördüm. Onu biliyordum.

Uyuyordu. Hayır. Hemen hemen uyuyordu. Ciğerleri dumanla dolmuş, ağzı brendiden uyuşmuştu. Rüyalarının içine sürüklendim. Altındaki yatak yumuşacık, üzerindeki yorganlar sıcacıktı. Yere seren bu son kriz kötüydü, çok kötüydü. Piç Fitz gibi düşüp seğirmek iğrençti. Bunun bir kralın başına gelmesi uygun değildi. Aptal hekimler. Bu krizlere neyin neden olduğunu bile söyleyemediler. İnsanlar ne düşünecek onun hakkında? Terzi ve çırağı gördü, onları öldürmek zorunda artık. Kimse bilmemeli. Ona gülecekler. Hekim geçen hafta onun daha iyi olduğunu söylemişti. Pekala, yeni bir hekim bulur ve eskisini de yarın asar. Hayır. Onu Kralın Halkası'ndaki İşlenmişlere verir, şimdi çok açtırlar. Sonra İşlenmişlerle beraber büyük kedileri de salar. Bir de boğayı, geniş boynuzlu, hörgüçlü olan beyaz boğayı.

Gülümsemeye ve kendine bunun eğlenceli olacağını, yarının ona mutluluk getireceğini söylemeye çalıştı. Oda dumanın iç bayıltıcı kokusuyla doluydu, ama bu bile onu yatıştıramamıştı. Her şey çok iyi gitmişti, çok çok iyi. Ama sonra Piç her şeyi mahvetmişti. Burl'ü öldürmüş, ejderhaları uyandırmış ve onları Verity'ye göndermişti.

Verity, Verity, hep Verity. Doğduğundan beri. Verity ve Chivalry'nin yüksek atları varken, o bir midilliyle sınırlanırdı. Verity ve Chivalry'nin gerçek kılıçları vardı, ama o tahta kılıçla idman yapmak zorundaydı. Verity ve Chivalry hep beraberdi, hep yaşça büyüktü, hep daha iriydi. O daha iyi bir kandan gelse de hep daha iyi olduklarını ve bu yüzden tahtı almaları gerektiğini düşünürlerdi. Annesi Verity ve Chivalry'nin onu kıskandıklarını söyleyerek uyarmıştı onu. Annesi ona hep dikkatli olmasını, dikkatli olmaktan da fazlasını yapmasını söylemişti. Yapabildikleri takdirde öldüreceklerdi onu, öldüreceklerdi, öldüreceklerdi. Annesi elinden gelenin en iyisini yapmış, onları gücü yettiğince uzağa gön-

dermişti. Ama uzağa gönderilseler de geri gelebilirlerdi. Hayır. Güvende olmanın tek yolu vardı, tek bir yolu.

Pekala, yarın kazanacak. Grupları var, yok mu? Güçlü genç adamlardan kurulmuş gruplar, onun için, sadece onun için ejderhalar yapacak gruplar. Grupları ona bağlıydı ve ejderhalar da ona bağlı olacaktı. Daha fazla grup, daha fazla ejderha yapacaktı, daha çok, Verity'den çok ejderhası olana dek. Grupları onun için Will'in eğitmiş olması hariç tabii, şimdi Will yararsızdı. Bir oyuncak gibi kırılmıştı. Onu havaya fırlatırken, ejderha bacağını ısırıp koparmıştı ve Will rüzgarsız havada uçan bir uçurtma gibi ağacın üzerine inmişti. İğrençti. Tek bacaklı bir adam. Kırık şeylere tahammül edemezdi. Kör gözü yeterince kötüydü zaten. Bir de bacağını kaybetmek mi? Sakat bir hizmetkarı olan bir kral için ne düşünürdü insanlar? Annesi sakatlara asla güvenmemişti. Sakatlar kıskanç olur, diye uyarmıştı annesi onu, fark ettirmeden saldırırlar sana. Ama grupları için Will'e ihtiyacı vardı. Aptal Will. Hep Will'in suçu. Ama insanların içinde nasıl İrfan uyandırılacağını, onları nasıl grup yapacağını bilen oydu. O halde belki de Will için birini geri göndermeliydi. Tabii Will hâlâ hayattaysa.

Will? Regal kararsız biçimde İrfanlandı bize doğru.

Tam olarak değil. İrfanımla etrafını sardım. Gülünç olacak kadar kolay oldu bu, uyuyan bir tavuğu tüneğinden almak gibi.

Bırak beni! Bırak beni!

Diğer gruplarına ulaşmaya çalıştığını hissettim. Ondan uzağa ittim onları ve Regal'i onların İrfanına kapattım. Hiç gücü yoktu, hiçbir zaman gerçek bir İrfan gücüne sahip olmamıştı. Kukla oynatır gibi yönettiği hep grubun gücü olmuştu. Bu beni şaşkına çevirdi. Bir yıldan fazla süredir içimde taşıdığım tüm o korku. Ne içindi? Ağabeylerinin oyuncaklarını almak için planlar kuran zırıldayan, şımarık bir çocuk için. Taç ve taht onun için, onların atları ve kılıçlarının taşımış olduğu anlamdan fazlasını taşımıyordu.

Bir krallığı yönetmek gibi fikri yoktu, sadece taç giyip istediğini yapmaktı dilediği. Önce annesi, sonra da Galen yapmıştı onun planlarını. Onlardan sadece istediklerini nasıl elde edeceğine dair kurnazlık öğrenmişti. Galen grubu ona bağlamış olmasaydı, hiçbir zaman herhangi bir gerçek gücü kullanamazdı. Grubundan yoksun kalınca, onu olduğu gibi gördüm. Hiçbir zaman reddedilmemiş, zalimliğe eğilimli, şımarık bir çocuk.

Korkup kaçtığımız şey bu mu? Bu?

Gecegözleri, ne arıyorsun burada?

Senin avın benim avım, kardeşim. Almak için bu kadar uzağa gittiğimiz etin ne olduğuna bakacağım.

Regal kıvranıp çırpındı, kurdun İzan dokunuşunu zihninde hissetmek gerçekten midesini bulandırdı. Pis ve iğrenç, bitli köpek gibi bir şey, çirkin ve pis kokulu, geceleri odasında kaçışıp duran ve yakalanamayan fareye benzer yaratık kadar kötü... Gecegözleri daha da yakına eğildi, sanki kokusunu o kadar uzaktan alabiliyormuş gibi İzanını ona bastırdı. Regal öğürdü ve titredi.

Yeter, dedim Gecegözleri'ne ve kurt şiddetini azalttı.

Eğer onu öldüreceksen hemen yap, diye önerdi bana. *Diğeri zayıflıyor ve acele etmezsen ölecek.*

Haklıydı. Will'in nefesi hafiflemiş ve hızlanmıştı. Sıkıca kavradım Regal'i, sonra da Will'e daha fazla güç gönderdim. Almamaya çalıştı, ama kendi üzerindeki denetimi o kadar güçlü değildi. Seçme şansı olduğu takdirde, vücut hep yaşamayı seçer. Will'in de ciğerleri güçlendi, kalbi daha kuvvetli çarpmaya başladı. Bir kez daha İrfan çektim içime. Kendimi bu İrfanın merkezine yerleştirdim ve amacını biledim. Dikkatimi yeniden Regal'e verdim.

Eğer beni öldürürsen, kendini yakarsın. Eğer beni İrfanla öldürürsen, kendi İrfanını kaybedersin.

Bunu düşünmüştüm. İrfanlı olmaktan hiçbir zaman büyük bir zevk almamıştım. İrfanlı olmaktan çok İzanlı olmuştum. Bu bir

kayıp olmazdı.

Kendimi Galen'i hatırlamaya zorladım. Regal için yarattığı bağnaz grubu getirdim aklıma. Bu amacıma bir şekil verdi.

Çok uzun zamandır bunu yapmayı arzulamış olmama rağmen, onun üzerindeki İrfanımı gevşettim.

Sonrasında, Will'den geriye pek bir şey kalmadı. Ama yanına oturdum ve istediğinde, ona su verdim. Belirsiz bir şekilde soğuktan şikayetçi olduğunda üzerini bile örttüm. Bu ölüm döşeği bekçiliğim, kurdun aklını karıştırdı. Boğazını bıçakla boydan boya yarmak her ikimiz için de çok daha hızlı olurdu. Daha nazik belki de. Ama artık bir suikastçı olmamaya karar vermiştim. Bu nedenle son nefesini vermesini bekledim ve bu nefesi verdiğinde, ayağa kalkıp oradan uzaklaştım.

* * *

Dağ Krallığı, Buck sahiline çok uzaktı. Ejderhalar, yorulmak nedir bilmeden ve hızla uçsalar da çok uzaktı. Birkaç gün Gecegözleri ve benim için huzurlu geçti. Boş Taş bahçe'nin, siyah İrfan yolunun bir hayli uzağına gittik. İkimizin vücudu da iyi avlanamayacak kadar ağrıyordu, ama içinde alabalıklar olan güzel bir dere bulduk ve onu takip ettik. Günler neredeyse çok sıcak, geceler açık ve yumuşaktı. Balık tuttuk, yedik, uyuduk. Sadece beni incitmeyecek şeyler düşündüm. Burrich'in kollarındaki Molly'yi değil, Burrich'in sağlıklı sağ koluna sığınan Nettle'ı. Onun için iyi bir baba olacaktı. Deneyimi vardı. Hatta ileride küçük kardeşleri olabileceğini ummaya bile içim elverdi. Dağ Krallığı'na barışın geri geldiğini, Kızıl Gemiler'in Altı Dükalık kıyılarından kovulduğunu düşündüm. İyileştim. Tam olarak olmasa da. Bir yara izi hiçbir zaman sağlıklı ete denk değildir, ama kanamaz.

* * *

Ejderha Verity'nin Buckkeep'in üzerindeki göklerde göründüğü yaz öğleden sonrasında oradaydım. Onunla birlikte, Buckke-

ep Şatosu'nun altımızda parlayan siyah burçlarını ve kulelerini de gördüm. Şatonun ilerisinde, bir zamanlar Buckkeep kasabasının olduğu yerde, binaların ve ambarların kararmış kabukları vardı. İşlenmişler sokaklarda ağır ağır yürüyor, kasılarak yürüyen Akıncılar tarafından itekleniyorlardı. Çadır bezinden paçavraların sarktığı direkler, durgun suların üzerinden yukarı fırlıyordu. Limanda bir düzine Kızıl Gemi huzur içinde sallanıyordu. Ejderha Verity'nin kalbinin öfkeyle şiştiğini hissettim. Bu görüntü karşısında Kettricken'ın ıstırap dolu haykırışını duyduğuma yemin ederim.

Sonra kocaman türkuvaz ve gümüş ejderha, Buckkeep Şatosu'nun zemininin ortasına doğru inişe geçti. Onu vurmak için yükselen okların uçuşunu, önünde sinen askerlerin haykırışlarını görmezden geldi. Gölgesi onların üzerine yayılırken ve gövdesini yere indirmek için koca kanatlarını açarken hissizdi. Onları ezmemiş olması bir mucizeydi. Hatta inişe geçerken, Kettricken onun omuzları üzerinde ayağa kalkmaya çalışarak kargılarını indirip uzaklaşmaları için muhafızlara bağırıyordu.

Yere inince, saçı başı darmadağın olan Kraliçe Kettricken'ın inmesine izin vermek için omzunu eğdi. Starling Birdsong da onun ardından aşağı kaydı ve onlara doğrultulmuş, yan yana dizili kargıları başıyla selamlayarak kendini gösterdi. Tanıdık gelen birkaç yüz bile görmedim ve mahrumiyetin onları nasıl değiştirmiş olduğuna ben de Verity kadar üzüldüm. Sonra Patience, elinde sıkıca tuttuğu kargısı, toplanmış saçlarının üzerinde yana eğilmiş miğferiyle öne çıktı. Solgun yüzünde çakmaktaşı gibi parlayan ela gözleriyle korkmuş muhafızlarının arasından geçti. Ejderhayı görünce, durdu. Kraliçeden ejderhanın koyu renk gözlerine geçti bakışları. Bir nefes aldı, nefesini tuttu, sonra sözcüğü fısıldadı. "Elderling." Sonra sevinçten bağırarak kargısını ve miğferini havaya attı ve "Bir Elderling! Biliyordum, biliyordum, geri geleceklerini biliyordum!" diye bağırarak Kettricken'ı kucaklamak için öne atıldı. Topukları

üzerinde döndü. Kraliçe için sıcak bir banyodan, Buckkeep Şatosu'nun kapılarından bir saldırı hazırlanmasına kadar emirler yağdırdı. Ama her zaman kalbimde yer vereceğim an, geriye dönüp, ayağını Ejderha Verity'ye vurup ona çabuk olmasını ve bu lanet gemileri limanından çıkarmasını söylediği andı.

Buckkeep'in Leydi Patience'ı ona hemen itaat edilmesine alışmıştı.

Verity havalandı ve savaşa her zaman olduğu gibi gitti. Yalnız başına. Sonunda, dileği yerine gelmiş, düşmanlarıyla İrfanla değil, etiyle karşı karşıya gelmişti. Daha ilk geçişinde, kuyruğuyla bir kez biçerek gemilerin ikisini parçaladı. Hiçbirinin ondan kaçmamasını amaçlamıştı. Sadece saatler sonra Soytarı, Ejderhanın-üzerindeki-Kız ve onları izleyen diğer ejderhalar ona katıldılar, ama o zamana kadar Buck Limanında tek bir Kızıl Gemi bile kalmamıştı. Onlar da Ejderha Verity'nin bir zamanlar Buckkeep kasabası olan yerin dik sokaklarındaki avına katıldılar. Sokaklar Akıncılardan temizlendiğinde daha akşam bile olmamıştı. Kaleye sığınmış olanlar yeniden kasabaya doluşup yıkıma ağladılar, gerçekten, ama aynı zamanda yaklaşıp onları kurtarmak için dönmüş olan Elderlinglere şaştılar hayranlıkla. Gelen ejderhaların sayısına rağmen, Buck halkının en açık biçimde hatırlayacağı ejderha Verity'di. Gerçi ejderhalar üzerlerinde uçup gölgelerini aşağı bıraktığında, halk hiçbir şeyi açık bir biçimde hatırlayamazdı. Yine de "Buck'ın Temizlenmesi" konulu duvar kilimlerinin tümünde görülen ejderha oydu.

Sahil dükalıkları için o yaz ejderhaların yazıydı. Hepsini gördüm ya da uykuda geçen saatlerime uyduğu kadarını. Uyanıkken bile, uzaktan duymaktan çok hissedilen bir gök gürültüsü gibi farkındaydım bunun. Verity'nin Buck'ı, Bearns'ı, hatta Kızıl Gemiler ve Akıncıların Yakın Adalar'ını temizlemek için ejderhaları ne zaman kuzeye götürdüğünü biliyordum. Ripple Kalesi'nin karış ka-

rış aranmasını ve Bearns Düşesi Faith'in kendi burcuna dönüşünü gördüm. Ejderhanın-üzerindeki-Kız ve Soytarı, Akıncıların kökünü adalardaki kalelerden de kazıyarak Rippon ve Shoaks sahili boyunca güneye uçtu. Verity onlara sadece Akıncılardan beslenmek zorunda olduklarını nasıl aktardı bilmiyorum, ama emrine uyuldu. Altı Dükalık halkı onlardan hiç korkmadı. Çocuklar, kulübe ve barakalardan dışarı koşup yukarı, kıymetli taşlarla süslü yaratıkları işaret ettiler. Ejderhalar geçici olarak doyduklarında kumsalların üzerinde ve otlakların içinde uyuduğunda, insanlar korkmadan aralarında yürüyüp mücevherler gibi parlayan bu yaratıklara elleriyle dokundular .Ve Akıncıların kaleler kurmuş oldukları her yerde, ejderhalar iyice doyurdular kendilerini.

Yaz yavaşça bitti ve günleri kısaltıp yaklaşan fırtınaları haber veren sonbahar geldi. Kurtla beraber kışın sığınacak bir yer düşünürken, ben daha önce hiç görmediğim kumsalların üzerinde uçan ejderhalara dair rüyalar gördüm. Sular bu haşin kıyılara çarpıp soğuk soğuk çalkalandı ve dar koylarının sırtları buz tuttu. *Dişadalar*, diye tahmin ettim. Verity savaşı onların kıyılarına taşımayı arzulamıştı hep ve hınçla yaptı bunu. Bu da Kral Wisdom'ın zamanındaki gibiydi.

Mevsim kıştı ve Dağlar'ın yüksek kısımlarına kar düşmüş, ancak ejderhalar başımın üzerinden son geçtiğinde sıcak su kaynaklarının soğuk havaya karışıp buharlaştığı vadiye henüz kar inmemişti. Kulübemin kapısına gelip geçişlerini, göç eden kazlar gibi büyük bir tertiple uçuşlarını izledim. Gecegözleri garip haykırışlarına çevirdi başını ve karşılık olarak kendi ulumasını gönderdi havaya. Üzerimden geçerlerken, dünya etrafımda hızla titreyerek parladı ve buna dair belirsiz bir anı dışında her şeyi kaybettim. Uçuşlarını Verity'nin yönetip yönetmediğini ya da Ejderhanın-üzerindeki-Kız'ın aralarında olup olmadığını bile söyleyemem size. Tek bildiğim Altı Dükalık'ta barışın yeniden sağlanmış olduğu

ve Kızıl Gemiler'in bir daha kıyılarımıza yaklaşmaya cesaret edemeyeceğidir. Ejderhaların eskiden olduğu gibi Taş Bahçe'de güzelce uyumasını umut ettim. Şişte pişen tavşanı çevirmek için kulübeme geri döndüm. Uzun, sessiz bir kışı bekledim.

Böylece Elderlinglerin vaat edilen yardımı Altı Dükalık'a getirilmiş oldu. Aynen Kral Wisdom'ın zamanında olduğu gibi geldiler ve Kızıl Gemiler'i Altı Dükalık kıyılarından sürdüler. Bu büyük temizlik esnasında koca yelkenli iki Beyaz Gemi de batırıldı. Aynen Kral Wisdom'ın zamanında olduğu gibi, ejderhaların altlarındaki insanların üzerine yaydıkları gölgeler, geçerken hayatlarından anlar ve anılar çaldı. Ejderhaların tüm şekilleri ve renkleri, daha önce olduğu gibi o dönemin tüm parşömenlerine ve duvar kilimlerine girdi. Halk, savaşın ejderhalar üstlerindeki göğü doldurduğunda hatırlayamadıkları kısımlarını tahmin ve hayallerle tamamladı. Ozanlar buna dair şarkılar yazdı. Şarkıların tümü Verity'nin kendisi olarak türkuvaz bir ejderhanın üzerinde yurda döndüğünü ve hayvanı Kızıl Gemiler'le savaşmaya sürdüğünü söyler. Şarkıların en iyileri, savaş bittiğinde, Verity'nin ejderhalar tarafından büyük bir onurla kendileriyle kutlama yapması için ödüllendirildiğini ve sonra Buck onu çağırmaya yeniden ihtiyaç duyana dek onların büyülü şatosunda yanlarında uyuyacağını söyler. Böylece gerçek, Starling'in bana söylemiş olduğu gibi, olaylardan büyük bir şey haline geldi. Buna rağmen, zaman kahramanların ve olağanüstü şeylerin zamanıydı.

Regal, atının sırtında sıra sıra dizilmiş altı bin Farrowlunun başına geçip sadece Buck'a değil, Sahil dükalıklarının tümüne yardım ve erzak getirmek için geldiğinde olduğu gibi. Döndüğü haberleriyle birlikte Buck nehrinden aşağı düzenli bir akıntıyla gelen canlı hayvan, tahıl ve Tradeford Malikanesi'nin kendi hazineleriyle dolu mavnalar ondan önce ulaşmıştı. Herkes prensin gördüğü bir rüyadan nasıl sıçrayıp uyandığını ve mucizevi bir şekil-

de Kral Verity'nin Buckkeep'e dönüşüne ve Altı Dükalık'ı kurtarmak için Elderlingleri çağırdığına dair kehanetlerde bulunarak Tradeford koridorlarında nasıl yarı çıplak koştuğunu konuşuyordu şaşkınlık içinde. Dağlardan tüm birliklerini çekip Kral Eyod'a en alçak gönüllü özürlerini ve zarara karşılık cömert bir tazminat sunarak kuşlar gönderildi. Regal, Kraliçe Kettricken'ın Verity'nin çocuğunu doğuracağını ve bir sonraki Farseer hükümdarına sadakat sözü veren ilk kişinin kendisi olmak istediğini önceden haber vermek için asilzadelerini çağırdı. Günün şerefine, tüm dar ağaçlarının indirilip yakılmasını, tüm mahkumların affedilip serbest bırakılmasını, Kralın Halkası adının Kraliçe Bahçesi olarak değiştirilmesini ve yeni birliğin bir sembolü olarak altı dükalıktan da gelen ağaç ve çiçeklerle yeşertilmesini emretti. O günden sonra Kızıl Gemiler Tradeford civarına saldırdığında, Regal kendi atını ve zırhını isteyip halkını savunmasını yönetmek için atını sürdü. Tüccarlar ve dok işçileriyle, asiller ve dilencilerle yan yana savaştı. Bu savaşta Tradeford'un sıradan halkının sevgisini kazandı. Kettricken'ın doğuracağı çocuğa her zaman sadık kalacağını ilan ettiğinde ise, halk da onun yeminine katıldı.

Buckkeep'e ulaştığında, kraliçenin kendisi gelip onun onurundan şüphe ettiği için en sefil özürlerini kabul etme alçak gönüllüğünü gösterene dek, şatonun kapısında günlerce diz çökmüş bir halde kaldığı ve üzerinde sadece çuval bezinden bir giysi olduğu söylenir. Kettricken'ın ellerine hem Altı Dükalık tacını, hem de sıradan Veliaht bandını verdi. Ona, artık hükümdarının amcası olmaktan daha yüksek bir unvana sahip olmayı istemediğini söyledi. Regal'in sözleri karşısında kraliçenin solgunluğu ve sessizliği hamileliğinin neden olduğu mide rahatsızlığına yoruldu. Kraliçenin danışmanı Lord Chade'e, ise İrfan ustası Solicity'nin parşömenlerini ve kitaplarını geri verdi. İçlerinde yanlış ellere geçtiğinde kötülüğe çevrilecek çok şey olduğu için ondan bunlara iyi bakması-

nı istedi. Soytarı savaştan Buckeep'e döner dönmez ona vermek istediği topraklar ve bir unvan vardı. Ve çok, çok sevgili yengesi Leydi Patience'a Chivalry'nin armağan etmiş olduğu yakutları geri verdi, çünkü bunlar hiçbir boynu Leydi Patience'ın boynunu süsledikleri kadar zarif bir biçimde süsleyemezlerdi.

Ona benim anıma bir heykel diktirmeyi de düşünmüştüm, ama artık bunun biraz fazla olacağına karar vermiştim. Ona işlemiş olduğum bağnaz sadakat benim en güzel anıtım olacaktı. Regal yaşadıkça, Kraliçe Kettricken ve çocuğu ondan daha sadık bir kula sahip olmayacaktı.

Elbette sonunda bu da gecikmedi. Prens Regal'in trajik ve tuhaf ölümünü herkes duydu. Bir gece ona yatağında vahşice saldıran kuduz yaratık, sanki yaptığı işe sevinmiş gibi sadece geceliğinin üzerine değil, yatak odasının her yerine kanlı izlerini bırakmıştı. Dedikodular, bu yaratığın Tradeford'dan itibaren, tüm o mesafeyi bir şekilde onunla birlikte katetmiş aşırı derecede iri bir nehir faresi olduğunu söylüyordu. Bu, Buckkeep'teki herkes için rahatsız ediciydi. Kraliçe, her bir odayı didik didik aramak için fare köpekleri getirtti, ancak bir sonuç alamadı. Burcun hizmetkarları arasında kocaman bir fare görme dedikoduları yaygınlık kazansa da hayvan ne yakalanabildi, ne de öldürüldü. Bazıları olayın üzerinden aylar geçmesine rağmen, Lord Chade'in nadiren yanında beslediği dağ gelinciği olmadan görülmesinin nedeninin bu olduğunu söyler.

41

KATİP

Gerçeği söylemek gerekirse, İşlemek Kızıl Gemiler'in buluşu değildir. Kral Wisdom'ın zamanında bunu güzel bir şekilde biz öğrettik onlara. Dışadalılardan intikamımızı alan Elderlingler bu adalar bölgesinin üzerinde uçtu birçok kez. Birçok Dışadalı hırsla yenip yutuldu, ama ejderhalar bir bu kadarının üzerinden de onları anılarından ve duygularından yoksun kılacak kadar sık uçtular. Kendi akrabalarına karşı hissiz yabancılara dönüştü bu Dışadalılar. Bu uzun bellekli halkın, acısını unutmamış olduğu bu dertti. Kızıl Gemiler yola çıktığında, amaçları Altı Dükalık'ın topraklarını ya da refahını elde geçirmek değildi. Çok uzun zaman önce, onların büyük-büyük-büyükannelerinin zamanında bizim onlara yapmış olduğumuz şeyi bize yapmaktı.

Bir halkın bildiğini, bir diğeri öğrenebilir. Altı Dükalık onları barbarlar olarak hor görse de onlarında kendi bilginleri, bilge insanları vardı. Böylece bulabildikleri her eski parşömendeki ejderhalara dair bu beyanlar, onlar tarafından incelendi. Somut bir kanıt bulmak zor olsa da bana öyle geliyor ki, Bucklı İrfan ustaları tarafından toplanan bazı parşömen kopyaları Kızıl Gemiler kıyılarımızı tehdit etmeden önceki günlerde böyle şeyler için yüklü miktarda para ödeyen Dışadalı tüccarlara satılmış olabilir. Ve buzulların yavaş hareketi, kendi kıyılarında siyah taştan yontulmuş bir ejderha ve bu siyah taştan birçok kaya parçasını ortaya

çıkarınca, bilgeleri bilgilerini Kebal Rawbread'in doymak bilmez intikam arzusuyla birleştirdi. Kendi ejderhalarını yaratmaya ve bir zamanlar bizim onlara verdiğimiz vahşi yıkımı Altı Dükalık'ın başına musallat etmeye karar verdiler.

Buck'ı temizlediklerinde sadece bir Beyaz Gemi karaya çekildi Elderlingler tarafından. Ejderhalar tek bir adam kalmayana dek mürettebatın tümünü hırsla yiyip yuttu. Gemide sadece, büyük parlak siyah taş blokları bulundu. İçlerinde sanırım, İşlenen Altı Dükalık halkının çalınan yaşamları ve duyguları vardı. Dışadalı bilginlerin incelemeleri, yeteri kadar yaşam gücüyle doldurulan taşların Dışadalılara hizmet edecek ejderhalar haline getirilebileceğine inanmaya yöneltmişti onları. Bir ejderha yaratmanın tüm bilgisini keşfetmeye bu kadar yaklaşmış olduklarını düşünmek insanı ürpertiyordu.

Döngüler ve döngüler, Soytarı'nın bir zamanlar bana söylemiş olduğu gibi. Dışadalılar bizim kıyılarımıza baskın düzenledi ve Kral Wisdom onları geri püskürtmek için Elderlingleri getirdi. Ejderhalar, kulübelerinin üzerinde o kadar çok uçtu ki, Dışadalıları İrfanlarıyla İşledi. Nesiller sonra onlar da bizim kıyılarımızı basıp halkımızı İşlemeye geldi. Bu yüzden Kral Verity Elderlingleri uyandırmaya gitti. Elderlingler onları geri püskürttü ve bu esnada da İşledi. Bu nefret bir kez daha iltihaplanırsa, ne olur diye merak ediyorum, ta ki...

* * *

İçimi çektim ve tüy kalemimi elimden bıraktım. Çok fazla yazmıştım. Her şeyin anlatılmasına gerek yoktu. Her şey anlatılmamalıydı. Parşömenimi kaldırdım ve yavaşça şömineye yürüdüm. Oturmaktan bacaklarım tutulmuştu. Soğuk, nemli bir gündü, okyanusun sisi vücudumdaki her eski yarayı bulmuş ve acısını azdırmıştı. Hâlâ en kötüsü ok yarasıydı. Soğuk bu yara izini gerdiğinde, çekişini vücudumun her bir bölümünde hissediyordum.

İnce parşömeni korların üzerine attım. Bunu yapmak için Gecegözleri'nin üzerinden atlamak zorunda kaldım. Kurdun ağzı ve burnu artık kırlaşmaya başlamıştı ve kemikleri böyle havaları benimkilerden çok sevmiyordu.

Şişmanlıyorsun. Tek yaptığın şöminenin yanında yatıp beynini pişirmek. Neden ava çıkmıyorsun?

Gecegözleri gerindi ve içini çekti. *Git de oğlunla uğraş benim yerime. Ateşin daha fazla oduna ihtiyacı var.*

Ancak ben daha ona seslenemeden, oğlum odadan içeri girdi. Yanan parşömenin kokusu karşısında burnunu kırıştırdı ve eleştirir gibi baktı bana. "Biraz daha odun getirmem için söylemen yeterdi. İyi parşömenin ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun?"

Yanıt vermedim, o da sadece içini çekip bana bakarak başını iki yana salladı. Odun getirmek için dışarı çıktı.

O bana Starling'in hediyesiydi. İki yıldır onunlaydım ve hâlâ alışamamıştım. Sanki hayatımın bir bölümünde ben de onun gibi çocuk olmuşum gibi gelmiyor. Starling'in onu bana getirdiği günü hatırlıyorum ve gülümsemek zorunda kalıyorum. Her yıl iki üç kez yaptığı gibi beni ziyaret etmeye ve keşişler gibi yaşadığım için azarlamaya gelmişti. Ama bu kez çocuğu bana getirmişti. Starling kapımı yumruklarken, o zayıf bir midillinin üzerinde oturmuştu. Kapıyı açtığımda, Starling hemen dönüp, "İn aşağı, içeri gel. Burası sıcak," diye seslenmişti ona.

O da midillinin eyersiz sırtından aşağı kayıp inmiş, titreyerek midillisinin yanında durup gözlerini bana dikmişti. Siyah saçları yüzünde dalgalanıyordu. Dar omuzlarının etrafına sardığı Starling'in eski pelerinine yapışmıştı.

"Sana bir oğul getirdim," dedi Starling ve bana bakarak sırıttı.

İnanmayarak gözlerine baktım. "Yani onun... benim olduğunu mu söylüyorsun?"

Starling omuzlarını silkti. "Onu alırsan, sana iyilik edebileceğini düşündüm." Duraksadı. "Aslında, senin ona iyilik edebileceğini. Giysiler, düzenli yemekler ve böyle şeylerle işte. Elimden geldiğince baktım ona, ama bir ozanın hayatı..." Sesi giderek azaldı.

"O halde o... Sen, biz..." Umudumu inkar ederek sözcüklerin arasında çırpındım. "O senin oğlun mu? Benim oğlum mu?"

Sözlerim karşısında, gözleri acımayla yumuşasa da yüzündeki sırıtış büyümüştü. Başını iki yana salladı. "Benim mi? Hayır. Senin mi? Sanırım bu mümkün. Sekiz yıl önce Flounder Koyu'ndan geçtin mi? Altı ay önce orada buldum onu. Köyün çöplüğünde çürük sebze yiyordu. Annesi ölmüş ve gözleri birbirine uymadığı için ablası onu almadı. Şeytandan peydahlanmış bir piç olduğunu söylüyor çocuğun." Bana bakarak başını kaldırdı ve "Bu yüzden senin olabileceğini düşündüm," diye ekledi. Yeniden çocuğa döndü ve sesini yükseltti. "İçeri gel, dedim sana. Burası sıcak. Ve gerçek bir kurtla beraber yaşıyor. Gecegözleri'ni seveceksin."

Hap garip bir çocuktu, gözlerinden biri kahverengi, diğeri maviydi. Annesi merhametli olmamıştı ve hayatının ilk anıları pek de hoş değildi. Ona Mishap adını vermişti. Belki de onun için öyleydi. Onu daha çok "oğlum" diye çağırdığımı fark ettim. Buna aldırıyor görünmüyor. Ona harfleri, sayıları, ekin yetiştirmeyi ve hasatı öğrettim. Starling onu bana getirdiğinde yedi yaşındaydı. Şimdi neredeyse on oldu. Ok atmakta iyi. Gecegözleri onu onaylıyor. Yaşlı kurt için iyi avlanıyor.

Starling geldiğinde, bana haberler getirir. Bunu her zaman hoş karşıladığımı bilmem. Çok şey değişmişti ve çoğu garipti. Leydi Patience Tradeford'u yönetiyordu. Kendir otu tarlalarından, şimdi iyi iplik kadar verimli bir biçimde kağıt da üretiyordu. Bahçelerinin büyüklüğü iki katına çıkmıştı. Bir zamanlar Kralın Halkası olan yer şimdi Altı Dükalık'ın her bir köşesinden ve ilerisinden toplanmış bitkilerle bir botanik bahçeydi.

Burrich, Molly ve çocukları iyiydiler. Nettle ve küçük Chivalry dışında bir bebekleri daha olacaktı. Molly kovanları ve mum dükkanıyla ilgileniyor, Burrich, Ruddy ve Ruddy'nin taylarının damızlıklarından aldığı parayı yeniden at yetiştirmeye başlamak için kullanıyordu. Starling bunları biliyordu, çünkü onların izini sürüp Ruddy ve Sooty'nin taylarının Burrich'e verilmesini sağlayan oydu. Zavallı yaşlı Sooty, Dağlar'dan eve dönerken sağ çıkamayacak kadar yaşlıydı. Molly ve Burrich benim yıllar önce öldüğüme inanıyorlardı. Bazen buna ben de inanıyordum. Starling'e hiçbir zaman nerede oturduklarını sormadım. Çocukların hiçbirini görmedim. Bu konuda gerçekten babamın oğluydum.

Kettricken bir erkek doğurdu, Prens Dutiful. Starling bana onun babasının rengini aldığını, ama belki de Kettricken'ın kardeşi Rurisk gibi, uzun ve ince bir adam olacak gibi göründüğünü söyledi. Starling onun bir çocuğun olması gerektiğinden daha ciddi olduğunu düşünüyor, ama öğretmenlerinin hepsi ona bayılıyor. Büyükbabası, bir gün her iki toprağı da yönetecek delikanlıyı görmek için Dağ Krallığı'ndan oraya onca yol geldi. Çocuktan memnun kaldı. Diğer büyükbabasının yaptığı anlaşmadan sonra, olup biten onca şey hakkında ne düşüneceğini merak ettim.

Chade artık gizlenerek yaşamıyor. Kraliçenin saygıdeğer danışmanı artık o. Starling'e göre, genç kadınların arkadaşlığından çok hoşlanan züppe bir ihtiyar. Ama bunu söylerken gülümsüyor ve "Chade Fallstar'ın Tahminleri" öldükten sonra Starling'in hatırlanacağı şarkı olacaktı. Chade'in nerede olduğumu bildiğinden emindim, ama beni hiç aramadı. Bazen Starling gelince, bana nadir bulunan eski parşömenler, nadir bulunan bitki tohumları ve kökleri getirir. Bazen de ince kağıt ve iyi parşömenler getirir. Kaynağını sormama gerek yoktur. Ara sıra karşılığında üzerinde kendi el yazım olan kağıtlar veririm ona: yararları ve tehlikeleriyle bitki çizimleri, o eski şehirde geçirdiğim zamana dair açıklamalar,

Chalced'dan ötesindeki topraklara uzanan yolculuklarımın kayıtları. O da bunları bir görev bilinciyle götürürdü.

Bir kez ondan bana bir Altı Dükalık haritası getirdi. Haritayı yapmaya dikkatli bir biçimde Verity'nin eli ve mürekkepleri başlamıştı, ama hiç bitmemişti. Bazen bu haritaya bakıp üzerine doldurabileceğim yerleri düşünürüm. Ama onu duvara astım ve değiştireceğimi sanmıyorum.

Soytarı'ya gelince, Buckkeep Şatosu'na döndü. Kısa süre sonra. Ejderhanın-üzerindeki-Kız onu oraya bıraktı ve Soytarı onsuz havalanan kızın ardından ağladı. Hemen bir kahraman ve büyük bir savaşçı olarak alkışlandı. Eminim kaçışının nedeni de buydu. Regal'den ne unvan, ne de toprak kabul etti. Kimse Soytarı'nın nereye gittiği ya da bundan sonra ona ne olduğu konusunda emin değil. Starling, onun yurduna döndüğüne inanıyor. Belki de. Belki de bir yerlerde zevkli ve mucizevi kuklalar yapan bir oyuncakçı vardır. Ümit ederim, gümüşi mavi bir küpe takıyordur. Bileğime bıraktığı parmak izleri solup koyu bir griye döndü.

Sanırım onu hep özleyeceğim.

Buck'a geri dönüş yolunu bulmam altı yılımı aldı. Bir yıl Dağlar'da geçti. Bir yıl Kara Rolf'la geçti. Gecegözleri ve ben oradaki mevsimlerden kendi türümüze dair çok şey öğrendik, ama en çok kendi birlikteliğimizi sevdiğimizi fark ettik. Holly'nin elinden geldiğince çabalamasına rağmen, Ollie'nin kızı bana baktı ve kesinlikle yapamayacağıma karar verdi. Çok incinmedim, bu yeniden yola düşmem için mazeret oldu.

Yakın Adalar'ın kuzeyinde de bulunduk. Orada kurtlar da ayılar gibi beyazdı. Chalced'ın güneyine, hatta Bingtown'ın ötesine gittik. Rain Nehri'nin kıyısından yukarı yürüdük ve geri dönmek için bir sala bindik. Gecegözleri'nin gemiyle yolculuk etmekten hoşlanmadığını, benim de kışı olmayan toprakları sevmediğimi keşfettik. Verity'nin haritalarının sınırlarının ötesine yürüdük.

Bir daha asla Buck'a dönmeyeceğimi düşünmüştüm. Ama döndük. Sonbahar rüzgarları bir yılda getirdi bizi buraya, o zamandan beri buradan ayrılmadık. Yerleştiğimiz kulübe eskiden bir odun kömürcüsüne aitti. Forge kasabasından ya da bir zamanlar Forge'un bulunduğu yerden uzak değildi. Deniz ve kışlar bu kasabayı yutmuş, kötü hatıralarını boğmuştu. Bir gün belki de insanlar gelip zengin derin köklerini ararlardı yeniden. Ama kısa süre içinde değil.

Starling gelince, beni azarlayıp hâlâ genç bir adam olduğumu söyler bana. Bana bir gün kendime ait bir yaşamım olmasına dair ısrarıma ne olduğunu soruyor. Ona bu yaşamı bulduğumu söylüyorum. Burada, kulübemde, yazılarım, kurdum ve oğlumla. Bazen benimle yattıktan sonra uyanık bir halde uzanıp onun yavaş yavaş nefes almasını dinliyorum. Sonraki gün uyanıp hayatıma yeni bir anlam bulacağımı düşünüyorum. Ama sabahların çoğunda, ağrılı, sızılı, her yerim tutulmuş bir halde uyanınca, artık pek de genç bir adam olmadığımı düşünüyorum. Genç bir adamın yaralı vücuduna kapatılmış yaşlı bir adamım ben.

İçimde İrfan kolayca uyumuyor. Özellikle yazları, deniz yarlarını boyunca yürüyüp suya baktığımda, Verity'nin bir zamanlar yaptığı gibi ileri ulaşmak beni cezbediyor. Ve bazen bunu yapıyorum ve bir süre için balıkçı bir kadının avı ya da geçen tüccar gemilerinin evleri için duydukları endişeleri biliyorum. Verity bana söylemiş olduğu gibi, bunun işkencesi kimsenin hiçbir zaman geriye, İrfanlanana ulaşmaya çalışmaması. Bir keresinde İrfan açlığı içimde çılgınlık derecesine vardığında, beni duyması ve karşılık vermesi için yalvararak Ejderha Verity'ye ulaşmaya bile çalıştım.

Karşılık vermedi.

Regal'in grupları onları eğitecek bir İrfan ustası olmadığı için uzun zaman önce dağıtıldı. Uluyan bir kurt kadar yalnız bir biçimde, birinin karşılık vermesi için yalvararak ümitsizce dışarıya

İrfanlandığım gecelerde bile, hiçbir şey hissetmedim. Bir yankı dahi. Sonra penceremin kenarında oturdum ve Antler Adası'nın doruğunu geçip sislerin içine baktım. Titremelerine engel olmak için ellerimi tuttum ve kendimi tümden, her zaman beni uzağa sürüklemek için bekleyen İrfan nehrine atmayı reddettim. Bazen beni geri çeken tek şey bir kurdun zihnimdeki dokunuşuydu.

Oğlum bu yüz ifadesinin ne anlama geldiğini öğrenmişti. Dikkatle, beni köreltecek kadar cinkabuğu ölçtü. Uyuyabileyim diye biraz cinkabuğuyla ve cinkabuğunun ekşiliğini gizlemesi için biraz da zencefil ekledi. Sonra bana kağıt, kalem, mürekkep getirip yazmam için beni yalnız bıraktı. Sabah olduğunda, beni, Gecegözleri ayağımın dibine yayılmış, başım masamın üzerine düşmüş, dağılmış kağıtlarımın ortasında uyurken bulacağını biliyordu.

Kendi ejderhalarımızı yonttuğumuzu düşlüyorduk.